

ปศุชาวจนิมาย

ชิต สุนทรโรชยาน

บัญชี
29/9/30

ฉบับนี้หนากาจาก
รวมสามเล่ม

864 วัชรบุรพา หระนกร โทร. 26488

ปีศาจนิยาย

โดย

มีต สุนทรโรทยาน

ทางซ้ายล่างจำกัด

รวมสาส์น

864 วัชรวิภา พระเชษฐา โทร. 26483

ผู้แปลภาษาไทย

พิมพ์ที่ โทรสารต้นการพิมพ์ 274/19 ถนนอิสรภาพ อนุบุรี
นายเกษง เพ็ชรประทีป พิมพ์ที่เลขที่โฉดณา 08

จัดพิมพ์โดย
ห้างหุ้นส่วนจำกัด บำรุงสาส์น
๕๖๕ วังบูรพา พระนคร.

ราคาเล่มละ ๓๔ บาท

คำนำ

ก่อนที่ต้นฉบับเกี่ยวกับเรื่องภูตผจญศาสดาเล่มนี้จะเห็นรูปเป็นร่าง
ให้ข้าพเจ้าได้จัดแปลออกเป็นพากย์ภาษาไทย เพื่อให้ท่านได้อ่านกัน
อยู่ขณะนี้ นายโบรุต คาร์ลอฟ คารากาพยนตร์ผู้แสดงเป็นศอสม
เลื่องชื่อลือชาราภาฏแก๊โลกภาพยนตร์มาในสมัยโน้น (แม้ในสมัย
ก็หาตัวจับยาก) ได้ให้บรรดาข้าพเจ้าในคำนำของเขา ซึ่งข้าพเจ้า
ขอลดเอามาไว้เป็นบางตอน ในคำนำของข้าพเจ้าเห็นว่า สหายคนหนึ่ง
ของเขาซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาเกี่ยวกับกฎหมายภาษาอังกฤษ อยู่ใน
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ซึ่งในขณะนั้นก็ได้ดำรงตำแหน่งเป็นบรรณา
ธิการของสำนักพิมพ์ที่พิมพ์ต้นฉบับเรื่องนี้โดยได้หาขอร้องมายัง
นายโบรุต คาร์ลอฟ ให้รวบรวมเรื่องบทประพันธ์ที่นำเรื่องสยอง
เกล้าหรือที่เรียกกันแบบไทย ๆ ทั่ว ๆ ไป เรื่องที่น่าขนลุกขนพอง คัดมา
รวมกันเป็นเล่มสักเล่มหนึ่ง ท่านนั้นได้บรรณาธิการนายโบรุต คาร์ลอฟ
ว่า "ถ้ามันคงจะยาก ถึงหาสาระการรวบรวมเรื่องผี ๆ ต่าง ๆ
ที่คัดลอกโดยผู้ชำนาญทางด้านนี้สักเล่มหนึ่ง" ดังนั้น นายโบรุต
คาร์ลอฟจึงได้มาคิดใคร่ครวญดูว่า ทำอย่างไรจึงจะรวบรวมเรื่องผี ๆ
มาคัดลอกได้ เขาจึงมีเขียนจดหมายติดต่อกับบรรดานักเขียนทั้ง
หลายนับจำนวนเป็นสิบ ๆ ฉบับ ตามประกาศทั่วเมืองทั้งหลายที่โบรุต
คาร์ลอฟเคยเดินทางผ่านไปเขียนเขียน จนกระทั่งวันหนึ่งเขาได้รับ
จดหมายตอบมีใจความว่า "โอเรื่องแล้ว! เรามีหนังสืออย่างที่คุณ
ว่าอยู่ ซึ่งทุกคนจะต้องหากไม่อะไร เพียงเขียนคำนำเฉพาะ ๆ เข้า
ก็พอแล้ว" ด้วยประการฉะนี้ นายโบรุต คาร์ลอฟจึงลงมือคัดลอก
เรื่องต่าง ๆ ที่เขาเห็นว่าน่ากลัว และเรื่องที่น่ากลัวนั้น มันเกิดได้

ทั้งจากการกระทำของผี และกากระทำของชาตกรในคดีชาตกรรม
ซึ่งมันก็มีผลด้วยการเป็นผีท่านของเดียวกัน ฉะนั้นเรื่องทนายโบวิด
คาร์ลอฟแกล็คใจในเล่มนี้ จึงมีทั้งเรื่องผีโดยธรรมชาติที่น่ากลัว และ
การเป็นผีที่เกิดจากการชาตกรรมที่น่ากลัว ดังท่านจะได้อ่านหลังจาก
ได้อ่านคำนำฉบับลงแล้ว

ความกลัวนั้นเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ บางคน
อาจไม่เคยเห็นผี แต่ก็เกิดความรู้สึกกลัวในจิตใจได้มีวันใดวันหนึ่ง
หรือมีนาทใดกนาทหนึ่ง บางทีอาจเกิดกลัวขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ทักไม่ออก
ว่ากลัวอะไร ท่านคิดว่าท่านกลัวความมืดบ้างไหม? นายโบวิด
คาร์ลอฟแกล็คเขียนไว้ในคำนำของเล่มนี้ แล้วเขาก็ทักทักเขาว่า
ท่านต้องกลัวความมืดแน่นอน ในคำนำของเขาบอกว่า ความนึกคิด
ที่เกิดขึ้นในจิตใจเราเองนั่นแหละ คือต้นเหตุแห่งความกลัว ตอน
นี้เขาจะยกเอาแบบไทย ๆ เราที่เรารู้ เหตุการณ์แห่งความนึกคิด
เทียบเคียงกับของเขาบ้าง ความที่กลัวของเขาตอนนั้นใจว่า บางที
เราเดินไปในที่มืด ๆ ใจก็นึกหวาดว่า ฮ่ามีอะไรโผล่ล่พรืดออกมา
ทำให้เราตกใจก็ได้ เลยทำให้เราคอยเหลียวหน้าเหลียวหลัง ไม่
รู้ว่าจะมีอะไรโผล่ออกมาบ้าง ความรู้สึกอันนี้แหละที่ทำให้เราเรียกกัน
ว่า กลัวผี บางทีไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย แต่เมื่อใจเรานึกมากไป เลย
ทำให้เราหวั่นไหว โดยนึ่งเสียงอะไรสัก ๆ สามมาข้างหลังเราก็มีตง
ของเราก็มีเหมือนอกัน ดังที่ท่านคงจะได้อ่านต่อไปในเล่มนี้แล้ว

คำนำของนายโบวิด คาร์ลอฟแกล็คเขียนไว้ยาวไม่ใช่เล่น ครั้น
จะแปลออกมาให้หมด ก็จะทำให้เปลืองหน้ากระดาษ เป็นกาเอา

เปรียบท่านผู้อ่านมากเกินไปโดยไม่จำเป็น ข้าพเจ้าจึงจะขอสรุปลง
 ด้วยคำนำของข้าพเจ้าเองว่า เรื่องบิดาฉันยายทวดบรมโอรส อาจ
 นำความเพ็ดพิเรนชนลกฐนพอง หรือได้ความวิเกียวกบเรื่องของ
 การกลดวณแก่ท่านได้บ้างไม่มากนักขอ แต่ข้าพเจ้าก็ขงกรงเกรงอยู่
 ตลอดเวลาทีแปลหนังสือเล่มนี้ว่า ต่ไม่ต้ออาถูกท่านผู้อ่านสวดเขาตง
 ชนทงลตงกตื ทธาพเจ้าวคตงนททมายคความว่ บางทถาธาพเจ้า
 แปลให้ท่านอ่าน โดยท่านไม่รู ตถกตลว ท่านก็อาจจจะว่ธาพเจ้าว่
 แปลอะไรไม่เห่นนำกลดวณค แต่ถาบางท่านอ่านแลวก็ค่นกถกตลวชน
 มา ท่านก็อาจจจะว่ เขาจะไวมงแปลไวมรู นำกลว่ชอกจจะตยาไป
 ตงน ตงนธาพเจ้าจจะวคตลวชอกจจะไวมรูค่นกถกตลวทหน้า ถาหากท่าน
 จะเกิดควมว่ ตถไวมทง ไวมทงทงชนมา ไวมชานเวมช ๗ นแลว
 ขอได้ไปรคนกเสียวว ไวมทงเสียววเหตคความเพ็ดพิเรนจเวญใจ
 ไวมยามว่จ ท่านจจะชานบบไวมทงททไวมชมาเสียวเงินแลว ท่าน
 ก็จจะหมตคความทงจเวญไวมรูค่นกจจะ ฐาพเจ้าไวมชนนักแปลนชย ๗
 ชววมค ๗ ไวมเน่ใจว่จะแปลไวมคตงชวคเพียงไวมหรือไวม จิงทวง
 ว่จจะไวมรับการชกษาจากท่าน ไวมชานบบางตามสมคคว ทงนเพื่อ
 ไวมก่าล้งใจให้ฐาพเจ้าได้ทวาคความเพ็ดพิเรนมาสู่ท่าน ไวมชอกทหน้า
 สว่ตตคแต่ท่านผู้อ่านทุกท่าน.

ชิต สุนทรโรหยาน

สำนักงานแถลงข่าวอังกฤษ

สกลม พระนคร

๑๖ สิงหาคม ๒๕๐๘

สารบัญ

	หน้า
๑. หุ่นเพชรอมร	๑
๒. วิทยานคณราช	๒๗
๓. กุหาสนศีลิ่ง	๗๓
๔. ลางพระชะ	๑๑๑
๕. บิศาจายนา	๑๓๑
๖. หองศีลิ่ง	๑๖๑
๗. บิศาจขนนก	๑๗๗
๘. เรืองของหลวงพอมะเทอดสถล	๒๐๑
๙. วิทยานมหาทอน	๒๒๑
๑๐. วิทยานสวารภ	๒๕๑
๑๑. ทาษชีวิต	๒๖๕
๑๒. มอศ	๓๒๗
๑๓. กงสนุ่น	๓๕๕
๑๔. บิศาจตักแดง	๔๕๑

หุ่นเพศฉมาต

ในขณะที่ยกคนสุดท้ายของบรรดาอาคันตุกะทั้งหลาย
ที่มาเยี่ยมห้องนั้น “มารเนอริ แวกเงอริค” พรางพื้นออก
จากประตูกระชกไปแล้ว ท่านผู้กล่าวห้องนั้นก็ทรุดกายลงนั่ง
เพื่อคอยชอชกการของเรียมอนดี ฮิวสัน ผมาขอทำการสัม-
ภาษณ์ทันที

ท่านผู้กล่าวเรียงแบบชายคนหนึ่ง ทางฝั่งผมา และม
ลักษณะแบบคนกล้า ร่มสทอรัวกันพอดี จากเครื่องแต่งกาย
อันเหมาะสมเจาะเรียบรอยที่เขาสวมใส่อยู่นั้น ถึงแม้จะอยู่ใน
สภาพเรียบ ๆ ไม่ผาดโผน ก็ยังคงแลดูมีสง่าองอาจได้อย่าง
เด่นชัด ส่วนเรียมอนดี ฮิวสันก็เช่นกัน ร่างเล็กของเขาซ่อน
อยู่ในเครื่องแต่งกายชุดใหม่เอี่ยม รัตเสยจนกลบโง้งจนเป็น
การแสดงอยู่ในตัวให้เห็นว่า เขามความพิถีพิถันในการแต่งกาย
ซึ่งเสยกว่าสิ่งใด ๆ ในโลก เรียมอนดี ฮิวสัน เป็นคนซัดเชียว
ผมาสนาตาลบางและหยักโศก พุดจาซัดเจนและน่าเสยงหนัก
แน่นสมเหตุสมผล ลักษณะทั่ว ๆ ไปเป็นคนทำอะไรมักไม่

ใครไว้ใจตนเอง

“ความประสงค์ของคุณก็เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ นะแหละครับ”
 ผู้จัดการกล่าวขึ้น “ความจริงเราพยายามบอกมันไปหลายรายแล้ว
 ส่วนมากเป็นคนรุ่นหนุ่มคนอง ซึ่งต่างก็พยายามจะชิงรางวัลกันให้
 จงได้ บางคนพยายามตงสามครั้งในเวลาหนึ่งสัปดาห์ก็ ความจริง
 เราไม่มีส่วนได้ส่วนเสียอะไรเลย สำหรับการที่จะยินยอมให้ใคร ๆ
 เข้าไปทดลองค้างคืนอยู่ในห้องใต้ดินของคุณสักครั้งหนึ่งขำนุษย์ หากผม
 ยอมอนุญาตแล้ว ถ้าพอหนึ่งปีหรือสองปีมันเกิดเสียอันตรายมาละ คุณ
 ลองคิดว่า ผมจะคิดอยู่ในฐานะไหนได้ แต่ถ้ากับคุณซึ่งเป็นนัก
 หนึ่งสัปดาห์ผมพอจะยอมให้ได้ เพราะคุณน่าจะมีความรู้ต่างกับพวก
 นกได้”

ชีวิตมันหนักกล่าวถึง

“เฮ้! นกคิดว่าพวกหนึ่งสัปดาห์มันไม่สดจะเสียเงิน
 หรือครับ?”

“เปล่า! เปล่า!” ผู้จัดการหัวเราะ “ไม่ใช่เช่นนั้นดอก
 ครับ แต่ผมรู้สึกว่าคุณหนึ่งสัปดาห์น่าจะพอจะไว้ใจได้ทีเดียว นอก
 จากนั้นผมยังจะเป็นฝ่ายมีกำไรเสียด้วยซ้ำไป เพราะได้มีเรื่องลงหนึ่ง
 สัปดาห์ แล้วยังได้รับการโฆษณาจากหนึ่งสัปดาห์ของคุณเสร็จไป
 ในตัวอีกด้วย”

“แน่นอนเชียวครับ” ชีวิตมันกล่าวตอบ “ถ้ายังนึกหมาย
 ความว่า เราตกลงกันตามนั้นนะครับ”

ผู้จัดการหัวเราะอีก

“เคยมาก่อนคุณ” เขากล่าวต่อไป “ผมพอจะรู้อะไรบ้างต่อไป
จะเป็นอย่างไร คุณต้องการรางวัลสองต่อใช้ไหมครับ? เข้มมีคนเรา
พูดกันมาหลายปีแล้วว่า มาตามทัศนะเรากระจายเงินรางวัลเป็นจำนวน
หนึ่งร้อยปอนด์ให้บุคคลใดคนหนึ่ง ที่สามารถนอนค้างคืนได้ลำพังคน
เดียวในห้องสี่ผนัง แต่คุณไปรื้อตอเข้าใจไปว่า ทางฝ่ายผมจะมี
รางวัลให้คุณเหมือนเช่นคนอื่นหรือ? คุณเชื่อฉัน คุณอยู่ห้องสี่
ผนังอะไรนะ?”

“ขณะที่ผมขมขื่นได้ปรากฏตัวต่อหน้าคุณบนเตียงครับ” ชีวิตรับ
ตามตรง “เพียงแต่การดำรงชีพอันหนักหน่วงต่าง ๆ บางในเมื่อ
โอกาส แต่ผมก็มีความกระตือรือร้นที่จะทำอะไรสักอย่างได้ ไม่อยากนั่งตอก
ห้องสี่ผนัง มีชีวิตในคุก คงน่าสงสารเหมือนเราโคธามาเอง
ที่เดียว คงไม่มโนหวนหวนบนเตียงสี่ผนังหรอก วาสิในห้องที่
นักขามนุษย์แห่งมาร์เนอว เป็นแน่ชัดครับ”

ผู้จัดการยกมือขึ้นสลับคางอย่างตรึงตรองแล้วกล่าวต่อไป

“คุณจะเขียนเรื่องในแนวไหนครับ?”

“ต้องเขียนให้มันเรื่องตื่นเต้นน่ากลัวครับ แล้วขอแทรก
ข้อขำ ๆ หน่อย ๆ ไว้บ้างนิดหน่อย”

อีกฝ่ายหนึ่งผงกศีรษะรับ พร้อมกับขมกตขบขู่ให้ชีวิต

“ดีมากคุณชีวิต” เขากล่าวต่อไป “คุณเขียนส่งพิมพ์ใน
หนังสือพิมพ์มาร์เนอวแล้วกัน เขาละ! เป็นอันว่าผมจะเตรียม

ชนม์ตราคา ๕ ปอนด์ไว้สำหรับคุณหนึ่งฉบับ ถ้าคุณไม่รังเกียจเวลา
 คุณกลับมาหาผม โปรดกรุณาเตือนผมด้วย แต่ก่อนอื่นผมอยากจะขอ
 พุดสักหน่อย เรื่องที่คุณตั้งใจจะทำนั้นไม่ว่าจะง่าย ๆ นานคุณ ผม
 ยากจะให้มีความมั่นใจสำหรับคุณว่า คงมีความสามารถทำได้และก็
 ในเวลาเดียวกัน ผมอยากจะให้คุณมั่นใจในตัวของคุณเองเสียด้วย
 สำหรับตัวผมเองก็คิดว่า ผมไม่ควรกลัวเกรงอะไรเลย ถ้าผมเกิดความ
 ตั้งใจเหมือนอย่างคุณ เพราะผมก็เคยเห็นเจ้ารูปหุ่นบนเหลจานนเสียน
 หนึ่งร้อยตัวแล้ว เห็นมาแต่ยังไม่เคยมีใคร ำนกระทั่งเขามาแต่ง
 ตัวเสียนเป็นรูปสัตว์วิเศษ นึกว่าคนเลี้ยงวัว ออกตัวว่า เจ้ารูปหุ่น
 เหลจานนทำด้วยอะไรและทำอย่างไร ผมอาจจะเดินลงไปในห้องไว้รูป
 หุ่นเหลจานนได้โดยตลอดหรือบางทีเป็นหุ่นไปไหนมาอยู่ในระหว่าง
 รูปบนเหลจานนอย่างไรก็ได้ แต่ถ้าจะให้ลงไปในอนันต์คนเดียวในห้อง
 นั้นผมก็ไม่เขาเหมือนกัน

“เฮ้! ทำไมควับ! ฮ่าฮ่าฮ่า”

“ไม่รู้สิครับ ผมตอบไม่ถูก ความจริงผมก็เป็นคนไม่เชื่อใน
 เรื่องผี ๆ สาง ๆ เหมือนกัน แต่ถ้าจะให้ผมอธิบายถึงเหตุผลที่ผมไม่
 กล้าลงไปอยู่ในห้องนั้น ก็เห็นจะเป็นเพราะว่า ผมมักจะเห็นรูปหุ่น
 เหลจานนคล้ายๆ มองดูผมอยู่ตลอดเวลา เลยทำให้เกิดอุปาทานเห็น
 ไปว่า ไร่รูปหุ่นเหลจานนเป็นตัวจริงที่คอยหลอกลอนแปลงปลอมเข้า
 มาคงอยู่ในที่เหลจานนของมัน แทนที่จะคิดจามนเป็นห้องจริงเราใช้เป็น
 สถานทีประชันขุมเข็น แล้วเขามาปรากฏใจด้วยมือของเราเอง ผม

กลับคิดไปว่าฉันอยู่ในสถานทองมันเอง แล้วผมหลงเข้าไปอยู่กับมัน ผมเลยไม่กล้าลงไปนั่งในห้องนั้นตลอดคืน นอกจากนั้นหน้าครูปูนก็ยิ่งเหมือนและเท่ากับตัวคนจริง ๆ เสียด้วยซ้ำครับ ถึงแม้ผมจะไม่ยอมยกไปตั้งโชว์ให้ประธานชมก็ตาม ผู้ที่เขามารับบางคนยังเห็นไปว่า โธ่รูปเหล่านี้มันกระตุกกระตักไต่ไปเสียอีก บรรยายภาคในห้องนั้นไม่น่าอยู่เลยครับ ถ้าคุณเป็นคนชอบอากาศโปร่ง ๆ ละก็ ผมขอเตือนคุณเสียก่อนว่า "คุณจะไม่รู้จักอดทนตลอดคืนเชียว"

ชีวิตผมเพิ่งเริ่มราวสี่เดือนจากปางก่อนผู้จัดการเอาตอนนั้นเอง แต่เขาก็ไม่ตามารถระเล็กผมตามคงโลกตกลงไว้แต่แรกเสียได้ เขาสันนิษณ์กับผู้จัดการทั้ง ๆ ที่เขาเห็นจากดวงฉายไม่เป็นปกติ ชีวิตผมเป็นคนมีกรรมชดช้อย เขาไม่ชอบใครทำอะไรที่เสี่ยงดวง ชีวิตของเขาเคยหากินอยู่กับหมากรุกและพนันเสียพันพันในเวลาเป็นเดือน ๆ แล้ว ซึ่งมันก็ยังไม่พอในคนทางช่วยผู้ดำเนินการควรจะมีของของเขาและควรควรได้บ้าง และครั้งนี้ก็เป็นโอกาสที่เขาไม่ควรจะพลาดมันเสีย มันเป็นโอกาสที่เขาจะได้รับเงินค่ารางวัลพิเศษจากการนำเรื่องลงในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งเอโด หนังสือพิมพ์ฉบับนั้นจะตั้งฉายให้เขาเป็นแน่ ๆ แล้วก็จะได้รับจากผู้จัดการกองทุนนอกสง ๕ ปอนด์ มันเป็นมูลค่าเพียงพอที่จะทำให้เขาและครอบครัวมีเงินใช้จ่ายอย่างสุขสบายไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาหัดย นอกจากนั้นเขาอาจจะพ้นจากความลำบากยากแค้นในการหาเลี้ยงชีพไปได้บ้าง.....ถ้า.....เขาเขียนเรื่องนี้ให้ถึงขนาดแล้ว เขาอาจจะไต่ถามทุก ๆ ชาติสักแห่งหนึ่งก็ได้

“ชีวิตนักหนังสือพิมพ์ ก็เหมือนชีวิตพวกมหาโจรนั่นแหละ
 คับขัน เป็นชีวิตที่ต้องผจญกับความยากลำบากมาก” เขากล่าวจน
 “ผมขอมที่จะทนได้รับความลำบากเอาสักหนึ่งคืน เห็นจะไม่ใช่ไร
 คอกครับ เพราะความจริงก็รู้กันอยู่แล้วว่า ไอ้ห้องมฤตยูของคุณมัน
 ไม่ใช่ไอ้เตี๊ต จะไปหาความสบายจากมันเหมือนกับห้องนอนตามไอ้-
 เตี๊ตยังงี้ได้ แต่ผมคิดว่าห้องหุ่นของคุณคงไม่ก่อความลำบากให้ผม
 มากมายนักดอกนะ”

“ที่คุณพูดนี้ ไม่ใช่ฉันไรนะ?”

“ชีวิตนักหนังสือพิมพ์มันยากกว่า”

“นั่นแหละ”

“คุณก็เป็นนักหนังสือพิมพ์ ผมคิดว่าคุณคงมี
 อารมณ์ชอบสร้างอะไรในภาพ และชอบนักคิดเหมือนนักหนังสือพิมพ์
 ทั่ว ๆ ไป”

“เปล่าเลยครับ”

บรรณาธิการแผนกข่าวหนังสือพิมพ์ผม
 เคยทำอยู่บอกว่า ผมไม่มีเวลาตั้งอยู่ในสมอ่งผมสักนิก ความเจริญ
 ของการทำหนังสือพิมพ์ของพวกเขา ไม่ใช่ว่าจะถือเอาแต่ใจของเรา
 เองเป็นใหญ่ นะครับ เพราะหนังสือพิมพ์ทุกฉบับมันนิยมการเสนอข่าว
 ให้ผู้อื่นในทำนองให้กันจนมันยังไม่ทำเนยเหมือนกัน”

ท่านผู้ตรวจการขอมพร้อมกับลูกขนิ้น

“ถูกทีเดียวคุณ” เขากล่าวต่อไป “ผมคิดว่าใคร ๆ เขาก็
 ออกไปกันหมดแล้ว คอบเขยจนะ ผมจะส่งไม่ให้เขาเปลืองเครื่องแต่ง
 ตัวรูปหุ่นในห้องข้างล่างออกจากตัวหุ่นเหล่านั้น แล้วจะบอกให้หนัก

งานประจำตอนกลางคืนเขารูกันเสียด้วยว่า คนนี้คุณจะอยู่ทน เสร็จ
แล้วผมจะนำคุณลงไปให้ทวดถึงทีเดียว”

เขายกหูโทรศัพท์ประจำบริเวณห้างสรรพสินค้า เสร็จแล้ว

วางลง

“ผมกลัวอยู่อย่างหนึ่งซึ่งจำเป็นจะต้องขอของคุณ” เขากล่าว
ในที่สุด “ขอคุณได้โปรดงดการสูบบุหรี่ด้วย อ้อ ในห้องข้างล่างนั้น
มีดวงไฟสัญญาณสำหรับแจ้งเหตุอัคคีภัยด้วยนะครับ เมื่อตอน
เย็นวันนั้นไม่รู้ว่าคุณได้ไปกดปุ่มไฟไหม้สัญญาณบอกเหตุอันตรายนั้น
เข้าได้ เพราะเหตุที่ขณะนั้นมีคนอยู่ในห้องนั้นเพียงสองสามคน ไม่งั้น
ก็คงเกิดกาหอลหาวกันใหญ่แน่ คุณเตรียมตัวพร้อมหรือยัง
เราจะได้ลงไปห้องนั้นด้วยครับ”

ชีวิตคนตามหลังทางผลึกการที่มองไปข้างล่าง ริมท้อง
สถับรับซ่อนหลายห้อง แต่ระลอกการงานกำลังยังอยู่กับการดับ
แต่งรูปหุ่นปั้นต่าง ๆ ตั้งแต่พระบรมรูปของพระเจ้าแผ่นดิน และ
สมเด็จพระราชินีของประเทศอังกฤษ รูปนายพล ตลอดจนรูปวีร
บุรุษ คนสำคัญ ๆ โดยทั่วไป ในลักษณะ ท่าทางต่าง ๆ กันเท่า
กับตัวคนจริง ๆ รูปปั้นเหล่านี้ประคองขึ้นอย่างประณีตทนทาน
เหมือนกันเป็นรูปทิวขวัดจิตใจ แต่ละรูปมีลักษณะท่าทางตามความ
สำคัญและบทบาทของตนทั้งสิ้น ผู้จัดการหุ้ลทุกกับราชคนหนึ่งซึ่ง
แต่งกายตามแบบคนงานของบริษัท ถึงเรื่องเก่าอันอันหมอบุดจกหนึ่ง
ในห้องผลิต

“ผมเกรงว่าเราจะให้ความสะดวกได้เป็นอย่างดีที่สุดสำหรับ
คุณก็เพียงแค่ออนอนตัวคนเดียวเท่านั้น” เขากล่าวกับชีวิตัน “แต่
ก็เข้าใจว่าคุณคงใช้เงินหลังได้บ้างพอสมควร”

เขาออกเดินนำหน้าพาชีวิตันไปตามร่องที่กิน ใจเป็นทางเดิน
แล้วลงบันไดหินเก่า ๆ ซึ่งทอดลงไปสู่ห้องโถง อากาศอับคล้าย ๆ
กับห้องที่ไซเป็นคุกสำหรับขังนักโทษ ทางด้านสุดทางเดินนั้นมรดกพิ
ชรวงใหญ่หน้าชนพวงศของกษัตริย์สมัยโบราณ เป็นเครื่องทรมาน
ไซในการพิจารณาคดีแต่ครั้งโบราณ อันประกอบด้วยทิวแถวเหล็ก
รูปวงแหวนสำหรับขังมือขังเท้า เครื่องทรมานและเครื่องทรมานอื่น ๆ
ที่ไซกระทำทารุณกรรมคนในสมัยนั้น ทางที่เขาเดินผ่านไป
นั้นคือห้องเก็บรูปหุ่นขี้ผึ้งที่ชำรุด

มันออกจะเป็นห้องที่มืดและเย็นผิดปกติของอื่น ๆ อับลึก
ทึบย่ำ ตั้งเกิดขึ้นที่ห้องใต้ดินเป็นรูปวงแหวนที่แสงสว่างเพียง
สลัว ๆ จากดวงไฟฟ้าซึ่งมีฝุ่นละอองจากบ้านมรดก มันเป็นห้องที่น่า
ความร่ำ สกปรกสกปรกอย่างบอกไม่ถูกมาอยู่ที่ย่างกรวยเข้าไป อืดอืดจน
แม้กระทั่งเสียงที่พูดออกมาก็แทบจะเป็นเสียงกระซิบเสียดด้วยซ้ำ นว
ยากาศ โดยรอบเบียดบังแสงและวงเวียนเหมือนกับอยู่ในโบสถ์ แต่ถึง
กระนั้นก็ยังรู้สึกได้ว่า เวลาเขาโบสถกขังไม้ของทรมานทรมานเหมือนเข้ามา
ในห้องนี้เลย

รูปหุ่นของนักขามนุษย์เหล่านี้มันตั้งเรียงรายเป็นแถวอยู่บนหยด
หิน แต่ละรูปมีแผ่นป้ายบอกเลขที่ประจำผูกติดอยู่ที่เท้า ถ้าเราไปพบ

เจ้ารูปหุ่นเหล่านั้นตัวใดตัวหนึ่งเข้าไปในสถานที่แห่งอื่น ทั้ง ๆ ที่เราไม่รู้
ว่ามันเป็นรูปปั้นจำลองของใครแล้ว ผู้ที่พบก็คงจะเข้าใจไปว่ารูปปั้น
นั้นเป็นกလာสหรือทรมกษมอมคนหนึ่ง ถึงที่สุดตกตาถือเครื่องแต่งกาย
ที่สวมใส่อยู่บนนั้นข้างลาตมยเสียเป็นที่สุด

รูปหุ่นของบรรดาผู้มีชื่อเสียงเกียรติยศในการฆ่าคน ทั้งใน
อดีตและปัจจุบันถูกจัดให้ตั้งสลบกันอยู่เป็นคู่ ๆ เทอริเตล เพชรฆาต
แห่งเวนิซ ขุนแรงที่อาศัยอยู่ที่ปารีส รองนายกรัฐมนตรีหนุ่ม รูปนาง
จอมปลัดผู้ มบทบาทวอดันเดอชอน ใจเป็นหญิงก้น โดยทั่วไปในบรรดา
ชนชั้นที่ต่ำกว่าอีกชั้นในทำนองเดียวกันจากเลอพัวย-สถาปนารัฐ
ชอบชาวตะวันตกมีอยู่เป็นจำนวนมากเหล่านี้ ตั้งจากแม่กึ่งรูปของชาติลพ
ชงฮุย ในลักษณะที่ระมัดระวังและประณีตยิ่งไม่ทางใดก็ทางหนึ่งรูปปั้นอันประเทือง
ด้วยบุคคลอื่น ๆ คือ นอร์แมนเชอริล เบวอนดีจะเคนเนตอยู่ในทำนอง
ชานาปร่างโดยรูปปั้นของเธอ นางโคโรวี และแมปทริก นาสตริล

ผู้จัดการนำชีวิตคนเดินคู่ไปรอบ ๆ อธิบายถึงที่น่าสนใจเกี่ยวกับ
แต่ประวัติของบุคคลในรูปปั้นเหล่านั้นอย่างละเอียด

“นั่นคือวิปีเบ็ต ผมคิดว่าคุณคงจำได้ ไม่ค่อยมีความสำคัญ
อันใดนัก แล้วก็นั้น—ฮาวมิงตรง คุณหาทางเขาเป็นสถาปนารัฐ
ที่ไม่สู้จะน่ากลัวอะไรเลยจริงไหมครับ? นั่นคือ แจ็กโกวี คุณไม่
ควรจะผ่านเขาไปเสีย เพราะหนวดเขาน่าคนัก และนั่นคือรูปหนึ่ง....”

“แล้วนั่นรูปใครครับ” ชีวิตนั้นชดชงกันด้วยเสียงกระ
วับ พร้อมกับขมอ

“อ้อ! รูปของคน ๆ นี้แหละที่มึงจะต้องเอาให้คนฟัง” ท่านผู้จัดการพูดเบา ๆ “ตามผมมาสิครับ พี่จรรยาควรไปหาให้คน ๆ หนึ่ง รูปนี้เป็นรูปประธานของเราทีเดียว รูปนี้เป็นรูปเดียวในบรรดารูปอื่นทั้งหมดนี้ เจ้าตัวยังไม่ได้ออกไปแหวนคอเลยครับ”

หุ่นบนตัวที่สวนของมึงอยู่ขณะนั้น มีรูปร่างลักษณะเล็กกว่าตัวอื่น เป็นรูปของคนร่างเล็ก สูงไม่เกินห้าฟุต ดวงหน้ามึนหมอง กระจุก สวมแว่นตาขนาดใหญ่ และสวมเสื้อคลุม สีดำสนิทเกิดความรู้สึกว่าลักษณะโดยทั่ว ๆ ไปของรูปนั้น ดูเหมือนจะเป็นชาวฝรั่งเศส เขาอธิบายไม่ถูกว่าทำไมหนามเก้งเขาชอบเขาเต็มจ้วงจ่าง ถึงแม้จะมีผู้จัดการเป็นเพื่อนร่วมขบวนทั้งนั้น เขาก็อดที่จะถอยหลังออกมาถากถางด้วยความไม่พอใจเสียไม่ได้ เครื่องกระบวนเขาก็เกิดความรู้สึกวุ่นวายน่าระโรยยานั่นเอง บังเอิญเพราะตอหลังก็ถ่วงกลับไปรูปนั้นอีกครึ่งหนึ่ง

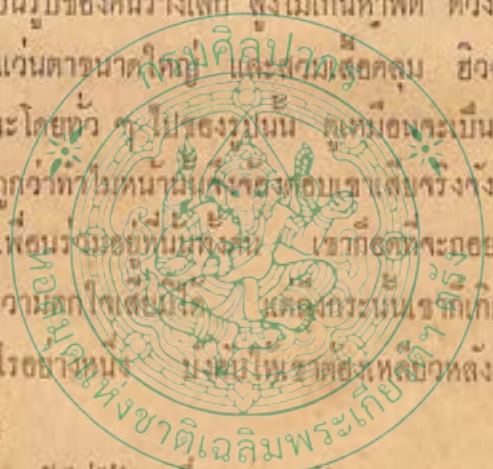
“แต่คุณยังไม่ได้ออกวิ่งของเอาให้ผมทราบเลยครับ” ชีวิตนี้ถามอีกครึ่งหนึ่ง

“นั่นแหละครับ!” ผู้จัดการตอบ “รูปของ คร. บรูแนลท์ละครับ”

ชีวิตนี้ตายสิวะระอย่างตั้งใจแล้วพูดต่อไปว่า

“ดูเหมือนผมเคยได้ยินชื่อ แต่นักถ่วงเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเขาไม่ได้”

ผู้จัดการยิ้มแล้วกล่าวตอบ

ถ้าคุณเป็นคนฝั่งเศส คุณก็คงจำเรื่องของเขาได้สิ ครึ่ง
 หนึ่งนานมาแล้วบรรพบุรุษฉันเป็นผู้ หล่สวางความหวาดหวนขนในกรุงปารีส
 เป็นอย่างมาก ในเวลากลางวันเขาดำรงตนเป็นหมอรัรักษาคคนไข้ แต่
 เวลากลางคืน เขาเป็นนักเรื่อคคอมมนุษย์ในททุกโฮกาสที่เขาสามารถ
 กระทำได้ เขาถือเอาการลวชวตมนุษย์เป็นกีฬาเขาพึงพอใจที่สุด
 วิชาที่เขากระทำคือ ไข่มตโกนเขือคตลูกกระเคือคคนเล่น ทารุณกรรม
 ครวงสตัทหายของเขาปรากฏรูปร่างที่ลึกลับ เป็นเหตุให้ตำรวจออกติดตาม
 สืบจับเขา จากการสืบสวนของวงการตำรวจในกรุงปารีส เกี่ยวกับ
 วิชาของเขากฎการทำทารุณกรรมของเขาปรากฏชัด เป็นหลักฐานเพียง
 พอที่จะดำเนินกรรมตามเขาถึงเขาจึงพยายามหลีกหนีเสียจึค หรืออีกโถงดิน
 ใต้ ในรชชพหุเขาได้หนีการจับกุมคราวแรกด้วยวิธีที่นับเป็นลึบ ๆ
 ร้ายทีเดียว

“หมอนเป็นคนที่ลวชวตที่ลึกลับและลึกลับมาก หล่สวัทวาคความลับของ
 เขาแตกและกำลังลคชยู่ในสถานการณคณขนโดยรอบด้าน เขาก็เลย
 หายตัวเงียบไป ตำรวจพยายามสืบหาตัวเขาอยู่แทบทุกหัวเมือง มัน
 เป็นของแม่เหลื่อเกินกว่า เขาหนีไปลึบลึบแล้ว หรือมันเขมนนเขาก็คง
 หลบซ่อนอยู่ในที่ใดที่หน่ง เมื่อเขาหายตัวไปแล้วปรากฏว่า มีผู้ถูก
 ฆาตกรรมลคชยวชคตงสาวอกรายหน่งหรือสองราย ไกร ๆ พวกนี้เขา
 ใจว่าเขาคงตายไปแล้ว สำหรับเหตุฆาตกรรมรายใหม่ที่เกิดขึ้นในศอน
 หล่งนั้น จากการสืบสวนต่างลคชยวชเห็นกันไปในทำนองที่ว่า มัน
 เป็นพฤคคิกรรมที่ลึขมแบบเดียวกันเสียเหลื่อเกิน คุณก็คคความมันเป็น

เรื่องที่น่ามหัศจรรย์ใหม่ ทำไม้ออกการฆ่าคนจึงต้องมีการเอาอย่างกัน
ด้วย แปลกมากนะครับ”

ฮิวสันรู้สึกเย็นสันหลังจากความหวาดกลัวจนแทบจะก้าว
ขาไม่ออก

“ผมรู้สึกไม่ค่อยอยากมองรูปเหมือนกันครับ” ขอมรับกับ
ผู้ศกถาว “อ้อ! ตาเขาน่ากลัวจริง ๆ”

“ครับ รูปหุ่นตัวนี้ สู้กับเขาไปๆ ประหลาดอยู่สักหน่อย คุณ
รู้สึกวาดดวงตาคนน่าขงเขมรมาที่คนเรใหม่? นั่นแหละครับ ต่จรง
เขาก้เหมือนกันไม่มีผิด เพราะมีรแแต่พบนคนวางโลก ไม่น่าเชื่อว่า
เป็นมือเพชรฆาตททรงถึงขนาดนั้น จกษณของเราไม่บอกว่าจะ
เป็นคนชั่วร้าย แต่ตาของเขาเป็นทะเลครับ ทพษาค้ทขอชของเขาได้
ตาเวจ เขาเป็นนักชกคลั่งทธานาวญมาก

“เฮ้! แปลกๆ รับรึบ” ฮิวสันสอสงสัย ๆ กับว่ารูปหุ่นตัว
มันกระตุกกระตุกได้!” ฮิวสันพูดเสียงสน ๆ

ท่านผู้ศกถาวรมพรอหมกับกล่าวต่อไป

“ผมแน่ใจเหลือเกินว่าจะทนอยู่ได้ตลอดคืน คุณก็จะเห็น
อะไรแปลก ๆ มากยิ่งขึ้นกว่านี้ออก เอาเถอะครับผมจะไม่ปิดประตูซึ่ง
คุณละ ถ้าคุณหนีไม่ไหวก็ชนเป้ข้างบนได้ นอกจากนั้นเรายังมีคน
เฝ้าอยู่ตามทางขนลงของบริเวณทชงน ผมคิดว่าคุณคงยึดเอาเป็น
เพื่อนพอฮอนใจได้บ้าง ข้อสำคัญถ้าคุณได้ขึ้นอะไรกรอบนกรบ หรือ
เคลอนไหวก้ออย่าตกใจจนเกินไ้ ผมเสียใจที่จะเบ็ดไฟให้สว่างกว่าน

ชิตไม่ได้ เพราะไฟทุกดวงก็เบ็ดเสร็จไวจนหมดแล้ว เนื่องด้วยเหตุผล
 บางอย่าง เราจำเป็นต้องทำให้ของนมctrหมกหมวนมากที่สุดที่จะทำได้
 เอาละ! ผมคิดว่าคุณควรกลับขึ้นไปบนชื่อพีศกับผมอีกสักพัก จะ
 ได้หัวสัทให้คุณขมใจให้กล่าไว้ เพื่อจะได้ผจญกับเหตุการณ์ที่จะ
 เกิดขึ้นในคืนนี้

พนักงานอยู่เวรกลางคืนของบริษัท เป็นผู้จัดการหาเอาหมอน
 ไว้ให้ยิวสัน เขาหันมาโค้งข้อมือลงตามขม ๆ ว่า

“คุณจะให้ผมตั้งตรงไหนครับ ตรงนี้ดีไหมครับ คุณจะได้
 คุยกับตาควิบเป็นนิก ตกลงคุณจะไปไหนมาบ้าง อ้อ! ตรงนั้น
 ก็คุณแม่เสมาดีเฮะ... คุณก็ไปนอนที่นั่นสิเพื่อนคุณได้บ้างละมั้ง
 ครับ ใจ! จะให้ผมตั้งตรงไหน”

ยิวสันขมในทาทาทันที่งานคืนนี้แล้วหยดเขา แต่เพียงครู่
 เดียวตหน้าเขาก็เปลี่ยนสี ในห้องนั้นไม่มีสิ่งใดที่ควรรวมคาทจะสร้าง
 ความครึกครื้นให้เขาได้นานนัก เขากลับตอบออกไปว่า

“เอาเถอะ เดียวฉันจะหาที่ตั้งเอาเอง ขอบใจ ฉันต้องลุกก่อน
 ว่าลมมันจะพัดมาทางไหน”

“โอ๊ย คุณอย่านึกเลยจ้าในห้องนี้คุณจะได้พบลม ไม่มีพวง
 แม่ ส่วสัตรีครับ ถ้าคุณต้องการจะใช้อะไรผมบ้าง โปรดเรียกเถอะ
 ผมอยู่ข้างบน ระวังอย่าปลงยให้เจ้าทูนพวกนั้นแอมแอมอเซ็นเดียบ
 รื่องมันมากจะทบลูกกระต๊อของคุณได้เชียวนา คอยดูชายโตเฮวีให้
 ค่นาควิบ ผมกลัวแกลงจะเกิดพิศวาสคุณขมมาเสียแล้วละนะ”

ชีวิตสั้นเพราะพร้อมกบกลางวราตรสวดกับชายผู้นั้น บังเอิญ
 เกาหมันลูกตอเสียดวย จึงเป็นกรางายทเขาจะเข่นมันไปหยุดอยู่ระหว่าง
 กลางหมันรูปปั้นเหล่านั้น เขาพยายามนั่งทนหงมาทางรูปหมันรูปแรก
 เพราะรู้สึกว่ามันคงจะชวยากเห็นมันเลย เขาจึงอยู่กับกาจัดเกา
 ซึ่งพอชวยให้เขาเบาใจได้ชอนึ่ง แต่พอเสียงฆ้องของคนงานผู้นั้น
 หายเงิบไปพร้อมกบมีเสียงงับประตูปิด เขาก็เริ่มรู้สึกวาตงทเขาจะ
 ต้องเผชิญในระยะต่อไป ในไฟของไฟกบอันเงียบแลดู

แสงไฟฟ้าขมกปรุ่งส่องลงตรงรูปหมันบนเหล่านั้น เห็นเลือน
 ลางเหมือนกับรูปปั้นหนึ่งไม่เกาะกบกระตัก แล้งททำให้เกิดผิด
 ธรรมชาติขึ้นในท้องถิ่นนี้ เห็นว่ามีอันมาจากความงับดังดวงใจ เขา
 กลืนหายใจแทบไม่ชวยบเรียน แม้แต่เสียงฆ้องที่ดังในชอกไม่พยายาม
 ทำให้เกิดเสียง มีขานงับดังประโงะเรเนนเนน มีมแมกกระทงเสียง
 ลมพัด มันเงิบและเย็นเยือกเหมือนกับเวกลงไปอยู่ในมอชาติล ๆ
 ทุกสิ่งทุกอย่างสงบนิ่ง แมแต่ผ่านานก็ไม่ปลิวไหวสถกนิต สิ่งทีแสดเห็น
 เคลื่อนไหวได้บ้าง ก็มีแต่เงาของตัวเขาเอง ซึ่งพอจะเห็นได้บ้างชวย
 เลือน ๆ เขาวาฟังกับตัวเองวา "แหม! เงียบยังกะอยู่ใต้บาดาล" แล้ว
 เขาก็เลยนึกไปวา พรุ่งนี้เขาอาจจะเรียนอะไรเกี่ยวกับเรื่องนโตบ้าง

เขาพยายามปลอบใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา วารูปปั้นทีหมัน
 อยุ่เบื้องหน้าเขานั้น ทีแหมนกกเบนรูปปั้นบนชนควยชงเวต ๆ นเองแต่
 ก็ระงับใจอยู่ไม่นานเป็นเมื่อเขาทอนนกกถึงลักษณะของการงอบของเขมิ่ง
 มาทเขาจากเจ้าหุ่นระชาตวนน-เจ้าหุ่นของชาวฝรั่งเศส ซึ่งถึงแม ใน

รูปทวีปเป็นหันไปทางซ้ายมือได้ออกนิตหนึ่ง หรือจะเป็นเพราะเขาหัน
 เก้าอกกลับมาทิศตงเดิมกระมัง ชิวสันคิดในใจ ฮ้าว รูปปั้นทองพิลด์
 และเกวียกเหมือนกัน ทำไมแขนมันกระดิกได้เล่าเว้ย ชิวสันกตใจ
 ชิวชดะ แล้วเขาก็ระบายลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่คล้ายคนยกของ
 หนัก ๆ เขาระลึกถึงคำพูดของอิตามบรรณาธิการที่ว่าเขาไว้ แล้วเขา
 ก็รับมันตัวเอง

“เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงกลายเป็นคนขาดความรอบคอบ”
 เขามองพวกบศอเองพร้อมกระบายลมหายใจ
 เขาตั้งสติทุกขณะมาตลอด กระบี่ ลมของคองไปอย่างรวดเร็ว
 “ด้วยความจริง-ความไม่เพ้อฝันในหนึ่งเงยบเหมือนเข้าสาก
 ทุกสิ่งเงยบตงคตเหมือนอยู่ในอากาศ ความตายของมันเปรียบแถมอำนาจ
 สดกคจศให้รูปหุ่นเทอด ๆ รูปกระดุกกระคดได้ ก็ถือว่าไม่คดของมอ
 ตูมัน”

ทันใดนั้นเขารับบศตมุดทกและเหล็ขมของไปทางหัวไหล่ข้าง
 ซขวา ไม่ใช่เพราะเห็นหรือได้ยินอะไรเคลื่อนไหวคต แต่ดูเหมือนมัน
 เป็นสัญชาตญาณก่อให้กิตกระแวงไปเอง เขาพุ่งสายตามองไปทาง
 เลอฟวอยซึ่งขยับขยับมรรันมาทางเขาคคล้าย ๆ จะตอบว่า “เปล่า! อี!
 เปล่านะ!”

แน่นอน ไม่ใช่เลอฟวอยหรือใคร ๆ ทั้งนั้น เขาตงตงสคใจ
 ไปเองแท้ ๆ หรือไร? ฮิตอนทเขากมหน้ากมตาเขียนหนังสือ ควบ
 เป็นคงเกิดกระคคกกระคคคขมมาฮอกกระมัง เขาตงตง ๆ นั้นก็ออกใจใจ

ไม่ได้ ดูเหมือนฮอตตอนที่เขาลงสายตาจากมัน เจ้านั้นเริ่มขยับตัวได้
ฮักแล้ว เฮ้! มันยังโง่งมันจะอยากจะวิ่งก็ เขาก็พริกตัวเองพร้อม
กับขยับตัวขยับโยนจากเก้าอี้ ท่าทางมันไม่ค่อยจะตลบแล้ว! เขา
สองจิตสองใจว่าจะค้างคนอยู่ในหมูรูปหุ่นยนต์ผลอทีไรเป็นกระตุก
กระตักทุกทีเหล่านาคหรือไม

ผลที่สุดชีวิตนักทรมานลงนั่งตามเคมอย่างสิ้นใจและเขื่องซ้ำ
ถ้าเขาเพียงแค่นั่งมันอยู่ในใจเดียว โธ่รูปเหล่านนั้นเป็นเพียงรูป
หุ่นที่เคลื่อนไหวไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ไม่เกิดขึ้น หากเขาควบคุม
จิตใจให้เป็นปกติ เขาถึงที่เคลื่อนไหวในทวิภคกว้างประสาทมๆแล้งๆ
เหล่านนั้นคงไม่เกิดเลยเราได้นั่น

เขาหันตัวกลับมองไปยังทางบนบนตัว—เจ้ารูปปั้นที่ของ
ตาค้างมาทางเขา แล้วในทันทีที่เขากลับคืนมากลับไปกลับเป็น ฮ่า
ฮ่า เกือบไปละ—เขาเกือบจนกว่าของครบเป็นได้ละ “ระวังให้ครบ
เป็น—รวมทั้งตัวอื่น ๆ ด้วย ถ้าคนเห็นพวกแกตัวใครขยับเขยื้อนมัน
จะทรมานให้ละเอียดยิ่ง เข่าใจใหม่?”

เขาคิดกับตัวเองว่า เขาคงจะพาตัวเองออกไปจากห้องนี้ได้
แล้ว ความจริงเขาได้รายละเอียดที่พอจะบรรเทาเป็นเรื่องราวได้ ฮ่า
ว่าแต่เรื่องเดียวเลย จะเขียนสักสิบเรื่องก็ขงได้ แล้วทำไมเขายังไม่
ออกไปเสียละ เซอเนอจางงไม่มีใครในหนังสือพิมพ์มันนี่เอโคจลาค
พอที่จะรู้ ได้ว่าเขาอยู่ในห้องนานเพียงไร เรื่องที่เขาเขียนควรจะ
ขนาดยาวสักแค่ไหนก็คงไม่มีใครรู้ ถูกแล้ว! แต่ฮ่าคนเฝ้ายามคน

นั้น ในขณะที่เขาองค์มานไปทีละตัว มันช่างเหมือนกับนกเรียนเล็ก ๆ วน ๆ ในห้องเรียนเดียวกันอะไร พอครูหันหลังให้นักเรียนชน ๆ เหล่านี้ นักพากันทำท่าล่อเลียนต่าง ๆ บางก็ผงปาก บางก็หันไปหันมา บางคนก็หัวเราะ แต่พอครูหันกลับไปที่ผู้พากันเงยบกรับไปตามกัน

เขาคิดว่ามันเป็นเรื่องที่เหลวไหลและมันไปไม่ได้ เขาต้องควบคุมจิตใจเขาอย่างเต็มที่ เขาพยายามนึกถึงกิจการอื่น ๆ มากจนเกือบจะลืม นึกถึงภารกิจการงานที่เขามุ่งหมายได้แสงสว่างอันแจ่มจ้าในพระมหาราชวาลนครอน เขาเตือนนายเวรมอนัก สิวตัน - นักหนังสือพิมพ์ที่ยังมิได้ปฏิบัติหน้าที่โดยสมบูรณ์ เป็นนัยนัยที่ระคายเคืองใจ นลมหายใจ ส่วนโอรูปที่นอน ๆ ที่ตัวเหล่านั้นเป็นรูปที่บนและตบแต่งจน ตะเนนมันจะเคลื่อนไหวหรือส่งเสียงอะไรออกมาหาได้ไม่ มันจะมีอภิไถหารอะไรสักอย่าง เพราะมันเห็นแต่เพียงรูปนั้นที่เขาประดิษฐ์ขึ้นจำลองรูปร่างของผู้ที่เคียดแค้นนั้นแล้ว มันก็ล่อง เรืองด้วยขมขมผลงมกับขเสียดแล้วถูกถูกมาตงไว้ที่คนในที่นั้นเอง เขาปลอบใจตัวเองโดยนึกถึงเรื่องราว ๆ เรื่องหนึ่งซึ่งมีคน ๆ หนึ่งเล่าให้เขาฟังเมื่อวานที่ตำบลพอลสต๊าฟ

เขาพยายามนึกถึงเรื่องนั้น ได้อย่างกระตือรือร้นกระทั่งเห็นเต็มทนม เพราะใจสอที่จะนึกพระวงศ์ลูกตาของหมอบรูแคทท์หาได้ไม่ ผลที่สุดเขาก็ตกลงหันกลับไปดูงานได้

สิวตันเขียงข้างเขาหา - ผลที่สุดเขาหม่นแก้อหินหนา เขาสูบบนของเจ้าหมอนักสกลศควงกตชยงเต็มที เขาหัน ไปยังมวงตวย

สายตาทศวรรษความขมขื่นบ้าง วิมสปากเขาเม็นสนิทด้วยความกลัว แล้ว
ทันทีโดนเขาเตะ โคนออกมาด้วยเสียงกังวานสะท้อนก้องไปทั้งห้อง

“แกขยับตัว ขยับตัวเน๊! ระวังจริง!! ฉันเห็นกับตา
ทีเดียว”

แล้วเขาก็นั่งลงสงบนิ่ง เขงมองไปเบื้องหน้าคล้ายกับพบ
กอนนาแข็ง ในท้องมหาสมุทรอารกตคะฉนวน

การขยับเขยื้อนของหมอนี่ก็แปลกประหลาด โคนกับครกเงินทุกส่วนสัด
รูปแบบของท่ามอธ เริงลวดลาย ๗ กว้างออกมาจากยกพิมพ์เขายืนอย่าง
เนิบ ๗ และระมัดระวังคล้ายกับที่คนสร้างท่าลีลาสูงส่งจากถยนต์โดย
สาร ชกพิมพ์ที่ทรงรูปทรงแบบเรขาคณิตประหลาดประหลาดสองฟัด ตามขอบ
มีเขตก้นเป็นรูปครึ่งวงกลม รูปทรงแบบเรขาคณิตเขยื้อนเขยื้อน
ขึ้นสูงจนตัวลอคออกอากาศ เราภาวสูงมาหาถูกพิมพ์แล้วทรวดทรงลง
บนขอบที่หน้ามาประจักษ์กับตัวคน ผงกลิ่นแรงและขมพรสมกับพูดว่า
“สวัสดีครับ”

“ผมมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะบอกคุณว่า” เขากล่าว
เป็นภาษาอังกฤษอย่างชัดแจนแต่มีสำเนียงแปร่ง ๗ “ในทันทีที่ผมได้
ขึ้นคุณสนทนากับท่านผู้จัดการอินทรวงเกยรตแห่งบริษัท ผมขงรู้สึก
สงสัยเหมือนคนกวนจาวจะมีเกยรต โดตสนับคุณไว้เป็นเพื่อนสนทนาในคืน
นี้บางหรือไม๊ คุณเอ่ยขยับเขยื้อนหรือ โดตสนับอะไรก็สนทนาได้
ขงดูฉลาดจากผม คุณมีหน้าที่คอยฟังผมพูดให้ ๗ อย่างเดียวเท่านั้น
มีอะไรบางอย่างบอกให้ผมรู้ว่าคุณ.....กรุณาให้ผมบอกได้ไหมว่าคุณ

เป็นคนประสาทมืด? นี่แน่ะคุณเทวีรภ มุมพูดจริง ๆ ไม่ใช่โกหก ผม
ไม่ใช่รูปปั้นที่มัวชวตชวามาได้คอดนะ ผมคือหมอบรูแคทตัวจริง

“ขอโทษนะครับ” เขากล่าวต่อไป “รูปร่างผมแรงที่ไป
ทนอยเวร่งมันเป็นอย่างนี้ครับ มันยอกยอนอยู่ทนอย แต่ผมคิดว่าคุณ
คงไม่เบื่อที่จะฟังนะครับ คือว่าผมมีความปรารถนาที่จะอยู่ในกรุง
ลอนดอนต่อไปอีกสักทนอย เมื่อตอนเย็นวันนั้นขณะที่ผมกำลังเดิน
มาถึงถนนพอด ผมเห็นความวิเศษบางอย่างของกัผมเพราะว่าผมเป็น

คนแปลกหน้า ผมสังเกตเห็นว่าระเบียบจะสามผมมาเพื่อสอบถามอะไร
บางอย่าง ผมเดินรีบเดินไปข้างหน้าในหมู่ของกัคนอื่น ผมใช้
เหรียญอันหนึ่งและรูปหน้าผมเป็นรูปตัว มาในมือที่เราพบกันอยู่เดี๋ยวน
แหละ แต่ผมก็เดินหนีหนทางที่จะหนีให้พ้นกักรุกจับไปได้อย่าง
คลอดปลอดไปเร็ววันหนึ่ง

กัผมไปพยานออกตามูญกัเห็นความ และในขณะกัผมมนุษย์
หน้าใจเหล่านนพากันจึงออกไปทางนั้นได้ ผมกัถอดเสื่อตัวกัผมใส่อยู่
น้อกจากกรุปท่นของกัผมมาได้ตัวผม จับใส่รูปท่นของกัผมยัดเข้าไปไว้
ได้ยอกพันด้านหลังแล้วผมกัชนมายืนแทนท่นนเศยง

“ตั้งแต่ตอนเย็นเป็นคืนมาผมต้องยืนชวาแรงตลอดเวลา แต่
เป็นคราวเคราะห์กัทไม่ค้อมีใครเอาใจใส่มาทางผม จึงเป็นโอกาส
ให้ผมได้ผ่อนระบาชลมหาใจ และเปลี่ยนอิริยาบถได้บ้างตามสมควร
ถึงยังงนคัยงมเศกเล็ก ๆ คนท่งเห็นผมกัระคุดกระคักเข้าจนได้ มัน
วิ่งออกมาคัด้วยความศกใจ ผมเข้าใจว่าบ้านนี้เขาคงถูกพาเอาตัว

กลับไปนอนหลับสบายแล้ว แต่เข้าใจว่ามันคงตกใจตายแน่”

“ข้อความที่ผู้ตรวจการอธิบายให้คุณฟังเกี่ยวแก่ความเป็นไปของ
ผม ผมก็บังเอิญได้ฟังโดยตลอด ความจริงยังเข้าใจผิดอยู่บ้าง เพราะ
ถูกต้องผมยังมีชีวิตอยู่ – ยังไม่ตาย แต่มันก็เป็นผลดีสำหรับผมที่ใคร ๆ
พากันเข้าใจผิดว่าผมตายไปแล้ว ส่วนเรื่องที่เรากล่าวถึงเกี่ยวแก่การ
กระทำที่ผมถือเป็นงานอดิเรกที่ผมชอบมัน ผมขอรับว่าเป็นความจริง
ผมได้ปฏิบัติมาเป็นเวลาแรมปี ทั้งผมยังถือว่ามันเป็นความจำเป็นที่
ผมต้องกระทำอย่างเคร่งครัดเสียทีเดียว ในสมัยนี้โลกนี้เราแบ่งออกได้เป็น
สองพวก คือพวกที่ชอบมันเป็นกระดองและพวกที่ไม่ชอบแต่สม ลำ
หรับพวกที่ไม่ชอบกระดองนั้นเขาไปคิดชิงหาเลย ส่วนพวกที่เป็น
นักสะสมนั้นแหละเพราะเห็นได้จากรายชื่อและตัวเลขต่าง ๆ ตาม
นิสสัยชอบของเขวี่ คงเห็นได้ว่าเขาชอบกับและสะสมต่าง ๆ ตาม
และแมตต่าง ๆ แม้จนกระทั่งกับเขาไป สักแต่ผมเองแปลกกว่าคน
อื่นเขาหน่อย เพราะผมชอบเก็บและสะสมลูกกระเดือกคน”

เราหยุดพูดพร้อมกับซึ่งลูกกระเดือกของชีวิตอันอย่างฟังเพื่อใจ

“ผมรู้สึกยินดีที่ โอกาสอันววย ให้เรามาพบกัน ในคืนวันนี้”

เรากล่าวต่อไป “แต่จะพูดไปอีกทีแล้วก็รู้ สักว่าไม่น่าจะเป็นโอกาส
ที่สวจะยินดีอะไรเลยก็ได้ ความฮึดฮัดของผมนั้นถูกเขาจำกัดให้มันยกลง
จนผมไม่ค่อยมี โอกาสที่จะปฏิบัติจากผมชอบมาหลายปีแล้ว ฉะนั้น
ใน โอกาสที่ผมได้พบ ในวันนี้ จึงเป็นหนายืนดีสำหรับผมเป็นพิเศษ
หน่อย แน่! คอหอยคุณเจ้าวางเรียบเหตุดีเกินครับ!! ถ้าคุณไม่

เป็นคนช่างสังเกตจนเกินไปแล้ว ผมก็คิดว่าผมจะไม่เลือกคุณเป็นแน่ เพราะตามปกติผมชอบคนมีลูกกระเดือก โต ๆ และแดง ๆ...."

เราเขามือสอดลงไปใ้ในกระเป๋าคำในและล้วงเอาสิ่งหนึ่งออกมา ใช้นิ้วลูบคลำแล้วแนบลงบนฝ่ามือข้างซ้ายดูไปดูมาเบา ๆ

"นี่เป็นมด โคนขนาดเล็กที่ประเทศยูเรเชียในประเทศฝรั่งเศส"

เรากล่าวขึ้นอย่างชัดเจน "ในประเทศอังกฤษไม่ค่อยมีคนใช้แพะ

หลายนัก แต่ผมก็คิดว่าคงมีคนหนึ่งไม่ใช่อะไร? บางคนเขาใช้เดือน

ไม้ คุณคงเห็นและควรรายานต์มันนั้นแล้ว ตัดไม้ได้สักเท่าไรดอก

แต่ผมก็คิดว่าคงพอใช้การได้ โดยไม่ต้องรีบ-ฮักสักหัวออกใจเดียวคุณ

คงได้เห็นกับตัวคุณเอง ผมจะเป็นสัตว์ที่เหมือนกับข้างตักผมที่สุภาพ

ตามคุณเวลาขึ้นไปตักผมหรือ นิดโง่คนใหม่ครับ?"

เรากระซิบด้วยกิริยาอ่อนโยน แล้มีท่าทางน่ากลัวเป็นท

ยิง เราท้าวท้าวให้ไปนครราชสีห์หรือตูลองหนึ่งนั่งเขยิบ ถ้าเข้าไป

ในลักษณะของกบที่เหมือนนายพริ้ม

"คุณจะได้ดูน่ารักขึ้นอีกมาก" เราท้าวขึ้น "ถ้าคุณจะได้

หงายลูกคางขึ้นสักหน่อย นามะ ชอบใจ ฮักสักนิดเถอะครับ-ฮัก

นิดเถอะ เออ! ชอบใจ!...." แล้วเราพิมพ์เป็นภาษาฝรั่งเศสต่อ

ไปว่า "ดูทีน เมอวอเฮอว...ฮา...ดูน...ดูน..."

บนเพดานสุดของห้องมีกระจกบังแสงกนอยู่ตอนหนึ่ง มันเป็น

กระจกลูกฟูกอย่างหนา ในเวลากลางวันจะปรากฏแสงสว่างเลือน

ลางส่องลงมาจากพนักของธรมณ ครั้นเวลาพระอาทิตย์ตกดวงไปแล้ว

แสงสะท้อนจากโคมไฟฟ้าอันวิบวิว ก็จะทำหน้าที่แสงสลัวๆ ไป
 ตู้องบรรดารูปหุ่นบนทองปวง ความวิบวิวของแสงไฟดังกล่าวช่วยให้
 สภาพอันวิบวิวของทองนั้น ลักษณ์เน่ากลวยยิ่งขึ้น โดยมีคองคดแปลง
 ส่วนประกอบของห้องแม้แต่ประการใดเลย

รูปหุ่นทองปวงกษยณสงบนงอยู่ตามที่ตั้งของมัน ในลักษณะ
 เรียงขบวน ให้ประชาชนผู้สนใจมาชมและพิจารณาเอาเองว่ารูปหุ่นตัว
 ไทจะนำกลวยพิเศษยกกว่ากัน ในตามกลางรูปหุ่นอันนำกลวย
 เหล่านั้น ปรากฏวางของมีวตยหนึ่งพวงเถาธรรมแนวหัวแรงทศ ลูก
 กางของเราเงยเขตรขึ้นในท่าให้ชาวโลกชมกันทุกคน ไม่มีรอยบาด
 แผลหรือรอยขีดข่วนใดๆ ปรากฏอยู่ก็ด้วยเหตุที่ร่างกายเขาเสยแม้แต่
 สักแห่งเดียว ตัวเขาเป็นขันธ์สละกายสันทน์ มีบนความวิบวิวของนายจ้าง
 ของเขาค้นเคียวที่ปลุกพันแสงไว้ที่ เขาเป็นอันไม่ยอม ในภาพ

รูปหุ่นบนของหินออบรลกลยนี้มองดูรังไรไว้ดูญาณเรื่องฮิว-
 ตันอย่างเจียบตงบนนยกพัน เขาหนึ่งเศย — ไม่มีท่าทางว่ากระเศตอน
 ไทนมแต่สถนค และที่แท้จริงของเขาเป็นเพียงรูปหุ่นบนจริง ๆ
 รูปบนที่ศาลสงขณให้เหมือนศิวจริงด้วยขงตงทงพ

วิมวณยานคินร่าง

วิญญาณคินรั่าง

ตลอดเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา ข้าพเจ้าไม่พยายาม
คิดถึงธาตุนั้น คอรัสัน โดย แต่กลับใจว่าอาจมีสิ่งอันศักดิ์สิทธิ์
ช่วยคุ้มครองให้อันใดเป็นแน่ ข้าพเจ้าจึงจำได้ดังรูปปร่าง
อันแบบบางอ่อนช้อย ซ่อนมีย่อย ๆ อันแววว่องตลอดจนลำคอ
อันระหงขาวตึงของหลอดนั้นโดยบังเอิญ ดวงหน้าอันประกอบ
ด้วยหนังตาขาวเรียวของหลอดนั้นคืออันซึ่งจะเข้าใจยาก ส่วน
ริมปากนั้นข้าพเจ้าจำไม่ค่อยจะ ได้สักเท่าใด เมื่อพยายามนึก
วาดภาพของหลอดนั้นก็ ได้เพียงแต่ ๆ ว่าเส้นผมของหลอดนั้น
ข้างจะละเอียดอ่อนสลวยมีสขต ๆ ใบหน้าต้งแต่ขมับไปจรด
ลูกคางมนน่ารัก ดวงตาสีฟ้ามีลักษณะคมแข็งกร้าว ส่วน
เปล็ดเขี้ยวผลึกชายกับดวงตาเหมือนแวมป์ได้ผิดเพี้ยน

วันนั้นข้าพเจ้าเพิ่งจะเดินทางกลับเข้าสู่พระมหานครนิวยอร์ก
ระหว่างที่รถแท็กซี่ซึ่งข้าพเจ้านั่งเข้าไปในเมืองผ่านย่าน
จรรยา ณ ตำบลบรอดเวย์นั้น รถของเราต้องหยุดขังที่ท่า
กลางแสงแดดอันเจิดจ้าที่ส่องลงมาต้องหลังคาแข็งและกระฉอก

มีวันเซ็ดเตอร์ไปมาหาสู่เป็นครั้งคราวในตอนปลายตีปีศาจ บังเอิญ
 เฟล็ดเซอร์ลูกชายน้อย ๆ ของเขาเกิดอกำเนิดเกิดมาในตอนนั้นเสียด้วย
 ชีวิตของพ่อหนุ่มน้อยต้องตกเคราะห์ลำบากเป็นอย่างมาก ระหว่างที่มอายุ
 ย่างเข้าได้เพียง ๘ เดือนเท่านั้น หลังจากนั้นมาอีกสองปีเขาเลยก็มี
 บุตรคนที่สอง และในระหว่างฤดูร้อนที่ตามมาในระยะนั้นเองทำให้
 มิตรภาพระหว่างข้าพเจ้าและอาเล็กเซวีญูเริ่มขึ้นขงขึ้น และพร้อมกัน
 นั้น มันก็สร้างความรู้สึกที่แปลกใจให้ข้าพเจ้าเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ
 ว่าเพราะเหตุใดอาเล็กเซวีญูซึ่งเฟล็ดเซอร์เป็นภรรยาของ
 เรส ความรักในงานเซ็ดเตอร์เป็นนวิสัยที่ความรูปร่างเป็นที่ลุดตาแก่
 แก่สตรีวัยไม่น้อย ซึ่งรูปร่างที่สวยและกลมกลืนทางกตลอคคน
 ปากกว้างตงอ้นมายืดพืดลุดตาและน่ารักมาก พร้อมทั้งทอนแขน
 อดันแข็งแรงของอาเล็กเซวีญู ข้าพเจ้าเป็นชายหนุ่มที่หน้าคบหาสมาคม
 อยู่ไม่น้อย ในระยะสุดท้ายที่ข้าพเจ้าอยู่ในเขตพินอินน้อยที่นั่น ก่อนที่ข้า
 จะย้ายครอบครัวไปพำนักอยู่ในที่คนดินใหม่ของเขาในลองไฮร์แลนด
 นั้น ข้าพเจ้าบังเอิญมีเรื่องผิดใจเกิดขึ้นกับเขาบ้าง น่าเสียดที่เรพุด
 คุยกับข้าพเจ้า บางครั้งมีชนเรงกระเดียดไปทางข้างแคกกัน แต่
 ข้าพเจ้าก็ไม่ถือ คิดเสียว่านั่นเป็นการ "อวดฉลาด" ตามแบบของ
 ผู้ชาย ซึ่งข้าพเจ้ามีพวงบงควรจะสนใจมาก ในระหว่างฤดูร้อนครั้งนั้น
 เขามักจะก่อความรำคาญใจให้เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าเสมอ ๆ เป็นต้นว่า
 บางครั้งเขาจะขังเขาข้าพเจ้า ด้วยการแก่งใส่ไขว้คิดว่าเขาตัวเขาเลย
 มาจับกอดอยู่ในห้องซึ่งอยู่ติด ๆ กับห้องของข้าพเจ้า ภายในบ้านพัก

บริเวณชายหาดเมื่อเราไปพักผ่อนอากาศอยู่ใกล้ ๆ กัน ถ้าจะพูดไป
แล้ว การกอด ๆ รุม ๆ ของเขามันหาใช่เรื่องราวอันใดที่ข้าพเจ้าควร
จะเก็บมานักคึดให้เสียเวลา ถ้าหากข้าพเจ้าไม่บังเอิญเกิดไปมีสัม-
พันธสัมพันธ์สนมกับเขาเสียซึ่งเป็นภรรยาของเขา อันเป็นเรื่องที่ทำให้
ข้าพเจ้าต้องมึนงงใจว่าวุ่นไปด้วย แต่ข้าพเจ้าก็พยายามระงับใจไว้
ไม่อยากจะให้เขามีจิตใจข้าพเจ้าด้วยประการทั้งปวง เพราะเกรงว่าถ้าทำ
ให้เป็นที่ซัดใจเขา บางทีเขาจะคิดไปว่ามีใจเขาเสียมาสนมกับหรือ
คิดคบกับข้าพเจ้าก็ต่อ ไปก็เป็นได้ ซึ่งใครก็ตามที่ข้าพเจ้าไม่พยายาม
ที่จะให้เขาเสียใจลงใจถึงความที่ตนไม่เอาของเขาไม่ลงเหล่านี้นั้น แต่
ถ้าเสียก็ส่งเกิดตุณใดว่าข้าพเจ้าไม่ผิดใจ ข้าพเจ้าก็คิดแต่คอยพยายาม
ที่จะให้กำลังใจแก่เธอ แต่ถ้าหากเขาจะคิดลงใจมาทางหลายชั้นใน
ขณะใดขณะหนึ่ง

ข้าพเจ้าก็คิดลงใจความว่าเธอคงจะอยู่ด้วยตนเองก็ขอข้าพ-
เจ้าจะพยายามถนอมรักของข้าพเจ้าที่มติดเธอให้ยั่งยืนและเจริญงอก
งามขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าหากสามารถจะดำรงอยู่ได้จนบรรลุปัจจุตพมา
ปลายทาง หากจะมีสิ่งใดเกิดเปลี่ยนแปลงขึ้นในภายหน้า และข้าพ-
เจ้าก็เชื่อมั่นว่าเธอคงมีความคิดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า หรือมีขณะ
ที่พยายามนึกถึงความรักที่เริ่มแรกก็อดจวนในอดีตนานมาแล้ว และ
พยายามให้มันสิ้นสุดลง หรือมีขณะที่พยายามหาอีกใหม่ ให้
อดคิดเป็นอดีตหน้าตนแต่ตนอยู่แต่ภายในจิตใจเท่านั้น สำหรับคนอย่าง
ฉันเข้สแต่หวังไว้สมของหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องงานอย่างเดียว เขาก็อดความ

รักของเขาเป็นเพียงเครื่องหย่อนใจ เปรียบเสมือนการเค็ดคอกไม้
จากต้นมาคมพอหอม ๆ แล้วทิ้งวางทิ้งไปโดยไร้ความหมาย

แต่ข้าพเจ้าก็โตกล้าวมาแล้วว่า สพานบุรีคตินเป็นจุดเริ่มต้น
ของเรื่องนี้ สัมผัสหลังจากวันเซตเตอร์ โคกระทำตัวให้เป็นทเด็ครอน
ว่ากาญจยู่ตลอดมานั้น ในฤดูร้อนที่แล้ว เมื่อครบครวัคอรสันไปพัก
ผ่อนอยู่ที่เคป และกัโนราว ๆ ปลายฤดูร้อนนั้นเอง ข้าพเจ้าบังเอิญ
เดินทางไปพักที่นอนคอนปลาวัยสิบสองพร้อมกับชายและลูก ๆ ที่ลง-
ไฮร์แลนด์ด้วย วันเซตเตอร์ครบครวัคอรสันไปรับครบครวัคอรสันในตอนปลาย
สัปดาห์ บรรดาเด็ก ๆ พาตนวิ่งเล่นหอบเหงาไปมาก ทั้งนี้เพราะต่าง
คนต่างไม่อยากจะจากที่พศานาที่เรลลอปไปเวียนหนึ่งสัปดาห์ อากาศใน
เคปนกันชายและคนข้างละมดกยพดระ มาที่วังจมนั้นในกระหนาดงมา
อย่างหนัก นอ้าอากาศนั้นยังมีหมอกปกคลุมอยู่โดยทั่วไป ตลอดวันนั้น
วังตรงกบวันอาทิตย์ วันเซตเตอร์นั้นอะไรต่อมิอะไรอยู่แทบตลอดทั้ง
วัน เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่พศานาที่เรลลอปนั้น ข้าพเจ้ามิใคร่เห็น
เหตุการณ์สิ่งใดเกี่ยวกับครบครวัคอรสันเลย เพราะระยะนั้นข้าพเจ้าได้ไป
อยู่ในประเทศฝรั่งเศสก่อน แล้วต่อมาอีกไปอยู่ในประเทศจีน หมกมุ่นอยู่
กับการเขียนสารคดีเกือบตลอดเวลา การพักผ่อนในสัปดาห์นั้นรู้สึก
ว่าเต็มไปด้วยความสดชื่น เรามักมารับไรท์เคร็งครัดและเอาใจใส่ต่อ
หน้าที่ มีบ้านพักที่สะอาดสบาย มีสนามหญ้าที่หน้าสู่ชายหาดที่เป็นรูป
ดวงจันทร์ครึ่งเสี้ยวปกคลุมอยู่ด้วยเมล็ดทรายอันขาวสะอาด ระหว่าง
นั้นข้าพเจ้ามีอากาศที่รุ่ม รอบฟังมากกว่าพูด ส่วนเฟล็ดเซอรับคราย

ร่างผมบางซึ่งขณะนั้นอายุได้ ๑๒ ขวบ มีลักษณะท้วมท่าและอา-
 รมณ์สงบเยือกเย็นเช่นเดียวกับมารดา โดโรซัลลัสสาวอายุ ๓๐ ขวบของเธอ
 กำลังอ่อนจามา แต่ไม่สู้จะชินกับเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวกับหมู่บ้านของ
 ชนชาวฝรั่งเศส ทั้งไม่ประสีประสาอะไรกับศาลเจ้าแบบจีน นักตำหรับ
 แม่หนูน้อยผมหยักใคร่กึ่งจวนอยู่กับบรรดาตุ๊กตาตัวโปรดของแก
 ตลอดเวลา อาลัยมีรูปร่างผมบาง ไม่สู้จะสนใจต่อสิ่งใด ๆ ที่แปลก
 ไปกว่าเต็มเท่าที่ข้าพเจ้าเคยเห็นมาในกรุงพระอินทร์ ซึ่งตั้งเหล่านัก-
 พเจ้าเองก็ไม่สามารถจะทราบได้ว่าเนื่องมาจากสาเหตุอันใด เท่าที่
 ข้าพเจ้าได้ย่นบอช้ ในระยะนั้นก็คือ อาลัยมักจะร้องไห้ทุกครั้งแต่เรื่อง
 บ้านตามชนบท เรื่องอาหารการกินซึ่งฉันเห็นแต่ตัว ตลอดจนเรื่อง
 การหมกมุ่นอยู่กับออร์กองไรวซึ่งคอยตระไ่มในเวลาพักผ่อนอยู่กับลูก
 เมียเสียเลย แต่ถึงเวลานั้นบางครั้งเธอก็ปิดขุดในประตูทุกประตูให้
 ข้าพเจ้าทราบเลย มีอยู่ครั้งหนึ่งซึ่งขณะนั้นเป็นวันดาเยนแล้ว เธอ
 กล่าวกับข้าพเจ้าว่า เธอยินดีที่ได้ทราบว่าข้าพเจ้าจะเข้าไปพักอยู่ใน
 กรุงนิวยอร์คระหว่างฤดูหนาวที่จะมาถึง ส่วนวันเซนต์เดวิดเช่นเดียว
 กับโดโรซัลลัสสาว ไม่มีความรู้สึกสนใจกับความเป็นไปในต่างประ-
 เทศซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยจากกับข้าพเจ้าว่า แม้แต่กิจการคารยนต์ของ
 ชาวจีน ข้าพเจ้าก็คงไม่เคยเห็นและไม่มีความรู้เหมือนเขาซึ่งเคยผ่าน
 มาแล้วเสียด้วยซ้ำไป เราชอบพุดจาเยาะเย้ยและถากถางข้าพเจ้าเล่น
 เป็นของสนุกอยู่เสมอ บางครั้งอาลัยเคยกระซิบกระซาบให้วันเซนต์เดวิด
 พยายามอดใจฟังเรื่องสนุกๆ ของข้าพเจ้าบ้าง นางเคยกล่าวกับ

นานๆ ครั้งเราจะเปิด โคมไฟหน้ารถ ให้สว่างพุ่งเป็นลำไปเบื้องหน้าเมื่อ
 มีรถแล่นผ่านสวนทางมา รถของเราวิ่งอย่างสบายไปจนถึงประตูด้าน
 เก็บภาษี ซึ่งตอนนั้นคนข้างจะมีรถวิ่งไปมากันชั่วกัใจ วิถีเรสเตอร์
 ต้องลดความเร็ว ของรถลงเพื่อป้องกันมิให้เกิดกระทบกระทั่งหรือชน
 กันขึ้น เพราะบางทีก็ปรากฏรถบางคนแล่นส่ายไปมาเพราะถนนลื่น
 บางครั้งเขาต้องขบตคหน้ารถคนอื่น แล้วก็พยายามหักหลบเข้าสู่ทาง
 ของตนด้วยท่าทางฉุนเฉียวอย่างนั้น ปรากฏว่ามีรถบางคนจึงท้อเขา
 มาหา และก่อกองกรง หัดหนีหนีเฟล็ดเรอุมก็จะหันหน้ามามองดู
 คุณแม่ด้วยท่าทางอันแสดงถึงความตงนงนพหุเท อากาศอันเย็นชมนตลอด
 จนการที่รถแล่นเร็วอยู่ ๒ ไปกานกฮอ ความมืดสนทน ทำให้เขาพเจ้าวิ
 ลิงจวงจวนแทบจะล้มต่าไม่ขึ้น ระวังว่าในชั่วพริบตาได้สนใจลงอนใด
 จนกระทั่งรถของเราแล่นมาถึงบริเวณที่เห็นรถคันนี้จอด ไม่ค่อยรถมาก
 มายตรงใกล้จะถึงเชิงสะพานแห่งหนึ่ง ซึ่งถนนที่เรสเตอร์ลดความเร็วของ
 รถยนต์ลงเช่นเคย มองลงไปเบื้องล่างสะพานเราจะแลเห็นพนมแม่น้ำ
 อันดำมืดทมิฬ บางตอนที่ปรากฏโคมไฟสีแดงและขาวของบรรดา
 เรือลากที่แล่นขนลงลงอยู่ตามท้องน้ำ แลให้ไกลตอกไปทางเบื้องหน้า
 จะแลเห็นดวงไฟระยิบระยับอยู่ภายในตัวเมือง ท่ามกลางเมฆดฝนซึ่ง
 ยังคงตกปรอยๆ อยู่อย่างไม่ขาดระยะ

“คุณแม่คะ หมู่บ้านตามเชิงเขาอยู่ทางไหนคะ?”

อาเล็ยะระ โงกมองไปข้างหน้า ว่างบางๆ ของเธอแลเห็นเป็นเงา
 ตะคุ่มๆ อยู่ภายในถ้ำมืด คัดกับท้องฟ้าครึ่งวงกลมที่เห็นอยู่ภายนอก

ช่องกระจก ขณะเดียวกันพอหมอน้อยเปิดประตูกระจกชั้นบนเรียงมงกุ
 ออกไปนอกรถ แขนข้างหนึ่งโอบอุบรูบค้อมารวดพร้อมหงวรอง
 ตะโกนออกมาว่า "โน้นไงยะ คุณแม่"

ครั้นแล้วรถของเราแล่นลงเชิงสะพานด้านนครนิวยอร์ก ข้า
 พเจ้าเหลือบดูไปทางหมู่บ้านตามเชิงเขาแฉกหนึ่ง เห็นแสงไฟส่อง
 ลอดออกมาตามหน้าต่างตึกเป็นประกายระยิบคล้ายกับแสงไฟตามเต็นท์
 ที่กางพักแรมอยู่ตามเชิงเขาจริง ๆ ครั้นนั้นเขตเตอร์ก็ทักพวง
 มาลัยเหวตออกนอกแถวรถราถาแล่นช้า ๆ อยู่เบื้องหน้าในลักษณะ
 ทักาลจะแหวกทางแยงขึ้นไปข้างหน้า และก็ไม่ทันใดนั้นเอง แสง
 ไฟจากดวงโคมพนาารณนตอกตึงทึงที่ด้านสูงแลส่องนทางกึ่งส่องเข้า
 มาในช่องกระจกหน้าต่างรถคันของเรา เสียงแม่หมอน้อยโต้วระตะโกน
 ร้องลน พร้อม ๆ กับหมอน้อยขยับมือขวา เสียงจะตกแตกดังเปรื่อง
 ป้าง พร้อมกับรถของเราอันสะเทือนและหอบเข็งกลองกับที่ราวกับ
 กระแทกเข้ากับก้อนหินขนาดใหญ่ฉะนั้น รอบ ๆ ด้านขณะนั้นระเบ็ง
 เข็งเขวไปด้วยเสียงแตร รวดยนต์และเสียงผู้คนจอกแจกจอบแจนพั้งไม้
 ได้ศัพท์ ข้าพเจ้าเองตกตะลึงจนตัวแข็ง ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรถูก

รอบ ๆ ตัวข้าพเจ้าขณะนั้นดูมันช่างหลุมอนวุ่นวายเสียจริง ๆ
 ครั้นแล้วก็มีเสียงแตรไซเรนดังลนมาหยุดข้าง ๆ รถของเรา พร้อมกับ
 มีเสียงตะวาดถามมาอย่างกวาดเกรยวว่า "นี่ทำไมคุณแดงขับรถยง
 หา?" และก็ภายในวงล้อมแห่งฝูงชนและรถที่ตกคนฮืออย่างหลุม
 มอน ข้าพเจ้าพยายามแทรกตัวออกมาจากข้างแคบ ๆ ของตัวรถที่

สลักหักพัง ขณะนั้นหนูน้อยเฟลิตเธอรกำลังร้องไห้จ้า เท่าที่พอจะ
 เค้าได้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าประตูคงจะเหวี่ยงเปิดออกเอง อาลัย
 กำลังอยู่ในสภาพคุกเข่าคู้ยวบพันวด หยาดน้ำฝนและแสงโคมไฟ
 หน้ารถยนต์สาดส่องลงท้องศีรษะและช่วงไหล่ของเธอรุ้มโงก หมวก
 บนศีรษะของเธอกระเด็นหลุดไปทางหนึ่ง ฝ่ายคนสวดศพคนเธออยู่
 ขยับเขยื้อน ข้าพเจ้าพยายามยื่นกายตักขนธอย่างยากลำบากพร้อมกับ
 กล่าวยกเด็ก ๆ “เฟลิตเธอรสิ ขูย อาลัย เธอเป็นอะไรหรือเปล่า?”
 ส่วนคนนอกคอกถ่วงรถยนต์ขณะนั้น อันเจสเธอรกำลังเอื้อมมือเขารอน
 ศีรษะภรรยาอยู่ด้วยท่าทางสิ้นคนตระหนกตกใจ พร้อมกับปากกพิมพ์
 ออกมาว่า “อาลัย โอ... เธอเป็นอะไรหรือเปล่า?” ขณะนั้นใครคน
 หนึ่งส่องไฟฉายเข้ามาที่ประตูรถ อันเจสเธอรกำลังเอื้อมมือไปพุง
 อาลัยและพยายามเอื้อมมือออกไปทางประตูรถสักเป็นช่อง

เมื่อสายฟ้าชั้วฟ้าผ่าแลสถับ เป็พริบแสงไฟที่จุดระยิบระยับจาก
 หมู่บ้านตามบริเวณเชิงเขาภูบริเวณวงกลมเบื้องหน้าโน้น ข้าพเจ้าคิด
 ในใจว่า “อาลัยคงจะระงังหน้าออกไปดูแสงไฟจากหมู่บ้านตาม
 บริเวณเชิงเขาโน้น ในขณะที่มีรถกำลังแล่นสวนทางมาเป็นทิวแถว
 บ้างอยู่ประตูคงจะเปิดออกทำให้ศีรษะของเธอ โน้มตามประตูออกไป
 ภายนอกตัวถ่วง แลรถคงถูกส่งไต่ส่งหนั่งจากรถคันที่สวนพาคศีรษะ
 เธอเขารอนอย่างถนัดถนี่เป็นไต่”

“วางเธอลงซิคน” เสียงชาววังเล็กท่าทางแสดงว่าคงจะ
 เป็นแพทย์คนลาวขณะที่เราถลันเข้ามา “บอกให้วางลง ให้ออจริง

แยะ” ครั้นแล้วก็มีใครสักคนหนึ่งเข้ามาปลงบนพันทางเดินเท้าในขณะ
 ที่วันเซตเตอร์ว่างว่างของภรรยาลงบนผาณบนตามคำสั่ง ข้าพเจ้า
 ลูกเข่าลงข้าง ๆ เธอพร้อมกับชายร่างเล็กคนนั้น หน้าตาของอาเลย
 ตอนนั้นชดชวรวางกับคนจนมาตาย เสียงแตรรถยนต์รอบ ๆ ว่างของ
 เรายังคงตั้งประสานเสียงกันอยู่อย่างกึกก้อง นีละไวกัน อาเลยตาย
 เสียแล้วหรืออย่างไรหนอ จากแสงไฟหน้ารถยนต์เหล่านั้น ทำให้เรา
 สามารถเห็นดวงหน้างามของอาเลยได้ชัดนัก หน้าตาของเธอขณะนั้น
 ดูวิปริตจากรอยยิ้มคล้ายกับคนตายแล้ว บุรุษร่างเล็กซึ่งดูท่าทาง
 คลายเป็นแพทย์คนนั้น ก็ตั้งตระหนกพองามที่มุดยาดแหลมของ
 เราแทบจะกองอยู่บนหัวงอกของอาเลย หันไปมองวันเซตเตอร์ภรรยา
 ตามชนมาด้วยตามองเห็นภรรยาว่า “เป็นลมไปหรือไงหมอ?”

ชายร่างเล็กคนนั้นลุกขึ้นมามีว่า ๆ พร้อมกับกล่าวหาว่า “เธอ
 เป็นภรรยาของคุณหรือ ไม่ใช่! การตกกรรมหนักอย่างแรงตรงมับคง
 จะทำให้เธอตายคาที่ทีเดียว”

วันเซตเตอร์ความอยู่ในสภาวะอย่างคนเดียว เขาคูกเข่าลง
 ข้าง ๆ อาเลย ฮุมว่างของหลอนฮน ศีรษะของเธอตั้งอยู่บนขวง
 โหลของเขา เขาเอียงหน้าเข้าไปจับดวงหน้าของภรรยา พลังร้อง
 ตะโกนเรียก “อาเลย! อาเลย!! ไตยน์ใหม่ ลืมตาขึ้นสิเธอ!”
 ระหว่างที่เราเรียก เขาก็ไข่มอเธอสักครู่เธอดูท่าทางอันตลกใจ
 และไม่ไหวระคนกัน ปากก็พริ้วร้องอยู่ว่า “อาเลย ไตยน์ใหม่? จัน
 บอกให้ลืมตาขึ้นใจละ เธอไม่เจ็บอะไรไร ไม่เป็นไรหรอกน่าเธอ”

เขานั่งซังกนอยู่ชั่วคราวแล้วก็พรวดออกไปว่า “พริก ไข่ เขาต้องไม่
เป็นโรนะ ลืมตาดีเธอ” เขาเรียกเธอเข้าจากอยู่เช่นนั้น ปากของ
เขาเกลือกกลังอยู่ที่ใบหนารื่น ๆ ของเธอ ในลักษณะที่ตื้นตระหนก
อย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้าเอามือไปแตะไหล่เขาด้วยความสงสารและ
ตื้นตันใจ เขากว้างของภรรยาจนได้ในวงแขนแล้วกทรงกายลูกธนู
ยิบ เฟล็ตเธอร์เบียร์วางบนสนระรึกเขามาจดตัวข้าพเจ้าคนข้าพเจ้า
ต้องเหลียวกลับไปมองที่เคาะ ๆ ที่โดนนั้นข้าพเจ้าโดยนัยเสียดาย
พูดออกมาด้วยน้ำเสียงแหวนๆ และแทบแห้ง “วันละ คุณเรียกฉัน
หรือ” พอได้ยินเสียงภรรยา ฉันจึงเลี้ยวหัวที่จะเดิน ข้าเลยค่อยๆ
ทรวงกายลูกธนูยิบ เฟล็ตเธอร์ เบียร์ของเธอยังคงซัดราวเช่นเดิม
แต่เธอกำลังกำลังออกมาบอกว่า “คุณเรียกฉันหรือ?”

“เขาเออะ เจริญไปกันดีกว่า” ฉันจึงเลี้ยวพูดอย่างจริงจัง
แบบเอาถวนเองงานหนัก สวมเสื้อขาวหนังที่ขาวจางจกตะ โคนให้
บรรดาภรรยาทั้งหลายแยกย้ายกันไป รถเหล่านั้นจึงค่อย ๆ เลื่อน
ตามกันออกไปเป็นแถว หลังจากการจางจกได้ติดรถมาจางจก
หนึ่ง ส่วนรถของวันเธอร์ยังไม่สามารถจะเคลื่อนออกจากที่ใด
เพราะเครื่องขมดไม่ติด เนื่องจากมีสวนประกอบบางสิ่งจางจกทุก
เมื่อเขาได้จกการ ให้อภัยจากกับเขาหน้าทพรสมทงมอบนามบศว อันเป็น
การพรสมทงจกจกขบ ในอุบตเหตุจกจก ให้นายจางจกจกจก ใจเป็น
หลักฐานแล้ว เขาก็จกจกพียงจกจกจกไปยังรถแท็กซี่คนหนึ่ง
พลางหันมามักกล่าวกับข้าพเจ้าว่า “เธอช่วยพาเด็ก ๆ ไปที่ใดใหม่”

ครั้นแล้วหันไปรอร่องเงาหน้าทวารวจว่า “ช่วยกรุณาเรียกรด
 แทกรูโทเซตถคนเถระครับ” เมื่อเขาพาฮาเลชฆนรตและตัวเองตาม
 เข้าไปนั่งอยู่เคียงข้างแล้วเขาก็ปิดประตูท พวกรรยาหายลับไปจาก
 บริเวณนั้น ปลดปล่อยให้ชาวเจายนคชยรตแทกรูชอกคนหมงอยู่กับเด็ก ๆ
 เมื่อเวลาโคชนแทกรูชอกคนหมงเวียนรอยแล้ว ชาวเจ้าได้ซาเล็งตงาไป
 คูตาทมอร่างเล็กคนนเนนแวนหมง คนชนตาเขาตน ๆ ทำหนวดกระดก
 กระดก ขณะที่เขาเคยปลงไฟต่อใจชยกับเจ้าหน้าทวารวจคนหมง
 ดังษณะร่องเขาชเนนคณทาทางตงเลใจระไวลกลยางชเนน
 สำหรับแม่พนมมอชโคโมคนะ วิธงไฟระชอกสะชนและบ่นว่า
 คุณเพชทงใจให้อยบชาวเสกคองพาทัง ส่วนพชมมอชเพลคเชอว
 นงเงมบคสชตเวลายมพชชกขยบม บคนเชอมงมมาขบแชนเลอ
 ชาวเจ้าเขย่า ๆ พลงนชวบมจกกระโรราทเสอชงไมถนค ชาวเจ้า
 จึงยชนถามแกไปว่า “ถ้าไมระคณ

“คุณแม่ชชงมตตายจิง ๆ ทวีระชะ ?” แกยชนถาม

ชาวเจ้า

“ไม่ตายทรคทนุ นังรตแทกรูไปกับคุณเพชชองทนุ ไม่น
 ิงละ”

“แล้วทำไมคุณเพื่อไม่พาเราไปค้วยละ” ทนุโตโรถิถามเซียง
 กระเสว ๆ ทำให้ชาวเจ้าตงนหมามชงคชเชอทง ๆ ที่ประสาทชอง
 ชาวเจ้าเองก็รู้สึกสะเทอนเพราะคำถามชองเชอชยไม่น้อย

พ่อรถของเราเลยขอเช่าบ้าน ประตุบ้านก็เบ็ดตกพร้อมกับ
คนใช้ถ่อร่วมกางเดินออกมารับเราที่รถ

“คุณคอวีต้นสั่งให้มจ่ายค่ารถกับ คุณนาย” ว่าแล้วเรา
ก็นำเราเข้าตู้ห้องโถงซึ่งมีสาวไรคนหนึ่งรับปราวคอกมารับเด็ก ๆ พา
เดินไปทลฟ

“คุณนายคอยดฟหรือรับ? ผมว่าเดินชนไปตกว่า หอง
สมุดอยู่ชนบนเอง” ว่าแล้วก็มีผู้คนบิดพาเราเดินขึ้นไปบน
ข้าพเจ้าหยอนกางมวงสีน้ำเงินด้วย ๆ ลวดนึ่งฟรวมตามง หองนั้น
เป็นห้องเล็ก ๆ แคบ ๆ มีฝาผนังทาสีทองชายรับแสงสะท้อนจาก
โคมไฟรับทว ๆ ลวดนึ่งนึ่งแสงสว่างเพียงแวบสว่าง ครั้นแล้วคน
ใช้ผู้นั้นก็กล่าวกับเราว่า “ผมไปบอกคอวีต้นนะครั้นว่าคุณ
มาแล้ว”

“คุณนายคอวีต้นคอยขังหรือแล้วหรือยัง?” ข้าพเจ้าถาม
“คอยขังแล้วครั้นกับคุณนาย เพราะหคนะครั้นที่ไม่มีใครเป็น
อันตราาย”

ความจริงมันก็ถูกของเรา แต่มันก็ทำให้ข้าพเจ้าอ้วนวายไป
อูมม ไรนอช เพราะระหว่างทางที่ข้าพเจ้าคอยจนเรงเดอไรอูนน
ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกวาประสาททุกส่วนมันชาเย็นชอบกสอชู่เหมือนกัน
ครั้นแล้ว เขาก็เดินสายซาศเราเข้ามาในหองอย่างเงยบเรยบ
เพราะหองนั้นอยู่ด้วยพรมอันหนาเตอะ

“เสียใจจริงเธอ” เขากล่าวขึ้นอย่างเนิบๆ “ความจริงฉันก็ไม่อยากจะปล่อยเด็ก ๆ ไว้ให้เธอออก ขอโทษนะ เธอไม่เป็นไรไม่ใช่?”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ว่าแต่อาเสี่ยเป็นยังไงบ้างคะ”

“อ้อ! เห็นจะไม่ต้องเคียดครอนถึงหมอละเสี่ยด้วยซ้ำไป ฉันพาเขาเข้าไปนอนแล้ว น้าก๊วยคงจะตกใจเกินไปสักหน่อยเท่านั้น ดูท่าทางเขาหนาวฉิบเลยเอาผ้าคลุมขึ้นให้พอดี บ้านนั้นคงจะหลับแล้วละกะมัง เห็นบอกว่าจะมาจะพบเธอ ในคอนพรุ่งนี้เจ้า คนนี้เธอกำลังเสียหนักแล้วกันนะ ว่าแล้วเขาก็ยกมือส่งกลับขึ้นเรือนชั้นบน พร้อมกับถามเขาว่าเขาว่า “เธอคบกับพี่ใหม่หรือ น้าบ หรือจะเสาะอะไรวันๆ สักแก้วก็ได้”

“มายละคะ อดบ่ได้ ถ้าคุณเห็นใจว่าเราไม่เป็นอะไรแล้ว คุณน้าจะเข้านอนละคะ”

“แน่ใจ?” เขาทวนคำถามพร้อมกับหัวเราะอย่างเย้ยหยัน ก่อนที่จะขยันทามตามเขาว่า “เรื่องจริงที่สวานนั้นก็ทำให้เธอตกใจไปด้วยเหมือนกันหรือนี่ ฉันจำมันทำให้ฉันเสียเวลาไปนิดหน่อยเท่านั้น ถ้าโฮ่วตบาคันนั้นมันไม่คิดหน้าฉันก็คงไม่มีอะไร ฉันบอกวอลเตอร์ตั้งแต่ชาติตยก่อนแล้วว่าเบรคมันไม่คอยดี ให้ตรวจดูเสี่ยบ้าง เเคราะห์กันนะ ไม่งั้นจะเสียหายชงกงานมากเชียวละ”

“ถ้างั้นก็ไม่มีอะไรแล้วละ” เขาพูดขึ้นขยันทามเพราะเขื่อที่จะคอยนั่งดูเขารินเหล้าใส่แก้วเนิบๆ อยู่เช่นนั้น “กรุณาให้ใครพา

คิดฉันไปห้องเขตน้อยได้ไหมคะ”

“บ๊อ โอเฮีย เพียงรณมันวันแฉลบไปนิตหน้อยเท่านั้นหาหยัง
กะเจอโจรจันไปโค่นนาเฮอ๊ก” เขาพูดพร้อมกับทำตารมึงจ้องมา
ทางข้าพเจ้า น้าเตียงของเขาแสดงว่าไม่ยอมรับผิดชอบในเหตุที่เกิดขึ้น
เลย มีหน้าชายงาททกลายกับว่า พดกเรารอดพ้นอันตรายมาได้
ครึ่งนกเพราะความสามารถของเขาแท้ ๆ

“คิดฉันมองไม่เห็นขลุ่ยเลย ไปอยู่ที่ไหนล่ะ” ข้าพเจ้า

ร้องถาม

“กนฮนเงวาระเห็นพวงใจจะขอ” เขาร้องตอบพร้อมกับ
เลือนสายตาลงมองรูปร่างหน้าตาของข้าพเจ้าก่อนที่จะกล่าว
ต่อไปว่า “ถ้อยเพื่อมาของเจอ ก็เห็นเขว็ดเตย ไทเขิงดี เตอผาเจอ
มอมแมมเหลือเกิน

เขารู้งานข้าพเจ้าตามแต่มีดี แสงอาทิตย์ ในเดือนกุมภาพันธ์
ส่องกระจ่างรอดเข้ามาในท้อง จากของหน้าตาจะแฉเห็นท้องฟ้า
สีเขียวครามคลุมอยู่เบื้องบนดวงเมฆอันกว้างสลดทุกหลกตา เขารู้งาน
นั้นผ่นยังคงตกพร่าอยู่อย่างมีโคหยคยง ทำให้ข้าพเจ้าไม่มโหโกาสท
จะออกไปจับรดเดินทางไปสัมผัสภาษาเพื่อเขียนเรื่องตามทตงใจไว้ได้
สาวใช้คนทรมัย ไทรศัพทข้าพเจ้าก็ไม่ยอมเสิร์ฟอาหารให้ ในขณะ
ที่ข้าพเจ้ายังคงอยู่ในชุนคนฮนเสยควย แต่ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบว่าคน
นายคอรต้นกำลังนอนพักอยู่ และขอพยข้าพเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะออก
จากบ้าน คินจวนนินข้าพเจ้านอนไม่คฮยหลับ รู้สึกว่าบรรยากาพิศ

แปลกกว่าคนกลางอยู่บ้านพักที่เคย ข้าพเจ้ารู้สึกฝันร้ายและมีอะไร
บางสิ่งบางอย่างลึกลับ ๆ ตลอดคืน

ข้าพเจ้าได้พบอาสาสมัครเพียงชั่วคราว ผ่านมานแพร่ผืนหนาวางบัง
แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ที่สองของดวงหน้าของเธอ ทำให้เธอคล้ำ
และเป็นเงาเรือน ๆ อย่างยากจะอธิบายได้ถูกต้อง

เธอส่ายคิ้วแล้วท้อจะอาสาเลย? ข้าพเจ้ายืนลงเสยหน้าเพียง
พร้อมกับส่งเสียงถามเธอเบา ๆ ว่าทำไมเธอจึงเป็นท้อกับคุณเธอมากไป

“อ้อ! สบายดีแล้วเธอ.....” เสียงอาสาสมัครแล้ว ๆ อย่าง
แปลกประหลาดจนข้าพเจ้าเองก็พึมพำกับตัวเองได้จน กว่าจะกลับเข้า
มาโลกแท้ๆ

“ว่าในะจริงเลย? จากที่จากหน้าตักไปถ่มเธอ

“หลังจากที่กลับไปแล้วพจนานะเธอ.....” เสียงร้องทล่อน
ค่อยไล่พ่นซัดจนกว่าเต็ม วนกลับมาแล้วจะมารี” หล่อนกล่าว
แล้วก้มหน้า หันหน้าไปทางมุมมตที่ปกคลุมอยู่ทางอีกซีกหนึ่งของ
ห้อง ข้าพเจ้าค่อย ๆ ควบคุมสายเท้าของเธอกลับมาจกเตียง คิดว่าเธอ
คงหลับ

กว่าข้าพเจ้าจะกลับเข้าไปในกรงนิ้วยวรีก็เกือบ ๆ กลาง
เดือนพฤศจิกายนเขาไปแล้ว ทั้งยังมีอะไรที่จะต้องรีบกลับออกมาเนื่อง
จากน้องสาวข้าพเจ้าอยากจะให้ข้าพเจ้ากลับไปร่วมพิธีแต่งงานของเธอ
ที่เมืองฮาวายถึงต้น ข้าพเจ้าได้เขียนจากหมายไปถึงอาสาสมัครล่วงหน้าฉบับ
หนึ่ง แสดงความขอบใจที่ได้ออกไปพักผ่อนอยู่กับเธอหนึ่งอาทิตย์ อีก

ฉบับหนึ่งเขียนไปตามข่าวคราวความเป็นไปของเธอ อาลัยได้เขียน
จดหมายตอบข้าพเจ้า แต่ทุก ๆ ฉบับมี สักมีจำนวนแปลกไปกว่าเดิม
ในลักษณะคล้าย ๆ กับจำนวนของเด็ก ๆ จำนวนจดหมายของเธอ
ทุก ๆ ฉบับมิได้สร้าง ความพึงพอใจใด ๆ ให้แก่ข้าพเจ้าเลย ซึ่งเป็น
การผิดปกติธรรมดาไปมาก ระหว่างนั้นเด็ก ๆ ไปโรงเรียนกันหมด
แล้ว อากาศเย็นจนท้อไปเพราะฝนตกลงมาบ่อย ๆ นอกนั้นทุกสิ่งยัง
คงดำเนินไปเป็นปกติ น้อยๆ นอนหลับสบาย ส่วนฉันยังคงไป
กวดำเนินมาก เธอเขียนมาว่า ฉันรู้สึกแปลกๆ เหลือเกิน เมื่อไร
เธอจะกลับละ

ข้าพเจ้าคิดว่าฉันน่าจะทำงานจะรีบกลับทันที
คืนวันข้าพเจ้าถึงบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้นเป็นกำลังตก ข้าพเจ้า
โดยสรวลแต่ก็รู้สึกท้อแท้ในใจ คิดในใจว่า ฉันน่าจะกลับ
เป็นเรือนำมาฉันเอง ก็กับหาเอาหนังสือของเธอมานั่งอ่านใน
เรือนไปคุยกันเป็นวันละครั้งโดยที่เธอมาเยี่ยมฉันด้วยซ้ำไป ข้าพ
เจ้าโดยกตัญญูด้วยความระแวงในใจฉันว่า ซึ่งทำให้เกิดอุบัติเหตุใน
ตอนนั้นรถจากลงไฮสแลนด์ กับครอบครัวของครอบครัวนั้นให้คนเหล่านั้น
ฟังเป็นครั้งแรก ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยปรึกษาแล้วให้ใครฟังเลย แต่รู้สึ
ว่าถ้าไม่คอยจะถูกเหมือนกันว่าเป็นเพราะเหตุใด

“แล้วทำไมได้เกิดอะไรไม่ไร?” วิจารณ์ถามตาม

“มันก็เกือบไปละ” ข้าพเจ้าพูดอย่างจริงจัง “อาลัยถึงกับ
งงกันไปเหมือนกัน ส่วนฉันนะตกใจจนพูดไม่ออกเสีย”

“อาลัยงงเสียหรือ?” ลูกพี่พี่ของข้าพเจ้าซึ่งเดินทางมาจาก

นางเจอรวยเซอซนบาง ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเขตกาทางข้าง แต่ผม
ได้พูดคุยะไรออกมามากเลย จนกระทั่งในตอนเย็นวันเดียวกัน เธอเข้ามา
ปรากฏว่าอยู่ตรงหน้าประตูห้องข้าพเจ้า

“ครั้งสุดท้ายนี้เธอได้พบธาเดียวบ้างหรือเปล่านั้น ?” เธอถาม

“กักฉันออกไปอยู่เสียนอกกรงน้อยอรคจนกระทั่งถึงเดือนกันยายน
นี้ละ”

ตอนนั้นเธอบอกประตูแล้วพูดเสียงก้องดัง แสดงความสนใจ

ในอุบัตเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนั้นมาก

“เมื่ออาทิตย์แล้วฉันได้จะไปเล่นวันหนึ่ง แต่ก็ไม่ทราบ

เรื่องอะไรเกี่ยวกับธาเลยเลย กับคนที่เกิดครั้งนั้นฉันก็ไม่รู้อะไร
เลยด้วยซ้ำไป”

ข้าพเจ้านั่งฟังเสียงอันแจ่มใสความหวาดระแวงของลูกผู้ พ

ผู้ นของข้าพเจ้าอยู่ด้วยหัวใจฉันไม่ปรักคั่น

“ความจริงธาเดียวไม่ไร้คนใจแคบเลย” เธอกล่าวต่อไป “เป็น

คนเบ็ดเตล็ดและช่างคุย แต่ทำไมในระยะนี้คุณแปลกไป เธอคิดว่าสมอง
ของหล่อนจะได้รับผลกระทบกระเทือนอย่างมากบ้างไหม ?”

“แปลกอย่างไรคะ ?”

“ดูมท่าทางเศร้าๆ แล้วก็นอนและขัดลังกว่าเดิมมาก”

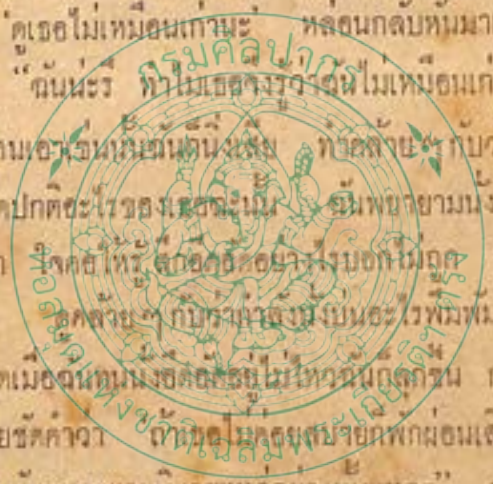
“แล้วทำไม.....” ข้าพเจ้าซัก แต่พี่ชายยังไม่ทันจบประโยค

ลูกผู้ พของข้าพเจ้าก็กล่าวต่อไปอีก

“นั่นนะ มานู ฉันจะบอกอะไรให้ ฉันรู้ดีกว่าเดี๋ยวนี้ธาเดียว

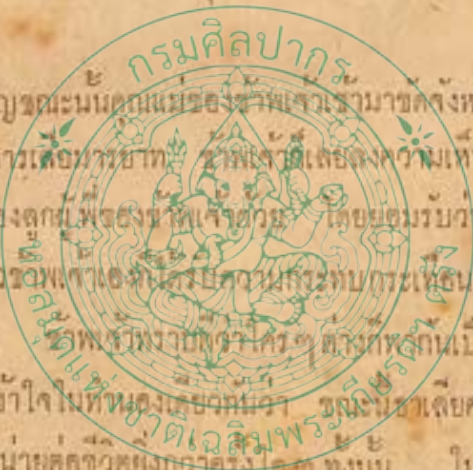

ไม่สุภาพเหมือนเก่า ประการแรกก็คือ เธอไม่ยอมลงมารับแขกนานๆ ซึ่งความจริงตนก็ได้ลงคนโรशनไปบอกแล้วว่า ถ้าหากเธอต้องการ จะพักผ่อน ดินก็จะขึ้นไปหาข้างบนเอง นอกจากนั้นท่าทางก็แปลกไป เวลาฉันพูดอะไรกับเธอท่าทางของเธอคล้าย ๆ กับว่าไม่รู้เรื่อง แม้จนกระทั่งการนั่ง หลอนก็หันหลังให้แสงสว่าง ทำให้ฉันมองหน้า เธอไม่ได้ถนัดตาเลยสักครั้ง ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร พอฉันพูดกับ หลอนว่า "ดูเธอไม่เหมือนเก่าอะไร หลอนกลับหันมาแฉะแฉะด้วยคนถามฉันว่า "ฉันนะหรือ ทำไมเธอจึงว่าฉันไม่เหมือนเก่าล่ะ" พอฉันได้ยินเธอยอมรับว่าฉันเห็นฉันเด่นขึ้น หลอนกลับหัวกับฉันฉันไม่สังเกตเห็นความผิดปกติอะไรของเธอนะ" ฉันพยายามนั่งตัวสลับเกือบไม่กระตกระชิด ก็คือให้ หลอนดูฉันอย่างรอบด้านดู ส่วนขาเลยนั้นนั่งนิ่งเฉย เธอกลับ ๆ กับถามฉันว่า "เป็นอะไรหรือทำไมเธอเลยขยับตัวไป ผลที่สุดเมื่อฉันถามเธอเธอก็รับว่าฉันผิดถูกฉัน กลัวว่ากับหลอนอย่างซัดอัยยัคคาวา ถ้าฉันไม่ลงมารับแขกเหมือนเคยบ้าง ฉันดูเธอคล้าย ๆ กับคนจะตายมีตายเหลืออย่างนั้นแหละ" มาริเซีย ฉันอยากให้เธอได้ไปเห็นท่าทางที่อาลัย หันมาของมองฉันตอนที่ฉันพูดประโยคนั้นออกมาด้วยตาของเธอเองเหลือเกิน ฉันบอกตามตรงว่าฉันตกใจไปหมด พอถึงขณะนั้นสนิมของหลอนวิ่งเข้ามาในหิ้ง เธอจำได้ไหม สุนัขตัวเล็กของหลอนใจละ ความจริงอาลัยเคยชินกับมันตลอดเวลา แต่ทำไมตอนที่หลอนกล้วมันก็ไม่รู้ พยายามเอาตัวหลบเข้าไปบังอยู่หลังมัน เท่านั้นยังไม่แปลกเท่าไรดอก โห้ที่แปลก

ยังจนไปอีกกคช เขาหมาตจนมนทาทากลจวฮาเสยเสยจนหางจกต
 ทเคยว มนทาเสยจววางพรหมกบคชยคตามหนฮอกไปจากทองทันที
 จนคควาทมมแสดงฮาการกลวลงจนาคมน เห็นจะเบเนเพราะหลอน
 ฮาจะทาวฤกกับมมเกนไปนกกเบเนไต และจนกคควาเรองจนเวส-
 เตอรเขาคจวู ต ดนเองจับตนจนปลายไมถูกทเคยว แตคควากว
 ทศรชฎกกระทบกระทอนฮยารนแรงฮาทำไหคนเวาเปลี่ยนแปลง
 ไปไคณะ"

บังเอิญขณะนั้นคนแม่ชองซาพาจเวามาขังหวะเสย และ
 เพอไมไหเบเนการเคอมาชยาท ซาพาจเวาเสยจววางพองตองไป
 กบความเพนชองลภพเอองซาพาจเวา โดยยคมบวา ฮบตเท
 ครงนนทำไหตววพกาเออไหรับคานกรทบกระทอนฮยารน
 คยเหมฮอนอัน ซาพาจเวาพาจเวา สวตั้งพอกนเบเนหวงฮาเสย
 และทุก ๆ คนเขาใจไมทันทงเลยจนจว วณเบเนฮาเสยคจวู สกมม
 งงและเหมฮยทนายคชชองคจวกรวคจวู ทงน ในระหวางตอง
 ตามจนทจมาถงมน ทางชานกาตงชลจนจนววยกนฮยเพอเตรยม
 งานแตงงาน ซาพาจเวาเสยคจวเกบคจวเจอบไมยชมเขาซงคกมกับไค
 ทงน แมแตลคชองนางกตคจวไปไคโรงเวชนกนฮอนทมค ซึ่งเวอง
 นตามชองเออคไคคคการชานวชความสะตวคไหเบเนฮยคคย

ซาพาจเวา สกคใจ ทบวรคาชกเทรชมาในงานแตงงานต่าง
 แยกชยาคคกนไปคมคเลย ทงนเพอซาพาจเวาจะไคเตรยมคจวเดมทาง
 เขาสนคจนววยอรคไคสะตวคจน ซาพาจเวาเรองการแตงงานน ซาพาจเวา

วาฬแดงแบบจีนนั้นน่าสนใจยิ่งกว่าวาฬแดงแบบใหม่ของอเมริกา
 มาก ลูกพลุกน่องของชาวเผ่าคิดว่าชาวเผ่าคงจะพักอยู่กับครอบครัว
 ของเขาคือไป จนกว่าเราจะได้เดินทางเข้าสู่นครนิวยอร์กพร้อมๆ
 กัน แต่เราทำเช่นนั้นไม่ได้ ลูกพลุกน่องของชาวเผ่าคิดว่า อย่างน้อย
 ชาวเผ่าคงจะได้ดูแลเอาใจใส่ได้เต็มที่ หรือบางทีอาจน้อยชาวเผ่า
 อาจให้คำแนะนำต่าง ๆ แก่วันเรสต์เดย์ ได้บ้างเป็นแน่

เมื่อชาวเผ่าไปถึง ชาวเผ่าที่กล่าวเรียก ไทวักทิงสองชาวทันท
 ประโยคที่กล่าวเล่าว่า "นี่เจ้าเผ่าเทสเกน นนยงคงคงอยู่
 ในที่ชาวเผ่ามาพัก เยื้องของเรือคงจะไปด้วยความพอแท้และเหนียว
 หนาย ชาวเผ่าที่รวมตัวกันอยู่ที่นี่ ในสภาพของคนที่อยู่ในกอง
 ทักษะ เ็นวันนั้นเองอาจคงหวังเห็น ไทวักทิงเดย์ สำหรับวันนี้ต่อไป
 นั้นชาวเผ่าไม่ทราบ

แต่อย่างใดก็ตาม ในวันต่อไปชาวเผ่าก็ได้ประสพกับเหตุ
 การณ์ต่าง ๆ ด้วยตัวของชาวเผ่าเอง เมื่อชาวเผ่าได้ไปถึงบ้านของ
 คอว์สันในตอนบ่าย หัวหน้าคนใช้ที่มีท่าทางดีเห็นมาก เขาพา
 ชาวเผ่าเข้าไปในห้องรับแขก พร้อมกับนำนามบัตรของชาวเผ่า
 ไปเสนอให้คุณนายคอว์สันทราบ ขวดยุติเขาได้กลับลงมาพร้อม
 ด้วยชาวทันทให้ผลหวังเล็กน้อย เขาบอกว่าคุณนายคอว์สันคงกลัว
 จะพักผ่อน ห้ามมิให้ผู้ใดรบกวน เมื่อเป็นเช่นนั้น ชาวเผ่าก็ไม่
 สามารถจะชดชน ครั้นแล้วชาวเผ่าก็ถอยลงบันไดมา ขณะนั้นมรด
 มาขอต้อยตรงหน้าบ้านพอดี คนขับเข็นมามีมาเปิดประตู พร้อมๆ

ถนนแฉ่งตรงเตอรักกาวยอดออกมาจากในรถ เขาจำเสียงมองดูข้าพเจ้า
พร้อมกบขยนมอมมาโท

“ถ้าเสียเขาต้องการพบเธอหรือเปล่านั้น ?” เขาถาม

“เปล่าค่ะ” ข้าพเจ้าตอบด้วยความหวังว่าเขาคงจะพาข้าพ-
เจ้าเข้าไปพบเธอได้ “เธอไม่สบายหรือคะ ความจริงเธอลงโทษฉัน
มาพบจนนนะคะ”

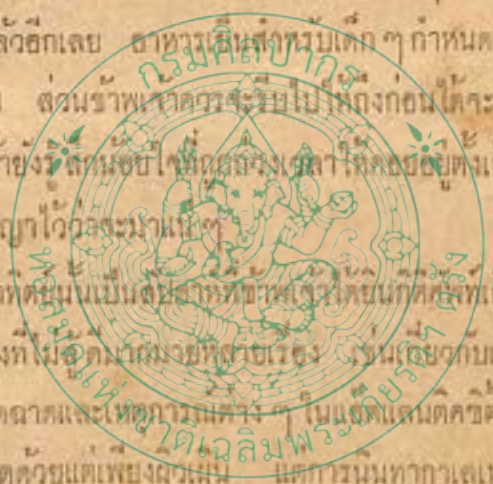
“ฉันคิดว่าเขาคงต้องการพบเธอ” ฉันชี้เตอรักกาวย

พร้อมกบขยนมอมขลุบหนวด “คงจะเห็นกับเธอมาจากถาวรประอาฬร
มอเขนเมอคนนตะคิวงมร เมอคนนเรอมาถาวรนงไปหนอย เหมือน
กบที่เขาเคยทามาตงแดงอ้น ๆ นนหนอยละ” เขากล่าวแล้วก็เหลียว
มองข้าพเจ้าข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าพเจ้าหวังจะเคยได้พบเธอมาของของเจ้า
ในท่านองนเป็นคางเรอคนนตงนตงเรอเรอคนนมา” ข้าพเจ้าของเจ้าขณะน
ดูคล้าย ๆ กับว่าเราไม่เคยได้พบกันมาก่อนเองละ” เขากล่าวกับ
ข้าพเจ้าต่อไปว่า “เธอจะเรอไปกับคนนอกใหม่ละ” เขาขอมด้วย
ความมั่นใจตามนิสัยของเขาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว “ฉันแน่ใจว่า
ถ้าเสียต้องการพบเธอแน่ ฉันจะส่งเธอขลุบหนวด”

“ขอบอก ไม่ตองคอกคะ ก็ฉันชอบเดิน” และก็ในขณะ
ที่ข้าพเจ้ากำลังเดินไปนั้น ข้าพเจ้ารู้ตัวว่าข้าพเจ้าได้พาสถาโสภาสำคัญ
ไปเสียแล้ว ความจริงข้าพเจ้าควรจะได้ซักถามอะไรเขาให้ละเอียด
กว่านี้ แต่ว่าข้าพเจ้าควรจะถามเขาว่าอย่างไรดีละ เขาได้พูดว่า
ถ้าเสีย “คงจะหนอย” ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าหนอย

อย่างไร คັນฉนวนนั้นข้าพเจ้าได้ส่งบนทุกต้น ๆ ไปถึงเธอ บอกว่า
ข้าพเจ้ามาเยี่ยมเมื่อไรจะได้พบเธอบ้าง

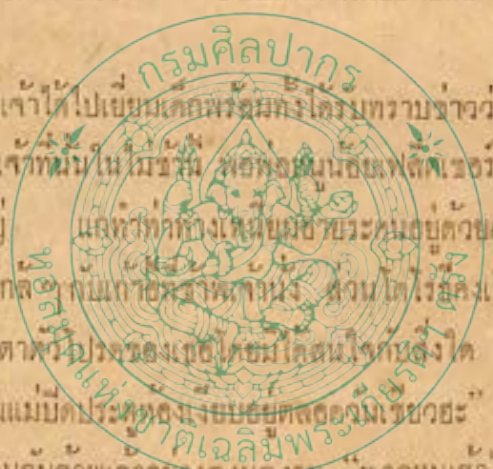
ในวันรุ่งขึ้น เธอได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้า ถามว่าข้าพเจ้า
จะเข้าไปรับคำขอบใจได้หรือยัง พร้อมทงแจ้งว่า เด็ก ๆ กำลังจะ
กลับบ้าน เธออยากจะให้บรรพชาภเป็นไปตามแบบเก่าที่เคยมา ขอ
อย่างเดียวกันแต่อย่าให้มีการเล่นรดเข้าไปในกรงนิงยอร์คแบบเดียวกับ
กับครั้งที่แล้วอีกเลย ข้าพเจ้าเห็นใจมาก ๆ กำหนดเวลาไว้ในตอน
หกโมงเย็น ส่วนข้าพเจ้าจะรีบไปไม่ถึงก่อนได้ระคามาก ความ
จริงข้าพเจ้ายังมีกำหนดรับใจอีกหลายครั้ง แต่เธออยู่ตงเกษมอาทิตย์ แต่
ก็ให้สัตยญาไว้ว่าจะมานะ ๆ

ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนกับเธอมาตั้งแต่ครั้งแรก ๆ เธอชอบเรื่องสุภาพสตรี
ที่แต่งตัวดูดีและเห็นความแตกต่าง ๆ ในสังคมคนคริสต์ จึงบังเอิญมี
ผู้ใดเห็นเหตุความแต่เพียงผิวเผิน แต่การรับนทาการเสเหลานนั้นข้าพเจ้า
มีฐานะสนใจนัก สนใจอยู่อย่างเดียวกันแต่เพราะเหตุใดจึงรับเธอสตรี
จึงชอบไปพักที่แอตแลนติกครซตนิก สำหรับเธอละยกใจหาย จนเธอสตรี
เธอมีใครไปปากเล่าเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับเขาให้เธอฟังสขแมแต่นอย
ข้าพเจ้าเองก็ไหว สักแปดใจนักกว่า ข้าพเจ้าจะมีโอกาสได้ส่งวี ตังไร
รองเขาบ้างหรือเปล่า แต่ระยะเวลาที่นานมาตงหลายปีเหลานั้น สขย
น้อยเธอคงจะได้ระแคะระคายบ้าง เพราะตามธรรมชาติคนทริกกันมัน
ผิดธรรมชาติกันที่จะแยกไปอยู่ห่างไกลกันเช่นนั้น

วันนั้นตรงกับวันพฤหัสบดี ขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านไปทางเซ็น-
 ตรัลปาร์คอนฮาบอยู่ด้วยแสงอาทิตย์อันกระจ่างสดใส ข้าพเจ้านึกสกิด
 ใจว่า ข้าเลยคงจะรู้เรื่องอะไรของวันเซนต์เดวิด โค้ดเดย์คดียิ่งกว่า
 ชาวการ์ชุปซิมินทาที่ข้าพเจ้าได้ขึ้นมาเสียอีก เพราะเหตุนี้แหละกะมัง
 ทำให้เขตต้องจัดการส่งเด็ก ๆ ไปอยู่โรงเรียนทุกคน สำหรับวันเซนต์-
 เดวิดกรมแตกาวนงเงยบรม ซึ่งเปนนามทบชกอกฮาเลยอยู่ตลอด
 เวลา

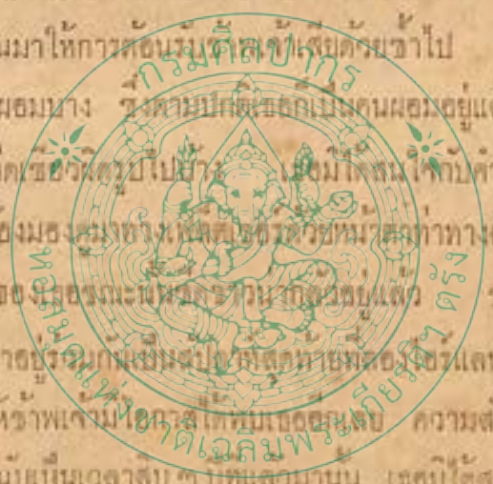
ข้าพเจ้าได้ไปเขียนบอกพร้อมทั้งได้รับทราบข่าวว่า ข้าเลย
 จะมาพบข้าพเจ้าที่นั่นในเช้าวัน หรือก่อนนั้นเฟล็ตเซอร์เห็นข้าพเจ้า
 เขากัดใจใหญ่ แลหาทางทางเสียมิช วิชาเรียนด้วยความสนใจ
 เขามายืนอยู่ใกล้ ๆ กับข้าพเจ้าบ้าง ส่วน โคโรวก็แบกงานเสียง
 เสนออยู่กับศ กตาวัวไปร้องขอให้โคโรวโคตมันใจกันงัด

“คุณแม่บ่ดีประเทืองเงยอยู่ตลอดจนชั่วว่ะ” เฟล็ตเซอร์
 กระซิบกระซาบกับข้าพเจ้าอย่างดังแต่ภายใน “พวกหนูเข้าไปในห้องไม
 ได้ เขาวุ่นหนุเคาะประตูอยู่ตั้งนานก็ไม่ได้ยินเสียงตอบ”

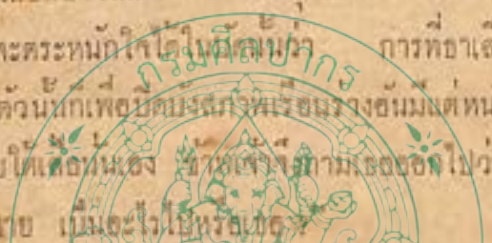
“หนูชอบโรงเรียนของหนูหรือเปล่าล่ะ?” ข้าพเจ้าถาม
 “หนูชอบอยู่บ้านมากกว่า” เฟล็ตเซอร์ตอบพร้อมกับทำตา
 กระพริบ ๆ เหมือนมารวมกันได้

“คอยคุนะ” เสียงโคโรวร้องขึ้น “หนูจะทำอะไรใหญ่”
 ขณะที่หนู โคโรวกำลังหม่นกายนึกคิดว่าไปตามท่านองแผน-
 เสียงนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวุ่นเล็กน้อยจนบางของเฟล็ตเซอร์เข้ามา

เมื่อก็ดัดกับข้าพเจ้าด้วยเนื้อตัวอันสนเทาคล้าย ๆ กับตักใจอะไรสัก
 อย่าง ขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นธำมณีมาขึ้นตระหง่านอยู่ที่ประตู ข้าพเจ้า
 รู้สึกประหลาดใจว่า เพราะเหตุใดลูกชายจึงกลัวแม่ สำหรับโคโรซี
 นั้นไม่เห็นแสงประกายสัก แดดลับร้องตะโกนบอกมารดาว่า "คอย
 ดนระกลมแม่ หนูจะทำอะไรให้" และถ้ในระหว่างทกลงขลุมนกันอยู่
 นั้น ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ซาตองไปทวางของธำมณี โคนนทักตอนทขอ
 จะทันได้หันมาใหการทอนนมที่ลูกเจ้าไป ข้าพเจ้าสังเกต
 เห็นหล่อนผอมบาง รูปร่างได้ดั่งเป็นคนผอมอยู่แล้ว แต่หน้าตา
 ของเธอดูสดชื่นกว่าคนอื่น ๆ เธอมีใจสนใจกับคำพูดของลูกสาว
 หากกลับของแม่ซึ่งมาหาเพื่อขอรับตัวพี่สาวทางอื่นนากลัว หงๆ
 ทักวงหนารอง เธอจะพาพี่สาวไปไหนด้วยนะ ข้าพเจ้ารู้สึกว
 นบตงแต่เราอยู่รวมกันเป็นปี่ สดุดท้ายทอย เธอเล่นคแล้ว เธอถ
 มโดยอมให้เราเข้ามาโอกาสได้กับเธออยู่เลย ความสัมพันธ์เราเคย
 มีอยู่ต่อนนั้นเป็นเวลาลับ ๆ นานมาแล้ว เธอมีใจสนใจโยคี และ
 มีใจใหการสนทนากับข้าพเจ้าเท่าที่ควร รูปร่างของเธอขณะนั้นผอม
 ขัดขาวเหมือนกับหมี ท่าทางที่เด่นกแข็งข้อเธอเหมือนอย่างอธิบายไม่
 ถก หล่อนหันมามองกับข้าพเจ้าพร้อมก้มเอียงทักว่า "อ้อ ! มารทกว"
 พอดีข้าพเจ้าโดยนมาเสยงทักอย่างเนิบ ๆ ของเธอเข้า ข้าพเจ้าก็ถม
 ความน้อยใจที่เธอพยายามหลบหน้าไม่ยอมพบกับข้าพเจ้าเสียโดยสน
 เร็ง หล่อนถลางต่อไปว่า "เราลงไปคุยกันที่ห้องสมุดดีกว่า เกือบ
 จะได้เวลารับประทานไก่อวงแล้ว" เมื่อกดต่อนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกว

เฟล็ตเซอร์ตอกคอกใจนัก คูล้าย ๆ ก็ย่ำเท้าจ้องหาโอกาสที่จะไต่ขึ้น
 คำพูดประโยชน์หลุดออกมาจากปากของมารดาเขาเสียงวิ้ง ๆ ขณะ
 ที่เด็ก ๆ พากันวิ่งนำหน้าเขาเข้าไปในห้องสมุดนั้น ข้าพเจ้าเอื้อมมือ
 ไปจับแขนธำมญ์พร้อมกับวิ่งเรียกเธอ "ธำมญ์จ๊ะ" แต่ปรากฏว่า
 เธอรีบเบี่ยงแขนหนีจากกรอจับกุมของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวาย
 ภายใต้อะการของเธอนายจางเงินฮงฮงนั้นเป็นมันนมแตกกระดูกงัก
 ข้าพเจ้าจึงฟังจะตระหนักใจได้ไม่กี่นาที การที่ธำมญ์เลือกสวม
 เสื้อโคร่งแควงควนก็เพื่อที่คนจะสังเกตเห็นเธอนั้นแต่หนึ่งหุ้มกระดูก
 ของเธอไว้ภายใต้เสื้อของเธอ ข้าพเจ้าถามเธอออกไปว่า "ธำมญ์
 จ๊ะ เธอไม่สบาย เป็นอะไรไปหรือ"

"ฉันก็สบายนะ เธอไปพักผ่อนเถอะ" ธำมญ์ตอบ
 พร้อมกับเบือนหน้าหนี ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าพยายามจ้องหน้าเธอแทนการ
 สดุดีต่อว่า เธอพยายามหันหน้าไปเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้าเห็นหน้าเธอ
 แต่เธวยิ้มแต่ก็ชาวชกรวอกบ่งชี้ว่า เธอกำลังเบ้า ๆ ออกมาว่า "มา
 สิ" แล้วก็ก้าวเดินนำออกไป ทำให้ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะได้สังเกต
 ดวงตาอันลึกโหลของเธอได้อีก

บรรยากาศ ในการรับประทานอาหารเย็นของเรา ในวันนั้น
 เหมือนกับการร่วมรับประทานอาหาร ในวันหยุดพักผ่อน ครั้งกระโนนมี
 ใต้อุณหภูมิ วนนนั้น รู้สึกว่าวันเซตเตอรวมถาวรเกิด เด็ก ๆ ก็ดูสนุกสนาน
 ตลอดทุกคน สำหรับธำมญ์ซึ่งนั่งอยู่ภายใต้แสงเงาของดวงเทียนที่
 ตั้งอยู่บนเชิงเทียนสีดำ ก็แลดูน่ารักภายใต้เรือนร่างอันเรือนร่างแต่โต

สักได้ส่วน จนทำให้ข้าพเจ้าเกือบจะลืมความรู้ สักสนเท่ห์ทั้งหลาย
ที่เคยมีอยู่ต่อความเป็นไปของหล่อนเสียโดยสิ้นเชิง ทำให้ข้าพเจ้ารู้
สึกสงสัยว่า จิตสำนึกของข้าพเจ้าที่เคยมีต่อหล่อนคงจะเป็นเรื่องทลิด
ระวางไปเองอย่างตม ๆ แฉ่ง ๆ เสียมากกว่า

เวลานั่งคมนาฬิกาหันอยู่ตรงริมเตาผิง บางทีก็ดื่มชาไทรสัปดาห์
ของวันเร็ดเตอว์ในห้องสมุด ครั้นแล้วก็รีบเร้าชอสนุญาตเปิดวิทยุ
เครื่องใหม่ของเรา ภาเสียนายาปเตอว์ไม่ให้เปิด แต่เด็ก ๆ ก็กลับ
ชอวังเพื่อไปเปิดคนตัวหนึ่ง วันนังสัเตอว์จึงกล่าวกับภรรยาว่า "วัน
นังเป็นวันปราศสาหรับลูก ๆ ละก็... ความใจเราเปิดผ้าดู ไม่ไต่
ไปเก่า ๆ ที่โต๊ะใต้หน้าต่างนั้นกับเครื่องอุปโภคบริโภคเครื่องใช้ต่าง ๆ
ธาเสียนกายจะพวงจมอยู่ ในที่สาธารณะชนตมหนึ่งละ ส่วนข้าพเจ้า
คงนั่งสลับหรีจอนิมังเตอว์เสียนชอ โดยนัง ๆ ภาชอย่างไรก็ถูก ข้าพเจ้า
สักไม่แน่ใจว่า คงจะเปอ่งเอกลิมให้สาไรไทรส หรือมีฉะนินกธา
จะเมอ่งมาจากแสงของดวงเทียนสักอย่างใดอย่างหนึ่ง ทำให้สวายตา
ข้าพเจ้ามองเห็นร่างของธาเสียนแต่เพียงเงา ๆ ไม่ชัดเจน ท่ามกลาง
เสียงควางกระหม่ของคนตริทังออกมาจากวิทยุเครื่องนั้น

"วันกะ ตัดมันทอนไม่ไหวแล้ว !" เสียงเธอดังกังจวาลออกมา
ราวกับเธอนังชอ โภทเสียนเต็มประดา ครั้นแล้วเธอดลจกรชนนังนัง
พร้อมกบกล่าวดอไปว่า "ไม่ควรจะเป็นในคณจอนัน ชอเสียนเทอตะ
กล่าวพลาจเธอกัยคณามธงทั้งสองธาไปไว้ใต้ชายเสอคลุม

“ใจเย็นๆ ไฉนนะ” จินเซตเตอร์ “คอยเดี๋ยวเถอะ”

“ไม่ได้” เธอยืนยันอย่างซึ้งซึ้ง ก่อนที่จะกล่าวต่อไปอีกว่า

“ไปเถอะลูก หนูก็ได้ร่วมปาร์ตี้เรียบร้อยแล้วนะ ชนข้างบนเถอะ
แม่จะขึ้นไปด้วย”

ข้าพเจ้าคิดว่าลูกๆ ของเธอได้รับการอบรมไว้อย่างดี ต่าง
คนต่างกรากเข้าไปขอบคุณพอ ไต่ไร้อันมาขอบคุณข้าพเจ้า ส่วน
เฟลิตเซอร์ยิ้มมอญๆ มาให้ข้าพเจ้า แล้วเธอก็วิ่งเซตเตอร์กลับมา
หยุดยืนอยู่ตรงหน้าเคาท์ไฟ เมื่อกลับมาแม่ลูกหายลับออกไปจากห้อง
แล้ว

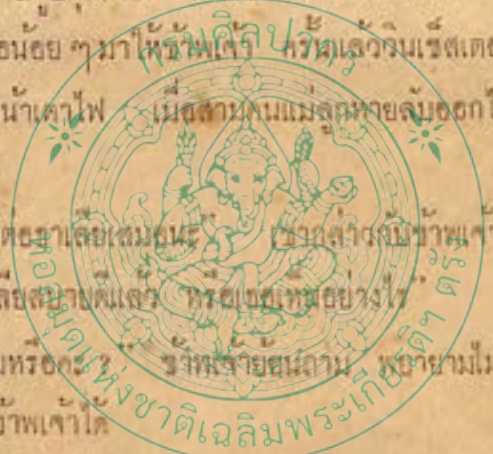
“เธอดูดีจังเลยเหมือนนะ” ข้าพเจ้าจึงบอกรู้ว่าเธอด้วยเสียง
แผ่วเบา “เธอดูดีจังเลย” เธอตอบกลับอย่างใจดี

“ทำไมหรือคะ?” ข้าพเจ้าถามกลับ เธอขำขันไม่ให้ข้าพเจ้า
ความรู้อะไรของข้าพเจ้าได้

“เธอเห็นหรือเปล่าว่าเธอดูดีแค่ไหนกับเสียงวิงวอน
เครื่องนี้ เธอแสดงท่าทางขอบคุณอย่างนอบน้อม แปลกใหม่ละ ตอน
กินอาหารก็เป็นปกติสุขหรือก็ เมื่อดูเธอก็ดูเหมือนกัน เธอก็
อาหารมาให้ฉันอย่างโกลาหล เธอแสดงใจดีกับประตู่เงยขึ้นอยู่
ตั้งหลายวัน ฉันดูเธอไม่ออก เธอซ่อนมาทุกวัน....”

“คุณให้หม่อมมาตรวจหรือเปล่าคะ?” ข้าพเจ้าถามเรียบๆ

“นี่ก็เป็นเรื่องแปลกอีกเหมือนกัน เธอปฏิเสธแล้วคร่ำคร่า ทำให้

ฉันทพาทมอมาเถอคนหนึ่ง ไม่ยอมเป็คกลอนประตุ บอคแต่ว่าอยากจะ
 ขอพักผอน แต่ทว่า..." เราหยุดพูดแล้วก้ข้าเลือตามองดูไปทาง
 ประตุ "เธอรู้ใหม่ว่าเรื่องทีเกือรันทสพานในวันนั้น คนวันหนึ่งฉฉ
 เห็นนกพิลาป ตัวหนึ่งบินปรือลงมาทางช่องบันได ขณะทีฉฉกลับมาถึง
 บ้าน พอฉฉตาม ฉฉเลยก้ไดแต่หัวเราะทีๆ"

มีอะไรบางอย่างฉฉชอบในสมองของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึก
 สงสัยตึกรรมาทันที ทั้งทีการเป็างฉฉเลยฉ่างเหมือนก้คนในภาค
 ตะวันออกทีเราเจ้าเคยพามาเจอเคยเห็น มีบางเรื่องเกือกับยาเมือยา
 เมาททำให้งวงเหิงา ชาวฉฉมีรอยยิ้มไว้มัน ทำให้ฉฉตั้งฉฉสนสลับ
 "ใส่อ้อยได้ตั้งหลายๆ วันฉฉพ"

"ฉฉอยากจะขอให้อะไรกับฉฉก้ฉฉให้เธอออกไป พักผอน
 ทีไหนสักสองสามวันทีก็ ฉฉมีอ้อฉฉาเตบที เพราะฉฉก้มีงานจะต้องทำ
 ฉฉมือ แต่ถ้าหากเขาไปได้ ฉฉก็ไปก้กับเราด้วย จะได้ใหม่ฉฉเธอ"

"ไปทีไหนฉฉคะ วันเช็สเตอ" ข้าพเจ้าถาม ทันใดนั้นเรา
 ต่างคนต่างก้ฉฉงันไปหมด ทำทางของเราก้ฉฉายๆ ก้กับกำลังถูกจับได้
 ว่ากำลังคบคคฉฉะไวกันอยู่ คุ้ๆ ฉฉเลยก้เดินท้อเข้ามาในหองพร้อมก้กับ
 ตามว่า "จะให้ฉฉไปไหนฉฉคะ คุฉฉจะให้ไปแฮ็ดฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 ฉฉฉฉ"

"ก้ฉฉเหมือนกัน ในฤดูคนฉฉวรไปทีไหนสักแห่งทางได้" คำถาม
 ของวันเช็สเตอ ทำให้ฉฉรู้ สึกฉฉว่าเราคงเต็มไปค้ด้วยคฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ

เขาไม่แน่ใจว่าเขาจะหลอกดวงให้เอาเสียเชื่อเขาได้หรือไม่ เขากล่าว
ต่อไปว่า “ถ้ามันไปกับเธอได้ก็ ตอมนั่นขงทั้งงานไปไม่ได้”

“มันจะยังไม่ไปไหนจนกว่าธนะของคุณจะดำริ้ว แล้ว...”

ธาเลยกล่าวพร้อมกับหย่อนกายลงบนเก้าอี้นุ่มตัวเดิม เธอยกมือ
ขึ้นทาบแก้ม นิ้วมือนอกคอรูทรมบภายใต้ทรงผมอันละเอียดอ่อนเป็นผู้
ฝอย ท่ามกลางแสงไฟอ่อนนวลราว “คุณเล่าเรื่องธุรกิจของคุณให้
มารฟังหรือยัง วันเซสเตอร์เช้าคุณเตรียมตัวจะเป็นบุคคลชั้นนำใน
ด้านธุรกิจเกี่ยวกับเรื่องย่นักคิดไทยแล้ว” เสียงของเธอมีสำเนียงเขย
หยັນอยู่ในตัว “คุณคงรำยกว่ามันโง่งงอะไรให้เธอทราบมากไปกว่า
นี้ไม่ได้ แต่เขากำลังจะบอกเธอว่านั่นแหละคือ”

“เธออย่าเชื่อใจใคร ไม่ใช่เป็นภรรยาของทั้งหมัด เวลาต้องคว
รวมบริษัทเข้าด้วยกันถ้าหากละ”

“เราได้ทำการคอนรั้วแล้ว เธออย่าทราบขบวตาธุนนางหลาย
คนเป็นการลับๆ ซึ่งการทั้งนี้ผู้ที่เป็นภรรยาที่ย่อมเป็นส่วนประกอบอัน
สำคัญและจำเป็นยิ่ง”

“ถ้านักเจริญมาร ในโอกาสต่อไปด้วย เธอจะเห็นว่าเธอ
ปฏิบัติภารกิจได้แค่เพียงไร” วันเซสเตอร์ตอบอย่างฉุนเฉียว “การ
พูดจาแกล้งกันของเธอ ฟังดูแล้วมันย โคนำขบคิดไม่แพ้การเจรจาหา
เสียงเพื่อชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาเลย”

“คะ ดิฉันจะเจริญมาร แล้วเธอจะเห็นว่าตัวดิฉันไม่”

ความหมายสำหรับคุณอย่างแท้จริงเพียงใด”

“โอ้ เธอก็ ตันหมายถึงภายในช่วงเวลาเพียงอาทิตย์หนึ่งหรือสองอาทิตย์เท่านั้นเองนะ”

ขณะที่วันเซตเตอร์จุกไม่ขาดสลับหรือจนแล้วอันเล้านั้น ข้าพเจ้าก็จัดการขยับเก้าอี้ที่นั่งอยู่ให้ถอยห่างออกมา หัวใจใจวามินาทีใดก็นาทีหนึ่ง สามภรรยาคนคงจะทะเลาะกันต่อหน้าข้าพเจ้าแน่นอน

“เคราะห์คนะมรี ถ้าเสียตมตมทบาทเหยวแห่งของเธอมาทางข้าพเจ้าพรตมกนกล่าวคือไม่ ทเธอมีโลมบมฮนตรายหรือใครรับปากเจบรณะทวฤกเกิดแฉดบปณมพระพานไมจมนน มดะนนบ้านนวินเซตเตอร์เรอคงจับตัวเธอเพรียงดงเมนาโยบไปนานแล้ว”

“เธอเอาเรื่องนั้นมาพูดกับแล้ว ซนเสยทกตนา” วันเซตเตอร์กล่าวพรตมกนพละกลามกนชอชไปดวงห้อง อาเสยเหลยจวมองตามสามี หนวหาและคชทอชยอชมชอมเสนชนเกร็งคล้ายกับไมโหลจักจนแทบจะคุมประสาทใจไม้อยู่

ระหวางนั้นข้าพเจ้านั่งงงเยบ สำหรับชาเสยนั้นข้าพเจ้าไม่เคยสอดเข้าไปเกยวรชงกับเรองของเธอเลย ถ้าหากเธอไม่ฮนญวาทและกัภายในชวครุเคยวตอมา เธอทละดงลุดชมนน หันมกกล่าวเนิบ ๆ กับข้าพเจ้าว่า “เธอกลับบ้านเสยศกควมวรี เคยวจะไดชนได้ฟังสงทไมสมควรเจ้า”

ข้าพเจ้าพยายามจะเขอมมือไปตะแชนหลอน แต่อาเสย

ขยับโดยหัน ขำพเจ้าพยายามที่จะปลุกปลอบน้ำใจเธอ แต่ก็ไม่กล้า
พอ เมื่อเห็นเธอแสดงอาการเช่นนั้น โต้แต่กล่าวออกไปอย่างไม่วู้อะ
พูดอะไรก็ว่า “อาตเลย เธอรู้แล้วว่าฉันรักเธอมาก มีอะไรจะให้ฉัน
ช่วยบ้างกับออกมาเถิด”

“รักวี ไส้ค่านพึ่งคุ้มมันทะแม่ง ๆ ยังไงชอบกล” อาตเลย
กล่าวพร้อมกับหัวเราะ เสียงเขินก้องกังวาลไปทงห้องที่กำลังเงยบงัด
“ฉันมีอะไรจะบอกเธอสักอย่าง เธออย่าโกรธที่เธอกำลังยืนอยู่บน
คันบันไดเห็นขำพเจ้า “ไส้ความรักกะมันไม่มีอำนาจพิเศษอะไรดอก
เธอเฮ้ย มันไม่สามารถกระตะโกนก้องออกไปได้พวกรวาล ความรัก
มีแต่ความน่ากลัวและความน่ากลัวด้วยน้า”

ครั้นแล้วเธอก็เดินลงมาที่หน้าเธอไป พร้อมกับหัวหนำ
คนใช้ไม่ลืมหอกมาเจยบ ๆ เพื่อนำขำพเจ้าไปยังห้องเตียงเล็ก ๆ

“รถยนต์กำลังคอยอยู่แถวหน้า คุณนาย” เธอบอกขำพเจ้า
พร้อมกับเปิดประตูให้ ความจริงขำพเจ้าไม่อยากจะไป แต่คืนนี้
เธอก็กำลังนั่งรถตุ๊กตุ๊กกลับบ้านตรงมุมคานหนึ่งภายในรถคันนั้นแล้ว

“นั่นแหละ เขาชอบแสดงกิริยาอย่างนั้นเสมอ” เขาเริ่มกล่าว
กับขำพเจ้า “เธอก็เห็นกับตาของเธอเองแล้วสินะ อาตเลยขอที่จะ
มีอะไรจะแวงไม่ได้เลย”

“คุ้มมันรักจะยิ่งกว่าความแวงนะคะ” ขำพเจ้ากล่าวกับเขา
“โอ้เรื่องที่เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุตรงนั้นนะสิ เรื่องมันเป็นเรื่อง

ความสะเพร่าของตนเอง ความจริงฉันก็จำไม่ได้เสียด้วยซ้ำไปนะว่า
ฉันพูดอะไรไปบ้าง แต่ดูเขาไม่ค่อยจะสนใจเรื่องนั้นเสียเลย รอบเก็บ
เอามาพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่เรื่อย ๆ ความจริงฉันก็ใช้ว่าจะอยากให้รถ
ของฉันพังเมื่อไรเล่า เขาหาว่าฉันเมา เหม็นหมอเกี่ยวกับโรคประสาท
ดี ๆ ที่ไหนบ้างไหม ฉันอยากจะพาเขาไปรักษาเสียให้หาย ฉันอยาก
รู้มากกว่าเขาเข้าไปข้างตัวอยู่ในห้องทำไมกัน”

“ลองพาไปกินเหล้าเล่นที่โรงหนังไหมล่ะ ?” ข้าพเจ้าถาม เห็น
เขาทำตาโตคล้าย ๆ กับประหลาดใจอะไรบางอย่าง

“ฉันกลัวอย่างนั้นแหละ ถ้าไปพักอยู่กับเธอที่นั่นเสียสักหนึ่ง
อาทิตย์คงจะพอทำให้เราสองคนรู้จักกันได้บ้างละกระมัง” เขากล่าวกับ
ข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าเองก็ไม่มีความหวังจะกล่าวหาเขาเช่นไร เพราะดู
ก็เห็นเขาเอาใจใส่ในกรรมวาจาของเขาอยู่เต็ม

“อย่างนี้เธอคงหวังจะให้ฉันไปเยี่ยมเขาอีกนะ” เขากล่าว
ขึ้นขณะที่รถมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้องพักของข้าพเจ้า

คืนนั้นข้าพเจ้านอนไม่หลับ กระสับกระส่ายรอบปัญหาต่าง ๆ
อยู่จนเกือบสว่าง ทำให้เกือบลุกขึ้นจากที่นอนไม่ได้ในตอนเช้า เนื่องจาก
จากอากาศหนาวเย็น ทำให้ข้าพเจ้าบ่นวุ่นเป็นไข้หวัด หมอส่งให้
ข้าพเจ้าหยุดพักมือนเสียหนึ่งสัปดาห์

พักคอยของไข้ ข้าพเจ้าก็ได้รับเชิญจากครอบครัวของครอบครัว
ให้ไปร่วมรับประทานอาหารเย็นอย่างกันเอง ในบัดกรีณุมัตวอักษร

ซึ่งเป็นลายมือของอาเสียบเขียนไว้ว่า “ไปรามาให้ได้นะ-ธ.” ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้เขียนจดหมายตอบไป อธิบายให้ทราบว่า ข้าพเจ้าป่วยไปสองสามวัน แต่ก็พยายามไปตามคำเชิญให้จงได้ ยังมีเวลากว่าจะถึงวันเชิญอีกถึงสองสัปดาห์ ซึ่งพอมิไถ่หากที่ข้าพเจ้าพอจะหายได้ทัน ถ้าหากไม่เกิดหนาวจนถึงขนาดลุกไม่ขึ้น

คืนวันงานข้าพเจ้าหวังว่าคงจะไปถึงบ้าน ของอาเสียบพร้อม ๆ กับแขกเหรื่อคนอื่น ๆ แต่เมื่อถึงเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าเกิดเดินผิดปกติขึ้นมา ตามธรรมเนียมปฏิบัติของข้าพเจ้ามักจะเดินช้าไปวันละสองสามนาที วันนั้นไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ปรากฏว่าเดินเร็วไปตั้งชั่วโมง เมื่อไปถึงจึงมีคนทักว่าข้าพเจ้ามาช้ากว่าคนอื่น ซึ่งขณะนั้นอาเสียบกำลังเพิ่งจะเริ่มลงมือแต่งตัว มีที่สำหรับให้ตะพึดใบขณะนั้นก็คอเต็ก ๆ ซึ่งหยดเหงื่อเย็นเย็นยังไม่ไต่กรอกร้อนตัวขึ้นมา โดยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงตรงเข้าไปทักของเต็กใบเล็กใบหนึ่งซึ่งรวมไม่ค่อยสนใจกับสิ่งใดตามเคย ส่วนเฟล็คเซอริคู้คอนข้างจะหอมชัดไปบ้าง เต็ก ๆ ทั้งคู่กำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่บนโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง เฟล็คเซอริคู้คอนของอยู่ที่ประตูห้องโถงพร้อมกับบ่นว่า “คุณแม่จ๋าจะขึ้นมาหาหนูอะ”

หลังจากนั้นลาว ไซค์เข้ามาเก็บกวาดถ้วยชามออกไปจากโต๊ะ โต๊ะโรยปราศรหันมานั่งบนตักข้าพเจ้าพร้อมกับเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ข้าพเจ้าฟัง เธอบอกว่าเป็นคนถูกส่งไปไว้บ้านนอกเพราะคุณแม่ไม่ชอบ

“ผมคิดว่าคุณแม่ชอบมันเหมือนกัน” เฟลิตเซอร์พูดขึ้นใน
ตอนหนึ่ง “แต่เจ้านึกมันมองดูคุณแม่ชอบกล ๆ อยู่นะครับ”

“คุณแม่ไม่ชอบมันละ” โทโรชียาก ครั้นแล้วเธอก็เปลี่ยน
เรื่องพูด เช่นเดียวกับเฟลิตเซอร์ซึ่งหันมาสนใจกับสวอยเงิมเส้นเกาท
ข้าพเจ้าสวมอยู่ ข้าพเจ้าไม่ทันสังเกตว่าขณะนั้นพ่อหนูน้อยเคลื่อนตัว
ออกห่างจากข้าพเจ้า หงข้าพเจ้าเข้ใจว่าแกคงจะลงไปชั้นล่าง แต่
หาเป็นเช่นนั้นไม่ ข้าพเจ้ารู้สึกความแฉะมอมมาจับรอบคอข้าพเจ้าแน่น
ลักษณะอาการของแกขณะนั้น คล้ายกับว่ากำลังตกใจอะไรสักอย่าง
ข้าพเจ้าจึงเหลียวหน้ามามองดู เห็นตาสีเข้มนก ตาเหลือกจนพูด
อะไรไม่ได้บอกจากรังสย์ที่เปล่งออกมา ข้าพเจ้าสัมผัสตัวแม่หนู โทโรช
ีลงจากหัวเข่า แล้วกลับไปอยู่ใกล้หน้าเฟลิตเซอร์ แม่หนูข้าพเจ้าลากตุ๊กตง
ออกไปที่ห้องโถง

“อะไรกันเฟลิตเซอร์? ข้าพเจ้าถาม แต่พ่อหนูกไม่ตอบ
ได้แต่ขมขมลงไปตรงช่องบันได” ตันท์ฮอยตรงกับประตูห้องของมารดา
ข้าพเจ้ารีบเดินลงบันไดไปตามที่เฟลิตเซอร์ชี้ ด้วยความสนใจว่า
เด็กกำลังเห็นอะไรเข้า

“ดูสิครับ ประตูไม้ไผ่” เฟลิตเซอร์จะล้าระลึกลับอกข้าพ
เจ้า “หนูเลยเปิดเข้าไปแงยบ ๆ...”

ข้าพเจ้าค่อย ๆ แแงประตูเปิดออก เห็นฮาลีย์กำลังนั่งอยู่
โต๊ะแต่งตัวซึ่งมีกระจกเงาตามบานติดอยู่ ปรากฏภาพเงาสะท้อนของ

ซาเลียในลักษณะอันน่ากลัว ร่างของเขามีสภาพคล้ายโครงกระดูก
 แข็งทื่อ ดวงหน้าตาสอดลึกโหดเหี้ยมกระดูกแกมขนเป็นต้น เสือคลุมทเวอ
 สวมเป็นสนาเงินเขมขนมนปราบราวกับขนนกยูง ตลอดจนมาฆพอง
 สหะขวไบบไม้ ซึ่งคลุมอยู่ที่สองข้างโหล่งของเขอช่วยซ่อนเร้นร่างอันมี
 แต่หนงหุ้มกระดูกไว้อย่างมิดชิด แขนอันยาวเรียวเล็กสับของเขอหง
 สองข้างทอดเหยียดเกาะอยู่ที่ขอบโต๊ะนั้นเขอทรวอกกับท่อนไม้ ขำพ
 เจายนตลงงนอยู่ชวครุ ในสภามารณะเกิดเหตุโหดร้ายภายใน เพราะ
 ความตกละสังด้วยศานทวาทักกลวไม่ผูกกับท่อนไม้ขอยเฟลิตเซอวีเช่น
 เดียวกัน ครนแล้วขำพเจกเอนตรงเข้าไปก กอนทะทนถงตเวอ
 เงสทอนของขำพเจกปรวอกอยู่ในกระดูก ทาโทเขอตนตละสังของ
 มองขำพเจกฮกมเจากในกระดูกนเ ครนแล้วขำพเจกเห็นเขอขมมอ
 หงสองข้างขนไร้วความเควมบรรคาคระปัดเครงส่าอางคทวางไว้ตาม
 ขน โตแต่งตัวอย่างรวคเวอ เขอเขอมหอบสปลตักสม่วงแดงขนทาไป
 ตามริมฝีปากอันขิดขาว โดยมีได้หูจาะระไรออกมามเ้สักคำเดียว

“แหม ท้องนเย็นเหลือเกินนะเขอ” ขำพเจกกล่าวออกไป
 อย่างมิได้ตั้งใจ สายตาเหลือบชำเลื่องไปคุดตามบานหน้าต่างซึ่งมีม่าน
 แพรพนา ๆ รั้งกันบังแสงสว่างไว้ทุกบาน ครนแล้วกกล่าวตไป
 “หนเฟลิตเซอวีบอกว.....” แต่ยังมีทนจับประ โยคกโคยนเสยง
 ฉาเลขวองขตขน

“เขาคกใจทเห็นตนะจ” เสียงของซาเลียแตกพวสนเควอ

ในขณะที่พูด พร้อมกับนบนเขตกใช้รูกำบายทาไปตามแกมอันตอปลก
 โหลของเขตอไปอย่างรวดเร็วก่อนที่จะกล่าวออกมาอีกว่า “ฉันไม่
 ทันไดบดประตุ” ครนแลวกเหลียวหน้ากลับมาทางเรา ซึ่งเป็นเวลา
 พลคกับหนุเฟลตเขตรวงกลับชอกไปยืนอยู่ทงของประตุห้องแลว ค้ว
 ของเขาสนเทมควยความกลัว ขาเลียวซงสำทับตามหลังออกไปว่า
 “ไมคนะลูก” เขกกล่าว คิงผาคลมโหลผนงามให้กระซบกับเวินว่าง
 พร้อมกับกล่าวต่อไปว่า “ทีนี้คงได้ไปอยู่กับคุณย่าเบ็ดเข้ามาเนะ
 แม่เตงตัวเรียบร้อยแล้วละลูก ลูกไปจับเงินเถอะไป” กล่าวแลว
 นางก็ส่งรูปให้ลูกชาย

อากาศหนาวเย็นเขตกพคภาประมคกายำพเจ้า คอขยงชว
 ลงแลว ขำพเจ้าชองไปทางนาลย คิงคตใจให้หวระลึกไปถึง
 เรองราวต่าง ๆ แกนกับขาสงอนทคใหญ่คเนบมมยชเกิดอากาศวิปริต
 ผิดปกติเทาทขำพเจ้าเคยได้พบมคคิณเนบในธาเลียวทำทาโตใจแจ้ว แต่
 มททำอนนำสงสาร เขกกล่าวกับขำพเจ้าว่า “ครังนี้เห็นจะเป็นโศกาศ
 สุกทหายเสียแลว ฉันเห็นจะทนอยู่ต่อไปอีกไม่ไหว” กล่าวแลวทลอน
 ก็พยายามสำรวจมธริขานบให้เป็นปกติ เหมือนกับพยายามกลบเกลื่อน
 ก่อนที่จะพูดกับขำพเจ้าคือไปว่า “ไปเถะมาวี ถึงเวลาที่เวาคจจะ
 ลงไปร้างล้างกันไคแลว”

ขำพเจ้าคคควาธละเนน เฟลตเขตรกำลังแถมมของอชทของลูก
 กวงมันไคในระหว่างที่เรากำลังพากันเดินลงไปทหองอาหารขณล่าง

รสชาติของอาหารในฉนวนนั้นข้าพเจ้าจำเกือบไม่ได้ความนึกคิดหรือเฮ็ดหรือขยเพียงใด ข้าพเจ้ายกแกวเหลาจนจบเป็นระยะอย่างใจลอย ในระหว่างที่ข้าพเจ้านอนอยู่ที่โต๊ะอาหาร ข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะเว้นเสียจากการเฝ้าจ้องมองธาเดียวอย่างพิลึกพิลั่นเพราะที่ใด รู้สึกปลาดใจอยู่ครมครนว่า เนื่องจากการที่ข้าพเจ้ามัวขมไปเพียงลำพังคนเดียว ทำให้ข้าพเจ้าตาฝาดเห็นสิ่งต่าง ๆ แปลกปลาดไปได้ถึงเพียงนั้นเฉยหรือ ผลที่สุดเวลาครึ่งกลางคืนก็ลุกออกจากเตียงเพื่อความสะดวกในผลงานของวันชาติเคอร์คอร์ดิน และก็มีขณะนั้นเองที่ข้าพเจ้าเห็นธาเดียวจ้องมองไปทางสามร้อยสายอันประหลาดฉาย ท่าทางอันเธอได้พยายามทำเป็นว่าเร้าทีไรหลายทีไปดั้นไปเล่น เธอกล่าวด้วยเสียงเนิบ ๆ ว่า “ขอให้เราค้มเพื่อความสว่าง และเพื่อความแข็งแรง อันจะหนักไว้ต่อไปรอดความ...”

“เวาขอขอบคุณในคำขานรับของท่านาย” เสียงชายศีรษะล้านฉนวนกล่าวพร้อมยกแกวเหลาขึ้นก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า “ขอให้เราค้มเพื่อคุณนายคอร์ดินด้วย”

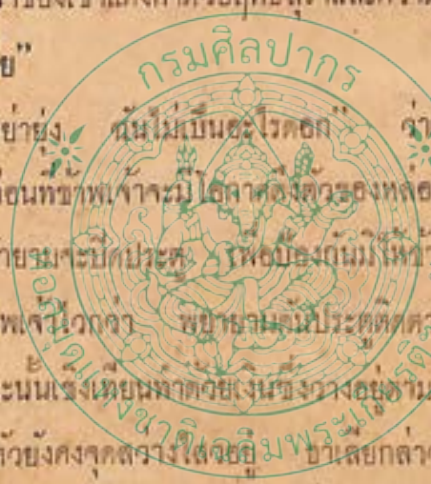
ธาเดียวลุกขึ้นยืน รู้สึกแดงที่เออเต็มไว้มีลักษณะคล้ายกับสีแดงที่เต็มไว้บนพนักกระดาษสีขาว เธอยกมือข้างหนึ่งขึ้นกุมคอหอยทำปากขมขมิบ โดยมีไหมสีแดงผูกโต ๆ ลังวอดออกมา ทำทางของเธอขณะนั้นคล้ายกับกำลังไม่สบาย บุรุษคาแวกเหวอหงหลายต่างพากันตะลึงงัน และท่ามกลางความเงิบสงัดนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเธอ

กล่าวขอกมาด้วยเสียงอันแหบแห้งตะกุกตะกักว่า "ฉัน...ขอ...นม
รับ....การนม....ครอง...."

ข้าพเจ้าผลึกเกาะทงช้อยเลื่อนถอยออกไปข้างหลัง พร้อมกับ
ลุกถลันเข้าไปหาซาเลย

"ฉันจะพาหล่อนไปเอง" ข้าพเจ้าไต่ขึ้นเสียงวันเร็ดเตอ์
ร้องขึ้น หน้าของเขาแดงก่ำด้วยฤทธิ์สุราและความเกรี้ยวกราด "ไป
เถอะ ซาเลย"

"อย่างนี้ฉันไม่เป็นอะไรหรอก" ข้าเลยก็ลุกถลัน
เดินออกไปก่อนที่ข้าพเจ้าจะมีโอกาสตั้งตัวร้องทูลจนได้ทัน ข้าพเจ้าคิด
ว่าหล่อนพยายามจะบดเบียด เพื่อชิงถนนให้ข้าพเจ้าตามเข้าไปใน
ห้อง แต่ข้าพเจ้าเฝ้าดูว่า พยายามจะประคองตัวเข้าไปข้างในห้อง
จนได้ ขณะนั้นเองเห็นหน้าตาดึงเงาข้างล่างของเธอนั้นเห็นอโตะกระจก
สำหรับแต่งตัวยังคงคุกรุ่นแสงอยู่ ข้าเลยก็กล่าวกับข้าพเจ้าด้วยน้ำ
เสียงแหบแห้งจนแทบไม่ได้ยินว่า "มาสิ ช่วยโทรศัพท์เรียกเขามา
เดี๋ยวนี้เถอะ" พร้อมกับนั้นเธอก็แกงเบอ์ โทรศัพท์ให้ข้าพเจ้าทราบ
ขณะนั้นเธอยืนถอยออกไปห่างจากข้าพเจ้า แต่เห็นหน้าชาวรีดของเธอ
ซึ่งมัสแดงแต่มีช้อยเป็นจุดๆ เดินอยู่ท่ามกลางแสงเทียนอันเรืองราว
เครื่องแต่งกายอันตัดด้วยผ้ามันปร่ามราวกับขนนกของเธอสบคิปัด
ไหวๆ ช้อยตลอดเวลา ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคำสั่งของเธอของเธอ พอข้าพ-
เจ้ากล่าวคำว่า "คุณนายคอรืสันต้องการตัวคุณเดอน" เท่านั้นแล้วก็

นั่งเขยอ้อยู่ ภายในห้องนอนเงยบงกค มีเสียงผู้ชายคนหนึ่งเดินพรวด
ชอกมาจากในท้องแห่งใดแห่งหนึ่ง

“คืนกลับเข้ามาไม่ได้อีกแล้ว” เสียงธำเลยกล่าวถอยคำอัน
น่าฉงนออกมา พร้อมกับเขานวมอับทมจอนอยู่ไปมาภายในเสื้อคลุมคัต
ด้วยผ้าฟองของเขอควนน “ไม่มีทางอีกแล้ว....วิญญาณและความ
เจ็บปวดรวดราวอันแสนจะทรมาน ไม่มีทางจะคืนเข้าสู่ร่างของฉันได้
อีกแล้ว....ถ้าเขา....” ธำเลยกล่าวซ้ำ ๆ พร้อมกับโน้มศีรษะคล้าย ๆ
กับกำลังทะเลาะพู่จะไรสักอย่าง ครั้นแล้วเธอก็กล่าวต่อไปว่า “ลงไป
เปิดประตูให้เขาร่างมาทีละที”

ข้าพเจ้าก้าวลงบันไดไปรับต่าง ๆ มีเสียงใครต่อใครหลายคน
ลงเสียงลนอยู่ในห้องสมุด ขณะนั้นเธอก็เดินออกไปดูบรรดา
แขกเหวอในห้องต่างต่างแล้ว เมื่อข้าพเจ้าออกมาเปิดประตูนั้น
เห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่หน้าประตู เขายืนนคคด้วยแพथวางเล็กทวนด
แหลมมนแข็ง เขาวงพรวดผานข้าพเจ้าเข้ามาข้างในและตรงลงขึ้นไป
ห้องชั้นบน ข้าพเจ้าเองก็รู้สึกประหลาดใจว่าทำไมเราจึงรู้ว่า ห้องของ
ธำเลยอยู่ทางไหน และข้าพเจ้ายังปลาดใจมากจน เมื่อเห็นประตูห้อง
ของธำเลยปิดสนิทในขณะที่เขากลับขึ้นไปข้างบน และตรงไปยืน
อยู่หน้าห้องของเขอ ภายในห้องนั้นเงยบงกค ไม่มีศัพทสถานยงใด ๆ
รูดออกมาเลย ขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นหนูเฟิสต์เรอริเดินมาหยุดอยู่
ข้าง ๆ ข้าพเจ้าในลักษณะคล้ายคนละเมอ จมมือข้าพเจ้าไว้แน่น
ข้าพเจ้าได้ขมเสียงรอนนตจอด เสียงคำกล่าวอำสาของบรรดาแขก

หรือ เสียงรถยนต์แล่นห่างออกไป ตักครุหนึ่งวันเขตเตอร์ก็ปรากฏ
กายขึ้นมา

“อ้าว นี่เขาไล่เข้ออกมานอกห้องนี่เรอะ?” เขากล่าว
อย่างโมโหพร้อมกับเขากำปั้นทุบประตูโครมๆ “ฉันต้องจัดการระวัง
ความบ้าของเขาให้หมดให้ได้”

“ดิฉันตามหมอมานะแล้ว เขาอยู่ในห้องนั่นแหละค่ะ” ข้าพเจ้า
บอกเขา

“อ้อ!” เสียงวันเขตเตอร์ตะคอกกับข้าพเจ้า “อ้อคำหมอ
หน้าใจคนนั่นอกละนะ”

พอเขาพูดขาดคำ ภาวะสติของเขาดึงเบ็ดออก ตาหมอ
คนนั้น ไส้ล่อออกมาประจักษ์หน้าก้นหัว

“นั่นจริงกันหะ” เขากล่าวพลอย
“คุณไปทำอะไรหลอนล่ะ?” วันเขตเตอร์กล่าวถามพร้อม

กับชะโงกหน้าเขาไปที่ประตู แลดูเขม่อว่างเล็กผุมนนยกม่อหาม
“นั่นหลอนไม่มีทางกลับมาได้ออกแล้ว” เขากล่าวซ้ำๆ “ถ้า

คุณไม่เชื่อกเขาไปดูเอาเองเถอะ”
“หลอนตายแล้วหรือหมอ?”

“ตายนะจ๊ะ—หลายเดือนมาแล้ว ตายตั้งแต่ตอนที่เกิดอุบัติเหตุ
ในรถยนต์บนสะพานวันนั้นแหละ คุณไปตะโกนเรียกหลอนนี่ หลอนก็

เคยคิดว่าคุณต้องการหลอนให้กลับมาบ้าง”
วันเขตเตอร์ผลักตาหมอว่างเล็กเร่ไปติดประตูคานหนึ่ง แล้ว

เขากว้างเข้าไปในห้อง ข้าพเจ้าเหลือบตามเขาเข้าไป และก็เพียง
 แวบเดียวฉัน ข้าพเจ้าเห็นแต่เพียงเส้นผมชัดและแห่งเกวี่วี่งของธาตีย์
 แผ่กระจายอยู่บนหมอน พ่อหนูเพลิงเตเซอร์ร้องไห้สะอึกสะอื้นและกอด
 ข้าพเจ้าไวแน่น ข้าพเจ้าก้มลงกอดหนุนอุ้มไว้ในวงแขนด้วยความรู้
 สกตณกตวจนจนลกเรนเดียวกัน

ข้าพเจ้าไม่ทราบเหมือนกันว่าจนเซตเตอร์เห็นอะไรบ้าง ทำ
 ทข้าพเจ้าเห็นกศอเขาหันหลังกลับออกมาจากห้องนั้น เดินผ่านวาลง
 ไปยังชั้นล่าง หลังจากนนั้นร่างของธาตีย์ถูกบรวกลงในโถงบีดผา
 สนนท์ มีชดชอกไม้วางไว้เหนือเตียงมาแรมยหลังชชช.....

คณาจารย์ผู้สิง

คดีหาสน์ผีสิง

วันสอบไล่ใกล้เข้ามาแล้ว มัลลคอล์ม มัลลคอล์มสัน
ตั้งใจว่าจะต้องหาสถานที่หนึ่ง สำหรับจะได้ใช้
เป็นที่ท่องเที่ยวพักผ่อนอย่างเงียบ ๆ แต่ก็ยังตัดสินใจ
ไม่ตกว่าจะเลือกที่ประเทศไหนดีไหนดี ตามที่เขยเบน
สวนไร่นาก็ไม่ไหว เพราะสถานที่เหล่านั้นเขาเคยผ่านมาจนขึ้น
หมดแล้ว ผลที่สุดก็ตัดสินใจจะเลือกหาสถานที่ตามเขยเบน
เงียบ ๆ ไม่สู้จะเอ็ดเกริก ซึ่งเขาใจว่าคงจะสงบและปราศจาก
สิ่งรบกวนด้วยประการทั้งปวง และเขาก็ไม่มีความปรารถนาที่
จะขอคำแนะนำจากเพื่อนฝูง เพราะจะเป็นการอ้อลาวไม่สม
กับความตั้งใจ ถ้าไปขอความเห็นจากเพื่อน ๆ แต่ละคน เขา
ก็แนะนำให้ไปตามสถานที่ ซึ่งเขาเคยผ่านมานี้แล้วทั้งนั้น
อีกประการหนึ่งมัลลคอล์มสัน ก็ปรารถนาจะหลีกเลี่ยงการถูกร
บกวนจากเพื่อนฝูงอยู่แล้ว การจะขอความเห็นจากเพื่อน ๆ
ในเรื่องที่หลีกเลี่ยงความสงบ ก็จะไม่ได้รับความ
สงบ เนื่องจากเพื่อนฝูงจะต้องพากันไปรบกวนให้รำคาญใจอีก

ตามเคย ตระนมนมลคชสมสันจิงศักดิ์สันใจจะเสาะหาเอาด้วยตัวเอง
จะเป็นที่ไหนก็แล้วแต่ ขอให้เป็นที่ถูกใจเขาก็เป็นอันใช้ได้ ตัดสันใจ
ตกลงเขาก็บรรจุกุเสณมาตองตามชุด พร้อมด้วยหนังสือเวียนที่ตองการ
ส่งกระเป๋าทอง จากนนักชอศอวโดยสารรถไปส่งที่ตำบลทอง ซึ่งเขา
เลือกได้ตามกำหนดเวลาเดินรถทพพไวด์ ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าจะเจ้าตำบล
นั้นมันอยู่ที่ไหนกัน

เขานั่งแถวหน้ามารถยนต์ก็เลยไปมอง ก็ลงจากรถ
ตามตมเนเซวิท วิถีพอโศกการเดินทางรองเขามะระยะไกลพอที่จะ
หาความสงบเงียบได้สมความตองการที่จะได้ ใจเป็นสถานทีศึกษาเล่า
เรียนที่ตองคำหรับตัวเราโดยความพอใจ เมื่อลงจากรถแล้วเขาก็ตรง
ไปเข้าโรงแรมเล็ก ๆ สำหรับพักคนคนหนึ่ง เป็นวิถีที่เป็นเมือง
เล็ก ๆ ทุก ๆ ส่วนอย่างนี้จะมีการศึกษานักวิ่งเล่น ซึ่งในวัน
นั้นจะมีประชาชนมาชมมัตถกาการชวยกันแน่นจิงค เมื่อพจนพจน
แล้ว สถาปโดยทวิไปรองเมืองนี้จะเรียงตงบ้านเมืองวังทีเดียว
วิ่งชุนจากวันทีมาตง มลคชสมสันชอกเที่ยวสนเสาะหาที่พักเงยบ ๆ
กว่าโรงแรมนเฑาทีจะเห็นว่าเป็นที่สงบ และมีสระตักวักวักอยู่โรงแรม
เขาพบสถานทีแห่งหนึ่งซึ่งวิถีพอใจมาก เพราะคูเป็นสถานทีอันสงบ
เงยบและมีควมสันโดยสมความตองใจของเขา ความจริงถ้าจะกล่าว
ถึงสถานทีอันนำความพอใจมาสู่เขานี้ไม่น่าจะเรียกว่าสงบเลย ถ้า
จะให้ตรงกับสภาพของมันแล้ว ก็น่าจะเรียกว่าสถานทีวางเห็นจะถูก
ตองตรงกับความนิยมไปรองมันมากกว่า ที ๆ เขาชอบใจนั้นเป็นบ้าน

วัง สร้างแบบโคเบียนในสมัยพระเจ้าเจมสที่หก มีแถวलयชนกร
 รุงรัง สร้างอย่างแข็งแรงและมีทับ หนาต่างทุกบานมีหลังคาเป็น
 จวบ แต่ละบานแคบเล็กและค่อนข้างสูงผิดธรรมดาแปลกกว่าบ้าน
 หลงอื่น รอบ ๆ บริเวณบ้านมีกำแพงอิฐสูงและทึบเช่นเดียวกัน ถ้า
 จะพิจารณาทำให้แลว่ามีลักษณะคล้ายบ่อนมากกว่าจะเป็นบ้านธรรมดา
 แต่เจ้าตฤณทว ๆ ไปตั้งกลางคืน กลับเป็นที่ตออดคิดใจของมัล
 คอสถมนันมาก เขาคิดในใจว่า "สิ่งใดจะสมใจเราสัก และชามานาน
 แลแล้ว ถ้าเราได้ใช้บ้านหลังนี้เป็นที่ของหญิงสาว จะทำให้เราเป็นสุข
 มาก" และควมพอใจของชายทั้งสองนั้น ในใจเขาแน่ใจว่าบ้าน
 หลังนั้นไม่มีใครอาศัยอยู่เลย

เขาจึงไปขอร้องเจ้าหญิงเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง สิบสามหา
 ผู้ดูแลบ้านหลังนั้นนางนั้นแลถูกตั้ง เมื่อเธอเห็น นายแควนเพอร์
 ทนายความเดมาประจำศาล ซึ่งเป็นผู้ดูแลบ้านหลังนั้นมมตยสภาพ
 และเป็นคนเบิกบานร่าเริง แก่หนามองมัลคอสถมนันอย่างพิศวง เมื่อ
 ได้ทราบว่า เขามีความประสงค์จะขอเช่าบ้านนั้นเป็นที่พักสักของหญิง
 และตามธรรมดาแล้ว เวลาที่คนมาขอเช่าบ้านที่ดังกล่าวนั้นแก่มักจะ
 คิดใจและพร้อมที่จะตกลงแทบทุกราย

“ผมจะบอกคุณอย่างจริงใจ” แก่กล่าว “ในฐานะที่ผมเป็น
 ผู้ดูแลบ้านหลังนี้ ผมยินดีจะให้คุณหรือผู้มาขอเช่าคนใดคนหนึ่งเช่า
 อาศัยเขาอยู่สักปีก็ได้ เพราะผมเองก็อยากจะได้มีคนอยู่เสียที ชาว
 บ้านแถวนี้เขาจะได้พากันชื่นใจเห็นมีคนอยู่ ความจริงบ้านหลังนี้ว่าง

มานานแล้ว จนกระทั่งมีชาวออกุศลเลื่องลือกันไปต่าง ๆ นานา ถ้า
 คุณมาอยู่โตกต... ไร่เรืองลือเหลวไหลเหล่านั้นจะได้ดังเสียที แต่
 ว่า...." แถหุคธาเสียงคุมลคอส้มสักแว็บหนึ่งแล้วกล่าวต่อไป "หาก
 ว่าคนมาอยู่จะเป็นนักศึกษาเหมือนคุณ ซึ่งคงจะอยู่เพียงชั่วคราวเพื่อ
 หาที่สงบ ๆ ทองหนังสือเท่านั้น ผมยินดีและไม่ขัดข้อง"

มัลลคอส้มสันกวี สักสนใจคำว่า 'ชาวออกุศลเหลวไหล' นั้น
 อยู่เหมือนกัน แต่เขาคิดว่าจะรักกันเท่าไรนักจะเกิดประโยชน์อะไร
 นัก ถ้าเขาอยากวิ่ง ๆ ไปตามคนอื่น ๆ ก็คงจะวิ่งจากตามแกเสีย
 อีก เขาคิดการชำระเนคเขาเองหนา ได้แก่ตามเดือน พร้อมกับรับ
 ใบเสร็จรับเงินมาเก็บไว้ เขาได้ทราบชื่อของหญิงเขรายักคนหนึ่งซึ่ง
 จะเป็นผู้ให้ความสะดวกในเรื่องนี้ที่เขาตั้งแล้วแล้วเขาก็รีบถูก
 แฉจากแกมาใส่กระเปาะและกลับไปหาวิทยาลัยของเขา ซึ่งเป็นคน
 ใจดีและสุภาพที่เขาฝากอยู่เหมือนกัน ตามรายละเอียดเกี่ยวกับการที่
 จะให้แกเป็นผู้รับจัดอาหารและเครื่องใช้สิ่งให้เขา ในระหว่างที่เขาไป
 อยู่บ้านหลังนั้น แถกก็มีฮันตาบอดอย่างสดใจเมื่อได้ทราบถึงสถาน
 ที่ซึ่งเขาจะไปพัก

"คุณคงหมายความว่า จะไปอยู่บ้านผู้พิพากษานั่นใช่ไหม"
 แถถามด้วยสทหน้าวสคเป็นทุกขแทน เขาจึงอธิบายถึงลักษณะของ
 บ้านนั้นให้แกฟัง บอกแกว่าเขาไม่รู้จักว่าบ้านนั้นเป็นบ้านใครแน่ พอ
 เขาพูดจบแกตอบชอกมาว่า

"ไรแล้ว ไรแน่แล้ว บ้านหลังนั้นแหละคุณบ้านว่างของผู้

พิพากษา" เขาตามแกถึงเวียงบ้านหลวงนั้นว่า ทำไมจึงเรียกขาน
มีอะไรในบ้านหลวงนั้นหรือ แกตอบเขาว่าชาวตำบลนั้นเขาเรียกกันมา
หลายปีติดแล้ว แต่แกก็ตอบไม่ถูกเหมือนกันว่าเพราะอะไร เนื่อง
จากแกเป็นคนมาจากตำบลอื่นเหมือนกัน แต่แกเข้าใจว่าบ้านหลวงนั้น
มีอายุมาวอวกว่าบ้านแล้ว เป็นที่อยู่ของผู้พิพากษาคนหนึ่ง ซึ่งมีความ
ทราตรวมโหดร้ายในการพิพากษาคดีตั้นพวกนักโทษในศาล เป็นข้าหลวง
พิเศษของกรุงอังกฤษในสมัยนั้น แต่ในบ้านนั้นจะมีเรื่องราวเป็นมา
อย่างไรบ้าง แกก็ไม่สามารถจะบอกได้เหมือนกัน แกเคยสืบถามตาม
ชาวบ้านแต่ไม่มีใครบอกแก่เลย แต่ตามความรู้สติของแกแล้วก็คิดว่า
บ้านหลวงนั้นมีอะไร ๑) ๒) ๓) ๔) ๕) ๖) ๗) ๘) ๙) ๑๐) ๑๑) ๑๒) ๑๓) ๑๔) ๑๕) ๑๖) ๑๗) ๑๘) ๑๙) ๒๐) ๒๑) ๒๒) ๒๓) ๒๔) ๒๕) ๒๖) ๒๗) ๒๘) ๒๙) ๓๐) ๓๑) ๓๒) ๓๓) ๓๔) ๓๕) ๓๖) ๓๗) ๓๘) ๓๙) ๔๐) ๔๑) ๔๒) ๔๓) ๔๔) ๔๕) ๔๖) ๔๗) ๔๘) ๔๙) ๕๐) ๕๑) ๕๒) ๕๓) ๕๔) ๕๕) ๕๖) ๕๗) ๕๘) ๕๙) ๖๐) ๖๑) ๖๒) ๖๓) ๖๔) ๖๕) ๖๖) ๖๗) ๖๘) ๖๙) ๗๐) ๗๑) ๗๒) ๗๓) ๗๔) ๗๕) ๗๖) ๗๗) ๗๘) ๗๙) ๘๐) ๘๑) ๘๒) ๘๓) ๘๔) ๘๕) ๘๖) ๘๗) ๘๘) ๘๙) ๙๐) ๙๑) ๙๒) ๙๓) ๙๔) ๙๕) ๙๖) ๙๗) ๙๘) ๙๙) ๑๐๐) ๑๐๑) ๑๐๒) ๑๐๓) ๑๐๔) ๑๐๕) ๑๐๖) ๑๐๗) ๑๐๘) ๑๐๙) ๑๑๐) ๑๑๑) ๑๑๒) ๑๑๓) ๑๑๔) ๑๑๕) ๑๑๖) ๑๑๗) ๑๑๘) ๑๑๙) ๑๒๐) ๑๒๑) ๑๒๒) ๑๒๓) ๑๒๔) ๑๒๕) ๑๒๖) ๑๒๗) ๑๒๘) ๑๒๙) ๑๓๐) ๑๓๑) ๑๓๒) ๑๓๓) ๑๓๔) ๑๓๕) ๑๓๖) ๑๓๗) ๑๓๘) ๑๓๙) ๑๔๐) ๑๔๑) ๑๔๒) ๑๔๓) ๑๔๔) ๑๔๕) ๑๔๖) ๑๔๗) ๑๔๘) ๑๔๙) ๑๕๐) ๑๕๑) ๑๕๒) ๑๕๓) ๑๕๔) ๑๕๕) ๑๕๖) ๑๕๗) ๑๕๘) ๑๕๙) ๑๖๐) ๑๖๑) ๑๖๒) ๑๖๓) ๑๖๔) ๑๖๕) ๑๖๖) ๑๖๗) ๑๖๘) ๑๖๙) ๑๗๐) ๑๗๑) ๑๗๒) ๑๗๓) ๑๗๔) ๑๗๕) ๑๗๖) ๑๗๗) ๑๗๘) ๑๗๙) ๑๘๐) ๑๘๑) ๑๘๒) ๑๘๓) ๑๘๔) ๑๘๕) ๑๘๖) ๑๘๗) ๑๘๘) ๑๘๙) ๑๙๐) ๑๙๑) ๑๙๒) ๑๙๓) ๑๙๔) ๑๙๕) ๑๙๖) ๑๙๗) ๑๙๘) ๑๙๙) ๒๐๐) ๒๐๑) ๒๐๒) ๒๐๓) ๒๐๔) ๒๐๕) ๒๐๖) ๒๐๗) ๒๐๘) ๒๐๙) ๒๑๐) ๒๑๑) ๒๑๒) ๒๑๓) ๒๑๔) ๒๑๕) ๒๑๖) ๒๑๗) ๒๑๘) ๒๑๙) ๒๒๐) ๒๒๑) ๒๒๒) ๒๒๓) ๒๒๔) ๒๒๕) ๒๒๖) ๒๒๗) ๒๒๘) ๒๒๙) ๒๓๐) ๒๓๑) ๒๓๒) ๒๓๓) ๒๓๔) ๒๓๕) ๒๓๖) ๒๓๗) ๒๓๘) ๒๓๙) ๒๔๐) ๒๔๑) ๒๔๒) ๒๔๓) ๒๔๔) ๒๔๕) ๒๔๖) ๒๔๗) ๒๔๘) ๒๔๙) ๒๕๐) ๒๕๑) ๒๕๒) ๒๕๓) ๒๕๔) ๒๕๕) ๒๕๖) ๒๕๗) ๒๕๘) ๒๕๙) ๒๖๐) ๒๖๑) ๒๖๒) ๒๖๓) ๒๖๔) ๒๖๕) ๒๖๖) ๒๖๗) ๒๖๘) ๒๖๙) ๒๗๐) ๒๗๑) ๒๗๒) ๒๗๓) ๒๗๔) ๒๗๕) ๒๗๖) ๒๗๗) ๒๗๘) ๒๗๙) ๒๘๐) ๒๘๑) ๒๘๒) ๒๘๓) ๒๘๔) ๒๘๕) ๒๘๖) ๒๘๗) ๒๘๘) ๒๘๙) ๒๙๐) ๒๙๑) ๒๙๒) ๒๙๓) ๒๙๔) ๒๙๕) ๒๙๖) ๒๙๗) ๒๙๘) ๒๙๙) ๓๐๐) ๓๐๑) ๓๐๒) ๓๐๓) ๓๐๔) ๓๐๕) ๓๐๖) ๓๐๗) ๓๐๘) ๓๐๙) ๓๑๐) ๓๑๑) ๓๑๒) ๓๑๓) ๓๑๔) ๓๑๕) ๓๑๖) ๓๑๗) ๓๑๘) ๓๑๙) ๓๒๐) ๓๒๑) ๓๒๒) ๓๒๓) ๓๒๔) ๓๒๕) ๓๒๖) ๓๒๗) ๓๒๘) ๓๒๙) ๓๓๐) ๓๓๑) ๓๓๒) ๓๓๓) ๓๓๔) ๓๓๕) ๓๓๖) ๓๓๗) ๓๓๘) ๓๓๙) ๓๔๐) ๓๔๑) ๓๔๒) ๓๔๓) ๓๔๔) ๓๔๕) ๓๔๖) ๓๔๗) ๓๔๘) ๓๔๙) ๓๕๐) ๓๕๑) ๓๕๒) ๓๕๓) ๓๕๔) ๓๕๕) ๓๕๖) ๓๕๗) ๓๕๘) ๓๕๙) ๓๖๐) ๓๖๑) ๓๖๒) ๓๖๓) ๓๖๔) ๓๖๕) ๓๖๖) ๓๖๗) ๓๖๘) ๓๖๙) ๓๗๐) ๓๗๑) ๓๗๒) ๓๗๓) ๓๗๔) ๓๗๕) ๓๗๖) ๓๗๗) ๓๗๘) ๓๗๙) ๓๘๐) ๓๘๑) ๓๘๒) ๓๘๓) ๓๘๔) ๓๘๕) ๓๘๖) ๓๘๗) ๓๘๘) ๓๘๙) ๓๙๐) ๓๙๑) ๓๙๒) ๓๙๓) ๓๙๔) ๓๙๕) ๓๙๖) ๓๙๗) ๓๙๘) ๓๙๙) ๔๐๐) ๔๐๑) ๔๐๒) ๔๐๓) ๔๐๔) ๔๐๕) ๔๐๖) ๔๐๗) ๔๐๘) ๔๐๙) ๔๑๐) ๔๑๑) ๔๑๒) ๔๑๓) ๔๑๔) ๔๑๕) ๔๑๖) ๔๑๗) ๔๑๘) ๔๑๙) ๔๒๐) ๔๒๑) ๔๒๒) ๔๒๓) ๔๒๔) ๔๒๕) ๔๒๖) ๔๒๗) ๔๒๘) ๔๒๙) ๔๓๐) ๔๓๑) ๔๓๒) ๔๓๓) ๔๓๔) ๔๓๕) ๔๓๖) ๔๓๗) ๔๓๘) ๔๓๙) ๔๔๐) ๔๔๑) ๔๔๒) ๔๔๓) ๔๔๔) ๔๔๕) ๔๔๖) ๔๔๗) ๔๔๘) ๔๔๙) ๔๕๐) ๔๕๑) ๔๕๒) ๔๕๓) ๔๕๔) ๔๕๕) ๔๕๖) ๔๕๗) ๔๕๘) ๔๕๙) ๔๖๐) ๔๖๑) ๔๖๒) ๔๖๓) ๔๖๔) ๔๖๕) ๔๖๖) ๔๖๗) ๔๖๘) ๔๖๙) ๔๗๐) ๔๗๑) ๔๗๒) ๔๗๓) ๔๗๔) ๔๗๕) ๔๗๖) ๔๗๗) ๔๗๘) ๔๗๙) ๔๘๐) ๔๘๑) ๔๘๒) ๔๘๓) ๔๘๔) ๔๘๕) ๔๘๖) ๔๘๗) ๔๘๘) ๔๘๙) ๔๙๐) ๔๙๑) ๔๙๒) ๔๙๓) ๔๙๔) ๔๙๕) ๔๙๖) ๔๙๗) ๔๙๘) ๔๙๙) ๕๐๐) ๕๐๑) ๕๐๒) ๕๐๓) ๕๐๔) ๕๐๕) ๕๐๖) ๕๐๗) ๕๐๘) ๕๐๙) ๕๑๐) ๕๑๑) ๕๑๒) ๕๑๓) ๕๑๔) ๕๑๕) ๕๑๖) ๕๑๗) ๕๑๘) ๕๑๙) ๕๒๐) ๕๒๑) ๕๒๒) ๕๒๓) ๕๒๔) ๕๒๕) ๕๒๖) ๕๒๗) ๕๒๘) ๕๒๙) ๕๓๐) ๕๓๑) ๕๓๒) ๕๓๓) ๕๓๔) ๕๓๕) ๕๓๖) ๕๓๗) ๕๓๘) ๕๓๙) ๕๔๐) ๕๔๑) ๕๔๒) ๕๔๓) ๕๔๔) ๕๔๕) ๕๔๖) ๕๔๗) ๕๔๘) ๕๔๙) ๕๕๐) ๕๕๑) ๕๕๒) ๕๕๓) ๕๕๔) ๕๕๕) ๕๕๖) ๕๕๗) ๕๕๘) ๕๕๙) ๕๖๐) ๕๖๑) ๕๖๒) ๕๖๓) ๕๖๔) ๕๖๕) ๕๖๖) ๕๖๗) ๕๖๘) ๕๖๙) ๕๗๐) ๕๗๑) ๕๗๒) ๕๗๓) ๕๗๔) ๕๗๕) ๕๗๖) ๕๗๗) ๕๗๘) ๕๗๙) ๕๘๐) ๕๘๑) ๕๘๒) ๕๘๓) ๕๘๔) ๕๘๕) ๕๘๖) ๕๘๗) ๕๘๘) ๕๘๙) ๕๙๐) ๕๙๑) ๕๙๒) ๕๙๓) ๕๙๔) ๕๙๕) ๕๙๖) ๕๙๗) ๕๙๘) ๕๙๙) ๖๐๐) ๖๐๑) ๖๐๒) ๖๐๓) ๖๐๔) ๖๐๕) ๖๐๖) ๖๐๗) ๖๐๘) ๖๐๙) ๖๑๐) ๖๑๑) ๖๑๒) ๖๑๓) ๖๑๔) ๖๑๕) ๖๑๖) ๖๑๗) ๖๑๘) ๖๑๙) ๖๒๐) ๖๒๑) ๖๒๒) ๖๒๓) ๖๒๔) ๖๒๕) ๖๒๖) ๖๒๗) ๖๒๘) ๖๒๙) ๖๓๐) ๖๓๑) ๖๓๒) ๖๓๓) ๖๓๔) ๖๓๕) ๖๓๖) ๖๓๗) ๖๓๘) ๖๓๙) ๖๔๐) ๖๔๑) ๖๔๒) ๖๔๓) ๖๔๔) ๖๔๕) ๖๔๖) ๖๔๗) ๖๔๘) ๖๔๙) ๖๕๐) ๖๕๑) ๖๕๒) ๖๕๓) ๖๕๔) ๖๕๕) ๖๕๖) ๖๕๗) ๖๕๘) ๖๕๙) ๖๖๐) ๖๖๑) ๖๖๒) ๖๖๓) ๖๖๔) ๖๖๕) ๖๖๖) ๖๖๗) ๖๖๘) ๖๖๙) ๖๗๐) ๖๗๑) ๖๗๒) ๖๗๓) ๖๗๔) ๖๗๕) ๖๗๖) ๖๗๗) ๖๗๘) ๖๗๙) ๖๘๐) ๖๘๑) ๖๘๒) ๖๘๓) ๖๘๔) ๖๘๕) ๖๘๖) ๖๘๗) ๖๘๘) ๖๘๙) ๖๙๐) ๖๙๑) ๖๙๒) ๖๙๓) ๖๙๔) ๖๙๕) ๖๙๖) ๖๙๗) ๖๙๘) ๖๙๙) ๗๐๐) ๗๐๑) ๗๐๒) ๗๐๓) ๗๐๔) ๗๐๕) ๗๐๖) ๗๐๗) ๗๐๘) ๗๐๙) ๗๑๐) ๗๑๑) ๗๑๒) ๗๑๓) ๗๑๔) ๗๑๕) ๗๑๖) ๗๑๗) ๗๑๘) ๗๑๙) ๗๒๐) ๗๒๑) ๗๒๒) ๗๒๓) ๗๒๔) ๗๒๕) ๗๒๖) ๗๒๗) ๗๒๘) ๗๒๙) ๗๓๐) ๗๓๑) ๗๓๒) ๗๓๓) ๗๓๔) ๗๓๕) ๗๓๖) ๗๓๗) ๗๓๘) ๗๓๙) ๗๔๐) ๗๔๑) ๗๔๒) ๗๔๓) ๗๔๔) ๗๔๕) ๗๔๖) ๗๔๗) ๗๔๘) ๗๔๙) ๗๕๐) ๗๕๑) ๗๕๒) ๗๕๓) ๗๕๔) ๗๕๕) ๗๕๖) ๗๕๗) ๗๕๘) ๗๕๙) ๗๖๐) ๗๖๑) ๗๖๒) ๗๖๓) ๗๖๔) ๗๖๕) ๗๖๖) ๗๖๗) ๗๖๘) ๗๖๙) ๗๗๐) ๗๗๑) ๗๗๒) ๗๗๓) ๗๗๔) ๗๗๕) ๗๗๖) ๗๗๗) ๗๗๘) ๗๗๙) ๗๘๐) ๗๘๑) ๗๘๒) ๗๘๓) ๗๘๔) ๗๘๕) ๗๘๖) ๗๘๗) ๗๘๘) ๗๘๙) ๗๙๐) ๗๙๑) ๗๙๒) ๗๙๓) ๗๙๔) ๗๙๕) ๗๙๖) ๗๙๗) ๗๙๘) ๗๙๙) ๘๐๐) ๘๐๑) ๘๐๒) ๘๐๓) ๘๐๔) ๘๐๕) ๘๐๖) ๘๐๗) ๘๐๘) ๘๐๙) ๘๑๐) ๘๑๑) ๘๑๒) ๘๑๓) ๘๑๔) ๘๑๕) ๘๑๖) ๘๑๗) ๘๑๘) ๘๑๙) ๘๒๐) ๘๒๑) ๘๒๒) ๘๒๓) ๘๒๔) ๘๒๕) ๘๒๖) ๘๒๗) ๘๒๘) ๘๒๙) ๘๓๐) ๘๓๑) ๘๓๒) ๘๓๓) ๘๓๔) ๘๓๕) ๘๓๖) ๘๓๗) ๘๓๘) ๘๓๙) ๘๔๐) ๘๔๑) ๘๔๒) ๘๔๓) ๘๔๔) ๘๔๕) ๘๔๖) ๘๔๗) ๘๔๘) ๘๔๙) ๘๕๐) ๘๕๑) ๘๕๒) ๘๕๓) ๘๕๔) ๘๕๕) ๘๕๖) ๘๕๗) ๘๕๘) ๘๕๙) ๘๖๐) ๘๖๑) ๘๖๒) ๘๖๓) ๘๖๔) ๘๖๕) ๘๖๖) ๘๖๗) ๘๖๘) ๘๖๙) ๘๗๐) ๘๗๑) ๘๗๒) ๘๗๓) ๘๗๔) ๘๗๕) ๘๗๖) ๘๗๗) ๘๗๘) ๘๗๙) ๘๘๐) ๘๘๑) ๘๘๒) ๘๘๓) ๘๘๔) ๘๘๕) ๘๘๖) ๘๘๗) ๘๘๘) ๘๘๙) ๘๙๐) ๘๙๑) ๘๙๒) ๘๙๓) ๘๙๔) ๘๙๕) ๘๙๖) ๘๙๗) ๘๙๘) ๘๙๙) ๙๐๐) ๙๐๑) ๙๐๒) ๙๐๓) ๙๐๔) ๙๐๕) ๙๐๖) ๙๐๗) ๙๐๘) ๙๐๙) ๙๑๐) ๙๑๑) ๙๑๒) ๙๑๓) ๙๑๔) ๙๑๕) ๙๑๖) ๙๑๗) ๙๑๘) ๙๑๙) ๙๒๐) ๙๒๑) ๙๒๒) ๙๒๓) ๙๒๔) ๙๒๕) ๙๒๖) ๙๒๗) ๙๒๘) ๙๒๙) ๙๓๐) ๙๓๑) ๙๓๒) ๙๓๓) ๙๓๔) ๙๓๕) ๙๓๖) ๙๓๗) ๙๓๘) ๙๓๙) ๙๔๐) ๙๔๑) ๙๔๒) ๙๔๓) ๙๔๔) ๙๔๕) ๙๔๖) ๙๔๗) ๙๔๘) ๙๔๙) ๙๕๐) ๙๕๑) ๙๕๒) ๙๕๓) ๙๕๔) ๙๕๕) ๙๕๖) ๙๕๗) ๙๕๘) ๙๕๙) ๙๖๐) ๙๖๑) ๙๖๒) ๙๖๓) ๙๖๔) ๙๖๕) ๙๖๖) ๙๖๗) ๙๖๘) ๙๖๙) ๙๗๐) ๙๗๑) ๙๗๒) ๙๗๓) ๙๗๔) ๙๗๕) ๙๗๖) ๙๗๗) ๙๗๘) ๙๗๙) ๙๘๐) ๙๘๑) ๙๘๒) ๙๘๓) ๙๘๔) ๙๘๕) ๙๘๖) ๙๘๗) ๙๘๘) ๙๘๙) ๙๙๐) ๙๙๑) ๙๙๒) ๙๙๓) ๙๙๔) ๙๙๕) ๙๙๖) ๙๙๗) ๙๙๘) ๙๙๙) ๑๐๐๐)

“ดิฉันจะพูดไปมันก็ไม่ได้” แล้วถกอย่างหนึ่งคุณหญิงหม่อม
แน่นอยู่ คุณคงไม่สนใจกับเรื่องเหลวไหลพวกขิงขอก แต่หากคุณ
จะให้ดิฉันออกความเห็นถึงเรื่องที่คุณจะไปอยู่บ้านหลวงแต่ลำพังคน
เดียว ขอโทษนะค่ะ ถ้าคุณเป็นลูกหลานดิฉันละก็ ดิฉันเป็นไม่ยอม
ให้คุณไปอยู่คนเดียวเป็นอันขาด ถึงแม้คุณจะไปค้างคืนสักคนเดี๋ยวก
ไม่ได้ นอกจากดิฉันจะไปด้วย จะได้เป็นคนคอยตั้งสายระตังใบใหญ่
หัดค้อยบนหลังคา ถ้าหากว่ามันจะเกิดมีอะไรขึ้น” หญิงชราพูด
อย่างจริงจังและเปิดเผย มีความหวังดีและห่วงใยในตัวเขาเป็นอัน

มาก จนทำให้มีลศอลมสนับฐิกชาติต่อท่าทางที่แกแสดกต่อเขา แต่เขาก็ตอบแกไปว่า เขามีความปลานปลมมากที่แกมีควมสนใจและเป็นห่วงเขาถึงขนาดนั้น เขายังกล่าวกับแกต่อไปว่า

“ผมชอบคนละครับ คุณเบ้าวิทแฮลล์ กรวดนยาเป็นห้องผม มากนักเลยครับ แลวกอกอย่างหนึ่งนะครับคุณเบ้า ขอให้อือผมเถอะ ว่า คนที่กำล้งหมกมุ่นจะสอบวิชาเกี่ยวกับคำนวณเพื่อตงการปฏิญญาอย่างผมนี้ะ ต้องใช้สมองพิกมึอยู่กัมตำหรับตำรา ผมจะเอาสมองที่โหนไปรบคคกวงเวรตลบอะไรเหล่านนี้ไปอ๊กละครับ แต่ลำพังจะรบคคบทเวรนของมกัมเทบแยอยแล้ว คุณเบ้าคคัขรับวิชาอย่างหนึ่ง ๆ นะมันไม่ไรเส่นหา มันมึญหาสลับรบรอนชนคที่เราจะตองคำนงอย่างหนกทงนั้น เขาบอกนยาให้แกพงเสยขยัว เมอแกตกลงขอมรบจะจคหาหาทว และกรอองไรตำหรับวิชาเวรบรอยแล้วมลศอลมสนกตรงคงไปหาคคองเมมมาน ก็จะมีมึญอานวยควมสะดวกเกี่ยวกับบ้านทงนนั้น จากนั้นเราก็ขอนกลับไปที่บ้านเขากบหญิงผู้ดูแลบ้าน เขาใช้เวลาสำรวจคคความเป็นไปรอนบ้านอยู่สักสองสามชั่วโมง มีลศลวิทแฮลล์กบพวคผู้ชายและเด็กอกหลายคน ก็ชวยกันหาพหามชาวของเครองไรทจ่าเป็นตองไรมาให้อา แล้วกัมชายอกคนหนงบรทกเตยงนอนมาทงตว แกบอกวาสำหรับโต๊ะและเกาอทมชยในบ้านคงขงไรการโตค ส่วนเตยงนอนชรมชยูนนไม่โต ไรการมาตงหาสบกวามแล้ว ทงจะเติมไปคคยผู้นละอองจ้งจ่าเป็นตองหามาให้ใหม่อกหนงตว อ๊กประการหนงตวเกาลาสมยและคงเหมนอชบ ไม่

เหมาะแก่คนหนุ่ม ๆ อย่างเขาจะใช้เป็นที่นอน แยกพยายามสำรวจดู
ความเป็นไปในบ้านอย่างใกล้ชิด ตลอดเวลาแก่เต็มไปด้วยความหวาด
ระแวงและไม่ยอมมคตาคอกห่างจากมัลลคธัมสัน ทุกครั้งที่ไคยเนตยง
อะโรกรอกแกรกแคะแผ่นเข้าเกาะเขาแท้ทีเดียว

เมื่อสำรวจดูจนรอบบ้านแล้ว มัลลคธัมสันก็ตกลงใจเลือก
เอาห้องรับประทานอาหาร ซึ่งกว้างขวางพอจะจัดตั้งของเครื่องใช้
ทำเป็นโคเพียงพอนนเป็นห้องพัก มีประตูทึบและมิดชิดและมีพัด
พัดเตอร์ ก็ช่วยกันปิดหน้าต่างและมิดชิด แล้วจัดตั้งของเครื่องใช้
ให้เรียบร้อยเรียบร้อย กระจ่างทึบในหนึ่งถึกขกเขามาวางในห้อง พอ
เปิดออกมัลลคธัมสันก็เห็นสิ่งที่เขาต้องการครบครัน มันเป็นเตียง
กว้างพอจะบรรจเขาจะเพียรฮารรของมาออกไปตั้งสองสามวัน แต่
ละอย่างลงมปรังนอย่างโอชาวส ชาวดศรัยชาวจารองโรงแวมผู้ใจ
นนทงสน กอนทแคะกลบแต่เด็กสาวดลยพรให้เขา ตอนแคะ
ออกจากประตูห้องแก่งหนมากล่าวกับเขาว่า

“ห้องนี้มันกว้างและมีลมโกรกอยู่ตลอดเวลา คิดนึกว่าจะ
ทำให้คุณหนาวมากนะค่ะ ทางทิศคควาควระขกเขาตากเหล่านนั้นมา
วางกนโหระบเตียงในตอนกลางคืน แต่ความจรงถาคณนะต้องมาออก
อุ้อยเหมื่อนอย่างคุณในท ๆ มีอะไร ๆ อยู่รอบข้างขงบาง ก็เห็นจะ
คผุตายเป็นแน่” ดังเกศฐทำทางแกตน ๆ ฆระพทแกพุดตั้งคว่าว่า
อะไร ๆ แล้วแกก็กลับหายออกประตูไป

เมื่อขายเจ้าของโรงแรมออกไปแล้ว มีสขิตเต็มพัสเตอร์ทำ
จุกยื่นอย่างอดคิด แยกกล่าวไว้ สำหรับตัวแองเองแล้วไม่เคยนึก
กลัวเลย

“คิดนั้นจะบอกให้ณะคุณ” แยกพูดกับมัตคอดมสัน “โอ้ท้าว^{๗๗}
นะ ความจริงมันไม่มีอะไรคอกณะ ที่หมั้นกหนูและพวกค่างคาวตัว
เล็ก ๆ บาง บางตกเสียงประตที่ลมมันพัดตงฮอตแ็ด หรือไม้กพัน
กระดานสนบ้าง บางทักมตะสิตมบางมอมนไ้รับความกระทบ
กระเทือน ทนมันเกิดเสียงระเนวลาถลางคิงยบ ๆ ก็เลยเหมาว่า
เป็นผี คุณนรคุด^{๗๘} ก็ไม่มีอะไรคองเนงทงนนั้น ฉายมันตงวอยกว่า
มีแ็ดจ^{๗๙} คุณก็ความมันจะไม่พันพิศค่างคาวเขาไปอาคัยอยู่บ้างเชียว
หรือ คุณเข้าไปโลกใจเองมเดียว^{๘๐} ไม่มีอะไรคอกณะมันคอกหนู โอ้เจ้า
ทนนนแหละคอดม^{๘๑}

“มัตคอดมพัสเตอร์” มัตคอดมสันกุดหัวชะ ให้แกแ็ดจกล่าว
ตอไปควยเสียงทงกแนน^{๘๒} คุณเข้าเป็นนกกกลมใจตวงได้คนทง
เชียวนะ และเพื่อเป็นการแสดงให้เห็นว่า ผมเต็มใส่ในความเป็น
คนใจกล้าและมีสมาธิเข้มแข็งของคุณบ้าง ผมขอขบบ้านหลงให้คุณ
บ้างอยู่ในสองเดือนหลังแทน ในนามทงผมเป็นผู้เช่า เพราะผมคิดว่าผม
จะขยับสักสอาทิตย์กเห็นจะเพียงพอแ็ดจ^{๘๓}

“ขอบคุณคะ” หลอนตอบ “แต่คิดนไปค่างทอนไม้คิตอก^{๘๔}
คะ เพราะคิดนเป็นคนคนแลบ้านเจ้าของกรวินโฮ ถ้าชนไปค่างแม่แต่
ทอนสักคนคเดียวคิดนก็จะไม่มีทอช^{๘๕} ทนนเขามขอขบบคแรงครคมาก^{๘๖}

คะ แล้วยังมีคนใจจะเข้าแทนตำแหน่งอยู่ด้วย คิดฉันจึงไม่กล้าจะ
เสียดคะ มีคะแนนฉันจะมาอยู่เป็นเพื่อนกับคุณตลอดเวลาที่คุญเขา
อยู่เชียวคะ”

“แหม! ชอบใจจริง ๆ ทัศน बातกับผมมาก” นลัดขลุ้มสั้น
ตอบ “ผมมาอยู่หนักเพื่อต้องการความสันโดษ และรู้สึกชอบคุณ
เจ้าบ้านน่มาก พยายามจะหาเรื่องมาในเวรยามบ้านเป็นนัยอย่าง
ความจริงเท่านั้นกับคุณแล้วเรื่องอื่นก็ไม่กล้าให้ผมพักอยู่ด้วย แต่สถานที่
ไม่เหมาะสำหรับผม เลยปฏิเสธความหวังของคุณเสีย”

หญิงชราหัวเราะเสียงปรี่ ๆ แล้วกล่าวต้อไป “พอหนุ่ม
เฮ้ย! อย่างกลัวว่าเราจะผูกใจดีกันจะไว้รับความสันโดษสมความ
ประสงค์ของคุณทุกอย่างในทันที แล้วแก่แก่กระพริบตาเร่ตบตักกวาด
ต้อไป ตามขวงความลัดขลุ้มสั้นรอบเดินเล่นพร้อมกับถองหงส์ต้อม
ไปด้วยเล่มหงส์ดาวเรือง วันนั้นเขาคงไปอยู่กับคนเคย พอค่ำลงเขา
ก็กลับมานอนพัก และได้พบห้องพักอยู่ในสภาพสะอาดเรียบร้อย ทุก
สิ่งทุกอย่างเป็นระเบียบ ในเตาผิงมีไฟลุกวัน ตะเกียงจุดไว้เรียบร้อย
ตลอดจนอาหารเย็น ซึ่งจัดปรุงเตรียมไว้โดยมีสวัชฉัตรแสดม ก็ถูก
จัดเตรียมไว้ให้บนโต๊ะอย่างเรียบร้อยเช่นกัน “เฮ้อเฮ้อ! สบายดีจริง”
เขาพึมพำกับตัวเองพร้อมก้มมู้ออย่างพอใจ

เมื่อเขารับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว ก็จัดการยกจาน
อาหารไปวางไว้ทางอื่นอีกตามคณึ่งของโต๊ะอาหารไม้โอ๊คตัวนั้น หยิบ
หนังสือออกมาอีกหลายเล่ม โยนไม้พินเขาไปลงไว้บนเตาผิง และ

ไรตะเกียงให้สว่างจนรกแล้วก็ทรุดกายลงนั่ง เขาลงมือหมักหมนกับตำราเวียนต่อไปอย่างตั้งใจ เขาอ่านตำราเรื่อยไปอย่างไม่พักผ่อนจนกระทั่งห้าทุ่ม จึงลุกขึ้นเดินไปใส่ไฟในเตาผิงให้ลุกขึ้นอีก ตั้งใจจะชงน้ำชาดื่มสักหนึ่งถ้วย เพราะเขาเป็นคนชอบดื่มชาเสียจนชินเหมือนขณะที่เขาอยู่ในมหาวิทยาลัย ซึ่งเขาเคยชงน้ำชงดื่มอยู่จนดื่มแล้วก็ตงดื่มชาในตอสนักเช่นกัน ในเวลาเขาพักผ่อนจากการท่องตำราแล้วนอนหลับ เขาจึงจะมีโอกาสคิดถึงเรื่องอะไรต่าง ๆ ได้บ้างตามอารมณ์ ไฟที่เขาจุดให้เขาไว้ในเตาผิงเพลิง ต้องแสงกระทบสิ่งต่าง ๆ เป็นเงาเคลื่อนไหวบนผนังห้องจนสว่างใหญ่เท่าแก่ห้องนอน ขณะที่เขากำลังชงน้ำชาอยู่ข้างเตาผิงนั้นเอง เขาก็เลยนึกถึงก๊กกักของอะไรบางอย่าง ซึ่งเขาเชื่อว่ามันเป็นสิ่งของเก่าแก่ที่อาศัยอยู่ตามซอกฝา

“ถ้าเห็นจะเป็นหอยทาก” เขานึก เวลาเวลานั่งท่องหนังสือไม่เห็นได้ยินเสียงมันเลย จะคิดสิ่งเกิดขึ้นว่าเป็นอะไรกันแน่ และในทันใดนั้นเสียงก๊กกักก็ดังตบตบชัดเจน เขารู้สึกใจชื้นที่เห็นว่ามันเป็นเสียงหอยทาก ๆ มันเป็นหลักฐานยืนยันได้ทีเดียวว่า ที่แรกเจ้าหนูพวกนั้นคงจะตกใจตกใจกลัวที่มันคนเขามาอยู่ ยิ่งเห็นแสงสว่างจากพื้นที่สมออยู่ ในเตาไฟและแสงตะเกียงเข้า มันก็เลยชกหัวเงยขึ้นไปหมด เคี้ยวมันคงชกเจนนกับสิ่งเหล่านั้นเข้า จึงเริ่มวิ่งกันซอกไซ้ไปตามวิสัยของมัน

เสียงก๊กกักที่เกิดขึ้นในไม้ประกับฝาและบนเพดาน ตลอดจน

ได้ถนนบ้านยังคงมีอยู่ทั่วไป มัลลขอลมต้นนี้ก็หัวเราะอยู่ในใจ เมื่อทอล
ระลึกถึงคำพูดของชายแม่บ้านที่แก่กว่า "ผกกคอหนู หนูกคอผ" อันมา
ได้ กำลังใจเขาคงชื่น แลวการคมนาชาของเขาคงดำเนินต่อไป

เขามั่นใจว่าการท่องเที่ยวเวียนของเขาคงจะได้รับประโยชน์เต็ม
ความตั้งใจจนตลอดคืนทีเดียว แต่เพื่อความมั่นใจว่าเจ้าเสียงกตกก
เหล่านี้จะเป็นเสียงหนูแน่ เขาจึงจดยตะเกียงจนมาถึงโถงมโหงแลวเดิน
สำรวจดูรอบ ๆ ห้อง ๆ ระวังเสียงเท้าที่เขาทำในบ้านสงวย ๆ อย่างนี้ถูก
ทิ้งวางอยู่เป็นเวลานาน ๆ จากเสียงต่างประตึงสะเทิงทำให้เขาสามารถ
เห็นความว้าเหววิคการของสิ่งประคัมแก็ห้อง ๆ ด้ลคจนประตึงแต่ละหน้า
ต่าง ซึ่งมีลวดลายสลักโดยช่างค่างาม บนผนังห้องมีรูปภาพเก่า
คราคร่าแชนอยู่ แลลวรูปที่มีลวดลายบนหน้าคังเขาไม่สามารถ
จะสังเกตเห็นว่ามีรูปอะไร ๆ หนึ่ง ๆ ที่เขาจะคังขงชนลงเพื่อจะดู
ให้ถนัด ความแลลวซอกค็เปิดรอยโพยโพย ๆ ไป เขาเห็นมีแดกหนูโผล่
หน้าออกมาตงหลาย ๆ คัว คังตาแลลวมันกระเทยกกับแสงตะเกียงค็เป็น
ประกายวาว มันโผล่หน้ามาค็เขาแลลวกก็หัวหายไปที่ชนแต่เสียง
ร้องฮืด ๆ แลลวคังกนซวกไว้ว

เสียงทกชให้เขาวิคปลงใจมากกคช เขอกเด็นหนึ่งขงตาม
ค็ค้อยู่กบัระขงใหญ่ที่แชนอยู่บนหลังคา ตายเขอกเด็นบนทงชายค็อย
ลงมาคังมมมทงค่านขวามือของเขาคัง เขาแลลวกเภาชไมฮักค็ค้วทง
ขงมีพนักสูงเลยคังหะแลลวสลักเป็นลวดลายมาคังตรงขางเขาคัง แลลว
ทลคกายตงนงคมนาชาจนหมคค้วย เมื่อโศคตะเกียงโศคจางจนชคแลลว

เขาก็ยกไปทิ้งโต๊ะคานหนึ่งวางมันลงทางซ้ายมือ ส่วนตัวเขาก็นั่งลง
เริ่มค้นท่องบทเรียนของเขาต่อไปตามเดิม ตลอดเวลาเหล่านั้นเจ้าพวก
หนูก็คงวิ่งพลุกพล่านและทำเสียงอึกทักกรบกรวนเขาบ้าง เป็นครั้งคราว
แต่เขาก็รู้สึกเฉย ๆ เพราะชินกับเสียงของมันจนบางแล้ว เขาคงปล่อยให้
ฮารมณี ให้หมกมันอยู่กับบทเรียนมากกว่าจะสนใจในสิ่งอื่นเรื่อยไปโดย
มิได้เอาใจใส่

มันเป็นเวลาที่เกือบจะตีสี่ครึ่งแล้ว ฤกษ์นั้นเสียงทงเงยไป
เขาก็ยังคงทรมานกายอยู่กับหนังสือของเขาอย่างหนัก ไฟที่ส่องอยู่ใน
เตาฝังฤกษ์จะมอดดับ แต่ยังคงมีวามแดง สุกไหมอยู่ อากาศหนาว
เย็นเยือกและเจียบสงบ แต่ในความเจียบสงบที่แวววอน ทำให้เขา
เกิดแปลกใจว่า ทำไมในเจ้าหนูตัวนี้มันขยับไปหมด เขาต้องเงยหน้า
ขึ้นจากหนังสือแล้วมองไปทางเบียงหน้า ในทันทีด้วยตา เขาประหลาด
หนัง ฮารมณีเห็นสงบซึ่งเขาก็เริ่มสนิระเหือนมันโดยดပ်พลัน

เบียงหน้าเขา—มันแกวไม่ออกหนักตุง ซึ่งตั้งอยู่ทางขวาของ
เตาฝัง ปราวกฎวางหนูตัวใหญ่หมกมันางจของมันงคเขาอยู่ด้วยดวงตาอัน
ลุกวาว เขาขยับตัวลุกขึ้นคิดว่าคงจะทำให้นางงหนีไปได้บ้าง แต่
เปล่า ! เจ้าหนูตัวนั้นคงนั่งเฉยมิได้ขยับเขยื้อน มีชายแฉกเขยวขาว
จนเห็นพื้นซีโต ๆ อย่างแสดงความโกรธเคือง ดวงตาของมันกระทบ
กับแสงตะเกียงลุกแดงควาย มีท่าทางพยายามมาตรวจหาจนเห็นชัด

มันลคยถ่มสนิว สุกพิควงงงวงวยในฮากปภิรยารของมันมาก เขา
ถวยเหล็กสำหรับเขยไฟจากเตาฝังวิ่งตรงไปจะฟาดมันเสียให้ตายคามือ

แต่ก่อนที่เขาจะหันโตมรับ เจ้าหนัดวอนตะเบ็งเสียงร้องด้วยสำเนียง
 ปรุปรุคล้ายกลิ้ง แต่วาระโตกลงบนพนักของ มันจึงตรงไปที่เชือกถ้ำ
 เป็นสายระซังและไต่ขึ้นไปข้างบนหายเงียบไปในความมืดที่ถูกผ้าระ-
 เกียงสีเขียวคล้ำดวงนบปิดบังอยู่ ความมหัศจรรย์ยิ่งปรากฏเพิ่มขึ้น
 อีก เสียงจิ้งพุกพลาญของพวกหนูซึ่งส่งเสียงมาชั่วขณะ กลับดัง
 พลุกลานเกรียวกราวจนฟังไม่ได้ศัพท์ในทันทีทันใด ภายในผ้า
 ปรุกับกำแพงทองโตมรับ

ขณะนั้นเสียงไกรสรเส่งว่าไกลจะสว่างแล้ว มัดคอลมสัน

พยายามระงับใจการขมเคืองนอนหลับไป

เจ้าหลบลบหนีไปจนกระทั่งเช้า และถ้ำมืดเต็มพัดเศวตไม่
 เข้ามาทำความสะอาดห้อง จึงตั้งอาสนวิหารเขาไว้สำหรับเขาและเคาะท
 ฉากกนทองซึ่งหญิงเสียนอนของเขานั่งเสวยอยู่ข้างในตน เขานอน
 นอนเขาวงกตนอนเพ่งตนเมื่อยตนเนื่องจากกรวดของแก้ววอญกับคำหับ
 คำวอนเกือบสว่างเมศคนเฝ้าที่ส่งจากเขาโตมรับเขาแก่ ๆ เข้าไปดวย
 หนึ่งแล้ว ความวิงวอนของเขาใกล้สลดจนระปรึระปรือขึ้น เขา
 หยิบหงสธรรมมาถใจเลมหนึ่งพร้อมกับแขนจืดสองตามจนก้าวเดิน
 ออกจากบ้านไป เพื่อรับอากาศสดชื่นในเวลาเช้า โดยมีกิ่งวัลศ
 การจะกลับมากินอาหารจนกว่าจะถึงเวลาอาหารหนักตอนบ่าย เขาเดิน
 เงียบๆไปตามเงาวังมดลมของหม่อมมัยนคณอินสุโขใหญ่บริเวณนอกเมือง
 ณ สถานทอนเขาใช้เป็นที่สถานททของหนังสือขุณเกือบตลอดวัน ในตอน
 ฆากลับเขาจะเขียนมีสขิลฉวิทแซมที่โรงแรม เพื่อแสดงความชอบใจ

ในความกรุณาของแกที่อำนวยความสะดวกให้แก่เขา ขณะนั้นแกนั่ง
 อยู่ที่หน้าต่างในท้องส่วนหัวของแก พอเห็นมันคอดมสันแกรีบกระโจน
 วาดลูกออกมาต้อนรับและเชิญเขาเข้าไปในบ้าน แยกวาดสายตา
 พิจารณาดูสวรวรูปของมัลลคอดมสันอย่างพิถีพิถะระที่ แล้วสันตติงระ
 พร้อมกับพูดว่า

“อย่าหมกมุ่นกับหนังสือจนเกินไปนักนะพ่อคุณ เข้าวินิต
 ดันลูกคุณซัดไปกว่าธรรมคานาอันไหนล่ะ คุณวางแผน ตรวาทวิภาและใช้
 สมของมากนักไม่ตะนะ ! ฮือคุณ เมื่อคืนผมฝันอย่างไรบ้าง ? ติดันคิดว่า
 คงหลับสบายดี เมื่อเช้าผมตื่นแต่พอถึงตอรอบอกคุณเจ้า ขณะที่ล่อน
 เข้าไปทำความสะอาดเห็นคุณนอนหลับกรนพืดเคียว ติดันรู้สึกดีใจ
 พริงๆ”

“ผมสบายดีครับ คุณเจ้า เราตอบพร้อมกันนะ” “ยังไม่
 เห็นมีอะไรบอกคุณผมเลย มีแต่หนูครับ” “แกนี่ มนวิงกันกราวยังกะ
 โรงโชนเขี้ยวครับ หนูขมมาก แต่มีอยู่ตอหนึ่งครับคุณเจ้า คือท่าทาง
 มันเป็นหนูแก่และครมตเขี้ยว มันขึ้นไปงบนเกาฮอผมตงไวข้างเตา
 ผิง ไล่ยังงี้ๆ มันก็ไม่หน่าจนผมตองฉวยเหล็กเขี้ยวไฟวงจะไปฟาดมัน
 มันเลยได้เชือกสายระตังหยาขรไปบนเพดานหรือข้างฝาถ้าไม่รู้ ผมตอง
 ไม่เห็นเพราะตรงนั้นมันมืด”

“คุณพระช่วย !” มีสัจจิตวิทแอสถมกล่าวก้มพ้ำ “หนูแก่”
 แล้ววงบนเกาฮอข้างเตาผิง ! “ระวงตวนะคุณ ระวงหนอช ! ที่เขา
 เลาลอกันมานานนะไม่ผิดไปเสียคอกนะคุณ”

“เอ๊ะ ! ทมมเล่าให้ฟังคุณบ้าเข้าใจว่าเป็นอย่างไรครับ ผม
ไม่เข้าใจอะไรเลย”

“หนูแก่ ! คิดนึกควาไฮหนูแก่ตัวนแหละคุณ ระวังหนอยคุณ
ชยาเห็นเป็นของนำขันไปนะ” แถกกล่าวตื้อไปเมื่อเห็นมัลลคอส้มส้ม
หัวเราะออกมาย่างแสดงว่าขบขันเสยเติมที “คุณขิงหนุ่มคะนองนัก
คุณจึงเห็นว่ามันเป็นของนำขบขันไป ข้างเถอะคุณ ไม่เป็นไรดอก
เพราะคุณยังไม่รู้อะไร คุณเคอะกบ เป็นของนำขบขันก็ตามใจคุณเถอะ
แต่คิดเองนะพยายามนนิยานะชื่อให้พระเป็นเจ้าทรงช่วยคุ้มครองคุณ
ชยคตลอดเวตา” แล้วแกก็พยายามจะจับความตั้งพันเสย ผันใจทำ
กขยวาวางเป็นดวงปลอมใสเขาอยางน่าเห็นใจ

“ขอโทษแล้วครับคุณบ้า” มัลลคอส้มส้มกล่าวแกถว “คุณ
บ้าไปวัดชยาพารามเห็นคนเห็นมนนารยาทเสยขบ ทมมหัวเราะกเพราะ
นักขาทไฮหนู ระวังหนุ่มนแหละ ขันเป็นขบมันก็โตเมือ คนนเทานน และ
ควบ !” แล้วพอเจานถิ่งมีออกทำให้เขาอดหัวเราะไม่ได้ หลัง
จากนั้นเขาก็ลาแถกกลับบ้านเพื่อรับประทานอาหารเย็น

ในตอนเย็นวันนั้นเขาว สึกว่าเจ้าพวกหนูเริ่มวงอกทกกันตั้งแต
วัน คุณเหมอมนจะกอนทเขากลับมาเสยด้วยซ้ำไป แต่มันคงจะหยุด
ชะงักไปชั่วครู่ก็ตอนทเขากวเขาไปในห้อง เพราะมันอาจะตกใจ
ทเขาพวคพวักเข้าไปช็คควาความล้ำราญของมัน เมือเขาจัดการรับ
ประทานอาหารเย็นแล้ว เขาคงงงอยู่บทรอขางเตาผิงชวคู้ จากนั้น
ก็กลขบไปเก็บกวาดโต๊ะให้เรอบวชย ลงมือทงหนึ่งตอเวรยนค่อไปน

เคย ค้นคว้าเจ้าพวกหนูทำความเข้าใจให้เขามากกว่าคนที่แล้ว มัน
พากันวงขึ้นวงลง บางกวงไปตามพินทองแดงกแผ่นขนไปกรูเก็ยวอยู่
บนเพดาน เสียงร้องจืด ๆ พร้อมกับตะกยและแพะไม้คังกรวด ๆ มัน
ทำท่าทางคล้ายกับขมและเขื่องขึ้นเป็นลำดับ มันโผล่หัวอยู่ตามปาก
รูและช่องโหว่ ตลอดตามซอกฝาประกับผนังห้องและดูสลอนไป
หมด จะเหลียวแลไปทางไหนเห็นแต่ประกายตาของมันที่กระทบกับ
แสงตะเกียงที่แวววาวอยู่ในความมืดของซอกฝา มิโยทเจ้าพวกหนู
เหล่านั้นจะส่งเสียงอึกกระทกค้อแต่ประการใด เขาก็คงทำไม่รู้ ไม่ชเสย
หงสน มันจะส่งเสียงดังเขาอย่างไรบ้าง บางครั้งถึงหูบ้างตจท
ชกจะเรื่องมากเกินไปจนกระทั่งมีราอือกรวด พื้นพานฮบบนพินทอง
ก้อความว่าคาญานั้นไม่ไหว เราควรจะมาคบที่เฮล่งทำเสียงได้
มันไปเสยทหนง มันคงจะจกสนไปชั่วหาญเนนไป แต่แล้วอึกตัก
ความกวงฮกมาออก ซึ่งเราคงทว่าทำไดมันดังกรวดแล้วกรวดเราจน
นำว่าคาญ

แม้จะมีเสียงกรวยกรวดจากเจ้าพวกหนูเหล่านั้น ก้อความ
ว่าคาญให้เขาสักเพียงใดตั้งแต่ตอนหัวค่ำเป็นต้นมา ความขมกเขม้นท์
เขาปฏิบัติในการท่งบพเวีนของเขา ก็มีได้เพลาเมื่อตงแต่ประการใด
เสย มันกลับทำให้เขาเคร่งเครียดขงขึ้นเป็นลำดับ

ในทันใดนั้นเสียงกรวยกรวดของเจ้าพวกหนูเหล่านั้นก็งเขย
ลงลง มันเป็นปรากฏการณ์หลุมตขนเช่นเคยจกบคนทแล้ว เขาหยศ
ระงักตัวท่งบพเวีน—ในห้องนั้นงเขยตงครวกับน้ำข่า แล้วเจตลัก

ของเขาก็ด่วนหนีไปตั้งเหตุการณ์เมื่อคนนอก เขาเงยหน้าขึ้นมามองไปก็
เกาะรวมเตาผิงตวงน และในทันทีนั้นเองเขาก็ต้องตกตะลึงจนรู้สึกวูบ
ไปทั้งตัว

บนเกาะไม้ไผ่ผิงตวงนเตาผิงตวงน เจ้าหนูตัวใหญ่มหึมา
ที่เขาเห็นเมื่อคนทแลว กำลังนั่งจ้องมองดูเขาอยู่ด้วยดวงตาอันน่ากลัว
เช่นเคย

ด้วยความตื่นตกใจถึงขั้นสุด เขาคิดว่าหนังสือสักการีพิมพ์
เล่มที่ขูย โกลมอทสุดจารังโครมไปก็จากบ่อขุดขุดขุดขุด แต่ผล มัน
คงนั่งเงยบึ้งของเขาคือคนเต็มใจขูยขูยขูยขูย เขาปราดไปหยิบ
เหล็กเขยไฟอันเก่ามาจกเตาผิงตวงนไปจกไฟที่นั่น เจ้าหนูตัวนั้นกระพริบ
ตาขาวแบบขูยโกลมอทขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย
เส่นน แต่ทว่า เขายังคงขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย
โดยขูย
สามารถจะสังเกตได้ว่าเจ้าหนูตัวนั้นหายใจไปทางไหน ทั้งนั้นเอง
จากตะเกียงที่เขาขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย
เปลวไฟของขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย

เขาเหลือบดูนาฬิกาข้อมือ เห็นมันเป็นเวลาใกล้จะเที่ยงคืน
จึงจัดแรงก้อไฟในเตาผิงให้ลุกขึ้น แล้วจกการตั้งหม้อชาสำหรับต้ม
ความเคย โดยมีโคกค้อขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย
ต้องใช้ลมของควากตราบกับดาวอย่างหนัก จึงคิดจะสูบหิวเป็นการพัก
ผ่อนให้สบายอารมณ์เสียสักหนึ่งมวญ คงนั่งเขาจกขูยขูยขูยขูยขูยขูยขูย

ควนบุรี ไร่เมืองอยู่บนเกาะไฮคริมเตาฝังไฟควนบุรี ขณะนั้นเขาก็ถูกคิด
ขึ้นมาว่า ไฮเจ้าหนูนั่นมันหายไปทางไหน ควรจะต้องตรวจดูให้
รู้แน่ ฟุ้งงั้นจะได้หากับตักหนุมาวางดักมันไว้กคงสิ้นเรื่อง โดยเหตุนี้
เขาจึงจุดตะเกียงธนูออกครองหนงวางไว้ในที่ๆ มันจะส่องแสงให้เห็นตรง
บริเวณนมห้องด้านขวามือของเตาฝัง เสริวแล้วเขาก็หยิบหนังสือทก
เล่มมาวางไว้ใกล้มือ เพื่อจะได้หยิบขว้างไฮเจ้าหนูนะย้าตัวนั้นได้
สะดวก ส่งสุดท้ายที่เขาถูกตักหนุมาวางโดยเชือกถ้ามระซังเส้นนม
ขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ ยักตะเกียงธนูวางทับปลายเชือกไว้ ขณะที่ยับ
ธนูมากอดทักจะส่งเกิดไฟไหม้ เขาเชือกเส้นนมข้างอินนมและคงจะ
เห็นขวิดมาก แต่คงจะมีได้ไม่นานก็แล้ว เขาพึมพำเบาๆ กับตัวเอง
ว่า "ไฮเชือกเส้นนมทั้งหม่องที่กระแสรินออกในไฟไหม้" เมื่อเขา
เตรียมการเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาหันกลับไปรอบๆ ถาน และกล่าวพึมพำ
อย่างพอใจกับตัวเองว่า

"ทนแหละเจ้าเพื่อนยาก ได้เห็นกันละความนี้จะมาอาทำไหน?"

แล้วเขาก็เริ่มงานของเขาต่อไป ใจก็คิดว่าถ้าจะเกิดอะไรขึ้นออกคงจะ
สังเกตได้จากการที่หนงยับเสียงระงักลงก่อนตามเคย จากนั้นเขาก็
ปล่อยให้ธนูมถให้หนงมันแคว้งแคว้งค้อยอยู่กับบทเวียนของเขาต่อไปอีก

ในชั่วครู่เดียวต่อมาเขาก็ต้องหยุดระงักลงด้วยเหตุการณตงที่
ได้คาดไว้ ควนบุรีไม่เพียงแต่สังเกตได้จากเสียงงยับลงของเจ้าพวกร
พวทงๆ ไป แต่ปรังลกฎว่าเขาเชือกเส้นนมหมอการแคว้งไถว และ
ตะเกียงธนูจากที่ตั้งเดิม เขานั่งเฉยไม่กระดิกกายเคลื่อนไหว แต่

เหลือบมองดูกองหนังสือว่าอยู่ในระยะที่จะหยิบได้สะดวกหรือไม่ แล้ว
 ขอนสายตาชำเลืองขึ้นไปตามเส้นเชือก ภาพพจน์งามของเห็นกศอเจ้าหนู
 เปรตตัวนั้นกำลังไต่ตามเส้นเชือกลงมาทวนกោศ แลวงลงมาจ้องมอง
 มาทางเขาด้วยดวงหางลูกโพล่งครวญ เขาหยิบหนังสือขึ้นไว้ในมือขวา
 กระยะอย่างระมัดระวังแล้ววางตรงไปใต้โหนนระย้าตัวนั้น มันเบี่ยง
 ตัวหลบอย่างว่องไว หนังสือเล่มนั้นหาทำอะไรมันได้ไม่ เขาหยิบ
 มาอีกเล่มหนึ่ง—แล้วก็ดูเล่มที่หนึ่งไปเพราะรูปที่เจ้าหนูตัวนั้น แด่ทุกๆ
 เล่มที่วางไปไต่ถอยมันไต่ลงมา ผลที่สุดแรงกลของมัน มันหนังสือเล่ม
 หนึ่งอยู่ในมือเดิมนั้นระย้าขึ้นเชือก คราวนี้มันคล้ายกับมันกลิ้ง เพราะ
 มันเสียงร้อง ทำมันกลิ้งของมันกับมันมันมาอีก เขาวางหนังสือ
 ไปทันที คราวนี้มันหนังสือเล่มนั้นกลิ้งมันอย่างเร็ว จากหนอนปรียันน
 ว่องอย่างตกใจ มันกลิ้งไปตามทางเส้นเชือกมันเลยทำทางอื่นครวญมา
 กลิ้ง ว่องขึ้นไปทวนกោศแล้ว ไต่เกาะเชือกสายระย้าไต่ขึ้นไป
 อย่างรวดเร็ว ตะเกียงซึ่งตั้งทับปลายเชือกนั้นกระเทือนเพราะแรงกระ
 ตุก เคาะบุญที่ตะเกียงดวงนั้นมันน่าหนักมากจึงมีไต่ทกคะเมนลงมา
 มันลัดลัดมันมองตามเจ้าหนูระย้ามันไป โดยมันได้สายตา จากแสง
 ตะเกียงที่เขาจุดตั้งไว้ใหม่ฮักดวงนั้น ทำให้เขาเห็นมันวิ่งไปตามไม้ประ
 กับผ่านคุดหอยเข้าไปในรูของกรอบรูปใหญ่กรอบหนึ่ง ซึ่งแคว้นไว้ที่
 กำแพงได้อย่างฉับ แต่เขาไม่สามารถจะสังเกตเห็นได้ว่ารูปนั้นเป็นรูป
 อะไร เพราะมีฝุ่นละอองและขี้หยักโยจับจนหนาเปอะ

“พวงมณีอะเพือน รอไว้พวงมณีเขาจะดูให้รู้แน่ทีเดียวว่า

มันซุกอยู่ในไร่นากันแน่” เขาก็พาต๋องไปขณะที่ลมลงเก็บหนังสือ
 ขึ้นมาจากพนักของ “รูปที่สามนับจากเตาผิง - เขาจะกันจำได้แม่นยำ
 ทีเดียว” เขาหยิบหนังสือที่วางเจ้าหนูควอนบนพนักคูทละเล่ม ปาก
 ก็พิมพ์อ่านตัวอักษรบนหน้าปกเรื่อยไป เล่มแรกเป็นหนังสือเกี่ยวกับ
 วิชาดาราศาสตร์-เขามันได้สนใจ เล่มที่สองว่าด้วยวิชาเกี่ยวกับดวงจรของ
 เสี่ยง-เขาผ่านไป เล่มที่สาม ที่สี่ ท้าหาเป็นหนังสือเกี่ยวกับวิชาดาร
 าศาสตร์ บันสวน และแม่เหล็กไฟฟ้าก็ถึงที่ว่างเล่มสุดท้ายที่เขาขว้างไป
 ถูกเจ้าหนูควอนนอนอย่างถนัดนัก “โอ้เล่มนี้เองที่วางถนัดมันอย่างจัง”
 เขาก็พิมพ์ตัวเองแล้วหยิบขึ้นมาพลิกดูหน้าปก พอเขาเห็นอักษร
 บอกชื่อเรื่อง สักน่าเขาก็นึกได้ว่าเล่มนี้ที่ เขาหลงควรวบ ๆ ของด้วย
 ลักษณะอาการอันนี้แหละหาหน้พิมพ์ชื่ออักษรที่ขอบ ๆ ภายตัวเองว่า

“หนังสือที่ฉันค้นพบที่สวนในสวนแห่งนี้ โอ้! ทำไม
 จึงจำเพาะไปถูกมันมาได้ เพราะหนังสือเล่มนี้มันเล่มเดียว” แล้ว
 เขาก็กลับมาถึงที่โต๊ะ นั่งม่อต๋องกับที่เรียนต๋องไปอีก ส่วนเจ้าพวกทน
 กก็วิ่งกราวเกรียวต๋องไปตามเดิม เคี้ยวเนื้อเขาวัว สักชินกับเสี่ยงเขียวข้าว
 ของมันเสียแล้ว บางครั้งก็ลบลู สักว่าเสี่ยงของมันจะเป็นเพื่อนแก
 เหงาของเขาไปเสียด้วยซ้ำ หลังจากพยายามนั่งหลับหลังแรงอยู่
 กับคำหว่ามคำวาคต๋องไปจนกระทั่งท้องฟ้าเริ่มจะสว่าง ๆ เขาก็เข้านอน

เขาพลิกกระดืบกระด่ำยอยู่หลายตลบจนกระทั่งหลับสนิท เขา
 ตื่นและกะกะจกจำไม่ได้ว่าจะไรเป็นอะไร วัฏระที่มันสรวลเต็มพัสเศว
 ปลูกเขาลุกขึ้นในตอนสายจวนหน้ เขาวิ่งไล่ตะครนตะครวอคล้ายจะเป็น

ใช้ เขาถูกชนนึ่งวางยอยู่พักหนึ่ง ประสาทมันงงจนเกือบจะจำไม่ได้ว่าขณะนั้นตัวเขากำลังอยู่ที่ไหน ประโยคแรกที่เขากล่าวออกไปนั้นทำให้ยายแม่บ้านรู้สึกประหลาดใจเขารับมาบ้างคราวครั้น:

“มีสตรีเต็มพัสเตอร์ วันนั้นเมื่อผมออกไปข้างนอกละก็ ช่วยกรวดเอาเข็ดถูประทัดข้างขวาเหล่านั้นให้สะอาดด้วย โดยเฉพาะรูปที่สามนับจากเตาผิงนั้น ช่วยกรวดเอาเข็ดให้เกลี้ยงทีเดียว ผมขยาก็จะรู้สึกหนักอึ้งว่าเป็นรูปอะไร”

ในตอนบ่ายวันศุกร์นั้น ใช้เวลาร่วมชั่วโมงตามร่มไม้ต้นปลอดโปร่งเหล่านั้นเป็นทีทองเหลือง ใช้ได้รบทั้งน้ำพอกใจและขาบซึ่งในบทเขียนของเขานี้ รู้สึกดีมีอยู่จริงเขารับเอาเต็มมาก เขาสามารถขบคิดปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับบทเรียนของเขาได้ขบคิดแจ่มแจ้งไม่มีติดขัดเลย และตั้งความเขินกลัวว่าเขาใคร่บอญอะไรๆ ทำให้เขาต้องจะไปหามิสซิสสวิงเขียนบทเรียนร่วมเรื่องหนึ่งด้วย ขณะที่เขาย่างเขาไปในห้องรับแขก เขาต้องรู้สึกประหลาดใจที่โคพบแกมแรกเป็นชายแปลกหน้าอีกผู้หนึ่งอยู่ทนนด้วย และแกได้แนะนำให้เขารูจัก ชายผู้นั้นคือหมอลอร์ดวินฮิล ขณะนั้นเขาสังเกตเห็นแกไม่ค่อยจะสบายใจนัก ส่วนท่าทางของหมอลอร์ดกลายกบว่า จะมีปัญหาอะไรเกี่ยวกับตัวเขาอยู่บ้าง ฉะนั้นเพื่อเป็นการแสดงว่าตัวเขาไม่ได้ประสบเหตุการณ์ผิดปกติแต่ประการใด เขาจึงเริ่มตลกกล่าวขึ้นก่อนว่า:

“คุณหมอลอร์ด : ผมพร้อมที่จะตอบปัญหาใด ๆ ให้คุณหมอลอร์ดด้วยความเต็มใจ ถ้าหากว่าคุณหมอลอร์ดจะตอบคำถามของผมสักข้อ

หนังก่อน”

คำถามของเราทำให้หมอบริษัทรอดใจ แต่แจ็ก ยิ้มพร้อม กับถามออกมาว่า “คุณจะถามอะไรผมล่ะครับ ?”

“ผมอยากทราบว่าที่คุณหมอมานี่นะ มีสิทธิวิทแฮล์มหรือยัง ให้มาคุยอาการและแนะนำอะไรบางอย่างแก่ผมใช้ไหมครับ ?”

หมอบริษัทรอดใจไปชั่วครู่ และในขณะที่เดียวกันมีสิทธิวิทแฮล์มหน้าแดงและเบือนหน้าหนี คิดว่าหมอบริษัทรอดใจเป็นคนเปิดเผยตรงไปตรงมา เขาจึงตอบออกมาตรง ๆ ว่า

“ถูกแจ็กครับ หลอนเป็นคนฉลาด แต่ไม่มีความปรารถนา จะให้คุณรู้ตัว หากเป็นความลับเพื่อเรื่องหมอบริษัทรอดใจให้คุณต้องสงสัย ในอาภรณ์วิทยากรของผม เรื่องเป็นอย่างไรครับ คือหลอนบอกรู้สึกไม่พอใจที่เห็นคุณเขา ไปอยู่ในที่ที่สิ่งนั้นแต่ห่างตัวคนเดียว แล้ว ออกอย่างหนึ่งก็หัว สกปรกหมอบริษัทรอดใจก็มาถามไถ่ไปสักหน่อย หลอนขอ ร้องให้ผมแนะนำคุณ - ถ้าหากคิดเห็นว่าควรจะปฏิบัติตามได้ อยากจะขอ ให้คุณเว้นการตามหาเขา ๆ เสียที ทั้งขอให้คุณเพลาการทอ้ง หนึ่งสัปดาห์คนแทบตลอดทั้งวันลงเสียบ้าง ความจริงเมื่อครั้งผม เป็นนักเรียนผมมักเป็นคนขยันเรียนคนหนึ่งเหมือนกัน และก็คิดว่าผม พอจะรู้ ในนักเรียนชั้นมหาวิทยาลัยได้ดี ไปรูดอย่างว่าผมมีเจตนาจะ ทำให้เป็นที่ชื่นชมของหัวใจคุณเลยนะครับ ผมแนะนำคุณอย่างคนกันเองจริง ๆ”

มันคือลึกลับหมอบริษัทรอดใจในคำพูดของหมอบริษัทรอดใจ เขาขยันมีออก

ไปให้หมอสพร้อมกันกล่าวว่า “ขอให้ผมใช้จำนวนที่เรารู้จักกันในอเมริกาสักหน่อยเถอะครับคุณหมอส—มาขอจับมือหน่อยเถอะ ความกรุณาของมีตชีวิทแฮลล์มและคุณหมอสเป็นที่ทราบซึ่งต่อผมมันัก ผมขอขอบพระคุณเป็นอย่างมาก ตกลงครับ ผมขอสัญญาว่าผมจะไม่ดื่มนำราแก่ ๆ อีกละ เขาอย่างนี้ตกว่า ผมจะไม่ดื่มนำราอีกเลยจนกว่าคุณหมอสจะอนุญาตให้ผมดื่ม และกินนผมจะเข้านอนในเวลาเที่ยงเป็นอย่างดีทุกสัปดาห์ คุณหมอสจะเห็นสิ่งนี้ไหม?”

“วิเศษยิ่งคุณ หมอสตอบ ท่านคุณช่วยบอกเราหน่อยได้ไหมว่า คุณเห็นอะไรในฝันบ้าง?” โดยที่คนมีลคฮล์มสันจึงบรรยายสิ่งที่เขาได้ประสบมาเมื่อครั้งครั้งแรกในบ้านหลังนั้นอย่างละเอียด บางตอนเขาได้บอกถึงมีลคฮล์มสันตามที่ออกมาด้วยความตุนตระหนก จนกระทั่งในตอนสุดท้ายเขากล่าวถึงเรื่องสวดมนต์เล่มนิน มีตชีวิทแฮลล์มซึ่งเขาได้ฟังสวดมนต์สวดถึงร้อยครั้งออกมาด้วยความตกใจและตื่นเต้นจนสุดที่จะระงับไว้ได้ ปรากฏว่าแกตองควาแก้วมาวันบรรณคดีสมกับนายกคมีเขาไปจนหมด จึงตแกคฮล์มจิตใจปกคิชนบ้าง ส่วนหมอสขอวันฮิลลงฟังด้วยสหน้ามวคและนั่งอน เมธเห็นมีลคฮล์มสันเล่าเหตุการณเียบ และมีตชีวิทแฮลล์มมีฮากาารเป็นปกติแล้วแกกถามชนว่า

“ได้หยุดงานมนต์ชุนไปทางเชือกตามระฆังเสมอทุกคร้งหรือครับ?”

“ทุกครึ่งเขี้ยวครับ”

“ผมคิดว่าคุณคงรู้แล้วมิใช่หรือว่า....” หมอกกล่าวต่อไปหลังจากหยุดกั๊กขู่คู่นั้น “เขือกเส้นนั้นเป็นเขือกอะไร?”

“เปล่า ! ผมไม่ทราบ”

“เขือกเส้นนั้นนะครับ” หมอกกล่าวต่อไปซ้ำ ๆ “เป็นเขือกที่เพชรฆาตใช้แขวนคอพวกนักโทษที่ศาลาผู้พิพากษาตัดสินประหารชีวิตด้วยความอาฆาตและทรนักรบ พวกเจ้าถึงตอนนั้นมีชีวิตแฮตมวังอุทยานออกมาอย่างตกใจอีกครั้งหนึ่ง แต่ของลกชนเดินไปเดินมาเป็นถาวรระงับอารมณ์... มติลลิมจึงถามกับลูกตนาทกาที่จ่อมอเห็นจวนจะไต่เวลาอาหารเป็นธงเงาแล้วจึงจะจากเขือกขี้เหล็กขม

เมื่อมีสติแล้วแฮตมระงับอารมณ์ลงได้บ้างแล้ว หล่อนปรารถนาเข้าไปหาหมอพรหมกับพระคอกกั๊กหนึ่งแต่อดคิดหาเหตุใดหมอจึงเล่าเรื่องนากลวเช่นนี้ให้หมอมติลลิมยักยักสงสัยงั้นหรือ เพราะมันจะทำให้เกิดหวาดระแวงไปโดยใช่เหตุ หล่อนคิดว่าต่อไปว่า “เท่าที่เขอพมามันก็ทำให้เขาใจเสียพออยู่แล้วนะค่ะคุณหมอ” แต่จกหมอฮอวันฮิลกลับตอบว่า

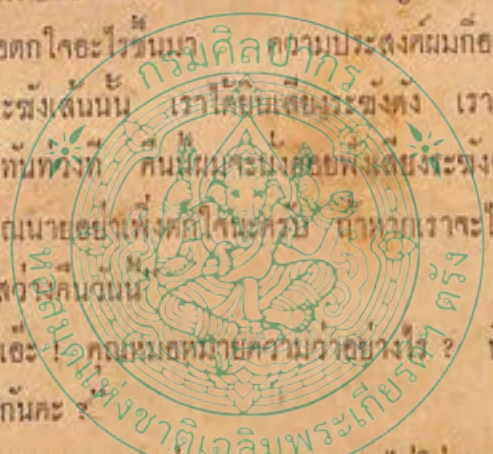
“ฟังผมก่อนคุณนาย ความจริงผมก็รู้แล้วว่าเขาใจเสียเหมือนกัน แต่ความประสงค์ผมไม่มีอะไรนอกจากจะพยายามให้เขานึกมันใจไว้ว่าไอ้เขือกเส้นนั้นมันเป็นเขือกลามระฆัง ผมเกรงว่าการที่เขาหมกมุ่นกับตำหรับตำรามากเกินไปนั้นจะทำให้ประสาทเขาเสียและตกใจง่าย อีกอย่างหนึ่งผมเห็นเขายังเป็นหนุ่มกะนองทั้งความคิดและ

ร่างกายก็คงจะเหมือนกับเด็กหนุ่มรุ่นคนของที่หวัดอ และไม่เกรงกลัว
 อะไรเหมือนกันกับที่ผมเคยพบมาแล้ว ส่วนที่ผมพูดเรื่องหนูและเรื่อง
 หนาล้วนนั้น” หมอหยุดควีนึงสายศิระะไปมาแล้วกล่าวต่อไป “ผม
 อ้างเป็นหนทางจะได้หาเรื่องไปอยู่เป็นเพื่อนแก่ที่บ้านนนิ แต่ผมเกรง
 ว่าจะเป็นการรบกวนแก่เกินไป เพียงแจะหาว่าเราไปว่าแก่เป็นคน
 ตาขาวผมก็เลยไม่กล้า ผมคิดว่าถ้าบังเอิญคืนไหนแก่เกิดเห็นสิ่ง
 น่ากลัวหรือตกใจอะไรขึ้นมา ความประสงค้ผมก็ขยาก็จะให้แก่ถึง
 เชือกถ้ามระดังเส้นนั้น เราได้ยินเสียงระดังทั้ง เราจะได้วิ่งไปช่วย
 เหลือแก่ได้ทันหวังที คนที่ผมจะนำขอยพินสงขังจะขังอยู่จนคักทีเดียว
 ขัดสำคัญคุณนายอย่างเพ่งคักใจจะครบ ฉะนั้นเราจะได้ยินเสียงระดัง
 ดังจนกอนสอไปคนจนน

“เฮ้! คุณหมอมายความว่าอย่างไร? น้คุณหมอมาย
 ความยังงั้นกะ?”

“ผมหมายความว่า เราอาจจะ - ไม่ใช่อาจนะครับ แต่เรา
 ต้องได้ยินเสียงระดังใหญ่ที่บ้านหลังนั้นดังจนนๆ ในคืนวันน” หมอ
 กล่าวออกมาอย่างแน่ใจยิ่งกว่าจะเป็นการคาดคะเน

วันนมีลศดลัมสันเข้าใจว่าเขาคงจะกลับถึงบ้านช้ากว่าปกติ
 หนอย มีลศดลัมสันพัสเตอร์กลับไปแล้ว เพราะตามระเบียบของสำนัก
 งานจัดการบ้านเขากวินโยนเคร่งครัดในเวลาปฏิบัติงานของลูกจ้างมาก
 เราสู้สึกขอบใจที่เห็นห้องพักรของเราระฮาตเรียบร้อยเช่นเคย เตามัง
 มีไฟลุมไว้แล้วตลอดจนตะเกียงกักเรียบร้อย คนจนนนฮาภาดเช่น

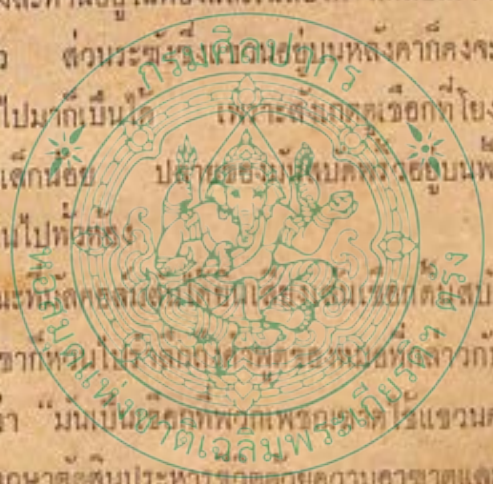

เยือกผดปกปิดที่เคยปรากฏในฤดูของเดือนเมษายนสักหน่อย ลมเริ่มพัดจับเป็นสัญญาณถึงฤดูหนาวอันน่าจะมีพายุ ตอนที่เขาก้าวเข้าไปในห้อง ตั้งคิดว่าเสียงกรวยกราวของพวกหนูจะขับไปชั่วคราวเหมือนกับทุกครั้งที่เคยเป็นมา แต่ในเวลาพิเศษใจนั้นก็เริ่มอึดกระแทกครึกโครมกันต่อไปใหม่ ซึ่งทำให้เขารู้สึกใจกว้างเหมือนกันที่จะได้อาศัยเสียงมันเป็นเพื่อนแถมยังให้หายวุ่นวายสงบลงจนได้บ้าง แต่แล้วเจตสิกของเขาที่ทอดไปคิดถึงสภากลับมาพวกลมเสียงจึงขับลงอย่างกะทันหัน ในเมื่อไรที่หนูปรียาคู่ใหญ่ที่มดคงจะหาขวานขวานขวานขวานมาในห้องนั้นก็มีเสียงเพียงที่เสียงเดียวที่โผล่ลงสว่าง แต่เบื้องบนเพดานห้องก็ยังคงตกอยู่ในความมืด ในเชิงรักแท้มาตระเกียงบังแสงสว่างเสียหมด ฉะนั้นแสงสว่างของตะเกียงก็หมดไปเพียงส่วนล่างและพ่นทอง ผู้ที่โผล่สว่างที่ลมหายใจของชายลงรวมโต๊ะ ซึ่งเบื้องบนมีอาหารเช่นเดียวกับที่รับอยู่ยงวัน ๆ อยู่นั้นก็มอง มดคอดมต้นทรวดกลึงนั่งรับประทานอาหารเช่นเดียวกับความหัวกระหายและใจเลือนลอย เมื่อเขาเสร็จการรับประทานอาหารและสูบบุหรี่เรียบร้อยแล้วก็นั่งลงเริ่มหมักหมมกับตำราของเขาต่อไป ซึ่งใจจะไม่ยอมให้มันใดมาก่อความรำคาญในสมองของเขาได้เป็นอันขาด เพราะเขายังจำคำมั่นสัญญาที่รับปากไว้กับหมอสได้เป็นอย่างดี ฉะนั้นเขาจะต้องใช้เวลาอันจำกัของเขาให้ได้ผลที่สุดเท่าที่จะทำได้

เขานั่งดูหนังสือเป็นปกติอยู่ในราวชั่วโมงเศษ แล้วลมของเขาก็ชักจะเลอะเลือน ลักษณะอาการโดยทั่ว ๆ ไปของเขาขณะ

มันไม่สู้จะคันก้นทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนประสาธของเขาก็
 จักจะอ่อนแอลงเป็นลำดับ ตอนนั้นลมชักจะพัดแรงจัดขึ้น จนในที่สุด
 ก็กลายเป็นพายุ ถึงแม้บ้านนั้นจะก่อสร้างอย่างแข็งแรงก็ยังไม่วายต้น
 ตะเทือนไหวเขยื้อนไปทีละทีละเพียงพายุพัดกระพือ โหมมาอย่างหนัก
 กระแสลมพัดลอคเข้ามาทางช่องหน้าต่าง และปล่องไฟด้วยกำลังแรงคง
 หวดหวอกองสะพานอยู่ในห้องและเฉลียงทางเดินอันเว้งว้างว่างเปล่า
 อย่างน่ากลัว ตอนระฆังเช้ายังไม่ขึ้นหลังคาก็จะถูกกระแสลม
 พัดจนแกว่งไปมากเป็นโค เพราะลมพัดกระโชกที่โถมตามลงมา
 เหวี่ยงไปมาเดี๋ยวก็ปลิวเข้าข้างหลังคาก็พัดพวยพุ่งขึ้นบนพื้นไม้ โอศเสียง
 ดังก้องกังวานไปทั่วห้อง

ขณะที่กำลังนั่งดูฝนโดยบังเอิญเห็นเชือกที่ปลิวปลิวอยู่ใน
 เขตลัดของเขาที่ขึงไปไว้ติดกับคาน้ำรดของหมิงที่ดูลาวกับเขา ยังกอง
 อยู่ในหูเขาว่า "มันเป็นเชือกที่ผูกผูกพวงอะไรแขวนคอพวกนักโทษ
 ทศตาดู พิพากษาตัดสินประหารชีวิตด้วยความอาฆาตและหาว่า" เขา
 ลูกซนเดินไปทางมุมตาสึงแล้วก้มลงหยิบปลิวเชือกขึ้นดู เชือกเส้น
 นั้นคล้ายกับมีผลง ขณะที่เขายืนพิจารณาอยู่ย่นเขารู้สึกลมพัดไป
 ขวซลละ เกิดปัญหาว่าเงยขึ้นอยู่ในสมองว่า ใครบ้างหนอที่ตกเป็น
 เหยื่อของเขาเชือกอุบาทว์เช่นนั้น มันเป็นอันตรรกอันไหนร้ายและน่า
 ตยตยของของศตาดู พิพากษาที่เหลื่อปรากฏอยู่กับสายตาของเขาเอง
 ขณะที่เขายืนอยู่ เขาระฆังบนหลังคาก็แกว่งไปแกว่งมาทำให้
 เชือกเส้นนั้นพลอยแกว่งตามไปด้วย แล้วในทันใดนั้นเขาก็รู้ สักว่าเจ้า

เชือกที่เขาถืออยู่ในมือมีอาการสั่นมากยิ่งขึ้น ในลักษณะคล้ายกับมี
อะไรไต่ลงมา

มัลลคอตม์หันหน้าขวามองไปตามเส้นเชือก ภาพที่
ปรากฏกับสายตาเขาคือ เขาหันมหันมาตวงนภาลงใต้เชือกเคลื่อนลง
มาทางเขารั่ว ๆ ดวงตาของมัลลคอตม์มองเขา มัลลคอตม์ปล่อย
เส้นเชือกลงผลอยลงจากมือ ถอยหลังออกมาพร้อมกับคำพึมพำอยู่ใน
ในคอ เขาหันตัวมหันหลังกลับ ตีธนูข้างบนแล้วหายไป มัลลคอตม์
หันตองงวงวอยออกครึ่งหนึ่งทีโดยมีเสียงทมิฬกรวยกรวยออก หลังจาก
มันได้หยุดซังกไปชั่วขณะเมื่อคืนเอง

เราเกิดซังกขึ้นมาได้ เราเขายิ่งมีพลังแก่พิเศษ เราหันตัว
หันมหันไปทางที่มัน และมันหันมหันไปอะไรก็ตามที่เราตั้งใจไว้
แต่เดิม เราคิดจะยิงออกครึ่งหนึ่งที มันช่วยเราเลยแล้วยกหูขึ้นสูง
เดินไปหยกศยตรงหน้าเราครบแปดทิศทาง ดวงมธนูของเรา—รูป
แผ่นที่เรามันเห็นเขาหันมหันไปข้างหน้าแล้วเมื่อคืนก่อน

พอสายตาเรากระทบภาพในกรอบมันเข้า เราแทบจะปล่อย
ให้ตะเกียงหล่นจากมือ หน้าเขาดูขาวราวกับแผ่นกระดาษ แข็งขา
ต้นสะพาน ตัวสั้นเตา และเหงื่อบนหน้าผากแตกซีก แต่เนื่องจากเขา
เป็นคนหนุ่มมีหน้าตาดีและใจกล้า จึงสามารถระงับใจให้เป็นปกติได้
ภายในช่วงเวลาสองสามนาที เขาก็ก้าวกลับเข้าไปอีก ยกตะเกียงขึ้น
พิจารณาว่ารูปร่างที่ถูกเขาคิดไว้จนใส่สะอาดอย่างใกล้ชิดครึ่งหนึ่ง

มันเป็นรูปของผู้พ่อกษัตริย์ในเครื่องเกรงกายรูปสลักทองคำและธนู

สัตว์ ดวงหนานนเหยมบอกลักษณะโหดร้ายทารุณ เต็มไปด้วยเล่ห์
 กะเท่ห์และผูกพยาบาท ปากกว้างจมูกงุ้มแดงเหมือนปากนก ผิวดำหน้า
 ขัดเหมือนซากศพ ดวงตาท่งค้อนคว้ายากแล้วและมีอำนาจพิเศษอะไร
 สักอย่าง ขณะที่เราเองมองดูดวงตาคู่นั้นเขารู้สึกเขินสนหลังงาม
 เพราะมันช่างเหมือนกับดวงตาของเจ้าหนตัวใหญ่นมโตมดเพี้ยน และ
 ชิงควานนเขาเกือบจะปล่อยตะเกียงหลุดจากมืออีกครึ่งหนึ่ง ณ ตรง
 มุมหนึ่งของกรอบรูปเป็นองหนาคือ ปากกว้างเจ้าหนตัวใหญ่นั้นกำลัง
 ของมองดูเราด้วยสองตาอันคว้ายากนั้นจากรูปร่างบนกรอบรูป และ
 ก็ในทันทีทันใดนั้น เสียงระบิงระบิงดังขึ้นจากเจ้าหนตัวใหญ่ที่อยู่หัว
 ไม้ในทองนันทกษัตริย์แห่งกรุงยบดัง แต่อย่างไรก็ตามเจ้าพยายามระงับ
 ใจให้เป็นปกติจนกว่าจะรู้ว่าเป็นอย่างไร

รูปของธิดาผู้พิทักษ์ปราสาทนั้นดูขมวดอกไม้ไฮคพนกสูง ซึ่ง
 ตั้งอยู่ตรงความมธของตัวนาง และมีความงามถึงเชือกเตนหนึ่งแฉวนห้อย
 ลงมา ปลายของเชือกเตนนั้นเป็นวงกลมอยู่ทพนทอง นลคยลมนัน
 ดังเกิดคุณลักษณะของห้องที่ปรากฏในภาพถ่ายเราตะกึ่งสุดท้าย เหลียว
 หลังกลับมากจาดสายตาไปรอบๆ กาย ในความรูสึกคล้ายกับว่าเรา
 คงจะได้พบสิ่งมหัศจรรย์อันใดสักอย่างอยู่ข้างหลังเรา สายตาเราจาด
 ไปทางมุมเดามันนั้น—แล้วเขาก็วิ่งชนสุดเสียง ตะเกียงในมือหลุดตก
 ลงไปบนพนักทอง ....

บนเก้าอี้ท้าวเรนของธิดาผู้พิทักษ์ปราสาทนั้นเชือกเตนนอนห้อยอยู่
 ด้านหลัง เราเห็นไฮคพนกปรตตงนนั้นอีก มันกำลังจางลงมองดูเราด้วย

ดวงตารวย - ดวงตาของฮอตามูพพากษาที่เขาเห็น ในรูปภาพกรอบบน
มได้มืดเพี้ยนเลยแมตักนค-มันเป็นดวงตาของบคาวรายทของเชมนมา
ยงเขาอย่างน่าแสบขม หูเขาอืดตัวขานนี้ไม่โต ยันเสียงพายุทกกำลัง
กระพือพัดโหมอ้อยอย่างรุนแรงตลอดเวลานนเลย

เมื่อสะเทียงหลุดจากมือเขากลับไคตติขนมมาทนต์ เควะหต
ทตะเกียงนนทาดวยโลหะแฉ่งแฉ่งนามนจงมีไคทกออกมมา แต่อย่างไว
กก็ตาม กวาทเขาไคเห็นภาพฟ้าสีทิวไคประสาทรองเขาสนสะทาม
ด้วยควมหวาดกลัว

เขาพยายามสำรวจมไคตรงเคมท ยกมอชนลูบหน้าผากและ
คิดไค่ตรวจออยู่ไปมม

โอ ! ไม่เสกกว ไค่รับพลังศรเวทใหม่ชากรบทถานเกิดขม
เวสขๆ เวกจะกลายเป้นคนึงเงสขงใหม่อะเทนเวบ เวกตองระงับ
มันให้จงไค! เวกไครับปากมคยอมแกวเวกจะไม่คมนาชาอทอไป แก
พูขของแกถูทเคขว ควมจริงป้ระสาทรองเวกจะเสอกลงไปมก
อย่างแกวว่า เฮะ ! แต่มนนาขมจรงทเวกไม่รู ลักตัวเลย คสอขจวด
ของเวานไม่เคยไครับควมสขกับเขาเลย เฮาสะ ! ทนเวกเป็นปกคต
แล้ว เวกจะไม่ยอมปลตอยศวเวกให้เป็นขอย่างนอกทอไปแล้ว

เขาวิ่งบรรดไคแกวเทนมามลงไป แล้วขกรนคมรวคเคขว
เกดยง เสวจแล้วเซากนงลงทอทงนงสอศอไปอีก

เขานางทอทงนงสอขยท ไค้เป็นเวลเาก่อขบขวโมง แล้วอคอง
เงยหน้า เนองจกไคยอนตองอะไวอย่างทงคังขมในทามกลางควม

เงียบสงัด ในตอนนั้นพายุดีและฝนค่อยข้างซาตงบ้างแล้ว ตามกระจาก
หน้าต่างมีคราบน้ำฝนไหลล้อยเป็นทาง นานๆ จะได้ยินเสียงหยาดน้ำ
ฝนกระทบกระจากหน้าต่างตังเปาะแปะ และมีพายุกระโรกพัดเข้ามาทาง
ปล่องไฟบ้างเป็นครั้งคราว ฟันในเตาไฟรักจะมอดลงบ้างคงเหลือแต่
เถาถ่านสีแดง มีลคอดมสันเงยหง เจ้าได้ยินหนูร้องเบาๆ คูเหมือน
เสียงร้องดังมาจากมห้องตรงที่เสนเชือกหอยลงมา เจ้าเข้าใจว่ามี
เป็นเสียงที่เกิดจากเตนเชือกที่ถูกละปะปลายอยู่บนพนทอง ขณะ
พระขงบนหลังคาแวงเพราะลคอดมพัด เจ้าซ่อนสายตาครุ่นไปตาม
เสนเชือกตอนบนนี้ และในท่ามกลางแสงมคมวงนั้น เจ้าเห็นเจ้าหนู
ระย้าตัวนั้นเกาะอยู่บนเสนเชือก มันกำลังกุดเสนเชือกเกือบจะขาดออก
จากก้นอยู่แล้ว... เจ้าเห็นเกิดขวัญโรคที่ตกแวงเป็นรอยสีขาว ตก
ควหนงมันกว่าที่ตกลงมากองอยู่บนพนกระดานไม้ไค้ เจ้าหน้ตัว
นั้นเกาะอยู่ที่ปลายเชือกตรงแวงที่อยู๋เป็นมาเจยอยู่ และก้ในทันทนั้น
เอง มีลคอดมสันกวีตตกใจเป็นออย่างยง เจ้าคิดว่า ถ้าเกิดอะไร
ขึ้นเขาคงไม่สามารถจะกระตกระชังโหดงั้น เพือขอความช่วยเหลือ
จากคนภายนอกได้เสียแล้ว เจ้าเกิดโมโหจนลืมความกลัว หันมา
ควาหนงสีดเล่มที่กลางธานอยู่ขวางงั้นไปทเจ้าหนูซึ่งเกาะแวงนั้นอยู่
บนปลายเชือกทอนที่ยงเหลือคคอยู่ตอนบน กอนทหนงสีดเล่มนั้นจะ
ไค้กระทบตัวมัน เจ้าหน้ตัวนั้นก้ปลอยตัวหล่นลงมานบนพนทองด้วย
เสียงแผ่วเบาผิดธรรมดา

ทันทนั้นเจ้าแผ่นตรงเข้าไปทมัน.... แต่เข้าไป.... เจ้าหน้ตัวง

ปราศไปทางฝ่าห้องคานทมมดแล้วหายไป มัลลคอดมสันคิดว่าเรา
 ทองหนึ่งต่อมากันพอแล้ว คือไปนั้นจะต้องถ้าไอหนูมาตัวนี้ให้อยู่มือ
 ให้จึงได้ เขาถอดผ้าห่มรอบตะเกียงออกเพื่อประสงค์จะให้เกิดแสง
 สว่างส่องไปรอบ ๆ ห้อง เมื่อตะเกียงไม่มผ้าห่มรอบคานบนเพดาน
 ทองซึ่งเคยมดตอกไว้รับแสงสว่างนั้น ตลอดคานกรอบรูปที่แขวนอยู่
 บนผนังห้องก็แลเห็นลนชดเจนนกว่าเดิม จากทุกกาลลงยืนอยู่...มัลล-
 คอดมสันมองเห็นกรอบรูปภาพแผ่นที่สาม ซึ่งแขวนอยู่บนผนังห้องคาน
 ขวามือของเตาผิงเด่นอยู่เบื้องหน้า เขาก็มีอารมณ์ขยาดด้วยความแปลก
 ใจ แต่แล้วความตกใจก็คลายลงอย่างมหันต์ก็เกิดชื่นชมในวิชา

ตรงกลางของรูปภาพปรากฏอยู่ในกรอบรูปนั้น มีแต่ภาพ
 ไม่โอศุทงอยู่ตรงบนเตาผิงว่ามีสายธนูหรือธนูอยู่เบื้องหลัง ส่วนรูป
 ของธนูผูกพวงสายธนูวางอยู่บนเก้าอี้หนึ่ง ปืนปืนคาบศิลาวาง
 ไปเสียแล้ว คงเหลือแต่ธนูไปวางแปลงบนตัวเตาผิงเด่นชัดเจนน....

มัลลคอดมสันตบใจในที่สุด เขาค่อย ๆ หันตัวกลับกวาด
 สายตาไปรอบ ๆ ห้อง แล้วหันไถ่นั้น ตัวเขาดันเหมือนคนเป็นโรค
 อัมพาต กำลังวังชาพลอยหมดสิ้นไปจนไม่สามารถจะเคลื่อนขยับ
 ตัวได้..... เขาหมดสติและหมดความรู้ สึก ประสาททุกส่วนของเขา
 ใช้การไม่ได้ นอกจากมีสายตาสำหรับดูและมีหูสำหรับฟังเท่านั้น

บนเก้าอี้ไม่โอศุทงสูงตัวนั้น.... เขาเห็นธนูผูกพวงสายธนู
 ขุดเสียด้านหลังคานและธนูตบ นงใจของมธนูมาทางเขาคด้วยสายตาอันดู
 ร้ายนาคตัว เขามีสาวรายตนบนผนังและธนูอย่างมธนู ในมธนู

หมวกแคปซูลไบโหนิง มัลลคอลลมสันรู สุกเข็นวามไปตลอดทั้งตัว หู
 ของเขาฮือ เพราะเสียงพายุพัดหือเบื่องนอก และท่ามกลางเสียงพายุ
 นั้น เขาได้ยินเสียงระฆังใหญ่ในศาลาตบถอกเวลาเที่ยงคืนดั่งแว่วมาใน
 ระยะเวลาไกล เขายืนตาเบิกโพล่งตัวแรงชือฮือด้วยความกลัวจนแทบไม่
 หายใจในท่ามกลางความเงียบสงัดของห้องนอน พอนาฬิกาตบถอกวาล
 ษณ รู สุกว่าตวงหน้าของบิสาขุมพพากษานนทวการแฉะยบมยงจน
 ามเห็นอนค พอเสียงนาฬิกาตบถอกจบลงมันกยกหมวกส่าไบนนจน
 ครอบบนศีรษะ

โดยทวารวณ... บิสาขารายรังตาม พพากษาคอช ๆ
 ลุดจนจากเกาะไมไฮค กิมลึงหือบิสิมชือตามระฆังทอนทวิชาคอง
 ฮือบนพนชนบิสิมแล้วพลลึงคองฮือบิสิมทอ ใจ ฮือจากนนเจ้าบิสิมคาค
 ราชกษัตการมุดบิสิมราชกษัตการนบิสิมทอ ใจ ใจเทหาเหยยบ ใจคอบ
 พนและทลลึงคองฮือคองทอนเพื่อคความมม ใจ มนรุตทวงเชอค ใจ
 กวางฮือคองแล้วลึง ใจในมธ คอช ๆ กาวราชคณไปทางม ใจคณทง
 ตรงข้ามกับมัลลคอลลมสัน สจวนลายคากคองจบบเจมิงฮือทควงหน้าของ
 เขาจนกระทงผ่านเลยควเขาไป แล้วกกระโจนไปยืนฮือตรงหน้าประต
 ุฮือฮืออย่างรวคเร็ว มัลลคอลลมสันรู สุกควทอนทวเขาตูกคคทางทชะหน
 ออกไปนอกห้องเสยแล้ว กำลังหาทางแก ใจว่า จะทำอย่างไรคฮือไป
 ค เขามองเห็นส่าขารองฮือตาม พพากษาคองมอมมาทางเขามคความ
 หมายชือบกล้างคองจบบิสิมทอ ใจ เขาเห็นเจ้าบิสิมราชกษัตการคณ
 เขามาหาเขา ในคณคณคคชระวงกม ใจให้เขาหนีออกทงประต ใจ

พร้อมกันนั้นมันก็เหวี่ยงเชือกบ่วงเงินนั้นมาที่เขา มัลลคธลัมต้นพยายามรวบรวมกำลังเท่าที่มีอยู่ เบี่ยงตัวหลบไปทางหนึ่งอย่างรวดเร็ว เจ้าเชือกบ่วงเงินนั้นจึงหล่นลงไปบนพื้นห้องข้างตัวเขา เจ้าบศัจจราชรีบวิ่งเชือกบ่วงกลับ และพยายามไล่ตามคลั่งคอกเขาต่อไปโดยมีหุคขยง คล้าย ๆ กับแมวไล่ตะครุบหนู ส่วนสายตาคูรายทางทุก ๆ ของจับอยู่ที่เขา โดยมีไคกระพริบ ในที่สุดเมื่อมัลลคธลัมต้นเห็นต้นท่าเขาจริง ๆ เขาก็เหวี่ยงของครบ ๆ ตัวเขา วัตถุเป็นตุ้มเหมือนแสงตะเกียงจะลุดสว่างยิงชนเขาเห็นทกรอกทกรอกมีเคล็ดจางทุก ๆ วัตถุข้างฝาเต็มไปด้วยดวงตาลูกกวาดเป็นประกายซึ่งเจ้าพวกตนทั้งสาม เขาเห็นทศเสนเชือกสามระฆังทศนทเทสธยเมธังปนนั้นมโหฬารอยู่เต็มไปหมด มันพากันวิ่งพร้อออกมาวิ่งกรวดลมพายุอันหนึ่ง ไคลงมาเกาะกันเป็นพรวนอยู่บนเสนเชือก และเมธังสามหนกซึ่งเจ้าพวกตนเหล่านั้นเอง ทำให้เกิดความตงงบนเต็มเชือก ระวังระวังเขื่อนลือบนเพดานจึงแกว่งโยนอยู่ไปมา

ระฆังบนหลังคา แกว่งจนกระทั่งลุดตัมกระแทกกับตัวระฆังบังเกิดเสียงดังแว่ว ๆ และเมธังระฆังแกว่งหนักเข้า ก็ยังบังเกิดเสียงดังก๊งวาลก้องชนทุกที

ขณะที่เสียงระฆังเริ่มตงชนนั้น เจ้าบศัจจราชของศาลผู้พิพากษาจึงกำลังของเขมมอยู่ท่มลคธลัมต้นแหงนหน้าขึ้นไปดู มันทำหน้าตาอึ้งทงออย่างโกรธแค้น ดวงตาลูกแกว่งเหมือนถ่านไฟ ชกเท่าชนกระแทกพื้นห้องเสียงดังตะทาวนราวกับบ้านหลังนั้นจะสนลະเทือน

บ้านร้าง พอไปถึงต่างช่วยกันเคาะประตูเสียงอึกกระทกกระทก เมื่อ
เห็นเงยบเสียงกพากันฟังประตูเข้าไปข้างในบ้าน แล้วดูไปยังห้อง
อาหารใหญ่

ภาพที่ปรากฏแก่สายตาชาวบ้านก็คือ ว่างของมัตถกอลมสัน
ถูกแขวนคอห้อย โด่งเต่งอยู่กับสายเชือกระฆังตวงแข่งท้อ ส่วนรูปผู้
พิพากษาที่อยู่ในกรอบ แขนงอวบมนนงทองกยงคังแสดะยมอย่างน่า
กลัวอยู่อย่างเต็ม

ดาวมรณะ

ลาจมรณะ

จากแสงเทียนโรยงจืดท้งวางอยู่บนโต๊ะหยาบ ๆ ชาย
คนหนึ่งนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่กับหนังสือขบบริบทอยู่ในสมุดเก่า
คร่ำคร่าคล้ายกับสมุดบัญชีชาติตระกูลระวาง เหมือนตัวอักษร
ที่บันทึกลงในสมุดคือคนขางจะหวัดแฉะเลอะเลือนและอยู่สักหน่อย
เขินเหตให้เขาต้องยกมือมาเช็ดไค้ ๆ กับแสงไฟ ในบางตอน
ขณะที่เขาขลุ่สุมคิดเลมเนซมไค้ ๆ กับแสงเทียน ห่องนนักจะ
เกิดเงามืดไปคร้งหนึ่งหาไค้กับคิลอน ๆ ต้องตกอยู่ในความมืด
ไปส่น นอกจากผู้กำลังนั่งอ่านหนังสือเล่มนั้นอยู่แล้ว ยังมี
ผู้นอนอยู่อีกแปดคน ซึ่งในจำนวนนั้นเจ็ดคนนั่งฟังฝ่าไม้ที่สร้าง
อย่างลวก ๆ ในลักษณะสงบเงียบปราศจากการเคลื่อนไหว
ห่องทกล้วนเบนห่องเล็ก ๆ และแคบมาก เพียงแต่เออมแขน
ออกไปที่โต๊ะกลางห่อง แต่ละคนก็สามารถจะสัมผัสสร้างของ
บุรุษคนที่แปดซึ่งนอนหงายอยู่บนโต๊ะไค้ได้อย่างสะดวก ร่างที่
นอนอยู่บนโต๊ะนั้นทอดแขนทั้งสองแนบสนิทอยู่ข้างกาย มี

ถ้าชาวฉันทนกลุ่มอยู่ตลอดร่าง และร่างนั้นเป็นศพของคนตายแล้ว !

ชายคนนั้นอ่านหนังสือเงียบ ๆ มิได้เปล่งเสียงอันใดออกมา ในห้องนั้นเงียบสงัดไม่มีใครกล่าวอะไรจนคนเดียว สภาพในขณะนั้นคล้ายกับต่างก็คอยดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป ทุก ๆ ช่วงคนออกจาก ทราวคพณนี้ ดูราวกับว่าต่างก็มีจิตใจกระวนกระวายอยู่โดยทั่วกันทุกคน ในท่ามกลางความมืดสนิทที่ปกคลุมอยู่นอกบ้านโดยรอบบริเวณนั้นเงียบสงัด..... เงียบจนกระทั่งได้ยินเสียงตักกระຈันเรไร เสียงนกกแสดงและเสียงเห่าพอนของสุนัขมาทางไกลมาจากกระยะไกล ผ่านตะทอนเข้ามาทางช่องหน้าต่างซึ่งเงยเป็นช่องโหว่อย่างหยาบ ๆ เสียงกระพอนก็พบบปะดังดังคาวไปบ้างครั้งจะปรากฏขึ้นคล้ายกับมันตักใจอะไรสักอย่างแล้วเงียบไป แต่เจ้าสิ่งเหล่านี้มิได้ก่อให้เกิดความสะอื้นสะเทือนหรือสนใจอะไรในหมู่คนเหล่านั้น แต่ละคนในห้องนั้นอยู่ในอาการสงบ.... ทุก ๆ คนมีท่าทางเคร่งเครียดครบอกลักษณะเป็นคนอดทน และท่าทางอันมักบ่นของแต่ละคนนั้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดแล้วว่า ทุกคนในกลุ่มนั้นมีอาชีพเป็นชาวนาและคนตัดฟันท่งสน คนเหล่านี้ถูกเรียกมาให้ถวเในฐานะที่รู้เห็นเป็นพยานในมรณกรรมรายงานด้วย

ส่วนผู้ ทกาลสงขามหนังสือนั้นรู้ สักว่า เราออกจะมีลักษณะแตกต่างกว่าผู้อื่นเล็กน้อย ถูกแล้ว... พวกมันเป็นมนุษย์ปุถุชนเหมือนคนเหล่านั้นเหมือนกัน ถึงแม้เครื่องแต่งกายของเราจะจัดให้เห็นว่า

เราคงจะมีใบบุคคลที่พิมพ์เช่นเดียวกับคนอื่นในท้องถิ่น แต่ใน
 กรณีทั่ว ๆ ไปก็รู้สึกว้า เราคงจะมีความเป็นไปไม่ไกลกว่าบุคคล
 ในกลุ่มนี้เท่าใดนัก เครื่องแต่งกายของเราแสดงว่าได้ผ่านรุมรุมชน
 มาจากชาวฟรานซิสโกอย่างยากเย็นเหมือนกัน ทุ่งน่องรองเท้าที่เรา
 สวมใส่อยู่มิได้แสดงว่าเราเป็นคนที่อยู่ในนครหลวง โดยเฉพาะอย่าง
 ยิง หมวกของเราขวงวางอยู่ข้าง ๆ กายบนพื้นท้องถิ่น (เราเป็นคน
 เดียวกันโตสวมหมวกในกลุ่มที่) ถ้าไม่พิจารณาในเวลาที่เราสวม
 ใส่นั้นจะไม่ทำทางความจำเป็นหมวกเสียดก สักเกตส์หน้าของ
 เราขณะนั้น มีลักษณะอย่างอื่นและมาจากจักรเย็บจักรที่
 แสดงว่าเราคงเป็นผู้มีอำนาจ หรือมีฐานะที่ได้รับความมอบอำนาจ
 จากผู้ใหญ่ขงอื่นใดคนหนึ่ง เหมือนที่เวลาที่เราจะแสดงตนเป็นผู้มี
 อำนาจ เพราะเราเป็นเจ้าพนักงานรับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่าง
 หลักฐานการตายร้ายนี้ หลักฐานที่กล่าวถึงแต่เดิมที่เราได้ลงอาน
 อยู่อย่างเอาใจใส่ เพราะสมมุติแล้วแต่คนพบปะสนทนากับสิ่งของ ๆ
 ผู้ตาย และภายในห้องของผู้ตายคือห้องที่กล่าวถึงทำการสอบสวนกัน
 อยู่น

เมื่อเจ้าพนักงานสอบสวนผู้นั้นอ่านข้อความ ใน สมุดเล่มนั้น
 หมดแล้วเขาก็พบสอดเขาไว้ในกระเป่าอกเสื้อของเรา ในทันที
 ประตูดอกถูกผลักเปิดออก แล้วมีชายหนุ่มออกผู้หนึ่งก้าวเข้ามาในห้อง
 และชายคนต่อมาใหม่นักเรณเดียวกัน ลักษณะหาทางมิได้บ่งว่าเป็นคน
 ชาวเรา จากเสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่แสดงว่าเป็นคนมีภูมิฐานะอยู่ใน

เมือง ตามเส้นทางของเขาคืบไปด้วย ฝุ่นละออง บังให้รู้ว่าได้
เดินทางตราครุฑมาเป็นหนทางไกล และความจริงก็เป็นเช่นนั้น
เพราะเขาคงเข้ามาร่วมในการสอบสวนการมรณกรรมครั้งนี้ด้วย

เจ้าพนักงานสอบสวนคนแรก ก็มีศีรษะแสดงอาการล้าระงะให้
ส่วนคนอื่น ๆ มิได้ให้การต้อนรับแต่ประการใด

“พวกเราคอยคุณอยู่นานแล้ว” พนักงานสอบสวนเขยฮน
“เรามีความจำเป็นจะต้องคอยคุณไปก่อนน่ะเสียด้วย”

ชายหนุ่มที่มาใหม่มาแล้วคอยว่า “ผมเสียใจทำให้คุณ
ต้องคอย ผมไม่ได้คิดบอกหมายเรียกชื่อของคุณแค่ชั่วครู่ แต่ผม
ต้องไปแจ้งให้ทางหนึ่งสองหมื่นพวกรวมตัวกันเกี่ยวกับเรื่องของคุณเท่านั้น
แหละครับ”

เจ้าพนักงานสอบสวนยมิ

“เรื่องที่คุณไปแจ้งให้ทางหนึ่งสองหมื่น” เขากล่าว “ไม่
เหมือนกับเรื่องที่คุณจะขงแจ้งทนายครับ เพราะเรื่องของคุณจะต้องให้สัตย์
สาบานด้วย คุณจะต้องให้การตามความเป็นจริง”

“นั่นก็คงแล้วแต่คุณครับ” เขากล่าวตอบอย่างรักจะจน
สัทนาศก็จะแดงเพราะเสียดคนคนมาทนต์ “ชาวที่ผมสั่งให้ทางหนึ่งสอง
หมื่นพวกรวมตัวกันมาอยู่เป็นหลักฐานเหมือนกัน ความจริงผมไม่ได้
เขียนเป็นข่าวนะครับ เพราะยังไม่มื่ออะไรยืนยันว่าผมจะมีความจริง
สักเพียงใด ผมเขียนไปในแนวเรื่องอ่านเล่นมากกว่า แต่มันเป็น
ตอนหนึ่ง ในการที่ผมจะให้การกับคุณด้วยความสัตย์จริงเหมือนกัน

นะครับ”

“เฮ้ ! แล้วทำไมคุณบอกจ๋ามันยังเป็นข่าวที่ไม่มีอะไร
ยืนยันล่ะ”

“นั่นมันไม่เกี่ยวกับคุณครับ ถ้าหากผมจะสาบานกับคุณ
ว่ามันเป็นเรื่องจริง”

เจ้าพนักงานสอบสวนมิได้แสดงอาการสนใจต่อภิกษิยาไม่พอใจ
ของชายหนุ่มนักหนังสือพิมพ์หนุ่มลึกลับประการใด เขาทอดสายตาดำนิ่งอยู่
ที่พจนธองครุหนึ่ง บรรดาบรรพชิตทั้งหลายในท้องถนนต่างซบซิบกันเป็นการ
ใหญ่ ทุกๆ คนเป็นสายตาราวการจ้องเคาหน้าของทรากศพที่นอน
อยู่บนโต๊ะไปทางอันซบหมดสิ้น ทันใดนั้นเจ้าพนักงานสอบสวนก็เงย
หน้าขึ้นกล่าววว่า เขาจะ เปรี้ยวจะร่วมตั้งสภากรสอบสวนกันเดี๋ยวนี้

ทุกๆ คนในท้องถนนลุดหลั่งวิ่งถอยถอก ทุบเขินทำการสาบานตาม
ระเบียบว่าจะให้การความจริง

“คุณเชอโร ?” เจ้าพนักงานสอบสวนเริ่มซักถาม

“วิลเลียม ฮาร์เกอร์ ครับ”

“อายุ ?”

“ยี่สิบเจ็ดปีครับ”

“คุณรู้จัก ยิวมอร์แกนผู้ตายใช้ไหม ?”

“ครับ !”

“ตอนที่เขาตายคุณอยู่ด้วยใช้ไหม ?”

“ผมอยู่ใกล้ๆ กับเขาครับ”

“เรื่องมันเกิดขึ้นอย่างไร? ผมหมายถึงความถึงตอนที่คุณ
อยู่นะ”

“ผมมาหาเขาที่นครบีบ มาชิงนกตกปลา ความประสงค์ของ
ผมก็เพียงต้องการมาเรียนวิชาทหารเหล่านี้จากเขา เพราะเขาเป็นคน
สันโดษ และมีชีวิตเกี่ยวข้องกับวิชาการเหล่านี้เป็นอย่างดี อีกอย่างหนึ่ง
ผมเป็นนักเขียนจึงอยากเรียนรู่วิชาตบระเฑนจากเขา เพื่อเป็นแนว
ทางในการเขียนบทประพันธ์เรื่องนักรบ”

“ครับ ผมก็เคยอ่านเรื่องเหล่านี้เหมือนกัน”

“ขอบคุกรับ”

“เรื่องของคุณอนนะครับ ผมใช้เรื่องที่คุณเขียน”

ตอนที่พวกพระชานทัชอยู่ในห้องบังคนทางตะวันออกขบขัน บรร
ษากาสน์เครื่องเคลือบเต็มไปด้วยความปลิดใจ ในตอนนั้นค่อยแจ่มใส
ขึ้นได้บ้าง เพราะอารมณ์ขบขันเกิดขึ้นในตนเอง พวกทหารที่พก
รุมหัวเราะสนุกสนานกันไปข้ามแค้นขี้โค สภาพอันตลกคองใน
ห้องนักมลกษณะเช่นเดียวกัน

“ตามเรื่องที่เราดำเนินการสอบสวนทวนพระชานทัชนั้น” เจ้า
พนักงานสอบสวนกล่าว “หากคุณมีความสนใจจะค้นหาในสมุดปก
ของคุณบ้างก็ได้”

ผู้ถือกรวเข้าใจความหมายตอนนั้น เขาจึงสงบมันที่ถอก
มาจากกระเป่าที่อกเสื้อของเขา เขียงเข้าไปข้างคองเทียนแล้วพลิก
เปิดไปจนถึงหน้ากึ่งองการ และเริ่มต้นอ่านข้อความเหล่านั้น

"...ในตอนที่เราออกจากบ้านมานั้น พระอาทิตย์ขึ้นสูงแล้ว เราพากันสอดส่ายสายตาคาดหาคนที่จะเป็นเจ้ากระสุนปืนของเรา ในมือเรามีปืนยิงนกคนละกระบอกและมีสุนัขตามไปด้วยหนึ่งตัว มอริแกนบอกวาทรงมุมงที่เหมาะของเราก็คือแถวหลังต้นเขาแล้วขมอไปข้างหน้า เราพากันได้ข้ามไปตามทางเดินผ่านเขาไปในป่าต้นโอ๊กที่หนาทึบ ออกความหนึ่งเป็นทิวามต้นขาว โอ๊กป่าขึ้นเป็นคงหนาทึบ ขณะที่เราไหลล่อออกจากป่าโอ๊ก สุนัขหมีคนมอริแกนจะก้าวพ้นออกไปได้ประมาณสักสามทล้า และในทันใดนั้น เราได้ยินเสียงคล้ายกับตัวอะไวบ์สวบสายอยู่ในพุ่มไม้เบื้องหน้าด้านขวามือ ห่างจากเราเพียงเล็กน้อย เราเห็นหมีไม่สนใจแต่เห็นอย่างรุนแรง

"ถ้าเราคงจะได้ยิงกว่ากันละ" ข้าพเจ้ากล่าวขึ้น "ผมคิดว่าถ้าเรามีปืนไว้หลังก็กระบอกละก็มากทีเดียว"

ขณะนั้นมอริแกนยกขลุ่ยขึ้น และร้องเพลงไปทางพุ่มไม้ที่โอบยวบยาบเคยอยู่ เขาไม่พูดอะไรสักคำ แต่เขาขยับนกกบึงทั้งสองข้างแล้วยกขนในท่าเตรียมยิง ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจที่เห็นเขามทำทางคืนศระหนักอย่างไม่เคยเป็น เพราะตามธรรมชาติเขาเป็นคนใจเย็นเสมอ ถึงแม้จะอยู่ในระยะอันตรายประการใดก็ไม่เห็นเขาเสียขวัญสักที

"โดยวอกธมคุณ" ข้าพเจ้าร้องเตือนเขา "คุณจะไม่เอากระสุนสำหรับยิงนกไปยังแถวโอ๊กหรือครับ"

เขาก็ยังคงนั่งงมไม่โต้ตอบประการใด ข้าพเจ้าสังเกตดู

สัญญาเขาขณะที่เขาเหลียวมามองดูข้าพเจ้า คุณพระช่วย ! สัญญาเขา
ขุดเมื่อสักเดี๋ยว ข้าพเจ้านึกเดาเดาว่า เราเห็นจะต้องผูกอยู่กับสถานการณ์
การณุดกเงินเสียละกระมัง ถ้าพลาดท่าก็เห็นจะถึงแผ่นดินบ้างเป็นแน่
ข้าพเจ้ารีบสาวเท้าเข้าไปยืนคุยกับเขา พร้อมกับชนนกับนกระบอกของ
ข้าพเจ้าคอยทิวเอนเดยวกัน

พุ่มไม้หายกันไปแล้ว พร้อมทั้งเสียงทิวเอนตอนแรกก็เงียบ
ไป แต่มีอรแกนคงจ้องไปทางเสียงนั้นอย่างระมัดระวังอยู่กับที่โดยมิ
ได้เคลื่อนไหวอย่างใด

“อะไรครับ? ตระไรครับ?” ข้าพเจ้าถามเขา

“โอ้ตวาดร้ายนั่นน่ะสิเดี๋ยวนี้” เขาตอบข้าพเจ้าโดยมิได้
เหลียวหน้ามาเลย เสียงขลุ่ยเรานพแห่งผดปกตบเลาะสวนเห็นถนัด
ข้าพเจ้าก็อยากจะเอื้อมไปทักอะไรสักอย่างก็ไป ก็พอดเห็น
อะไรอย่างหนึ่งไหวของบ้านอยู่ ในคางข้าว ใต้ร่มเงาไม้เงา ๆ กับที่
เรากำลังเฝ้าสังเกตอยู่นั้น ลักษณะที่มันเคลื่อนไหวนั้นไม่ตามารจะ
อธิบายได้ถูกต้อง คงโอ้คตอมันนั้นเข็นราบหมอบไปเหมือนกับถูกลมพายุ
พัดก้นกือตรงที่มันราบลงไปติดดิน เหมือนกับถูกอะไรที่พัดเป็นทาง
และไต่ทางยาวราบที่เห็นนั้นมันขยายแผ่ตรงมาทางเราเสียด้วย

“ข้าพเจ้าไม่เคยได้รับความมหัศจรรย์ใจอย่างใหญ่หลวงอะไร
เท่ากับเจ้าส่งพศดารทออบตชนเฉพาะหน้าข้าพเจ้า ในขณะนั้นเลย เดี่ยว
นี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่กล้าพูดกลัวจะพูดไม่หาย ที่ข้าพเจ้ายังจำได้และสามารถ
เล่าได้ถูกต้องก็เพราะความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ของมันซึ่งคงอยู่

รุหาย ข้าพเจ้ายืนตกตลงเบงอย่างงงน แต่ในชวชคใจนเอง
 ข้าพเจ้ากเณพรวดจากทเคมชงมตณไมเล็ก ๆ อยู่ข้างกาย ข้าพเจ้า
 เขาหาหนไมออกตทหนงอนมขนาดใหญกวาขงชนเบงกลุ่มอยู่ใกล้ ๆ กัน
 แตคเหมือนจะเบงทกบางอนแนบเนยนคกวาทเคม เพราะมันชนเบงค
 ชิตกันมาก ความจริงเราไมนีกเลยวในเวลากลางวันแสก ๆ เชน
 เราจะต้องมาผจญกับมหากภัยอย่างใหญ่หลวง ดังที่ปรากฏแก่สายตา
 ของเราในขณะนั้น สัตวชาติพวกในอนที่ระนำตนให้พ้นจากมหากภัย
 อดนคความอยู่เบงหนาคเกิดชชนกับเราอย่างบจามทนคณ เราส่ง
 นนบงไมหยุดคาคเลคณใหญ่ มันตงตรมาคางเราธา ๆ จนกระทั่ง
 เราเห็นลักษณะของมัน มีคากพคสายสาตม มีที่ชอนเล็ชยถ่ายไปมาได้
 ถนค และเนยนพพนธาธาจระคอบเนยชสายตาพวเอง สหายของ
 ข้าพเจ้าแสดงธการวคคใจอย่างตงธา เราขมในชนประทบบำเลงไป
 ทางพทบชงเจตงนคคคเลคณทธามา แล้วเหมยวโคระเบคกระ
 สุนออกไปทงสองลาถลชง คณโคระเบคชงกระสุนบ้นยังไม่ทนจะจางลง
 ข้าพเจ้ากโคยนเรารองชนสคเสยง เทวียงบ้นในมธชงเราทงลงกับ
 พนแฉววงเมนไปจากทเคมอย่างรวดเรว และในเวลาเคยงกันข้าพเจ้า
 วิสคตคววถูกเจาส่งหนงชงข้าพเจ้าไมทนเห็นคจเพราะคจณคณบ้นลชย
 เบงกลุ่มบงเสยงทคณน กระแทกวางกายข้าพเจ้าตมกตงลงบนพนคณ
 จากคางทเจาส่งนลัมผสกับคจข้าพเจ้า สงกคตคชคชงมมันใหญ่
 โตและหน่น ๆ ทงมนาทนคมาก

กอนทข้าพเจ้าระตงคจลชจชน และความนชงกระเคม

หลุดจากมือมาได้ ข้าพเจ้าก็โดยนมือแกนส่งเสียงร้องอย่าง
เจ็บปวดโหยทวน พร้อมกับเสียงร่ำไห้ของสตรีวัยที่ข้าพเจ้าไม่
ทันเห็นตัวมันคงจะคนเหล่านี้ด้วย มันเป็นเสียงคล้ายกับสุนัขที่กำลัง
พัดกันอย่างตื้นเขิน ด้วยความตกใจอย่างสุดขีด ข้าพเจ้าหลงกลมน
ยื่นมือไปทางมอแกน สวรรค์ได้โปรดเกิด? ข้าพเจ้าไม่เคยประสบ
ภาพอันน่าหวาดเสียวเช่นนี้เลย ในช่วงระยะไม่กี่ตามลิบหลาสุดท้าย
ของข้าพเจ้ากำลังทรงตัวอยู่ในท่าคลุกเคล้าเพียงข้างเดียว ศีรษะของเขา
พับไปข้างหลังอย่างน่าเสียดใจ หมัดหลุดจากศีรษะและมกระจ่าย
ยุ่งเหยิง ร่วงกาเหวไซไซเซอะไร่ถนุ้ขึ้นมา แขนงขวาของเขาชูขึ้น
และฝ่ามือขาดหายไป นอกจากนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นมืออะไรอยู่
ในบริเวณนั้นเลย ส่วนแขนซ้ายข้างหลังของข้าพเจ้าก็มองไม่เห็นเพราะระยะ
ที่ข้าพเจ้าอยู่ไกลกับเขาลึกหมอน้อย ทิศทางของหัวฝั่งระยะนั้นข้าพเจ้า
ไม่สามารถจะจดจำได้ถูกทีเดียว ไม่สามารถจะหาทางประกอบให้ดูได้

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นข้าพเจ้าเข้าใจว่า มันรวดเร็วมาก
ประมาณสักครึ่งสองสามนาทเท่านั้น จากลักษณะของเขาสันนิษฐาน
ว่าคงจะถูกเจ้าสตรีวัยนั้นฉกฉวยเอาอย่างแสนสาหัส ในคอนนั้น
ข้าพเจ้าไม่เห็นอะไรเลยเป็นความสลดย่ำจริง นอกจากตัวเขาค้นเดียว
แจวกเห็นไม้สูลูกไม้ขี้เหล็ก ฆณะเกิดเหตุ ข้าพเจ้ายังได้ยินเสียง
ร้องและลมตลบตามอย่างเป็นปากส่งด้วยสำเนียงแปลกประหลาด แต่
เสียงนั้นฟังดูจะว่าเป็นเสียงคนก็ไม่ใช่ และจะว่าเป็นเสียงของสัตว์
วัยก็ไม่เชิง!

ข้าพเจ้ายืนตลิ่งอยู่ชั่วคราว แล้วเหวี่ยงบินทิ้งไปทางหนึ่ง จึง
 ตรงไปช่วยเขาทันที ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ทันสังเกตว่าเขากำลังจะทรง
 ตัวลุกขึ้นหรือเขากำลังชก เพราะก่อนที่ข้าพเจ้าจะวิ่งไปถึงเขาก็เห็น
 เขากลับพับและเงยบดงเสียแล้ว ขณะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้อินเสียงอะไร
 เลย ทุกสิ่งเงยบดงดี แต่ด้วยความรู้สึกแสงในสังกตเกิดขึ้นยังมีได้
 หมดไป ข้าพเจ้าเหลียวไปดูเห็นเขาส่งนินเคตสนไหวอยู่ในตงข้าว
 ไร่ตบ่า ห่างจากที่บ่อรวมหมอกเขาบ่ออยู่ และมีกำลังเคลื่อนไป
 ทางตงข้างขวา แล้วข้าพเจ้าจากหมอกมาทางบ่อรวม ปรากฏว่าเขาสน
 ลมเสียแล้ว

เจ้าพนักงานสอบสวนสืบสวนคดี และเค็มไปพบโดยชายข้างศพมตาย
 เล็กผาดลมที่หลอกตรวจความร้ายกาจของศพ ซึ่งปรากฏจากเงา
 จากแสงเทียนซึ่งลุกขึ้น ทำให้เห็นตามหลังของศพมรอยราคาคล้ายเป็น
 ปืนใหญ่ ซึ่งมีลักษณะคล้ายหลอกเล็ก หมอกหน้าอกและตงข้างเป็นรอย
 ใหม่คล้ายถูกตีด้วยกระบอง บางแห่งมีรอยถลอกและหนังฉีกห้อย

เจ้าพนักงานสอบสวนเคลื่อนกายไปยังนครวัดนครวัดของศพ
 ซึ่งนอนอยู่บนโต๊ะ แล้วเชื้อมมือไปแกมเขาคันทนาแพรวซึ่งรัดขึ้นไว้ได้
 ลูกคางและผูกเป็นปมไว้บนศีรษะของศพนั้น เมื่อผ่านทรวดไว้ดูคาง
 ออก ส่วนลูกกระเดือกของศพก็เผยออกให้เห็นโดยชัดเจน บรรดา
 พะยานที่ถูกเรียกมาพร้อมการสอบสวน ซึ่งต่างพากันจับลมมุงคอยู่ โดย
 รอบตองเมื่อนทนามัน ฮ่าวเกอรัดกบตองเดินไปทหน้าตางซึ่งเบ็ดคอยู่
 แล้วจะโงกออกไปเบองนอก เพราะรู้สึกทนามันคล้ายจะเบ็ดลม เจ้า

พนักงานสอบสวน ปล่อยให้เรือด่วนให้หล่นลงไป โปะอยู่บนคอหอย
 ของศพตามเดิม แล้วก้าวเดินไปหยุดตรงมมห้องด้านหนึ่ง ในมือถือ
 เศษเสื่อผืนของศพสองสามชิ้น มันเป็นผืนผืนส่วครึ่งแต่ละชิ้นทเขายก
 ขึ้นพิจารณาแล้วเสียดคตอยู่จนแห่งกริ่งและซากกระรุ่งกระรุ่ง แต่ดูเหมือน
 เขาเศษเสื่อมาเหล่านั้นมิได้มีประโยชน์อะไรเกิดขึ้นเลย เพราะมันมัก
 เป็นเศษเสื่อที่ขาดทั้งเห็น ๆ มาก่อนแล้ว ความสนใจของเขาขณะ
 นั้นจึงหันมาที่ข้อความในบันทึกของตำรวจอย่างเดียว

“ท่านทงหลาย” เขากล่าวขึ้นตามกลองคนหมิ่น “ข้าพเจ้า
 คิดว่าคำให้การเป็นพยานสำหรับเรื่องนี้น่าจะจริง และไม่มีอะไร
 จะสอบสวนออกแล้ว หากท่านไม่คิดเห็นอะไรอะไรแล้วจะออกไปนั่งพัก
 ข้างนอกเพื่อใคร่ครวญคำให้การของท่านก่อนก็ได้”

คนทายนอนขยับตัว ปรบปากใหญ่ขึ้นแล้วกล่าวรุ่งรัง ฮาย
 ประมาณหกสิบหกขยอน

“ผมมีความสงสัยอยู่ข้อหนึ่งครับท่าน” เขากล่าวขึ้น “ผม
 อยากทราบว่า ทำไมท่านสถาปนาพรุษหนุ่มผู้หนึ่งจงหนัรอดมาได้”

“มีสเตอร์ฮาร์เกอร์” เจ้าพนักงานสอบสวนกล่าวขึ้นอย่าง
 เอาการเอางาน แล้วทวนคำพูดของชายคนนั้นต่อไปว่า “ทำไมท่าน
 จึงหนีรอดมาได้เล่า”

ฮาร์เกอร์หน้าแดงด้วยโทษะอีกครั้งหนึ่ง แต่เขามิได้กล่าว
 อะไรออกมา คงนั่งคนนอน ๆ ออกเรียดคนซึ่งพากันทะยอยออกไปจากห้อง
 เมื่อเหลืออยู่สองต่อสองกับเจ้าพนักงานสอบสวนฮาร์เกอร์จึง

กล่าวกันว่า

“ถ้าท่านหมดสงสัยในตัวผมแล้ว ผมก็คงจะกลับใจนะครับ”

“เชิญครับ”

ฮาร์เกอร์ก้าวเท้าเดินไปประตูห้อง ขอดนมเอาจับขอบประตูเขาก็หยุดชะงักแล้วหันกลับมาทางเจ้าพนักงานสอบสวน วิสัย และหน้าทของนักหนังสือพิมพ์ ยังคงเคร่งครัดอยู่ในความรูสึกอันเคยชินเห็นความกระตือรือร้นที่จะรีบมาค้นไปไต่พินจากทัน เขากล่าว
กันว่า

“ผมคิดว่า สมมติว่าคุณเอาตอนที่กำลังสอบสวนผมอยู่นั่นคงจะเป็นสมมุติบทของมอริสกาเวลล์ครับ ผมเห็นคุณเข้าใจได้มาก ผมขออ่านสักหน่อยได้ไหมครับ” เมื่อจะมีชื่อเสียงเป็นที่สนใจของประชาชนบ้าง

“สมมติผมไม่ถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัว เจ้าพนักงานสอบสวนตอบ ยึดสมมติผมนั่นสิครับ” เรื่องที่บันทึกลงในนิตยสารก่อนผู้เขียนประสพมรณะกรรม”

ขณะที่ฮาร์เกอร์ออกไปจากห้องแล้ว คณะกรรมการสอบสวนเหล่านั้นก็กลับมาในห้องและพากันไปยืนอยู่ข้างโต๊ะ ซึ่งขณะนี้ได้คลุมผ้าตอขวางของศพไว้อย่างมิดชิด ขยับส่งสายโยงลงข้างคองเทียนไข ดังกินสอและแผ่นกระดาษออกมาจากกระเป๋าสอแล้วเขียนข้อความเกี่ยวกับการสอบสวนมรณกรรมรายนี้ ลงบนแผ่นกระดาษเพื่อให้คณะกรรมการที่รวมการสอบสวนลงนามทุก ๆ คน มีข้อความว่า

“คณะกรรมการได้สอบสวนแล้ว · ลงความเห็นพ้องต้องกัน
ว่า ผู้ตายประตพมรณกรรมเนื่องจากได้รับภัยจากสิ่งโตบ้า กรรม
การบางคนเข้าใจว่า อุบัติเหตุร้ายนี้เป็นไปในทำนองเดียวกับราย
ก่อน ๆ”

ในสมุดของฮิวมอร์แกน มีข้อความที่ควรจะสนใจอยู่บ้าง
แต่โดยมากมักจะเอนเอียงไปในทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจจะใช้เป็น
ประโยชน์ได้ในทางปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพที่ประเภทนี้ เจ้าหน้าที่งาน
สอบสวนมรณกรรมของเรามีคดีอันนับเล่มนับเป็นเอกสารสำคัญที่ควร
จะต้องดำเนินการสอบสวน สืบเพราะคงไม่มีใครมีข้อความต่อนใด
เกี่ยวกับการตายของเขา บนภาคอันแรกในสมุดเล่มนั้นไม่สามารถ
จะเข้าใจได้ว่าผู้เขียนได้กล่าวอะไรไว้ เพราะตอนบนหน้ากระดาษ
แผ่นนั้นถูกฉีกหายไป คงเหลือแต่ข้อความตอนล่างนั้นที่กล่าวไว้ว่า

“...จะวิ่งไปในตัวขณะนั้นเป็นครั้งคราว มันจะหันหน้าเข้า
หาศูนย์กลางเสมอ แล้วต้อจากนั้นมันมักจะหยุดขึ้นเฉยแล้วเห่ากระ-
โซก ผลที่สุดมันวิ่งไปทพุ่นไม่นานอย่างรวดเร็ว ครั้งแรกข้าพเจ้าคิด
ว่ามันเป็นบ้า แต่พอกลับมาบ้านก็ไม่เห็นมันมีอาการผิดปกติแต่อย่างใด

“เจ้าพวกสุนัขนี้ คงจะเกิดความรู้สึกอะไรผิดปกติทางจมูก
ของมัน หรือมันอาจจะได้กลิ่นอะไรที่มันเห็นในขณะนั้นก็ได้”

“๒ กันยายน- เมื่อคนนั้นขณะที่กำลังนั่งมองดูดวงดาวจริงบน
ลอยเด่นอยู่เหนือเทือกเขาทางบ้านตะวันออกของบ้าน ทันใดนั้นรู้สึก
ว่าดวงดาวนั้นหายไปชั่วขณะ คล้ายกับมีอะไรอย่างหนึ่งเคลื่อน

ผ่านจากคานขายไปทางขวา รู้สึกวอกก็ว่าดาวแต่ดวงถูกอะไรบัง
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และดาวเหล่านั้นก็ไม่มีแสงสว่างพอที่จะทำให้
เห็นได้ว่าจะไร่องผ่านไปบนยอดเขา แปลก! ข้าพเจ้าไม่อยากจะเห็นใน
สภาพเช่นนั้น...”

บันทึกที่จดลงในสมุดขนาดตอมไปหลายตีปดาคี หน้ากระดาษ
ถูกฉีกหายไปตามแผ่น

“๒๗ กันยายน— รู้สึกวอกวุ่นเป็นเกิดขึ้นเสมอทุกวัน เมื่อ
คืนนั้นข้าพเจ้านั่งเฝ้าตมหนัก จึงสงสัยว่าไปต้นเขาตมหนัก บินกระซิบ
มันอยู่ในมือ ขวัญกระตัญยงดีดวงหนึ่งส่องสว่างแล้วในตอนเช้า
มรยตมของมันเป็นปรากฏการณ์ที่หนักเหมือนนอยามเคย ข้าพเจ้าสามารถ
ได้ว่าข้าพเจ้ายังมีสิทธิ์ประสิทธิ์กับ ที่จริงข้าพเจ้านอนไม่หลับเสีย
ไป ตู ๆ ไปซักจะนำถวด ข้าพเจ้าตั้งหน้าตั้งตาขยมนมันเกิดขึ้นจริง
ข้าพเจ้าก็เห็นจะต้องเขียนไป แต่ถ้ามันเกิดขึ้นเพราะข้าพเจ้านึกเห็นไป
เองก็หมายความว่าข้าพเจ้าเป็นบ้าไปแล้ว....”

“๓ ตุลาคม— ข้าพเจ้าไม่ยอมไป— มันไม่สามารถจะมาได้
ข้าพเจ้าได้ ไม่ได้เป็นอันตราย หนักเป็นบ้านของข้าพเจ้า หนักเป็น
ของข้าพเจ้า พระเจ้าจะสถาปนาราชกาล

“๕ ตุลาคม— ข้าพเจ้าหนักไม่ได้จริงๆ ต้องขวนขวายเกือบมาอยู่
ด้วยสักสองสามอาทิตย์— เราเป็นคนมีจิตใจ และมีสมรรถมนคงข้าพเจ้า
จะได้สังเกตจากท่าทางเขาชื่อว่า เขาเห็นข้าพเจ้าบ้างหรือเปล่า—

“๗ ตุลาคม— ข้าพเจ้าหายสงสัยแล้วเมื่อคืน— ข้าพเจ้าชอบ

บัญญัติว่านั่นออกแล้ว—เฮ้อเฮ้อ! มันง่ายมาก—ง่ายเหมือนหยุ่ปาก

คอก.....

“มีเสียงที่เราไม่สามารถจะได้ยิน.....บนอากาศอันเว้งว่างนั้น
คงจะมีเสียงสะท้อนก้องมาจากที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งลึกลับเหมือนเราไม่
สามารถจะได้ยิน เขาเสียงนั้นมันคงมีกึ่งวาลอยู่ในระยะสูงและไกล
มาก—ข้าพเจ้านั่งสังเกตตุ๊กตากลมกลิ้งต่างๆ ซึ่งเกาะอยู่บนยอดไม้และ
กำลังส่งเสียงร้องก้องลงในที่มืดมิดนั้นพวกมันบนพรบขนตุ๊กตองฟ้าอย่าง
กระหนกกันแล้วบินหายลับไปหมด มันเป็นเพราะอะไร หรือจะว่ามันก
ขึ้น ๆ บินโฉบมาเกาะ ไหมก็ไม่เห็น หรือจะว่ามันเป็นเพราะเจ้าตัวจำฝูง
จะบินไปหากเกาะ ไหมก็ไม่เห็น ก็ว่ามันนั้นคงจะมีเสียงอะไรสักอย่าง
หนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถจะได้ยินดังสะท้อนมาในที่มืดกลางอากาศ
และเขาเสียงนั้น คงมีตัวมันที่ไหนก็เห็นมันตัวใดบินหนีไปหมด
พยายามคอยเฝ้าสังเกตดูเห็นเหตุการณของมัน ออก อยู่ดี ๆ หง ๆ ที่
บรรยากาศรอบ ๆ บริเวณเชิงขั้วโลก เจ้าพวกนกเหล่านั้นกับบนพรบ
หายไปในลักษณะเดียวกัน แม้แต่กันอื่น ๆ ทุกชนิดก็ลดจนวนจนกระทั่ง
หากบินไปกับเขาค่อยเหมือนกัน ไม่ว่าจะบินชนิดใดที่เกาะอยู่ใน
บริเวณนั้นมีลักษณะเช่นเดียวกันทั้งสิ้น

“เหตุการณ์เหล่านั้นเปรียบก็เหมือน ๆ กับชาวทะเลที่เคยเห็น
ฝูงปลาที่แหวกว่ายสลอนอยู่บนพินนา บางทีอยู่ ๆ เจ้าปลาเหล่านั้นก็
คำมุดลงไปใต้พินนาโดยพร้อมกัน ภายในบริเวณพินนาที่แผ่กว้าง
นับจำนวนไม่ถ้วน เหล่านั้น ซึ่งบางทีในขณะเดียวกันที่เห็นเหตุเหล่านั้นก็

เกิดขึ้นจากเสียงกัจฉาลงของอะไรบางอย่าง เพียงแผ่วเบาในระยไกล
เท่านั้น

“เสียงและสี กัมมสภาพคล้ายคลึงกัน แสงอาทิตย์ทั้งสองเป็น
ล้าอยู่ทุกวณัน บรรพตวันกัจฉายาคาสตรคางลงความเห็นกันความพินแสง
เป็นสีม่วง เจ้าสีต่างๆ ในลำแสงเกิดการสัมพันธ์กันเข้าจนกลายเป็น
สีม่วง แต่เราก็ไม่สามารถมองเห็นมันได้ สายตาของเราบางครั้งมัน
ก็อาจจะหลอกศัวเราเองได้เหมือนกัน เพราะบางทริศมของสายตาเรา
อาจมองเป็นรูปแปลก ๆ ะไรนั้นก็ได้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ไช่บา
แต่มันเป็นความรู้งที่หาห้เราพบอย่างกับสิ่งที่ไม่มีตัวตน ตาเราเห็น
ไปเองต่างหาก

“พอที่เธอ ได้ดูพระยาอะไวเนน ที่แท้
เป็นเพราะตาเราเจมนั้นเห็นไปเองแท้ ๆ ไม่มีอะไร
เลย.”

ปีศาจสายน้ำ

ปีศาจสายน้ำ

- ๑ -

ขณะที่ฟอสเตอร์ เคลื่อนกายอย่างเชื่องช้าตรงไปหยุด
ยืนอยู่หน้าคาน้ำสอแล้วกับ ๆ เหย ๆ เลือกหนังสือเล่มโน้น
เล่มนี้อยู่นั่น เขาของมันเป็นกำลังเผ่าสงเกตต์ความเคลื่อนไหว
จากเรือนร่างอันอ่อนนุ่มของเขาอยู่ตรงเบื้องหลังอย่างเอา
ใจใส่ ก้านคอกลมเล็กข้างสองข้างบนหัวไหล่อันหล่อของเขาสไลด์
พันคอเชิร์ตแคบ ๆ เน้นลึกลับระเคอะหล่น ปลายทางของเขาขณะ
นั้นเต็มไปด้วยความบันเทิงอันเต็มเปี่ยม

ห้องทมิฬเพดานและผนังเขียว ๆ อันฉาบไว้ด้วยสีขาวย
ขณะนั้นมืดแสงแดดเหลืองอร่ามสาดแสงสว่างไปทั่วบริเวณ อากาศ
ท่ามกลางเดือนตุลาคม ตามบริเวณทะเลสาปในประเทศ
อังกฤษมีลักษณะสดชื่นแจ่มใส แสงอาทิตย์เหลืองอ่อนทอ
รัศมีลงกระทบพินนาในท้องทะเลสาป เป็นประกายสีต่าง ๆ
สะท้อนเห็นไปได้ในระยะไกลแลดูละลานตาขยับกัก ในเวลาที่
ดวงอาทิตย์ใกล้จะอัสดงกลับเหล้มมยอดไม้ เงาต่ำจะทอดจัม
ไปบนพินนาเป็นทางยาว กลุ่มเมฆซึ่งลอยผ่านปกคลุมอยู่บน

แต่หนังสือพิมพ์ฉบับที่กล่าวทำการจำหน่ายได้เพียงประมาณ สิบปีเศษ และนับจากนั้นเป็นต้นมาพอสเตอร์ก็กลายเป็นคนหม้อซอเสียงร่นเร้นเดียวกับเพื่อน

หลังจากนั้นต่อมาอีก ๕ ปี เพื่อนวิกได้เขียนบทประพันธ์ของเขาขึ้นเรื่องหนึ่ง ซึ่งเขาใช้เวลาเขียนอย่างหลังซดหลังแรงแรงอยู่ถึงสามปี และในสัปดาห์ที่เขามาเรื่องของเขาออกพิมพ์จำหน่าย พอสเตอร์ก็นำบทประพันธ์เรื่องเก๋ๆกับละครสั้นๆของเขาออกจำหน่ายบ้าง บทประพันธ์เรื่องนั้นเรื่องซอเสียงเท่ๆมาก แต่อย่างไรก็ตามทองเรื่องและแนวการประพันธ์ของเขา ก็คงจะเปลี่ยนแปลงหลุดจากความบรรลพหนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายทั่ว ๆ ไปแห่งตอนนั้น ส่วนงานที่เขาใช้ค่อนข้างจะเผด็จการอย่างเขามักจะชอบคิด ฉลาดคิดบรรลพสูง ในหนังสือเล่มนั้นราคาความนิยมพอ ๆ กับเขาได้ใจใจว่าจะเป็นบทประพันธ์ของผู้อ่านหรือไม่ และยิ่งกว่านั้น เนื้อเรื่องบางตอนคิดจะฉาบฉวยกระทบกระเทือนเรื่องของเพื่อนวิกอยู่ในที่ แต่ถึงกระนั้นหนังสือของเขา ก็ยังสามารถปรากฏโฉมออกสู่ท้องตลาดได้อย่างเบ็ดเสร็จ และปรากฏว่ามีสถิติการจำหน่ายอย่างงดงามเสียด้วย

เหตุการณ์ต่าง ๆ ระหว่างคนทั้งสอง ยังคงกระทบกระทั่งกันอยู่เสมอตลอดมา เรื่องร้ายบ้าง - เรื่องขุมนขุมนเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่น่าจะเป็นเรื่องบ้าง แต่ผลสุดท้ายมักจะลงเอยด้วยการที่พอสเตอร์จะต้องนำร่างอันผอมกริ่งของเขาไปรวมกับความสงบสุขของเพื่อนวิกเสมอเป็นนิรันดร์มิได้ขาด

เนื่องจากความว้ากานูในเหตุต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เพนจิกได้นำ
ตัวเองออกไปหาที่พำนักอาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยว ตามชายทะเลสาป
ท่ามกลางหมู่เขาลำเนาไพรอันเปลี่ยวร้าง เขาซ่อนอยู่อย่างเงียบ ๆ
พ้นจากการรบกวนของหมู่มิตรสหาย - ในที่อันห่างไกลจากชุมชน
ด้วยจำนวนเงินที่มอดดัดไปเพียงเล็กน้อย เขาคิดว่าเขาเป็นคนอากัฟ
และประสพกับความพลัดหวังบ่อย ๆ จนไม่สมควรจะอยู่ดูหน้าใน
วงสังคมทั้งหลายอีกต่อไป แต่กลับเป็นความผิดของเขาหรือ - ห้ามได้
เขามิได้เคยประกอบกรรมชั่วแต่อย่างใด เพราะความปกตวิสัยเขาเป็น
ผู้ที่มีความคิดพินิจหม่อมรอบอย่างยิ่ง เขาต้องกลายเป็นคนพลัด
หวัง เพราะโลกเรานี้เต็มไปด้วยความงมงาย - การดำเนินชีวิตแผน
ใหม่ - การชดเชยกรรมกรรม - วัชการแห่งวัฒนธรรมใหม่ไปด้วยใจวิปริต
วอยแปลเพื่อแก่งแย่งกันตามหาทรัพย์อันมีค่าในกานกลางดำเนิน
ไปอย่างสุดเหวี่ยง และเลวทรามอย่างสูง ผู้ที่สร้างความคิดหวัง
ให้เกิดขึ้นในแนวชีวิตของเขาถือเอาสิ่งเหล่านี้เอง

เพนจิกมั่นใจว่าทำอย่างไรเสีย ฟอสเตอร์ก็คงจะไม่นำตนมารบ
กวนเกี่ยววข้องกับเขาได้อีกต่อไป เขานึกไม่ออกว่าถ้าเขาได้พบฟอส-
เตอร์เขาอีกเขาควรจะทำอย่างไร จนกระทั่งวันหนึ่งเขาก็ได้รับโทรเลข
ฉบับหนึ่งส่งมาจากบ้านพักของเขา โทรเลขฉบับนั้นมีใจความว่า

“กั้นจะผ่านมาทางนี้ บางทีจะมาพักกับแก ในวันจันทร์และ
วันอังคาร... ไกรดี ฟอสเตอร์

เพนจิกแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองว่าเขาได้ชำนรัชิตความมั่นคงจาก

โทรเลขของฟอสเตอร์ แต่แล้วเขาก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือปิด
 พรูวประการใดได้ มันเหมือนกับมีอำนาจลึกลับอันใดสักอย่างหนึ่งทำ
 ให้เขาเกิดใจอ่อน และแล้วเขาก็มีได้ไคร่ครวญถึงสิ่งอื่นใดอีกต่อไป
 เขาโทรเลขตอบฟอสเตอร์ด้วยประโยคสั้น ๆ ว่า “มาเถะไม่รักของ”

และแล้วคนๆนั้นก็มาปรากฏกายต่อหน้าเขาแล้วในบัดนี้ เขา
 เดินทางมาจริง ๆ เหมือนกัน และก็เพื่อความจริงอีกที่ว่าคน ๆ นั้น
 ความปรารถนาที่จะมา “ทวดตักน้ำใจ” กับเฟเนวิก เพราะเขา
 ได้ข่าวจาก แฮมลิน เฮ็คคัสล่าว เฟเนวิกต้องหลบหนีหนีมาจากเพื่อนฝูง
 ไปทรมาณตัวอยู่ตามลำพังเพราะมีเรื่องผิดใจกับเขาเป็นต้นเหตุ
 กันขง มีอยากจะเอาใจเขาไปคบหาสนทนากัน และถ้าแก่
 เขาใจกันเช่นนั้น ก็น่าคิดพิศวงหาว่ามีความเข้าใจให้แก่กายของ
 ใจกันเสียใหม่ดีกว่าเดิมนะ

เมื่อคนนฟอสเตอร์ได้พยายามจะปรุ่ความเข้าใจกับเฟเนวิก
 หลังจากที่เขาทั้งสองได้รบปะทะกันที่หิมะกันเรียบร้อยแล้ว สายตา
 เขาเป็นประกายแจ่มใสด้วยความกระหายที่จะทำความเข้าใจอันดีต่อ
 เพื่อนของเขาให้สำเร็จ เขาขมมือไปให้เฟเนวิกจับและขอให้เฟเนวิก
 แกลงข้อข้องใจที่มีอยู่ต่อเขาให้เป็นที่เข้าใจบ้าง

เฟเนวิกกล่าวปฏิเสธเรียบ ๆ ว่าเขามีโคคิดอะไร แฮมลิน
 เฮ็คคัสล่าวเหลือใจไม่เป็นเรื่องไปเองแท้ ๆ

“กันตใจจริง ๆ ที่โดยนแก่ฟุคเซนนี่ !” ฟอสเตอร์กล่าว
 ออกมาอย่างโล่งอก เขาผลัดลูกขยขึ้นอย่างลงใจพร้อมกับวางฝ่ามือ

ของเขาแทบลงบนไหล่ของเพื่อนรัก “เพื่อนรัก” กันดีใจมาก กันไม่มีความปรารถนาในกาที่จะเลิกคบกับแกในฐานะมิตรสนิท คิดดูให้ทันเพื่อน เราคบกันมาไม่ใช่เวลาสั้นอยู่แล้ว”

เพราะเหตุนี้และจากคำพูดเหล่านั้นเพื่อนรักกลับทวีความเกลียดชังในตัวสหายของเขาจนยิ่งเป็นอย่างไร

“แกมหนึ่งต่อใจ ไ้ไหนฮ่านยั้งใหม่ ?” ฟอสเตอร์หันมาทางเพื่อนรักพวกแกใจจนดลยลยณะระยงค์ ไ้จะสนใจระคนกัน “กันคิดว่าหนึ่งต่อใจเหล่านี้คงจะยาวนาน กันขอยิวระกของสมคระกมากทเดียว กันเห็นความรแกทหนึ่งต่อใจบนพันโลง ๆ แทนที่จะเก็บไว้ ในตุกระจก กันคิดว่า การเก็บหนึ่งต่อใจ ในตุกระจก ไม่คยนำตุนะเพื่อน”

ฟอสเตอร์เดินกลับมาทรุดกายลงนั่งเบองหน้าเจ้าของบ้านเขาจะ โงกหน้าไปทาสหายของเขาพร้อมกับท้าวแรน ลงบนหัวเขาทงคูของสหายรัก “ฟังนะเพื่อน กันตั้งใจมานานแล้วว่า กันจะต้องปรับความเข้าใจกับแกเพื่อเราจะได้หมคความกันแห่งแคงใจกันเสียที เราไม่มีอะไรกันเลยจริงใหม่เพื่อน เมื่อกันนกันโดยนแกบอกกัน เรนน ทริชจ่าใจ ? แคนนะ”

เพื่อนรักของมองดูหน้าเขาคลายจะค้นหาความจริง เขารู้สึก
 ขยะแขยง — ทั้งเกลียดทั้งตกใจระคนกันอยู่อย่างบอกไม่ถูก — เขารู้สึก
 เคลือบเคลมอย่างแปลกประหลาดขณะที่เพื่อนของเขาท้าวแอนอยู่บนหัว
 เขาเช่นนั้น เขาเองก็ระงอกไปข้างหน้าเล็กน้อย แต่หัวใจเขาคิดอยู่
 ว่าเขาอยากจะหยั่งความรู้ สักอันแท้จริงของฟอสเตอร์นี่กว่า คน ๆ นี
 เป็นอย่างไร จากสายตาทฟอสเตอร์ของมองดูเขานั้น เขา รู้สึกสงสัย
 อยากรู้ ให้ตกลงไปในสมองของฟอสเตอร์ว่า มีความรู้ สักอย่างไร
 ต่อตัวเขา แล้วเขาก็กล่าวออกมาว่า

“ถูกแล้ว ก็มันขกแก่ย์เค้นมันส่วนนะ เลียงจะมีอะไร
 ต่อไปอีกละ ?”

เขารู้สึกว่าขอนนบยหัวเราเรากระสันเนนเขา

“กันคใจ ที่ใจมรก - คใจนคจริง ๆ กันคิดว่าต่อไปน
 แกคงไม่เห็นกันเป็นตัวตลกไปอีกละนะ ความจริงนรกแก่มากพลชค
 มาเสมอ ไม่เคยคิดอะไรเลยตลอดตัวแล้ว เทาที่กันจำได้กันอยากจะม
 ความเข้าใจในตัวแกให้ดียิ่งกว่านี้ กันนับถือในความสามารถของแก
 บทประพันธ์ของแก เรื่อง....เฮ้อ.....”

“เรื่อง....ความธรรมดา นนแหละถูกแล้ว ทั้งสี่เรื่องนั้น
 ของแกดีมาก ถึงแม้ว่าแกจะฉิวฉวนอะไร ๆ ไปในแง่ร้าย แต่ยัง
 เป็นหนังสือที่น่าอ่าน ขณะนั้นกันเคยคิดว่าความจริงแกคงจะเขียน
 ได้ดีกว่านี้ออก

“ถูกแล้ว กันก็คิดเช่นเดียวกับแก”

ก็ ๆ และหลังจากนั้นก็ได้เดินทางไปต่างประเทศเป็นเวลาสามเดือน
 กันไปอีตาดิ ทีวี และที่อื่น ๆ อีกหลายแห่ง แล้วจากนั้นก็นัก
 ใช้เวลาที่เหลืออีกสามเดือนกลับไปใช้ชีวิตอยู่ตามชนบท นี่แหละ !
 เป็นวิธีการที่กันปฏิบัติ ความจริงแถมควรจะทำเช่นนั้นบ้าง”

มีบางสิ่งผู้คนในสมองของเฟนฉิก เขาคิดพันกรอด เขา
 จะทำได้อย่างไร เขามีเวลาอยู่ในประเทศเหล่านั้นได้สักกี่วันเขี้ยว
 แม้เพียงในประเทศกรีซสักหนึ่งอาทิตย์ แล้วไปเยี่ยมวีซัสสักสองวัน
 กำลังเงินในกระเป๋าของเขาที่ไม่สามารถจะอำนวยความสะดวกให้เขาได้สมใจนึก
 เสียแล้ว ความหวังเขาเคยมีความคิดเช่นนั้น แล้ก็ไปก็เสียเวลา
 เพราะเขาไม่มีเงิน พอไปก็จะถูกเรือเหาะเพราะเขาเปล่า ๆ ชุ่มมัน
 ไปตามความพอใจของเขาเป็นหลัก.....

แล้วเขาก็นั่งลงครุ่นพิจารณาด้วยตาเหม่อลอยไปท่ามกลางแสง
 แดกอันเหลืองอร่ามเบื้องนอก.....

“แถมเห็นเป็นไง ถ้าเราจะออกไปเดินเล่นกันสักหนึ่งชั่วโมง
 กอนที่จะตื่นแสงแดด” เขากล่าวเป็นเชิงชวนขันในที่สุด

ขณะที่เขาปล่อยให้คำพูดเหล่านั้นผานผ่านพรมสีปากของเราออก
 มานาน เขารู้สึกคล้ายกับว่ามีใครชักคนหนังกวาดประโยชน์กับเขา

เหมือนกัน เขาหันไปมองดูว่าจะมีคนอื่นอยู่ในที่นั้นอีกด้วยหรือเปล่านั้น
แต่ก็หาไม่มีใครอยู่ในที่นั้นไม่ ตั้งแต่ฟอสเตอร์มาพักอยู่ด้วย เขาไม่เคย
เคยปากชวนฟอสเตอร์ไปเดินเล่นในเวลาเย็น ๆ เลยสักครั้งเดียว ก็
แล้วทำไมวันนี้เขาจึงเคยปากชวนฟอสเตอร์ไปเดินเล่นเล่า หรืออยาก
จะชวนเขาไปชมภูมิประเทศในบริเวณนั้นกระมัง อยากจะพาเขาไปดู
ท้องทุ่งอันแจ่มใส เต็มไปด้วยทิวเขาชะง่อนเงิบทมนทันทนซึ่งประกอบ
ไปด้วยธารน้ำใสแจ่มแวววาวอันเป็นสิ่งอันงดงามของ ภูเขาจะรอด
ทศนียภาพของแผ่นฟ้าอันแจ่มใส ซึ่งเต็มไปด้วยเมฆบาง ๆ ลอยผ่าน
เป็นกลุ่มอยู่เหนือยอดเขา บ้างก็เห็นหงส์ทองเป็นประกายสีม่วงคลา
ปกคลุมอยู่ทั่วไป เขาคงอยากที่จะดูฟ้าสูงเหล่านั้นต่อฟอสเตอร์กระนั้น
หรือ ถ้าไม่ใช้ความกังวลประดังกระว้าง ในสมองของตน เขาจะรัก
คล้ายกับความใคร่มาชมอันเป็นสิ่งที่เขา หรือกับเขา โดยนัยเหมือน
กับมีเสียงกระซิบพูดกับเขา นึกถึงแต่จะมีเจตนาอย่างอื่นแฝง
อยู่เสียจะกระมัง ?

ทั้งสองพากันเดินออกไปจากบ้านพัก บ่ายโฉมหน้าไปตาม
ถนนซึ่งตัดลาดไปตามฝั่งทะเลสาบ บางตอนที่ตัดลงมานำเข้าไปในหมู่
ไม้ ซึ่งขนานต้นสูงขลุ่ยอยู่ริมฝั่ง แสงแดดสทเลส่องส่องลงมาดัง
พินนาเป็นประกายแลระยับ บางตอนที่เห็นท้องของภูเขาสูงก็จะพบ
บึงแสงแดดเสียดสี บ้างก็เกิดเป็นเงามืดทมนทันทนมากลัว

ฟอสเตอร์เดินคุยไปกับสหหายของเขาตลอดทาง ว่างสูงขลุ่ย
ของเขาคล้ายก้าวเดินไปอย่างเชื่องช้าระมัดระวัง ในลักษณะคล้าย ๆ กับ

ว่าเขากลับหลงทางขณะนั้น สมอของเขาก็คิดค้นหาเรื่องต่าง ๆ ที่
ผ่านมาแล้วแต่คงกระโน้นมากุยกักับสหายของเขา ซึ่งเดินตามมา
เบื้องหลัง

“ก้นดีใจจริง ๆ ใครบ้างจะไม่ดีใจ นอกเหนือไปกว่าสิ่งใด
ทั้งหมด ก็นั่งถั่วก้นได้มันลุ่มลึกประดังศมศมความตั้งใจของกันแล้ว
หลังจากกันได้เพียรพยายามมาตงบี่สองบี่ ก็น้อมใจในความล้ำลึก
ของกันจริง ๆ ฮะตอนทักกันเบ็ดเตล็ดก็ออกแล้วเห็นเข้เงินตบรวรุ
อยู่ข้างโน้น ก้นดีใจจนเนื้อเต้น ดีใจจนลืมตัว ความจริงไอ้จำนวน
เงินเพียงร้อยปอนด์นี่มากมายฮะไว้นัก... แต่ก้นดีใจว่ามันเป็นเกียรติ
ยศสำหรับกันเป็นอย่างมาก.....”

เขากาลังเดินไปไหนก้น ฮะ เขาเดินไปก้นฮะยังไร้ความหมาย
กระนั้นหรือ ไร้ความหมาย... เปตา! มีใช้ไร้ความหมาย ทุกสิ่ง
คือมันมีความหมายในตัวของมันเอง... คือมันมีความหมายตาม โชคชะตาที่
จะลดมันตาลให้เป็นไป - ฮะฮา! เพื่อนวิกเปล่งเสียงหัวเราะดังก้อง
ขึ้นในทันที

ฟอสเตอร์หยุดขำกั

“ฮะไร ! ฮะไรกัน ?”

“แกถามฮะไร ?”

“ฮ้าว ! แกหัวเราะฮะไรล่ะ”

“ฮือ ! ก้นรู้สึกฮะไรบางอย่าง”

ฟอสเตอร์สอดแขนของเขาเข้าไปไว้กับช่วงแขนของเพื่อนวิก

“ก้นรู้สึกเป็นสุขใจที่เราได้เดินคล่องแขนกันอย่างนี้ มันทำให้เรามีสภาพเป็นเพื่อนรักกันอย่างแท้จริงมากจนออก ก้นเป็นคนช่างคิด ก้นชอบออกกับเพื่อนตรง ๆ ว่าก้นเป็นคนช่างคิด นินะเพื่อนรัก ก้นจะบอกให้ ชวตมนุชย์เรานะมันไม่เป็นจริงจริงขงยันท่า โคนักตก เพราะฉะนั้นตราบได้ที่เราชวตอยู่ ก็ขอให้เราเป็นเพื่อนกันไว้ดีกว่า เราต้องคิดถึงเพื่อนไว้บ้าง ไม่ว่าจะเราอยู่ในที่ใด ๆ ก็ตาม อย่างถกนะ ก้นก็คิดว่าแกเก็บตัวหนีจากเพื่อนฝูงมาอยู่ตามลำพังเสียเป็นนมนานแล้ว นานะเพียงพิศเลยที่จะกระมัง” เขากะขับแรงแรงของเพื่อนแน่นเข้าแล้วกล่าวต่อใน นินะสิ่งจริงที่ก้นอยากจะทำกับแก”

มันจริงเป็นการทรมานเสียอย่างเหลือเกิน... เราสงสัยเหลือเกินว่า ถ้าหากเราตระเวนเข้าแจนเล็ก ๆ ผอมเกร็งเต็มไปด้วยกระดูกท่อนนเร้าใจเต็มตามือแล้วอีกทางของเรา มันคงจะมีเสียงดังเผาะเผาะทีเดียว หักให้ตะเขยคตกับความรู้สึกใจ เพื่อนรักยังคงไปหัวใจเรายังเคียดพลาน เรานั่งงงยบ - บรรยากาครอบ ๆ บริเวณนบกเงยบงัด เขาทรมานคงแขนกับฟอสเตอร์ที่ออกไปอีกไม่ไหว เราจึงดึงแขนและปลุกตัวออกห่าง

“เรามาถึงหมู่บ้านแล้ว ทนเป็นที่ ๆ มีคนพากันมาพักผ่อนเป็นจำนวนมากในฤดูร้อน มาทางนเถะ - เราเลยจะไปทางขวามือ ก้นจะพาแกไปตู่แกงนา”

- ๕ -

“แก่งน้ำ?” ฟอสเตอร์ย้อนถาม “ขอโทษเถอะ มันออกจะโง่มาก ไ้แก่งน้ำของแก่มันคืออะไรนะ?”

“แก่งน้ำเหมือนบ่อน้ำหรือทะเลสาบเล็กๆ ที่อยู่ตามซอกเขาอย่างไรละ มันวางอยู่เต็มทิวเขา มันเงียบสงบและน่าดูน่าเพลิดเพลินเจริญใจนัก แต่บางแห่งก็สกปรกและโหดเหมือนกัน

“กันขาค่ะจะเห็นเหมือนกันแฮะ”

“ถ้าแกอยากเห็นก็ไปสิ” กิลเดินเอง เดินไปตามถนนที่ขรุขระนวลก้นอย่างถนัด ถ้าไม่รีบก็หยุดไป

“ไม่รีบก็หยุด” แก่ไม่เห็นก็รอจากันยาว เดินเดี๋ยวเดี๋ยวก็คงถึง

“แก่งน้ำบางแห่งมันลึกมาก ลึกจนขงไม่ถึง บางแห่งไม่มีใครรู้ว่ามันลึกสักแค่ไหน แต่มันเงียบและน่านั่งเรียบเหมือนแผ่นกระจก จะโง่ก็ดูลงไปเห็นเงาเราที่เดียว”

“แก้ว โหมเพื่อนวัด - กันเป็นคนกลัวน้ำและว่ายน้ำไม่เป็นเสียด้วย กันไม่อยากจะไปไหนสัก ๆ เลย แก่อย่าหัวเราะเขาะกันนะ เมื่อหลายปีมาแล้ว ขณะที่กันยังอยู่โรงเรียนครึ่งสมัยเป็นเด็ก ๆ มีเพื่อนโต ๆ จับกันก็คลงไปในน้ำจนกันเกือบจมน้ำตาย ใ้พวกกันมันไม่แกล้งตอก แต่มันหนักกว่ากันว่ายน้ำเป็น เดียวกันยังจำหน้า

เพื่อน ๆ เหล่านี้ได้เสมอ”

เพื่อนรักใคร่ควรดูถึงคำพูดเหล่านี้ พลันคิดถึงเหตุการณ์เหล่านี้
นั้นขึ้นในทรวงนึก เขาเห็นภาพเด็กหลายคนรูปร่างล่ำสันแข็งแรง เขา
นึกเห็นภาพเด็กเหล่านั้นกำลังบอบคอบ และจับเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งอ่อนแอ
กกลงไปในน้ำ และเขาเด็กคนนั้นคนจนนั้นมาแตกกระจาย.....

เขาถอนใจเฮือกใหญ่

ขณะนั้นพ่อตเฒ่ากำลังเคี้ยวกับเรา คุกลายๆ ก็บอกว่า
เกิดกลัว และต้องกลัวอยู่ใกล้ๆ กับเขาหรือ ไม่นใจพจนภูมิประเทศ
ตอนนั้น คอยปลายนตกลูก ปักธงเดินวิมานมาแล้วเมื่อสักครู่นี้ จะ
แลดูชายชวาหน้าหงิกเห็นแต่ตาเขารูขี้แ้ว ใจเกร็งงม จนนทีเขาเดิน
ตัดเจาะไปตามไหล่เขาตามไปสายยืมสารจะกระจะระ ตรงเชิงเขาบ้าน
ชวามือของเขาเป็นเหมือนหิน ซึ่งส่วนมากถูกซัดและระเบิดเป็นบ่อ
ลึกทงรอยไว้ให้เห็นหลายแห่ง แต่บางแห่งก็ยังมีรอยแสดงให้เห็นว่า
ยังคงซัดค้างอยู่สักในราวบ่ายวันนั้นเอง แต่ก็เป็นส่วนน้อยรอบ ๆ
บริเวณงัยบสงัด ไตยขึ้นเสียงลมพัดควางหวัด เขียวเขื่อนนาจนลุด
มีลาธารสายหนึ่งซึ่งกระแสน้ำไหลเชี่ยวพุ่งปราคเป็นเทือกจากกระ-
บชกลงสู่แก่งน้ำเบองกลางเสียงดังก้องนาคลวด ในท่ามกลางขุนเขา
ต้นสูงทมนั้น ปรากฎเป็นเงามืดดำ มีลักษณะคล้ายเครื่องหมาย
คำตามแลดูพิศลง

ขณะนั้นเขาทั้งสองพากันเดินขึ้นไปถึงตอนที่มีระดับสูงชันกว่า

เดิมเล็กน้อย ฟอสเตอร์หอบชกด้วยความเหน็ดเหนื่อย

เพื่อนรักจึงมองดูภริยาทำทางของฟอสเตอร์ด้วยความชิงชัง
จนเหลือที่จะรับไว้ได้ ทางเดินตอนนั้นค่อนข้างจะแคบ ทำให้เขา
ทั้งคู่อิงได้ไปตามข้างเหมืองหินที่ถูกระเบิดและขุดไว้ตามไหล่เขา ทำ
ให้เกิดลำบากในกวางเดินยิ่งขึ้น

ตรงเชิงเขาเบี่ยงตรงหน้าเขาทั้งสอง คือตามลหะเขตแดน
ซึ่งตั้งอยู่ตลิ่งเขาและแนวบริเวณกว้างออกไป ทางค้ำขวามือเป็นวง
ล้อมรอบหุบเขาสูงนั้น

“นั่นยังไม่ใช่แค่นั้น” เพื่อนรักบอกรับ แล้วกล่าวต่อไปว่า
“ก็นั่นกว่าพระอาทิตย์จะตกจากด้านซ้ายอีก ดูสิ ยังไม่ทันไรเลยซัก
จะมีตกเสียแล้ว”

ขณะนั้นฟอสเตอร์จะลัดก่อนหน้าเขาคง เขาโศกเจ้าจับแขน
เพื่อนรักไว้แน่น

“แหม ! โธ่แสงชมกษัตริย์เวลาไหลพลันทำให้แลเห็นภูเขา
เป็นเงาหมื่นพันแลดูตระกุ่ม ๆ ขอบกลดณะ กันซักจะมองไม่ค่อยเห็น
หนทางเสียแล้ว”

“นั่นแต่เราสองคนเท่านั้นแหละ” เพื่อนรักตอบ “แกรู้สึก
เงยบ่วงเงงขึ้นบ้างไหม ? ขณะนี้พวกคนงานขุดหินคงกลับบ้านกัน
หมดแล้ว นอกจากเราสองคนแล้วคงไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้นอีกเลย
แถมคอยดูให้ชนะ เคียงเกาะจะได้เห็นแสงสีเขียวหมกไม่เคยเห็นค่อย ๆ
ต้องลงมาบนยอดเขาสูงนั้น มันจะมีแสงวาแวเขียวอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็จะ

มีคมองไม่เห็นอะไร"

"อ้าว ถึงแล้ว นี่ใจจะแกงนำทกนบอก แก้วใหม่ฟอสเตอรี ว่าทำไมมันจึงชอบสถานที่นี้เสียจริง ๆ มันรู้สึกว่ามันสนใจมันเป็นพิเศษ โดยเฉพาะสำหรับมัน เช่นเดียวกับความรุ่งโรจน์มีชื่อเสียงและความสำเร็จ ซึ่งดูเหมือนจะจำเพาะเจาะจงเกิดมาเป็นพิเศษสำหรับแกเพียงคนเดียว มันมีเจ้าตงัน แต่แกมีเจ้าตงันเหล่านั้นแต่ผลที่สุด เราจะต้องลงเรียนลักษณะเดียวกันนั้นแหละเป็นของแน่ ฮะ ฮะ....."

"แต่คุณคิดว่าเธอแนะนำตงันของมันนั้นแหละ เป็นถิ่นของมัน และในถิ่นเองเดียวกัน มันก็น่าจะมีอะไรบางอย่างและนอกจากนั้นมันคิดว่าเราจะต้องไปแยกจากกัน... และมันมีความกังวลด้วย.... ใจ! แกคิดความมันแจ่มแจ้งดีหรือยัง?"

"แกงนเป็นแกงที่ลวกมากแต่หนึ่ง ชงไม่ ใครรู้สึกความมันจะลวกสักเพียงใด ชวมชาติซึ่งมาตุภูมิของตัวตงันเหล่านั้นแหละที่มันจะรู้ได้ มันคิดว่าคงจะมีสักวันหนึ่งมันจะทำให้มันได้ลองรู้สึกความลับของมันได้แต่เพียงผู้เดียว มันนั้นแหละจะเป็นคนรชาบความลับของมัน"

ฟอสเตอรีคล้อยตามด้วยท่าทางเขยย่นและคุ่มน

"จริงทีเดียว แกงนำของแกงส่วยนำตงันมากเพิ่นวัด มันชอบแกงนำของแกงมาก มันมีเสน่ห์ชวนรังใจกันจริงๆ แต่มีนะ มันคิดว่าถึงเวลาที่เราควรจะกลับมานั่นเสียทกกระมัง โธ่ทางเดินที่คดงอได้ไปข้าง ๆ เหมืองดินนั้นมันลำบากไม่ใช่เล่นน่าแก มันเป็นคนมีตะป้าเสยสนคทเดียว"

“แกเห็นสะพานเล็ก ๆ ที่ยื่นลงไปในแอ่งน้ำนั้นไหม” เพน-
 วิกถาม พร้อมกับมือฟอสเตอร์ชอกเดินไป “ใครก็ไม่รู้สร้างมัน
 ขึ้นไว้ ก็นึกคิดว่าคงจะมีเรือผูกอยู่ที่ปลายสะพานนั้นสักลำหนึ่งเป็นแน่
 แล้วเราจะได้เห็นว่าไอแก่งน้ำนั้นจะลัดสัดแค่ไหน เราออกไปที่นั่น
 คงจะเห็นว่า ไอภูเขาถนนล่อมเป็นวงอยู่โดยรอบทุกด้านทีเดียว”

เพนวิกคว้ามือฟอสเตอร์ พาเดินออกไปทางปลายสะพานและ
 ทดทรงนถาหากมองลงไปใ้ในแก่งน้ำจะเห็นว่าเป็นตอมล็กที่สุด ความ
 ลึกของมันเมื่อแลลงไปจะเห็นว่าเป็นแอ่งน้ำลึก ฟอสเตอร์ จึงเขม้ง
 ลงไปในแก่งน้ำสักครู่แล้วก็ยกหน้าขึ้นแล้วเดินไปยืนอยู่เบื้องบนยอด
 เขาซึ่งสูงตระหง่านค้ำค่อมด้วยรอยเท้าคนในระบอบ โกลด์ เขากล่าว
 ออกมาว่า

“ก้นชกหมาจกสะพานนี้ไปรอบๆ ชกกระเบื้อง ๆ เสียแล้ว
 และ ก็นึกคิดว่ากลับมาที่นี่ที่แถวนี้แหละเพนวิก ชกชกขาเดียวจะมด
 มองไม่เห็นทาง”

“กลับมาหรือ! เฮ้-มันแก่กลับมา-” พอสพูดราคา
 เพนวิกไข่มือกาคอของเข่า ซึ่งกำลังจะหันหน้ากลับมาจหน้า
 หาย ดวงตาทั้งคู่ของฟอสเตอร์เหลือกลานด้วยความตกใจ พอ
 เพนวิกออกแรงคันข้อมือของเราคาคอฟอสเตอร์ ออกไปเพียงเล็กน้อย
 ร่างอันสูงระลูดของฟอสเตอร์ก็เขลล้าไปข้างหน้าแล้วหล่นค่อมลงไปใ้
 แก่งน้ำ ฟอสเตอร์ร้องจนเสียงหลง มีเสียงน้ำแตกกระจายอยู่เบื้อง
 ล่างแล้วกระเซ็นสาครขึ้นมาเป็นฟุ้งย น้ำในแก่งกระพือเป็นละลอค
 และเป็นวงกว้าง แลวกเงยบสง...

- ๕ -

ความเจ็บปวดแผ่กระจายไปทั่วบริเวณนั้น.... ระลอกทกระ-
 เหมเป็นวงแผ่กว้างอยู่บนพนักในแก๊งก็เจ็บตบลงตามเดิม ใน
 ทามกลางทบเขานเจ็บปวดปราศจากศัพท์สำเนียงใด ๆ เฟนวิกเอง
 ก็ย่นงเจ็บ และก็ในเวลาเดียวกัน เขารู้สึกพอใจในเหตุการณ์
 ings เป็นอย่างยิ่งเขายืนสงบนิ่ง สักครู่หนึ่งแม่แต่สถนิก เขาเพิ่ง
 สายตาลงไปบนพนักความตึงเครียดนั้น แขนทั้งสองของเขาประสาน
 ออกอดแน่นในตักย่นงเรกลายคนก็ลงสู่ความมืดอย่างหนัก แต่หา
 มิได้ เขามองคิดทั้งตั้งใจเลือกการหนีน้อยอย่างเต็มตัว เขารู้สึก
 พังใจที่ได้ปลงศพปลงบนบรรพตอันน้อยอันน้อยของเขาเองได้ ในครั้ง
 นอกเหนือจากความตึงเครียดแล้วเขาก็คิดถึงนางดังส่งอันใดแม่แต่
 น้อย

ฟอสเตอร์จากไปเร็ว มีจุดพอร์ มนุษย์ที่น่ารำคาญ ชอบ
 พุดพลาบ ชอบอวดดี ใจแค้นหยิ่งและเห็นแก่ตัวอย่างร้ายกาจนั้น
 บัดนี้ได้จากไปแล้ว ไปอย่างไรไม่หวังจะได้กลับมาเป็นทวกันย่นงตาเขา
 ค่อยไปอีก เจ้าแก๊งนำแห่งใจความมั่นคงของเขาอย่างเหลือเพื่อ ปราบกฎ
 กาวณชนเจ็บตบหนึ่งของแผนนำอันรวบรวมของหน้าเขา มีความ
 หมายคล้ายจะบอกวา "แกปฏิบัติกิจของแกได้เรียบร้อยดีมาก มันเป็น
 ความสำเร็จแก่ประกอบขึ้นได้อย่างงดงาม เขาพร้อมอีกกันประกอบ
 มันขึ้นได้อย่างสมบูรณ์- แกกับฉัน - ฉันรู้สึกภูมิใจในกรรมกระทำของ
 แกเป็นทวกัน...."

เขากุมิใจตัวเองที่ว่าเขาได้ปฏิบัติกิจ เพื่อความรวบรวมแห่งชีวิต
 ของเขาเองได้ในที่สุดอย่างเด็ดขาดแต่ ๆ ขณะนี้เขารู้สึกกระหายที่จะ
 บำเพ็ญกิจของเขาได้ต่อไปอย่างรวบรวมแล้ว เขาต้องใช้ชีวิตสั้นโศก
 มิได้ประกอบกิจการอันใดเลย และตลอดเวลาที่เขาลบหน้ำอยู่ในบริเวณ
 นั้นเป็นเวลาอันบีบ ตลอดเวลาที่ผ่านมานั้น เขาไม่สามารที่จะทำอะไรได้
 นอกจากความขุ่นมัวหม่นหมองที่เป็นรอยจารึกอยู่ในชีวิตหัวใจ เขา
 ต้องกลายเป็นคนเสมือนต้นคัมไครจะโรเป็นลาเป็นต้น และเคยจน
 ถึงเวลาที่เขาจะเริ่มขบงานของเขาต่อไปได้ตามเดิมบ้างละ เขาสำรวจ
 จิตใจให้กลับคืนเป็นปกติ เว้นพยานหลักฐานของไปตามบริเวณภูเขาโดย
 รอบ เขากุมิใจ—และในเวลาเดียวกันเขารู้สึกเย็นเยือก ใจหายวูบ
 และต้นสะพานอย่างพิศพิศ เขาได้ปลดปล่อยมือถือกระบี่ของเขาเพื่อกัน
 ทนาว นนอะไร แสงสว่างที่เห็นความมืดมิดค่อย ๆ ปรากฏขึ้นในท่าม
 กลางเงาคำทมิฬของขุนเขาเหล่านั้น แล้วความมืดก็ปกคลุมไปทั่ว
 บริเวณ มันรักจะมีคนมากรณ เขาควรที่จะกลับบ้านเสียที

ขณะนี้เขารู้สึกทนาวเย็นจนพันกระตบกัน เขาเริ่มเดินออกมา
 ตามทางลาด แต่รู้สึกพวพวังไม่อยากจะจากเจ้าแก่งน้ำแห่งนี้ไป
 เลย เจ้าแก่งน้ำนั้นสนิทกับเขาเป็นเพื่อนยากส่งเสียงโดยแท้ที่เขามีสัญ
 ในโลก ขณะที่เขาก้าวเดินมาในท่ามกลางความมืดตามทางเดินที่ขรุ
 ขระเขาเริ่มรู้สึกหวาด ความคิดเกิดครุ่นว่าเขากำลังเดินกลับไปบ้าน
 ท้องว่าง เมื่อกันนแต่ ๆ ที่บ้านยังมีแขกมาพักอยู่ด้วย แขกคนนั้นคือ
 ไครละ ฮาว-กัฟอสเตอร์นี่ซี ฟอสเตอร์ที่รอบทำหน้าทะเลเช่นอย่างนัก-

จบ ทำท่าทางเรียบร้อยอ่อนโยน แล้วก็ชอบทำตาปรอย ๆ ทุนไม่มี
พอสเตอร์ละ เขาจะไม่มีโอกาสได้เข้าไปอยู่ในบ้านนั้นอีกต่อไปแล้ว

ทุนโดนเพื่อนพวกเรมออกวง เขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเขา
จึงต้องวง แต่มความรูสึกอย่างหนึ่งว่าเพราะเกิดจำเหตุในการที่ต้อง
กลับออกมาจากแก่งน่านนเพียงคนเดียว ความจริงเขารู้สึกอยากจะ
อยู่ที่แก่งน่านจนตลอดวง แต่เพราะมันค่อนข้างจะหนาวเย็นจึงทนอยู่
ไม่ไหว เพราะเหตุนี้เขาจึงต้องวง อยุ่ยากจะโหดบ้านเสียเร็ว ๆ เพื่อ
จะได้ไปจุดตะเกียง ดูบ้านของและสิ่งของเครื่องใช้ให้ปลื้มใจสักหน่อย

เสียงหึ่งเทกกระซำขยับตลอดทางที่เขาวิ่ง และในขณะเดียวกัน
เขาก็โดนคนหลายคนมาเสียดคนึงตามหลังเข้ามาด้วยอีกคนหนึ่ง พอ
เขาหยุดวง เขาก็สังเกตเห็นว่ามีคนคนหนึ่งหลังหยุดวง เขาก็คอย ๆ ระบาย
ลมหายใจ ที่รองหลังด้วยความร้อนจนไหลซึมทางลงมาตามโหนก
แก้มทั้งสองข้าง—มันไหลเป็นทางหยาดเขม่นลงมาข้างในเสื้อทางเบร้ง-
หลัง หงเบร้งของเราเบร้งเข็มเขม่นข้างต้น หัวใจเต้นตึกตักอย่าง
บอกไม่ถูก รอบบริเวณนั้นเงียบสงัด จะเหลียวไปทางทิศไหนก็เห็นแต่
เงาหม่นของขุนเขาจึงถามของคุเป็นรูปปร่างพิกล มันเต็มไปด้วยความ
มืดครมจมนองอะไรไม่เห็น นอกจากดวงดาวบริหรรังลลยระเงะระกะ
อยู่บนแผ่นฟ้าสีม่วงคลา มีลักษณะเช่นเดียวกับแสงวิบหว่ววมแวม
ของตะเกียงเรดกำบนหลังยล่ายอยู่ ในท้องทะเลอันเว้งว่างฉะฉาน

หัวเขาทั้งสองข้างของเขาปวดเมื่อย หัวใจจวบหัวใจด้วย
ความเหนื่อยอ่อน แล้วเขาเรมออกวงต่อไปอีก หัวใจเรมด้วยเขาทุก

ตนมาถึงหัวโค้งทางเข้าโรงแรมซึ่งสังเกตได้จากแสงไฟ เขาแยกทาง
 เลี้ยวเลาะไปตามทางเดินชายทะเลสถาปและคอยมือหนีเท้าก้าวเดินไป
 อย่างเงิบสงบบ แต่หูเขาก็ยังได้ยินเสียงฝีเท้าก้าวเดินตามมาข้างหลัง
 เข็มเค็ม ทำให้เขาต้องหยุดเงยทรวงแล้วทรวงเล่าจนสุดแสนที่จะทน
 ทาน เขาร้องถามออกไปว่า “นั่นใครวะ!” แต่เขาหาได้ยินเสียงตอบ
 มาแม้แต่ประกวไรโตไม้ สิ่งที่เขาได้ยินอย่างเดียวกับคชเสียงเสียดสีของ
 ลำต้นไม้ซึ่งโยกส่ายตบตีใบพรุนที่ใบเกาะแถมแทน

เขาได้ประจักษ์หน้าเขาคบปรากฏการณ์อันน่าพิศวง แต่อำคัย
 ทักษะใจของเขาถวิลนึกถึงแรงเกรง และโทษทัณฑ์เป็นทนต์เค็มอยู่
 แล้ว เขาก็มีไคศความงัดเงาเงาทั้งคืน เขาหาอุกคไม่ว่าเขาเสียงที่
 ปรากฏตามหลังเขามาตลอดทั้งคืนมีอะไรเป็นนัยภาพที่ส่งสู่ความมาจาก
 แก่งน้ำ-เขามีไคศความงัดเงาเงาทั้งคืน เขาคบเห็นใครก็ตามเขามาด้วย เขา
 ได้ยินเหมือนเสียงกระซิบซึ่งเป็นความหมายที่เขายังกว่นคิดคิดหุอยู่ว่า
 “เราพร้อมก่อนประกอบมันขึ้นมาด้วยกัน ฉะนั้นกันจึงไม่สยาคจะ
 ปลัดยให้แกร์บมีคชขอบแต่ลำพังคนเดียว กันจะตามมาอยู่กับแก มาอยู่
 เป็นเพื่อนแก”

เขาก้าวเลี้ยวลงถนนป้ายโฉมหน้าเขานของเขา ซึ่งปรากฏ
 แสงไฟส่องอย่างอยู่เบื้องหน้า เขาก้าวเข้าไปในบ้าน โดยนเสียงประตูปิด
 ความหลังเขาดังกรก เป็นสัญลักษณ์ความคืนเขาได้เขามาอยู่ในซอมอัน
 แห่งบ้านของเขาเองแล้วอย่างเรียบร้อย เขาก้าวเข้าไปในห้องนั่งเล่น
 จุดตะเกียงบน ห้องซึ่งบรรจเค็มไปด้วยสรรพหนังสือเรื่องต่าง ๆ ที่

ฟอสเตอร์แสดงความสนใจเป็นอย่างยิ่ง

หญิงชราที่เป็นผู้ดูแลบ้านของเราก้าวเข้ามาในห้องแล้วถาม

เราว่า

“คุณจะมาทำอะไรใหม่คะ?”

“ไม่เอาละ รบกวนใจ แอนนี่”

“แล้วคุณอีกคนละคะ แกจะมาทำอะไรใหม่?”

“อ้อ! นายคนนั้นเขากำลังไปไหนแล้ว!”

“อ้อ! ถ้าเขานำอาหารเขมรมาให้แก่คุณคนเดียว?”

“ถูกแล้ว สำหรับฉันคนเดียว!”

เราทรุดตัวลงบนเก้าอี้เท้าแขนรอบหลับไปด้วยความอ่อน

เพลีย.....

เราตกใจตื่นขึ้นขณะที่หญิงชราเอื้อมมือไปแตะหัวไหล่พร้อม กับบอกว่าอาหารเขมรนั้นได้จกยกมาให้เรียบร้อยแล้ว ทั้งนั้นมันแสง สว่างเพียงสลัวจากแสงเทียนสองเล่ม ซึ่งจุดบริเวณขอบบนเชิงเทียนที่ แดงทงศ์มันตั้งอยู่บนหลังเตาผิง เราเกลียดและรำคาญมันเป็นอย่างขง เพราะเจ้าแสงเทียนนั้นแหละที่ทำให้เราเห็นร่างและท่าทางของฟอส- เตอร์ มันยังเป็นภาพที่เรารู้สึกว่า ร่างนั้นผอมสูง-เลียงแหลม-เขา ไม่อยากเห็นและไม่อยากได้ยินเสียงเลย....

จะเป็นเพราะเหตุใดก็เหลือคาด หึ่ง ๆ ที่เขารู้อยู่แก่ใจแล้ว
ว่าฟอสเตอร์ไม่มีโอกาสจะเข้ามายังบ้านเราอีกต่อไปได้ แต่
ถึงกระนั้นเขาก็อดที่จะหวาดระแวงและกลัวฟอสเตอร์ จะเข้ามาในบ้าน
เขาอยู่นั่นเอง เขาจึงหันหน้าออกไปทางประตูห้อง แต่มีนมคนไม่
สามารถจะมองเห็น เทียนที่ปักอยู่บนเชิงเทียนสีแดงทงคู่นใหม่
ละลายลงไปจนเกือบหมด มีแต่แสงเรือง ๆ ของนงเงิมครมนอก
จากตรงบริเวณเตาผิงซึ่งคงยังมีแสงสว่างอยู่ด้วยบ้างเล็กน้อย

เขาลุกขึ้นเดินไปยังห้องอาหาร ทรุดกายลงนั่งท่าระกับอาหาร
มอเชนตอไป แต่เขารับประทานอะไรไม่ลง ในตักอย่างใหญ่ ในห้อง
นั้นรู้สึกเว้งว่าง ริมโต๊ะอาหารตักคานทองเคียมฟอสเตอร์นั่งรวมรับ
ประทานอยู่ด้วย คนนี้คงแต่เฝ้าดูว่างเปล่าราวตงแวดล้อมที่ลานคอย
สร้างควมรู้ สักวาเพื่องที่ถูกรวบไว้ก็อย่างนั้นแหละ

ตรงหนึ่ง เขาตื่นนอนจากโต๊ะอาหารเดินไปเปิดหน้าต่างแล้ว
ชะโงกหน้าออกไปข้างนอก เจยพวงกตที่ตางต่าง ๆ อย่างใจลอย
ท่ามกลางความเงิบสงคนเขาได้ขมเสียงงระแต่น้ำไหลรินดังจ๊อก ๆ
เสียงเคลอนไหวของอะไรบางอย่าง ฟังดูคล้าย ๆ กับว่าบ่อน้ำลึก ๆ
ที่โชนสีกแห่งกำลังมีน้ำไหลลงไปจนดินปากบ่อ เสียงโบไม่ โบกสับกระ
คนกับเสียงร้องเป็นระระ ๆ ของนกเค้าแมวดัง โหยหวลมาอย่างซัดเจน
และทันใดนั้นเขารู สักเหมือนกขม ใครคนหนึ่งมายืนพูดกระซิบอยู่เบื้อง
หลังเขา เพื่อนึกคังหน้าต่างมดเขามาอย่างรวดเร็วแล้วหันกลับเข้ามา
ดู เห่งสายตาคำความมดซึ่งปกคลุมอยู่ในห้องไปจนทั่วแต่ก็มิได้เห็น

ใครสักคนเดียว

จากนั้น เขาก้าวชนเตียงนอน.....

— ๓ —

เขามือหลับไปบ้าง พยายามสกดใจที่จะไม่คิดอะไรให้
 เปลืองสมอง แต่เดี๋ยวเขาก็ลืมไปตรงๆ ไม่สามารถจะหลับลงได้อีก
 ต่ไป ขณะนั้นหัวใจเขาเต้นแรงด้วยความหวาดสยอง เขารู้สึกคล้าย
 กับได้ยินเสียงคนเรียกชื่อเขา ลมธรรมา เขาชอบนอนเปิดหน้าต่าง
 แง้มไว้อ่านหนังสือ และไม่เคยเข้านอนในห้วงมรสุมทางหน้าต่างเลย คืนวัน
 นั้นพระจันทร์ส่องแสงสว่างลือๆ เขามองทางช่องหน้าต่างเพียงสลัวๆ ทำ
 ให้เห็นเครื่องใช้ต่าง ๆ ในห้องเพียงเลือนราง ถึงกระทั่งเป็นเงาเท่านั้นที่
 พอจะสังเกตเห็นได้เท่านั้น นึกกันก็จะปรากฏเป็นเงาคำมดไปหมด
 แสงจันทร์คนนั้นช่างมืดสลัวหรรษาเหลือเกิน แสงหรรษาแต่เป็น
 สีเขียวเล็กน้อยนั้น ช่างเหมือนกับสภาพตอนเย็นขณะที่เขาเข้านอนใน
 หูบเขาเหล่าโนนไม่มด

เขายังสายตาจับตรงไปยังช่องหน้าต่างบานที่เบ็ดขมไขว้เขา
 มองเห็นคล้ายกับมีอะไรสิ่งหนึ่งเคลื่อนไหวไปมาอยู่ทีหน้าต่างนั้น—ท่าม
 กลางแสงสว่างสลัวๆ นั้นเขาเห็นมันเป็นประกายระยับระยับ
 เขายังจับตามองอย่างเพ่งพินิจ อันจาง—นมนนเป็นสายนาทกาลงไหล
 ลงลงมาบนของหน้าต่าง เห็นชัดๆ ทีเดียว.....

น้ำไหลท่วมขึ้นมาเห็นถนัด เขามองทวารของตุพรพร้อมกับตะแคง
หูฟังเสียงนกร้องที่ปรากฏแก่สายตาเขาขณะนั้นกคชทของหน้าตานั้น
ปรากฏมีระดับน้ำท่วมจนถึงสูงชัน ๆ มิได้ไหลเข้ามา แต่มีพลัง
พุ่งชนคล้าย ๆ กับจะชนเข้ามาขณะนั้น

เขาลุกขึ้นนั่งอยู่บนเตียง เขาเห็นน้ำไหลตามขอบหน้าต่าง เห็น
มันเขยล้นขึ้นมาพ่นอรรถหน้าต่างแล้วกหยด แลวกทำท่าเหมือนจะเท
เข้ามาในช่องหน้าต่างบานนั้นเอง สิ่งที่น่าประหลาดมหัศจรรย์กคช
หน้าต่างที่ไหลรินอยู่นั้นเงยขึ้นมามีเสียงดังแบบตบถ

ระดับน้ำที่ไหลคงปรากฏอยู่ภายนอกหน้าต่าง แต่ภายในห้อง
คงเงียบสงัดปราศจากสภาพด้านหนึ่งใด ๆ แม้แต่เสียงเขาแลเห็นระดับ
น้ำเป็นประกายใส ๆ งามเหมือนมณีสีนวลของหน้าต่าง สายตาของเขาจึง
นั่งดูมันว่าเมื่อไรมันจะไหลทะลักเข้ามาในห้อง

เขาคิดว่าทางที่ดีควรระลึกรีบไปปิดหน้าต่างเสีย แล้วเขาก็
ยกขาทั้งสองออกมาจากผ้าห่มนอนและนั่งโอบก้นห้อง

เขาร้องเสียงหลงด้วยความตกใจอย่างสุดขีด ทพทของเดิม
ไปด้วยประกายระยิบระยับของกระแสน้ำ ระดับน้ำในห้องนั้นสูงชัน ๆ ขณะ
ที่เขาเหลือบมองลงไปนั้นปรากฏว่ามีทวมสูงชัน มาครึ่งขาเขยงนอน
เตี้ย ๆ ของเขาเสียแล้ว ระดับน้ำคงเขยงสูงชันอย่างเงยเขยงมีคิม
เสียงไหลรินแม่แต่ตบถ เพื่อนัดนั่งตัวแข็งอยู่บนเตียง จะร้องฮอกมาก็
ไม่ได้ เพราะรู้สึกมีอะไรมาจุกอยู่ที่คอหอย เขาได้แต่นั่งทำตาปริบ ๆ
แต่แล้วเขาก็คิดว่าต้องหาทางหนีก่อนที่จะถูกน้ำท่วมตายอยู่ในห้อง

ขณะนั้นกระแสน้ำท่วมสูงจนเสมอกันแล้วแต่ยังคงเงยเบ้เรียบมิได้ขุ่นเสียน้ำไหลแต่อย่างใดทงสน เขาคิดว่าเขาคงวิ่งลุยน้ำไปออกทางประตูได้ทันเป็นแน่

เพื่อนรัก ก้าวข้ามอันเปลือยเปล่าลงจากเตียง แล้วเขาก็สั่งเสียงร้องออกมาด้วยความตกใจอีกครั้งหนึ่ง นาทฤชชาทงสองของเขานอนเยนเฉยเหมือนอันน่าแข็ง ในทันใดนั้นเขาคงผละหงายมาข้างหลัง สายตาเขาเหลือกสากันมองไปยังงามคทมนทนบองหน้า เขารู้สึกความสงทงผลึกเขาคงวาทกลงไปจากเตียง เขาคงคิดว่าลงไปในน้ำ ส่วนหน้าและศีรษะจะมีลงไปได้ระดับน้ำองเขนเขอก เขาคงลุดลุดขนขน ระดับน้ำสูงจนมาถึงหน้าอก เขาคงนรนออกพรอมทงตงเสียงร้องด้วยความตกใจอีกครั้งหนึ่ง สายตาเขากวาคไปรอบ ๆ ทง และยังคงเฝือกวจากเงา นาทฤชชาทงวิ่งเข้าชยุเป็นแถวบงทงตลอดจนรูปภาพเห็นรอบคองอยู่ในทง แล้วเขาคงเหล่านกเลือนพว้าไปหมคสน เขาคงนรนกระโดดกกระตงชยุในน้ำจนนากกระจายกระเด็นเป็นเงาวบเหมือนเกล็ดปลา ผอชนาทงสาครกระเขมมาถุกว้างกายเขานอนเยนเขอกแต่เขาก็พยายามลุยน้ำจะไปโทงประตูทงโทงใจงได้

ขณะนั้นระดับสูงขึ้นมาแคคชทอย เขารู้สึกความสงทงรวบชชเทหาเขาไว้แนม เขาคงสนบคชอย่างแรง ปากกักรงเข็คตะโรว่า "ปลัดชยุ ปลัดชยุ ปลัดชยุไว้ช ฉนเกลียดคน! ฉนเกลียดคน! ฉนจะไม่ไปชยุกับแกละ ฉนไม่ไปละ...."

น้ำ ชนมาทวมปากจนเขาค้ำลคและตะโกนไม่ออก รู้สึกตัว

ห้องผีสิง

เป็นที่รกรกรายโดยทั่วไปแล้ว บรรดาประชากรที่มโนวาส
ถนถนอยู่ในคำปลุกตักตักแห่งยามเวสที่ไซค์ ทางตอนล่าง
นั้น ต่างคนต่างก็มีธรรมเนียมชอบเคลื่อนย้ายที่เก้ออาศัย ไม่
ชอบอยู่เป็นหลักแหล่ง ส่วนมากมีมีบ้านอยู่ของตัวเองประจำ
แต่ละครอบครัว มักจะมีการโยกย้ายสับเปลี่ยนบ้านใหม่บ้าง
จำนวนเป็นร้อยๆ หลังด้วยกันนั้น เพื่อไม่ให้พอใจอยู่ห้องใด
ก็เคลื่อนย้ายไปหาห้องอยู่ใหม่ ไม่มีการส่นสดยคิดงัดได้แน่
นอนแม้สักแห่งเดียว ไซ้แต่เพียงว่าคนเหล่านั้นจะมที่อยู่ไม่
เป็นหลักแหล่งเท่านั้น แม้แต่จิตใจและความคิดตลอดจนการ
ดำเนินชีวิตของบุคคลเหล่านั้นก็มักจะโลเลไม่แน่นอน คิดเป็น
นิสัยตามไปด้วย ถึงกระนั้นก็ตาม ในยามว่างที่มีการชงนมหรณ
เวียง บรรดาชาวบ้านในตำบลนั้นมักจะชอบร้องเพลง "โสม
สวาทโสม" อันเป็นบทเพลงที่มีความหมายในการรักบ้านเกิด
เมืองนอนกันเป็นประจำและอยู่ในความนิยมแพร่หลายเสียด้วย
เขามวงดนตรีเคลื่อนที่ นิยมในการคัมสุรากันอย่างทั่วราณา

ตนไม่ทศนพวกนนิยมปลุกกันเป็นส่วนมากกคคตนมะเดอ

ด้วยประการฉะนี้จำนวนมากมายหมอยู่ในตำบลนี้ จึงถูก
ครอบครองโดยชาวตำบลนับเป็นพัน ๆ คน ซึ่งต่างผลัดเปลี่ยนโยก
ย้ายกันเข้าอยู่ และก็ในจำนวนคนนับพันเหล่านั้นต่างก็มีเรื่องราวเล่าสู่
กันฟังต่าง ๆ นา ๆ นับจำนวนเป็นพัน ๆ เรื่องเช่นเดียวกัน ซึ่งก็เป็น
ของแน่นอนละว่า เรื่องต่าง ๆ แต่ละเรื่องก็ล้วนแล้วแต่แปลก ๆ
ไม่ซ้ำกันทางสิ้น และก็จะมีว่าเป็นความวิเศษประหลาดเหลือเกิน ถ้าหาก
เรื่องราวเหล่านี้ ^{หรือเป็น} เรื่องภูติผีปิศาจเข้ามาเกี่ยว
ข้องด้วย

เย็นวันหนึ่ง หลังจากที่เวรคืนพลบค่ำแล้ว ชายหนุ่มคนหนึ่ง
ได้ออกเดินทอดน่อง ไปตามสี่แยกวังวัดวังราชอยู่เป็นทางแถว เมื่อ
ผ่านตึกแต่ละหลัง ^{เขาได้ปรากฏตัวไปเที่ยวมา} แล้วไปทุกแห่ง พอ
ถึงหลังที่สิบสอง เขากว้างลงยามลงบนถนนใหญ่ ^{โหมอบคู้} นอนออก
จากขอบหมวก แล้วก็ปาดเหงื่อให้ลหยาตเขมอยู่ตามหน้ามากออก
ลมคึกคัก เสียงระฆังที่เขาสนเรียกกงกงจาลดของอยู่ชวระระหนึ่งแล้วก็
เงียบเสียงจางหายไป

ต่อมาสักครู่ ^{ร่างของ} คนคู่แรกก็หลังที่สิบสองนั้นก็ปรากฏ
ออกมาขึ้นอยู่หน้าประตู ชายหนุ่มคนนั้นมองดูครู่แรกก็ใจว่าหญิงคน
นั้นคงเป็นคนเฝ้าบ้าน ทรมานชอกมากคงจะนั่งคอยหากคนมาเข้าบ้าน
อยู่แล้วเป็นแน่

ด้วยเหตุนี้เขาจึงเอ่ยปากถามว่า ^{มี} หอซึ่งวางสักทองพอที่จะ

ให้เขาเข้าพักอยู่บ้างหรือหาไม้

“เข้ามาข้างในสิ” หญิงคนดูแลบ้านผู้นวนร้องเชิญ นำเสียง
ของนางค่อนข้างจะแหบแห้ง ชายหนุ่มต้องตะแคงหูฟังเสียงของนางที่
ตั้งอยู่แต่ในลำคออันห่อหุ้มยาม เพราะความขร่าของนางกล่าวคือไปว่า
“ฉันมีห้องค้ำหลังบนวันที่สามว่างอยู่ห้องหนึ่ง ไม่มีคนอยู่ตั้งอาทิตย์
กว่ามาแล้ว พ่อหนุ่มอยากจะได้ไหมล่ะ?”

ชายหนุ่มได้ฟังดังนั้น ก็ถึงใจความหลังนางขึ้นไปตามบันได
ในท้อง โถงแคบๆ แห่งที่นอนไปนั้น ก็แสงสว่างจากดวง โคมส่องแสง
เพียงหุบอุ้งไม้เท่านั้น ไรกระจ่างนิด นิดบางแห่งเงาเลื่อนวางเห็นเพียง
ตะคุ่ม ๆ คนทั้งสองเดินตาม ๆ ขึ้นไปตามหอรบปลาคำมกลางความ
เงยบงกคและอากาศอบ เพราะในตำบลงามพุดตานเขมานิกร ตรงมุม
โค้งของบันไดที่ทักเป็นห้องนอนแคบและแห้ง ในห้องว่างเปล่าอยู่ในกำแพง
แสดงว่าแต่ก่อนคงมีคนใช้ไปหลาย แต่เมื่อรู้ถึงความชอบและแห้งแฉง
ของอากาศ คนไม่เหล่านั่นคงจะแห้งเหี่ยวและเฉาตายไปหมดสิ้น หรือ
มีฉันทนคงเป็นหัตถ์รูปนักษัตร แต่ยกยากที่จะสันนิษฐานได้ว่ารูปนักษัตร
เหล่านั่นได้ถูกภูตผีปิศาจหรือตัวเป็ดประหลาดตัวใด จุดกระชากลาก
ลงสู่นรกขุมใดขุมหนึ่งไปแล้วจนไม่เหลือร่องรอยไว้ให้เห็น

“นี่แหละพ่อหนุ่ม ห้องนี้แหละ” หญิงชราผู้ดูแลบ้านกล่าว
กับชายหนุ่มควยน้ำเสียงแหบแห้งทักพยายามเปล่งสอกรมาจากลำคอ อัน
เหยวียนของนาง “ความจริงมันเป็นห้องที่ตกแต่งไว้สวยงาม
ตามปกติไม่ค่อยจะว่างคนเต็มไปนักหรอกนะนะ เมื่อฤดูร้อนก็แล้วมี

ผู้คนที่มาพักอยู่ รู้สึกว่าเขาก็มิได้พบความเดือดร้อนใด ๆ เลย เขาเสียเงินล่วงหน้าไว้ให้บ้างอย่างไม่อั้นทีเดียวะ ตรงมุมห้องโถง นมมน่า ไม่ต้องกลัวความลำบากอะไรทั้งนั้น คุณสะเปวาลและมูนี อยู่ห้องนั่งสามเดือนนะยะ เรามานั่งแต่งบทละครกันนี่ละ นางสาว บาเว็ตตา สะเปวาลนะคุณคงเคยได้ยินชื่อเธอมาบ้างละกรรมัง อ้อ! แต่ว่าเธอเป็นชื่อในการละครของเธอเขาอะนะ แลวก็ตรงนั้นนะ ตรง เหนือตึกเก็บเสื้อผ้านแหละ เป็นที่เรานักเรอบโต๊ะเขียนสมรของ เขาไงละ ตรงนั้นเป็นตึกก็ศ คุณเห็นไหมละ มีห้องเล็ก ๆ ตั้งหลาย ห้อง ห้องแบบมีใครเห็นก็ตงซอเนอ คุงออยไม่กวนหรือกยะพอหนุม”

“คุณมาพบพวกคนละครนะยะหรือหลายคนกรรมังครับ?” ชาย หนุมคนนั้นถาม

“มันก็ไม่เห็นผิดก็พอคุณ ได้ยวเขาเข้ามา อยู่ ๆ เขาก็ไปกัน หมด แต่ว่าผู้เขาด ๆ อ้อนี่ส่วนมากมักจะไปพวกเล่นละครทั้งนั้น ก็ หนุมมันเป็นตงซอของพวกละครนพอกคุณ ตามธรรมเนียมพวกละครเขาไม่ค่อย อยู่เป็นที่เป็นที่ทางหรือกยะ อยู่ที่ไหนก็อยู่กันไม่นาน ใช้นักปลดอัยทัว หนุมไปด้วย เตยวมา เตยวไป ยุงกันปลด”

หลังจากนั้นชายหนุมผู้กตกลงเข้าห้องนั่งถ่วง โดยยอมจ่าย เงินค่าเช่าล่วงหน้าหนึ่งอาทิตย์ เขาบอกกับหญิงชราเจ้าของหรือผู้ดูแล ห้องเขาคณนว่าเขาเห็นอัย อยากจะเช่าพำนักอยู่ในห้องนั่งถ่วง โดย ทันที เขาคิดว่าถ่วงเอาเงินออกมานับสั่ง ให้หญิงชราเป็นค่าเช่า หญิง ชราคณนบอกวว่า ห้องนี้ใครดูเขาคงปลดกวาดไว้เรียบร้อยแล้ว แม้แต่

นำและผาเซ็ดควงมพรอมไว้ให้ใช้โคทนท ษณะทหญิงผู้ดูแลห้องกำลัง
ก้าวเดินจะออกไปจากห้อง ชายหนุ่มก็บ่นคำตาม ๆ หญิงชราเหมือน
กับที่เขาเคยถามคนอื่น ๆ มากมายจนเกือบจะเป็นพัน ๆ ครั้งแล้วว่า

“ในบรรดาผู้ที่มาเช่าห้องคุณบ้านะ คุณบ้าน้ำจำได้ไหมว่า เคย
มีหญิงนกรองคนหนึ่งชื่อนางสาว ฮิลลียัส แวจนเนอร์ รูปร่างผอมสูง
บางและสวยอย่างยากจะหาตัวจับ ผมแดงใกล้จะเป็นสีทอง มีไม้ค้ำ
อัยูใกล้ ๆ หัวควางซ้าย เคมีเขาคุยบ้างหรือเปล่า”

“โฮย คุณบ้าน้ำได้โปรดบอกคุณ พวกละครโดยมากนะ
ชอบเปลี่ยนชื่อพอ ๆ กับเปลี่ยนห้องที่อาศัยอยู่เหมือนกัน เคยมา
เคยไปวันวายกันผม ไม่สามารถจะจำได้ว่าใครเป็นใคร ชื่อนั้นก็จำ
ไม่ได้ว่าเคยมาคุยหรือเปล่า”

คำถามของชาวเมืองไซวันอก ๆ เขาได้รับแต่คำปฏิเสธอยู่
ตลอดเวลา เขาได้พูดท้อถอยถามใครต่อใครอย่างไม่ยอมหยุดยั้งเป็น
เวลาถึงห้าเดือนติดต่อกันมาแล้ว วันหนึ่ง ๆ เขาไม่เป็นอันทำอะไร
เที่ยวได้เดินตามไปตามบรรดาผู้จัดการ โรงละคร ตัวแทน โรงเรียนและ
สถานฝึกหัดนักเรียนในตอนกลางวันแทบทั้งวัน พอสถกตอนกลางคืนเขา
ก็เที่ยวท้อม ๆ ล้อมนงของหาไปตามโรงละคร สืบถามตั้งแต่ตัวละครลงมา
จนกระทั่งบรรดานักคนตรีแต่ก็มี ได้ความหวังใด ๆ เกิดขึ้นแก่เขา
เลย เขาหลงรักเธอ ฮิลลียัสสาวสาวอย่างมียอมหยุดยั้ง เขามั่น
ใจอยู่เสมอว่า นับตั้งแต่เธอหายออกไปจากบ้าน เธอคงจะส่งมา
พามักอยู่ในที่แห่งใดแห่งหนึ่งภายในบริเวณตัวเมืองอันกว้างขวางแห่งนี้

แต่การสืบเสาะหาตัวเอกเหมือนกับการงมเข็มในห้องมหาสมุทร เขา
มิได้เคียวกวาดข้าวคราวของหญิงสาวแม้แต่ประการใด

ห้องชุดซึ่งมีเครื่องتبแดงพร้อมแท่นนวดได้ต้อนรับชายหนุ่มผู้
นอกรีตเป็นครั้งแรก เขาได้พักผ่อนอยู่อย่างมีความสุขภายในห้องซึ่ง
พร้อมสรรพไปด้วยเครื่องใช้ไม้สอย เก้าอี้หวายอ่อนนุ่มสองตัว
เตียงทองเหลืองอันตั้งอยู่ตรงมุมห้อง ระหว่างหน้าต่างสองบานมี
กระจกเงาบานใหญ่ติดไว้ตรงกลาง ส่วนอีกด้านหนึ่งก็เป็นกรอบรูป
สองกรอบประดับไว้กันอย่างเนรมิต

ชายหนุ่มพิศวงหนึ่งขณะนั้นเกิดคิดถึงหญิง เป็นการพักผ่อน
อิริยาบถ ขณะนั้นภายในห้องมีเสียงจากหน้าต่างแจลกลายกับมีคนชุม
มุกกันอยู่มากมาย ทั้ง ๆ ที่ประตูไม้โครมล็อกจากตัวเขาเพียง
คนเดียว

ภายในห้องนั้นมีพร้อมสรรพสิ่งต่าง ๆ ประหนึ่งหนึ่ง พรหมบันดาล
มักเป็นดอกไม้ชนิดต่าง ๆ สวยสดงดงาม ตามกำแพงยังมีกระดานสอด
สีสวยงามปิดไว้มีภาพจิ๋ว และบุคคลต่าง ๆ แลวงประดับ บางภาพ
ก็เป็นภาพในพิธีแต่งงาน บางภาพก็เป็นเรือใบที่กำลังจอดเทียบท่า
นอกจากนั้นก็มีภาพของนางละครแฉวงไว้สองสามภาพ

ชายหนุ่มไร้สายตาสองข้างอยู่ที่ภาพเหล่านั้นเรื่อยไปอย่างพิศวง
พิเคราะห์แต่ละภาพด้วยความสนใจ ภายในห้องบางแห่งมีร่องรอย
แสดงให้เห็นอย่างชัดแจ้งว่าเพิ่งจะมีผู้มาพัก และจากไปก่อนหน้านั้นไม่
นานนัก ที่พรมปูพื้นตรงหน้าโต๊ะแดงคือปรากฏเป็นรอยกว๋อ้นแดงให้

เห็นว่า บรรดาหญิงที่มาพักคงจะวนเวียนอยู่ตรงนั้นแทบจะไม่มีเวลาว่าง บริเวณบางแห่งข้างผนังห้องมีรองรอยคล้ายกับฉาบบรรดาผู้ที่ถูกกักขังอยู่ในห้องนั้นพยายามคลำหาว่าจะมีช่องลม หรือบานหน้าต่างพอเป็นทางระบายลมหรือพอจะเบ็ด โคมี่แสงสว่างส่องรอดเข้ามาบ้างหรือไม่ บางแห่งมีรอยคล้ายกับหยาดน้ำกระชายติดอยู่ข้างกำแพง เนื่องจากคงจะมีใครสักคนใช้ขวดบรรจุน้ำอะโรลล์กันอย่างขะว้างไปกระทบกับกำแพงจนแตก ทกระຈักขังแต่ติดกับผนังใครคนหนึ่งใช้กากเพชรขีดเป็นตัวอักษรว่า นารี ซึ่งคงจะเป็นนามของใครคนใดคนหนึ่ง แสดงให้เห็นว่าหญิงในห้องนั้นคงจะกลุ้มกลองจนไม่รู้อะไรจะทำประการใดดี เลยใช้กากเพชรขีดเขียนมาแต่งกล่าวเป็นการระบายอารมณ์ของตนซึ่ง บรรดาเครื่องตกแต่งห้องที่มียุ้งแล้วแต่มีรอยขีดข่วน นั้นตามเกาะบริวารที่ราวคานเหล็กปั้งภายในคล้ายกับถูกของมีคมกรีดข่วนไว้ ภาพเขียนที่ติดอยู่บนเตาฝังก็มีรอยกระแทะคล้ายกับถูกของหนัก กระแทก หรือมีตะนมนักคงจะหกถมอย่างใดอย่างหนึ่ง ส่วนผนังกระดานก็มีรอยขีดข่วน บางแห่งก็ทรุดเอียงเสียด สลัดลงเอียงคางตรงแสดงถึงความเก่าแก่ของผนังอยู่ในตัว ถ้าหากจะพิจารณาคุณภาพของผนังแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าจะมีคนมาเข้าอยู่กัน จนแทบจะไม่มีเวลาว่าง

บุรุษหนุ่มผู้เขาน้ำใหม่คงนั่งจมอยู่ในเก้าอี้ ใช้สมองครุ่นคิดถึงอะไรต่ออะไรร้อยแปดพันเก้าจนวายอายุตามลำพัง ระหว่างนั้นมิต่างจากเก้าอี้คง โครมคราม เที่ยง โยกย้ายตุ้ โต๊ะและเครื่องเรือน

ต่าง ๆ ดังมาจากห้องใดห้องหนึ่งซึ่งอยู่ติด ๆ กัน นอกจากนั้นจาก
ห้องใดห้องหนึ่ง เขาได้ยินเสียงหัวเราะดังลอคเข้ามาในห้องของเขา
ด้วยน่าเสียงอันแตกพราว ส่วนห้องอื่น ๆ ก็มีเสียงใครคนใดคนหนึ่ง
ตะไรกล่อมอยู่คนเดียว บางครั้งก็มีเสียงเขาลูกเต่า เสียงกล่อมเด็ก
และบางครั้งก็มีเสียงคนร้องไห้กระซิก ๆ อยู่ จนกระทั่งเขาไม่ทราบแน่
ว่าเสียงนั้นเป็นเสียงของใคร ส่วนเบื่องบนห้องของเขา นั้น เขาได้
ยินเสียง ใครคนหนึ่งดัดแบน โกร่ง ฟังคล้ายเสียงเข็มนาฬิกาจับหัวหัวใจ
เสียงประตูปัดดังบั้งเสียงระฆังหรือเสียงเคาะเป็นจังหวะเป็นพัก ๆ แล้วก็
เงิบหาย เสียงแนวความคิดความอยุติธรรมเวรเวรใดบริเวณหนึ่งทางด้านหลัง
ห้องซึ่งมรวอกัน ชายหนุ่มถนัดชายใจอย่างหนักหน่วง เขารู้สึกอึดอัด
เพราะอากาศในห้องนั้นค่อนข้างจะอับและทึบ พร้อมกับเข็มนาฬิกาและ
อับจนราวกับห้องนั้นอยู่ใต้ดิน

และแล้วในทันที เขื่อนแสง รัศมีที่แสงจ้าต่งนงปลดปล่อยอารมณ์
เวียงขยับบนเกาะอศวนเต็ม เขาได้กลิ่นหอมเย็นของน้ำหอมชนิดหนึ่งไซ
มาต้องจุมูกของเขาตามสายลมที่พัดผ่านมาอวบหนึ่ง และก็เป็นขณะ
เดียวกันนั้น เขารู้สึกตัวคล้ายกับว่ามี ใครคนหนึ่งมาขึ้นอยู่ใกล้ ๆ เขา
และร้องเรียกชื่อเขาเบา ๆ ห้ามกลางกลิ่นหอมเย็นที่ ไชยผ่านเข้ามา
ชายหนุ่มผวาลุกตะหงายขึ้น พร้อมกับร้องตะ โคนฮอกมาด้วยเสียงอัน
ดังว่า "จ่าอะไรนะ ทวีกร" ในลักษณะคล้าย ๆ กับว่า เขาถูกใคร
เรียกและกำลังเขี่ยปากตอบผู้ที่เรียกเขาในขณะนั้น เขาหันหน้ามอง
ไปรอบ ๆ ตัวเพื่อจะดูผู้ที่มากระซิบเรียกเขา ในเวลาเดียวกัน กลิ่น

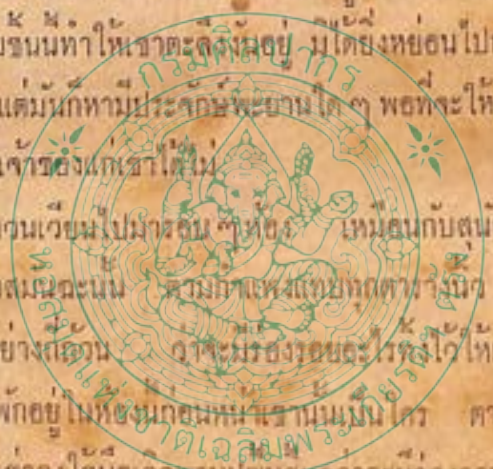
อันหอมหวลก็กระจายอบอวลอยู่โดยรอบตัวเขา อย่างแปลกประหลาด
 เขาเชื่อมั่นอย่างสูงออกไขว่คว้าในอาหารคล้ายกับว่ากำลังจะโอบกอด
 ใครสักคนหนึ่ง ความรู้สึกของเขาในระหว่างนั้นฉุนฉวยและเคลิบเคลิ้ม
 อย่างบอกไม่ถูก เขาให้รู้สึกแปลกใจว่า เหตุใดกลิ่นหอมที่โอบ
 มาปะทะจมูกเขาจึงมีเสียงเรียกเขาได้ เขาได้ยินเสียงเรียกซอกับหู
 ของเขาเอง เสียงนั้นเขาเคยชินมาจนจำได้อย่างแม่นยำ

“หล่อนคงอยู่ในห้องนั้นเอง” เขาร้องพึมพำกับตัวเอง
 พร้อมกับลบทะลุงออกหาห้องต่าง ๆ ซึ่งเขาคิดว่าถ้าหากเป็นสิ่ง
 ของเครื่องใช้ของหล่อน เขาจะค้นหาได้อย่างแน่นอน เพราะแม้แต่
 กลิ่นหอมที่หล่อนใช้ประจำเขาก็จำได้จนตลึงมาก เขานึกสังหรณ์ใน
 ใจว่า หญิงสาวที่เขารักคงเคยมาพำนักอยู่ในห้องนั้นแล้วครั้งหนึ่ง แต่
 จะเมื่อไรนั้น เขาเองก็พยายามหาค้น

ห้องนั้นลดน้อยลงเหลือแค่เพียงระเบียบเรียบร้อยแล้ว แต่
 ถึงกระนั้นก็ยังมบบางสิ่งบางอย่างเหลือทิ้งไว้ให้เห็นอย่างชัดเจน บนผา
 พนักศิณบาง ๆ ฉันทหนึ่ง ซึ่งวางไว้ในตู้เสื้อผ้าม่านบักฉมหลายอันทง
 ไว้เกล็ดงอนกลาด เขาหยิบสิ่งของดังกล่าวขึ้นมาพิจารณาอย่างใกล้ชิด ถึง
 เหล่านั้นเป็นเครื่องใช้สำหรับผู้หญิง ซึ่งเป็นของแน่นอนว่า ผู้ที่เคย
 เขามาพำนักอยู่ในห้องนั้นก่อนที่เขาจะมาก็คงเป็นสตรีคนใดคนหนึ่ง แต่
 หากเขายังไม่ตามวาทจะทราบได้แน่นอนว่า หญิงเจ้าของห้องคนเดิม
 จะเป็นคนเดียวกับที่เขาหลงรักบรธา และติดตามหามาแทบจะพลัดแผ่นดิน
 คนครึ่งนหรือไม๊ ชายหนุ่มคงสนใจดีเสียว่าออกตรวจดูภายใน เขา

เห็นผ้าเช็ดหน้าเก่า ๆ ผืนเล็ก ๆ ผืนหนึ่งจกหยิบขึ้นมาแนบไว้กับดวงหน้า
 ของเขา ผ่านนั้นถูกออบไว้ด้วยกลิ่นดอกไม้จันทน์หอมฟุ้ง เขาขำงัน
 ลงไปทพน ครั้นแล้วก็ดึงลิ้นชักออกจนหนึ่งออกมา ภายในเขาเห็นมี
 ลูกกระคุ่มเตี้ยและกระป๋องอยู่หลายเม็ด มีไปรแกมละครอยู่หนึ่งแผ่น
 บัตรโรงจำนำ เศษขนมสองชั้น และคาวาตายมันอีกหนึ่งเล่ม
 ส่วนในลิ้นชักสุดท้ายที่เขาดึงออกมา มีผ้าใบผูกมัดทำด้วยผ้าซาตินสี
 ดำ เขาผ่าผูกมัดนั้นทำให้เขาตะลึงงันอยู่ มิได้ขยับเขยื้อนไปกว่าสอง
 เซนติเมตร แต่มักหามประจักษ์พระยานใด ๆ พอที่จะให้ความกระจ
 ่างแจ้งถึงผู้เป็นเจ้าของแก่เขาได้

เขาเดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง เห็นอันกับตนขี้ใจเนือชก
 กำลังโคกถนนเองคนเดียวคนเดียว ตามกำแพงทุกทิศทาง เขาใช้
 สายคำสั่งแก่ศฤงคารที่คอย ๆ ว่าจะมีของอะไรในห้องให้เขาเขาได้
 บ้างว่า หูงงทักอยู่ไม่ห่างกันจนเห็นเขานอนบนโต๊ะ ตามมุมห้อง
 ทุกมุม เขาคุดเขาลงไว้มีขนาดเล็กพรมปูพื้นนั้นดูว่าจะมีของอะไรอันแสดง
 ให้เห็นว่าอาจมีทางเขาไปสู่ห้องลับ อันไร้เป็นตักกขังสาววัดของเขา
 ได้บ้างหรือไม่ เขาเหยงเคาะดูตามผนังห้อง ตรงมุมตำมึง ผ่านม่าน
 พวงกนห้องทุกแห่งถูกเขาเลิกเปิดออกดูภายใน ตลอดจากตู้เก็บเครื่อง
 คมเขาคิดเปิดออกดู แต่ห้ามมีของอะไรใด ๆ ทั่วใจให้เขาเห็นไม่ และ
 ก็ในระหว่างนั้นเอง เขาได้ขมเสียง ๆ หนึ่งกระขับเรียกชื่อเขาคิดอย่าง
 ชัดแจ่ม ชายหนุ่มตะโกนขานออกมาด้วยเสียงอันดังอีกครึ่งหนึ่งว่า
 "เธอเรียกคนหรือหรือ" พร้อมก่นมนต์จากหมอนหมอนของตนไปทางที่เขา

โดยนัยนี้ คุณพระช่วย! เจ้ากลั่นนาหมกกลั่นนโรยมาเข้ามุก
 เขาก็ กลั่นนโรยมาในเวลาเดียวกับที่มเสียงกระซิบเรียกเขาเช่น
 เดิม ทำให้เขาเริ่มโสมมสองข้างไขว่คว้าคลำหาผู้ทกระซิบเรียก
 เขาก็ ชนของเขาลุกชู้นด้วยความตกกลัวที่เพิ่งจะเกิดขึ้น

เขาเหียวชุดงะไปคามรอยผนังตึกที่แตกแยกเป็นรอยร้าวตาม
 มุมห้องหลายแห่ง จากรอยแตกเหล่านั้น เขาได้พบจุกไม้กอกและ
 กบปทุมมากมายหลายชิ้น บางครั้งเขาก็พบบทรซึ่งถูกจุดสุบไปเพียง
 ครึ่งมวนถูกขยี้เข้าไปในรอยร้าวนั้น เขารุดคืบไปตามบริเวณต่าง ๆ
 รอบห้อง บางทีก็พบบนเสียงเตี้ย ๆ เก้า ๆ ซึ่งเป็นของผู้เฒ่าบางคน
 แต่ห้ามตั้งใดแสดงว่าเป็นของ ๆ ท้าวรัก ที่เขาคลำที่ติดตามหามาเลย
 ไม่ทง ๆ ที่เขามั่นใจว่าเขาคงจะได้มีค่าพอ นอกนั้นก็เหมือนอันว่ายัง
 มจวนฎานเรือนอยู่ ถ้าหากเขามั่นใจเป็นดวง งานเวียนตั้งสู้อยู่ในห้อง
 นเสียงด้วยซ้ำไป

ครั้นแล้ว ชายหนุ่มก็หันพระลนกกตงหญิงชราผู้ดูแลห้องนั้น
 ขึ้นมาทบท

เขาวางออกจากห้องนี้ตั้ง ลงบรรโสดรไปยังประตูห้องของ
 หญิงชรา ซึ่งยังคงปรากฏมีแสงไฟลอดออกมาตามรอยแตกของช่อง
 ประตู เมื่อเขาเกาะประตูเรียกอยู่ครู่หนึ่งก็เบ็ดประตูออกมา เขา
 เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้อง ทำให้เขาตกอกตกใจให้นางฟังอย่าง
 ละเอียต

“คุณบ่าวช่วยบอกผมหน่อยได้ไหมครับ?” ชายหนุ่มเอ่ยปากถาม

ระลำระลัก “ว่าก่อนที่มันจะมาอยู่นี่ มีใครเคยอยู่ห้องนี้มาก่อน”

“มียะพ่อหนุ่ม ก็ฉันเคยบอกแล้วไงยะว่า สะเปราลัยกับมูนี
ชื่อในวงการละครของหล่อนชื่อ นางสาวมาเร็คตา สะเปราลัย แต่ตอน
หลังหล่อนใช้นามว่า นางมูนีนนแหละยะ ความจริงบ้านของฉันนี่
ใคร ๆ เขาก็ไว้วางใจกันทั้งนั้น เขาเชื่อถือกันยะ คุณเห็นไหมละ ทะ
เบียนสมรสเขายังแขวนอยู่ที่ประตูรงเห็น...”

“ผู้หญิงที่ชื่อ สะเปราลัยนะ รูปร่างเป็นยังไงครับคุณบ้าง?”

ชายหนุ่มเอ่ยปากถามกลับไป

“อ้อ! ผมต่ายะ รูปร่างท้วมเตี้ยผอมชย หน้าตาตลก ๆ
อยู่หอภักยะ เขาพากันออกไปจากห้องเมื่อตีสี่ห้าทุ่มยั้งแล้ว ดูเหมือน
ไปเมื่อวันอังคารน่ะแหละยะ”

“แล้วก่อนนั้นสาวมีใครชย?”

“ถามทำไมพี่ชยหนุ่ม ก็ก่อนหน้านั้นเราชยโตศ ดูเหมือนจะ
เป็นคนขบถบรพรรทุก ตอนเราชยออกเป้นะ คางค้าเราชยออกคงฮา-
กิตยแ่นะยะ ก่อนนายคนนั้นก็เป็นผู้หญิงชื่อ นางสาวเกรวเครือกับลูก
สองคน เขาชยอยู่ประมาณสี่เดือน ก็ก่อนแม่คนนั้นก็คชตาเมาคชยล รวย
นลูกชยเราเป็นคนจ่ายค่าเช่า เขาชยอยู่ ๖ เดือนแ่นะยะ นันั้นนาน
ตั้งบทงมาแล่นะ แล้วถาจะถามก่อนหนานนชยไปอีก ฉันก็เห็นจะ
จำไม่ได้ละพ่อคุณ”

เขากล่าวจบคุณหญิงชวรา แล้วก็กล่าวทางกลับมำห้องของ
เขา ตอนนั้นภายในห้องเงียบสงัดเย็นยะเยือก เสียงอึกกระทกครึก

โครมต่าง ๆ ที่เขาได้ยินอยู่เต็มหายไปหมดแล้ว แม้แต่กลิ่นนาหอม
กลิ่นดอกไม้มันเคย ไชยมาต้องจุมกเราก็หายสิ้นไป ดังที่ยังคงเหลืออยู่
ก็อดกลิ่นเหม็นคาวธรรมาของห้องทมิฬที่บดอัดตัว ๆ ไป ซึ่งบรร
ชาภาคนันท์คล้าย ๆ กับ โถงเก็บของทั้งหลายนั้นแหละ

ความหวังในอันที่เขาจะสืบเสาะหาสาวรักของเขา ดูเหมือน
จะใกล้ความสิ้นสุดลงทุกขณะ เขาทรุดกายลงนั่งของคูเปลวไฟ
เหลืองที่เตนระยิบระยับอยู่บนพื้นดินอย่างเลือนลอย หลังจากนั้น
ต่อมาสักครู่เขาก็ลุกขึ้นเดินตรงไปอย่างแข็งน้อม ก้มหน้าปัดขึ้นออกมา
เป็นอันเล็กน้อย เข็มสายมีคมเล่มเล็ก ๆ ที่ตกตัวไปค่อย ๆ เขย
ยครันมาปัดขึ้นลงไปตามรอยขีดตามหน้าคางและ ประคุนแน่นสนิท
ปราศจากร่วงหล่นแห่งแล้ว เขากวาดคาร์บอนไฟ เบ็ดเกิด ในห้องโถงเหย
ออกมาเติมที่เสวกเอนกายลงนอนบนเตียงอย่างสงบ

ตามปกติก่อนนอน นางแม่คูลูกมักจะถือกระป๋องเข้าไปขอ
เบียร์จากนางเปอร์ดแทบทุกคืน คืนวันนั้นกเรนเตียงกัน นางถือกระ
ป๋องเข้าไปในห้องนางเปอร์ด ผู้มีฮารพคูแลห้องเขาเอนเตียงกันตาม
เคย

“คืนวันนี้ ดันเอาห้องธรมทสามด้านหลังให้เขาเข้าไปแล้ว”
นางเปอร์ดเอ๋ยปากบอกนางแม่คูล ทั้ง ๆ ที่เบียร์ยังคดควมดีปากเป็น
ควาบ “คนหนุ่ม ๆ คนหนึ่งเป็นคนมาขอเช่า เขาเพิ่งขึ้นไปนอนประ
มาณสักสองชั่วโมงมาแล้วนั่นเอง”

“ยังงั้นนี่ละ!” นางแม่คูลกล่าวออกมาด้วยความพอใจระ

คนกับความหนักใจ “แปลกนะ ห้องขังนี้คุณยังอดสำห้ให้เขาเข้าได้นะ
แล้วคุณเล่าเรื่องนั้นให้เขาฟังหรือเปล่านั้น?” ประโยคทองผ่อง
แม่คุณลูกสาวต่อไปด้วยนาเสียงกระซิบกระซาบเป็นท่อนอศรวรย่นัก

“บ๊อโศคุณก็อ...” นางเปอรตตอบนำเสียงกระซิบๆ “คุณ
ก็รู้อยู่แล้วว่า เวรมห้องโงกเพื่อให้คนเขามาเข้าอยู่ โธ่เรื่องนั้นนะคุณ
ไม่ได้บอกเขาตอคะ คุณแม่คุณ”

“คุณก็ทำถูกแล้ว ความจริงเราอยู่ได้ก็เพราะค่าเขาห้องนี้
แหละ คุณมีหัวเป็นนักช้ระการอย่างนี้จริงทีเดียว ถ้าเราไปบอกให้
ใครๆ เขารู้ว่า ห้องนี้จะมีคนมาติดตามเป็นเสียงงั้นมาแล้ว ใคร
เขาจะมาเข้าเราตอคะ จริงไหมคะ”

“ก็งว่่าสอคุณเสีย เราคงตั้งทานาทากนเองตอเราเอง ใคร
จะเป็นยังงัซางบะไร” นางเปอรตล่อข้ตาม

“จริงของคุณก็อก็อแหละ แต่ฉันยังงัว่าได้นะว่า เมอฮาตขย
หนงทฆานมาน และกอนเดยวกบจอนนแหละ คุณเคยขนไปช่วยคุณเจด
ห้องบนชนสาม วาที่จริงแมสาวคนทีเบคแกสชาติวคายบนเตยงนอน
คนนั้นนะ หนาดตาแกกสวณนำเอนคคคชกนะ ไม่นำมาชาติวคายเลย!”

“คะ ใครๆ เขาก็ว่าสวดยดว้ยกันทุกคนนะแหละ” นางเปอร
ตตอบ “ไม่มีตาหนทไหนเลย นอกจากไผ่ดำตรงหางควชยเทานน
เฮ้ เฮ้ออีกสักแก้วใหม่ละ คุณแม่คุณ?”

ปีศาจบนบก

ปีศาจขนนก

แสงอาทิตย์อันร้อนระอุท่ามกลางเดือนสิงหาคมกลาง
ท้องบริเวณตรงนอกเมืองบนหลังเครื่องร่ามอยู่ทั่วไป ถนน
สายตัดเลียบตามเชิงเขาอีกหนึ่งสัปดาห์บานออกไป มรดยนต์
ขนาดเล็กคนหนึ่ง แล่นมาขยักขยักวิ่งถนนซึ่งเต็มไปด้วย
ฝุ่นหนาหอบ จากรถยนต์คนนั้น ขวามือและเท้าออกหนึ่งคน
ก้าวออกมาขยักขยักบนถนน นายอนามของคนทั้งสองถ้าจะรวม
กันก็คงจะไม่เกิน ๕๕ ปอนด์ สำหรับหญิงสาวนั้น สังกะตจาก
เครื่องแต่งกายอันตัดเย็บด้วยผ้าแพรบาง ตลอดจนเรือนร่าง
อันอ่อนแอinghamหยาบคายของเธอ นั้น น่าจะคู่ควรกับมรดยนต์
ขนาดเล็กอันมีราคาถูกลงหลอนนั่งมานานแล้ว ส่วนเสื้อผ้าเครื่อง
แต่งกายของชายหนุ่มนั้นแล้ว นอกเหนือไปจากรูปร่างหน้าตา
อันมีเสน่ห์เป็นที่สุดคนยนต์ตาของเพศตรงข้ามแล้ว หากเขามี
คนประเภทปากหวานมีเสน่ห์แห่งตำบลนอร์วู้ด หรือมี
เสน่ห์อันแต่งตัวกริครายลุยลอยู่ในกรุงลอนดอน หรือมี
บุคลิกประเภทจำแลงแปลงตัวมาเช่นเดียวกับผีเสื้อที่เทียวเสาะ

หาเพชรดอกไม้แล้ว เขาก็ควรจะเป็นบศกจกนาเลอมใสทอสาทเจยท
 วยได้อันเล็กนอยรองตนมา รอรถยนต์รพาดูหญิงมาเทยว โดยนาพท
 นาแรงของตัวเองได้

หญิงสาวมิได้สวมหมวก แสงอาทิตย์ส่องตองเสนผมสัทของ
 ของเธอเป็นประกาย ทง ๆ ทชดเนนเป็นเวลายายทแสงแตกค่อนชาง
 จะแตกลาและวันระอ แต่ทาทางของหญิงสาวในชดเนนนี้เชยอเยน
 ส่าหรับเด็กหน่มนสวมเสื้อเสกเศกเศกเศก กางเกงขนสตัวหนาเตอะ
 ผกผามุกคอหลวม ๆ ตานหนวมเครื่องหมายโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย
 ทมชดเสยงแห่งใดแห่งหน่งกอย ทาสาางรองรอง รารชเนนนศูราว
 กบวรสก รอนจก เขาตงหมวกทาสวมออยนศูระน่มผมตกคำอศกมา
 ติชไว นมอ ใสมาเชกหน่มนาคเนนสท หงอกหน่มนอยออยตามหน้าผาก
 อศกสบตง

“เป็นอย่างไร เธอชอนนากไหม ไว?” เขาธองถาม
 หญิงสาว

หญิงสาวเชยอตัวมาทางเด็กหน่มนพร้อมกบศอบว่า “กพอทนได้
 ค่ะ” กล่าวลแล้วเธอกก็เหลยวไปมอชกภูมิประเทศรอบ ๆ ตัวกอนทจะเชย
 ปากตามเด็กหน่มนศอไปว่า “นี่เราออยทไหนกันคะ แจ็ค?”

ชายหน่มนงไรมาเชดหน้ารับเหงอออยเรอย ๆ ไปพร้อมกบ
 กล่าวลศอบว่า

“ฉนศูเรยเมือไรละ พอพนหม่มบ้านใหญ่แห่งนฉนฉนทลง
 ทาง เธอรู้ไหมว่าหม่มบ้านแห่งนฉนชออะไร?”

“อ้อ ดูเหมือนเขาเรียกว่าหมู่บ้านเกรนหรืออะไรนั่นแหละ คัดมัน ก็จำได้ไม่ค่อยถนัดนักดอกคะ” หญิงสาวตอบเนือยๆ สายตาของเธอแลทอดลงไปตามเงาตลาดเขาทางคานขวามือซึ่งเต็มไปด้วยยอดไม้อันเขียวชอุ่มท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุ ขณะนั้นอากาศแจ่มสบาย แม้แต่บนไหล่เขาที่หนุ่มสาวทั้งสองยืนอยู่ก็ไม่ปรากฏกระแสร่มพัดผ่านมาเลยแม้แต่สักวูบ ใบไม้ทอบริเวณป่าเขียวสงบมิได้มีการกระดกไหวเลยแม้สักกิ่ง

ชายหนุ่มยกหมวก ในมือขึ้นสวมลงบนศีรษะตามเดิมก่อนที่จะกล่าวกับหญิงสาวว่า “คุณคิดว่าเราจะได้เดินทางกันต่อไปอีกว่า เธอ ก็คงจะหายเมื่อยแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ ยังไม่หายเมื่อยเลยคะ แหม! เพชรก็เคยออกเดินทาง เอะ” หญิงสาวกล่าวตอบพร้อมยกใบเสอขึ้นชี้ไปยังชายไปดุดแค้นเสอ เขาไว้ ภายในไม่กี่นาที ชายของหญิงสาวก็แหงนเพอร์เมคางส่องแสงเป็นประกายวูบวาบ “อ้อ! เพิ่งไปเลยคะ แหม!” หญิงสาวกล่าวพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม วิมตีปากของเธอเม้มสนิท

ชายหนุ่มโอบมือทั้งสองรอบร่างหญิงสาวไว้ เขาประทับวิมตีปากของเขาลงบนวิมตีปากบางแฉงระเหวคูนนของเธอพร้อมกับกล่าว ว่า “ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจเธอเถอะ ใจ แล้วจะทำยังไงต่อไปละ” เขายืนถามหญิงสาวพร้อมกับเม้มวิมตีปากและเหลียวดูไปรอบๆ คำนก่อนที่จะกล่าวต่อไปว่า “เธอจะนั่งอยู่ริมถนนที่เต็มไปด้วยฝุ่นและคง หลุมที่รกเป็นกองอย่างนี้หรือไม่?”

“ก็เราจะไปอยู่ทำไมคะ” หญิงสาวกล่าวพลางเรียบกาย
ออกจากอ้อมอกตรงชายหนุ่ม เข็มมือลงไปทางคางไม้สั้นเขียวขมูม
ที่เห็นเป็นทิวแน่นชนิดอยู่เบื้องล่าง “ฉันอยากจะลงไปดูป่าไม้ข้าง
ล่าง ไน่ฉันว่ามันจะเป็นอย่างไรบ้าง ฉันไม่เคยมองเห็นป่าไม้ที่แท้จริงมา
กับตาตนเองเลยหลังจากครั้งสุดท้ายเมื่อเฮ้ฟฟ้าฉันไปเที่ยวบ้ำฮ้าส-
ตังก์เมื่อครั้งที่แล้วในระหว่างที่ไปพักผ่อนฤดูร้อน ไปสิคะ ฉันคิดว่า
ข้างล่างไน่คงจะเย็นสบายดีเนี่ย”

พูดยังไม่ทันขาดคำ และโดยมิมยอมเสียเวลาฟังคำตอบของ
ชายหนุ่ม หญิงสาวก็กระโดดก้าววิ่งลงเนินแคบ ๆ ลงชัน ไต่เตี้ย ๆ
ลงไปตามเชิงเขาซึ่งปกคลุมอยู่ด้วยพุ่มไม้สีเขียว ๆ ไม้ระดับต่ำลง ไปจาก
ถนนประมาณสักยี่สิบฟุตไต่แล้ว

ชายหนุ่มรีบไต่ตามหลังหญิงสาวต ๆ ลงไปเบื้องล่าง แต่
เนื่องจากรองเท้าเขาสวมหนาเตอะตะ ตะ ลื่นลื่น เกรงจะตกลงกายของ
วิ่งร่วมไม้รุดกุ่มพอ ทำให้เขาได้ลงไปเกือบไม่ทันหญิงสาวซึ่งอยู่ใน
ซอกสีเขียวใบไม้ซึ่งกั้นกันกับสี่ช่องพุ่มไม้ประเทศอันยากแก่การสัง-
เกต บางครั้งเกือบทำให้เขามองไม่เห็นว่าเขาอยู่ตรงไหน กว่าจะตาม
ไปทันหล่อนก็ปรากฏว่า หญิงสาวลงไปยืนอยู่บนที่ราบเบื้องล่างอัน
หนาทึบไปด้วยคางไม้เขียวขมูม อยู่ต่ำกว่าระดับถนนลงไปประมาณ ๕๐
ฟุตเสียแล้ว ชายหนุ่มรีบไต่ลงจากเนินลงไปลงมกลงอยู่แทบเท้าของ
หญิงสาวซึ่งกำลังยืนงีบหลับอยู่ก่อนเขาแล้ว

ชายหนุ่มรีบยื่นกายลุกขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียงหัวเราะ ด้วย

ความขบขัน แต่เขาก็ต้องประสบกับความปลาดใจอย่างไม่เคยปรากฏ
มาก่อนเลยในชีวิต เมื่อเขารู้สึกตัวว่าหญิงสาวยกเท้าเรียวงามของ
เธอเตะเข้าตรงต้นแขนของเขาเต็มแรงพร้อมกับส่งเสียงจุก ๆ กับเขา
เป็นเชิงบอกให้เงยบ ๆ

ชายหนุ่มรีบพยุงกายลุกขึ้นยืน เห็นหญิงสาวกำลังยืนจ้อง
มองไปทางคงไม้ทาบในบริเวณป่าตอหนึ่ง ศีรษะอันปกคลุมอยู่ด้วย
เส้นผมสีทองของเธอสู่ใจไปเยื้องหน้าคล้ายกับกำลังตะแคงหูฟัง
อะไรอยู่อย่างหนึ่งขณะนั้น ร่างกายของเธอขณะนั้นรู้สึกสั่นเทิ้มจน
ด้วยความปลาดใจในอากาศที่เย็นของหญิงสาวนั้น ชายหนุ่มปราดเข้า
ไปยืนเคียงข้างเธอ ในขณะเดียวกันหญิงสาวก็กล่าวกับเขาว่า

“ฟังสิ — เสียงนี้..... มันไม่เคยได้ยินเสียงนกร้องแบบนี้
มาก่อนเลย.... เสียงของเธอกับที่ฉันเคยฟังกับที่เธอเคยได้ยิน
มาแต่ครั้งก่อน ๆ”

ชายหนุ่มมีใจกล้ากระโดดเข้ามาเลยแม่สักคำ เขายืนมองดู
ต้นหญ้าที่นอนอยู่ตามพื้นเฉยอยู่ ส่วนมือก็ลูบคลำที่บริเวณต้นแขนของ
หญิงสาวใช้เท้าเตะเขาอย่างแรงเมื่อสักครู่

เขารู้สึกคล้ายกับว่าเวลาได้ล่วงเลยไปนานประมาณสักหนึ่ง
ชั่วโมงก่อนที่หญิงสาวจะเหลียวหน้ากลับมามองดูเขา ชายหนุ่มคงใช้
มือลูบคลำแขนบริเวณที่ถูกหญิงสาวเตะอยู่เช่นเดิม เพราะเขารู้สึก
เจ็บปวดแผลฉกรรจ์อย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย ชายหนุ่มจำต้อง
ห่างตัวเผื่อสาวคนรักจะเงยบ ๆ เขาเห็นดวงทหน้าอันน้อย ๆ ของเธอมีค่า

แสดงอาการปลาดใจ ดวงตาของเธอเบิกกว้างคล้ายกับว่าได้พบเห็น
สิ่งที่ยังคงความพิศวงสงสัยมาสู่เธออย่างมีวิเศษแน่นอน

และทันทีที่คืนนั้น เธอรู้สึกวาทอนแรมอันเปล่าเปลี้ยยวบยู่
ของหญิงสาวถูกยกมาโอบไว้รอบลำคอของเธอ แรมน้อย ๆ คู่กันค่อย
เหนียววังศีรษะของเธอให้ก้มต่ำลง เธอแข่งงัดสายเทาขนพร้อมกับ
เผยอริมฝีปากบางคู่ยื่นออกมารับ ริมฝีปากของชายหนุ่มที่กดประทับลง
อย่างนุ่มนวลและหนักหน่วง

เขากล่าวตอบคำขอเกาะขอเกาะของเธอไปยวบของหญิงสาวในขณะ
ที่ก้าวรูดอย่างนุ่มนวลที่หน้าไปแล้ว

“โอ้... คุณไม่เคยเห็นข้อแตกต่างอย่างนั้นมาก่อนเลย
เธอเป็นอะไรไปหรือหว่า”

“เปล่านั้น! หญิงสาวตอบ และข้อไปคงไม่มีเหตุเช่น
เกิดขึ้นอีกแล้วล่ะ แจกซา มิน...มิน...” หญิงสาวกล่าวพึมพำต

ไปและในขณะที่เขากลับมานั้นเธอชายพองโตออกอย่างแปลก
ประหลาดอีกครั้งหนึ่ง ขณะที่เธอกำลังก้มหน้าไปว่า “มินรู้สึก

ชอบกลอย่างไรก็ไม่ทราบค่ะ แจกซา คุณได้ยินเสียงนกร้อง เสียง
มันอย่างไม่มีรู้สึกตัวจนกระทั่งได้ยินเสียงคนหวะระงูรู้สึกตัว คุณ

บอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร เสียงนกร้องแบบนี้ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ฟังดูเหมือนเสียงอะไรสักอย่าง ซึ่งคุณเองก็คิดไม่ออกบอกไม่ถูก

มันผิดกับเสียงนกร้องธรรมดาๆ ้วย คุณนั่งไปหมดแล้ว แจกซา...”
ชายหนุ่มสังเกตเห็นหน้าตาของหญิงสาวเด็กเล็กคล้ายกับกำลัง

ได้รับความทุกข์ทรมานอะไรสักอย่าง ดวงตาของเธอเขมเขมขมขมอย่างบอกไม่ถูก สำหรับวิมลปากของเธอเนนเม้มสนิท ชายหนุ่มก็มั่งลุ่มจูบวิมลปากของเธออย่างคดค้อมพร้อมกับหัวเราะและกล่าวออกมาว่า

“เหลว! เหลว! เธอ” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับคั่งว่างของหญิงสาวเข้ามาในวงแขน หลังจากนั้นคนทั้งสองก็พากันเดินตรงไปทางตงไม้แถวแรก เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นลูบต้นคอของตัวเองพลางกล่าวว้

“เราไปหาที่อื่น ๆ หนึ่งเวลานเถอะ ฉันขี้จะร้อนจนแทบสิ้นคอแล้ว”

หนุ่มสาวทั้งสองเดินแยกย้ายกันไปภายใต้ร่มเงาของตงไม้ และก่กทกระยะก่าวท่ามานไป คนหนึ่งมองอีกคน หนึ่งไม่เท่าที่ใดเห็นในตงนมนมรูปร่างล่ำกลึงแถมยังตักค้ำก่าวที่ใดเคยเห็นมาเป็นอันมาก ต่างคนต่างเดินกันไปอย่างแจ่มใสหนุ่มได้ศึกษากันแต่ประการใดนาน ๆ ครั้งหญิงสาวจะเขมเขมแจ่มแจ่มแว้งแว้งและเปลือกลุ่มตาของเธอออกมาว้แว้งแว้งเสื่อหนา ๆ ของชายหนุ่มคั่งใจราวกับเห็นสงฆ์หน้าตงนตงนอะไรสักอย่างเสมอ

อีกประมาณสักสิบก้าวก่อนที่หนุ่มสาวคู่นี้จะถึงชายป่าไม้หญิงสาวก่กทขุขงัก ชายหนุ่มหันไปคู้ และหันไ้ค่นเขาเห็นร่างของเธอสนสะท้านขุขงักงงนงงอยู่ก่กทเหมือนก่กทค้ววทแล้วอีกก่กทระของหญิงสาวขณะนั้นระงองไปเบงงหน้า ก่กทหัวนค้ ๆ คล้ายกับก่าล่งตะแคงพั้งอะไรสักอย่าง ชายหนุ่มรู้สึกโมโหหนัก ๆ แต่แล้วก็ขมออกมมาได้ เขาเหลือบง่าเล็งมองคู้สาวคนรักทางหางค้ว ใจเขาก่กทุ่น

คิดสงสัยว่า คงจะต้องมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีผิดปกติเกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่เขาเองก็ไม่ใช่เขาใจว่าสิ่งนั้นเป็นอะไรและคิดว่าคงไม่มีโอกาสจะรู้ได้เลย ถึงกระนั้นก็ดี เขารู้สึกสังหรณ์ใจอะไรอย่างหนึ่งเช่นเดียวกับบุรุษหนุ่มทั่วไป และอย่างไรก็ตามเขารู้สึกตัวเองว่า ในขณะที่นั้นเขาก็กำลังเงี่ยหูฟังอะไรอย่างหนึ่งอยู่อย่างไม่ตั้งใจเช่นเดียวกัน

ใจเขาคิดว่าขณะนั้น เขากำลังตั้งใจจะฟังเสียงนกชนิดใดชนิดหนึ่งร้อง แต่ในขณะที่เดียวกันเขาก็ได้ฟังเสียงหัวเราะออกมาอย่างไม่มีความหมาย เมื่อเขาถกคิดขึ้นมาได้ว่า เขากำลังเงี่ยหูฟังอะไรอยู่สักอย่างซึ่งดูเหมือนเขาฟังจะได้ยินมาครั้งหนึ่งเมื่อสักครู่นี้ผ่านมานานกับหูของเขาเอง แต่เขากลับไม่รู้สึกว่าได้ยินอะไร เขาได้อธิบายถึงสิ่งที่เขาได้ยินนั้นให้หญิงสาวฟังซึ่งเธอก็ฟังเขาอย่างตั้งใจไม่ได้จนบางครั้งทำให้เขารู้สึกไม่ให้อีกาที่หนึ่งอยู่ ๆ ซึ่งหญิงสาว แต่ครั้นแล้วเขาก็พยายามระงับใจไว้คิดเพราะเขาเป็นเด็กหนุ่มที่มารยาทเรียบร้อย สามารถระงับจิตใจตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม ทั้งเป็นคนที่มีสติหนักแน่นไม่มีความจนคิดเป็นนิสัยประจำตลอดมา

เขารู้สึกตัวว่าถูกหญิงสาวพูดแสร้งให้ออกเดินจนกระทั่งเขาต้องเดินตามหลอนไปข้างหน้าด้วยอย่างไม่มีตัวทง ๆ ที่เขาเองก็สังเกตเห็นว่า หญิงสาวนั้นเป็นพรรคของเขาเดินอย่างคนใจลอยอยู่ตลอดเวลา

“มันก็เหมือนเพลงเดินรำนั่นแหละเธอ” ชายหนุ่มกล่าวขึ้น

“โอ! เธอจะไม่ได้ยินเสียงผู้เดินว่า จมกกว่าเธอจะพยายามฟังมันอย่างตั้งใจออกตั้งใจ และเมื่อเธอได้ฟังแล้ว จิตใจของเธอก็จะพะวงใจมัน

เสียงมันตกหูอยู่เรื่อยไป เธอเข้าใจหรือยังว่าเหมือนกับที่เราได้ยินเสียง นกกร้องน่ะ....” พอลงมาถึงตอนนั้นเขาก็หยุดขงกแสงเงาหูฟัง เขา ได้ยินเสียงนกร้อง มันร้องอย่างคงขนาดที่เรียกว่าเขาเองก็ตงตะเบ็ง เสียงดังจนอดสักเท่าตัวเพื่อให้สาวคนรักได้ยินคำพูดของเขาที่กล่าวว่

“จริงของเธอล่ะ ใจ! ฉันไม่เคยได้ยินเสียงนกร้องแบบนี้ มาก่อนเลย”

ตอนนั้นคนทั้งสองก็ลงเดินผ่านเกือบจะพ้นคังไม้ตอนแรกก็ลง เขาไปซอก สำหรับชายหนุ่มขณะนั้นเริ่มรู้สึกเป็นทุกข์ ในลักษณะท่าทาง อันผิดปกติเกิดขึ้นในสาวกรของเขาย่างแลดู ประกอบกับความร้อน จากแสงแดดแผดเผาอบที่ลือตงทว ทำให้เขาวิ่ สึกฮอดค ไร่จะหา สถานที่ๆร่มเย็นพอได้พักผ่อนสักครู่ให้หายเหนื่อยล้าบ้าง เมื่อยางเข้า ู่ภายในบริเวณที่ร่มเย็นกับ ๆ นนแต่ระ โคนแสงแดดส่องลือตงมา ได้ อากาศอันเย็นรุ่มนั้นจึงทำให้เขารู้สึก สกมฮารวมถนจนบาง

แต่สำหรับหญิงสาวคนรักของเขาขณะนั้นหลงมกกลับมีฮากว่ ต้นสะท้าน เขอล่าวกกับเขาว่า

“เขอธา ในป่าไม้นข้างเย็นเหลือเกินน่ะคะ”

แต่เขาหาได้ยินคำพูดของเธอไม่ เสียงจกกระเจียวไว้และเสียง กระพือมีกรของนกในบริเวณนั้นกลบเสียงพูดของสาวรักเสียสิ้น

“เสียงนกมันร้องดังไปหมด” เขาพูดขึ้น “เธอว่าอะไรวะ?”

เขาถามแล้วหันมาดูหญิงสาว เห็นแต่เขอทำปากจุมขมขมิบ แต่หาได้ยินเสียงของเธอดังลือตงออกมาไม่ โดยเหตุนี้เขาจึงเสียงคี่วะ

เขาไปไกลเฮ้อ และก็ในขณะเดียวกันนั้น เขาได้ยินเสียงนกร้องและ
กระพือปีกดังพบบ่อยเหนอศีรษะของเขาทั่วไปหมด

“เสียงนกร้องจนไปหมด เธอได้ยินไหม?” เขาถามย้าอก

ขณะนั้นคนทั้งสองเดินเข้าไปในป่าลึกมากแล้ว เมื่อเหลือว

ดูโดยรอบข้าง ชายหนุ่มยังไม่สามารถจะแลเห็นแสงตะวันส่องลงมา
ตอพงหนคนโตจากทางใดเลย ขณะนั้นเขา รู้สึกว่าสาวคนรักเขามมอ
มากระคกแฉนเขาก เมื่อเขาเล็งดูใกล้ๆ เขาก็เห็น เขากแลเห็น
คางหม้อตตอชเขียวขมูมมบนพื้นพดหน้าเขาดูโดยตรง โดยบริเวณต้นไม้
ใหญ่ ซึ่งคงจะมีชานาหลายร้อยปีที่มีคนมีพื้นนกลดยวต่นหนึ่ง

หนุ่มสาวทั้งสองยืนกันเต็มตัว เขาไปหยิบดู กายนึ่งดังพดบน
พนพญาหม้อตตอชหน้าเขาดูเห็นเป็นประคางนึ่งพนพอย่างค ชายหนุ่ม
เหยียดชราออกไปย้าดูนึ่งคางนึ่ง ส่วนหญิงสาวนึ่งชราตองตอง
กอดเขา ถ้าหากชายหนุ่มใหญยักกตองชานึ่งย้าแล้ว เขาคงจะสัง
เกตเห็นเขตตะแคงศีรษะคล้ายกับกำลังพยายามฟังเสียงอะไรอยู่เช่นเคย

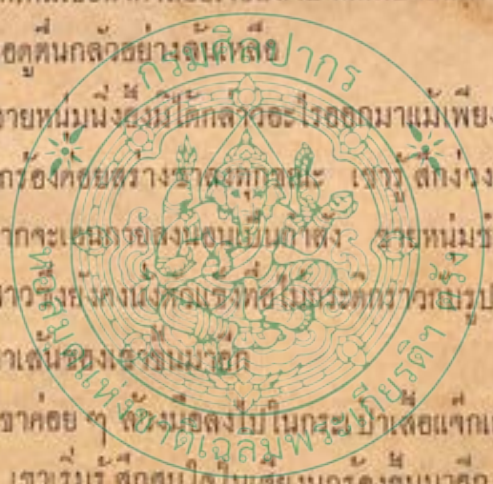
ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะขบคยาเห็น เขากตองได้เต็มเขากได้ยิน
เสียงนกร้องอก ความนึ่งเกตศวี สกวดคงเขงแฉคหลาย ๆ กับว่าโลก
ทั้งโลกนึ่งจะวงมอยู่ด้วยเสียงนกร้องเท่านั้น แต่ชยงไว้กตาม เด็กหนุ่ม
รู้สึกตัวเองว่า เขาเกิดคความต่นใจและเผ้าตะแคงหัวฟังเสียงร้องของ
นกอยู่ย้าอย่างไม่เคยเป็นมามากอนเคย และชยงฟังกร สกวดเสียงนึ่งนึ่งคง
ระเบงเขงแฉเพิ่มจนทุกขณะ บคนเขาคเสียงร้องของนกเหล่านี้มน
แหลมคมจนแสบแกตหู สมองของเขวตะเทอมเลอมต่นไปคด้วยเสียง

นกร้อง คีระระรองเขาปดว้าง เนื้อตัวสันตะทานอย่างบอกไม่ถูก
เขาทนพืงมันไม่ไหวแล้ว เขายัดกลองยาเส้นลงกระเป๋า หันหน้ามา
ทางหญิงสาว ตั้งใจจะบอกกับเธอว่า ถ้าวรไปเสียให้พ้นเจ้าเสียง
อุบาทว์เหล่านี้มันได้เร็วที่สุดเท่าไรก็ยกดี

แต่เขาเข้าปากพูดอะไรไม่ออก เพราะพอเขาหันไปทางหญิง
สาว เขาก็เห็นเขื่อนงตาลอยเงยบงบจนแทบจะไม่กระตุกกระตัก ทำ
ทางร้องเขอดูตลกกลัวขยาดใจเสีย

รายหนุ่มเมืองมโหสถได้กล่าวอะไรออกมาแม่เพียงสักคำ ระหว่าง
นั้นเสียงนกร้องก็ขยิบขย้างราวกับกลอง เขาวิ่งถึงวงนอนอำปภาท
และนิกขยาก็เขม่นกายส่งนอนเป็นคำส่ง รายหนุ่มเข้าเลื่องตามองไป
ทางหญิงสาว รุ่งเรืองคงนกร้องแรงทอนนกร้องกราวกรูปรบขึ้น เขานั่งถั่ง
กลองตบยาเส้นของเขานอนมาอด

เขาคอย ๆ คอยมองดูมีนกระป๋ายเลอแจกเกิด และในขณะ
เดียวกัน เขาร่วมรู้สึกสนใจในเสียงนกร้องขึ้นมาอด คราวนั้นอยาก
จะฟังเสียงร้องของมันเสียจริง ๆ แต่เป็นการนำปลาด เมื่อถึงโอกาส
ที่เขาอยากจะทำ ก็กลับมามกเพียงตัวเดียวเท่านั้นเพียงคงส่งเสียงร้อง
ก็งอชู้ในบริเวณนั้น มันเป็นเสียงที่โหยหวลเย็นเยือก ท่ามกลาง
บรรยากาศอันเงียบสงัด รายหนุ่มรู้สึกกระวนกระวายใจ ใครจะได้ฟัง
เสียงนกจำนวนมากมายังหลายส่งเสียงร้องระเบ็งเซ่งแซ่อกครั้งทั้ง ๆ
ที่เมื่อสักครู่เขารู้สึกว่ามันเป็นการสุดแสนที่จะทนฟังได้ และเขาเองก็
เกือบจะรอนหญิงสาวลุกหนีไปอยู่แล้ว แต่เหตุไฉนขณะนั้นเขาคงอยากจะ

ฟังขึ้นมาอีก มันเป็นความปลาดใจที่ตัวเขาเองก็ยากจะอธิบายให้ถูก

หลังจากนั้นต่อมาชาวครู อยู่ ๆ เสียวิ่งของเจ้านกควน

กักตบเงยบงลง โดยฉับพลัน ความสงบเงียบเข้าปกคลุมบริเวณ

บ้ำไม้สนกว้างขวางแห่งนั้นหายไป ชายหนุ่มหญิงสาวก็โศกสอ

เงยบงบงระทมโตมเสียงนกร้องสร้างควมกังวลใจให้ ในขณะนั้น

เหลียวมองดูความงามของบริเวณป่าอย่างพิศพาพิเคราะห์แต่ครั้นแดง

เพียงชั่วครู่เดียวต่อมา ความเงยบงก็กลับสงบลง เสียงนกร้องได้

เริ่มดังขึ้นทีละตัวจนครบทุกตัว และเสียงนกร้องก็ดังกว่าแต่เมื่อถึงเท่าตัว

อย่างไรก็ตาม หลังจากต่างต่างสงบเสียงวิ่งของตงสนจนแทบ

แหวดยุ่ยพุกหนิง เงยบงก็กลับเงียบไป ความสงบเข้ามาเป็นเจ้า

เรือนทวบริเวณป่านั้นอด

ชายหนุ่มกับนางหญิงสาวเริ่มโหมระบงวิ่งไล่ตงแบบบางของ

หญิงสาวไว้ในวงแขน ทนตงวิ่งไล่เริ่มบงขึ้นทางทางที่จะกลับตง

มาจากบริเวณบ้ำไม้ประหลาดแห่งนั้นดวงตาของหญิงสาวมีอากาวิโลก

สลดและมันตาคลอหนวย เธอกระซิบกับชายหนุ่มด้วยสำเนียงแผ่ว

เบาว่า:—

“คิดมันได้มันเสียงมันนกด—คิดมันจำเสียงมันได้ เสียงของมัน

ฟังมันคงดีกว่าตัวอื่น ๆ...”

พร้อมกับคำพูด น้ตาของหญิงสาวก็ไหลรินลงมาตามแก้ม

ทั้งสองข้างเป็นทาง ชายหนุ่มวัดร้างของหญิงสาวไว้กระซิบแน่น

หญิงสาวคือมีอากาวิโลกเป็นปกติชน ร่างของเธออ่อนเปลยลงในอ้อมอก

ประหลาด ครั้นแล้วเธอก็กล่าวออกมาอีกว่า

“หนาวี เหลวไหลนะ ใจ”

“หนาวจริง ๆ ะ” หญิงสาวกล่าว แต่หน้าเสี้ยวของเธอ
ตักวาคอยเป็นปกติช่นกวางเก่า “เราควรจะต้องกอดกันให้แน่น ๆ
นะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าก่อนที่จะตอบว่า “เราก็กอดกันอยู่แล้วนี่
นะเชอ๊ก” ครั้นแล้วเขาก็ยื่นมือยกศีรษะเธอขึ้นมา แต่สาวน้อยเออมี
มือมาอุดแขนเขาไว้ พร้อมกับกล่าวว่า “เราคอยดำเนินเสี้ยวกระซิบ
อย่างแผ่วเบาว่า

“ตูดคะ ตูดคะ”

และกเสี้ยวกระซิบของหญิงสาว ข้ามตักและต้นเต็นและเรา
ร้อนอยู่ในตอจนแข็ง ทว่าให้ชายหนุ่มรู้สึกเขินอายเข้าไปในหัวใจอย่าง
แปลกประหลาด

เขาจึงไปตามนมอศที่หญิงสาวข ณะตรงบริเวณเหนืออกของ
ถึงไม้และใบไม้ ๆ ตรงจุดตัดกันของต้นไม้ที่เขียวขจีอยู่กับบรรดา
กิ่งและใบไม้อันแห้งเกราะนแข็ง เขาแลเห็นนกเล็ก ๆ สดทง คอยขา
อันเรียวเล็กทงคู่ มนขน์ของมันมาองดูดวงหน้าของคนทงสอง สัตวง
หน้าอกของมันเป็นสีขาวสะอาด ดวงตาอันใสแจ้วทงคู่ของมันจึงอยู่
อย่างไม่วะพริบจากเบ้าตาทงคู่ทงอยู่บนหัว ที่เขียงเพลไปข้างหนึ่ง
ขณะทงมันจ้องมองดูหน้าหนุ่มสาวทงกล่าวเขยอยู่

“เห็นหรือเปล้าคะ?” หญิงสาวกล่าวทงกับชายหนุ่ม “ว่าไฉ

“นกด่วนคือศวแรกที่เราเพิ่งจะได้เห็นนะคะ”

ชายหนุ่มนั่งยองอยู่เป็นครู่ ผลที่สุดเขาก็กล่าวออกมาว่า “คุณพระช่วย ! เห็นจะเป็นเพราะไอน้ำพวกนี้เอง”

คนทั้งสองจึงคุกเข่าลงกราบไหว้โดยมิได้พูดจาอะไรสักคำ ส่วนนกด่วนประหลาดตัวจนกั๊กๆ โดดโผล่เข้ามาหาคนทั้งสองอยู่แทบทุกขณะ

“น่ารักไหมคะ แอ้ค?” เสียงของหญิงสาวที่พูดพร้อมกับเสียงหัวเราะแสดงว่าเธอรักรักชอบใจคนตัวนั้น

“ท่าทางมันเขื่องดีนะ” ชายหนุ่มตอบเบา ๆ “มันคงประจบจะขออะไรกันล่ะกะมัง”

หญิงสาวเอาช้อนกั๊กๆ หวังชายโฉบชายหนุ่มเบา ๆ พร้อมกับกระซิบว่า

“เฉย ๆ นะคะ” “ตอนคิดว่าเราไม่กระตักกระตักมันคงจะตรงเข้ามาหาเราเองเป็นอันเชียวคะ”

พอหญิงสาวพูดคำนี้เข้าคนตัวนั้นกั๊กๆ โดดเข้ามาขึ้นอยู่บนคางหญิงสาวอดสูต่อนมที่หนุ่มสาวทั้งสองกำลังนั่งอยู่พอดี และจาก

ปลายรองเท้าข้างซ้ายของหญิงสาว ปรากฏว่าร่างของคนตัวนั้นขึ้นอยู่ห่างออกไปเพียงไม่ถึงหนึ่งร้อยเศษด้วยซ้ำ ส่วนหัวของคนตัว

นั้นซึ่งเป็นสีเขียวพอมกับมีงายปากยาวสีเหลืองก็ยังคงตะแคงเฉียงไปข้างหนึ่ง และก็ในขณะนั้น มันยังคงใช้ดวงตาของมันจ้องจ้องหัวเรือน

ร่างของคนทั้งสองอย่างไม่กระพริบตามเดิม

หญิงสาวซึ่งสายตาจับอยู่ที่ร่างของเจ้านกเล็กประหลาดจนมิได้สังเกตเห็นสิ่งใดอีก ส่วนชายหนุ่มหาเป็นเช่นนั้นไม่ คราวนี้เขาเป็นฝ่ายใช้ข้อศอกผลักศีรษะข้างหญิงสาวบ้าง

“คูมันซี-คูมัน....” เขากระซิบเบาๆ พร้อมกับบ้วนไม้ให้หญิงสาวดู “แล้วก็นั่นอีก เห็นไหม”

เมื่อหญิงสาวได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นจากเจ้านกเล็กตัวที่ขยับอยู่แทบปลายเท้า บนสายตานั้นเต็มไปด้วยความขงขาม เธอจึงอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ

“อู๋ ซาย... ทำไมมันยังหากันไม่ทันมาหาเจ้าทงนงล่ะคะ?”

ปรากฏว่าขณะนั้นบรรดานกอีกจำนวนมากมายก่ายกองของออกมาจากโคนต้นไม้ที่นอนอยู่ประชิดคอกเจ้านกเล็กเป็นพวกไปหมด บางตัวก็ออกมาขยับอยู่อย่างโดดเดี่ยว บางก็ออกมาขยับเป็นคู่ๆ บางก็ออกมาเป็นกลุ่มใหญ่ขึ้นอยู่ระหว่างคอกแต่ละคอกนั้น ในบรรดานกเหล่านั้นปรากฏว่าเป็นนกชนิดเดียวกับนกตัวแรก ที่ยังคงขยับอยู่ตรงปลายของเท้าของหญิงสาว พร้อมกับจับสายตาจับอยู่ที่ใบหน้าของหญิงสาวอย่างไม่กระพริบ เช่นเคยกับนกทั้งหลายที่มาใหม่ต่างก็จับมือของคูเม็งอยู่ที่ชายหนุ่มหญิงสาวทั้งคู่เช่นเคยกัน นอกจากนกชนิดนั้นแล้วยังมีชนิดอื่น ๆ อีกหลายชนิด บางตัวเล็กบ้างก็มีขนาดเท่านกกระรอก บางก็มีขนาดใหญ่กว่า แต่ละตัวกำลังบ้วนหน้ามาทางชายหนุ่มหญิงสาวทั้งสอง ซึ่งขณะนั้นกำลังนอนเอกเขนกอยู่บนพนักปกคลุมด้วยพญามอสสดสนอนน

“เฮ้! ขอบกต!” ชายหนุ่มเขยขึ้น “ฉันทึ่งเคยเห็นແທ່ງ
ແປດพิลึก...”

หญิงสาวใช้ข้อศอกสะกิดริมฝีปากชายหนุ่มให้หยุดพูด เขาแล
ตามไปทางที่หญิงสาวพยักหน้าชี้ไม้ให้ดูไปทางปลายเท้า เขาเห็น
เจ้าคนตัวแรก ขณะนี้กระโดดขึ้นไปเกาะอยู่บนหลังเท้าของหญิงสาว
แล้ว ชายหนุ่มนึกในใจว่า เจ้าคนตัวนี้ช่างเรื่องเหลือเกิน แต่เขา
ไม่อยากจะเห็นดวงตาในเจ้าคนตัวนี้ หมันของมันคงดูเราเสียเลย ขณะ
นั้นศีรษะของเจ้าคนกตเคยเอียงเพื่อไปวางบนงอน บदनมันตั้งตรงได้
ระดับแล้ว เขาจึงสังเกตเห็นได้อย่างสนิทจักษุนี้ว่า จงอชปากของนก
เป็นมันราวกับไขใหม่

ชายหนุ่มได้ยินเสียงเหมือนนกบิน เกรงใจคนหนึ่งกระโดดหรือ
ผิวปากอยู่ท่ามกลางวงแฉะ เป็นไม้เท้าที่กตเคยใช้ ในบริเวณบ่าไม้แห่ง
นั้น เขาเบนสายตาดูตรงไปที่ข้างนั้น กตพระช่วย ชายหนุ่มรู้สึก
เย็นสันหลังจวบ ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ใจประดังขึ้นมาใน
ขณะนั้น

ความมหัศจรรย์ที่ปรากฏแก่สายตาของเขาในขณะนั้น ก็คือ
บรรดานกทั้งหลาย ต่างกำลังมุ่งหน้ากระโดดห้อยแหงิ่งใกล้เขาทั้งสอง
เข้ามาทุกขณะ โดยรอบค้ำ มันเดินมุ่งหน้าเข้ามาหาเขาทั้งคู่เป็นระ
ลอกหลายชั้นหลายชั้น ในลักษณะเป็นรูปครึ่งวงกลมอันกว้างใหญ่
สุกสกาวยากที่จะประมาณได้ว่า จะมีนกอยู่ในกลุ่มมันสักกี่หมื่นแสน

ตัว สมอของชายหนุ่มขณะนั้นเต็มไปด้วยความพิศวงงงงวย ทั้ง
ความแปลกใจระคนกับความกลัว จนกระทั่งดวงหน้าของเขาขัดเขือด
ดวงตาเหลือกลาม ไม่สามารถจะพูดและเข้าใจอะไรได้ถูกต้อง เขา
จึงมองไปทางแถวหน้ากระดาน ซึ่งมีนกกกระโตคเข้ามาเป็นแถวรูป
ครึ่งวงกลม นกแต่ละกลุ่มกระโตคเข้ามาที่ละแถวก็หยุด แล้ว
ก็กระโตคเข้ามาอีกแถว เว้ย ๆ ไปจนกระทั่งมีคนแถวหน้าของ
บรรดานกเหล่านั้นโกลบบริเวณและเริ่มทักถามข้อสงสัย ที่หนุ่มสาวทั้งคู่ใช้
เป็นที่นั่งพักนอนอยู่แล้ว

แต่ทว่าเป็นที่น่าสงสัยนัก ว่าบรรดานกเหล่านั้นคาหนากัน
เข้ามาเป็นแถวรูปครึ่งวงกลมแล้วหรือ ความสงสัยข้อนี้ถูกกดขืน
มาในสมองของชายหนุ่มในบัดลึกลับเช่นเดียวกัน

ด้วยความสงสัยข้อนี้เอง ชายหนุ่มจำต้องตามองข้ามไหล่
ไปทางเบื้องหลัง ครั้นแล้วเขาก็ต้องสะดุ้งใจเสีย เมื่อตระหนักแก่
สายตาของตนเองว่า นกประหลาดเหล่านั้นมิได้รุดคืบหน้าเข้ามาใน
ลักษณะครึ่งวงกลม แต่รายล้อมเข้ามาเป็นวงกลมอันกว้างใหญ่โดย
รอบทีเดียว

เป็นอันว่าทิวบริเวณนั้น ไม่ว่าจะเหลือยวแลไปทางไหน คน
ทั้งสองจะเห็นแต่คน-นก-นกเต็มไปหมดทั้งนั้น มันจะเป็นไปได้ไหม
ว่า โลกทั้งโลกจะมีนกมากมายถึงขนาดนั้น

ไม่ว่าจะมองไปทางไหน หนุ่มสาวทั้งคู่จะเห็นแต่ดวงตาใส
แจ้วดวงเล็ก ๆ จึงเป็นประกาย และคุณพระช่วย ดวงตาทุก ๆ คู่

ของนกกมากมายมหาศาลเหล่านั้น ต่างก็ขอมองมาที่ชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งสองเป็นจุดเดียวกัน

ชายหนุ่มชำเลืองตาไปมองหญิงสาว เขาเชื่อมั่นว่าเธอยังมิได้สังเกตเห็นบรรดานกอื่น ๆ ที่รายล้อมเขามารอบด้าน แต่คงยังนั่งจ้องมองคิ้วคิ้วตรงหน้าเธอตัวแรกอย่างสมถวิล และก้เจ้านกตัวแรกนั้น บัดนั้นได้กระโดดขึ้นไปเกาะอยู่บนฝ่าเท้าของหญิงสาวแล้ว และบัดนี้หญิงสาวก็กำลังยกฝ่ามือขึ้นมาลูบขน จนกระทั่งนกตัวนั้นอยู่ห่างจากดวงหน้าของเธอเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในท่ามกลางความเงียบงัน ชายหนุ่มรู้สึกตัวว่าเจ้านกเหล่านั้น—เจ้าดวงตาเล็ก ๆ ดวงตาใสแจ๋วเป็นประกายมากมายจนนับไม่ถ้วนนั้น แต่ละตัวล้วนก็จ้องมองมาที่เขาทั้งสิ้น

ชายหนุ่มหายใจหอบ เขาพยายามร้องบ่จิตใจ พยายามอย่างเต็มที่ ขณะนี้หัวใจของเขาไหลเต็มท้นมาก และเขาก็ได้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะรวมความกลัวทั้งหมดสิ้นไป เขาพยายามอยู่จนกระทั่งประสพความลำบาก เขาจะไม่พยายามนั่งอยู่เฉย ๆ จะไม่นั่งมองดวงกลมของเจ้านกเหล่านั้น.....

ระหว่างนั้นความเงียบสงบที่ปกคลุมอยู่ทั่วบริเวณนั้น กำลังจะหมดไป เสียงกรอบแกรบของใบไม้แห้ง ๆ กำลังดังระงมขึ้นมาแทนที่ แต่คราวนี้เป็นเสียงกระโดดของนกเหล่านั้นเพียงตัวละครวงเดียว แถวหน้ากระดานที่เรียงรายเป็นรูปครึ่งวงกลม ฝูงเคลือบเข้ามาทางเบื้องหน้าของเขานั้น บัดนี้เขามาทหยุดอยู่ห่างจากปลายเท้าของ

เขาเพียงไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง จะแลไปทางไหนก็มืดแต่กลับไปหมดทั้งนั้น
 ชายหนุ่มกระโดดลงจากชั้นบน เขายกมือชนกวดแกว่ง ยกเท้า
 ชนตะปวพร้อมทั้งตะเบ็งเสียงตะโกนไล่ แต่ก็เป็นหน้าพศวงนัก เสียง
 ที่ตะโกนหาตั้งออกมาไม่ คล้าย ๆ กับว่ามันติดอยู่ที่แค่คอหอยเท่านั้น
 ยิ่ง ยิ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ตรงริมทะเลาะหมิวมือสัสมันก
 เล็ก ๆ ตัวหนึ่งถูกชายหนุ่มเตะลงไปนอนตัวนอนอยู่เพียงตัวเดียว
 แต่เขานกเหล่านี้หาได้เคลื่อนไหวแม้แต่ประการใดไม่ คง
 ยืนจ่อมองดูหน้าเขาเฉยช้อยอย่างเดิม
 ระหว่างนี้หญิงสาวคนหนึ่งเฉยช้อย่างกับขี้เป็ด เธอได้
 เห็นเหตุการณ์โดยตลอด และตลอดตัวสหัสเหล่านี้ เธอนั่งตะลึงตัว
 แข็ง ไม่สามารถจะกระพริบตาได้ เพราะความหวาดกลัวจนสุด
 ขีด ส่วนบนฝ่ามือของเธอ เข้มแข็งแรกขึงตึงและอยู่อย่างไม่วะ
 ตกกระดิกเช่นเดิม แต่เธอก็ยังพรางจากใบหน้าของเธอในระยะเดิม
 เช่นเคยวળกั้น ส่วนหญิงสาวกลุ่มอื่นก็นอนอยู่ในระดับเดิมตลอดเวลา
 จากเบื้องบนตรงแห่งใดแห่งหนึ่ง มีแม่มกระคายสีขาวคล้าย
 โน้ตเพลง ห้อย ๆ ลอยลงมาช้า ๆ หุ้มกลางความเงิบสงบ มัน
 ลอยวนเวียนไปมาแล้วก็ค่อย ๆ วนลงไม่ปะช้อยบนพื้นอย่างสงบเงิบ
 ในทันทีนั้น เสียงหญิงสาวกรีดร้องอย่างตกใจ เจ้าหัว
 สัสเขียวจะจืดของนกเล็กที่ขยับบนฝ่ามือหญิงสาวพุ่งไปข้างหน้า คงย
 ปากสีเหลืองมันจมลงไปบนแก้มหญิงสาว เลือดสีแดงไหลรินลงมา
 ตามแก้มของเธอเป็นทาง

ท่ามกลางเสียงร้องขึงขึงไม้ทันท้ายกิ่งวานนน มีแผ่นกระดาษ
สีขาวออกแผ่นหนึ่งลอยลงมาจากเบื้องบน

ครั้นแล้วความเงยบึกหายไป ปรางค์เสียงดังทัง ๆ ขึ้นมา
แทนที่ วงกลมของบรรดานกทั้งหลายหายจับไปกับสายตา

สิ่งที่เหลืออยู่ก็คือนกสองขน ลอยวนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่
ท่ามกลางสายลมที่พัดควงควงมาสู่ ๆ อยู่พักหนึ่ง ครั้นแล้วเจ้า
ขนนกทั้งสองขนนั้น ก็ลอย ๆ ลอย ๆ ลงมาลงลงลงลงสู่พื้นดิน วาง
คู่กันอยู่ท่ามกลางความเงยดังบนนั้น

เรื่องของหลวงพ่อกแม็คเกิลสพลัด

ในวันต่อมา มอริสบูร์ แม็คซ์เวลล์ ได้ประกาศให้ทราบขณะรับประทานอาหารบอเรียนว่า เขาได้จัดเตรียมการต้อนรับสำหรับตอนคาราบอร์ชแล้ว มนักรบของคองซงเขาคันเคยตั้งเต๊นท์อยู่ ในแนวป่าสาکن กำลังจะเดินทางไปสู่ประเทศอังกฤษในมรงาน เป็นโอกาสเดียวที่เราจะได้ฟังเรื่องราวของท่าน และขากลาเสรมว่า นักรบชรป่นมเรื่องอันเบนทรุกมคในระหวางชาวคานอน ดังแตมการสงสรรคกันในตอนมาขวันก่อนแล้ว

“ท่านได้แจ้งถึงเรื่องที่จะพูดไว้ให้ผมทราบแล้ว” เขากล่าวต่อไป “ผมคิดว่าเบนเรื่องที่น่าสนใจ แต่มันก็ทำให้ผมถ้าบาคอยมิใช่น้อย กว่าที่จะเกลี้ยกล่อมให้ท่านเล่าให้ผมฟังซ้ำอีกในตอนค่ำวันนี้ อย่างไรก็ตาม ผลที่สุดท่านก็ยอมรับปาก ท่านสกาทบุรยทงหลาย ผมเชื่อว่าพวกท่านคงไม่คิดว่าเท่าที่ผมขอร้องให้ท่านเล่าเรื่องนอกนั้น ผมมิได้หวังประโยชน์สิ่งใดเป็นการส่วนตัวเลย”

ภรรยาของเขาจึงให้คนมาตามพอ พอได้พยายามพม่าถามถึงความ
 รู้สึกของเขาเกี่ยวกับเรื่องนอญตั้งเกือบสิบครึ่งก็ไม่ใดเรื่อง เขาบอก
 กับพอว่า ความจริงเขาอยากจะเซ็ดอทางศาสนาอยู่เหมือนกัน แต่
 เขาบอกว่า ความรู้สึกในค่าน้ำลายมันรบกวนเราเขาจนสุดแสนจะทน
 ทาน แม้แต่ตัวเขาเอง ถ้าหากเขามีลูกสักคนเขาจะไม่กลัวความตาย
 เลย และถ้าหากเนอหนิงมีฆาตกรคนไหนเอาโลหิตของเขาสามารถ
 จะทำให้เขามีชีวิตสมบูรณ์ได้ เขาสามารถวาดภาพได้ว่า เขา
 จะมีชีวิตอยู่ในแบบใด แต่ถึงหากเป็นไปได้ เขาก็จะไม่
 ญาติพี่น้องมีชีวิตเหลืออยู่คนเดียว และเขาทนไม่ไหวจริง ๆ"

หลวงพ่อบอกให้พอฟังด้วย พร้อมกับบอกมีอยู่ไปมากอน
 ที่จะกล่าวต่อไปว่า

"พอคิดว่าถ้าเราช่วยด้วยแบบนั้นบ้าง เราเป็นคนแก้ทมกาสง
 ว่างกายและจิตใจแห่งเราและเมื่อยงนอญอยู่ พอว่าวิญญาณของ
 เขายังคงวนเวียนอยู่ตามบริเวณลานโบสถ์เสมอ วิญญาณของเขา
 เคยแสดงอิทธิฤทธิ์จนถึงกับทำให้ภรรยาคว่ำลูกของเขาเป็นลมมาครึ่ง
 หนึ่งแล้ว และพอคิดว่าวิญญาณของเขาจะไม่ดับสูญแน่นอน

"อย่างไรก็ตาม ชีวิตของเขาเป็นชีวิตที่ทรมาน นับตั้งแต่
 เริ่มต้นมา จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย เขามีได้มีความคิดเห็นอันใด
 ในเรื่องนอญ สำหรับการแต่งงานของคนทั้งสอง ก็ไม่มีใครทราบ
 เหตุผล นอกจากพระเจ้าเบ็ชฌนตวรตเททานัน เขาลืมเจ็บและต้อง
 ทนทุกข์ทรมานอยู่เป็นเวลาสามปี ไร่น้อย เขาต้องนอนจมอยู่บนเตียง

ในมรดกกรรมแห่งสามของเธอ แต่ถึงกระนั้นเธอก็หายอมออกจากบ้านหลังตั้งกล่าวไว้ เธอยังคงเป็นห่วงกังวลถึงสามชราของเธอตลอดมา เธอเฝ้าคิดแต่ความนั้นจะเป็นการท้าวรื้อ โศคร้ายต่อสามของเธอเกินไป ถ้าหากเธอจะเคลื่อนย้ายออกไปจากบ้านนั้น ทุก ๆ วัน ๆ ละสองเวลา เธอมีก็จะพาตัวเองไปสวดอธิษฐานขอให้แก่ดวงวิญญาณแห่งสามชราของเธอที่หลุมฝังศพเป็นกิจวัตรมิได้ว่างเว้น และก็ทุกครั้งเธอไม่ยอมเดินไปตามทางภยวิสัยอันร่มกิมของต้นไม้ ที่หินประสาธน์ขุดอยู่ตามสองข้างทางคนตั้งกล่าวมาแล้ว เธอสู้อุตสาหะเดินอ้อมลงไปในส่วนนี้ แล้วพามาเข้าทางประตูด้านใต้หงซาไปและชากลับ หรือมีคณะนักงานชาวพุทธทางประเทศนั้นเห็นเธอเป็นนิกลิน

“การใดที่จำเป็นเงินนาคคิดขอกันมาอีกประมาณสามหรือสี่วัน ชายชราผู้มรดกกรรมในวันเสาร์ และศพของเธอถูกนำไปกระทำพิธีฝังในวันจันทร์ เดือนนั้นตรงกับเดือนกรกฎาคม เวลาที่เธอตายตรงกับเวลาประมาณแปดนาฬิกาพอดี

“พ่อเองตั้งใจไว้ว่า จะออกเดินทางในวันเสาร์ หลังจากได้กระทำพิธีฝังศพ เพราะได้ปล่อยให้ผู้ช่วยปฏิบัติภารกิจการแทนมาสองตามวันแล้ว และไม่อยากจะปล่อยภาระหนักไว้ให้เขาปฏิบัติแทนในวันอาทิตย์ต่อมา ซึ่งเป็นอาทิตย์ที่สองอีก

“แต่แล้วในวันศุกร์ ขณะที่พ่อกำลังรับประทานอาหารกลางวัน พี่สาวของชายชราผู้นั้นก็เดินทางมาหาและได้พักอยู่ในบ้านนั้นในวันศุกร์นั้นแหละ หญิงหม้ายผู้ภรรยา กล่าวว่า นางไม่สามารถ

จะนอนหลับในท้องที่สามี่ขาวของนางถึงแก่กรรมได้สนิทนัก นางบอก
 ว่ามีอะไรบางอย่างซึ่งนางไม่เคยประสบมาก่อนเกิดขึ้นในท้องนั้น พ่อ
 ได้ปลอบนางว่า นางคิดเหลวไหลไปเองละกระมัง แต่ขอเฝ้าท่าน
 ทั้งหลายคงระลึกได้ล่ะว่า ระหว่างนั้นนางอยู่ในลักษณะว่าเหวอแหละ
 หวาดกลัวจนประสาทเสี่ยอยู่แล้ว โดยเหตุนี้นางจึงไม่ยอมฟังเสียง
 การปลอบโยนของพ่อเลย พ่อจึงบอกกับนางว่า ถ้าอย่างนั้นพ่อจะ
 นอนในท้องนั้น เพื่อพิสูจน์ความจริงหรือไม่

“นางได้พยายามคิดตามโดยแยกเหตุผลต่าง ๆ หมายความว่า แต่
 พ่อก็พยายามอธิบายเหตุผลและพยายามจูงใจนาง พ่อก็นอนในท้องนั้น
 แทนนางต่อไปให้จริงได้ โดยเหตุนี้พ่อคงคิดจนเข้มนึกว่า พ่อจัดการ
 ลำเจียงตั้งของเครื่องไรทำเป็นมาอย่างของพ่อเข้าไปในท้องนั้น

“ในเวลาประมาณหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า จึงเกิดเราพักในท้อง
 ใหม่และจัดการสวมเสื้อคลุมขาว เพื่อสวมไว้ประพาศอาหารมือ
 เย็น ขณะนั้นท้องคงกล่าวขจรระลอก เพราะรวมเงาของบรรดา
 ต้นไม้ที่ชนประดานก้านบดบังแสงสว่างเสี่ยจนเกือบไม่มีทางส่องลอด
 ลงมาได้ ในท้องนั้นมีภาพโชนเกิดโตประมาณสี่ภาพ นอกจาก
 นกกมผานานกนทอง มีตะและเกาธ มตุ ซึ่งเป็นทกเก็บเสี่ยมาของชาย
 ขาว ตลอดคนเครื่องไรอีกบางอย่างเก็บรวมไว้ด้วย

“ขณะที่พ่อจะสวมเสื้อคลุมขาว พ่อได้เดินไประโงกดูออก
 ไปนอกหน้าต่าง หวงตามขวามือและซ้ายมือเป็นส่วน ซึ่งยังคงมีแสง
 แดดส่องสว่างจ้าอยู่โดยทั่วไป แต่ก็ใกล้จะหมดแสงอยู่แล้ว หรือถ้า

จะพูดออกทักว่า โกลจะค้างเต็มท ระหว่างตรงสวนหงสองคานนน
กศอทางเดินภายใต้ร่มเงาอันมกคลุมของตนไม่ใหญ่ ๆ ทัศนอยู่สอง
ข้างตงกลาง

“พอมองไปทางประตูทางเข้าลานโบสถ์ ซึ่งอยู่ห่างออกไป
ทางเบื้องหน้าประมาณหนึ่งร้อยหลา เนื่องจากกิ่งไม้ทชดประสาณ
กันจนมกครมอยู่เบองบน ทำให้พมไม้ทชนอยู่สองข้างทางตคอยู่ใน
เงามืดโดยทวไป แต่เห็นทางเคเกิดเพียงเสนวาง

“ทันใดนพอมองเห็นว้างของใครคนหน่ง กำลังเดินมุ่งหน้า
มาตามทางเดินตงกลาง ครวงแก่พคคิดว่าควงจะเป็นคนธเมมา เพราะเห็น
เดินโซเซอยู่ไปมา ทัศนเห็นวามโกลจากบ้านประมาณห้าสิบหลา
มอยู่คณหน่งทชเห็นเรวชเรวไปพอยู่กตนไม้คนหน่ง คล้าย ๆ กับ
ยัดไฉเป็นหลักพยงกาย เพชไมเกิดตงตมลงอยู่เพียงชวครุ ครนแล้ว
เขามละออกเคนมงทหน้าตรงมาอย่งช้า ๆ แต่กยังมีอการสำเซไป
มาอยู่ตลคทาง มอทงสองชงเรานนอยู่ในลักษณะกวางออกไปข้าง ๆ
ตัว ดูท่าทางแทบว่าจะเคนมมาไม่ถงบานเสียดวยชไป

“พอสามารถพชวรณาเสชผาเควองแคงตวชงเขาได้ถนัต เขา
แต่งกายแบบสุภภาพบุษ กอให้พคเกิดความมูสึกมนใจว่า เขาแคง
เนชแคงตวชงเขากสุภภาพ ทเคนโซเซไปมกเห็นจะเป็นเพราะความ
เมมาแนมนอน เราสอวมหมวกทรวงตงชวอ เสชเชวตคตเทอ ส่วนกวง
เกงทงกมตเทวชนเคยวกัน แมแตรงเทอพอกตงเกดเห็นโคชตงว่า

ใช้ผ้าใบสีขาวหุ้มไว้

“แต่แล้วครู่หนึ่งต่อมา พอดูถูกคิดจนได้ว่า บางทีเขาอาจจะไม่สบายกระมัง ตอนนั้นพอเลยเกิดความรู้สึกสงสารใจใจ ไม่นับว่าจะลงไปข้างล่างเพื่อให้ความช่วยเหลือเขาดีหรือไม่

“อีกประมาณสิบหกลาก่อนจะถึงบ้าน เขาก็เจยหน้าขึ้น พอรู้สึกประหลาดใจเป็นอันมาก หน้าตาของเขาช่างเหมือนกับชายชราคนที่เรลเพิ่งจะเอาศพของเขาไปฝังเมื่อวันทวิซกับแกะ แต่บริเวณที่เขาเดินอยู่นั้นค่อนข้างร่มรื่นดีเสียเล็กน้อย พอมาพักครู่เขาก็ก้มหน้าลงตามเค็ม ยกมือทั้งสองข้างขึ้น ภาวนาแล้วกล่มลงนอนหงายอยู่บนทางเดินนั้นเอง

“ภาพพจน์ทำให้พอคิดในใจว่า พ่อดีใจที่คนเอาศพออกหน้าต่าง ร้องระโกนเรียกชื่อไว้ก่อนไปกราบไม่ได้เสียแล้ว ตอนนั้นพอเห็นแขนทั้งสองข้างของเขาเคลื่อนไหว คล้าย ๆ กับกำลังชัก ใบไม้แห้ง ๆ ถูกทับดังกรอบแกรบไคยนกับหูของพ่อเองทีเดียว

“พอพอเห็นตงนั้น ก็หันหลังวิ่งลงบันไดมาชนล้างทันที กล้าวถึงตอนนั้นแล้ว หลวงพ่อกแมกเกลสพลัดก็หยุดชะงักครู่ครั้นแล้วก็กล่าวต่อไปอีกว่า

“ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย แปลกไหมละ พ่อวิ่งไปถึงตรงนั้น กลับไม่เห็นร่างของชายชราคนนั้นปรากฏอยู่ตรงที่ ๆ แก่ล้มลงเป็นนอนหงายอยู่เลย มีแต่ใบไม้เป็นรอยรวมเห็นกับตาของพ่อคนเดียว”

เมื่อหลวงพ่อกกล่าวจบ หองทงห้องตกอยู่ในความเงยบงก

แต่ก่อนที่ใคร ในบรรดาพวกเราจะทันได้พูดหรือซักถามอะไร หลวงพ่อ ก็กล่าวต่อไปอีกว่า

“เรื่องทพโตเห็นครั้งนั้น พ่อมิได้ปริปากเล่าให้ใครฟังเลย แม้สักคน เช่นเวลานั้นเราก็นั่งรับประทานอาหารกันตามปกติ พ่อจึง สูดบทร้อยคนเดียว ต่อมาอีกประมาณหนึ่งชั่วโมง หลังจากได้สวด มนต์แล้วพ่อก็นอนหลับนอน พ่อรู้สึกวาระหว่างนั้นใจคอไม่ค่อยเป็น ปกติสุขนัก แต่ไม่รู้ว่าเมื่อตื่นขึ้นมาแล้วจะคิดอะไร มันเป็นเพราะ อะไรก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน

“เมื่อพ่อตื่นไปถึงห้องนอนนั้น มีเทียนไขอยู่เล่มพ่อจุดมันสว่าง ไปหมด ครั้นแล้วจุดเทียนไปจุดใน หลับ ซึ่งพ่อสังเกตเห็นตั้งอยู่ในห้อง จิตการตั้งตนรักออกมารวมกับทุกคน ในกมลอันรักตาม พุทธพบ เศรษฐชายและกวางสาราณหนึ่ง ในคืนนั้นก็นอนหลับผ้าใบสีขาว สำหรับหมรองเท้าหลายคู่ ส่วนบนทงบนเขลนริก ก็หมวมกสสาว ว่างอยู่หนึ่งใบ สงเหล่านนั้นแหละเป็นสิ่งที่พ่อได้พบเห็นเป็นครั้งแรกละ”

“แล้วคุณพ่อนอนในห้องนั้นหรือเปล้าหรือหับ?” มีใครคน หนึ่งถามคอย ๆ

“นอนดี” นิกบวของคณินตอบ “ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะทำ ให้พ่อไม่นอนเลยนั้นนะ แต่กลิ่นเขานอนไม่หลับอยู่ครึ่งสองสามชั่วโมง เหมือนกัน คณินนไม่มั่งโตมารบกวนพ่อเลย ตอนเช้าก็ลุกขึ้นมากิน อาหารเข้ากับเราได้ตามปกติ

“อย่างไรก็ตาม พ่อคิดว่าคงแต่เรื่องนั้นอยู่ไม่มีอะไร หมดทุก

พอได้มีโทรเลขไปถึงผู้ช่วยของพ่อ แจ้งให้ทราบว่าพ่อยังกลับไม่ได้
ทั้งพ่อก็ยังไม่อยากจะออกจากบ้านนั้นจริง ๆ เสียด้วย”

ตอนนั้นหลวงพ่อกแมกเกลสพลตทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม
ครั้นแล้วก็เล่าเรื่องต่อไปด้วยสำเนียงอันตื้นเขินและแผ่วเบา

“พอวันอาทิตย์ เราก็พากันนั่งรถไปที่โบสถ์คาโบลิคซึ่งอยู่
ห่างออกไปประมาณหกไมล์ พ่อได้ไปเทศน์ส่งสอนที่ นั้นหลังจากนั้น
ก็ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นจนกระทั่งถึงตอนเย็นวันจันทร์

“เย็นวันนั้น ในคืนประมาณหนึ่งทุ่มกับตีสี่ห้าทุ่ม พ่อได้
ไปยืนอยู่ที่ตรงหน้าค้ำบ้านนั้น เหมือนกับที่เคยมาในคืนเย็นวันเสาร์
และวันอาทิตย์ ฤดูร้อนทุก ๆ ฤดูอยู่ในความเงียบสงบ ชั่วขณะหนึ่ง
ต่อมา พ่อได้เห็นแสงประกายกลอนประศุกอัน โปสดี แล้วต่อจากนั้นก็มี
ชายคนหนึ่งก้าวออกมาจากประตูบ้านนั้น

“แต่พ่อเห็นตัวพ่อครุ่นทวาม โสรณ” ๆ เดียวกับที่เคยเห็นใน
วันก่อน ชายคนนั้น ๆ ก็เหมือนกับคนเฝ้าบริเวณโบสถ์ เพราะเขาม
บั้นกระบอกหนึ่งพาดอยู่ที่แขน พ่อเห็นเขายืนเบ้คบ้านประตูอยู่ครู่หนึ่ง
แล้วก็มีสุนัขตัวหนึ่งโผล่ออกมา ครั้นแล้วทั้งคนทั้งสุนัขก็เดินตามกัน
ต้อย ๆ มาตามทางเดิน มุ่งหน้ามาทางบ้านที่พ่อพักอยู่

“เมื่อเจ้าสุนัขตัวนั้นเดินมาอีกประมาณห้าสิบหลา ก็จะถึงบ้าน
มันหยุดขงก หูตงขงกเดยว

“พ่อเห็นชายคนนั้นยกบั้นขงของ ข้องเขามาข่า ๆ แต่ขณะ
ที่เขายของเขามา ไอ้เจ้าหมาตัวนั้นกลับต้อยหลังออก ไปพอกพวยขาม

จึงมองดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างฉับตา ในทันทีนั้น พอเห็นเงาของสัตว์อะไรตัวหนึ่งตะคุ่ม ๆ อยู่ใต้ต้นไม้ มองไม่เห็นถนัดว่าเป็นตัวอะไร แต่ดู ๆ ก็คล้ายกับกระต่าย มันกระโดดออกมาจากใต้พุ่มไม้ ถลาออกมากลางทางเดิน วิ่งส่ายไปมาอย่างรวดเร็ว มุ่งมาทางบ้านเสียด้วย

“ประมาณว่ากระต่ายหรืออะไรตัวนั้นอยู่ห่างจากบ้านในราวสักยี่สิบหลา ชายคนนั้นกลับก็กระโดดลงบนยี่งตั้งบังสนน เจ้าสัตว์ตัวนั้นกระโดดจนสุดตัวแล้วก็หล่นลงรกแห่ง ๆ อยู่เหนือใบไม้แห่ง ๆ ที่ปกคลุมอยู่บนทางเดิน ตั้งเสียงร้องไห้อันซัดกับหุดเดียวดู ๆ แล้วเป็นภาพที่น่าสยดสยอง แต่พอ ลึกยี่ระหลาด ใจทว่าเจ้าหมาตัวนั้นไม่ยอมวิ่งเข้ามาทักสัตว์ตัวนั้น พอได้ยินเสียงชายคนนั้นร้องตะเพิดอะไรบางอย่าง แล้วก็เห็นสัตว์ตัวนั้นวิ่งทันกลับ ไปทางลานโบสถ์อย่างรวดเร็ว

“ตอนนั้นพอเห็นชายคนนั้นวิ่งตรงเข้ามาทางบ้านพอชนอยู่ชดะนั้นเสียงร้องควางร้องกระต่ายหรือตัวอะไรนั้นเงียบหายไป แล้วพอยังแปลกใจหนักจนเมื่อเห็นชายคนนั้นเดินตรงเข้ามาจนถึงที่ ๆ ตัวอะไรนั้นกำลังล้มลงนอนซัดคนซัดงอ แต่เขาก็กลับหยุดซัดงอหน้าตาตนพร้อมก็หยุดซัดงอ

“พอจะ โงกหน้าออกไปนอกหน้าต่าง พร้อมกับตะ โคนออกไปบอกเขาว่า

“ตรงหน้านั้นใจละคุณ ไปยี่งมันทำไม บาบกรวมเปล่า ๆ

“ชายคนนั้นเงยหน้าขมมองพ่อ แล้วก้มหน้าลงไปตักคูหนึ่ง
ก็ยอถามว่า

“อยู่ตรงไหนครับ ผมมองไม่เห็นนี่ครับ”

“แต่ทั้ง ๆ ที่เขาบอกว่าไม่เห็นนั่นแหละ พ่อคงเห็นเจ้าตัว
อะไรนั่น กำลังนอนซนซึกแห้ง ๆ ห่างจากเขาไม่ถึงหลา

“โดยเหตุนี้พ่อจึงวิ่งลงไปข้างล่าง ออกไปนอกบ้าน ตั้งใจ
จะไปชี้ให้เขาดูบนทางนั้น

“เมื่อออกไปถึงตรงที่ ๆ ตั้งตามนอนคนอยู่ พ่อเห็นชาย
คนนั้นนอนตะหงายของอยู่บนพืชมองอย่างงงงวย ส่วนเจ้ากระต่าย
หรือตัวอะไรนั้นหายไปทางไหนก็ไม่รู้ ไม่มียอหรือยื่นมือเหลือไว้ให้
เห็น นอกจากใบไม้แห้งที่ใบม้วนระยิบระยับ พร้อมกับที่พันคนมวอย
นำเบี่ยงขนอยู่เล็กน้อยเท่านั้น

“คนดูแลโบสถ์ขอตัวกระต่ายตัวนั้นใหญ่มาก เขาสอบถาม
ได้ว่าเขาเห็นกับตาของเขาเอง เขาดูมันก็เพราะได้รับคำสั่งให้หา
บรรดากระต่ายทุกตัวไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ที่เข้ามาในสวนให้หมด เขา
ว่าแล้วจึงขมมองดูหน้าพ่ออย่างแปลกใจ

“ท่านเห็นมันذنัดไหมครับ?” เขาถามพ่อ

“พ่อตอบเขาว่าไม่ذنัดนัก แต่คิดว่ามันเป็นกระต่ายแน่ ๆ

“นั่นสิครับ” เขาว่า “ผมก็ว่ากระต่ายแน่ ๆ แต่ท่านทราบ
ไหมครับว่า มันเป็นตัวเงินปนเทา ชาติต่างสีขาว ๆ ผมไม่เคยเห็น
กระต่ายชนิดนี้มาก่อนเลยครับ”

“ไอ้สิ่งที่แปลกขงไปกวนชอกกคช เจ้าสนชตจนนไม่ยอมเข้า
 ใกล้เคียงตายตจนน มีหนารายงวงหนทางขไปเสยชก พอเห็นมนง
 เขากฎทอชขางทองควว เนอตจนนสนททว ตงแตกเคมมากเคยเห็นหมา
 กลวจนตวสนตจนนเป็นตัวแรกจรง ๆ เมอเวาชวชกนตงตวมันชอกมา
 จากกฎแล้ว มันกลับคจนนและโล่งบเวาจนตงปลอยให้มันกลับเข้า
 ไปอยู่ในกฎอีก ทำทางมันกลวจนนทางจุกตจจรง ๆ

“ชกระเนนเสยงวระชงไปตักเฟิงระกวงเงยบเสยงลง พอ
 ตงเข้าไปในโบสถ์ และทเวอชกตจนนเข้าโบสถ์สยไป แต่ม
 ไล่เฮยปากบชกโควระเงอเจ้ากระตจนนระทลวตเงนบนเทอตจนน นน
 เป็นเหตุการณทพอโคประตบเป็นคช พอชง
 กลลวถงคชอนม ทลวชพอเมอเคตชพลทชคพท แลวก็ขม
 เนย ๆ ผมเองชอขบรชกาคในยามททจนนชงยบ แลวก็กลลว
 ตอไปเป็นพัก ๆ เช่นเมอนชก เทเวอเมอชงยโคเวอชวชชงทจนคมี
 ชวชชวมากยงชน

และชอกคชวงหนง กอนทพวกรเวาจะทนโคกกลลวชระทวชอตาม
 ชะไรบ้าง ทจนกคทาเนนเรอชงชงทจนคชไปชอก

“เหตุการณคชวงทลวทพอโคประตบมาเป็นเรอชงชอ ๆ แทบ
 ไม่มีสวระจะนำมากลลว ถ้าหากมันไม่บงเฮยพวตพงไปเกยจกบผู้
 ชนชวตวช แต่พชกฏ ลกความนมพลชงยงทจนชชคความวู ลก
 ใคชชลง ตงททจนคชโคฟงชอช ฌ บตน

“กนวันทลง ๆ ตอมาภายในสัคคทชชชจกนมัน พอโคไป

ขึ้นอยู่ตรงช่องหน้าต่างบานนอก แต่ยังไม่เห็นเหตุการณ์อันใดเกิดขึ้น จนกระทั่งถึงวันศุกร์ พอได้เตรียมการที่จะออกเดินทางแน่นอนในวันรุ่งขึ้น แม่หมายสาวขณะนั้นรู้สึกว้ากขมขื่นใจ และมีเหตุผลชัดเจนกว่าเก่ามาก ถึงแม้ตัวเธอเองก็เตรียมตัวที่จะออกเดินทางไปต่างประเทศในสัปดาห์ต่อไปเหมือนกัน

“ในคืนเย็นวันศุกร์ พ่อแดงตัวเรียวดำปกติ แล้วยังไปเดินอยู่ทางเดินสายถนน แหมทีละห้องบนของตึกอยู่หน้าตึกเหมือนกัน เว้นเคย ขณะนั้นเป็นเวลาดึกประมาณหนึ่งทุ่มกับสี่สิบนาที

“เย็นวันนั้นอากาศที่หนาวมาก ผมเกือบจะไม่กระดิกเอาเลย ความมืดก็จะคลุมมากกว่าที่เห็นเป็นมาทุก ๆ วัน

“พ่อเดินเข้าไปตามทางเดิน มุ่งไปที่ร้านโบสถ์แล้วก็ย้อนกลับ ขณะนั้นพ่อบอกว่ากลัวพระเวรต่าง ๆ ในใจใจเวรเขยไปทง ๆ ที่ความจริงขณะเดียวกัน ก็ขอคิดไปอย่างบอกไม่ถูกอยู่เหมือนกัน ครั้นแล้วพ่อกับลูกไล่ใจนั้นเป็นช้อย่างมาก เมื่อเหลือบไปเห็นแม่หมายสาวออกมาขึ้นอยู่นอกบ้าน หันหน้ามองมาตามทางเดินนั้นเสียด้วย พ่อเดินตรงเข้าไปหาเธอ เมื่อเธอเห็นพ่อเดินตรงเข้าไป เธอก็เดินออกมาหาแล้วก้ม

“ดิฉันนึกว่าใครเสียอีก หลวงพ่อบ๊วย” เธอว่า “หลวงพ่อบ๊วยดิฉันได้ตกลงใจว่าจะออกเดินทางไปบ้านนอกพรุ่งนี้แหละค่ะ พ่อวันจันทร์ก็จะเดินทางไปต่างประเทศ พ่สาวของดิฉันก็จะไปด้วย”

“พ่อแสดงความดีใจกับเธอ ครั้นแล้วเราก็เดินมุ่งหน้าไปทาง

ถนนโบกปูนวิเมนต์ด้วยกัน เธอหยุดอยู่ตรงหน้าทางเข้า ทำท่าทางคล้ายกับไม่อยากจะเดินต่อไปให้ไกลกว่านั้นอีก

“ลองเดินไปที่สุดทางโน้นเถอะ” พอลง่ากับเธอ “เดี๋ยวก้อยกลับ เรายังพอมีเวลาอีกนานกว่าจะถึงเวลาอาหารเย็น”

“เรามีใจกล้าวะไรออกมาสักคำ คงเดินตามพี่ไปเรื่อย ๆ เราเดินมุ่งหน้าตรงไปสู่ประตูลานโบสถ์ แล้ววกหันหลังเพื่อจะเดินย้อนกลับไปตามทางเก่า

“ตอนนพอและเธอไม่ได้พูดอะไรกันเลยแม้สักคำเดียว และขณะเดียวกัน พอลก็สังเกตเห็นเธออย่างบอกไม่ถูก แต่พอลคงเดินเรื่อย ๆ ไป

“เราเดินกลับไปโดยหวังว่า พอลคงรู้สึกคล้ายกับว่าได้ยินเสียงอะไรอย่างหนึ่ง เหมือนกับว่าประตูทางเข้าเขตเสียงดังเขยิบ พอลเหลียวหน้ากลับไปมองที่โบสถ์ ก็คิดว่าคงไม่มีใครสักคนเดินออกมาจากประตูนั้น แต่ก็ไม่เห็นมีใครสักคน

“ครั้นแล้วก็มีเสียงใบไม้เบองบนเธย่าเกลียวกวาวรินมาทันทีดัง ๆ ทักอันท่านนลมงบแมแต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก ต่อจากนั้นพอลเองก็ไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด พอลได้เชื่อมมือไปคว้าแขนแม่หม้ายสาวผู้ร่วมเดินทาง พร้อมกับดึงเธอหลบเข้าไปข้างทางเดินทางคานขวามือห่างจากพุ่มไม้ประมาณไม่ถึงหนึ่งฟุต

“แม่หม้ายสาวมิได้กล้าวะไรออกมาเลยแม้สักคำ พอลก็ไม่ได้พูดอะไรเลยเหมือนกัน รู้แต่เพียงว่า เราต่างคนต่างเหลียวหน้ามอง

เล็กเล็ก คล้ายกับคิดว่าคงจะได้เห็นอะไรสักอย่างฉะฉาน

“ขณะนั้นลมเจียบสงบไปชั่วคราว แล้วก็กลับพัดเย็นเฉื่อย ๆ
ขึ้นมาอีก พ่อได้ยินเสียงใบไม้เบอบบนเขาสนสะเทือนอยู่เช่นเดิม
ส่วนใบไม้ที่ตกอยู่ตามทางเดิน ก็มีเสียงกรอบแกรบ คล้ายกับมีลม
พัดออกมาจากทางประตูลานใบสดฉะฉาน

“ครั้นแล้วพ่อก็ได้เห็นอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งคงจะเคยมีคนเห็น
กันบ่อย ๆ แต่พ่อไม่ตามจริงเป็นแน่แท้จากมันได้ แม้แต่แม่
หม้ายสาวก็เช่นเดียวกัน เราได้เห็นใบไม้แห้งปลิวลงบนสวนตัวลอยขึ้น
มาจากพนทางเดินเป็นกลุ่ม ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ พวอมทั้งเคลื่อนที่มา
ตามทางเดินช้า ๆ กลับไปไม่ทันครั้นที่พ่อจะเข้าไปพยายามตาม
ทางเดิน เคลื่อนตัวตามทางแรงทั้งสอง ก็นพวี่ สดตามกระแสลม
เย็น ๆ พัดมาปะทะที่หูทั้งด้านแรงแและด้านใบหน้า ใบไม้ใบหนึ่ง
ลอยมาปะทะแก้มของพ่อเบา ๆ แต่ถึงกระนั้นลู่อ้าไหล่ไว้ สดสนสะท้าน
และขยะแรงแคล้ายกับถูกตัวคางคกเข่าฉะฉาน ครั้นแล้วใบไม้ใบนั้น
ก็ปลิวไปทางอื่น

“ท่านคงทราบกันแล้วนะว่า ขณะนั้นมันเป็นเวลาค่ำและมีค
มาก แต่ถึงกระนั้นพ่อก็รู้สึกว่ กระแสลมเย็นและกลุ่มใบไม้ที่ม้วน
ตัวลอยวนขึ้น ๆ ลง ๆ เหล่ามันได้เคลื่อนไปจนสุดถนนแล้ว

“เราพากันยืนตวงแรงแช่อยู่ที่เคยมีค้อมาอีกคร้ใหญ่ ๆ เมื่อพ
เหลยวกลับมทางเรอ ปรากฏว่แม่หม้ายสาวกำลังขยงมของคูป
ตาข้างที่เทยว แต่เราก้ไม่ได้พุดอะไรกันสักคำ

“เราไม่ได้เดินกลับบ้านผ่านเส้นทางเดินสายนั้น แต่เราอุก-
ต่ำหุบกราเข้าไปตามคองพุ่มไม้ข้างทาง ข้อนกลับเข้าทางสวนด้านเหนือ
จนถึงบ้าน

“หลังจากนั้นก็ไม่มเหตุการณอะไรเกิดขึ้นอีกเลย พอวันรุ่ง
ขึ้นเราทั้งหมกก็ออกเดินทาง โดยรถไฟขบวนสิบเช็ดโมงเช้า โดย
สวัสดิภาพ

“เรื่องของพอกมทวนทีเกิด^๕ ท่านประตททงหลาย-สวัสดิ^๕”

วิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระยาภิรมย์

วิญญาณหมาหอน

ในช่วงชีวิตของ ก่อต้ออัน เสียงระเบิดของกระสุนบน
ครึ่งนั้นนับว่าเข่นเสียงดังที่สุดแลสนิทเขาจะวนทวนได้เสียจริง ๆ
เขารูสึกว่าการที่โดนเสียงนั้นอยู่ในทันทีทันใดนั้น ประสาทหู
ของเขาสั่นสะเทือนแทบจะหนีไปไหน เสียงของมันดังก้อง
สะท้อนไปมาทั่วกลางถนนสายยาวเหยียดอันมืดคลุ้มไปด้วย
ฝนตระหลบอันอวบอันชุ่มในรางคองอยู่ในกลางเขามรุษหาย มัน
เป็นสงอันสุดแสนที่ระทวนทวน ยิ่งไปเสียกว่าความสะเทือน
ของช่วงไหล่ที่เขาได้รับเมื่อกระสุนบนวิ่งออกจากลำกล้อง ก่อ
ให้เกิดแรงสะเทือนกระแทกเข้ากับช่วงไหล่ คล้ายกับถูกตีด้วย
ก้อนพะเนินขนาดหนัก แต่ความสะเทือนดังกล่าวก็จางหายไป
พร้อมกับการจางระเหยของควันสีดำจากดินปืนที่เป็นแรงขับ
กระสุนออกจากกระบอกปืนภายในช่วงพริบตาเดียว เสียงระเบิด
ของปืนนั้นนั้น ทำให้มาคืนทมนต์วกกลับดังสองสามรอบแล้วก็
ออกหือเหยียดไปอย่างรวดเร็ว เสียงโกลนกระทบกับอานอัน
ว่างเปล่าดังกรังกรังค่อยเจิบเสียงจางหายไปหยก ๆ

บินคนนึ่งเสียงตังกองกงวานนั๊ก   เสียงระเบิดของ
 มันรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ   ทั้ง ๆ ที่เขาได้ครอบครองมันมาเป็นเวลา
 นานนับตวยสิบปีกว่าแล้ว   เขาวิ่งตีกองเสียงอันตังกั๊ตแบกั่วหอง
 บินคนนึ่งเสียงเหลือเกิน   และก่อนที่เขาจะหนี โดยงอกเป็นนคทสอง
 เขาสูนขลาคะตองนั๊กเบ็ดหนีไปไกลลับแล้ว

เขาตั้งใจว่าจะออกวิ่งไล่ตาม ซึ่งความจริงเขาก็ได้ให้คำมั่น
 ตัญญาไว้แกตัวเองตงแต่มื่อตอนทำนิกฮอนแล้วจั่ง “ถ้าจะตามมัน
 ให้ทันกตองวิ่งไล่เอาหนอย” แล้วเขาก็กำหนดเองว่า “ก็รามันไม่
 วิ่งตามไปเองนั้นละ ความจริงคงจะปรายมนโหด ถึงจะลำบากยาก
 ยืนอย่างไรกตองทำ เราคงจะตองเข้าไปนังพักหนอยเสียงก่อนภาย
 ได้พุมไม้โนน หลมตาเสียง หลอกตงโชนบในใจเขา ๆ านกว่าจะตัด
 ตินใจได้แน้วน”

ซึ่งเขาก็ปฏิบัติตามที่ได้ตั้งใจไว้ เขาวิ่งบนคู่มือลงแล้วกเฮน
 ภายลงนอนข้างขอนไม้ใหญ่ หลบตามง ตัวรวมจิตใจบหนงตงตัม
 ข่า ๆ เมื่อจิตใจยังไม่ปกตกันบคชเวือย ๆ ไปจนจิตใจแรงแกว่งขึ้น
 เสียงกตองสะท้านของบีน และเสียงผเามาซังหอยเหยียดตงกงวานฮอย
 ในหูกฮอยเงียบเสียงลง เขาเลือกได้ชยกุมทเหมาะสมแล้ว ถนนสาย
 บินเงียบตงตัม ไม่สู มื่อคนตัญจวไปมามากนั๊ก เขาได้เลือกเส้นทาง
 สายหนนตักหมาตองทวงหนีไปมาเป็นเวลาดังตงตามเคอนแล้ว มันเป็น
 ทางลคระหวางบ้านเจ้าของมากบทางของนายจววีเนอวี บวิเวลดเหล่า
 หนเงียบตงบ ตามริมผงเมนามหญาชนรกรุงรัง เหมาะสำหรับทง

สองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ที่พุ่มไม้ อีกฝ่ายหนึ่งนอนคว่ำ
อยู่บนถนน

คือตัดถนนเป็นชายโสด พานักอยู่ในกระท่อมสร้างด้วยไม้ขง
อันมรุฑลปูไว้โปร่ง มีพนอนปูลาดอยู่ด้วยดินเหนียว ตั้งอยู่ตรงบริเวณ
ริมฝั่งแม่น้ำทางออกไปเป็นระยะทางประมาณสี่ไมล์ เมื่อเขากลับไป
ถึงบ้านนั้นเป็นเวลาค่ำแล้ว เขาทักน้าจากบ่อหลังบ้าน นำมาชำระ
ล้างรองเท้า ซึ่งความวิ้งงนั้นคือเสียงไปรษณีย์ที่คลอตามมีคปัดอรรถรรคทำ
นัก เพราะตามปกติ เขานักไม่ชอบวิ่งรองเท้าที่หมักคั้น ๆ สกปรก
นอกจากจะได้ทำการเช็ดถูหรือขัดมันเสียก่อนอย่างสะอาดหมดจด เมื่อ
เขาคัดการเช็ดถูรองเท้าเสร็จแล้ว เขาก็จะถอดรองเท้าบิ่นทิ้งถ่า
กลองและพานมาปูอย่างเรียบร้อย เขาไม่มั่งคั่งสักเพราะเขายัง
ไม่เคยได้ย่นวรวงรอยเงยกับผู้ชายที่มั่งคั่งเลย หลังจากเขานั่ง
บั้นเขาไปเก็บใจไม่ทัน ลมที่พัดก็พัดพาราถไฟ จัดการปรุงอาหาร
เย็นรับประทานเสร็จแล้วก็เข้านอน เขานอนบนที่นอนยัดด้วยฟางหญ้า
แห้งที่ปูอยู่บนพินทอง ก่อนที่เขาจะเข้านอน ได้จัดการใส่สลักบานประตู
ถอดเสื่อคลุมยาวออกแล้วกล่มตัวลงนอนบนที่นอนยัดฟางแห้งโดยไม่
พิรุธตองใด ๆ ทั้งสิ้น ภายในกระท่อมนั้น เมื่อไฟไหม้พินมอดหมด
แล้วก็จะม้แต่ความมืดตื และเขาก็นอนหลับสนิทอยู่ท่ามกลางความ
มืดโดยมิได้คิดคำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น เขาไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น แม้จะ
ได้ยินเสียงสุนัขเห่าเขาก็ไม่สนใจเลย ตามปกติ เขามักจะได้ยินเสียงสุนัข

เข้ามาจากระยะทางอันไกลจากบริเวณลุ่มแม่น้ำ บางทีก็สุนัขเป็นฝูง ๆ
 บางทีก็สุนัขที่อยู่โดดเดี่ยว บางทีก็สัตว์จำพวกหมี และบางทีก็ฝูงสุนัข
 บ้า เขาอนอนนิ่งเฉยเพราะไม่รู้จะทำประการใด ในเมื่อบรรดาทวิพย
 ดินต่าง ๆ ตลอดจนมรดกคงเค็ม และแม่แต่วัวของเขาเอง ต้องอยู่
 อย่างโดดเดี่ยว ห่างจากห่างของฉวาร์เนอริไม่ต่ำกว่าห้าไมล์ เสียงเห่า
 ของสุนัขทุก ๆ ตัวที่เขาได้ยิน เขาสามารถจำเสียงได้แน่นอน แม้แต่
 เสียงของคนเขาก็จำได้ว่าเป็นเสียงของใครบ้าง สำหรับเสียงของเจ้า
 สุนัขตัวนั้นเขาจำได้ว่าเป็นเสียงของใครบ้าง เสียงมาที่เขาฟังตจนเขาก็จำได้ และ
 เขารู้ตจว่า ถ้าหากเขาพบมันได้เพียงตัวเดียว เขาย่อมจะเข้าไป
 โด่พันทว่า ชักสูดดมจะดมไม่เอาตจกมัน เจ้าสุนัขตัวนั้นมีความ
 จงรักภักดีต่อเขาจริง ๆ แม้บางครั้งก็รักดม ถ้าหวัชเข้าไม่อยู่ใกล้ ๆ
 บ้านของนายมัน มันจะครวญเขาทว่าอย่างตจกตจ มันไม่ใช่เป็นวัน
 แรกที่เขาพยายามจะฆ่ามัน ทั้ง ๆ ที่เคยมันเขาก็กำลังรบคคอยู่ว่า
 ทำไมเขาจึงไม่พยายามติดตามตามมันให้เค ระหวางที่เขานอนเรล่งอยู่
 บนที่นอน เขาคิดว่าพึงกับตัวเองว่า "เรายังไม่รู้ชะตาของเราเอง
 ว่าจะเป็นอย่างไร ถ้าหากเราติดตามไปฆ่าไอ้หมาตัวนั้นได้"

เขายังไม่ใช่ผู้พิชิต ยังมีได้ประลขขัยชำระแค่ประการใด
 ฉะนั้น จึงยังไม่ถึงเวลาที่เขาจะเิลตงความพากภูมิใจใด ๆ ได้ตจนัก
 มันเป็นเรื่องของความตาย ทั้งเขาเองก็ยังไม่เรอว่าคนเขาจะสามารถ
 เกลื่อนที่ใดในระยะทางไกลขนาดนั้น ภายในเวลาอันรวดเร็วถึงปาน
 ฉะนั้น เขาล้มความปลอดเมือยทรมานกายที่ได้รับมาโดยสิ้นเชิง เขา

คงนอนแคว้งขรม พังเสียงเจ้าสุนทรตัวนั้นเหาหอมอยู่อย่างสงบ เสียง
ร้องที่เขาได้ยินนั้นดังมาเป็นพัก ๆ เป็นเสียงร้องโหยหวน แสดงความ
เศร้าโศกเสียใจ มันเป็นเสียงร้องอย่างโศกเดี่ยวปราศจากเหตุผล
เสียงร้องมันก้องสะท้อนกังวานไปภายในท่ามกลางความมืดมิด ทันใด
นั้น เราต้องผลัดลุกขนนงตัวแข็งอยู่บนที่นอนยัดฟางแห้งอย่างกระ-
ทันทัน

“เสียงพวกนี้โกร” เราคิดว่ากับตัวเอง และทั้ง ๆ ที่เราเอง
ก็ไม่เคยรู้จักพวกนี้โกร แต่เคยได้ยินว่าพวกนี้โกรถึกกันว่า ถ้าสุน-
ทร หอน แสดงว่าเพิ่งจะมีกรรมคงสักที ในเรื่องเจ้าเพียงไม่ซำนเอง
เพราะสุนทรชอบไปนั่งหอนอยู่ที่บริเวณหลุมฝังศพเพิงมัจฉาของ ๆ
มันเสมอ เราเห็นพวกนี้โกรของ ๆ มันคงเสียงหมาของพวกนี้โกร”
ตลอดเวลาที่เขาหลับนอนหลับคลม และร้องเห่าเห่าเพิงจะขัดใจใหม่ ๆ
เสร็จแล้วเขาก็เปิดประตูกระท่อม หามกลางความมืดจากลมแฉะมา
เบียดกลางเนินเขาที่กระท่อมเราตั้งอยู่บนเนิน เขาได้ยินเสียงหอนของ
สุนทรตัวนั้นดังมาอย่างถนัด เสียงร้องมันเย็นยะเยือก บอกให้รู้ถึง
ความโศกสลดในน้ำเสียงของมันเอง เราช่วยมันเรือกที่เขานอนอยู่ที่
ตะปุกภายในกระท่อมติดมือออกมา แล้วก็ก้าวเดินลงไปตามลาดเนิน
เขานั่น

ทิวบริเวณภายนอกกระท่อมเต็มไปด้วยความมืดมิดของน้ำ
เปลี่ยว สังกะสีหม่นมาเป็นบางครั้งก็คอดหึ่งหอยขงมันส่องแสงวับ ๆ
นอกจากนั้นก็มีเสียงกบร้องตะเบ็งแรงแถมมาจากแห่งใดแห่งหนึ่งท่าม

กลางความมืดซึ่งเป็นเสมือนม่านสีดำสนิทใหญ่ เมื่อเขาได้ลงไปจนถึง
 บ้ำไม้^๕นั้นเขาต้องผจญกับความมืดทึบจนมองไม่เห็นแม้แต่แก้วของตนเอง
 ที่ตรงบริเวณเข็มนั้นเขาเต็มไปด้วยเงาวัลย์และพุ่มไม้หนาทึบอันเหมาะ
 แก่การจะเป็นที่หลบซ่อนของสัตว์ร้าย ซึ่งอาจจะกระโดดออกตะครุบ
 ตัวเขาเมื่อไรก็ได้โดยเขาไม่มีโอกาสจะสังเกตเห็น จากที่ใดที่หนึ่งตรง
 เบื้องหน้า เขาได้ยินเสียงสนับทึบอันส่งเสียงทอนดังโหยหวนไกลเข้า
 มาทุกที เขาเดินฝ่าความมืดมุ่งหน้าไปทางทิศเข็มนั้น บางแห่งเขา
 ต้องบุกโคลนตม บางแห่งสนับทึบระลอกด้วยเขาเช่นเยือก แต่ถึง
 กระนั้นเขาก็ยังรู้สึกชื่นใจแห่งแรกๆ เขาก็เลยดำทางไกลเสียงทอน
 ของสนับทึบนั้นเขาไปทุกที่ แต่บดบัง เขาได้ยินเสียงทอนของสนับทึบ
 กลางกึ่งยวบส่งดัง เขาเห็นแสงสว่างปรากฏข้างหน้า เขาใช้พนักควมมี
 ปากอันแห่งแรก ริมตลิ่งทึบนั้น พร้อมกับนั้นก็เริ่มแหวกพาดวงตรง
 ไปทางเสียงทอนของสนับทึบซึ่งห่างไกลออกไป เขาเห็นแต่ดวงตาอัน
 เรียวคมของสนับทึบแวบหนึ่งแล้วก็หายไปในความมืด เขาหยุด
 ชงก มีอกำเข็มนับดวงมาแน่นอน สดุดสายสายตามองหาดวงตาของ
 เจ้าสนับทึบนั้น เขาส่งเสียงอันแทบแห่งคำมันอย่างเด็ดขาด แต่ทุกสิ่ง
 เงียบสงบ ไม่มีคำพัดสำเนียงใด ๆ ดังมาเข้าหูเขาเลย

เขาก็มองริบมอและหัวเขาทั้งสองข้างคลานตลุ่ยไปเบื้องหน้า
 ใช้เงาไม้อันดำมืดเป็นเครื่องสังเกตนำทาง โดยอาศัยแผ่นฟ้าเป็นเครื่อง
 ประกอบบางขณะเขาจะถูกกึ่งของพุ่มไม้เตี้ยอันหนาทึบตัวและเกี่ยวใบ
 หน้า เขากลานไปชั่วครู่ก็พบหลุมดิน ๆ แห่งหนึ่ง หลุมนั้นมกและใบ

ไม่แห้งๆ ปกคลุมไว้ เขาค้างลงในหลุมท่ามกลางความมืดลึกขนาดหัวเข่า ไม่นั่นใจว่าหลุมนั้นจะมีนาหรือคนใดคนอะไรอยู่บ้าง เขาใช้ท่อนแวนข้างหนึ่งงอและยกกำบังไว้เบื้องหน้า รู้สึกว่าสาคอะไรเข้าอย่างหนึ่งซึ่งมีลักษณะหยุ่นๆ เมื่อเขาเอาหัวงอไปคล่องเจ้าตงนงสงเสียงร้องอยู่ในลำคอ คล้ายๆ กับเสียงเค๊กฮอน เขาก้าวเท้าถอยไปเบื้องหลัง และก้ในขณะนั้น เขาได้ยินเสียงเหมือนกับเจ้าตงนงลุกขึ้นวงทันที เขารู้สึกกลัวว่า "อะ! อะ! มันแก่งทำนหวา"

เขาก้มมือทั้งสองข้างมองดูตรงเพื่อกันแบกมาชนาข้างของ เขาจึงแปรตะไปด้วยโคลนถม เขาเอามือเขากลับตามหนามอกเสื่อ ครนแล้วก้เขาเออกำบังคล่องตรงวงให้ศ โคนถอยหลังลากเจ้าตงนงออกมาจากหลุมอย่างเดิมเหมือนๆ เขาต้องหยุดพักเพราะความเหน็ดเหนื่อยหลายครั้ง และก้ทุกครั้งที่เขาเอามือทั้งสองข้างแตะ จากนนักลากดู ลูกก้งมาหยุดอยู่ตรงตน ไม่นั่นใจก้คล้ายๆ คนสนซึ่งมีความสูงประมาณสิบฟุตทกากลางขนิตนตายอยู่ไกลๆ เขาเอาปลายเข็ชดข้างหนึ่งผูกไว้ที่หนามอก แล้วก้ไต่ขึ้นไปบนยอดซึ่งกำลังเริ่มจะผล เขาเป็นคนวางเสกและตเหมือนจะเล็กกว่าวางที่เขาผูกเข็ชดลากมาหเสยชก แต่ก้กระนั้นเขาก็ได้พยายามค่อยๆ ลากมันขึ้นไปทีละน้อยๆ จนวางนั้นถึงยอดคอไม้ซึ่งมีรอยตัด และมีลาดนเป็นโพรงลกลงไป ขณะนั้นปลายเข็ชดที่ผูกไว้วางของเจ้าตงนงเริ่มเป็นเกลียวแน่นอนเขาจนแก่ ไม่ชอกเขาคับมันวางพาดลงขวางปากโพรง เมื่อแกเข็ชดไม่ชอกเขาก้ลวง

หลายและเสอชนในสรวาไม้มกอลลาว ความกลองยาเสนทำด้วยกระ
 ดูก มีชายผ่านวักกลางคนเข้าไปแลวณนภคคณายอำเภอทองถน ส่วน
 ชายคนทีเขากำล่งพูดถึ กคณายชุตตน

“ไม้มเหตุผลตอไตทีเขาจะเลียงทนหลบไปเรนน” ชายคน
 หนังกลาวชน “ทำไม้มจะตองสงมาทนมอานพรอมกลบบานตวเปล่า ๆ
 ไม้มเหตุผลไต ๆ ทีเขาควรวะตองทำเรนนเลย เขาเป็นคณมีหลักฐาน
 มทคณบ้านชองชองตวเอง ขาวทีศพหุคปลกโตงอกงามตลตอทงบี
 มีรายไค้มากรมาย เป็นชายใส่คคทงยงยอเทหนายปองออยู่ทวไป
 ไม้มเหตุผลตอไตทีเขาควรวะตองหลบตวหายไ้เรนน ผมไม้มรู้ว่า
 เป็นเพราะเหตุไค้ ชุตตนไม้มเคยหลบหน้าหน้าหายไ้เรนนเลยนนา”

“ผมเองก็ไม้มทราบเหอชุตตน ชายคนทีลองพูดชนบาง
 “ไค้จะไม้มรู้ จิตใจชองไค้ ไค้ว่าเรคคชองเขาชงเง” ชุตตนเขาอา
 มีคความคคตอไร้ชองเขาชงเงหนง ชงเรไม้มอจรู้ ไค้ เขาอาทำเป็น
 กลลย ๆ กบว่าเกิดเหคตอไร้ชองกับเรคคชงเง เขาจิงทำเหมอชกับว่า
 หายไปจากเหมอชน ปลตอชให้ไค้ ๆ พวกนี้ชงนชงนยไปตม ๆ กบ เมอ
 กอนกเคยมเหคการณทานชองน เคยมร่ายชอน ๆ หลายร่ายทคคหายตว
 ไปอยู่ ในเหมอชเทกชตแลวก็เปลียนชอชองตวเองเสยใหม่

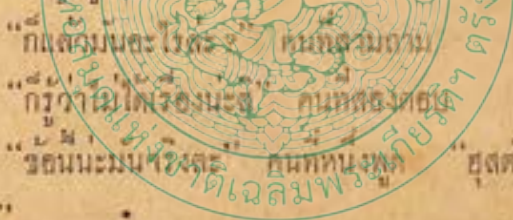
คคตคตอณนงกมหน้าหลบสายตาสงมอชคคตคณกาย ไค้บักหมจก
 ไม้มใหญ่ทีใส่หลบสงมายงหน้า เขาใช้มคทลาวไม้มทอชอยู่ ในมอเลณ
 เหมอชกับไม้มสนใจชอไร้

“แต่คณทงคณจะหายไ้ โดยไม้มมีร้องวชเสยเสยก็คคพคคชอยู่

นะ” ชายคนที่สามพูดขึ้นบ้าง “หรือว่าไงท่านนายอำเภอ”

“อ้อ! ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน” นายอำเภอตอบ ดังกลองฆา
เดินออกมาเคาะชกเขา “คนเรานะ ถ้าลงมือเรื่องอะไรก็คิดจิตใจ
อาจจะทำอะไรก็ได้ ใครจะไปรู้ นอกจากว่าเรื่องที่เรากำลังไปนั้น
มันเป็นเรื่องที่น่าแปลกประหลาดผิดปกติธรรมดาไปจริง ๆ มันก็น่าคิด
แต่ถ้าเราไม่รู้หลักฐานว่าอะไรมันเป็นเครื่องมับบังคับจิตใจเขา บางที
เราอาจเดาได้ว่าเขาได้ทำอะไรลงไปบ้าง”

“สุดต้นฉลากหรือจะทำงานในศาลเรื่องคดีอาชญากรรม” คนที่สอง
กล่าว “ถ้าเขาอยากจะทำคดี ผมคิดว่าเราคงจะโทรมาแถวเหมือน
กับที่เราศาลารออยู่แถวหน้าประตู”

“ผมลงมืออะไรก็ได้” คนที่สามถาม
“ก็ว่าไปโทรเรื่องอะไร” คนที่สองตอบ
“อ้อนั่นผมไม่รู้ละ” คนที่สามพูด “สุดต้นเขาเป็นคนลัก
ฉมับเสมอ”

“แล้วก็ไม่ไรคนลักฉมับเพราะ ในบริเวณนี้ แห่งเดียวเท่านั้น
นะ” คนที่สี่กล่าวขึ้นบ้าง

“คือตอนหลังขึ้นมาทันที ทั้งนั้นก็เพราะว่าคนที่ไม่เคยกล่าว
อะไรมาก่อนเลยสักคำเดียว เขานั่งฟังเสว ทมวาทสวมหลบเพลิง
บังหน้า ทำให้ไม่สามารถจะแลเห็นหน้าเขาได้ถนัด แต่เขาก็สามารถ
จะตอบคำถามของคูหน้าใคร ๆ ได้ตามสบาย เขามองดูเปลือกไม้
ที่เขาเดินหนีออกจากไม้ท่อนที่ถ่ออยู่ในมือโดยไม่มีคนคนกรับของเขา

พลวงคิดในใจว่า "เราน่าจะพูดอะไรกับเขามั้งเห็นจะดีนะ"

"แต่เขาก็ไม่ฉลาดเกินคนไปนักหรอกนะ" เขาโผล่ขอกไป แต่แล้วก็คิดว่าไม่ควรจะพูดออกไปเลย เขาควรจะนั่งก้มหน้าทูลถามิ่งเฉยเสียดีกว่า เขาใช้ปากหมวกกำมั้งสายตาอยู่เรื่อย ๆ มีอีกใช้ มีตทลาวไม้ไปเรื่อย ๆ "ต้องทลาวให้มันเรียบให้ได" เขาว่ำฟังในใจ "มันคงไม่ซึกเสียดกันเป็นแน่" ครบแล้วหูของเขาก็ได้ยินเสียงของตัวเองพูดออกไปว่า "ที่เดินมาไกลคล้าย ๆ กับเป็นนักแสดงใหญ่อยู่ในตำบลนี้ ถอดความหมา ทูลขอโทษขอโลกกตเวตเวตของชาวบ้านเขา "และพร้อมกันนั้น เขาก็พูดตรง ๆ คุ้งจ้องมองดูคืน และก็คงจะมองดูที่ตอนนั้นเอง ออกพลวงจากเสียงเกลาด้วยใบไม้ อันคมกริบ ทันใดนั้นเขาก็เห็นหน้าหมา ทอนของเขาที่เสียดมันคงก็องค์ความอย่างน่าประหลาด "นั่นสิหมาทอนนะ ต้องจำมันเสียทุกคนล่ะกระมัง" เขาว่ำฟังกับตัวเอง มีอีกมันคงจะวางกับเหล็กเพชรภายในเครื่องแต่งกายชุดเสดกลมยิว เบหน้าครึ่งขมิบ ดวงตาอันมีวคล้ายคนเจ็บหนัก มีอันผสมเกรงที่กล่าวถึงทลาวไม้มันสนทะทานจิต ใจคิดตั้งแต่เรื่องจะฆ่าคนเหล่านั้น ไม่ใช่ฆ่าคนเหล่านั้นคำพูดของคนเหล่านั้นต่างหาก เรืองที่กล่าวถึงคุยกินนะ" แต่เรื่องที่ถูกกินก็เป็นเรื่องธรรมดาสามัญ มีการขอกทำออกทางกันบ้างตามธรรมดา และก็โดยบุลลลชธรรมดาเหมือน ๆ กับชุดต้นนั้นแหละ พูดถึงชุดต้น เขาว่ำก็ เป็นคนมีเงินแต่ค่อนข้างจะเป็นนักแสดงไปสักหน่อย มีหมาทอนหนึ่ง คือดตอมทลาวพร้อมกบมองดูมัททาลงเจอนไม้ ทูลขอกไปออกธนหนง

“หมาทักกินอาหารดีกว่าเราเสียอีก ผมทำงานหนัก แต่กินเลี้ยงดีกว่าหมาของเขา ถ้าผมเป็นหมาของเขา ก็คงจะไม่...เสีย ไม่ต้องพึ่งเขาคงความระ ไม้มหาเราคืออยู่ของเราได้” เขากล่าวออกไปอย่างไม่ตั้งใจ เขารู้สึกว่าตาของคนเหล่านั้นมองมาอย่างพิลึกพิลั่นจริงมา มองอย่างเขาจริงเขาจริงทีเดียว

“ตามปกติเขาไม่ค่อยจะถูกเล่นกับเซอว์เนสต์หนัก” คนแรกกล่าว

“เขาชอบเอาเปรียบผมหนัก” ค็อตตอนกล่าวขานทั้ง ๆ ที่สายตาของเขาจับอยู่ที่ไม้ค้อนคนแรก “เขาเปรียบค้อนทุก ๆ คนที่เขาสามารถจะเอาเปรียบได้

“เขาเป็นคนที่เห็นแก่ตัวกับคนใดคนหนึ่ง” นายอำเภอกล่าว
ขานบ้าง

ค็อตตอนมันคิดว่า เขาเหล่านั้นเสียตังค์กับค้อนของเขาอยู่ แต่ก่อกองค้อนเป็นการกลบเกลื่อนกันไปเรื่อย ๆ เท่านั้นเอง

“เป็นคนที่เฉลียวฉลาด เจ้าความคิด” คนที่สามกล่าว
“ถึงจะฉลาดอย่างไรก็ไม่มาทางชนะความที่ขมพิงของเซอว์เนสต์ เรื่องที่เกี่ยวกับเจ้าหมูตัวนั้นได้เป็นแน่

“เห็นจะจริง เซอว์เนสต์ได้คาเสียหลายในเรื่องนั้นเท่าไรนะ เขาไม่เคยบอกใครเลยไม่ใช่?”

ค็อตตอนคิดว่าคนเหล่านั้นคงรู้แล้ว เขาได้คาดเดาในการพิงรังของควรวนนเป็นจำนวนเงินเท่าใด เจ้าหมูตัวนั้นเข้ามาในไร่ของ

เขาครงหน่งในราวเดือนตุลาคม เขาก็มันรังคอกไว้แล้วพยายาม
 เสาระหาตัวเจ้าของ แต่ไม่มีใครยอมรับจนกระทั่งถึงฤดูหนาว ในราว ๆ
 ฤดูใบไม้ผลิ สุตตันก็อ้างว่าหมุดวนนเป็นของเขา เมื่อดกกลงกันไม่ได้
 ต่างก็พากันไปฟ้องร้องยังโรงศาล ผลที่สุดสุดตันเป็นฝ่ายชนะ และ
 ได้หมุดวนนไปครอบครอง ทั้ง ๆ ที่เขาถูกปรับในฐานะที่ปล่อยหมุด
 ให้เที่ยวเฟ้นพานเป็นเงินหนึ่งดอลลาร์ และเสียค่าเลี้ยงดูหมุดวนน
 เป็นการรูดเรียกจำนวนหนึ่ง เมื่อดกจำพวกนี้เป็นเรื่องของเฮอริเนสตี
 เขานะ” นายอำเภอเป็นผู้กล่าวออกความเห็นหลังจากนั่งฟังอยู่ชั่วครู่
 เมื่อนั่งฟังอยู่ชั่วครู่ สุตตันก็ยืนแสดงตัวเองกล่าวออก
 มาว่า “เป็นเงินหนึ่งร้อยกิโลดอลาร์” พร้อมยกเงินเข้าใส่สายตา
 ของมองตุคมมครวากับพลต้อยในมือ สุตตันกล่าว “เราขอสถมา
 อีกทั้ง ๆ ที่พยายามจะไม่พูด” โคนก็พิจารณาดูบ้าง มันเคยเรียกเรื่อง
 เราบ่อย ๆ เหมือนกัน.....

“คนละลูกธรมักทำอะไรแปลก ๆ เสมอ” นายอำเภอกล่าว
 “เรื่องเล็ก ๆ ละก็มักจะทำอะไรแปลก ๆ แต่เรื่องใหญ่ ๆ เขาก็ทำ
 ของเขาถูกเป็นส่วนมาก”

สุตตันใจมดกต้อยอยู่ในมือกล่าวไม่เรื่อยไป และในเวลา
 เดียวกันเขาก็อพปากของตัวเองว่า “เราต้องหนักนอนละ แต่ต้องทำให้
 สำเนา ต้องหนักหนึ่งให้ดวงร้อย ต้องหนักแน่น ต้องหนักแน่น และ
 ต้องทำให้สำเนา”

“เมื่อนอนหลับโดยนตยงพมาตงานนอก” คนที่ตามมากล่าวขึ้น

“คุณไฉนจริง ๆ ี?” นายอำเภอถาม

“นับตั้งแต่วางหมากวางนวงฮานเปล่ากลับ มันก็ไม่เคยกลับ บ้านเลขเหมือนกัน” คนแรกกล่าว

“ผมคิดว่ามันคงออกไปล่าสัตว์” นายอำเภอแสดงความเห็น
“มันหัวเมือใหม่มันคงกลับมาแน่นอน”

คือตอนคงกับหมาหลาวไม่เวยไปโดยไม่รับเขียน

“นิกเกอร์เขาบอกว่ ความปกติมันไล่เนอจะหลอนจนกว่ามัน จะได้พบศพนายของมัน” คนที่สองพูดบาง

“ผมก็ไฉนมีชาวเมืองนั่นแหละ” นายอำเภอกล่าวแล้ว
ตั้งครูปกติอำเภอกรมการเมือง เขากำหนดพร้อมทั้งกล่าวต่อไปอีก
ว่า “เคยจะรู้ไหม ในหมอกสายขาวเย็น” คุ้มเงวรดคนนวงวง
ได้ขึ้นเนินเขาตบท้ายมี พองเขียนเสียงรถ ตรงนี้ที่ตกคืนพอดี

“เขาไม่ได้หวังอะไรอะไรให้เลย” คนที่สามกล่าว

“เขาจะต้องหุงอะไรให้ด้วยละ” คนที่หนึ่งตอบ “อีกประการ
หนึ่ง คนเราอาจจะเดินทางออกจากบ้าน โดยไม่บอกให้ใครรู้ก็
อมไป”

“ดูเหมือนเขาไม่ได้แกลงเห็นมาเสียด้วยซ้ำไป” คนที่สอง
กล่าว “แล้วเจ้าหมาตัวนั้นแปลก มันไม่ยอมกลับบ้านเขาเสียเลย
นะ ตอนกลางคืนเขาเคยไฉนเสียงมันเสมอ ู่สติความมันไม่เป็นอัน
นอน เขาแต่หลอนทั้งคืน มันไม่ได้กลับบ้านตั้งแต่วางฮองคาร ตรงกับ
วันที่สุดคนมาตัวมันออกจากบ้านชายของมันแหละ”

คือตอนเป็นคนสุดท้ายที่ออกจากบ้านชายของแห่งนี้ เมื่อ
เขาดังบ้านเป็นเวลาแล้ว เขาหยิบขนมปังเย็นชามากกิน เสริจ
แล้วกวบรจุกกระสุนปืน ทรวดกายและนั่งฟังประตูที่เบ็ดอาอยู่ จนกระทั่ง
ได้ยินเจ้าหมาไล่เนือตควนส่งเสียงทอนชนอก เขาย่องลงไปตามเนิน
เขา ก้าวมุ่งไปสู่ลุ่มแม่น้ำนันทน์

เขาเดินตามทิศทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ เมื่อไปได้สักครู่
มันก็หยุด เขาเพิ่งมองจนเห็นลูกปืนยาวที่ลูกระสุนส่งแสงอยู่ใน
ความมืด ต่างฝ่ายต่างประจันหน้ากันอยู่สักครู่ และแล้วภายใต้
เสียงระเบิดตงกักกซึ่งพร้อมกันถึงความกลัวหลายกระบอกปืน เขาเห็น
สุนัขตัวนั้นตะคองและกระโดดกัดคอ ท่ามกลางความมืดในบริเวณ
นั้น เขาได้ยินเสียงมันกำลังบ่นพึมพำดังตบ แต่กลับยังไม่เห็นว่า
มันล้มลงนอนอยู่ตรงไหน เขาพยายามค้นหาอย่างละเอียด เดินหน้า
ถอยหลังกลับไปกลับมาหลายครั้งแล้วเลยหนึ่ง เขาเห็นกับตา
ว่าลูกปืนถูกมันอย่างจังจนมันหงายหงะ แล้วกล่มลงนอน จากนั้น
เขาก็เดินไปทางริมหนองน้ำแห่งหนึ่ง อยู่ห่างออกไปประมาณสักหนึ่ง
ร้อยหลา เขาเหยงมึนลงไปนอนในคุนนี้ ได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย
เขาเงยหูฟังจนเงยหน้าเสียงลงแล้วก้มหลังกุดมบ้าน เพื่อเตรียมตัวเข
นอนต่อไป

เขานอนไม่หลับทั้ง ๆ ที่มันใจว่า ทำอย่างไรเสียเขาก็คงไม่
ได้ยินเสียงสุนัขตัวนั้นทำทอนอีก "มันตายแล้ว" เขาบอกกับตัวเอง
ขณะที่นอนอยู่บนที่นอนยัดฟางแห้งท่ามกลางความมืดในกระท่อมนี้

ของเขา “เราเห็นลูกปืนถูกมันอย่างจังจนล้มตึง ได้ขึ้นเสียงปืนดัง
 ลั่นสนั่นหู โอ้หมาตัวนั้นตายแน่ ๆ” แสดงกระหน่ำเขาก็หาหลบลง
 ได้ไม่ และเขาก็ไม่อยากจะหลับ เขาไม่รู้สึกเหนื่อยหรืออ่อนเพลียใน
 ตอนเช้าเลยแม้สักน้อย และเขาก็รู้ด้วยว่าท่อนไม้หลวมมี ไซ่เนืองมา
 จากเจ้าสุนทรตัวนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงมักจะใช้เวลาในตอนกลางคืนนั่ง
 มองดูห้องหอยบินไปมา หรือไม้กึ่งงพงเสียงกบเรียดและค่างควาวร้อง
 ก้องอยู่ในคังลึกแทบทุกคืน

เมื่อเขาช่างเทากาชาเร่ไป ในงานขายของ ๆ วารเนอรันน
 เป็นเวลาบ่ายคล้อยแล้ว ภายใต้งวงเปล้าปราสาทผู้คน มีแต่
 เสมียนขายของอยู่คนเดียว เสมียนผู้นั้นชื่อว่า ตะไนปัด พอเห็น
 หน้าตะไนปัดก็กล่าวกับเรอว่า “ฮะยกพบพระมิ่งดังสองสามวันแล้ว
 เข้ามาข้างในดี

ก็อตตอณกล่าวเขาไปข้างในร้าน ตะไนปัดตอบชวนไปด้วยกลิ่น
 เนย หนังสือตัวและภาชนะที่ประดับประดาใหม่ ๆ ตะไนปัดเดิน
 ซ้อมเข้าไปด้านหลังเคาเตอร์ ล้วงหยิบเอาปืนยาวกระบอกหนึ่งขึ้นมา
 ถือไว้ บินกระบอกนั้นเต็มไปด้วยโคลนตมพร้อมกับกล่าวว่า “นี่ปืน
 ของคุณไซ่ไหม เวอรันอนทูลเจ้าบอกว่าเป็นปืนของคุณ นักล้าสัตว์
 ชาววัน โกรผู้หนึ่งเก็บขึ้นมาจากคุณ ๆ แห่งหน่ง”

ก็อตตอณเดินเข้ามาที่เคาเตอร์ พิจารณาดูปืนกระบอกนั้นอยู่
 คุ้หนึ่งโดยมิได้แตะต้อง ครั้นแล้วจึงตอบว่า “ไม่ไซ่ปืนของผมหรอก”

“ในถิ่นนี้ไม่มีใครมีปืนแบบแฮ็คเตชขนาดสิบเลย นอกจาก

พอถึงเวลาเที่ยง เจ้าสheldานนักหาได้หายไปหมดต้นไม้ กลับกลายเป็นเพิ่มมากขึ้นอีก เมื่อวงกลมอันเป็นสีดำคล้อยหายลงไป ภายใต้งาไม้ วงกลมสีอื่น ๆ ก็ปรากฏขึ้นมาแทนที่ ผลักเปลี่ยนเวียนวนกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งถึงเวลาค่ำ ซึ่งเขาค้นหนังสือของคณินอยู่ ตลอดเวลา จนกระทั่งเจ้าสheldานลลยขึ้นมาจากคองไม้เหล่านนั้นอีก เขากล่าวกับตัวเองว่า "เราหาอะไรกินของเราดีกว่า คืนวันนี้ น่ากลัวจะต้องลงมือทำวันเสียทีเดียว" คิดแล้วเขาก็เดินตรงไปที่เตาไฟ คุกเข่าลงนั่งและหยิบคองดินขึ้นมาล้างหมึ้ รูดไม้ขีดไฟลวกขนม ก็พอดีกับได้ยินเสียงสุนัขขี้อ้อนขลุ่ยเสียงเดียวมันดังก้องกังวานสนตะทานไทย หวลแสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจอย่างลึกซึ้ง เขาพุ่งไปพอล้างปรุงอาหาร ไปพลาญ จนกระทั่งเสร็จแล้วก็จูงมดมาประคานอาหารเขิน

หลังจากนั้นเขาก็ช่วยขานนวดมือ แล้วเดินลงไปตามทาง ทามกลางไร่ข้าวโพดอันร่มเย็นเป็นสุขยิ่ง ๆ มุ่งหน้าลงไปตามเชิงเนิน เสียงหอนของสุนัขเป็นเครื่องนำทางเขาอย่างตลกตาม แต่เขาก็มีคองสนไฟพวงม้นเท่าใดนัก เขาไม่ยอมลงไปจนถึงก้นหุบเขา จนกว่าเขาจะแน่ใจด้วยตัวของเขาเองว่า เขาได้ลงไปถูกต้องทางแล้ว ขณะนั้นเจ้าสุนัขตัวนั้นยังคงหอนเห่าอยู่อย่างเดิม แต่เขาก็ไม่สนใจกับมันนั้นนัก ผลที่สุดมันก็เอยบเสียงไปเหม่อลอยอย่างคร่งคร่งแล้ว และแล้วเขาก็สังเกตเห็นดวงตาหิ่งห้อยของมันเป็นอีก แต่เขาก็ไม่สนใจกับมันเหมือนอย่างเคย เขาเดินตรงไปที่ต้นไม้ ซึ่งมีโพรงภายในต้นนั้น แล้วลงมือใช้ขวาน

ทัศนอยู่ในมือเหวี่ยงโครม ๆ ลงไปอย่างไม่หยุดยั้ง เจ้าคมชวานอัน
 คมขวานนั้นพุ่งแนบลงไป ในเนื้อไม้ทุกเป็นรอยเบือ และในขณะที่เขา
 กำลังกมหนากมตาฟันคนไม้อยู่อย่างอุคตคนนั้น มีสัตว์ชนิดหนึ่งจ้ง
 ถลาออกมาจากเงามืดแห่งใดแห่งหนึ่ง พัดกับที่เขาเงชวานขึ้นจะ
 ฟันต้นไม้ เขาสัตว์ชนิดนั้นจ้งเขาสมทงายลงทง ๆ ทชวานยังอยู่
 ในมือ เขารู้สึกว่าลมหายใจอันร้อนผ่าวของสัตว์หนึ่งปะทะหน้า
 เขาอย่างจัง พร้อมกันนั้นหูของเขาก็ได้ยินเสียงสุนัขป่ากำลังบ่า
 ตังกบ ๆ เขาไข่มองข้างทงไม้ก็คอชวานจับบนลมลง แต่มันก็โผล่ลุกขึ้น
 ใต้ในทันทีเช่นเดียวกัน ขณะนั้นเขามองเห็นดวงตาคมของมันเขยวับค
 เขายันตัวลุกขึ้นม่งในทงคกเขา มันจ้งตั้งคำถามชวานแนบ พร้อมกับ
 เงงชนอย่างเต็มท่ แลวก็จ้งพร้อมก่าองหัวจ้งลงไปที่เจ้าสุนัขชวานมตค
 แรงเกิด แต่เปลวคมขวานของเจ้าไม้กระดาญีหัวทงของมันเลยแมแต่
 น้อย เขายังคงเห็นดวงตาคมที่คคคองของมันมาทเขา เขาพุ่งตัวเข้า
 ไปทดวงตาคู่นั้น แต่เป็นทนาประหลาดนักดวงตาทงคู้หาจ้งไปกับค
 เขาระงับใจคชอยอยู่ชวคู้ ไม่มีศัพทสำเนียงใด ๆ ค้งมากกระทบหูของ
 เขาเลย ครันแล้วเขาก็เดินชอนกลับมาทคนไม้คคนนชก

พอเขาลงมือฟันต้นไม้เพียงฉบับแรก เจ้าสุนัขชวานนั้นก็กระโดด
 เข้าใต้เขาคค เขาได้คชอยท้อยแล้ว พอมันกระโดดเขามา เขาคเงช
 คมชวานเหวี่ยงลงไปที่ตรงหวางดวงตาคชยวับคคู่นั้น เขารู้สึกว่าชวาน
 ได้กระทบกับอะไรอย่างหนึ่ง จนกระเด็นหลุดจากมือเขา เขาได้ย่น
 เสียงสุนัขชวานร้องค้งค้งแล้วก็กลานออกทงจากคู้เขา หลังจาก

นั้นเขาก็คกลานและโรม่อควานหาชวนจนพบ

เขาเวรมตนไซ้ขวานแฉะลงไปทโคนคตไม้ผดคนนหมอก พรอม
กนินนกกชอยตะแคงหฟงเสียงสนขี้ แตกกหาโคยนเสียงอะไรไม่ สายตา
กมิตไพพานพบตงโคกหมดปกตอกเสย เบองบนทของพำ ควงศารานอย
ใหญ่กำลั้งลยเคลื่อนไปช้า ๆ เขาเห็นดาวดวงนนทเขาเคยมองออก
ไปทางซ่องหน้าตางกระทอมในตอนตสองทุก ๆ คมกขนมาแล้ว เขา
ไม่ฟงเสียง เงอขวานจวนตงคโคกโคนคตไปอย่างไมหอยคยง

ตอไม้ค่นนอยในคอกขระทอพวงนเกอบจะขย ทุกควงทเขา
พันลงไป คมขวานจวมลงเมมอไม้ควงว คุลยา ๆ กยสับลงไป
ทรวายหรือค่นจะนน ทนโคนนช่าโคกกลนหมม กลลนนตะจวมกเขา
อย่างจ้ง นเรงจะเกศร ลกหมมเนเอง เตเรงโคกกลนหมมเน
จวัง ๆ คอตตอยโองขวานทง โรม่อคกขนเนอไมทพงออกเบมจ้อง
ใหญ่ ตอนนนเขาพหุรตคก่า เจาทมาเจนนคคควนหมอบอยชาง ๆ
เขานนเอง มนลงเสียงทอนไปพลางรองอ้ง ๆ ไปพลาง เขาไมรูสึก
ควำนนอยู่ตรงนน จนกระทงมนเขาทอชงมมันค่นเข้าไปในรโพรงไมท
เขาตะกยออก โดยพยายามเบยคตรงเขาเขาไปทูนัน พรอมกับล้ง
เสียงทอนอย่างโทยหวล

“หลกไปชว้ย” เขาเวรงตะโกนทง ๆ ทไมนกกจวมนจะเบม
เจาทมาคควน พรอมกนินนเขากเฮมมอเขาไปคังววงน รูสึกจวเนอ
หนงเป้อยขยทุคคคคมอชอกมา ทวากคพนนเน่าเป้อยและขนชิต เขา
เบมอหน้าทนเจากกลนหมมเน่าอย่างสคส่นทะทนทาน เขาบพพันนน

ไปสุดเหวี่ยง มันหมุนๆ เพราะถูกไม้ทวดเข้าอย่างจังตั้งแต่ช่วงไหล่
พาดไปถึงตขาข้าง แคมหนักทนทายาด กระโดดพรวดเข้าหาเขาอย่างไม่
ยอมท้อถอย และโดยไม่ส่งเสียงร้องแม้แต่กระแอะ เขายกไม้ชนทวดลง
ไปอีกครึ่งหนึ่ง คราวนี้ไม้ท่อนั้นกระทบเข้ากับแสกหน้าของมันอย่าง
จังพร้อมกันนั้น เขาก็ลากข้อเท้าพหันหลังออกวิ่งจากไปอย่างสุดฝีเท้า

ขณะนั้นแสงอาทิตย์ส่องสว่างจ้าไปทั่วบริเวณแล้ว เมื่อเขา
ไปถึงฝั่งน้ำปรากฏว่าหมอกควันที่เกาะไปคลุมอยู่ทั่วบริเวณจนมองไม่
เห็นลำธารนอกจากได้ยินเสียงน้ำไหลๆ อยู่บางแห่ง เขายกทวารกพ
ขึ้นเหวี่ยง โครมลงไปที่ริมตลิ่งเพื่อออกค้นหาที่หลบภัยอยู่เหนือน้ำ
พอเสียงทวารกระทบน้ำเบาบางลง เขาก็มองเห็นทวารกพหนึ่งอัน
เพียงตามข้าง ริมตลิ่งจะมีเสียงขานขานอยู่รวมกัน โดยเหตุนี้เขาจึง
เพ่งระลึกรับได้ว่า เพราะเหตุนี้เสียงทวารกพนั้นไม่สามารถจะหลุด
ออกมาจากโพรงไม้ต้นนั้นได้ เขาราวหยุดตัวเองว่า "เราเห็นจะ
ต้องออกเดินทางต่อไปอีกเสียแล้ว" ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงอะไร
อย่างหนึ่งวิ่งถลันเข้ามาทางเบื้องหลังเขา ยังมีพื้นที่เขาจะเหลียว
หน้าไปดู เจ้าสุนัขตัวนั้นก็กระโดดเข้าตะครุบเขาจนล้มลงหงาย มัน
กัดเขาอย่างไม่ยอมหยุดยั้งทั้งๆ ที่เขาล้มลงนอนหงาย แต่จะด้วย
เหตุใดไม่ปรากฏ เขาแลเห็นร่างของมันลอยคว้างอยู่กลางอากาศ
เหมือนนก สักครู่แล้วก็หายไปโดยส่งเสียงร้องเบาๆ ครึ่งหนึ่ง

เขาลุกขึ้นยืนและชอกฉิ่งไปโดยเร็ว สุนัขตัวนั้นเข็ดล่าแล้วก็
กลับตังตัวได้ ออกวิ่งต่อไปใหม่ เขามองเห็นตอไม้ที่เขาใช้ขวาน

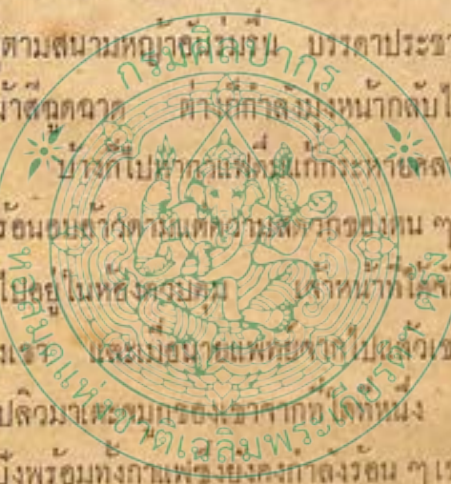

ทั้ง ๆ ที่มีชของเขากลับมากฎุแฉติชอยู่กับนายอำเภอ

ครันแล้วตัวเขากหล่นลงมานอนแผ่ทลาอยู่ริมถนน ตามหน้า
ตาและในปากมีเส้นน้ำซึ่งเขาพยายามที่จะไม่กลืนมันลงไป ในลำคอ เขา
พูดอะไรไม่ออก พยายามจะเอียงปากทำอะไรสักอย่าง แต่ห้ามเสียง
ออกมาจากลำคอไม่ ครันแล้วเขาก็กลับขึ้นไปอยู่บนรถอีกครึ่งหนึ่ง
รถคันนั้นคงแล่นผ่านไปตามถนนอันราบเรียบ ผ่านบรรดากลุ่มเด็ก ๆ
ที่กำลังเล่นกันอยู่ตามสนามหญ้าสีเขียว ๆ บรรดาประชาชนชายหญิง
แต่งกายด้วยเสื้อผ้ามืดมิดดำดำน ต่างก็กำลังมุ่งหน้ากลับไปรับประทาน
อาหารเย็นที่บ้าน เขาก็ไปหาเวลาพักผ่อนแก่กระหายหลายอาหารมถึใน
ยามอากาศกำลังร้อนอบอ้าวตามแต่ความสมควรของตน ๆ

เมื่อเขาอยู่ในห้องควบคุม เขาเห็นว่าโถงรักษาแพथมา
ตรวจดูอาการของเขา และเมื่อนายแพทย์จากไปแล้ว เขารู้สึกตัวเอง
ว่าได้กลิ่นอาหารปลิวมาเต็มบริเวณห้องรักษาทุกโถงหนึ่ง มันเป็นกลิ่น
หอมแฉมและขมมั้งพร้อมทั้งกลิ่นเหม็นซึ่งกำลังร้อน ๆ เขามอนอยู่บน
เตียงเปลที่ติดอยู่ตรงผนังห้องซึ่ง แสงอาทิตย์ยามจะตกคืนสีแดงเข้ม
ส่องลอดเข้ามาทางช่องหน้าต่างแคบ ๆ ประตูครึ่งเหล็กที่ตั้งอยู่ใน
กำแพงเหนือศีรษะเขาเป็นเงาจับ ห้องซึ่งของเขาอยู่ติดกับห้องซึ่งนัก
โทษชั้นเบาซึ่งตงคตเล็ก ๆ น้อย ๆ ทางกาวเรียงอาหารตามเวลา
บรรไดซึ่งเป็นทางชันมาจากชั้นล่างทะลุเข้ามาในห้องนั้น และก็ใน
ระหว่างนั้น ใช้เป็นที่ควบคุมพวกนักโทษซึ่งใช้กำลังทำถนน นักโทษพวก
นี้เข้ามาอยู่ในที่คุมขังในความผิดฐานเป็นคนขมวด หรือมิฉะนั้นก็ใน

ฐานชายสุราเถื่อนหรือม้ายก็ ลักลอบเล่นการพนันประเภทลูกเต๋าซึ่ง
 ได้เสียนกันไม่เกินสิบหรือสิบห้าเซ็นต์ นิโกรคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าต่าง
 บานหนึ่งทางคานถนน กำลังตะโกนเรียกใครคนหนึ่ง ซึ่งอยู่บนถนน
 เบื้องล่าง นิโกรอื่น ๆ ต่างก็กำลังส่งเสียงคุยกันแจ้วแจ้ว บางคนก็
 แหกปากร้องเพลงจนแทบจะฟังไม่ได้ศัพท์สำเนียงใด ๆ คีตคีตสนลูก
 ชนเดินไปที่ประตูห้องซึ่ง ไข่มอหังสองเกาะลูกกรงเหล็ก ยืนจ้องมอง
 ดูขานนิโกรเหล่านั้นด้วย

“เฮาจะอะ” เราคิดว่าซุมกับตงเองด้วยนาเสียงกระเส่ากระ
 เส่า พรอมกันหันเข้าหาเราอย่างหนึ่งแบบคตตงเอง ทำเสียงครวคก ๆ
 เป็นเหตุให้เราพอดูนิโกรเหล่านั้น หยตพุดและหันมามองดูเราด้วย
 ดวงตาอันพอจะตกลงกลั๊กเป็นมา “เป็นไงก็เบ๊นกัน” คีตคีตสนกล่าว
 ต่อไป “ถ้าหากมีเงินงานเรา เราคิดเงินตายหมาสองนินให้อยู่มอหังเดียว”
 เราบับคตตงเองแนบ เสดียงของเข้าหางปากถึงตะกั้งครวคก ๆ “แต่มันกำ
 ลังจะมาจากเนอเวาฮักแล้ว

“ใครที่โหนกันละ” เจ้านนิโกรคนหนึ่งตะโกนถามมาพรอม
 กันหันต่างหันเข้าซุมกับกัน พรอมหังจ้องมองมาทางคีตคีตสนด้วย
 ดวงตาเหล่อกลางจนเห็นตาขาว

“ไม่ต้องตกใจ” คีตคีตสนกล่าวซน “แต่มันกำลังจะมาจาก
 เนอวาฮักแล้ว.....”

“หยตที่เกาะไว้ยฮายฉิวขาว” นิโกรคนหนึ่งร้องตะโกนมา
 “แกอย่าเอาเรื่องมา ๆ อย่างนั้นมาพูดกับพวกเราหนอยเลย”

“คงไม่มีอะไรหรอกนะ” คือดตอนกลางชนคยนาเสียงแพ
 แห่งจนเกือบเป็นเสียงกระซิบ หลังจากนั้นคนต่างกเงยมเสียงไป
 เขาเอามือข้างหนึ่งขยคลุกกรงเหล็กทองขงใจแนม ส่วนอกข้างหนึ่ง
 กับบลุกกระเดือกตัวเอง ทง ๆ กระจ่างนนิ เจ้าพวกชาวนิโกรพากัน
 จ้องมองดูเขาคอยควงตาเหลือกแลนและต่นตระหนก ครั้นแลวันโกร
 เหลานน ก็หันหลังวงไปทชนบ้นไค เขาได้ยนิเสียงผีเท้าเบา ๆ แล้ว
 ไคกลินอาหาร เขายขยคลุกกรงเหล็กกับนิ พยายามเขยงชนคทชอง
 บ้นไค พรหมกันนนิกลางกับตัวเองเบา ๆ จว “เอะ นมนจะให้อ
 พวกนิโกรกินก่อนคนมวชาวเขยพรอน หคชาติตาเขากตมูกเพราะ
 เจ้ากลนกาแพและทงอมนน ไชชนนคระซมกเขาอยางง

วิญญานสารภาพ

จริง! โรคประสาทที่ผมเป็นโรคประสาทค่อนข้างน่า
กลัว แต่แล้วทำไมคุณจึงทว่าผมเป็นบ้าล่ะ? โอ้โรคมัน
สิ้นสะเทือนความรู้สึกของผม - ไม่ใช่ทำลาย - และก็มีได้ทำให้
ประสาทของผมมัน - ซึ่งความจริงมันกลับทำให้ผมมีความสุข
นึกคิดเฉยเมยลงมายังจนหยอ่ย - ผมสามารถได้ระดับครึ่งฟัง
สำเนียงเสียงต่าง ๆ ทั้งหมดที่บรรดาคนและคนนั้นที่ภพ ผมได้ยิน
สำเนียงเสียงต่าง ๆ มากมายหลายอย่าง แม้กระทั่งในนรก
แล้วอย่างนี้ ทำไมจะทว่าผมเป็นบ้าล่ะ? ได้ยินครับ! และ
ได้ยินอย่างชัดเจนเสียด้วย - มาเดอะผมจะเล่าเรื่องทั้งหมดให้
คุณฟังอย่างละเอียดทีเดียว

ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า หวังคิดคำนึงดังกล่าวนั้น
มันแวบขึ้นมาในสมองของผมตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แต่ว่ามันทำให้
ผมคิดทงวันทงคืนมาครึ่งทางแล้ว มันปราศจากทงความหมาย
ไม่มีทงอดีต รู้แต่ทว่าผมเกิดมันสยรักคนแก่เสียจริง ๆ คาแต่
คนนั้นไม่เคยสร้างความคิดทงอันใดให้ผม เขาไม่เคยสร้าง

ความเจ็บร้อนใด ๆ ให้ผม สำหรับเครื่องทองของมีค่าของเขามัก
ไม่ต้องถาวร ผมคิดว่าลูกตาของเขานั่นแหละเป็นต้นเหตุ ไข่น้ำแล้ว
ครบ ลูกตาข้างหนึ่งของเขาเหมือนตาแฉ่งไม่มียศ - เขียวฉวมแฉว
ประหลาด คราวใดที่แกมองผม ๆ เย็นวาบไปทางตว-เป็นตาหมีแฉว
ขยับขยับขอบกล - ผมตัดสินใจทันทีที่จะเอาชีวิตเอาตัวแก่คนนี้ ให้งงได้
ทรงนกเพื่อบ้องกนมันต้องให้ตัวผมได้เห็นดวงตาแบบนอกคอกไป

นั่นแหละเป็นจุดสำคัญที่ทำให้ผมพิจารณาว่า คนป้ายชื่อไม่รู้จัก
ผิดชอบชั่วดีอะไรทั้งนั้น แต่ผมคิดว่าทุกสิ่งจะระไคร่เห็นผม แล้วคุณจึง
จะได้รู้ว่าผมฉลาดเพียงใด ผมเป็นคนกระว้างตัวอยู่เสมอ-เห็นกาล
ไกล-ผมลงมือทำงานอย่างรอบคอบระมัดระวังทุก

ผมไม่เคยลังเลใจกับตาขี้ตางูขี้เขียดคนนั้นมากนักจนเลย
จนกระทั่งก่อนที่ผมจะเอาประมาทสักทีหนึ่งอย่างที่เคยเป็น ๆ และก่อกบฏ ๆ
คืน ประมาทเพียงคนเดียว - ผมอดคิดขบขันประตอของแกไม่ได้เข้าไป
อย่างเงยเขยิบพัสด! และแล้วมีอะไรอย่างหนึ่งแวบเข้ามาในตมของ
ของผม ผมหาอะไรสิ่งหนึ่งมาคลุ้มตะเกียงหัวเสี้ยนมันด เพื่อบ้องกน
มิให้แสงของมันลอดชอกมา ครั้นแล้วผมก็โผล่เข้าไปในห้องของแก
ถ้าคุณได้เห็นฮัตตอนที่ผมกำลังย่องเข้าไปในห้องของแกละก็ คุณคงฮอต
หัวเราะไม่ได้เป็นแน่ ผมค่อย ๆ ก้าวเข้าไปช้า ๆ -ช้า ๆ ทรงนเพื่
บ้องกนมิให้ตาแก่ตกใจตื่น กว่าผมจะโผล่หัวเข้าไปพันขอบประตูห้อง
ของแก ก็ในเวลาเกือบหัวโมงเช้าของคุณแล้ว ผมค่อยผลักประตูให้แง้ม
กว้างจนทละน้อย ๆ เพื่อจะได้เห็นร่างของแกที่นอนอยู่บนเตียงได้

ถนัด เห็นไหมละ คนบ้ำจะฉลาดถึงเพียงนี้เชียวหรือ ครั้นแล้ว พอ
 ผมเอาหัวไม้เข้าไปในห้องแกได้เต็มที ผมค่อย ๆ แลยอกคลุมตะเกียง
 วรรณทละนอย ๆ - ทละนอย ๆ (ต้องระวังเพราะบานพับมันคั่งเอียบ ๆ)
 ผมแลยอกทั้งวัน เพื่อให้แสงจากดวงโคมส่องต้องตรงเฉพาะดวงคาท
 เหมือนเสาแรงของแกเท่านั้น ผมทำเช่นนี้ตลอดจนไปเป็นเวลาถึงเจ็ด
 คืน ทุก ๆ คืนตอนเวลาเที่ยงคืนทุกครึ่ง - แดกทุก ๆ คืนเหล่านั้นแหละ
 ผมเห็นดวงคาทของแกปักสนทุกทีก็ เพราะชยงานแหละผมจึงยังลงมือ
 ทำงานไม่ได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่าตาแก่คนนั้นแกม ได้เป็นผู้บอกน ให้ผม
 เลือดร้อนรำคาญ ดวงคาทข้างบนแกนั้นต่างหากททาคความรำคาญ
 ให้ผม และทุก ๆ ตอนเช้าในยามอรุณรุ่ง ผมเดินตัวเกร็งเข้าไปใน
 ห้อง พุกกับแกลยงฉาดความ เรียงของแกด้วยลมมือขงกร้าว ๆ ครั้น
 แลยอกตามแกว่า ตอนกลางวันแกนอนหลับ ผมขยอชอกหรือ ฤ
 เห็นไหมละ ว่าคนแต่คนนั้นแกนอนหลับอย่างบรมลเหลือเกิน ทั้ง ๆ
 ททุกเที่ยงคืนผมขงเขาเปิดแก แกก็ขงนอนหลับอยู่ได้ โดยไม่รู้ สักตัว
 พอถึงคืนที่แปด ผมเปิดประตูเข้าไปในห้องของแกด้วยความ
 ระวังตระวังขงกว่าคนทีแล้ว ๆ มาแลยอก แม้แต่เขมมาทกขงเคนเว
 กวาการเคลื่อนไหวขงผมแลยอก คืนวันนั้นผมมีความรู้สึกทผิดแปลก
 แดกต่างไปกวาคันก่อน ๆ ทีแล้วมา ผมพยายามควบคุมสติให้เข้ม
 แข็ง แต่กัรู้สึกวาล้ามากยากเย็นเสียจริง ๆ ผมคิดอยู่แต่ว่าพอม
 เปิดประตูเข้าไปทละนอย ๆ ทั้ง ๆ ทีเขาก ไม่เคยแม้แต่จะฝันวหรือ
 เกิดความคิดคานงแต่สักนึก ถึงการกระทำอันเร้นลับทผมโลกกระทำค

คือกินมา แต่คนฉันนมชกไม่มั่นใจ คิดว่าเขาคงเอาไค้ยีนนม เพราะ
 ผมเห็นเขาพลิกตัวคล้าย ๆ กับตกใจอะไรสักอย่าง ฮ่าๆ! คุณคิดว่า
 ผมจะถอยหลังกลับละซี เปล่าหรอกคุณ ในห้องของเขาขณะนั้นมด
 สนิท (หน้าต่างบานเกิดตูกบ้านบึคสนิท เพราะกลัวระโมย)
 โดยเหตุนี้ผมจึงคิดว่า เขาคงไม่เห็นผมเบ็ดประคูนแน่ ทั้งๆ ที่ผมเองก็
 ค่อย ๆ แง้มทะนอย ๆ เท่านั้น

ผมไหลหัวเขาไปทนมด และกำลังจะเปิดห้องตะเกียง
 เมื่อดมเอาหัวแถมมอริยบ โสทรบั้งแสง อุดมกถกผลลกลุขเนงอูยบน
 เตียงพร้อมกบรองเฝามออกมามา นม สวรรณะ

ผมนั่งงอแง ไม่พูดอะไรเลยสักคำ ผมมมเคลือบมอริยบตัวเลย
 เป็นเวลาดังเกอขบขบเนง และก ในระหวางนั้น ผมมีเคียนคาแกลม
 ตัวลงนอนอิดเลย แกนงคอกพมเสียงอูยบนเตียง เหมอนอย่างทลม
 เคยทำในตอมกลางคืน อุดมกถกผลลกลุขเนงอูยบนเตียง
 แพงตายหรือเปล่า

ทันทีที่นมผมไค้ยีนเสียงครางค้อย ๆ ผมรู้ตัวว่าเป็นเสียงคราง
 ด้วยความกลัว ไม่ใช่เสียงครางเพราะเจ็บปวดหรือเศร้าเสียใจ มัน
 เป็นเสียงครางเบา ๆ ที่กลั่นกรองออกมาจากดวงวิญญานู เมื่อเกิด
 ความกลัวขึ้นมาจากขวหัวใจ ผมรู้จักเสียงท่านองนต เพราะทุก ๆ
 ตอนเที่ยงคืน คืนหนึ่งหลาย ๆ ทนเมอทุกส่งทุกอย่างบนพนพิภพเข้า
 สู่นทรวงากล มันเกิดความรู้สึกอย่างหนึ่งขึ้นในทรวงอกของผมเอง
 มันเป็นเรื่องสะท้อนอนมาสะพังกลว ซึ่งทำให้ผมมิดวงใจเขวไปบ้าง

ผมชอบชกตรง ๆ ว่าผมชินกับความรูสึกคงกล่าววนเป็นอย่างดี ผมรู้
 ด้วยว่าตาแก่คนนั้นแกนอนล้มตาโผลงอยู่ตั้งแต่ได้ขึ้นเตียงเพียงเบา ๆ
 ครั้งแรก เมื่อเขาลมตจวนนอนบดงแต่บคนนเป็นต้นมา ความกลัวของ
 เขาจะยังทวเพิ่มจนเรื่อย ๆ แกคงจะต้องพยายามปลอบใจตัวเองว่า
 ไม่มีอะไรหรอกนะ แต่คงไม่สำเร็จ แกพิมพ์ากับตัวเองว่า “ไม่
 เห็นอะไร คงจะเป็นเพราะลมมันพัดเข้ามาทางปล่องไฟละมัง-หรือ
 ไม่ก็หมูนมวงบนพนักกระดาน หรือ อาจเป็นจิ้งหรีดขยับปีกกระมัง”
 ใจสั่นกับ แกต้องพยายามปลอบใจตัวเองอย่างนั้นแหละ แต่ทุกสิ่งก็เป็น
 อันไร้ประโยชน์ ทุกสิ่งไร้ประโยชน์ ก็เพราะว่าความตายกำลังคืบ
 คลานเข้ามาหาแกแล้ว งานหาความตายกำลังฉายแสงตามะเมอเมออยู่
 เฉพาะหน้าแก แกจะต้องรีบทยอยวิธีอะนตลปวิธีนั้นนั่นนั่น และ
 มันคงจะต้องเป็นหน้าทวารายวงศ์ตรง ๆ ดังแกเองไม่สามารถจะรู้
 ล่วงหน้ามาก่อนเลยว่า อะไรเป็นหน้าทวารายวงศ์ที่จะรู้ สักเซนนน ทง ๆ
 ทแกเองก็มิได้เห็นหรือ ได้ยินสิ่งใด แม้จนกระทั่ง ในระตุมม โสฬทว
 เข้าไปในห้องของแก

เมื่อผมพยายามอดใจคอยอยู่เป็นเวลานาน โดยมิได้ขึ้นเตียง
 ตาแก่คนนั้นล้มตัวลงนอนแต่ประการใด ผมก็คิดสันใจค่อย ๆ เบ็ด
 ทบึงแสงตะเกียงจนทละนอย ๆ จนกระทั่งสุดท้ายที่สุดคงไม่รู้ว่ามี
 ณะพยายามอดทนเพียงไร - ผมได้เปิดทบึงแสงให้ส่องส่องตรงดวงตา
 แว้งร้างนรองแกอย่างถนัดถนทเดียว

แล้วทัน—ผมได้บอกคุณแล้วมิใช่หรือว่า ความจริงนั้นผมมิใช่คนบ้าอย่างที่คิดเข้าใจ หากแต่ว่าเป็นคนมีปฏิภาณเฉียบแหลม ใจใหม่คุณ—เขาจะ ทนผมจะขอบอกให้คุณทราบว่า มีอะไรสิ่งหนึ่ง ดังแล้ว ๆ มาเข้าหูผม แต่เสียงนั้นเป็นเสียงที่บีบ ๆ แต่ความมีจังหวะ รวดเร็วคล้ายกับว่าเขานำพิทาไปใส่ไว้ในกล่อง ซึ่งมีคีย์ต่าง ๆ เช่น นั้น ผมชินกับเจ้าเสียงนั้นเป็นอย่างดี มันมันเป็นเสียงหัวใจของตา แก่คนนั้นกำลังเต้นอยู่ใครน ๆ ที่คิดว มันทำให้ผมท้อความไม่ไถ มากจน คลาย ๆ กับทหารใครนเสียงกลองศึกที่ระว่วเร่งให้จิตใจ เกิดช็อกเหิมจนเช่นนี้

ถึงกระนั้นก็ ผมยังคงขบขันไม่กระดกกระดิก เกือบจะเรียก ได้ว่าแทบจะไม่หายใจเอาเสียงที่เสียง ๆ กับระคองระคองของมันไว้ใน มือ ผมพยายามบังคับสติแต่เสียงดังคงจะเฉพาะดวงตาข้างนั้น ของแก และก็ในระหว่างนั้น หัวใจของผมเต้นอย่างไม่เป็นจังหวะ มันเต้นเร็วขึ้น ๆ และถี่ขึ้น ๆ ทุกครั้งที่ ถ้าแก่คนนั้นคงจะเกิดความ กลัวจนสุดขีดแล้ว ผมขอบอกว่าคุณเสียงนั้นมันยังดังจน ท้อความ ดังขึ้นทุกขณะ—คุณเข้าใจผมดีหรือยัง ผมได้บอกคุณแล้วว่าผมเป็น โรคเส้นประสาทใจใหม่ ซึ่งผมก็เป็นจริง ๆ และยิ่งในเวลาอันตึก ดังก็เช่นนั้น ท่ามกลางความเงิบสงบสนันสนองจน ภายในบ้านเก่า ๆ ซึ่งเงิบเขิบเขินนั้น เจ้าเสียงประหลาดเช่นว่ามันทำเอาผมคันตระหนก จนไม่สามารถจะควบคุมสติไว้ได้ แต่อย่างไรก็ตามผมยังพยายาม ขืนสงบอยู่อย่างเดิมอีกต่อมาเป็นเวลานาน แต่เจ้าเสียงหัวใจเต้นนั้น

อันผมตัดทวารอกศพออกเป็นท่อน ๆ ผมตัดท่อนหัว ท่อนแขน และท่อน
ขาออกจากกันเป็นชิ้น ๆ

ครั้นแล้วผมก็ตั้งกระดานพนห้องออกสวมแผ่น เหาทวาร
ศพตัดค้ออกเป็นท่อน ๆ ยัดใส่ลงไปในระหว่างรอตทรวงรับพน ต่อ
จากนั้นผมก็เอากระดานปูตามเดิมอย่างชาญฉลาด พยายามค้อกตะปู
ลงไปตามรอยเดิม จนคิดว่าไม่มีดวงตาของมนุษย์คนใด—แม้จนกระ-
หังดวงตาของอตาแก่คนนั้นเอง—จะสามารถจะจับหรือได้ว่ามีสิ่ง
ใดผิดปกติก่อเกิดขึ้นมา ในสิ่งใด ๆ ผมจำเป็นจะต้องชะล้าง—ไม่
จุดล้างพร้อยใด ๆ—แม้จนกระทั่งเลือดตกหยดเดียวก็ไม่ผิด ผมกระ-
ทำการด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างมากรัก ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอันว่า
เรียบร้อย—ฮะฮะ สนั่นแห้ว

เมื่อผมได้ไปพบศวารกจมน้ำตกลง ณ หอดศวาราสถ—ซึ่งคงยัง
มีมดเหม็นกลิ่นเหม็นคองแก่ยิ่งนัก พอรุ่งเช้าเสียงบอกเวลา เสียงเคาะ
ประตูก้องขึ้นทางคานถนนใหญ่ ผมจึงไปเปิดประตูด้วยความโล่งใจ
ก็มีอะไรสักอย่างที่ผมจะต้องเกรงกลัว มีคนเข้ามาในห้องสามคน ต่าง
คนต่างแนะนำตัวเองคือว่าทางอันตะมุนละม่อมว่า พวกเขาเป็นเจ้า
หน้าทศวารจ คำนวณนับชาวบ้านใกล้เคียงผู้หนึ่งโดยนัยเสียงแผดร้อง
ลงขึ้นมาครึ่งหนึ่ง ด้วยความสงสัยว่าคงจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นสัก
อย่าง จึงได้นำความไปแจ้งให้เจ้าหน้าทศวารจทราบ ด้วยเหตุคน
เหล่านั้น (ศวารจ) จึงได้รับคำสั่งให้ออกตรวจค้นในบริเวณหมู่บ้าน
ดังกล่าว

ผม - ก็ผมจะต้องไปกลัวอะไรเล่า? ผมเชิญเจ้าหน้าที่
 ตำรวจเข้ามาในห้องอย่างสุภาพ ผมบอกว่าผมตะโกนร้องก้องขึ้นมา
 เพราะผมฝันไป สำหรับบิดาแก่คนนั้นผมขแข็งแรงกับตำรวจว่า แกเข้าไป
 ไปในเมือง ผมนำผู้มาเขียนเทลานันไปคนคุ้นทิวทงบ้าน ผมเชิญ
 ให้เขาคืน - คืนให้ละเอียดทีเดียว ผลที่สุดผมนำพวกเขาเข้าไปในห้อง
 ของตาแก่ ฐให้เขาดูว่าทรัพย์สินสมบัติและเสื้อผ้าของแกยังอยู่อย่างเป็น
 ระเบียบเรียบร้อย คดีความที่เกี่ยวเนื่องกับงครามของผม ผมยก
 เกาธเขามาตั้งไว้ในห้อง เรายื่นให้เขาพักผ่อนกินตามสบาย และก
 ในขณะที่เดียวกันผมพรวดกายลงอย่างสบายอารมณ์ บนเก้าอี้ก
 ดวหม่ง ซึ่งผมตั้งลงบนพื้นแล้วผมก็ผมจกดอกแล้วคศพของตาแก่
 ซึ่งเป็นเหยื่อมารณะของผมตั้งไปทีหนึ่ง

เจ้าหน้าที่ตำรวจแสงสว่างพอใจมาก นายราชทอนังคราม
 ของผมทำให้พวกเขาเซ่อพิศ ผมสบายใจวาง ๆ พวกตำรวจกนง
 กันอย่างสงบ ในขณะที่ผมเองได้ตอบคำถามของเขาอย่างแคล้วคล่อง
 ตำรวจชวนผมคุยเรื่องอะไรต่อมิอะไรเรื่อยแปด แต่ยงนานเข้าผมก็รู้สึก
 ว่า หน้าของตัวเองชักจะถอดสีและนึกอยากจะให้ตำรวจพวกนั้นออกไปเสียที
 คีระระของผมปวดร้าวไปหมด หูของผมซอมีเสียงดังทิว ๆ
 แต่ตำรวจพวกนั้นกคงยงนั่งคุยกันเรื่อยไป เจ้าเสียงทิว ๆ ในหู
 ของผมมันรบกวนจิตใจยิ่งขึ้น - มันดังขึ้นเรื่อย ๆ ไปจนฟังได้ขึ้นถนัด
 ผมพยายามคุยเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึก แต่ไอ้เสียงทิว ๆ นั้นมัน
 ก็ยงคงดังเรื่อยไปโดยไม่มิตสิ้นสุด - จนกระทั่งผลที่สุดผมรู้สึก ว่า ไอ้

เสียงเหล่านั้นมันมีไต่ดังอยู่ในหูของผมเพียงคนเดียวเสียแล้ว

ตอนนั้นหน้าตาของผมคงขาวซีดลงอย่างไม่มีบทบาท แต่หัวผมยังคงปวดเรื่อยไปอย่างมิได้ติดขัด และยังคงเสียดังกึ่งดวงจันทร์ทุกที โสเสียงที่ผมได้ยินกึ่งทั้งดวงความดังขงขณ—นั่นผมจะทำอย่างไรได้เล่า มันเป็นเรื่องที่ขี้ ๆ แต่ความมันจะรวดเร็ว—เหมือนกับเสียงของนาฬิกาที่ถูกใส่ไว้ในกล่องอ้อมีคีมคีบ ผมจะหักหาไขว้ ๆ แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ยังมีไต่ดังเกิดขึ้น ผมพูดไปอย่างเร็วปรือ พูดอย่างน่าไหลไฟดับ แต่โอสเสียงนั้นกึ่งทั้งดวงความดังขงขณ ทำให้ตำรวจพวกนั้นยังไม่ไปนะ ผมยกหน้าคว่ำหน้าหงาย ๆ คล้าย ๆ กับพยายามจะกลบเสียงดังที่มันได้ยินอยู่นั้น ไม่ให้ตำรวจเหล่านั้นได้ยินด้วย แต่โอสเสียงนั้นมันกึ่งทั้งดวงจันทร์ตายละ พระเจ้าช่วย—นั่นผมจะทำอย่างไรได้ละ ผมจะเกิดในไฟ—ผมจะลง—ผมจะตกตามไปด้วยความเดือดดาลใจ ผมลุกขึ้นเหยงแกว่งก้นลุกขึ้น โกรธระราน จมแกว่งกระแทกลงบนพื้นกระดานตามแผนถนนอย่างซดมนวนว้าย แต่โอสเสียงดังขงขณกึ่งทั้งดวงความดังขงขณเรื่อย ๆ ไป มันดังขงขณ—ขงขณ—ขงขณ แต่ตำรวจเหล่านั้นก็ยังคงคู้กันอยู่เรื่อย ๆ มีหน้าข้างหัวรอดอกระซิกกันอย่างสนุกสนาน มันจะเป็นไปได้ไหมว่าเขาไม่ได้ยินอะไรเลย โอสพระเจ้าอันทรงอนุภาพ มันมันไปไม่ได้—เป็นไม่ได้ เราต้องได้ยิน—เราต้องสงสัย—เราต้องรู้—เราเห็นความกลัวของเราเป็นเรื่องราวขงขณไปละกระมัง—ผมก็คิดอย่างนั้น และอย่างนั้นผมกำลังคิด แต่อาจมีบางสิ่งที่ผมพอจะทำได้สักวามานงทนทรมาณอยู่อย่างนั้น

มีบางสิ่งที่จะทนทานได้ ตักว่าจะถูกหัวเราะเขาอยู่เช่นนี้ ผมไม่สามารถจะนั่งดูตัวเราเหล่านั้นหัวเราะกันอย่างเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้อีกไปอีก ผมรู้สึกว่าคุณจะต้องร้องตะโกนดัง ๆ หรือมายกตายเสียเลย ตักว่า—คุณไอ้เสียนั่นคงมาออกแล้ว ได้ยินอย่างชัดเจน ดังชน—ดังชน—ดังชน

“ร้ายกาจจริง ๆ” ผมตะโกนถ้อง “ผมบ๊อบยังอยู่ที่อื่นไม่ได้แล้ว! ผมยอมรับผิด—มันก็ผิด—ความจริงดี—ตรงน—ตรงน—หัวใจ ตาแก่ที่ซ่อนอยู่ตรงนั้นคงคงผมยังมีใจ

ทาสชีวิต

เคนเนต เป็นนายแพทย์ประจำอยู่ต่างจังหวัด มีภรรยา
นักอาศัยอยู่ ณ ตำบลโคลนบุรีศรี ทรงชายฝั่งทะเลในบริเวณ
อำเภอสตูลเขีย อันเบนความเองเล็ก ๆ มีหมู่บ้านเรียงรายไปตาม
แนวถนนไฮสทริท เมืองแห่งนั้นกว้างขวางอันยาวเหยียดชงกัน
นำทะเล เบื้องหลังโดยยาวออกไปเป็นระยะทางหลายไมล์ ใน
ระหว่างแนวกำแพงสูงกลาง มีหมู่บ้านเบรนเซทตั้งบนกระ
จุกอยู่ตรงชายน้ำ ภายในวงล้อมแห่งละแวกไม้ ไกลออกไป
จากหมู่บ้านมีกระโจมไฟตั้งอยู่ในระยะไกล ถ้าจะมองออกไป
จากหมู่บ้านจะเห็นมีขนาดไม้โตกว่าดินสอดำเท่าไรนัก นั่น
เป็นกระโจมไฟเพียงแห่งเดียวที่มองเห็นได้เป็นเท่าหมาย แสดงให้
รู้ว่าจุดปลายสุดแห่งผืนดินบริเวณนั้นอยู่ตรงไหน ตัวเมืองซึ่งตั้ง
อยู่ทางด้านหลังหมู่บ้านเบรนเซทที่อยู่ในที่ราบต่ำ แต่บริเวณ
อำวคังกล่าวมีกำแพงธรรมชาติกั้นนำทะเลได้เป็นอย่างดี ในบาง
โอกาสจะมีเรือขนาดใหญ่แวะเข้ามาทอดสมอ ใช้เป็นที่หลบ
คลื่นลมอยู่ในระยะห่างจากชายฝั่งประมาณหนึ่ง ไมล์ครึ่งทาง

ด้านเหนือของคุณ ถ้าหากคุณจะยืนอยู่ตรงประตูทางด้านหลังของ
โรงแรมชิปอินน์ซึ่งมีอยู่แห่งเดียวในหมู่บ้านเบเวนเซิร์ท ตรงใกล้โรง
แรมแห่งนั้นมีโรงสลมตงตระหง่านอยู่อกหนึ่งโรง ซึ่งคุณจะได้เห็นใบ
พัดของมันค่อย ๆ หมุนไปอย่างเชื่องช้าและตรงเบื้องหน้า ณ บริเวณ
ชานาทางออกไปอีกประมาณครึ่งไมล์ ทางด้านใต้ของที่ทำการรักษา
ชายฝั่งคุณจะได้เห็นหอสังเกตการณ์มาร์เทิล ใต้ตงตระหง่านอยู่อกหนึ่ง
หอ สถานที่แห่งนี้เป็นที่รู้จักกันทั่วไปในบรรดาชาวเรือใหญ่เล็กทั้ง
หลายเป็นอย่างดี สถานที่ดังกล่าวนี้เป็นที่สังเกตความทางการเมืองของ
ชาวเรือซึ่งยึดถือเป็นทหมาย ในการเดินเรือ โดยมีตงเลฆกหลายตัว
เรียงรายล้อมรอบคองหมายบนเรือเล็ก ๆ และตงเล็กใดเป็นสัญลักษณ์
มีอักษรสลักไว้ว่า "โคลนกับเบิลลิกทอย"

บนเนินตรงชายฝั่งเหนืออันนี้เป็นในอดีตรอบประจำตำบล
โคลบรูค คุณจะเห็นถนนตัดขึ้นทางขวาผ่านลงมาตามเนินลาด
อันเขียวชอุ่มปกคลุมอยู่ด้วยตงหญ้าและมอสไม้หน้อยใหญ่ เมื่อคุณเดิน
ลงมาตามถนนสายนี้คุณจะได้เห็นหุบเขากว้างใหญ่ไม่สู้จะสูงชันนักหัว
บริเวณเต็มไปด้วยตงไม้และทุ่งหญ้าอันเขียวชอุ่มสลบับซ้อนกันเป็น
ทิวาเปลือยเปลี่ยวเขียว ใจยังนึก

ระยะทางจากหุบเขาดังกล่าวลงไปจนถึงหมู่บ้าน เบเวนเซิร์ท
และตำบลโคลบรูค และภายในระยะทางซึ่งห่างออกไปอีกประมาณ
สิบสี่ไมล์คุณก็จะถึงคาร์นฟอริคอันเป็นย่านการค้า ระหว่างเส้นทาง
สายนี้แหละ เค็นเน็ค เพื่อนของผมได้ไปตั้งรกรากประกอบอาชีพ

ของเขาอยู่อย่างเบ้าเป็นต้น เคนเนตเวรงานอาชีพของเขาด้วยการ
 เป็นศิษย์แพทย์อยู่ในกองทัพเรือ หลังจากนั้นเขาก็เข้าร่วมอยู่กับนัก
 ตำรวจชุมชนหรือเสียงนายหนงออกเดินทางท่องเที่ยวทำการสำรวจพรม
 ประเทศโดยทั่วไป ไปรับรองในการสำรวจบรรดาสัตว์ป่าและบรรดา
 วิชาคินา ๆ ชนิดทำให้เขามืออาชีพเป็นทริจก โดยทั่วไปในบรรดาวง
 การนักวิทยาศาสตร์ทั้งหลาย และบัดนี้เขาได้เลือกเอาการประกอบ
 อาชีพตามชนบทเป็นหลัก แต่เขาใจกว้างด้วยจิตใจอันเลือนลอบ ประ
 กอบทั้งการประกอบก่อนได้เลื้อยและแ่งละไม่เป็นชั้นเป็นอันของเขา
 นนกลบเป็นเครื่องชนทอัยความสามารถของเขาจึงโดยสิ้นเชิง ด้วย
 ความรู้ในคานวิทยาศาสตร์ของเขาประกอบกับนิสัยอันชอบในเชิงการ
 สืบเสาะค้นหาข้อเท็จจริง และความไม่รู้จักประมาณในการกระหาย
 ใคร่จะใคร่รู้ข้อเท็จจริงอันอื่นต่าง ๆ เหล่านี้เป็นนิสัยที่เขาปฏิบัติเตี
 ยจนเคยตัว

กาลล่วงเลยมาจนบัดนี้เป็นเวลาหลายปีแล้ว เมื่อผมกลับ
 จากต่างประเทศคราวนี้ เขาได้ชวนให้ผมไปพักอยู่กับเขา ซึ่งผมก็
 ได้เตรียมตัวต้อนรับคำเชิญของเขาไว้พร้อมแล้ว และเมื่อองจากเขา
 ไม่สามารถจะคลาดจากผมได้สักขณะเดียวมันเอง เขาได้พยายาม
 พาผมท่องเที่ยวไปในบริเวณต่างๆ บางครั้งก็คิดเป็นระยะทางร่วมๆ
 สามสิบลไมล์ในตอนที่บางๆ เสมธ มีอยู่คราวหนึ่ง วันนั้นผมต้องตระ
 เวนไปเที่ยวลอบเขาตามถนนสายต่าง ๆ ขณะที่ผมนั่งอยู่บนรถม้าผม
 ก็ได้ยินเสียงเค็นเนตหัวเราะดังตลอดออกมาทางช่องประตูที่เปิดแง้มไว้

ในกระท่อมหลังหนึ่ง เขาเป็นคนหัวเราะตลก ๆ ที่ตัวเองมีรูปร่าง
 ไม่ใหญ่โตนัก เขาเป็นคนแกล้งคล่องว่องไวหน้าตาที่หล่อเหลา คง
 ตาสีเทาทั้งคู่ออกว่าเป็นคนเฮางานเฮากาว เขามีความสามารถที่จะทำ
 ให้คนทั่วไปคุยกับเขาได้อย่างเบ็ดเตล็ด และเขาก็สามารถที่จะนั่งทนฟัง
 เรื่องราวต่าง ๆ ที่คนเหล่านั้นจะเล่าให้ฟังได้อย่างไม่รู้จักเบื่อหน่าย

วันหนึ่ง ขณะที่เรานั่งรถมาเหาะอย่างออกเดินทางมุ่งไปสู่หมู่บ้าน
 ขนาดใหญ่ภายในแนวถนนตอนเย็นสายหนึ่ง ผมได้เห็นกระท่อม
 เตี้ย ๆ ทาสีดำหลังหนึ่งตั้งอยู่ทางด้านซ้ายมือ หน้าตาที่ทึบตันกรูกระ-
 จากเป็นเงาอับ ตรงที่ถนนด้านหนึ่งเป็นเขื่อนไม่เลอะ หลังกามุงด้วย
 ไม้ มีเตาถล่มหลายเตาซ้อนเป็นปลีกลมอยู่ระเระระกะ เค็นเนคหฺยคชงก
 ขณะนั้นผมหญิงคนหนึ่ง กำลังนั่งมาทนมอน เว้นกว่าเธอทรงอยู่ระ-
 หว่างต้นแอปเปิ้ลสองต้นที่กลางเตี้ยแตกกิ่งกิ่งๆ และขณะที่คน
 หมอของเราจะโงกศีรษะออกไปทางข้างหน้าทางด้านซ้ายมือ เขาก็
 มีชนโบกพร้อมกับตะ โทณตามไปว่า ลูกของเธอนั้นอย่างไรบ้าง
 เอม?

ตอนนั้นแหละที่ผมได้มีเวลาสังเกตดวงหน้าของเธอได้ถนัดหน่อย
 แก้มของเธอแดงระเรื่อ แต่ไม่ใช่แดงอย่างขรมชาติ แดงคล้าย ๆ
 กับถูกคยหน้ามาเร็นนิน เว็นว่างของเธออ้วนเตี้ย ผมต้นตาลขมวด
 เป็นมวยไว้ตรงท้ายทอย ลักษณะของเธอดูขึงเป็นสาว เธอตะโกน
 สอมนมาด้วยเสียงแผ่วเบา สังเกตดูทรวงอกกระเพื่อมคล้าย ๆ กับต้น
 เต็มจันเทพถนัด

“แกสบายดี ชอบคุณเคะ”

จากนั้นเราก็ออกกวาดเหาะอย่างต่อเนื่อง ผมหันมาถามเขาว่า

“คนไร้เจ้าของแกละสิ” คุณหมอบตอบผมเบา ๆ ว่า “ผู้ของหล่อน
เคยเป็นคนไร้ของกัน”

“ท่าทางของหล่อนก็ดูเป็นคนซื่อ ๆ หนึ่งนะ” ผมว่า

“ใช่” เคนเน็คตอบ “เธอเป็นคนเฉย ๆ แกลองสังเกต

ดูฝ่ามือแดง ๆ ของหล่อนสิ ๆ ก็เหมือนไหวเวียน ๆ ตลอดจนดวงตา
สีน้ำตาลของเธอสด ๆ แกจะรู้ว่าเธอเป็นคนมีจิตใจเศร้า ๆ ความเศร้า
จริงเป็นเจ้าเรือน ขาดเงาหรือหรือจากใจเธอหายไปจากจิตใจของผู้
ทมิฬ ในภาพของเธอมืดชืดเสียใจ แล้วพวกเรากล่าวจะพ้นจากความ
ทุกข์ทรมานตามใจหมาย อย่างไรก็ตามความทุกข์ทรมานของหล่อน แกก็คง
คิดว่าหล่อนอาจจะมีในภาพที่ดูอยู่ในด้านภาพแห่งความรักได้บ้างมี
ไรหรือ? หล่อนเป็นบุตรสาวของราชวงศ์หนึ่งซึ่งมีนามว่า โอเช็ค
พืดเตอร์ เคนเป็นคนชาวมาแต่ขัณฑกลายไปเป็นคนเลี้ยงแกะ ความ
อับโชคของเขาเริ่มขึ้นเมื่อเขาหนีไปแต่งงานกับแม่ครัวของบิคา ซึ่งอยู่
ในพมหม่ายของเขาผู้เป็นพ่อค้าขายปลีสตวหม้อเสวย เขาเป็นทายาท
คนเดียวที่หวังจะไดรับมรดก แต่ก็ได้ข่าวว่าชีวิตของเขาต้องดำเนิน
มาด้วยความระทมทรมานขึ้นเป็นที่ยิ่ง อย่างไรก็ตาม นี่เป็นความหลังแต่
คงเก่าก่อน ซึ่งถือกันว่าเป็นเรื่องน่าเศร้าอย่างหนึ่งสำหรับชนเชื้อชาติ
กวิก ซึ่งมักจะมนัสใจคอห่านองเคียวกันแบบมเสียโดยมาก ยัง
มีเรื่องที่น่าเศร้านอกเหนือไปจากนี้หลายอย่าง แต่ละล้วนแตก

ต่างจนเขากันไม่ได้ นี่เป็นความไม่เข้าใจที่ยังคงฝังแน่นอยู่ในสมอง
ของพวกเราทุกคน”

ขณะนั้น เจ้ามารลากรรตสนาตาลเขมคงจะเหนื่อยอ่อนจนจึงไม่
ไหว มันเดินเหินอย่างไปคามสบาย ภายใต้แสงอันแรงร้อนจากดวง
อาทิตย์ ซึ่งมีรัศมีเป็นขอบสีแดงจัดตามสภาพของภูมิประเทศในโซน
ร้อนแห่งหัวเมืองชายทะเล ซึ่งผมเคยสังเกตได้ว่าเป็นเวลาที่ชาวไร่
ชาวนามักจะพากันชอนน้ำใสจากตึกบ่อนไถนาตามบริเวณริมถนน
สายนั้นอยู่บ่อย ๆ ทั้งนี้ก็เพื่อกันแดดและลมไปคลายฟางหญ้าสนา-
ตาลแก่ระคนกับตักที่สามเพราะแรงร้อนจากแสงอาทิตย์ ทุ ๆ คล้าย
กับว่าบรรดาชาวนาที่ออกไปไถนเก็บตวงก็ของหนักตรากตรำทำงานอยู่
ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุ ภายใต้ชีวิตแห่งร้อนระอุโดยมิได้
มีเวลาหยุดยั้ง จักร้อนละเมอ มีแห่งหนึ่งวัดกลางเขมมาคู่กำลัง
แล่นเหยียบ ๆ ไปตามเส้นทางบนเนินลาด มันท้องฟ้าเห็นอศวิษะเว
ภาพรตมาคนนตคกนกับทศนยภาพตงกลาง ท่ามกลางแสงสีแดงจ้ำ
จากดวงอาทิตย์ ทำให้ดูเหมือนกับว่าพระอาทิตย์กำลังจะจกจรดตาม
ภาพเขียนของจักรพรรดิอมรชองเสียงฉนวน

เธอเป็นบุตรสาวคนโตของครอบครัวที่ใหญ่ ครอบครัวหนึ่ง
เมื่ออายุได้สิบห้าปี เธอถูกส่งตัวไปทำงานที่ไต้หวันบาร์นส์ กันได้ไปหา
นางสมิทซึ่งเป็นภรรยาเจ้าของโรงแรมแห่งหนึ่ง นั่นเป็นครั้งแรกที่กัน
ได้เห็นหญิงสาวคนนั้น นางสมิทเป็นหญิงผู้ที่มีสายตาไกล นางได้
จัดให้หญิงสาวแต่งกายชุดค่าทุก ๆ เวลาบ่าย กันก็ไม่รู้เหมือนกันว่า

อะไรเป็นเหตุจูงใจให้กันสังเกตเด็กสาวผู้นั้นอย่างสนใจ ตามธรรมดา
ระหว่างที่เราเดินทางไปไหนต่อไหนนั้นเรามักจะเห็นผู้คนมากหน้าหลาย
ตาโดยมิได้เกิดความรู้สึกแต่ประการใด คงเห็นว่าเหล่านั้นไม่มีความ
หมายอันใดสำหรับเราจึงไปเสียกว่าหลักป้ายที่ปักไว้ตามริมถนนเลย
สิ่งเดียวที่จูงใจให้กันสนใจคือเด็กสาวผู้นั้นก็ต่อ คำพูดอันเป็นๆแง่ๆ
รองเซต บางครั้งคล้ายกับคนติดอ่าง ซึ่งถ้าจะเริ่มพูดอะไรออกมา
ได้แต่ส่อค้ำก็ต้องใช้เวลาสักพักหนึ่งทีเดียว แต่คราวใดที่เธอเกิดคุย
ออกมาอย่างน่าเพลิดเพลิน เธอมีฐานะเป็นคนสติเลือนลอสวัยราวที่หก
แต่จิตใจของเธอเต็มไปด้วยความขรึมขราขรึม ไม่เคยได้ยินเธอกล่าว
คำตำหนิตติเตียนใครเลยแม้สักคำเดียว เธอเป็นเพื่อนกับทุกสิ่งทุกอย่าง
ในฐานะสัตว์โลกทั้งหลาย เธอมีสัตว์เลี้ยงและทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อนนาง
สมิท นายสมิท บรรดาสัตว์เลี้ยงหลายชนิดอันแมวและนกอินทรีเป็น
สัตว์เลี้ยงอย่างไม่น่าเห็นชอบน่าย ใจดีหาว่าอย่างขงจ้านกแกว
สเทารองนางสมิทนั้นเธอรักนับเป็นพิเศษ ส่วนเจ้านกแกวตัวนั้นเล่า
คราวใดที่มันถูกแมวรังแก มันจะร้องตะโกนให้ช่วยเป็นภาษากน
เธอจะวิ่งออกไปกลางสนาม ยกมือขึ้นอุทู่โดยไม่พยายามที่จะหาทาง
บ้องกันแต่อย่างใด สำหรับนางสมิทนั้นหล่อนคิดว่าพฤติกรรมดังกล่าว
ของหญิงสาวเป็นความโง่เง่าอย่างมีระบบ อีกอย่างหนึ่งก็คือพูดถึงใน
คำให้การแต่งเนื้อแต่งตัว นางสมิทซึ่งเป็นคนรอบแแต่งตัวชุกชอนแล้ว
มักจะต้องคอยเป็นเจ้ากเจ้าการแนะนำอแต่งตัวให้เธอเสมอ เด็กสาว

ผู้ นมส้มของทบอย่างนาสงสาร ครึ่งหนึ่งเคยมเค็มผู้ชายหลายคนสังเกต
เห็นเด็กสาวผู้ นกเขาสูงเห็นขอพนสนามหญิงอันเบี่ยงขมเพียงเพื่อช่วย
คางคกตัวหนึ่งเท่านั้นเคยม ถ้าหากเรื่องนี้เป็นความจริงเหมือนอย่างท
เคยมเพื่อนๆ ชาวเยอรมันบางคนเล่าให้ฟังว่าคนที่ไม่มีเงินตนาการกค
คนทไรความคิด และยังเป็นความจริงจนไปอีกถหากเราจะถอว่าผู้ ท
ปราศจากม โนภาพยอมโรเสียซึ่งความเมตตา เธอเป็นผู้ ทมสังเหล่า
นอยู่บ้างบางครั้ง อารมณ์พอทลใจในทมลทมาแห่งการทนทุกข
ทรมานตลอดจนความขวนทลอันเปรี๊ยะ เธอเป็นผู้ สบเนองมาจาก
ความสงสาร เธอได้ทงอในใจว่าเมื่อก่อนความรกรวย ได้สงแวดลอม
ซึ่งไม่เบ็ครองวางแห่งความพองสงขยในทรมนทกลดาวนเลย คุณ
คงจะตองการความมมม มีมมมมม เพื่อสร้างควมสงเกศเกยกับ
ความงงามบ้างเนอเน และก็เกศศาคตองการว ในสงต่างๆ ในล็ก
ษณะทนคแปกแปกตางอชกไปอีกได้

เจ้าสังเหล่านเกิดขมมากเมื่อเธอโตอย่างไร ยังคงเป็นความ
ล็กลขอย่างขงขวดอยู่ เด็กสาวเกิดในหมู่บ้านไม่เคยย่างกรายไปไหน
ไกลจากตำบลโคลบรูคหรือหมู่บ้านคาร์นฟอสเลย เธอไปอยู่กับครอบครัว
ของนายสมิทเป็นเวลาสี่ปี นีวบาร์นเป็นหมู่บ้านของชาวไรทอยู่
ห่างถนนใหญ่ออกไปประมาณหนึ่งไมล์ เธอชอบไปเฝ้าของคูท่งไร
เหล่านอนแฉฉฉฉ ในระหว่างที่เธามีการไดคราดและตงพืชผล
ชอบมองดูบรรคาคตนไม้ทปลุกเวียงรายล้อมรอบเป็นวงรี ชอบไปยืน
มองดูหน้าผู้ขายสคนตามท่งไรซึ่งเธอเห็นจำเจอยู่ทุกวทุกวัน ทุกเดือน

และตลอดจนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นบี๊ๆ โดยมีมีท่าทางว่าจะสนใจ
 พุดจาด้วย สำหรับกันเองดูเหมือนว่าแม่เด็กสาวคนนั้นจะไม่รู้เสียด้วย
 ชาติไปว่าเราหัวเราะกันอย่างไร บางครั้งในตอนที่วันอาทิตย์เธอจะ
 สวมเสื้อผ่าซีกทัดทศต ร่องเทาทะเอะทะคู้หนึ่ง หมวกสีเทาใบใหญ่ปัก
 รนบกสีดำ (ผมได้เห็นหลอนในเครื่องแต่งกายชุดนี้แหละ) คิวว่ามี
 ตัดมือไปหนึ่งคน มันขามวิ่งไม่ขวางทางถนนเดินตัดไปตามทุ่งไร่สาม
 แปลง แล้ววกเดินไปตามถนนเล็กอยู่ระยะทางประมาณสองร้อยหลา—
 และไม่เคยไกลไปกว่านั้น ที่นั่นแหละเป็นกระท่อมนอนของนายฟอส
 เตอร์ เธอจะช่วยมารักษาของเธอสองนางา หินองเล็ก ๆ ทั้งสองกิน
 กล้วยล้างด้วยชา รนของเล็ก ๆ แล้ววกเดินย้อนกลับไปที่ไร่ เรื่องก็
 อยุ่เท่านั้นแหละ นั่นแหละคือการพักผ่อนที่เธอพอจะทำได้ และนัก
 คคือความเปลี่ยนแปลงและก้าวหย่อน ไร่ที่ทางเธอพอจะทำได้เช่นเดียว
 กัน นอกเหนือไปจากนั้นเธอก็มีสองถางไร่ที่ออกไปอีกแล้ว หลัง
 จากนั้นเธอก็เกิดความรัก เธอตกอยู่ในห้วงแห่งความรักอย่างเงียบ
 เงียบ มันเป็นความรักที่ถนอมตัวยากและช่วยเหลืออะไรไม่ได้เสียด้วย
 มันเกิดชนชาติๆ แต่ทว่าเมื่อเกิดชนแล้วมันมีสิทธิพลรุนแรงนัก มัน
 เป็นความรักที่คนหัวสมัยเก่าเท่านั้นจะเข้าใจได้ เป็นความรักที่
 หลงมรราย เป็นความรักที่ดำเนินไปสุดแล้วแต่โชคชะตา ถูกละเจ้า
 ความรักมันตั้งอยู่ในจิตใจของเธออย่างแน่นแฟ้น เธอให้เพียงแต่ได้
 เห็นหน้าได้พบปะกันบ้างเป็นบางครั้ง ดูราวกับว่าเธอได้มอบชีวิตของเธอ
 เธอไว้ให้เป็นราชพลี สุดแล้วแต่ฟ้าดินจะไปรบบรรดาล—ซึ่งผลที่สุด

เธอก็คงจะตื้นซ้นจากการหลงมงาย ภายใต้การหลงลืมตัวเองอย่าง
อธิบายไม่ถูก และผลที่สุดจิตใจของเธอจะมีแต่ความสะอึกผวาหวาด
ระแวงอยู่เรื่อยไปไม่มีที่สิ้นสุดเชิงเดียวกับคนทมิฬหัวใจตายด้าน จิต
ใจโหดร้ายไม่ฮาลยไยดีต่อใครทั้งนั้น

ขณะนั้น ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงไปทางด้านทิศตะวันตกแล้ว
ทุ่งหญ้าอันยาวเหยียดสุดลูกหูลูกตา ตกอยู่ในเงามืดอันเกิดจากเนินดิน
ทางควานนสูงชันทอดลงมาทางทิศใต้ ความท้อเหี่ยวใจคล้ายในยามที่
ได้ฟังเพลง โศกอุบัติขึ้นภายในดวงใจ ท่ามกลางบรรยากาศอันสงบ
เงียบแห่งทุ่งไร่ในบริเวณนั้น บรรดาเนินทั้งหลายที่เราได้พบเดินผ่าน
ไปช้า ๆ หน้าที่ตาแวววับ มีเมฆสีทึบระยิบระยับมาของคู่คุณคน ดู
คล้าย ๆ กับว่าจิตใจของเราเกี่ยวพันกับความแห้งแล้งแห่งผืนดินที่
เราเหยียบย่ำมานับด้วยอณูมัน ก็มีกลิ่นกลิ่นกวนหน้างัด ไหลล่อล่อ
สลายตามองดูแต่พนักคนเว้าชราไป

“ถูกแล้ว” คุณหมอบอกว่าฉันเป็นทานของคล้ายจะแกชธของ
ใจให้ผมฉะฉาน “อาาม่หญิงบางคนก็คิดว่าโลกเจ้านมันคงจะสถาป
ทรงนุกเนองจากดาว บรรดาสุก ๆ ของนางเปรียบเสมือนดวงไรท์สาม
กระชับไว้ในทรงวงออก เป็นการยากที่นางจะสลัดมันทิ้งไปเสียได้ แต่
ทันแหละ บนถนนสายนี้แหละคุณเองได้พบคนคนหนึ่งทำงานหนัก
มีท่าทางอันระทระทวย เดินตัวชอกคล้าย ๆ คนใจลอยซึ่งทุกซ์หนัก
อยู่ในใจ แต่บางทีก็รักษาท่าทางของเราที่จะฝึกแปลกแตกต่างออกไป
ถ้าหากว่าเราเดินผ่านกับคนที่อยู่ในหมู่บ้านเดียวกันนี้ ท่าทีของเราใน

การเดินทางจะกระฉับกระเฉงขึ้น ขนาดเดินตัวปลิวฝุ่นตระหลบไปทีเดียว
เขาเป็นคนผิวดำแดง ก็นทราบในตอนหลังว่าเขามาจากทางโน้น
แหละ”

คุณหมอยกแขนชี้ใหม่มือไปทางลาดเนินซึ่งเห็นแต่ยอดดงไม้
ชุกชุมประสานกันอยู่ระเกะระกะตามริมถนน เบื้องล่างของเวาในระยะ
ไกลออกไปเบื้องหน้าซึ่งเห็นแต่ชอพ้าจกดกับน้ำทะเลอันเป็นระลอกอัน
ระยิบระยับ เวาเห็นกลุ่มคนกำลังยืนเป็นหย่อม ๆ จากเรือซึ่งแล่นอยู่
ในระยะไกลจนมองไม่เห็นตา และตรงบริเวณ ใกล้ ๆ ฝั่งเวาจะเห็นก
แต่ผืนใบอันขาวสะอาดของบุรฉาเรือเล็ก ๆ ที่แล่นอยู่ตามชายฝั่งค่อย ๆ
เคลื่อนไปที่ตะนอนลงน้อย ๆ ภายใต้งไม้ต้นนั้นฉากกำบังอยู่ ใกล้กับ
สายศาวา

“คนเรือตกในอ่าวหรืออย่างไร” มณีถาม

“ใช่ เขาเรือซัดมาตามเรือแคบ เป็นคนหนาตางดาว ถูกอพ
ยพมาจากยุโรปภาคกลางเพื่อจะไปสู่ประเทศอเมริกา บังเอิญถูกคลื่น
ลมพัดมาจนถึงชายฝั่ง สำหรับเราผู้ไม่มีความรู้เห็นใดเกี่ยวกับพ
ทักพวงจะคิดว่าประเทศอังกฤษ เป็นประเทศหนึ่งซึ่งยังมี ใครคนพบ
บางที่อาจเป็นชัตอนที่เขายังไม่รู้จักชื่อประเทศอังกฤษนั้นแหละ เท่า
กันรู้เราอาจคิดว่าคงจะได้พบสัตว์บ้าหรือไม้กคนบ้าบนฝั่งทะเลในบริเวณ
นี้ เพราะขณะที่เขาคลานขึ้นมาบนชายฝั่งนั้นเป็นเวลากลางวัน
อันมืดมิด เขาถูกพัดเรามาติดอยู่ท่าแพกบนน้ำทะเลด้านหนึ่ง เพราะที่
ดลเขาไม่ยกกมมาค้าย เขาคนชลกจริตกเหมือนกบตตวบ้าที่ตคคชาชาย

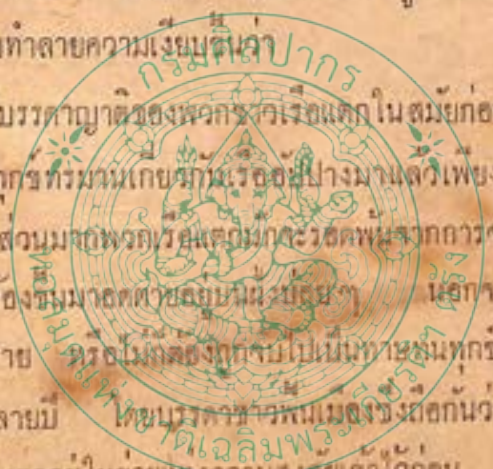

ผลที่สุดเขาก็เดินคลำเปะปะจนมาได้จนถึงทุ่งไร่แห่งหนึ่ง เขาคงต้อง
เป็นคนทมิฬความอดทนอย่างยอดเยี่ยมผิดปกติรูปร่างอันแบบบางของเขา
มาก มีฉนวนงไม่สามารรถทนอดอาหารมาได้ตั้งหลายวันเช่นนั้น ต่อ
มาในวันหลัง ด้วยภาษาอังกฤษที่เขาพูดได้เพียงกระท่อนกระแท่น
เหมือนกับเด็กสอนพูด เขาได้บอกกับกันว่าเขาเชื่อมั่นในพระเจ้านัก
คิดว่าเขาคงไม่มีชีวิตอยู่ใน โลกนตอไปได้อีกนาน แต่มันก็เป็นความจริง
เขาจะพยายามอยู่มันตอไป - ก็เขาคือได้ย่างไรละ เขาได้ต่อสู้อยู่
ท่ามกลางสายฝนและพายุกับเพื่อนลึกลับ ซึ่งแยกกระจายพลัดจากกันไป
ผลที่สุดกระเสือกกระสนมาจนถึงหน้าแห่งศาลาบังลม ท่ามกลางความ
มืดมิดนั้น เขาได้ยืนเคียงแถวอยู่ยืนเคียงเป็นวงแรก เขามองว่าตอน
นั้นคงเป็นเวลาสว่างที่สุดของ - เรื่องของเขาที่หาที่ไว้ก่อนที่เขาเข้ามาถึง
ฝั่งของเวรากมอยู่เพียงคนเดียว เขามาถึงได้อย่างไรกล่าวนหมาย ส่วน
เพื่อนๆ นอกจากนั้นไม่กี่ส่วนมานอนค้างจากกระทั้งสายโค้งของวันรุ่งขึ้น

คุณหมอดงบังเหียนมาไว้แทนแล้วปาก เราค่อยๆ บังคับ
ม้าให้เหาะอย่างลงไปตามเชิงเนิน ครั้นแล้วก็เลี้ยวเกือบเป็นมุมหักมุ่ง
หน้าไปตามถนนไฮสตริตเจาะลัดไปตามกองหินจนกระทั่งถึงบ้าน

ตอนเกือบค่ำวันนั้น หลังจากได้พักผ่อนอยู่ชั่วคราวแล้ว เดิน
เนตกีซอนกลับมาพูดถึงเรื่องนอกรีต เขาพูดถึงสุมควันโรดมิงเดินกลับ
ไปกลับมามีอยู่ภายในห้อง แสงตะเกียงที่คงอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือส่อง
สว่างลงตงกระดานหลายแผ่นที่วางอยู่บนโต๊ะ ครั้นแล้วก็ทรุดกายลง
นั่งตรงริมหน้าต่างบานหนึ่งซึ่งเปิดค้างอยู่ ผมทอดสายตามองออกไป

เห็นท้องทะเลราบเรียบอยู่ภายใต้แสงจันทร์อ่อนนวลกระจ่าง ทุก ๆ สิ่ง
 ในระหว่างนั้นตกอยู่ในความเงียบสงบ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงกระซิบ
 ไม่มีแม้กระทั่งเสียงนากะเขิน - ไม่มีแม้กระทั่งเสียงไม้กระดานลื่น -
 ไม่มีแม้กระทั่งเสียงฝีเท้า - ตลอดคณวโจวใด ๆ ที่จะดังขึ้นมาจากพัน
 คนเบื้องล่าง - ไม่มีแววของสงมฆวตใด ๆ นอกจากเงามะสทเลอ
 ห้อยอยู่ตามหลังคา ครนแลวถมเตยงเคนเนคพูคชอกมาจากทางเบอง
 หลังของมมทำลายความเงียบคืนมา

“บรรดาญาติของพวกเรารวดเร็วแตกในสมัยก่อนเคยเล่าให้เรา
 รู้ถึงความทุกข์ทรมานเกยตามเรืออยู่ปางมาแล้วเพียงไรเราคงยังจำ
 ได้กันอยู่ ส่วนมากพวกเรือเล็กมักจะถูกพัดพาจากถ้ำรวมมาตายถ้ำวง
 แดกมักจะต้องจมมาอศตายด้วยนั้นแหละ” นอกจากนั้นบางคนก็
 อารักถูกฆ่าตาย หรือไม่กล้าลงสู่กามเป็นนันทาจนทศวรรษมานอยู่เป็น
 เป็นเวลาหลายปี โดยบรรดาชาวพื้นเมืองซึ่งเชื่อกันว่าคนแปลกหน้า
 ทุกคนจะต้องตกอยู่ในข่ายแห่งความสงสัยเข้าไว้ก่อน หรือมีตะนน
 ก็เนื่องมาจากความไม่ชอบรับหน้าหรือความเกรงกลัวอย่างใดอย่างหนึ่ง
 เราได้เคยอ่านบรรพทศเหตุการณ์เหล่านั้นมาแล้ว รู้สึกเป็นเรื่องที่น่า
 สมเพทเวทนาหนัก มันเป็นความยากยิ่งสำหรับคนหรือว่าตัวเองได้กลาย
 สภาพไปเป็นคนแปลกหน้า ปราศจากผู้ช่วยเหลือ ปราศจากความ
 เข้าใจในเหตุการณ์ใด ๆ ต้องคอยซอกซอนซ่อนเร้นอยู่อย่างลับ
 ตามมมอันมีคณคบางแห่งบนผืนพิภพนี้ ถึงกระนั้นก็ตามยังมีชาว
 เวื้อแตกที่กลายสภาพ ไปเป็นนักผจญภัยตกค้างอยู่อีกตามบริเวณป่า

ส่วนใดส่วนหนึ่งของโลก ก็นึกว่าคงไม่มีใครเคยสักคนเคยหวัดของ
ผจญกับเคราะห์กรรมอย่างน่าเศร้าเกิน ไปกว่าชายคนหนึ่งที่พูดดังนี้
เขาเป็นนักผจญภัยที่ไร้เสียงสาคนหนึ่งจากภัยในท้องทะเลภายในอ่าว
นี้ ซึ่งถ้าจะพูดกันง่าย ๆ ก็ว่าจากท้องทะเลที่เราเห็นตรงหน้าต่าง
นแหละ

“เขาไม่รู้จักชื่อเรือที่เขาโดยสารมา ซึ่งความจริงเขาได้สืบรู้
ในตอนหลังว่าเขาไม่รู้จักระวางเรือเลยสักคนเหมือนกับ คนชาว
คริสต์เดียน ต่อมาจนกระทั่งวันหนึ่งระวางเรือบนมองเหมือท้องทะเล
อันเงียบสงบอยู่บนเขาคีเขาสลพิษระวางเรือทอดยาวออกไปไกล
ลิบคล้ายท่าทางอันงดงามเห็นแท้ ที่ราวกับว่าเขาไม่เคยเห็นทัศนียภาพอัน
กว้างใหญ่ไพศาลของท้องทะเลอันกว้างไกลขนาดนั้นเคยสายตาของเขา
เขามาก่อนเลย แต่เมื่อมันมีความจริงที่ระวางเรือเขาไม่เคยเห็น
มาก่อนเลยจริง ๆ เขาก็หันเพื่อจะสืบตามมาโดยปริยายว่าเขาถูกรุน
ตัวเข้าไปรวมอยู่กับคนอื่น ๆ ออกมามากมายหลายคนบนเรือบรรทุกผู้พวยพ
จากปากแม่น้ำเอธิโอเปีย ไม่สามารถจะทนได้สังเกตเห็นแวดล้อมโดยรอบ
ตัวเอง ไม่มีกำลังใจพอที่จะสู้สิ่งใด และไม่มั่งสิ่งใดที่จะหวังเลย
บรรดาพวกสหพยพทั้งหมดถูกต้อนลงไปอยู่ในระวางเรือสำหรับบรรทุก
สินค้าและถูกควบคุมให้อยู่แต่ภายในระวางตั้งแต่เริ่มสตอกเรือ เขาบอก
ว่าระวางต้อนนั้นเป็นระวางสำหรับบรรทุกไม้ธันต่าง มีคานรองพิน
ที่ปู้ยู่เหนือศีรษะเหมือนกับที่ปลุกบ้านกันในบ้านเรือนของเขาเอง ถ้า
แก่จะลงไปในร่องระวางก็ต้องลงทางบรรได ห้อยนั้นใหญ่เข็นขึ้นและ

เหมือนอับ เวลาอันต่างก็ต้องอาศัยนอนกับบนลังไม้ สำหรับประทุ
 ระวางนั้น เวลาเดินทางคงมีดสนกฏแจอยู่ตลอดมา เขาไต่ขึ้นไปบน
 ลังไม้สูงหนึ่งแฉกกลมตวลงนอนหง ๆ ที่ไม่ได้เปลืองเสื่อผ้าเครื่องแต่ง
 กายชุดที่แต่งออกจากบ้านเป็นเวลาตั้งหลายวันมาแล้ว สำหรับชาว
 ฆ้องเครื่อง ไรท์เราห่อติดตัวไปก็เอาวางไว้เคียงกายไม่ยอมให้ห่างตัว
 คนเหล่านี้เป็นผู้ใหญ่ต่างก็ร้องครวญคราง ไรท์เป็นเด็กก็ร้องไห้
 ในห้องระวางเต็มไปด้วยหยาบคิลิป่าลามมิด ผงทองลนคองเขยิบ ๆ
 ทุกสิ่งทุกอย่างดูมันสิ้นตะเทอนไปทั่ว แม้จนกระทั่งนอนบนลังไม้
 เล็ก ๆ ก็ไม่อาจห้ามวาระขยักหอนได้ เราหงกับเพื่อนคนเดียวของ
 เรา (เขาบอกวาระขยักหอนนั้นเป็นตำนานมาช้านานในหมู่เราด้วย
 กัน) ตลอดเวลาเสียงกลองสนกฏไรท์อยู่ในวาระขยักหอน นอกจากนั้น
 ยังมีเสียงของหระมอระนดเสียงกู่ระก้องระโง่ง ความเป็นความ ประสาท
 ของเขาสิ้นตะเทอนอยู่ด้วยตามน้ำวาระขยักหอนระก้องกลายเป็นไซ้ ลม
 เตือนแม้จนกระทั่งการสวดมนต์ขอพรพระเจ้า อันเป็นกิจวัตรของเรา
 เสียโดยสิ้นเชิง ทว่ายังความนุกคือไม่มีใครสามารถจะบอกได้ว่า
 ระยะเวลาอันนี้เป็นเวลาเช้าหรือเย็น รู้สึกว่าเป็นเวลากลางคืนเสีย
 เรื่อยไป

“ก่อนนั้นเขาเคยเดินทางมาทางเหล็ก เป็นระยะเวลาอันยาว
 นาน เคยมองออกไปทางช่องหน้าต่างกระจก ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ อย่าง
 ชัดแจ้ง เป็นคันวามรรคาหมู่ไม้บ้านเรือนตลอดจนทุ่งไร่ แม้จนกระทั่ง
 ถนนสายยาว ๆ ซึ่งทุกสิ่งทุกอย่างดูมันต่างก็ไถลมันบินไปจากเขา จน

กระทั่งตัวเขาจะถูกหมิ่นด้วยความฉ้อฉล เราพยายามอธิบายให้กัน
 เข้าใจว่า เราได้ร่วมเดินทางไปกับชนทุกชาติทุกภาษาทุกกิจการ
 แต่งตัว แต่ละคนเสมือนกับผู้มั่งมีเงินทอง เราเคยพยายามหนีออก
 จากตัวรถครึ่งหนึ่ง เพื่อไปหาที่นอนตามม้านางหน้าตักแห่งหนึ่ง โดย
 ใช้ท่อเสื่อผ้าพันศีรษะ เราเคยนั่งอยู่บนพนักเป็นเวลาดังหลายชว-
 โมง โดยวีรภักดิ์เราเจ้าจุกหุบหุบไป โดยใช้เท้าทั้งสองข้างหนีบ
 ท่อเสื่อผ้าไว้แน่น เหนือศีรษะของเราเป็นทองคำ ซึ่งดูเหมือนจะมั่งคั่ง
 กระจุก มีความสง่าผ่าเผยแต่เมื่อเราทั้งสองคน ก้มลงจะเอา
 เข้าไปได้ในท้องนั้น ได้ ปรากฏว่า เรายังคงเข้ามาทางด้านหนึ่งและมา
 ออกอีกทางด้านหนึ่ง คนเป็นาวนอญว่ากษัตริย์นั้นเคยแนะนำชนคิงเสย
 กว่าการรุ่มนรมีบริศัล โยธามาศยามา บัณฑิตามเสกคนแฉก ซึ่ง
 อยู่ในทุ่งราบซึ่งกษัตริย์จะออกจากราชธานี เราเคยพิจารณารัตนมา
 ตัวลงไม้ผานไป มารตราของเรามีคนถือเครื่องในกษัตริย์ ประวณ
 ทักษะสวดมนต์อธิษฐานขอพรพระเจ้า โคตรครองเราอยู่ตลอดมา เรา
 ไม่สามารถที่จะให้ความคิดเห็นแก่กันได้ว่า โยธามาศแห่งนั้นมันกว้าง
 ใหญ่และหนวกหู ตลอดจากข้อความทุกขทรมานให้แก่เราสักเพียงใด
 แต่ทว่าเคยมีใครคนหนึ่งบอกเราว่า ทนนั้นแหละเขาเรียกกันว่า กรุง
 เบียรลนละ หลังจากนั้นฉันได้เสวยระฆังดังชน คนแลดูกษัตริย์ก็ได
 นานอกคนหนึ่งจึงเข้ามา หลังจากนั้นเขาก็ถูกนำตัวขึ้นสู่บนรถ พาด
 ออกไปยังผืนแผ่นดินนอกบริเวณหนึ่ง ซึ่งเป็นที่โล่งอันกว้างแจ้งว่าง
 ไม่มีแม้แต่เนินเขาเพียงสักลูกเดียว เราต้องถูกกักตัวอยู่ในตักออกหลัง

หนึ่ง ซึ่งมีลักษณะคล้ายคอกมาเติมไปด้วยฟางหญ้าแห้งปูลงบนพื้น
 มีคนยามเฝ้าอยู่หลายคน ซึ่งแต่ละคนไม่เข้าใจคำพูดของเราเลยแม้
 สักคำเดียว เราต้องค้างอยู่ที่คอกนอกคอกหนึ่งคน พอรุ่งขึ้นเราคนทั้งหลาย
 ที่ถูกกักอยู่ในคอกนี้ ต่างก็ถูกนำตัวไปยังขบวนแม่น้ำ ซึ่งเต็มไปด้วย
 ไซตหินและโคลนตมแห่งหนึ่ง แม่น้ำสายนี้ไหลผ่านมาในระหว่างเทือก
 เขาและหุบเขา ซึ่งคูกะกว้างขวางใหญ่โตเอากวรออยู่ มีเรือกลไฟ
 หนึ่งลำซึ่งแล่นขนสัตว์อยู่ในแม่น้ำนี้ คนเหล่านั้นสองคนเบียด
 เียดเขียดคอกอยู่ในเรือกลไฟลำนี้ ความมีทางหนทางและเด็กหลาย
 คน ต่างก็ตั้งเสียงร้องอาวโหหือดังลั่นคอก ขันนั้นสายฝนอันเย็น
 เยะเยือกซัดลงมาอยู่เรื่อย ๆ สากหินอันเรียบผลกระ โขกมาตองโบ
 หน่าของเรา เราเบียดกันอยู่ในคอก เราคนมาจะทำงานพัน
 กระทบกัน เราแต่ละคนก็มีผ้าห่มกันเองต่างคนต่างคน
 ต่างจับมือซึ่งกันและกันไว้แน่น

คนเหล่านั้นต่างพากันคิดว่า พวกเขากำลังถูกพาตัวไปสู่ประ
 เทศอเมริกา แต่ทันทีที่คนเรือกลไฟก็กระแทกเข้ากับระวางหนึ่ง ซึ่ง
 ดูคล้ายกับว่าเป็นบ้านหลังใหญ่ปลุกอยู่กลางน้ำ กำแพงทึบๆด้านขวา
 เรียบเป็นเงาตะกุ่มมีสีดำทึบ และจากส่วนใดส่วนหนึ่งภายในบริเวณ
 กำแพงนั้นตนไม่บอกไว้บนหลังคาแห่งหนึ่ง มีลักษณะเป็นรูปกากะบาด
 สูงตระหง่าน เขาฟังได้พบสิ่งนั้นเป็นครั้งแรก ทั้งๆที่เขาไม่เคยเห็นมา
 ก่อนเลยเวลานอนคือเรือใหญ่ เรือลำนี้กำลังจะเดินทางไปสู่ประเทศอเมริกา
 มีเสียงหลายเสียงตะโกนออกมาอย่างเฮือกดัง ทุกสิ่งทุกอย่างในขณะ

นึกุอินเฮนโยกเยกไปหมด มีบันไดชักขึ้นชักลงอยู่แห่งหนึ่ง เขาใช้
 กำลึงมือและหัวเข่าได้ขึ้นไปท่ามกลางความหวาดกลัวว่า ตไม้คกคง
 หล่นลงไปอยู่ในน้ำเบื้องล่าง ถ้าหากหล่นลงไปจริง ๆ น้ำคงแตก
 กระจายสูงขึ้นมาทีเดียวละ เขาถูกแยกออกจากบรรดาเพื่อนฝูง และ
 เมื่อเขาลงไปจนถึงใต้ท้องเรือลำนั้น หัวใจของเขา รู้สึกคล้ายกับว่า
 มันจะสายลงไปในพื้นที่นั้นเสียจริง ๆ เขามองกันว่าในต่อนั้นแหละ
 ที่เขาต้องพลัดจากเพื่อนออกสามคน คือเป็นพวกที่หมดหวังคงร่วมเดิน
 ทางไปด้วยกัน จนถึงเมืองเล็ก ๆ ความบริเวณซึ่งเขาในประเทศบ้าน
 เกิดเมืองนอนของเขาเอง เขากลับมากับไม้ตลง โดยใช้รถม้าเป็น
 พาหนะและตั้งใจจะไปหาพระแม่เป็นเจ้าที่งานชุมนุมแห่งหนึ่งในโรง
 แรมหรือบ้านของชาวชนเผ่าใดแห่งหนึ่ง พวกเขามองดูกันอยู่สามคน
 คนหนึ่งมหนวดยาวทาดำงามนับถือ คนหนึ่งตามยาวไปตอกคอเขี้ยวด้วย
 ไม้แดงมีขลุ่ยทองอยู่ที่ชายขลุ่ยสีแดงเหมือนนกเงือกขาว คนเหล่านี้
 นอนงกนอยู่ข้างเตมภาควิมุท เตชะยาวตัวหนึ่ง ในห้องถัดไป ซึ่งบุคคล
 อกรรมคาไม่สามารถจะได้ยินได้ว่าเขาทำอะไรกัน คนเหล่านั้นนั่งวนอยู่
 กับเครื่องสังวัญ ซึ่งสามารถติดต่อกันถึงมหาอาณาจักรแห่งประเทศ
 อเมริกา คนแก่ ๆ ขึ้นจับกลุ่มกันอยู่ที่ประตู แต่คนหนุ่ม ๆ จากย่านภูเข
 จะจับกลุ่มกันอยู่ที่โต๊ะ ต่างคนต่างบ่นคำตามหลายอย่าง เพราะยังมี
 มีงานที่จะทำต่อไปอีกตลอดทั้งปี ในอัตราค่าจ้างระดับเดียวกับใน
 ประเทศอเมริกา ก็วันละสามดอลลาร์ ไม่มีธุรกิจเกี่ยวกับการ
 ทหารเลย

“แต่ผู้ยิ่งใหญ่ในอเมริกา คงไม่รับไว้ได้ทั้งหมดเป็นแน่ สำหรับตัวเขาเอง กว่าจะได้รับเข้าทำงาน ก็ต้องลำบากยากเย็นมิใช่น้อย ส่วนเจ้าหน้าที่คนผู้ใหญ่ซึ่งอยู่ในเครื่องแบบ ก็ต้องเข้า ออก ๆ อยู่ในท้องถิ่น ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับ โทรเลขแทนเขาอยู่หลายครั้งหลายครา จนรับปกครองชาวอเมริกันผู้นับเขาไว้ทำงานในอัตราวันละสามดอลลาร์ เพราะเขายังหนุ่มและมีร่างกายแข็งแรง อย่างไรก็ตามมีบรรดาคนต่างก้ำยาล่าสนหลายคนต่างพากันเบียดหน้าออก เพราะกลัวว่าจะต้องถูกส่งไปทำงานในระยะไกล นอกจากนั้นผู้ที่จะเห็นทางไปได้ ก็จะต้องมีเงินติดตัวไปบ้าง มีอยู่หลายคนทั้งคเอาหมวกของตัวเองออกขาย บางคนขายรถคนที่พร้อมมีอยู่เพื่อเอาเงินเป็นค่าเดินทางในประเทศอเมริกา แต่นั่นแหละ แก่มีเงินอยู่วันละสามดอลลาร์ ลากหากแล้วลาไปหะ แก่อาจไปเที่ยวเสาะหาเหมืองทองคำได้โดยไม่ยากนัก บานรอนักล่าเขาระหว่างนั้นค่อนข้างจะแน่นชนิด มีธงขายธงเข้าของคนแต่งงานและมีลูกหลายคนแล้ว เราสัญญาว่า เมื่อไปถึงประเทศอเมริกาแล้วจะจัดส่งเงินทางไปรษณีย์จากประเทศอเมริกามาให้ปีละสองครั้ง บิดารองเราขายวัวแก่ไปตัวหนึ่ง มาแถมผลสมของหนึ่งคู่ และทุ่งหญ้าครึ่งเชิงลาคะหว่างทางที่จะไปโรงเคียนขอรายยิวอีกหนึ่งแปลง ทั้งนี้ก็เพื่อนำเงินที่ได้นำไปจ่ายให้คนเรือที่นำคนเหล่านั้นไปสู่ประเทศอเมริกา เพื่อหวังผลอันรุ่งโรจน์ไปสู่การเป็นเศรษฐีโดยไม่ต้องเสียเวลานาน

“เราคงจะต้องมีจิตใจเป็นนักผจญภัยโดยแท้จริง เพราะการ

ที่จะลงทุนถึงขนาดเอาตัวควายไปขาย เพื่อหวังประโยชน์จากการซุก
ทองในดินแดนอันไกลโพ้น คุณก็มิใช่สิ่งที่จะฟังทำได้ง่ายนัก กันเคย
บอกแก่หลายครั้งแล้วมิใช่หรือว่า การที่จะศึกษาเล่าเรียนอะไรสัก
อย่างหนึ่งโดยใช้เวลาเพียงชั่วสองสามปีเช่นกันนั้น ครูสักความมันไม่
ค่อยจะได้ผลเต็มทีนัก และก็ในระหว่างสองสามปีนั้น กันได้พลาด
โอกาสที่จะคุยกับเขาในฐานะเพื่อนฝูงที่คุ้นเคยไปอย่างน่าเสียดาย เรา
ได้เล่าเรื่องการผจญภัย ซึ่งครั้งหนึ่งกับเขาแยกเขี้ยวขึงฟันและ
กรอกลูกนัยน์ตาประกอบศพศพหลาย ๆ เล่ม ผิดจากนเมอพูดภาษา
ซัดชน ทั้ง ๆ ที่ยังมีหัวเนียงโพงควาสูงส่งกลางกบรวงเพลิง แต่
ก็ยังพอฟังได้ว่าเป็นภรรยาของกฤษ และค่อนข้างมากในตอนต้นสุดแห่งการ
เล่าเรื่องของเขานั่น เขามักจะโค้งคำนับคล้ายกับว่า เขาระลึกถึง
ความยากลำบากที่เขาค้นพบมาในระหว่างที่อยู่ ณ บริเวณนั้น ต่อ
จากนั้นมารู้ สักว่าเขาเคยชินที่จะรวม และบางครั้งมีท่าทางแสดง
อาการรังเกียจ คล้ายกับว่าเขาหลงสมเหตุการณที่เกิดขึ้นต่อเขาอย่าง
แท้จริงในระหว่างที่อยู่ ณ เวที ย่อมไม่เป็นที่ตอ้งสงสัยเลยละว่า ใน
ระหว่างนั้นเขาคงจะได้รับ ความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส เขาคงไม่
รู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเขาอย่างแท้จริง ตลอดระยะเวลาที่เขาต้อง
นอนเปล้าเปลี่ยวและควาห่ออยู่ในห้องที่แออัดไปด้วยประชาชนผู้ศพบพ
ทั้ง ๆ ที่เขาเองก็เป็นคนที่มีความรู้ สักสูงอยู่ในสถานตามตลอดมา พฤติ-
การต่อมาหาที่เราได้รู้จักเขาคงนึกคือ เขาเคยซุกซ่อนตัวอยู่ในตำบล
แฉ่มมอณ ซึ่งคงอยู่บนถนนนครคืน ห่างจากชายฝั่งทะเลประมาณ

หกไมล์ สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้น รู้สึกว่าเขาไม่
 ปรารถนาจะปริปาก ดูเหมือนว่าจิตใจเขามีแต่ความห่อเหี่ยว เมื่อ
 ระลึกถึงทุกขโศกที่เกิดขึ้นในระหว่างนั้น ตามทิมชาวเลองลืออยู่ใน
 หมู่ชาวตำบลนั้น จนกระทั่งสองสามวันให้หลังจากการมาถึงของเขา
 เราได้ทราบข่าวรดาชาวประมงในตำบลเวสต์โคสบู๊ต ต่างได้รับ
 ความเดือดร้อนว่าความจากเสียงเคาะฝ่ากระท่อมต่างๆหลายแห่ง นอก
 จากนั้นบางครั้งยังได้ยินเสียงกึกก้องขึ้นในตอนกลางคืนเสมอๆ
 บางคนพยายามหาหาจนสิ้นเสีย แต่สำหรับเรา รู้สึกจิตใจจนแทบจะ
 คมสติไม่อยู่เมื่อได้ยินเสียงดังกลาง ความกลัวความเงิบงัดในตอน
 กลางคืน เขาตะโกนตะโกนขึ้นเป็นเนืองเนืองอรันอันสูงชันในบาง
 โอกาสเมื่อเราเกิดอาการวิตกกังวลขึ้น และเกิดวาระบนเขาค้นเดี่ยวเท่า
 นั้น หมอผู้เห็นฉันอยู่ริมถนนแดงหนึ่ง (ซึ่งมีลวดลายขณะนั้นเราคงอยู่
 ในลักษณะสลบใจไม่คิด) ผู้ที่เห็นเขาคงจะเป็นคนเดินหนึ่งสี่
 ประจำตำบลเบรินเซทท์ ซึ่งหลังจากหลังกมาเขาไปแจ้งคุณเกือบถึงตัว
 แต่เมื่อเห็นเขานอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ท่ามกลางสายฝนที่ตกปรอยๆ อยู่
 เขนนกที่รบถยหลังกลับออกมาด้วยความตกใจ หลังจากนั้นต่อมา
 ในตอนสายๆ เด็กนักเรียนที่กำลังเดินไปโรงเรียนประจำตำบลออร์
 ตัน ต่างก็พากันตกใจไปตามๆกัน เมื่อครูสาวประจำโรงเรียนคน
 หนึ่งเดินออกไปยื่นหูตะโงะไวยุกับชายคนหนึ่งซึ่ง "มีรูปร่างน่ากลัว"
 ที่ตรงริมถนน ชายคนนั้นยืนอยู่สักครู่แล้วก็ถอยห่างออกไปสองสาม
 ก้าว และแล้วในทันทันนั้นเขาก็วิ่งจากไปอย่างรวดเร็ว ค้อมมานชาย

คนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรับรถส่งนมของนายแบร์ตเลย์เปิดฝอยให้ทราบว่
 ครั้งหนึ่งเขาต้องไขแซทตอชยุทวดไปที่ว่างของชายับนมตักผู้หนึ่งซึ่ง
 กระโดดเข้ามาที่รถของเขาขณะที่เขามานไปทางโค้งถนนตอนหนึ่ง ใน
 ตำบลเวนต์ ทำท่าทางคล้ายจะพยายามยึดบังเหียนม้า เขาดีดกหน้า
 ชายคนนั้นอย่างแรงจนกระทั้งล้มลงไปจนโคสน แต่แล้วชายคนนั้นก็ลุก
 ลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว กว่าเขาจะหยุดรถได้ก็ต้องผ่านจากตรงบริเวณ
 นั้นไปเป็นระยะทางเกือบครึ่งไมล์จากบ้านออกสู่วัดเวนต์นั้นเป็นท
 เปลยว การที่จะทวงเวรหรือความชั่วให้ลบล้างจากใจนั้นดูเป็นอันจะ
 สิ้นหวัง ไชวบอกกับชายคนนั้นพยายามจะหยุดรถม้าของเธอ เธอแค้น
 ตอมาแต่ตามคนตัวใหญ่ๆ ได้วางมือขว้างก้อนหินใส่ชายคน
 คนหนึ่งซึ่งเดินเข้ามาใกล้ๆ คนนั้นในครอกแคบๆ นั้นหนึ่ง เรื่อง
 รวาทเหล่านั้นเป็นคำบอกเล่าซึ่งเกิดขึ้นในบริเวณต่างๆ ถึงสามตำบลเป็น
 เวลาหลายวัน นอกจากนั้นนางพิน (ซึ่งเป็นภรรยาของคนรับรถ
 ของนายสมิท) ได้ยืนยันว่านางได้เห็นชายคนนั้นได้ข้ามกำแพงตอนที่
 เทียบตักของเจ้าหมูของนายแฮมมอนและจึงตรงมายังเธอพร้อมตะโกน
 เสียงดังจนขนาดที่วาคคนชวญูอันได้ยินเขาก็แทบจะตกใจตาย นาง
 ได้นำเด็กซึ่งอุ้มไปด้วยใส่ลงไปในรถเข็นแล้ววิ่งตะโกนไล่ให้ชายผู้นั้น
 ไปเสีย แต่เมื่อเห็นว่าชายผู้นั้นยังคงเดินท้อเธอใส่ปากให้รวมทลกดต
 มีอยู่พักลงไปบนกระบาศของเธอเต็มแรง และโดยมิได้เหลียวมาคู
 ว่าเขาจะเป็นอย่างไร นางเข็นรถเด็กวิ่งตรงไปยังบ้านหลังแรกที่สุด
 ในหมู่บ้านนั้น นางหยุดอยู่ที่หน้าบ้านตาเตมาลวดซึ่งตัวตาเตมาเอง

กำลังนั่งคุกเข่าอยู่พร้อมกับเจ้าเวร ให้ฟังด้วยท่าทางอนตบกระหัดกระ
 หอบแทบจะไม่หายใจ ตาเด๋วว่างมือจากงานที่กำลังทำพร้อมกับลูก
 ชนย่นควายเข่งซาอันสนเทา เหลียวมองไปตามทางที่นางชั้ไต่ ใน
 ตอนนั้นคนทั้งสองได้เห็นร่างของชายคนหนึ่งวิ่งฝ่าออกไปกลางทุ่งด้วย
 ลักษณะอันลึกลับลึกลกกลลลน เมื่อลึกลับมาได้ถึงไร่เขตอ้อไต่ก็ มี
 ทุ่งสองกวดแควงอยู่เหนือสระ บ่ายหน้ามุ่งตรงไปทางไร่ในวันวันสั
 นับตั้งแต่วาระนั้นเป็นต้นมา เจ้ากบเลยกลายเป็นคนลึกลับเที่ยวเวรวัน
 ไปอย่างไวจุดหมาย หลังจากนั้นก็จะต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับเขาออกอย่าง
 ไม่น่าสงสัย ดิถีหนึ่งเมื่อพักสักครู่ นางสมทกเห็นตกใจอย่างบอก
 ไม่ถูก เขมพูสเสอ ได้กล่าวขานถึงกรรมใหม่แบบเขยาประสาทที่
 เกิดขึ้นในวาระต่าง ๆ อยู่เสมอ แต่เขาได้แสดงความเห็นว่าชายคนนั้น
 ไม่มีอันตรายหรืออย่างไร สำหรับนายสมทกแล้ว ความรู้สึกหัวเสียเป็น
 อย่างมาก (เมื่อเรากล่าวจากคดีกรรมฟุ้ง) ที่ได้เห็นสุนัขเห่าขรม
 งามเถ่ง ๆ ที่ประตูหลังลงกลอนแบบสนท ส่วนภรรยาของเขาจะ
 นอนอยู่ในลักษณะตบกลวแทบเป็นบ้า ในกรณีนี้ชายพเนจรผู้เคราะห์
 ร้ายคนนั้นก็ตกเป็นผู้ต้องสงสัยว่าได้ก่อความตื่นตระหนกตกใจจนออก
 นายสมทกคิดว่าชายคนนั้นคงจะเข้าไปหลบซ่อนอยู่ตามบริเวณกองฟาง
 หลังบ้านเขาเป็นแน่ ซึ่งก็เป็นที่น่าสงสัยอยู่ว่าจะมีชายคนนั้นใช่
 หรือไม่ เขาอาจแกล้งทำให้ผู้หญิงตกใจกลัวก็เป็นได้

ตากปัดตีสมทเป็นคนเล็ดครวณ แต่เมื่อเขาเห็นร่างของคน

ผู้หนึ่งผลักหัวขมาเข้าไปในเรือนไม้หลังหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ พร้อมกับไล่
 คานประตูซึ่งไว้อย่างแข็งแรง เขายกมือชนปาดหยาดเหงื่อซึ่งชุ่มโชก
 อยู่ทั่วผผดคล้ายกับว่าอากาศมันร้อนจัด ทั้ง ๆ ที่ขณะนั้นมันเย็นยะ
 เยือก เขาได้ปฏิบัติภารกิจนั้นจะนำความสงบสุขมาสู่ชุมชนมรณให้
 รอดพ้นจากความว้าคาญอันจะพึงได้รับจากบุรุษแพนजरซึ่งเขาคิดว่าคง
 จะเป็นคนบ้าหลุดออกมาอาละวาดอย่างแน่นอน ความจริงนายสมิท
 มิใช่คนล่าสันแข็งแรงเลย เมื่อเขาได้ทาบเชิงเขาเกิดความคิดอย่าง
 บ้าปนร้อนมาในปัจจุบันทันด่วน ซึ่งเราเองก็อธิบายไม่ถูกเช่นเดียวกัน
 ในขณะนั้นเขามีไม้ก่อกองไฟมติดอกขยว้า กวักที่เขาจับชายคนนั้นเขา
 ไปซึ่งไว้ในกระท่อมจากบ้านที่ใดคนหนึ่งนั้นตักอาหารและหนาวตายอยู่
 ในกระท่อมนั้นคือหรือไม ในระหว่างนั้นแรก ๆ มนุษย์แปลกหน้า
 คนนั้นส่งเสียงร้องเอะตะโละอยู่ในกระท่อม ส่วนนางสมิทก็ร้อง
 เสียงหลงอยู่ในห้องนอนบนชั้นสองซึ่งเธอเองเพิ่งได้วางแต่แรกเริ่มที่เกิด
 เรื่องสำหรับเฮมฟอสเตอร์คงขมขระซึ่งเธออย่างน่าสงสาร ชยทิประตูคว่ำ
 ปากพรวดร้องว่า "ฮยา ฮยา" ซึ่งกันเองกล่าวได้ว่าในขณะนั้น
 นายสมิทคงจะขลุมน่วนวายพิลึก เมื่อเขาได้ยินเสียง ๆ หนึ่งร้องอยู่บน
 บ้าน ส่วนอีกเสียงหนึ่งซึ่งเป็นเสียงคนบ้าแตกปากเอะตะโละอยู่ใน
 กระท่อมอีกทางหนึ่งไม่ห่างกันนัก เขามิได้นำเหตุการณที่เกิดขึ้นกับเขา
 ที่บ้านไปประมวลเข้ากับการหมเรอชมในอ่าวฮิสทเบย์ ซึ่งระหว่าง
 นั้นเป็นชาวทะเลองสถกันอยู่โดยทั่วไปในย่านตลาดคาร์นฟอร์ด และ
 กันก็เกือบจะกล่าวได้ว่าชายแปลกหน้าที่ถูกขังอยู่ในกระท่อมก็แทบจะ

เป็นบ้าเสียในคืนวันนั้นเช่นเคยวณ กอนที่เราจะสลบไปเพราะความ
ตื่นตระหนกนั้น เราได้ตอกชกหัวตัวเองเสียดังตึงตังอยู่ในความมืด
เขาลมลงนอนเกลือกกลิ้งอยู่บนกระสอบอันแสนสกปรก เขากัดกำปั้น
ตัวเองด้วยความเดือดดาลใจ ด้วยความทนายเหน็บ ความหิวโหย
ความขุ่นข้องหมองใจ และความหมกมุ่นตายอยากในชีวิตตัวเอง

“เขาเป็นชาวภูเขาทงเทือกเขาคันทิศตะวันออกของ ภูเข
คาเทเทียนส์ ส่วนเราขงามในฮ้างฮักเมยเมื่อคืนก่อนนั้นก็คือเรือ
บรรทุกผู้อพยพมาจากเมืองฮอนเบริกหรือเรือ “แฮง ไซกัน ไวเพียร์-
โดโรทียา” อันเป็นอันสรณแห่งความอบอุ่นดวงนนิ

“หลังจากนั้นเมื่อมาถึงฝั่งแล้วคนเราก็ดอนชาวจากหน้ง
สี่หมื่นหกพันกว่า โกงกนขง ใหญ่เรือ บรรทุกพวกแทนขนตั้ง
ประชาชนผู้อพยพตั้งหน้าเป็นขบวนเรอชาติต่าง ๆ ซึ่งมีรกรากถิ่น
ฐานอยู่ในจังหวัดต่าง ๆ ของประเทศออสเตรเลีย ความมุ่งหวังของพวก
จอมโกงเหล่านักเพื่อยศเอาทาหมาทาถิ่นของบรรดาประชาชนผู้ ใจ
เขลาเหล่านั้น เพราะส่วนมากเป็นสมาชิกอยู่ในสมาคมชาวพื้นเมือง
แทบทั้งสิ้น โดยมากคนพวกนั้นใจชั่วตั้งเหยอเหล่านนอกนอกประเทศ
โดยผ่านทางเมืองแฮนเบริก สำหรับเรือลำนั้นกันเคยผ่านฝั่งอยู่ทาง
หนาท่างน กันเห็นตั้งแต่ตอนแล่นเข้ามาในฮ้างเมื่อเวลาค่ำแล้ว ก็
เหมือนจะเกือบ ๆ เที่ยงคืนเสียด้วยซ้ำไป เรือลำนั้นแล่นเข้ามาทศ
สมอภายใต้การนำร่องอย่างเที่ยงตรงของสถานีรักษาชายฝั่งเบรนเซทท์
กันยังจำได้ว่าก่อนจะพลบค่ำคืนวันหนึ่ง กันได้มองออกไปดูเรือลำนั้น

ยังเห็นล้อย้ำอยู่เยื้องออกไปทางคานซ้ายมือของหอคอยประจำโบสถ์
เบรนเซทท์ พอดตกตอนเย็นลมพายุก็ตั้งเค้ามา ในตอนเที่ยงคืนวันนั้น
ก็นอนอยู่บนเตียงโดยนเสียงพายุและคลื่นลมกระหน่ำอยู่ในทะเลใน
บริเวณอ่าววนอย่างบ้าคลั่ง

“ในระหว่างชั่วโมงแห่งมหากยนิมิตบรรดาเจ้าหน้าที่รักษาชาย
ฝั่งเข้าใจว่าพวกเขาได้เห็นแสงไฟวับ ๆ แวม ๆ ของเรือลำหนึ่งปรากฏ
ขึ้นภายในบริเวณย่านจอดทอดสมอ และภายในเวลาชั่วครู่เดียวแสง
ไฟเหล่านั้นก็หายวับไป แต่ก็มีเหตุการณ์อย่างแจ่มชัดว่า ในระหว่าง
ที่เกิดคลื่นลมอย่างบ้าคลั่งนั้นเรือสำเภาแล่นเข้ามาหลบพายุในอ่าว
ท่ามกลางอากาศอันมืดมิด ได้พุ่งเข้าชนเรือเขตรวมกลางลำ ถึง
ขนาดแตก-หักรกรกโดยประจักษ์ตาคนหนึ่งแต่ ทั้งนี้ภายหลังว่า เป็น
รอยโหว่พอที่เรือดีไฟในลำนำที่พุ่งออกเข้าได้โดยเดียว แลวเรือ
ลำนั้นก็หายไ้โดยไม่มี ใครทราบดี ใครงานเสียหายหรือไม่เพียง
ใด แต่หลังจากนั้นไม่มีใคร ได้ได้เห็นเรือลำนั้นอีกเลย จะสูญ
หายตายหรือแตกล่มจมประการใดก็ไม่มีใครทราบและยังเป็นความลับ
อยู่จนกระทั่งบัดนี้ ชาวคราวเงียบหายไ้ไม่มีผู้ใดทราบร่องรอย ซึ่ง
ถ้าหากเรือลำนั้นยังคงอยู่ ก็จะมีผู้พบเห็นบ้างในย่านทะเลไม่บริเวณ
ใดกับบริเวณหนึ่ง

“การสูญเสียโดยปราศจากร่องรอยแห่งเรือลำนี้คงจะยบส่งม
ปราศจากอ่าวตลอดตมา เหตุการณ์ในวันนั้นไม่มีใครใดที่รู้งู ถึง
แม้จะมีผู้ใดก็ยังไม่รู้งูอะไรมาจากเรือก็ยังไม่รู้ ใดโดยนเสียงเพราะ

คลื่นลมมันคงกลบเสียหมด การส่งสัญญาณใด ๆ ในวันนั้นคงไม่มีโอกาส มีจรวดจะเอมหัตถ์เข้ามาสู่บรรดาคนในเรืออย่างเงียบสงัด เรือแสมเบ็วี่คงจะทะเลจนน่าเขาเรือและจมลงอย่างรวดเร็วโดยปราศจากร่องรอย เพราะในตอนเช้าไม่มีผู้ใดได้พบเห็นส่วนประกอบของเรือลอยอยู่เหนือนพนาแม่ตักเพียงชนิดเดียว เรือลำนีสัญญาหายไปโดยครั้งแรกเจ้าหน้าที่รักษาชายฝั่งเข้าใจว่าคงจะทอดสมอ หรือไม่ก็ตายสมองขาดและถูกคลื่นลมพัดออกสู่ทะเลลึก ครั้นแลดูตอนทันทะเลจนส่วนตักหักพังก็ปรากฏลอยเข้ามาพร้อมกบหราวคัพของเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง - คนแดง - สวมเสื้อกระโปรงชุดสีแดง - ลอยเข้ามาติดชายฝั่งทางคานหอคอยมารเทิลไซ พอดีตกนอนบายตามชายฝั่งในระยะทางประมาณสามไมล์ เรือจะได้เห็นร่างตัวเขาเปลือยเปล่าลอยฟ่องอยู่ท่ามกลางคลื่นซึ่งก็เป็นฟองผิวยุ้ย หลังจากนั้นหราวคัพของผู้ชายภายในเครื่องแต่งกายกระดุมกระดุม หราวคัพของผู้หญิงซึ่งมีหน้าตาบุดเบียว ตลอดจนเด็ก ๆ ซึ่งตัวจนมากผอมคอกเป็นกระเจิง ร่างกายแข็งทื่อถูกหามขนมาวางไว้บนเปล บนแผ่นไม้กระดานตลอดจนบนบันไดไม้ไผ่ ถูกหามเดินตามกันเป็นกระบวน ผ่านเข้าไปทางประตูโรงแรมชัฟตันน์ นำเข้าไปวางไว้เป็นแถวตรงบริเวณกำแพงด้านเหนือของโบสถ์เบรนเชิร์ทท์

“ตามประกาศของทางการแจ้งว่าศพเด็กหญิงในกระโปรงชุดแดงเป็นศพแรกที่ถูกพัดเข้ามาฝั่งจากเรือลำนีส แต่ในฐานะที่กัมมคนใช้ที่เป็นชาวเรือในตำบลเวสต์โคสบูร์ คมามากมาย และในตอนเช้าวันนั้น

กันได้รับทราบอย่างไม่เป็นทางการว่าผมทั้งสองคนออกไปเพื่อจะลาก
 ฮวนโดยผ่านไปที่ทางโบสถ์เบรนเซ็ท ได้พบกรงไก่ชนิดที่ใช้ในเรือ
 มีเบ็ดนอนตายอยู่ในนั้นสิบเอ็ดตัว ถูกนำพามาขึ้นไปติดอยู่บนชายฝั่ง
 จึงได้เก็บเอาเบ็ดเหล่านั้นขึ้นมาตีแม่แกมกันกันทั้งครึ่งเรือน ส่วนกรงไก่
 ก็ถือเป็นพื้นสำหรับจุดไฟ จึงเป็นเชื่อนั่นได้ว่า (ถ้าหากคน ๆ นั้นบัง
 เอิญอยู่บนศาลฟ้าเรือในระหว่างที่เกิดมหาวาตภัย) เขาก็อาจเกาะ
 กรงไก่อันลอยเข้ามาถึงเป็นได้ คนชยาภจะคิดว่า แต่ก็ไม่แน่นักนะ
 เพราะมีคนชบคัมภีร์หาเหตุผลอันเป็นเหตุให้หลายวันหลายสัปดาห์ก็ยัง
 คิดไม่ตกว่า ชยิกคนนั้นอาจเป็นใครก็ได้หรือจะมาจากมหาภยวง
 นั้นมาได้ สำหรับช่วยคนนั้น ถึงแม้ว่าเขาจะไต่เรียนภาษาพูดได้บ้าง
 ในตอนหลัง ก็ไม่ตามหาหรือบอกอะไรมาได้มากนัก เขาก็ได้แต่จำ
 เขารู้สึกคล้ายกับชวอน (กับคิดว่าคงจะเป็นในเวลาเร็วของศกทอดสมอ
 แล้ว) และรู้แต่ว่ามีความรัก สมพิน และถ้าเป็นกำลังประดังซัดสาด
 ฟัดเข้าปะทะเรือจนเขากลับเกือบจะสิ้นใจตายอยู่แล้ว เพราะบางครั้ง
 สมพินจนเขาเกือบจะหายใจไม่ออก นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่า ตอน
 โดดตอนหนึ่งในระหว่างคืนวันนั้นเขาคงจะขมขื่นขมขื่นขมขื่นโดดตอนหนึ่ง
 บนศาลฟ้าเรือ แต่เวลาดังกล่าวระหว่างนั้นเขาเกือบไม่มอดตาย
 แล้วเนื่องจากการเมากินและถูกกักตัวอยู่ใต้ท้องเรือเป็นเวลาตั้งสอง
 ชึ่งเขาคงไม่มอดตายได้ดังเกิดสภาพของเรือและท้องทะเลได้ละเอียดย
 หนัก เมื่อเป็นเช่นนั้นเขาก็คงจำไม่ได้แน่สนิทนักว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับ
 ตัวเองบ้าง สำหรับผม สม และความเมตตาของเขาจากัด เขาก็เข้าใจ

ทั้งเสียงร้องของแกะ และระลอกโต้แต่เพียงความเจ็บปวดครวครวาท
 ทรมานอยู่ในดวงใจ เนื่องจากเขาต้องตกอยู่ท่ามกลางเสียงระลอก
 ของบรรดาบุรุษที่หมดความเกรี้ยวกราดตลอดจนบรรดาสัตว์ที่ส่งเสียง
 ตวาดแหวก ๆ เขาได้เข้านั่งตัวคนเหล่านั้นในสภาพแข็งคนรอทาน
 เขาบอกว่ามันเป็นความจริง ถ้าหากเขาจะบอกว่าในบ้านเมืองของเขา
 นั้นถึงแม้จะมีการปฏิเสศไม่ให้ทาน แต่เขาก็พูดกันอย่างสุภาพไม่กระ
 ไรกโหยกหยาก แม้แต่เด็ก ๆ ในบ้านเมืองของเขาก็ไม่รุกรานถึงขนาด
 เทียวเอาก้อนหินขว้างปาว่า ทหารเรือว่าแม่ครัวปรารถนเลย การกระทำ
 ของนายสมิทเป็นการทาสยเอาอย่างหนัก กระทั่งไม่หลงมันทำให้
 เขาเกรงกลัวเสียงกรรจกโกลนเสียงดัง ในเขาจะลุกทำอะไรต่อไป
 อีกหนอ ไม่ค่อยสงสัยเลยที่จะถามหาของแม่พอสเตอร์ โคประจำชกแก
 สยาศาเขาในลักษณะคล้าย ๆ เทพธิดาอันมีรศมก ขยงแสงแผ่ไปรอบเรือน
 ว่าง หญิงสาวไม่ตามหาคะจะลบสาดงโตไปจากนั้นก็ถึงสภาพบุรุษ
 ผู้นำส่งสารคนนั้นอยู่ตลอดเวลา พอถึงเช้า ก่อนที่นายสมิทจะถน
 ต้นจากที่นอนเรอชกของผ้านซอกไปทางสนามหลังบ้าน ไปเกาะประตู
 กระทอมไม้หลงมันแล้วเปิดแง้มเข้าไป เขมองเห็นเขาอยู่ข้างในจึง
 ยืนขมมบั้งขวากครึ่งป้อนดงให้แกเขา เป็นขมมบั้งชนิดที่คนมั่งมีใน
 บ้านเมืองผมเรากินกัน เขาเคยพูดอย่างนี้

“พอกล่าวถึงตอนนั้นเขาค่อยทรงกายลุกขยับจากกองขยะและ
 เศษของที่ไม่ใช้ซ้ำ ๆ ตัวแข็งข้อ สหน้าแสดงอาการโกรธจัด ว่าง
 กายสนทม ทาทเดิมไปด้วยความมืดหวังและสนเทห์ใจเป็นอย่างล้น

หัน 'คุณทานได้ไหมคะ?' เขากล่าวถามเราด้วยน้ำเสียงอันละเมียด
ละม้ายปราศจากความแรงกระต้าง เราคงจะต้องเทอดทูนเธอไว้ใน
ฐานะแม่ยอดหญิง เราลงมือกินอย่างจะกระจะกราม น้ำตาหยด
เผาะ ๆ ลงไปบนเปลือกขนมบั้ง และแล้วในทันใดนั้นเราโยนก้อน
ขนมบั้งทิ้ง ศิวาซมีมอหญิงสาวไว้อย่างถนัดถนี่ บรรจงรูปประทับ
ลงไปอย่างหนุถนอม หญิงสาวมิได้มีท่าทางตระหนกตกใจแต่ประการ
ใด ถึงแม้เราจะอยู่ในลักษณะแรมหนึ่งองศา แต่เธอก็คิดว่าเราเป็น
บุรุษที่คงตาอยู่ในนอช เธอมีคปรีศแล้วเดินกลับไปทางครัวอย่าง
ช้า ๆ หลังจากรับตมมาอีกเบียดตมบ้านเธอได้เสวยของนี้โหนางสมิท
พึง ชิงนางสมิทก็ สกชยะหญิงแทนที่การที่หญิงสาวถูกตมผัสและ
แต่ต้องโดยนอชประหลาดนั้น ในองค์จากความปรานีอันประทับ
ใจลงบน ที่ให้เธอหลับพันพันครั้งด้วย เธอรับโอษฐ์จากภรรยาผูกพัน
กับบรรดาจุมขนทางพฤกษณ์โดยชอบคัม เธอจะไม่วันลืมเหตุ
การถ่วงนนเลยตราบชั่วชีวิตของเธอ

"เช้าวันเดียวกันนั้น ตาเดวิดส์แอฟเฟอร์ (เพื่อนบ้านที่ใกล้
ที่สุดของนายสมิท) ได้มาให้คำแนะนำ พร้อมทั้งพาตัวเราออกมาจาก
เรือนไม้หลังนั้นด้วย เขายืนอยู่บนท่อนราอันต้นสะพานและอ่อนปาก
เมื่อยก เต็มไปด้วยโคลนตมเกาะอยู่เป็นก้อน ๆ ขณะที่ชายสองคนยืน
พูดกันอยู่ใกล้ ๆ ตัวเราด้วยภาษาซึ่งเราไม่เข้าใจเลย นางสมิทไม่
ยอมลงมารินล้างจนกว่าคนบักคนนั้นจะออกไปจากบริเวณบ้านแล้ว
สาวน้อยเอมิฟอสเตอร์วัยจนมองดูอยู่ที่ประตูหลังของห้องครัวซึ่งทาง

ไกลออกไปในความมืด ชายคนนั้นปฏิบัติตามการขมขื่นใบซึ่งทำ
 เครื่องหมายให้เขาพยายามทำตัวให้ดีที่สุดที่เขาจะสามารถทำได้ใน
 ขณะนั้น แต่นายสมิททำท่าทางคล้าย ๆ กับไม่พอใจ “ระวังให้คน
 คว้า เจ้าหมอนมันเป็นคนฉลาดไม่ชอบ” เขาร้องเตือนครั้งแล้วครั้ง
 เล่า เมื่อนายสแควฟเฟอร์เริ่มกระตุนม้าให้ออกเดินนั้น บุรุษผู้นำ
 สงสารนางอย่างสงบอยู่เคียงข้างเขา ท่าทางอ่อนระโหย ดูราวกับว่าจะ
 ตกลงมาจากที่นั่งบนรถมาตองตลอดคืนเลยทีเดียว ตาเขาสแควฟเฟอร์
 พาเขามุ่งกลับสู่บ้าน ตอนนั้นแหละเป็นตอนที่เห็นเหตุการณ์กับ
 ตาของกันเอง

“มันถูกเรียกเข้าไปในบ้านของตาแก่ฉันน่ะ อย่างไม่มีพรตของ
 ในวันหนึ่ง ขณะที่ฉันยังนั่งนอนอยู่ แดงหน้าเห็นชายในบ้านของ
 แดง ซึ่งแน่ละกันต้องลงจากรถเขาไปช่วยค่าเช่า”

“ผมมีอะไรจะบอกอย่างหนึ่ง” แดงกระซิบกระซาบ น้ากัน
 เดินออกไปนอกบริเวณบ้านซึ่งห่างจากบ้านไร่ของแกเล็กน้อย

“กับผมเขาคงแรกทีนั้นแหละ ในห้องยาว ๆ ใดๆ ฝรั่ง
 เป็นยกพันอยู่ในโรงเก็บรถม้า ห้องนั้น โลง โถงแต่ที่ว่าชัดดูใจอย่าง
 สะอาด มีของหนาตาต่างสละสลวยเล็ก ๆ กระจุกไว้ด้วยกระจุกไว้ ๆ เติม
 ไปด้วยฝุ่นละอองบานหน้าต่างเงาเงาไว้ตรงด้านริมสุดของห้อง เขาอน
 หงายอยู่บนเตียงกระจุก มีผ้าแดงเกิดศรัทธินคลมหลังมาสองผืน ค
 คล้าย ๆ กับม้าหลังจากเขาได้อาบนำชำระร่างกายแล้วก็ลงนอนพักผอน
 เขาเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคนไม่พูดเลย นอนคลุมผ้าหยาจิด ๆ อยู่

โตฉันผ้าซึ่งคลุมขึ้นไปจนจรดลูกคาง ดวงตาของเขาฉายแสงเป็นประกายกรอกกลับไปมาเกือบไม่มีเวลาว่าง ทำให้ก้นกึ่งนั่งกึ่งขดตัว อยู่ในป่าศตวรรษมาหลายร้อยปี ระหว่างที่ก้นตรวอากาศเรานั่น ตาเดมาส์แวฟเฟอริชเห็นเขามอลอบหนวดคิ้วคิ้วปากเบ่งบนของแกเจยชยุตริงวิมประตุ ก้นให้คำแนะนำพร้อมทั้งสัญญาที่จะส่งยาไปให้สักหนึ่งขวด พร้อมทั้งได้สอบถามความเป็นมาต่อไปบ้างตามสมควร

“สมที่ข้าพเจ้าได้ถามถึงกิจของปางที่ตำบลนิวบารนส์” ตาเดมาส์แวฟเฟอริชมาด้วยท่าทางเยือกเย็น คราวก่อนว่าราชคนนั้นเป็นสัตว์ป่าชนิดหนึ่งซึ่งพึงจะถูกจับมาที่นี่ หมันงเคยไปพบเขาเข้า เขาเป็นคนแปลก จริงไหมครับ เขาตระกูลไหนชื่อ—คุณก็ได้ออกเที่ยวมาจนสุดมุมโลก คุณคิดว่าคนคนนั้นเป็นชาวอินเดียไหม

“ก้นรู้จักประเภทคนดีมาก ฉะนั้นการจับของเขาระบายแผยอยู่บนท่อนอนยัดด้วยฟางหญ้า ทำให้ใบหน้าสกลาของเขาแลเห็นเด่นชัดขึ้น ก้นคิดว่าเขาคงจะเป็นชาวสเปนเลือดผสมฝรั่งเศสแต่มกไม่แน่เสมอไปนีกว่าเขาจำเป็นต้องรู้ภาษาสเปน แต่ก้นก็ได้พยายามพูดภาษาสเปนซึ่งก้นรู้กับเขาสองสามคำ และบางครั้งก็ใช้ภาษาฝรั่งเศสลับ เสียงกระซิบของเขาซึ่งก้นพอจะฟังออกขณะก้นก้มตัวลงไปจนหูเกือบจะติดริมฝีปากของเขา ทำให้หูตึงงงเป็นอันมาก ตอนบ่ายวันนั้นเมื่อบรรดาสภาพสตรีจากสำนักแห่งหนึ่ง (มีอยู่คนหนึ่งที่อ่านเวียงของเกอร์เตโดยไปทานุกรมเป็นคู่มือ ส่วนอีกคนหนึ่งที่อ่านหนังสือของคังเตออย่างอิหลุขลุดรลัดมาเป็นเวลาหลายปี) มาหา

นางสแคว์เฟอว์ ได้พยายามพูดภาษาเยอรมันกับเธออยู่ที่ประตู คน
เหล่านั้นพยายามพูดแล้วพูดเล่า ซึ่งเขาก็เฉยปากตอบอ้อมอ้อมอยู่ใน
ลำคอ ทัญทงตองขอมรับว่าเสียงของเขานุ่มนวล มีเสียงสูงตาคลาย
กับทำนองคนตรีอย่างที่ไม่เคยได้ฟังมาก่อนเลย บรรดาเด็ก ๆ ในหมู่บ้าน
ต่างตะเกียกตะกายขึ้นไประเงมมองดูอยู่ที่หน้าต่างต่าง ๆ ทุก ๆ คน
แสดงความพิศวงงงงวยไม่ทราบว่านายสแคว์เฟอว์จะทำอย่างไรต่อไป
กับคนคนนั้น

“เขาเลยยกคนคนนั้นได้อย่างง่าย ๆ”

“ถ้าหากนาย สแคว์เฟอว์ มีโชคพบบรรดาชาวบ้านเคาร์พิน-
ถิสแล้ว เขาอาจถูกชาวบ้านนั้นคน ไม่เต็มใจว่า เด็ก ๆ เหล่านั้นจะบอก
แก่ว่า ฮีตาสแคว์เฟอว์พบนางงามฮานทงที่อยู่คนละคนกัน และ
ใคร ๆ จะบอกให้แก่เขาว่าคนนั้นเป็นคนง่าย ๆ สามารถจะเขียน
เช็คหมคมาเป็นเงินถึงสองร้อยปอนด์ได้โดยไม่ต้องง้อใครเลยแม้แต่น้อย
คนคนนั้นสามารถจะบอกแก่ด้วยตัวเองว่าเขาเองว่า ตระกูลสแคว์เฟอว์
ของเขานั่นได้เป็นเจ้าของที่ดินระหว่างหมู่บ้านแห่งนั้นจนถึง
ตลาดคาร์นฟอร์ด เป็นเวลาติดต่อกันมาไม่ต่ำกว่าสามร้อยปี รละ
นชายของแก่อีกป่าเขาไปตั้งแปดสิบห้าปีแล้ว แต่ดูแก่มันก็ไม่
ดีกว่าเมื่อมันพบแก่ขณะที่มันเพิ่งมาอยู่ที่นั่นในตอนแรกเลย แก่มันนั้น
เสียงแก่ที่ลึซซอ ทุ่มเทอย่างมหาศาลในการเลี้ยงปศุสัตว์ แก่ที่ของ
เที่ยวเพื่อติดต่อกับตลาดการค้าปศุสัตว์แทบทุกหนทุกแห่งเป็นระยะทาง
หลาย ๆ ไมล์แทบทุกสภาพดินฟ้าอากาศ แก่นางกมทรวงก็ถือสายบัง

เขียนขั้วรถตะมิงไป ผมตีเท้ายาวลงมาปรกคอกเสื่อชนสัดวงกนหนาว
 ทหนาแรงทางสองข้างมีไหมพรมตาหมากรุกพันไว้ช้อยอบอุ่น เนื่อง
 จากความเป็นผู้สูงอายุของแกทำให้แกแลคเครื่องขรมและสงบขงชน แก
 โทหนวดเคราเกลี้ยง ริมฝีปากบางทงคุ่มเมตสนท เก้าหน้าของแก
 เครื่องเครียคแสดงว่าเป็นคนเอางานเอาการ แกเป็นผู้ที่ใครๆก็รู้จักกัน
 เป็นอย่างดีว่ามีความบึกบึนขนาดสามารถจะขั้วรถกว่าผมไปได้ในระยะ
 ทางหลายๆไมล์ เพื่อจะดูพนักเก้าอี้แบบใหม่ในสวนของใครคนใด
 คนหนึ่ง หรือมีอะไรรวมๆกันหลายปัดพนักใหม่ของชาวไร่คนใด
 คนหนึ่งขงพวงจะขั้วรถขงผมด้วยโดยไม่มีขื่อ แกชอบฟังหรือไม่ชอบ
 คุยอะไรบางอย่างขงแกเวียคขงแกว่า ความบึกบึน เสมอๆ บางที
 อาจเป็นเพราะความบึกบึนขงเขาคนนั้นนเอง ทุกพันจิตใจขง
 ตาเต่าสแฉฟเพื่อคนนั้นก็ บางทีอาจเป็นเพราะความทแกล้วเอาความ
 ฟังพอใจขงแกเองเป็นเหตุก็ได้ เขาหัวเราะเล็กน้อยหลังจากที่กั้นได้พบ
 การขุดดินอย่างมาคลงขงสมิท ที่ในสวนครัวขงตาเต่าสแฉฟเพื่อ
 เป็นเวลาสามอาทิตย์ติดต่อกันมาแล้ว ใครๆต่างก็ฟังจะทราบได้ว่า
 เขาสามารถใช้เสียมขุดดินได้เป็นอย่างดี และสามารถทำงานได้ใน
 ลักษณะเท่าเป็ล้าจริง ๆ

“ผมอันคำขลัมขงเขาปรกลงประมำ ก็นึกคิดว่าตาเต่าสแฉฟ
 เพื่อมันแหละเป็นคนให้เสื่อเซตลายเป็นทางๆ เขาขอม แต่สำหรัย
 กางเกงเขายังคงนั่งกางเกงผ้าสีน้ำตาลตามขรรวมเนี่ยมแห่งชนชาติขง
 เขาอยู่เช่นเดิม (กางเกงตัวที่เขาขอมเมื่อดูกคนขุดเขาขอมขุดขงมัน

เอง) ทางเก่งตัวนั้นขาดบวรกบมิดเอาไว้ เข็มชดช้คาคเป็นเข็มชดช้ค
 หนักกว้างใหญ่มีหัวเป็นทองเหลือง และเขายังไม่กล้าที่จะเข้าไปเดิน
 ดุยฉายตามหมู่บ้านอยู่นั่นเอง ผืนดินแปลงที่เขาทำงานถูกตบแต่งอย่าง
 ประณีตบรรจง เช่นเดียวกับเนื้อที่ในบริเวณรอบ ๆ บ้านของเจ้ารอง
 ที่ สำหรับขนาดของรตมาที่ไร่นาน้อยทำความประหลาดใจให้เขาเป็น
 อิ่มมาก มีถนนหลายสายตัดเป็นทางเดินไปรอบ ๆ สวน บวรคาผู้ที่มา
 เทียวเตร่ในวันอาทิตย์ตางออกปวงศรีมประวา ส่วนของแกข้างสม-
 บุรตคแท้ เขาประหลาดใจในกว่า เพราะเหตุใดคนเหล่านี้จึงมีจิตใจ
 เข้มโหดนัก แม้ในกระถางเล็ก ๆ ก็กลิ้งกราวเสี้ยววิ่ง ๆ เขาไป
 รับประทานอาหารที่ประตูด้านหลังของห้องครัว ารมีโต๊ะสองประคองไว้อย่าง
 ระมัดระวัง เต็มกลับแปลงที่พริกทางหลายบ้าน ทั่วคล้ายลงนั่งกันอยู่
 คนเดียวบนเตียงถก ทั้งรับเบบที่สวนมนต์เขนเดียวถน ข้าง ๆ เตียง
 ถกนทุก ๆ วันตอนพลบค่ำเขาคะคเขาส่งส่งลมมเคืออนวอนพระเจ้า
 ด้วยเสียงอันดังกอนที่จะลมตวลงอนัน คราวใดที่เขาเห็นคาเฒ่าสแฉฟ
 เพอร์เขาจะก้มศีรษะโค้งลงจนเกือบจรดเอด ครั้นแล้วก็ยกศตวตรงดะ
 ทตาเฒ่ายกนิ้วชนลูบนหวดทรมผปากคานบน ส่งงานและสอภตาม
 ผลปฏิบัติงงานของเขาอย่างงยับสงม เขาโค้งให้กับนางสาวสแฉฟ
 เพอร์ ผู้ซึ่งดูแลบ้านของให้กับบิดาของเขา นางสาวสแฉฟเพอร์เป็น
 คนโหล่กว้าง กระตักใหญ่ อาศัยในราวสี่สิบห้าปี ในกระเป๋าสื่อของ
 นางเต็มไปด้วยลูกกุญแจ ดวงตาของนางนั้นเป็นสีเทาแข็งกร้าวทเดียว
 คนโดยมวกเรียกเธอเป็นพระ (ส่วนคุณเพอร์ของเธอเป็นผู้เคร่งครัดใน

ควิสต์คาสนามัก) เธอสวมกางเกงเหล็กเล็ก ๆ ไว้ที่เขว ตามปกติ เธอสวมเครื่องแต่งกายชุดค่าเบ็ดเตล็ดไว้ทุกซ์ให้คนในตระกูลแบรดเลย์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านใกล้ชิต และในฐานะที่หนุ่มคนหนึ่ง ในตระกูลนั้นได้ ประกอบพิธีหมั้นไว้กับเธอ เมื่อขยับห่าบพิสดวงแลดูมา และบังเอิญเจ้าหนุ่มคนนั้นออกไปล่าสัตว์ แล้วประสบอุบัติเหตุตกม้าคอหักตายก่อนที่จะเข้าพิธีแต่งงานกับเธอเพียงวันเดียวเท่านั้น เธอเป็นคนไม่ค่อยขางพูด เมื่องศราวพูดกันก็จะพูดด้วยคำอ่อนระงวนฉลาด วิมีปากของเธอบางเหมือนทานผู้เป็นบิดา เป็นคนมีจิตใจเข้มแข็งบดบั้นไม่มีศคทานผู้เป็นบิดาเลย

“คนเหล่านี้เขาใ้ชอบความขงวิภกคิดไว้ให้ข่างแนบแน่น ความข่าเหวห่งหลายหลาย ทมเป็นเจ้าเรือนอยู่กับเรา ได้มลายหายไป คลายกับความเมตตาแห่งสายฝนที่หลั่งลงมาจากฟ้า นำชีวิตอิสระมาข่นให้แก่เราข่งแต่ดูหน้าทหน้ามข่งตนเอง ในครั้งนั้น มนุษย์แต่ละคนดูมเศาหน้าขบขบข่ง เราไม่สามารถจะพูดและคุยกับใครได้ เราไม่มีหวังที่จะเข้าใจใครๆได้ ดูคล้ายกับว่าดวงหน้าของมนุษย์เหล่านั้นเป็นดวงหน้าของมนุษย์ที่อยู่คนละโลก - เป็นมนุษย์จากขมโลก เราเคยบอกกับกนข่างนั้นเมื่อหลายปีต่อมา สำหรับคำพูดของกนนั้น กนคิดว่าเราไม่ใช่คนข่า เราไม่รู้เลยว่าตัวเราอยู่ไหน รู้แต่ว่ามันไกลจากดินแดนแห่งข่านภูเรวอันเป็นที่เกิดเราเกิด - รู้แต่ว่าเราต้องข่ามนำข่ามทะเลมา เราประหลาดใจนกว่าทำไมนประเทศอเมริกาหรือที่ไหนกันแน่

“ถ้าไม่ใช่เพราะเครื่องหมายกางเขนเหล็ก ซึ่งคาดอยู่ที่

ตะเข็บของแม้นสาวใหญ่สุดแฉัพเพอร์แล้ว เขาขอมรับอย่างขนคาวว่าเรา
 จะไม่รู้เลยว่า เขาอยู่ในดินแดนแห่งคริสต์ศาสนิกชน เขาเคยฆ่าสิ่ง
 ตามเครื่องหมายกางเขนแล้วก็รู้สึกสบายใจ ทัศนไมบบางอย่างเหมือน
 กับในบ้านเมืองของเขา ทั้งคนทั้งนาคูมันผัดกันไปหมด ไม่มีรูปของ
 พระมหาไถ่สร้างไว้ตามริมถนนเลย ทั้งคนทงูาและคนไม่คูนมันผัดกัน
 ไปหมด คนไม่ทกรนคิดนอกจากคนเดียวกับเราเวทเขาแก่ตามคน ซึ่ง
 ปลุกอยู่บนสนามหญ้าหน้าบ้านนายสแฉัพเพอร์แล้ว คนไม่เหล่านัน
 มันทำให้เขาหวงระลึกไปถึงบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเสียจริง ๆ ครั้ง
 หนึ่งเขาเคยออกตัวจากภายในห้องเขาคานแล้ว เขามองศีรษะเขาหน้ามาก
 ไปแนบไว้กับลาหูนองตนในตมหนึ่ง สละมให้เดวทงูาว่าพันกับตัว
 เอง เขานกเต็มอนหนึ่งถนัว เขาคนไม่เหล่านันของ ๆ ของเขา
 ในขณะนั้น เขาบริบองว่าเขาคทเรนนาง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมัน
 ข้างประหลาดเหลือ ทุกสิ่งทุกอย่างมันแต่ความหลอกลวง สิ่งทปรากฏ
 อยู่เฉพาะหน้าของเขาอยู่ทุกวทุกวัน เปรียบเสมือนกับภาพลวงตาท
 ปรากฏอยู่ในความฝัน ในตอนกลางคืนเมื่อเขานอนไม่หลับ เขาเฝ้า
 แต่ระลึกถึงสาวอนชยผู้ ทให้ขนมบั้งขนแรกเขากัน ในดินแดนต่างจากตน
 เธอไม่ค - ไม่กรวดเกรียวและมีไตคนเตนทใจใด ๆ ทั้งนั้น ดวงหน้า
 ของเธอที่เขายังคงระลึกได้อยู่เต็มอนัน ดูเสมือนประหนึ่งว่าเป็นดวง
 หน้าซึ่งรวมไว้ด้วยความเมตตากรุณาและน่ารัก ซึ่งไม่มีอยู่ในดวง
 หน้าอื่น ๆ ใต้เศษเองทงตน เป็นดวงหน้าทช่วยระโลมให้เขามจิดใจ

และมีชีวิตชีวายิ่งขึ้น หลังจากได้ตายมานานแล้วชั่วระยะเวลาหนึ่ง กัน
สงสัยกันว่าความระลึกถึงหญิงสาวที่เขามองมานานเอง เป็นความ
ระลึกถึงโดยทั่วไปของกัมมให้เขาต้องเข็ดคอคาย แค้นในทะเล กนสมมิต
ตัวเองว่า กนฮาเป็นคนที่แสดงความรูสึกจนเกินควร สัมผัสถึง
สัญชาติญาณแห่งความรักจิต จึงมีพลังอำนาจเหนือความสนทวง
ใด ๆ อย่างเทียบกันไม่ได้เลยทีเดียว

“เราทำงานซึ่งใคร่ชอบใจด้วยความขยันขันแข็ง สร้าง
ความประหลาดใจให้คนมาแสวงหาเพื่อรับมรดก ยิ่งทำไปก็ยิ่งกระจ่าง
แจ่มมากขึ้นว่า เราสามารถรับมรดกทั้งในทางโลกและทางธรรม สามารถ
ทั้งในการวิวัฒนาการ และในทางจิตวิญญาณ มีคนมาช่วยทำประโยชน์
ในทางเสียงและระลอกคลื่น เราเริ่มรับการศึกษาโดยเร็ว และแล้ว
โดยปัจจุบันทันด่วนหนึ่งวันหนึ่งคืนในที่สุดจึงค้นพบเรา เขาก็ได้ช่วย
เหลือรอดคนยังไม่ถึงห้าร้อยคนหนึ่งของตาเดวิดแควฟเฟอร์
ไว้ได้

“ลูกสาวคนสุดท้ายของตาเดวิดแควฟเฟอร์ ได้แต่งงานไปกับ
นายวศิศอช หนายความและอักษรเลขประจำตำบลโคลมบูค ซึ่ง
ตามปกติสามีภรรยาคน นี้จะมาพักอยู่กับท่านบิดาผู้เฒ่ามาตลอดครั้ง
ครั้งหนึ่งเป็นเวลาสองสามวัน บุตรสาวคนโตของสามีภรรยาคน นี้
ขณะนั้นอายุยังไม่ถึงสามขวบได้วิ่งออกไปจากบ้านตามลำพัง โดย
สวมเสื้อกั๊กเพื่อนสาวตัวเล็ก ๆ แม่มดน้อยวิ่งตะแคงไปตามสวน

ในบริเวณหมู่บ้าน บินกำแพงเตี้ย ๆ แล้วบังเอิญหัวทิ่มลงไปในบ่อน้ำ
สำหรับให้ม้ากินหญ้า ซึ่งสร้างลึกลงไปจากระดับพื้นบริเวณ
หมู่บ้าน

“ขณะนั้นเจ้าหนูของเราออกไปไกลกวาดชุกกับคนขับรถม้า
ในไร่ซึ่งอยู่ใกล้กับบ้าน และขณะที่เขาย้อนกลับมาตบคันแฉวงไถใหม่
นั้น บังเอิญเราเหลือบเข้าไปทางช่องประตู เราได้เห็นอะไรสิ่งหนึ่ง
สีขาว ๆ เขาเป็นคนมีสายตาสีฟ้าเห็นได้ในระยะไกล และประกอบ
กับขณะนั้นเขาอยู่ในลักษณะท่าเป็ด ซึ่งดู ๆ แล้วคล้าย ๆ กับคน
ม้าเถื่อนอย่างชนิดที่คาดเดาแทบไม่ได้เลย เขามองจากม้า
ที่ก้าวลงจากคันไถ ที่ ๆ ที่ไม่สามารรถอธิบายเหตุผลให้เพื่อนที่ร่วม
งานทราบได้ว่าเขาร่างมืองานที่ระแวกใด เขาร่างพรวด ๆ ไป
ตามแนวคันไถไถไถ แล้วก็ตกลงไปความเอาตามันหมุนน้อยขึ้นมาได้ เรา
ฮัมไปส่งจนถึงวงแหวนของม้าแล้วลุกควานดู ๆ จากไปโดยมิได้
กล่าววาประการใด

“ความจริงมันนั้นไม่สู้ตลกนัก แต่ถ้าหากเขาไม่ใช่เป็นคนมี
สายตาสีฟ้า แม้หมุนน้อยคงจะคงถึงแก่ความตาย โดยสำคัญงาน
หายใจไม่ออก หรือมันจะหนักงหัวทิ่มลงไปตัวโคลนตายอยู่ในก้นบ่อ
เป็นแน่ ตาเด๋มใส่แว่นเฟอริลเลนนิบ ๆ เข้าไปในไร่ ยืนคอยจนกระ
ทั่งม้าลากคันไถผ่านมาถึง แก่ของพันธุเขาแล้วก็เดินกลับบ้านโดยมิ
ได้พูดว่าวาประการใด แต่ว่าหลังจากจวนจะนอนเป็นคืนมา อาหารสำหรับ
เจ้าหนูมันคนนั้นทุกมันจะตองถูกนำไปตั้งไว้บนโต๊ะในครัว ครั้งแรก

นางสาวสแจฟเพอร์ภายในเครื่องแต่งกายชุดดำ จะเดินเข้ามายืนอยู่ตรงประตูห้องนั่งเล่น คอยมองดูเจ้าหนุ่มทำเครื่องหมวยकारจะเบ็็นรูปภาคะบาด ก่อนที่จะทรุดกายนั่งลงรับประทานอาหารด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ก็นั่งเช็ดแ่นว่า นับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาเช่นเคยจกััน ตาเม้าสแจฟเพอร์ก็เริ่มจ่ายค่าแรงงานเขาอย่างสม่ำเสมอ

“กัันไม่สามารถจะติดตามการเปลี่ยนแปลงของเขาได้ละเอียดนัก เขาตัดผมสั้น ออกทรงมหึมาไปมาอยู่ตามถนน เพื่อออกปฏิบัติกรางานเหมือนกัับคนหนุ่มหลายพวกไป พวกเด็ก ๆ ยึดการตะโกนล้อเลียนเขา เขาเริ่มเปลี่ยนเป็นชุดสีส้ม แต่กัังคงมีทพาดงบนตบเททเก็ยจกัับพิธีการทางศาสนา ทั้ง ๆ ที่มิใช่ผู้นับถุ่ศนมากมายหลายคน เขาประหลาดใจในกรัา เพื่วงวัชได้ในวันสัปดาห์ที่มิใช่สัปดาห์หนึ่งก็มิได้เขียนเขียน บัวว่ากัาหมกัันจะรอนรอนนของเขาเสียเลย ทั้ง ๆ ที่ภายในโบสถ์ก็ปราศจากสิ่งนั้ที่เขานับรอนในใจไป หรือว่าเขามิได้โบสถ์เอาไ้ว เพื่อมิให้ประชาชนมาเสวตมณศกัันบอชนกััสะกัระมั้ง บัญญาเหล่านั้นยังคงมีอยู่ในจิตใจของเขาต่อมามีอีกเป็นเวลานาน แม้จนกระทั่งบรรดาบาศคหลวงผู้สอนศาสนาทั้งหลาย ก็ได้สังเกตเห็นทพาดงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งกัันเองก็เชื่อว่าบรรดาสุภาพสตรีสวย ๆ ต่างได้พยายามเตรียมพร้อมที่จะหาโอกาสบรรมบมณั้สั้ของเขายู่แล้ว แต่อย่างไรก็ตามบรรดาสตรีเหล่านั้นไม่สามารถจะขยับขยับ หรือเปลี่ยนแปลงต้นตานเดิมของเราได้งวั้ ๆ นั้ก แต่ดกัังระนกันก็ตาม เขามิพฤติการไปไกลถึงกัว่านั้ นั้คือเขาได้ปลดเอาสายสร้อยโลหะที่แขวนเครื่อง

หมายกางเขน และเหรียญทองเหลืองขนาดเหรียญหกเพนนีอีกสอง
 ตามเหรียญที่เราห้อยคอออก แล้วแขวนมันไว้ที่ข้างเตียงนอน และ
 ยังมีผู้ โดยนเราสวดมนต์ขอพรพระเจ้าด้วยเสียงอันคง และเชื่องช้า
 ชัดถ้อยชัดคำ ท่านเองเคยพบกับเราเคยเห็นใบคำผู้เฒ่าของเราเองปฏิบัติ
 นำบรรดาสมาชิกทุกคนในครัวเรือน ซึ่งต่างก่นกุกเข้าปฏิบัติอยู่แทบ
 ทุกเวลาเช่นตลอดมา แม้แต่เวลาที่เราทำงานก็ยังนิยมสวมกางเกงผ้า
 เป็นริ้ว ๆ และเสื้อหลวม ๆ อยู่กับพวกคนอาศัย จนกระทั่งบรรดา
 คนที่เดินผ่านไปมาบนถนน ก็อดที่จะเลื่อมใสของเราด้วยความประ
 หลาดใจเสียมิได้ มันเน้นนัยด้วยเครื่องแต่งตัวที่อยากจะเปลี่ยนแปลง
 ได้ ซึ่งผลที่สุดใคร ๆ ต่างพากันเดินไปในลักษณะและท่าทางของเรา
 ไปเอง แต่สำหรับตัวเราหาได้สนใจศาสตร์บรรพชาคนเหล่านั้นแม้แต่ประการ
 ใดไม่ ความแกล้งคล่องตัวของเรา การเดินเตี้ยไปเตี้ยมาของ
 เรา ผิวเนอฮันตามคอกบิวี ดูเหมือนพวกเพื่อนบ้านข้างซ้าย ตลอดจนนิสัย
 อันเคยชินที่เราชอบสวมเสื้อแปะเส้าไว้ที่หัวไหล่เพียงข้างเดียว แบบ
 เสื้อคลุมของทหารม้าชูชิวัว ในตอนเย็นที่อากาศอบอุ่น ตลอดจนอา
 ทักบักวีชาติที่เรากระโดดข้ามริ้วอย่างคล่องคล่องตัวของมัน ต่างก็เป็นที่
 ขสมรกับกันว่า เรามีความเป็นอยู่ผิดแปลกแตกต่างไปกว่าชาวบ้านใน
 บริเวณนั้นเป็นอย่างมาก ในเวลาอาหารเย็นไม่เคยมีชาวบ้านคนใด
 นอนหงายข้างมืองูเท้าอยู่บนสนามหญ้า ไม่มีชาวบ้านคนใดเดินร้อง
 เพลงหงิง ๆ ออกไปสู่ทุ่งไร่ สำหรับกันเองนั้นกันเคยได้ยินเราร้อง
 เพลงด้วยสำเนียงเสียงดังสน ได้ยินมาจากทุ่งเสียงแคะตรงเนินลาด

แห่งเทือกเขาโน้นบ่อย ๆ เสียงเพลงของเขานั่นมีสำเนียงควดญควาง
 บางครั้งก็แผ่วเบา นุ่มนวลเหมือนเสียงนกตัวเล็ก ท่านเองเพลงของเขา
 เราจะไม่เคยได้ยินเขาร้องกันนัก นอกจากจะได้ยินท่านเองร้องนกกัอยู่ที่
 ในป่าเท่านั้น เรื่องนี้ทำให้กษัตริย์สับสนงงเป็นอันมาก เขาเป็นคน
 ประหลาด มีจิตใจบริสุทธิ์เพียบพร้อมด้วยคุณงามความดี แต่ทว่า
 คนดีเขียงเขากลับกลายเป็นคนป่าเถื่อน ซึ่งไม่มีผู้ใดต้องการคบหา
 สนิทสนม เขาควรจะเป็นคนในเชื้อชาติไหนต่างหากจากโลกของมนุษย์
 คำพูดอันรุนแรงตรงไปตรงมาของพระเจ้า ทำให้ทุก ๆ คนต้องสะดุ้งงง
 จนกระทั่งใคร ๆ ก็พากันเว้นเสียเขาไป สันปัดขวานไล่สาธิต เย็นวันหนึ่ง
 มีภรรยาคู่หนึ่งอยู่ในวังแห่งหนึ่ง เธอได้สร้างความคิดเองให้เกิด
 ขึ้นแก่ทุก ๆ คนในท้องถิ่น ด้วยความที่เธอฟังเพลงที่ตามท่านเองเพลง
 แห่งเชื้อชาติของเธอ สันปัดขวานต่างพากันขับขับ จนกระทั่งเขาต้อง
 หวุดกายลงนั่งด้วยความประหลาดในจิตใจ เพราะระหว่างนั้นนาย
 เปรมเบสคนเขมรตัวดำตัวขาว กับนายฉวนเขมรตัวขาวตัวดำเคย
 ตลกดคนบรรพตผู้มั่งเงินอีกหลายคน ต่างก็ต้องการที่จะนั่งคมเบียรอยู่
 อย่างเงียบ ๆ ในยามเย็นเท่านั้น ครึ่งหนึ่งเขาพยายามแสดงลวด
 ลายกาวเต็นว่า ห่องซึ่งมีแต่ทวยภักศละคลั่งเต็มไปด้วยผู้ละของฮัก
 ครึ่งหนึ่ง เขากระโดดลุกขึ้นดลเอาไปประหวาง โต๊ะที่ตั้งเรียงรายเป็น
 ทิวแถว เคาะต้นรองเท้าระว่วลงไปในพื้น เพื่อยังเท้าข้างหนึ่งไปดวง
 หน้าตาเดาเปรมเบส แล้วเหวี่ยงสาธกข้างหนึ่งออกไป พร้อมกับเปล่ง
 เสียงร้องดังลั่น กระโดดหมุนตัวอยู่ไปมาบนต้นเท้าเพียงข้างเดียว

แล้วชุมชนตติยเหตุนี้แหละ ตอนนั้นขายแปลงหน้าอกคนหนึ่งกำลัง
 นงคเมเหลาอยู่เริ่มตบถลาบานด้วยความโมโห เขาขาดแก้วเหล้าโครม
 ลงไปบนโต๊ะขายเหล้า พอดีกับขณะนั้นเจ้าหนุ่มของเราได้กระโดดขึ้น
 ไปบนโต๊ะตัวหนึ่ง แลดูเริ่มเดินเป็นจังหวะอยู่ท่ามกลางบรรดาแก้ว
 เหล้าที่ตงเรียงรายอยู่บนโต๊ะ เป็นเหตุให้เจ้าของร้านต้องลุกขึ้นไป
 ร้องห้าม เพราะเขาไม่ต้องก้าว ให้มีการแสดงอย่าง โสด โฉมในโรง
 เหล้า คนเหล่านั้นต่างช่วยกันดึงเขาออกมาจากโต๊ะ หลังจากดื่ม
 เหล้าไปแก้วหนึ่งหรือสองแก้วแล้ว คนของนายสแกฟเฟอพยายาม
 ทักว่ากล่าวตักเตือน แต่กลับถูกเขาลงมือไปผลักไปจากห้องโดย
 ถูกตอชเสียนคราเดียว

กันเขอาจจะ ลักชิงเขาแต่ลวกรอระบอบคน แต่เขาก็เป็น
 คนมักบ่น พร้อมกับมาตีใจจนแรงเริ่มเคียดกับร่างกายอันแข็งแรง
 ของเขาเหมือนกัน เขาเคยมีความทักขุ่นที่กระเจิงยั้งฝั่งแน่นอยู่
 ในความทรงจำของเขาเป็น แต่เพียงความฝันร้ายของผากวอระบอบ
 เหลือไว้ให้เขาจนบัดนี้ ณ บ้านเกิดของเขาอยู่ไกลนัก และเขาคง
 เขากไม่มีเวลาไปตรวจหาที่ทะเลเดินทางไปสู่ประเทศอเมริกาอีกแล้ว กัน
 เคยอธิบายให้เขาฟังว่า ไม่มีที่ไหนเลยในโลกนี้ที่จะมีแร่ทองคำวาง
 กองไว้บนพนักพร้อมที่จะหยิบด้วยเขามาได้ง่าย ๆ นึก แต่แล้วเขา
 กลับถามกันว่าจะให้กลับมาซื้อเปล่า ทั้ง ๆ ที่เขาได้ขายจิวหนึ่งตัว
 มาแล้วสองตัว และกับแผ่นดินอีกหนึ่งแปลงเป็นกำไรลงทุนออกเดิน
 ทางท่องเที่ยวมาในครั้งนี้ โดยมี ได้มีสิ่งใดลับแทนบ้างที่เขยอหรือ

ดวงตาของเขาครอครองอยู่ด้วยน้ำตา เจตสิกของเขาหวนระลึกไปถึง
 เพราะที่กรรมที่เขาได้ประสมมาจากท้องทะเล กลับประคองขึ้นมาพร้อม
 กันนั้นอีก บางครั้งเขาจะไม่ลงนอนกว่าห้าวันให้อยู่กลางสนาม
 หลญา แต่บางครั้งเขาสวมหมวกเอียงเพื่ลู่รูดกับคองการให้ลมโกรก
 มั่นสมองของเขา พร้อมที่จะประลองความมั่งคั่งบุญญาของกันต่อไป
 เขาได้พบชมทองอย่างแท้จริงแล้ว นั่นคือจิตใจของสาวันน้อยเอม-
 พ็อดเตอร์ คือชมทองอันมหาศาล ซึ่งอยู่ในหัวใจปรารภนารองคนทอ
 ไป และเขาได้ทำดวงใจดวงนั้นไว้แล้ว เขากลางกับกันอย่างผู้ชนะ

“เขาได้รับนามสมัญญาว่า แฉ่งโก ซึ่งเขาอธิบายความหมาย
 ของคำว่า จอหนน้อย แต่บาทเขาเคยขบรังแล้วครั้งเดียว เขา
 เป็นชาวภูเข่า (ตามตำหน่งภวหรือชาตของเข่าซึ่งคล้าย ๆ กับว่า
 ภูเข่า) เขาเคยวิงวอนเป็นนามสกุลของเขาเสียทีเดียว นี่เป็นร่อง
 รอยอันแสดงให้เขาเห็นว่า ชีวิตของคนเข่าจะสมบูรณ์ กตมเมื่อได้ชน
 ทะเขียนสมรสแล้ว โดยเหตุนี้ชื่อว่า—แฉ่งโก—ภูเข่า ซึ่งถูกจารึก
 ไว้โดยนามอของพระผู้ทรงคิดเองเสียทีเดียว ทางผ่านสายนั้นได้ถูก
 สว่างขึ้นมาโดยผู้ หรือศจวตจากเวธแตกภูนี้ โดยเหตุนี้เขาจึงถือว่า
 เส้นทางสายนั้น เป็นสัญญาลกษณอันสำคัญส่วนหนึ่งในพฤติกการตอน
 นี้ ซึ่งคือไปจะเป็นอนุสวณ ไหระตักถึงนามของเขาตลอดไปอย่างมม
 วนตมเตือน

“ชีวิตแห่งการเป็นลูกจ้างของเขาสิ้นสุดลงในตอนหนึ่ง นับ
 ตั้งแต่เขาได้ก้าวขางเข่าสู่วงการสังคมอย่างล้นหลามตอสนตราวย เรือง

มันเริ่มขึ้นเมื่อเขาขอสารบบบนชาติหนังสือจากตลาดในตำบลตานพืด
 มาฝากเอ็มพืดสเตอร์ การขอของในบ้านเมืองของเขาทำกันอย่าง
 แกะต้องไปขอรับบนจากร้านของชาวยิวในวันดีคตลาด กันเองไม่รู้
 ว่าหญิงสาวจะใช้รับบนนั้นไปทำอะไร แต่สำหรับตัวเขานั่นเขาคิด
 ของเขาว่า ความปรารถนาดีของเขาควรจะทำอย่างไรเสียก็คงไม่มี
 หวังแน่

“ความเข้าใจของกันเองก็ถึงบางอ้อ เมื่อเขาประกาศความ
 ตั้งใจที่จะแต่งงานของเขาออกมาให้ แล้วอึ้งงวี่ ความหวังของ
 เขาเป็นอันไร้ประโยชน์ จะให้กันเสีย สอนทนายทว่าคักตัวใหม่ละ ?
 เขาเป็นคนที่ประชาชนเคารพตามเมืองเล็กยี่ตึกเทศยังหนา ในวันนั้นผู้
 หญิงแก่ ๆ ในหมู่บ้านทุก ๆ คณต่างก็ฮือฮือเตรียมพร้อมตมมีมา นาย
 สมิทกรากเข้าไปหาเขาใกล้ ๆ บริเวณเวที ตบปวงว่าให้เขามาให้บอก
 แกะจะดีให้หัวแตก แต่เขาคิดบนันกับทนายทว่าคักกับอัย ๆ บนริมฝีปาก
 ดวงตาอันดำโตของเขาเองมองดูสมิทกรากจะบอกว่า คำขอของนาย
 สมิททนนไม่มีความหมายสำหรับคนเช่นเขาเลย นายสมิทได้เตือนหญิง
 สาวว่า ถ้าเธอชนแต่งงานกับคนที่มีตมตมตมผิดแปลกกจความมนุษย์ธรรมคา
 เช่นเขาแล้ว เธอจะต้องเป็นบ้าตายอย่างแน่นอน แต่การกลับตรงกัน
 ข้าม แทนที่เธอจะเรื่อพัง กลับปรากฏว่าขณะใดที่เธอได้ยินเสียงเขา
 ผีปากเรียกออกมาจากพุ่มไม้ ซึ่งอยู่ห่างออกไปจากบ้านประมาณ
 ไม่นกขวงรังสองแล้ว เธอจะวางมือทุกสิ่งทุกอย่างที่ก่าตั้งพักค้างอยู่
 เธอจะปลดอัยให้นางสมิททนนมองตาค้าง - แล้วจะรีบวิ่งออกไปหาเขา

ทันที ในตอนนั้นนางสมิทจะตะโกนคำเธอว่า เป็นผู้หญิงสาวเร็วไม่
 มียางตาย เธอจะไม่ได้ออกว่าประการใดทั้งนั้น เธอไม่พูดอะไรกับ
 ใครทั้งนั้น มุ่งหน้าไปตามทางของเธอ เอาหัวชนลมคือการเรียกร้อง
 ของคนทุก ๆ คน ดูเหมือนว่าในสันแผ่นดินนั้นมดก้นกับหลอนเท่านั้น
 ที่เห็นว้าขายคนนั้นเป็นคนดี มีลักษณะงดงามอย่างแท้จริง เขาเป็น
 คนที่ถุกขนยศา ถึงแม้จะดูเป็นคนบ้าเถื่อน แต่ก็มีบุคลิกลักษณะ
 บางอย่างที่น่าขนลุก น่ากลัวน่าประหลาดใจทุกครั้งที่เธอ
 มาหา นางจะต้องคิดว่าภักดีสาวเสมอ ถึงแม้จะเป็นบ้า ถึงแม้จะรู้อะไร
 หนึ่งหลายอย่างก็ได้ ก็ทำไมไม่รักใคร่เสีย นางพินเคยบอกกับ
 ลูกสาวว่า ลูกเอ๋ย ผู้ชายคนนี้จะกลายเป็นคนสติกลับหัวหงกเป็นแน่ !
 เหตุการณ์คงเกิดขึ้นในบริเวณเวียง ๆ นั้นคนเห็นกันก็สองเดินคดงกกัน
 ไปตามถนน เธอจะอยู่ในเวียงแต่กายของเธอกลับเข้ามาขบขอย หมวก
 บักจนหนักสีดำ ร่องเท้าบักเลวไม่พริกเพร็ก ล้วนดูมีอินชาว
 สะอาด ชนิดที่จะจับขนยศาแก่เขา ในระยะทางห่างกันเป็นร้อย ๆ หลา
 ที่เดียว สำหรับฝ่ายชายนั้นเล่า เธอของเราจะห้อยอยู่ทรวงไหล่ข้าง
 หนึ่ง เขาจะเดินเคียงข้างเธอไป สายตาของเขาจะชำเลืองจับอยู่ที่
 หญิงสาวผู้ มัจฉาใจราวกับทองคำอันสนค้า ก้นเขงกัประหลาดใจนักกว่า
 เขาจะแลเห็นร่างของเธอกระจ่างชัดในสภาพใด โดยเฉพาะสำหรับ
 เวียนร่างซึ่งผิดกว่าบรรดาหญิงทั้งหลายซึ่งเขาได้เคยเห็นมา เขาไม่มี
 ความสามารถที่จะคิดสันใจได้ หรือบางทีอาจเป็นเพราะเขาส่งสาร
 เธอจนไม่สามารถจะทำลายร่างกายอันบริสุทธิ์ผุดผ่องของเธอก็เป็นได้

“บางครั้ง แยกก็ ก็ตกอยู่ในสภาพ ที่ทนทุกข์ทรมานบ้าง เหมือนกัน ในบ้านเมืองของเรานั้น เวลาแกะแต่งงานแก่จำเป็นจะ ต้องหาเมียแกะซึ่งเป็นคนแก่ๆ ช่วยจัดการให้ อย่างไรก็ตาม วันหนึ่งในตอนนั้นเขาเป็นคนเลี้ยงแกะของศาเตมาส์แคว์เฟอร์ ร่วมกับฟ็อสเตอร์ท่ามกลางฝูงแกะในทุ่งนา เขาอดทนอดกลองมาถือไว้แล้วสำรวจภาพ ความจริงกับบิดาของหญิงสาว ซึ่งศาเตมาส์ฟ็อสเตอร์ก็กล่าวแต่เพียงว่า ฉันคิดว่าถ้าลูกคนจะแต่งงานกับใครสักคน เขาจะเป็นคนเขื่ออย่าง ระวังๆ ทีเดียว” ศาเตมาส์ฟ็อสเตอร์เคยกล่าวไว้ก่อนที่นางจะ ตอนนั้นเขาบอก หมวกจรนสวมลงบนศีรษะ” คงมีของเหล่านี้มาวางวางศาตันคำเป็น ประกาย คล้าย ๆ กับวงของทะเลที่คอยให้เขาไปค้ำยัดจะนั้น เขา ผูกปากเรียกสนธิ ครั้นแล้วเขาก็ถอนตัวไป” ทั้งนั้นทำงานอยู่ ตามลำพังคนเดียว ส่วนวันอื่น ในครัวมีครัวของเขาฟ็อสเตอร์นั้น แน่นขนัด ต่างก็ไม่ยอมที่จะให้หญิงสาวตั้งวางตัว ไซโตไป เอมิเคย หาเงินได้เท่าไรก็ให้หมดหมด แต่ศาเตมาส์ฟ็อสเตอร์มีนิสัยอย่างหนึ่ง คือ เป็นคนไม่ชอบทำงานหนักประเภทนั้น เขาชอบรับว่าเจ้าหนุมของเขา เป็นคนเหมาะแก่งานประเภทเลี้ยงแกะ แต่ไม่เหมาะในการที่หญิงสาวๆ จะเขาเป็นศิว ประการหนึ่งก็คือ เขามีสันดานเขี้ยวขึ้นในอันที่จะแสดง ตัวเองว่าเป็นคนใจแข็ง และอีกประการหนึ่งคือว่า บรรดาคนต่างชาติ เช่นเจ้าหนุมของเรานี้ บางครั้งมีการอุปถัมภ์แปลก ๆ คือผู้หญิง เช่น บางทีชอบอุ้มผู้หญิงไปในทีใดทีหนึ่ง หรือบางทีตัวเองก็งัดหลบหนี หนีไป การกระทำดังกล่าวนี้ไม่เป็นที่ปลอศภัยสำหรับผู้หญิง ศาเตมา

แก่งต้อนลูกสาวแก้วว่า บางทีเจ้าหนุ่มของเราอาจจะมีความคิดวิปริต
อะไรกับเธอสักอย่างก็เป็นได้ แต่หญิงสาวมิได้ตอบว่าประการใด ชาว
บ้านตำบลนั้นเขาพูดกันว่า ดูราวกับว่าเจ้าหนุ่มคนนั้นได้กระทำอะไร
สักอย่างแก่งต้อนแล้ว เขาพากันปรึกษาหารือเรื่องนี้อย่างใกล้ชิด
มันเป็นเรื่องที่น่าคนเต้นมาก ครั้นแถวหนุ่มสาวคนต่างก็ "งูมื่อ"
หนีไปลอยก้น ทามกลางเสียงคัดค้านไม่เห็นด้วยทมิอยู่ โดยรอบด้าน
หลังจากนั้นตั้งทศวรรษมาแล้ว

"กันเขาไม่ซอกกา ตาเตมาตแวงฟเฟอวระเกยวของในเรือน
อย่างไรบ้าง ในฐานะที่เห็นผู้มีความดีและคุ้มครองลูกจ้างชาว
ต่างดาวผืนของแก่งต้อนอย่างรักพวย เวชมนเป็นรองเกยวแก่การ
ปกครองทหาร ระนณ เมลเตกตมณษัง โทณ ระงนรณถามนายสาว
ของเขาตามอวรมณษัง (ในรายคนนำสาวจันแฉฟเฟอวระว่า นายสาว
เตมธ) ทงนคเฟอทวอวระเคมการอวชยาดให้เขาพอแต่งงาน ล้วน
สแฉฟเฟอวระเมธ โดยนเขาเสาเวงเทพทงนงเฉยนงพงชยั นาน ๆ
ก็เอาแต่พยักหน้า เจ้าหนุ่มเกิดไม่ไหวจนมากตะ โทณเข้าไปข้าง ๆ หู
ของนาง แต่นางก็มีได้แสดงท่าทางแปลกประหลาดนับแต่ประการใด
ได้แต่แสดงท่าทางเคร่งขรึมอยู่สักครู่ แล้วก็พูดโพล่งออกมาด้วยความ
พิศวงงงงวยว่า คนอย่างเขานี้ คงไม่มีผู้หญิงคนใดมาแต่งงานด้วย
เป็นแน่!

"นางสาวสแฉฟเฟอวระคนนั้นแหละ ที่มีใจ กรุณาแก่เขาเป็น
อย่างมาก แต่ต่อมาอีกสองสามวันการกลับปรมาภักดิ์ว่า ตาเตมาตแฉฟ-

เพอร์โต โทกระท่อมหลังหนง (หลังทกเห็นในตอนเช้าวันนั้นแหละ)
พรอมกับทคนแปลงหนง ซึ่งมเนื้อทราว ๆ หนงไร่ ให้เป็นสทช
ครอบครองแก่เขาโดยเฉพาะ วิลค็อกซ์เป็นผู้ชอกโฉนด ซึ่งกนยงจำ
ได้เขาบอกกนว่าเขาคใจกทได้ปฏิบตเรื่องนให้เสร็จไปได้ด้วยดี ใน
โฉนดกนมีข้อความบงทกไว้ด้วยว่า เพื่อเป็นการตอบแทนที่ช่วย
ชีวิตเบอริธา วิลค็อกซ์ หลานสาวทกรของชาวเจ้าใจได้!

“เพราะเหตุนี้แหละ ที่เสียบกนจึงไม่มีอำนาจใด ๆ ใน
โลกนทจะบงกนมี โทคนทงสองแต่งงานกนไว้ตลอดเลย

“เธอหงใจได้ฉันเธอยังชอกทนายชอกตา ทุก ๆ วันจะ
มีผู้เห็นเธอออกไปพบกับเขาในครุฑย่น ๆ เธอจะนั่งเหม่อลลชย
คอยดูไปตามถนนที่เขากองเงินมา และโดยมากเธอมักจะเดินย้าย
กนฮมเพลงตามท่ามฮนพหรนรตของเธอยังชอกตา เมื่อลูกชาย
คนแรกของเธอเกิด เธอได้ส่งความบงทกรของเพลงและจาประบำ
ตามทงของเพลง ‘จาและมา’ แต่กนมักจะถูกชามาอย่างไม่มีเยอโยเช่น
เคยเสมอ ๆ ประชาชนพากันแสดงความสงสรวถ้าหากจะมีผู้ทงกน
ได้แต่งงานกับเจ้าชอกตาไรลนตวันน แต่เขาก็ทำได้สะล่งสะเทอนแต่
ประการใดไม่ เคยจนมชยคนหนง (เขาคยโมอวดกน) ซึ่งเขา
สามารถจะร้องเพลง และคูกนได้ตามภาษาแห่งชนชาติของเขาเอง
ทงยงเตนระบำทำเพลงกนได้ชยงทุกคช

“แต่กนเองก็ไม่มี สำหรับกนมีผู้ชอกว่าเราไม่สู้จะมีบทบาทอะไร
มากนัก เราแสดงอาการนอบน้อม คองค้ำเราเสมอจนลงผิดกนว่าละ

ที่เรายูตต่อหน้าคนอื่น ไม่ต้องสงสัยเลยละความมั่งคั่งแห่งเกิดขึ้นใน
ห้วงคิดคำนึงของเขา แต่เดี๋ยวนี้คนรู้สึกกว้างลอมแห่งเคราะห์กรรม
ค้อย ๆ วัตรจึงเข้ามาโดยรอบข้างเขาแล้ว

“วันหนึ่งก็พบเขาตรงเชิงเนินเขาพัลพอร์ด เขามองกับกัน
ว่า พูตถึงผู้หญิงมีหน้าซันนิก ซึ่งความจริงกันเคยได้รู้เรื่องภายใน
ครอบครัว ภายในสภาพผิดแผกแตกต่างกันอยู่บ้าง คนโดยมากกล่าว
กันว่า เฮมพัลพอร์ดเคยรักกันมาแต่เด็กได้รู้จักสนิทสนมแท้จริงของผู้ชายที่
เขยได้แต่งงานด้วยแล้ว เขานั่งหมอบอยู่ตงทะเลด้วยท่าทางอัน
แปลกประหลาดที่ทะเลสาบซันนิก วันหนึ่งวันหนึ่งที่เขานั่งกล่อมลูกอยู่
ที่หน้าประตูด้วยทวนแสงเพลิงกล่อมลูกที่ซันนิกของเขานั่งภาวเขา ภรรยาของ
เขายองเขามาแย่งเขาลูกด้วยอีกในใจของเขานั่งภาวเขา ดูเหมือน
หลอนจะได้เริ่มคิดได้ใจแล้ว เขากลับมาเป็นภักดีลูกชายของตัวเอง
แล้ว พูตถึงผู้หญิงมีหน้าซันนิก และนั่งแต่ในเวลาที่เขาสวนมนต์
ด้วยเสียงอันดังในตอนเฮน เขาก็เคยเจอกะไรเขาเขาเข้าเหมือนกัน
ทำไม ? ก็เพราะเขาหวังที่จะให้ลูกชายได้จัดทำนามองสวดของเขาให้
ซันนิกเขาเคยช่วยกับที่เขาเคยสวดตามท่านบิดาผู้เฒ่าของเขา เมื่อครั้ง
เขายังเป็นเด็ก—ในบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเอง และกันเพิ่งจะได้
ทราบเดี๋ยวนี้เองว่า ที่เขาเคยพูดว่าเดี๋ยวนี้เขามารายคนหนึ่งซึ่งต่อไป
เขาจะพูด และร้องเพลงด้วยได้อย่างถูกต้องกันตามท่านองเพลงแห่งชน
ชาติของเขาจริง ๆ นั้น ที่แท้ก็ลูกชายของเขาคนนั้น ซึ่งกว่าจะได้
ก็ถึงจะกินเวลาอีกนาน ก็เพราะเหตุใดเจ้าภรรยาของเขาจึงจะไม่เห็น

ด้วยกับความคิดของเขา ทั้ง ๆ ที่เขาก็ไม่สามารถจะเปิดเผยให้นาง
ทราบได้ แต่ข้างมันเถอะ คือไปเรื่องมันก็จะผ่านไปเอง เขากล่าว
กับกันเช่นนี้ ครั้นแล้วเขาก็ทำคอเอียงอย่างท้อแท้ ยกมือขึ้นคบบอก
เป็นเชิงแสดงให้เห็นว่า ภรรยาของเขาไม่มีจิตใจที่นัก ใจไม่ดำ ไม่
ดี เบื่อเสีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีจิตใจเอือมเฟือแผ่แก่คนยากคนจน
ทั่วไป

“กันเดินจากมาด้วยหัวใจที่ปรวนแปรอยู่ระยิบระยับแปลกผันแก่กัน
สงสัยกันว่า นิสัยอันผิดแปลกแปลกประหลาดของเขานั้น จะมีใคร
ล่วงรู้อะไรหรือไม่ว่า มันเกิดขึ้นมาโดยต้นตอที่มาจากของของเขาเองอย่าง
ไรหรือไม่ กันสงสัยจริง ๆ.....”

ถึงตอนนั้นคนหมอบเข็นครุมาทหน้าตวง ของมันล่องออกไปทพน
นาสเรียวควมในท้องทะเล ซึ่งกำลังมีลมที่ปั่นป่วนจะตอกวงเข่าพัด
พัดกับชายฝั่ง—ในสภาพที่คล้ายกับพวกไรต์เดินแรง ท่ามกลางแห่ง
ความคิดคำนึงถึงความรัก และความรักในอีกตอย่างมิได้ผิดเพี้ยน
“มันเป็นเรื่องของความรู ในแขนงจิตวิทยา” เขาหันขวับมาทวงผม
พร้อมกับกล่าวต่อไปว่า “มันมีทางเป็นไปได้ เป็นไปได้จริง ๆ”

เขานั่งเงยบอชูชครุทรวงแล้วก็กล่าวต่อไปว่า

“ต่อจากนั้นกันได้พบว่าเราไม่สู้จะสบายนัก—เราป่วยเป็นโรค
เกี่ยวกับปอด ความจริงเขาเป็นคนมีกบ้น แต่คนก็ล้ากล่าวได้ว่าเขา
ยังไม่ชินกับอากาศเท่าที่คนเคยคิดไว้ ระหว่างนั้นอากาศหนาวอย่าง
ร้าย จึงก็เป็นของแน่นอนล่ะว่า บรรดาคนชาวภูเขา เมื่อมาเจอ

สภาพแบบนั้นเข้า ย่อมเกิดความรำลึกคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนด้วยกัน
ทุกคน อีกประการหนึ่งความคับแค้นใจที่เขามียุบเย็นแหละเป็นเครื่อง
บันดาลท้อแท้ใจเขาลงโดยสันเชิง ขณะนั้นเราเขนกายลงนอนอยู่บน
เตียงถักขนสัตว์ ภายในเครื่องแต่งกายครึ่งท่อน

มีโต๊ะตัวหนึ่งคลุมด้วยผ้านามนิลดา ตั้งอยู่กลางห้องเล็ก ๆ
ทพนห้องมีเปลหยาบ ๆ วางอยู่ นอกจากนั้นก็มีภาชนะภาคว่างเตช
พื้นโศ โขมวงวางอยู่บนพื้นไม้สัก ๆ ก็ออกไปเป็นผ้าอ้อมเด็กตก
อยู่บนลูกกรง ห้องนี้คือห้องราชตระกูล มีประตูเปิดออกไปทางคาน
ในสวน ซึ่งก็คิดว่าแก่คนไหม้แล้ว

“ขณะนั้นการไปของข้าพเจ้าประมาณ ถึงขนาดนอนเพื่อ
ภรรยาของเขานั่งอยู่บนเตียงที่วางออกคานหนึ่งห้องใต้ คงตาสนาตาล
ซึ่งมีนาศาคตสเป็นางของเขานั่งอยู่ที่บนหน้าลาน ก็ถามเธอว่า ‘ทำไม
ไม่พาเราขึ้นข้างบนเดี๋ยว หลอนสะตงนตง ๆ’ พร้อมกับหันมาตอบว่า
‘เฮ้ คิดมันไม่กล้านงอยู่กับเราข้างบนนะ’

“ก็นให้คารแวงแก่เธอตามสมควร แล้วก็ออกไปข้างนอก
แต่กนกลางกับหลอนตงทวงหนึ่งว่า เราควรจะขึ้นไปนอนบนเตียงบน
บน หลอนมชายมีออย่างอ่อนระอาใจพร้อมกับตอบว่า ‘คิดนทำไม่ได้
คิดนทำไม่ได้ เราพูดอะไรเรื่อย ๆ อยู่ก็ไม่รู้-คิดนฟังไม่รู้เรื่อง’ คง
จะเนื่องจากความทรงจำเกี่ยวกับคำพูดต่าง ๆ ซึ่งกล่าวขวัญถึงสามี
ของเธอในทางที่ไม่เป็นมงคล ยังคงสะท้อนก้องอยู่ในหูของเธอ ทำ
ให้เธอนั่งดวงตาเหม่อลอย ก็นะโงกเข้าไปข้างหูเธอใกล้ ๆ ดวงตา

ของเธอสองครึ่งหนึ่งเคยมีแวบหวานสดชื่นนั้น บัดนี้ขุ่นมัวทึบดำเข้มมอญ
ด้วยนาตา จนเธอไม่สามารถจะมองเห็นกันได้ชัด ทั้ง ๆ ที่เธอกำลัง
จ้องมองคู่กันตาเขม็ง กันรู้อาณาขณะนั้นเธอดังไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

“เขาเป็นอะไรคะ?” เธอถามกันด้วยอาการค่อนข้างประ-
หมา ความจริงดูเหมือนเขาไม่ได้ป่วยเป็นอะไรมากนักนะ แต่ทำไม
ถึงเป็นอย่างนี้ คุณไม่เคยเห็นใครเหมือนอย่างนี้มาก่อนเลย”

“นี่เขาคิดว่าเขากำลังทำผิดไป” คุณถามอย่างชักโมโห

“คุณไม่รู้อะไรจะทำอย่างไรคะ” เธอกล่าวตอบเสียงเนือย ๆ
และพร้อมกันนั้นเธอก็พนมมือและเหลียวขวามือแล้วจ้อง
คิ้วหนักลวดเหลือเกิน เธอขอให้คุณยกสีกาให้เขา คุณไม่เข้าใจว่า
ทำไมเขาจึงพูดเช่นนั้น

“คุณจะไปไหนเพื่อนบ้านเขาอายุเป็นเพื่อนใหม่” คุณถาม

“โอ้คุณคะ ไม่มีใครเรามาเหลียวแลหรอกคะ” เธอกล่าว
พึมพำเบา ๆ ท่าทางเซอมนิ่งลงทันที

“กันแนะนำให้หลอนคอยระวังคุณแต่เขาโหด เท้าที่จะทำได้
เพราะกันจะต้องกลับอยู่แล้ว หน่วงหนางครึ่งหนึ่งมีความใช้ชุกชุมนัก
กันจะต้องไปเยี่ยมคนใช้หลายแห่ง และก่อนที่กันจะได้พ้นออกมาจาก
ประตูบ้าน เธอจึงตะโกนตามหลังมาว่า ‘อ้อ คุณหมอคะ’ คุณคิดว่า
ว่าเขาจะไม่พูดสักวันคะ”

“ต่อจากนั้นกันก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง เพราะกันไม่เห็น
เมื่อกันออกมาถึงเชิงบันได เห็นหลอนยืนฟังประตูเฉยอยู่ ตาเหม่อ

มองลงมาทางถนน

“คนวันนนอากาศไรของเขาสูงจน

“เขานอนเกลือกกลาง ร้องครวญครางอยู่ตลอดเวลา ส่วน
เขกนั่งอยู่บนเก้าอี้ มีโต๊ะกนกลางระหว่างตัวเขกกับสามเฝ้ามของค
การเคลื่อนไหวของเขา เฝ้าฟังคำพูดแทบทุกคำด้วยความหวาดกลัว
อย่างปราศจากเหตุผล เขกคงเปลื้องเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ ตัว ระหว่าง
นั้นเขกมิได้คิดถึงสิ่งใด นอนด้วยความรู้สึกตามสัญชาตญาณแห่ง
การเป็นมารดา และความกลัวของโรโรคผล

“ทันใดนั้นเขกก็หลับในทันใด เราเออมีอาหารนาคนม แต่หญิง
ผู้ภรรยาหาได้เคลื่อนไหวแม้แต่ประการใดไม่ เธอไม่เข้าใจคำพูดของ
เขา ทั้ง ๆ ที่เขกกำลังทวีโรโรคเป็นภรรยาของเขาแล้ว เขานอนคอย
สายตาคงจับอยู่ตวงหนึ่งขงมือ ความไร้ใจเขกกำลังรุนแรง เขา
แปลกใจในการที่ภรรยาของเขาไม่คอย แลเห็นอยู่ไม่ไหวเขารองตะ
โกนออกไปอีกว่า น้า รอนานกนหนอย

“เขกคว่ำอกมากอดไว้ แล้วพรวดพรวดคลุขนขนตะตั้งนั่งขย
ที่เขกพูดกับเขกด้วยนาเสียงตะโกนอย่างลุดันนั้น แทนที่เขกจะเข้าใจ
กลับทวีความกลัวในอาภักภักภักขงคนประหลาดคนนขงขนออกเม้น
อันมาก กนเขกจะเขกขงจะได้พูดกับเขกเป็นเวลานาน เขกขงจะรอ
ร้องขอ อธิษวอน ขูขญู ะไรต่าง ๆ นานาที่จะทำให้เขกเข้าใจภาษา
ของเขกและเขานำมาให้เขกกัน แต่หลอนมอกกว่าหลอนทำไมรู ไมข

อยู่ตงเป็นเวลานาน ทำให้เราเกิดโมโหสุดขีด

“เราลุกขึ้นมาแล้วตะโกนสุดเสียงออกไปคำหนึ่ง จะตะโกนว่าอย่างไรกันก็ไม่รู้ เมื่อเห็นเขยงหนึ่งอยู่เขาก็ลุกขึ้นยืน ซึ่งหลอนบอกว่าท่าทางของเขานั่นคล้ายกับว่า ไม่ได้เจ็บป่วยแต่ประการใดเลย และทั้ง ๆ ที่เขากำลังจับไร ค่อยท่าทางที่ชวนเข เขาวิ่งไล่เธอไปรอบ ๆ ไล่ตะ ผลที่สุดท้ายหลอนก็เบ็ดประตุ ชุมลุกวิ่งออกไปนอกถนน หลอนได้ยินเสียงเขาร้องเรียกสติวิง หลังจากที่เขาวิ่งออกไปถึงถนนแล้ว นำเสียงร้องเขานั่นกลับมาคิด ความแล้วหลอนก็วิ่งหนีต่อไป แยกเหย ถ้าแก่โตเดินหาทางร้อง เขาขึ้นเนินแรกคางของถั่ว หลอนว่าหน้าตาเขาเหลือกตจน เขาอยู่ข้างใต้ตามหลอนไปเป็นระยะทางประมาณสามไมล์ตรง ทวี ๆ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐”

“และก็นั่นแหละที่เห็นเราอนกว่าหน้าอยู่ ตัวเข่งไปในบ่อข่งเฉอะแฉะอยู่ด้วย ไกลสนคน ตรงหน้าประตูไม้ซัดตะ

“คืนวันนั้นกันก็ถูกคามตัวไปรักษาคน ใช้อาถรรพ์หนักเสยท์ในหมู่บ้าน ขณะที่ถูกมาพดคีตัวาง กันได้มานไปทางกระท่อมหล่นนั้น เห็นประตูเปิดค้างอยู่ คนของกันช่วยกันหามเราเข้าไปในกระท่อม เราวางเราลงบนเตียง ขณะนั้นตะเกียงข่งค่งมีควนกรุ่น ๆ อยู่ แต่ไม่มีไฟติด อากาศอันหนาวเย็นเยือกพัดเข้ามาตามช่องแตกซาดของกระดาษปะก่าแพง ซึ่งเก่าคร่ำจนเป็นสีเหลือง เอม กั้นตะโกนเรียกชื่อของหลอนเสยเติมเสยง ภายในกระท่อมอับ ๆ เช่นนั้น ทำให้เสยง

ด้วยโรคหัวใจ หัวใจของเขาที่ไต่รับแต่ความซอกซำ เป็นเครื่องบันทึก
 ทอนชีวิตของเขาไปทีละน้อย ๆ ทุกวันจนกระทั่งตาย ถ้าเขายังไม่
 ตายในคืนวันนี้ เขาคงจะได้ฟังเสียงคลื่นและลม อันจะยังความ
 สะเทือนอารมณ์ให้เขาอีกมิใช่น้อย กันเข่อมมีมือไปปิดเปลือกตาของเขา
 ให้หลับลงแล้วก็นวดรขับกลับมา กันพบตาเดาพิศเตอร์ตรงบริเวณ
 แห่งหนึ่ง ซึ่งห่างจากกระท่อมนั้นเพียงไม่กี่โกนิก และกำลังเดินอยู่
 ตรงริมราวต้นไม้ ซึ่งยังคงเปียกชุ่มด้วยหยาดฝน มีสุนัขเลี้ยงแกะ
 ตัวหนึ่งเดินตามไปติด ๆ

“ลุงรู้ไหม สักตักสาวซึ่งสูงเรียวใหญ่” กันถาม

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน นึกชอบ ผมกำลังจะไปพูดอะไร
 กับเจ้าหมอนมนต์คนหนึ่ง มีหน้าที่ให้หญิงตกอกตกใจแบบนั้น ใช้ไม่ได้”

“ขอไปในเช้าวันไม่ว่าให้ตักสาวซึ่งสูงเรียวใหญ่แล้ว” กันร้อง
 ขน เขาตายเสียแล้วละ

“ตาเดาแกเอาไม่ท้อตคนอื่นคนคงคิด

“ฮ่าว ก็ลูกชายเขายืนนิ่งงันละ”

“ครั้นแล้ว หลังจากหยกคนึงคิดอย่างหนักอยู่ครู่หนึ่ง แกก็
 ตอบออกมาว่า

“ผมไม่รู้เลยว่ามีอะไรแรงถึงขนาดนี้”

“ตาพิศเตอร์แกพูดเพียงเท่านั้นแหละ สำหรับตักสาว จน
 กระทั่งบัดนี้ยังไม่ไปพูดอะไรสักคำเลย ไม่เคยกล่าวขวัญถึงตัวเลขเสีย
 ด้วยซ้ำไป กันแปลกใจนักกว่าหล่อนคิดมูรูปร่างและท่าทางอันแปลก

พิศดารของเขาได้เด็ดขาดหรือไม่เพียงใด เสียงตะโกนอันท้าวหาญคง
 สนนทวาทองทุ่งของเขา ต้องเงยบงกคองโดยเด็ดขาดแล้ว ต่อไปนั้นจะ
 ไม่มีวังของเขาปรากฏแก่สายตาของหล่อน ให้ต้องรู้สึกสะอึกสะเทือน
 ถึงอดตแห่งความรักและความกลัวอีกแล้ว ความทรงจำทั้งหลายแห่ง
 พที่เคยมีมาแต่เก่าก่อน ก็คงจะเลื่อนลางไปจากสมองของเขอ คล้าย
 กับเงาตาที่ผ่านวูบไปบนจอผ่าราวฉนวนนั้น เธออาศัยอยู่ในกระท่อมหลัง
 นั้น ทำงานให้นางสาวตแฉกฟลิเตอร์ เขายังคงเป็นเสมียนพิเศษของ
 ทุก ๆ คนอยู่ ส่วนลูกชายก็เป็น เด็กของเสมียนพิเศษ เธอเรียกลูก
 ชายว่า จอห์น ซึ่งหมายความว่า จอห์นน้อย

มันเป็นความสูงส่งความสามารถที่จะหาใจว่า นามดังกล่าว
 จะเตือนให้ดวงใจของเธอระลึกถึงอะไรบางอย่าง เธอเคยระลึกถึงอดตบ้าง
 หรือเปล่าก็ยากจะรู้ ก็นึกเสียใจเธอเกาะอยู่ทับปรองลูกชายในลักษณะ
 ของแม่ที่อ่อนโยนเมตตา เด็กน้อยนอนหงายอยู่ในเปล จ้องมอง
 กันอย่างตน ๆ แด่คงเงยเบบเคย ดวงตาตาโตของเขากระพริบปริบ ๆ
 เหมือนกับนกที่ตดเร็ว เมื่อดอกนมของตเล็ก มันทำให้ก้นทวนระงัดกึ่ง
 คนอกคนหงง-นนั้นคอพอดของตเล็กน้อย ซึ่งโคตตายจากไปอย่างเงียบ
 เรียบ-ห้ามกลางความจำเหว-ความสนทวง-ความลลป- ความตาย
 ของเขาคลายกับระลอกคลื่นในทะเลที่พรวคองเขาหาบง แลวก็กลลย
 ตวไป เหมือนกับตวของเขาเองระลอกคลื่นระคพามาจนถถึงฝั่ง แต่แลวก็
 คองสนลลคยคตวคองลยอย่างเงียบเรียมและไว้ความหมายบนฝั่งนั้นจนโค

มื่อผี

ผมคิดว่าเรื่องแปลกเรื่องเป็นข่าวชามมากเพราะอตา อา
เดรียน บอร์ลไฮเวอร์ ซึ่งผมพบแกขณะที่ผมยังเป็นเด็ก ส่วน
ตัวแกเวลานี้ก็แก่แล้ว กตเวทียของผมได้เรียกมาตีคดีเรื่อง
เกี่ยวกับเงินค่าบำรุงอะไรบางอย่าง และในวันนั้น ก่อนที่แก
จะกลับ ผมมาบอตาบอร์ลไฮเวอร์ โดยยกเรื่องข่าวของแกชวาม
บนศีรษะผมเป็นกาวโพท ผมคงจะมีวันลืมความหวาดกลัว
ในครั้งนั้น ขณะที่ผมเกลียดตาชวามองหน้าแก และได้ทราบ
เป็นครั้งแรกว่า ทั้ง ๆ ที่ดวงตาหูกของแกสโตสและดำขลับ
เป็นประกาย แต่แกก็ไม่สามารถจะใช้มองอะไรได้เลย

ทั้งนี้เพราะตาเด้าอาเดรียน บอร์ลไฮเวอร์ เป็นคนตา

บอด

ตาเด้าผู้เป็นเป็นคนพิเศษ มีบางสิ่งบางอย่างซึ่งผิดปกติ
จากมนุษย์ธรรมดาอยู่อย่างน่าพิศวง สำหรับบุคชายทุกคนใน
ตระกูลนี้ ตามปกติก็มักจะได้แต่งงานกับสตรีที่มีความเป็นอยู่
อย่างปกติสามัญทั้งในด้านความเป็นอยู่และชาติกำเนิด นับได้

อย่างที่ไม่มียุติใครสามารถจะปฏิบัติได้อย่างแก และแกมักจะกล่าวเสริมไว้ว่า "มันเป็นการพิสูจน์ความจริงได้อย่างประเสริฐว่า พระธรรมคำสอนในศาสนาอันมีนามความราบรื่นตรึงใจเพียงใด"

ฮาเดรียน บอร์สโรเจอร์ เป็นคนฉลาดเกินตัว ตำแหน่งโจทก์ในการรื้อคดีของเขาคงจะยากจะหาใครเปรียบทีเดียว เขาเขียนภาพประกอบทางวิทยาศาสตร์แทบทุกชนิดโดยฝีมือของเขาเอง เขาเป็นนักแกะสลักจากแห่งไม้นอกเมืองปารีสด้วยมือของเขาหลายชิ้น ประดับอยู่ในโบสถ์บอร์สโรเจอร์ คือแบ็ว อันเป็นประติมากรรมที่นาสนใจของเขาซึ่งนักวิทยาศาสตร์มี นอกจากนั้นเขายังมีฝีมือในการคัดและประกอบภาพเงาของดาวสำหรับกล้อง และภาพตัดเป็นรูปหมุและดวงฉายให้เด็ก ๆ (เด็กน้อยบางนามใจ) พยายามเป็นผู้ศกประติมากรรมที่ไรกาตั้งดี เป็นแรงบันดาลใจแก่เขาอันยิ่งกว่าตัวของเขาอีกด้วย

เมื่ออายุได้ ๕๖ ปี ฮาเดรียน บอร์สโรเจอร์ ต้องเสียดายตาแตกภายในช่วงเวลาไม่นานนัก เขาสามารถปรับปรุงตัวเองให้ดำรงชีวิตอยู่ได้ ในสภาพของคนตาบอด โดยมีห้องนอนที่รื้อใจแนบแน่นซึ่งเขาคิดด้วยอักษรแบบนูน ๆ สำหรับอ่านได้ โดยใช้นิ้วมือสัมผัสสังเขยึกกันว่าตัวอักษรแบบ บอร์สโรเจอร์ มีความชำนาญแม่นยำจนกระทั่งสามารถใช้นิ้วสัมผัสสัมผัสกลับคอกไม้ และสามารถบอกได้ว่าเป็นดอกอะไร ซึ่งบางครั้งเขาจะใช้มีดปากของเขาเป็นเครื่องมือช่วยในความรู้สึกดังกล่าวได้ด้วย โดยเหตุนี้ความสนใจในพฤกษศาสตร์ของเขาจึงยังคงดำรงอยู่ได้โดยมีผู้ตำหนิเขาไม่มากนัก ผมเคยได้อ่านจดหมายของเขา

เขอรมนคนมหาวิทยาลัย หลังจากฝึกงานอยู่ในกรุงเทพฯ และ
เนบัสกัสแล้ว ได้ออกเดินทางท่องเที่ยวอยู่ในประเทศอเมริกาทางภาค
ใต้และตะวันออกอยู่เป็นเวลาสี่ปีแล้ว เขาก็รวบรวมวัตถุต่าง ๆ มา
ประกอบการศึกษาทฤษฎีแบบใหม่ในแขนงการศึกษาต่าง ๆ
อีกมากมายหลายอย่าง

เขาได้ไปพำนักอยู่ตามลำพัง ในหมู่บ้านบอร์ลโฆเวอร์ กับ
ซอนเคอร์ส ซึ่งเป็นเลขานุการประจำตัวของเขา นายซอนเคอร์ส
เป็นผู้ที่ค่อนข้างจะมีฐานะดีอยู่ในตำบลบ้านดังกล่าวก็จริง แต่เมื่อ
คำนึงถึงความรู้ วิชาความรู้ และความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่
การงานแล้ว เขาก็เป็นคนที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่นเป็นอันมาก

โอกาสที่พบปะกันบ่อยครั้งในโอกาสได้พบกันบ่อยนัก การเยี่ยมชม
เขียนของอุตสาหกรรมในเวลาเพียงประมาณหนึ่งสัปดาห์ระหว่างฤดูร้อน
หรือฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งตามปกติเป็นเวลาที่พระเยซูเจ้าเสด็จมาเยี่ยม
เหล่าของเขามักจะใช้เวลาเป็นส่วนใหญ่อยู่บนเกาะอัลส ค็อย ๆ เลื่อน
อย่างช้า ๆ ไปมาตามบริเวณชายทะเลอันเจิดจ้าไปด้วยแสงอาทิตย์
เสียดเป็นส่วนมาก เกาะอัลสคงกลายมาอุตสาหกรรมเป็นสถานที่ทางหน้าที่
ฉาก และก็ในโอกาสดังกล่าวเองที่ทำให้สองอาหฺลานคุ้นเคย
โอกาสได้เวรจิวาสตะกนอย่างถูกช้อยาคัย และก็ ในโอกาสอันใกล้
ชีวิตเขานวนเอง ท้าให้ทั้งสองได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องที่
เกี่ยวข้องแก่ศาสนาผู้กันพึงได้บ้างเท่าที่ควร อาหฺลันเป็นผู้ยึดมั่นในการ
เขียนเกี่ยวกับศาสนาพระเยซู ตามแบบสมัยเก่าแก่ครั้งเขายังอยู่ใน

เข่าววย ส่วนหลานชายหมกมุ่นอยู่กับหลักการเกี่ยวกับพุทธศาสนา
มาเป็นเวลายาวนานมาแล้ว แต่คนทั้งสองต่างก็ชอบพินิจความวิเศษและสถิติ
ของตนไปตามจารีตประเพณีที่ตระกูลบอร์ลไฮเวอ์เคยถือปฏิบัติตลอด
มา ซึ่งบางครั้งผู้ที่เป็นศัตรูเคยประนามว่าคนในตระกูลนี้เป็นคนหลง
หลงทางสิ้น สำหรับอาเคเรียนนิน มินสยชอบบังคับบังคับตัวเองทางคาง
ไว้ แต่ผู้เตชวี สกกลาย ๆ กับจามาานที่เขายังมิได้เบียดเบียน คง
จะได้บังคับบางสิ่งบางอย่างในองค์เขาทั้งสองคน

สองปี ก่อนหน้าอาเคเรียน บอร์ลไฮเวอ์ จะถึงแก่กรรมน
เขาได้คิดค้นอำนาจประหลาดชนิดหนึ่ง ซึ่งสามารถจะเขียนหนังสือ
ได้โดยอัตโนมัติโดยวิธีหนึ่ง ซึ่งเมื่อมันเกิดออกเขาก็ไม่ทราบว่า
จะเรียกอย่างไร สักแต่ได้เห็นพยานารประหลาดเหล่านี้โดยบังเอิญ
วันนั้นอาเคเรียนนิน อ่านหนังสือฉบับหนึ่ง มีตัวอักษรของเขากำลัง
ลึบกลายอยู่ที่ตัวอักษรนั้น บังเอิญผู้เตชวีสังเกตเห็นคนสอง
ซึ่งอาเคเรียนนินอยู่ในมือของกำลังถูกลากไปมาช้า ๆ อยู่บนหน้ากระ
ดาษควนตรงกันข้าม เขาลุกขึ้นจากที่นั่งตรงข้างหน้าต่าง มานั่งลง
ตรงข้างเตียง มีธวัคคงลากเส้นต่อไปเรื่อย ๆ ตอนนั้นเขาสามารถ
เห็นอย่างชัดแจ้งว่า บนหน้ากระดาษนั้นเป็นตัวอักษรอ่านได้เป็นถ้อย
คำชัดเจนทีเดียว

“อาเคเรียน บอร์ลไฮเวอ์” มีขางนั้นเขียนเป็นตัวอักษร
ให้เห็น “อัสเคช บอร์ลไฮเวอ์ ขาร์ล บอร์ลไฮเวอ์ ฟรานซิส
บอร์ลไฮเวอ์ ซิดลมุนด์ บอร์ลไฮเวอ์ อาเคเรียน บอร์ลไฮเวอ์

อัสเตซ บอร์ลไฮเวร์ ชาวิลล บอร์ลไฮเวร์ บ. แทนคำ บอร์ลไฮเวร์ ความซื่อสัตย์และเป็นที่รักของทุกคน เบลินคา บอร์ลไฮเวร์ โทมงาม”

“มันเป็นความเหลวไหลที่น่าขำเหมือนกันนะ” อัสเตซ

กล่าวกับตัวเองเบา ๆ

“สมเด็จพระเจ้าซอร์จเสด็จขึ้นเสวยราช ในปี ค.ศ. ๑๗๖๐”

มือข้างนั้นเขียนเป็นตัวอักษร “ผู้ชนะ จำนวนรวมกันมาก ๆ การเลือกเป็นรายตัว อากเรยน บอร์ลไฮเวร์ อัสเตซ บอร์ลไฮเวร์”

“ฉันรู้สึกว้าว อัสเตซ เขาพูดพลางมีหนังสือ “เธอคงชอบฟังแต่ในตอนบ่ายคงยากไปเค็มสุดบนนั้น”

“บางทีมันจะเปิดรับ อัสเตซ เธอชอบที่จะมีขยับหนังสือขึ้นมาถือไว้ “แต่คงจะไปไม่ไกลนัก” หือฉันก็กลัวว่าจะอ่านเรื่องต่าง ๆ ในหนังสือธรรมชาตที่วางพลางให้คนอื่นหาฟัง

เราเดินไปตามถนน แต่เดี๋ยวก่อนตรงที่กำบังแห่งหนึ่ง แล้วก็ทรุดกายลงนั่งตรงมุมที่พอจะบังลมได้เป็นอย่างดี เราตรวจดูหนังสือที่ศรัทธามาอ่านเล่นในยามว่าง แทบทุกหน้าที่เราเปิดดู เห็นแต่เส้นดินสอวงไว้จนยุ่งเหยิงแทบไม่รู้จักความหมาย ตัวอักษรใหญ่ที่พิมพ์ไว้เป็นแถว ๆ คำสั้น ๆ และยาว ๆ ที่ผูกเป็นประโยคต่าง ๆ ตลอดจนเรขาคณิตที่เย็บเล่มหนังสือ ความจริงเรื่องทั้งหมดปรากฏมาในรูปเป็นเล่ม อัสเตซพนใจอย่างพิลึกเพราะห่อหุ้มหนังสือว่า มีหลักฐานมากมายหลายอย่างอันแสดงให้เห็นว่า ลายมือที่เริ่มตนในตอนแรก

ของหนังสือเล่มนั้น ถึงแม้จะเขียนเป็นระเบียบเรียบร้อย แต่ก็ไม่
เท่าลายมือนักเขียนในตอนสุดท้ายเล่ม

เขาลาจากอาของเข่าในตอนปลายเดือนตุลาคม โดยรับปาก
ไว้ว่า ในตอนต้นเดือนหน้าจะมาอีก เขารู้สึกแจ่มชัดอยู่ว่า
ประดิษฐ์กรรมเกี่ยวกับการเขียนหนังสือแบบอัตโนมัติคงล้าแล้ว ได้รับ
การตัดแปลงให้ก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว และเขาได้คาดการณ์
ล่วงหน้าไว้เป็นครั้งแรกเกี่ยวกับหนังสือพิมพ์ที่จะไปเยี่ยมอาของเข่าใน
คราวหน้าว่า คงจะได้รวบรวมผลงานเขียนมาใจได้อีกอย่างน่าพึงพอ
ใจทีเดียว

แต่เมื่อเขากลับไปอีกครั้งหน้า เขาคงจะพบกับความผิดหวัง
เป็นครั้งแรก เขาคิดว่าอาของเขาได้ส่งมโนใจ ซึ่งทางคุณเข่าบรม
ต้องใหม่ อันด้านหนังสือพิมพ์ ซึ่งหมายหัดจนบัดนี้เคยอ่านเป็นคำ
บอกขยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งจนถึงท้ายก่อนหน้าจะจากมา อู่เสด็จ
จึงมีโอกาสดูได้สังเกตความสามารถ อันเป็นผลแห่งการค้นพบของอา-
เดวียน บอริส ไวเซอร์

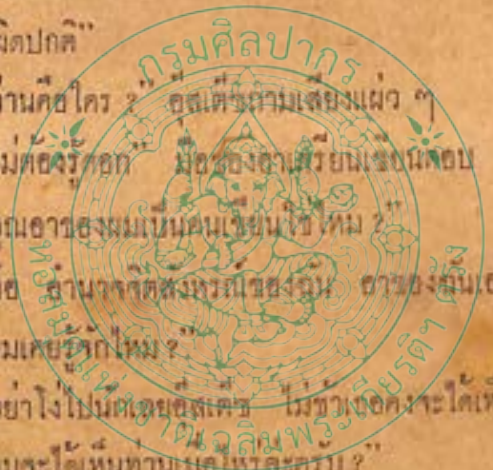
ชายชราซึ่งหมอนอยู่บนเตียงนอน และมีขลุ่ยใบไม้ มีตัง
สูงข้างของเข่าวางทอดอยู่บนผ้าคลุมเตียง ผ้ามีธำมรงค์กำมือขวา
ไว้แน่น อู่เสด็จหยิบสมุดบันทึกเปล่า ๆ เล่มหนึ่งขึ้นมา แล้ววาง
คินสอแห่งหนึ่งลงตรงข้างมธธวาชของชายชรา มีธธวางนั้นคิดว่าคินสอ
มาก่อไว้อย่างกระหยาบ แต่แล้วก็วางคินสอเพื่อจะคลาญมธธวางซ้าย
ออกจากถาวรภูมิธธวาช

“เพื่อป้องกันมิให้มองทั้งสองข้างในไร้วางกันเกาะเกาะ เราจะ
 เป็นคนคอยจับมือข้างในไว้เสียเอง” อุตได้ขมพากับตัวเองเบา ๆ
 ขณะที่สายตาของเขาจ้องจับอยู่ที่คนสองตัวที่นั่น และก็ในทันใด
 นั้นเอง คนสองตัวที่นั่นก็วิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

“ความผิดพลาดของบรรดาคนในตระกูลบอร์ลโรว์ ความ
 วิถถารอันไม่มีความจำเป็น ความประหลาดอันผิดธรรมดา ความ
 กระทบอันผิดปกติ”

“ท่านคือใคร ?” อุตได้ถามเสียงแผ่ว ๆ
 “นี่คือตัวเอก” มือของอาเดรียนเริ่มจับ
 “คุณอาของผมเป็นคนเช่นไรไหม ?”
 “อ้อ... ท่านอาจต้องหวั่นใจของคุณ... อาของผมนะ”
 “ผมเคยรู้จักไหม ?”
 “อย่าไปสนใจเขาเลย... ไม่จริงหรอกจะได้เห็นมัน”
 “ผมจะได้เห็นท่านเมื่อไหร่ครับ ?”
 “เมื่ออาเดรียนผู้มาถึงแก่กรรม”
 “ผมจะได้เห็นท่านที่ไหนล่ะครับ ?”
 “ก็เธอจะไปที่ไหนไม่ได้บ้างล่ะ ?”

แทนที่จะถามต่อไปด้วยคำพูด อุตได้กลับเขยิบเป็นตัวเอง
 สอ มีใจความว่า “เวลาเท่าไรแล้ว ?”
 นิ้วมือข้างบนวางคั่นสอ แล้วเคลื่อนผ่านกระต่ายไปสองสาม

กลับ ครนแล้วกหยิบคนสองคนและเขียนข้อความลงไปว่า "อัสลับ
นาทระลิมง อัสเต็ววางหน่งสี่ซของเขอลงไว้ห่าง ๆ อาเคเรียนจะ
ต้องไม่เห็นการกระทำของเราในเรื่องนี้ เขาไม่รู้วอทวอน และ
ฉันก็ไม่อยากให้อาเคเรียนผู้เฒ่าต้องได้รับความวิสาอาญ ส่วตัก"

พอเวมลงมือ อาเคเรียนก็ตนชวนพอด

"ฉันฉันไปอ็อกแล้ว" เขากล่าวรับ "ฉันเห็นบรรดาประเทศ

ในเครือพันธมิตร และบรรดาเมืองต่างก็ลงมือไปแล้ว อัสเต็ว เธอ
ก็เกยวชอยู่ขู่ในความมั่นคงด้วย แต่ฉันก็ไม่ได้อวเกยวชของในสถาน
ใด อัสเต็ว ฉันอยากจะทำอะไรสักหนึ่งอย่าง ขู่อย่างหลงเดินทางไป
อย่างมงาย มีตราหาขงพวยขวานแดงเห็นในหัว คุณเป็นผู้นำส่งสาร
ของเธอ...."

พอเขากล่าวยังไม่ทันจบก็ถูกอาเคเรียนมากลางคน แต่
ถึงกระนั้น อัสเต็ว ก็ยังอิดมอญเห็นมอญของขงเขงเขียนตัวอักษรขู่
เวอช ๆ เขาไม่ทันตั้งเกตุว่าเดเลอเนตมคนนออกไปพันหรือไม
"ฉันจะลุกแก้" เขากล่าวตอบ "แล้วจะต่นกระตงเวียกนาธา"
อัสเต็วหันหน้ามองมาบึงเตยง เขามองเห็นข้อความประโยคสุดท้ายที่
เขียนไว้อย่างชัดเจน

"ตักแล้ว อาเคเรียน" เขากล่าวตอบ "เราเป็นเพื่อนกัน
แล้วไรใหม่ อัสเต็ว บอวลไรเวอว?"

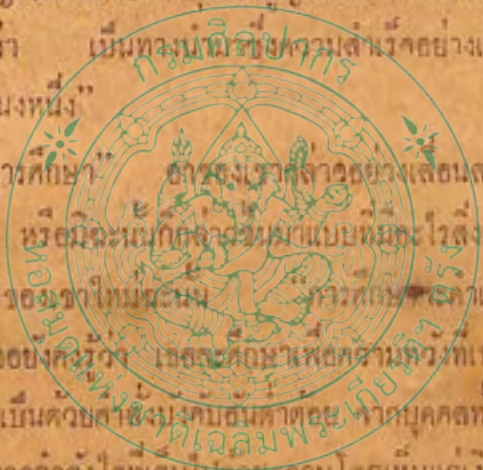
ในวันรุ่งขึ้น อัสเต็วก็จากบ้านนั้นไป เขาสังเกตได้ว่าขณะ
ที่เขากล่าวลานม คุณฮวของเขาทำท่าทางไม่สู้สบายใจนัก ขวยธวา

เผือกกล่าวถึงแต่ความล้มเหลวในชีวิตของเธออยู่มิได้ระคายปาก

“ไม่มีประโยชน์สักครบบอกเธอ” หลานชายกล่าวขึ้น “คุณ
อาต้องผจญกับความลำบากยากแค้น จนมีแม่แต่คนหนึ่งในจำนวน
แสนคนก็ยังไม่เคยมีใครทำมาถนอม ทุก ๆ คนต่างพากันประหลาดใจ
ในผลแห่งความเพียรของคุณอา ที่สามารถมีก้นหมีของคุณอาได้มี
ความชำนาญใช้แทนสายศาคาที่คนอาสูญเสียไปได้เป็นผลสำเร็จ สำหรับ
ผมเองรู้สึกว่าเป็นพวกที่รักความสำเร็จอย่างเปิดเผยของการ
ศึกษาอีกแขนงหนึ่ง”

“ภรรยา”

“ภรรยา” หลานชายกล่าวอย่างเลอเลอคล้ายคนอยู่ใน
ในความฝัน หรือจะหนักกว่านั้นเป็นแบบที่เธอไว้ส่งหนังสือฉบับ
ดวงความคิดของเธอจาก โทมัส เจมส์ ภรรยาของเธอเห็นไปได้ด้วย
ความเทวาทของเรื่องราว เธอจะคิดหาหนทางอื่น ๆ ที่เธอจะให้แก่ใคร
แต่ถ้าหากจะเป็นด้วยสาเหตุอันใดก็ตาม จากบุคคลทั้งหลายบนราว
ฐานแห่งอำนาจกำลังใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความโสมนัสแห่งเงินแล้ว ฉันก็
ยังรู้สึกสงสัยในผลที่จะได้ของมันเป็นอยู่เป็นอย่างมาก เธอจะ อารอลดา
เธอแล้วอดสงสัย บางทีเธออาจจะไม่ได้เห็นหลานอีกต่อไปก็ได้ หลาน
มีเลือดอันเข้มจนแห่งตระกูลบอร์ลไฮเวอริ มีความผิดพลาดแห่งตระกูล
บอร์ลไฮเวอริเจอป็นอยู่ทั้งลมมารลือลือเตวเฮย มารเป็นคนดี มี
ความดีอยู่บ้าง และจะด้วยเหตุผลประการใดก็ตาม ถ้าหากเธอจะไม่
โอกาสได้เห็นหลานอีกแล้ว พบกรรมของอากรมพร้อมอยู่ทหน้าความ
เรียบร้อยแล้ว ถ้าไม่ได้ทั้งมรดกใด ๆ ไว้สำหรับเธอเลย หนึ่ง

เพราะรู้ว่า เธอได้รับส่วนแบ่งของเธอไว้แล้ว แต่ถึงกระนั้นเธอก็คิดว่า เธอคงอยากจะได้บรรดาหนังสือของอาบ่าง อ้อ มีอะไรอีกอย่างหนึ่ง หลานคงจะรู้ดีแล้วว่า ก่อนที่จะถึงวาระต้นสุด คนโดยมากมักจะผลอดดีและมักจะเรียกครองในสิ่งทั้งหลายให้ไว้สำหรับ เธอจึงอย่าสนใจกับคนเหล่านั้นนะ อู๋เต้ซ ลาดะหลานเฮีย! กล่าวจบชายชราภยันมือส่งให้หลานชาย อู๋เต้ซความกำใจ เขามอบมือคุณอาเขาเบา ๆ และกำไว้นิ่งนามกึกก้องใจ ด้วยความรู้สึกอันผิดประหลาดภายใต้ความตื้นตันตรึงแน่น มีความรู้สึกอันลึบระไวต์หนึ่งเจือปนอยู่อย่างยากที่จะอธิบายได้

“ทำไมละครับคุณอา” เขากล่าวขึ้น “ผมคงจะได้เห็นคุณชายคงมรดกอยู่ที่หลายปีก็จะมากับผมแน่นอนครับ

หลังจากนั้นคือมาอีกสองเดือน อาเต๋วยี่ บอจลไซเวอว์ ก็ถึงแก่กรรม

ระหว่างนั้น อู๋เต้ซ บอจลไซเวอว์พำนักอยู่ในกรุงเนเปตส์ เขาได้อ่านข่าวมรดกกรรมของอาเขา ทั้งศพฝังในหน้าหนังสือพิมพ์มอวังไฮสต์ ในวันท้มประกาศแจ้งถึงการกระทำของศพพอดี

“พุทไ้ คุณอาของผม” เขาพิมพ์ออกมามีความเศร้าใจ “ผมยังสงสัยอยู่ว่า จะหากเก็บหนังสือทั้งหมดของคุณอาได้หรือเปล่าก็ไม่รู้”

บัญชีกล่าวอุปสรรคกับเขาอีกด้วยความหนักใจ หลังจากนั้นต่อมาอีกเป็นเวลาสามวัน เมื่อเขาขึ้นอยู่ในห้องสมุดที่หมู่บ้านบอจลไซเวอว์ ค็อนเฮอว์ ห้องนั้นเป็นห้องกว้างใหญ่ สร้างไว้สำหรับ

ใช้ มิได้เพื่อประดับความงามแต่ประการใด ตั้งแต่สมัยสงคราม
วอลเตอร์ลู โดยบุคคลหนึ่งแห่งตระกูลบอร์ลไฮเวร์ ซึ่งเป็นผู้มีความ
นิยมชมชอบอย่างรุนแรงต่อสมเด็จพระเจ้าโนเลียนมหาราชา หังสมุด
แห่งนัจตสร้างขนตามแบบของบรรดาหังสมุดในมหาวิทยาลัยต่างๆ
ในสมัยนั้น มชนสำหรับวางหนังสือขึ้นไปเป็นชั้น ๆ จนสูงท่วม
หัว เป็นที่เก็บหนังสือแบบถาวร ซึ่งฝุ่นละอองก็เกือบไม่สามารถจะเข้า

ไปจับปกหนังสือทั้งหลายได้ สามารถเก็บหนังสือได้อย่างคงทนถาวร
ชนิดเก็บลมที่เดียว ดวงสดมภ์ของพระเจ้าโนเลียนของรูปสลักทูลศรวรค์
ซึ่งไม่สู้มีผู้รักใคร่ ในระหว่างสมัยของศรวรค์ที่ ๑๗ นั้น เป็น
บันไดไม้เสริมเหล็ก นำไปตั้งไว้ที่หลังคาของหนังสือสร้างเรียง
รายเป็นชั้น ๆ แต่ละชั้นมีหนังสือวางเรียงรายเต็มไปหมด

“เราจะต้องพบกับชนชั้นเออีร์ต่างเรื่อง” อีลเตชกล่าวกับ
ตัวเอง “เราคิดว่าในห้องหนังสืออันกว้างขวางนี้ ได้มีตัวเลขไว้คอยเห็น
จะเหมาะ”

หลังจากนั้นต่อมาอีกหลายอาทิตย์ คนทั้งสองก็ได้พบกันเป็น
ครั้งแรก ในห้องรับประทานอาหารในตอนเย็นวันหนึ่ง

“อีลโหล” อีลเตชร้องทักขณะที่เขายืนดื่มของสองข้าง
ดวงกระเป๋ายูตรงหน้าตาฝั่ง “ทำไมมองดูโลกเป็นอย่างไรบ้าง อีล-
เตชร์ล? ทำไมแคงตัวอย่างนั้นล่ะ?” สำหรับตัวเขาเองนั้น ล้อมเสื่อ
แจ็กเก็ตสำหรับล้างตัวตัวเก่า ๆ ตัวหนึ่ง เขาไม่ค่อยจะเชื่อถือในการ
ไว้วางใจ ดังที่เขาเคยบอกกับอาชองเขาเมื่อเดินทางไปเยี่ยมแม่เป็นครั้ง

สุดท้าย สำหรับเน็คไทนั้นตามปกติเราชอบผูกส่วเรียบ ๆ แต่สำหรับ
 เย็นวานเนนเราไว้ตแคงแระครนแลดูน่าเกลียด หงนกเพื่อเราคคจะทำให้
 นายมอรัตนซึ่งเป็นหัวหน้าคนไร่แปลกใจเลน จะโตไปเล่าลือกันถึง
 เรื่องเกี่ยวแกว้ทุกขตามประตาวพวกคนไร่ อุดเต็มเมล็ดในตระกูล
 บอราลไซเวอโรอย่างแท้จริง "โลกมันก็คงเป็นไปตามเคยของมันแหละ
 คับ" ซอนเคอร์กล่าวตอบ "คงหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปอย่าง
 เนือย ๆ สำหรับผมที่คงแต่สิริขานนี้ก็เพราะได้รับเชิญไปเล่นไฟ
 ปรัดจำกรวยเอกหรือคูดนระควับ"

"แล้วจะไปขังอะไร"

"ก็เห็นจะต้องไปหะควับ" นายมอรัตนในแจศนเขารบรตมา
 ไปส่งผม คุณคะฮะต้องไปควับ"

"อ้อ ไม่ใช่ไรลของตอก" เวณนี้ก็ลั่นมาอย่างไรก็ให้
 เป็นไปตามเดิม ในมีระไวลประคองในวังระระเวลาเท่าที่เป็นอยู่
 ขณะนคอก"

"จากหมายทงหมคของคุดนอยู่ในห้องสมุคนระควับ" นายซอน
 เคอร์ก็กล่าวต่อไป "ส่วนมากผมได้ตรวจคุดนแล้วควับ มีอยู่สอง
 สามฉบับที่เบ็นจลหมายสำจนตัว ผมยังไม่ไคมีคคของคคกควับ อ้อ
 มีคคสองตั้งมาทางไปรษณียทงไบควับ มีหนุหรืออะไรไม่ทราบจึง
 ขลคขลคอยู่ข้างใน ตั้งมาทางไปรษณียเพียเขนควับ ผมคคล้าช ๆ
 กับว่าเป็นสัตว์หกเท้าจนคคหนึ่ง เทอวีเราส่งให้ดู เห็นตัวมันเล็ก ๆ
 แลวก็เห็นขาตควับ แต่มันไม่ไคคคคควับ เพราะมันจะรวมรวม

เขารอง ๆ ผม เพียงตั้งเขตุรูสึกว่ามั่นคงหวดริบ เห็นมันกระโดด
ไปมาให้มันอยู่ในกล่องใบนั้นตลอดเวลาทีเดียวคุณ"

"ยังงั้นรึ ไม่เป็นไร เดียวมันจะไปตู่เอง" อุตเตอร์กล่าว

ตอบ "ว่าแต่คุณกับรอยเขกันนะ พยายามหาเงินทางสุจริตหน่อย
นะ"

เมื่อรับประทานอาหารเย็นกันเสร็จแล้ว ชอนเคอร์ก็ออกจาก
บ้านไป ส่วนอุตเตอร์ตรงเขาคืองสมค ถึงแม้ในห้องนั้นจะมีโคมไฟ
จุดไว้เวียรบรอยแสงวักตาม แต่ก้แลดูมันรบกวนมาชอบกต

"น่ากลัวกันจะตาย นึกว่าไฟฟล่เลยทุกทีงจะกระมัง" อุต

เตอร์กล่าวกับตัวเองพร้อมก้มเขม่นิดไปเปิดหลอดไฟ "ฮือ มอริตัน"

เขาค้นไปตรงเหนือหัวทนมก ไร้นักหนักกาฟพามาไร "ช่วยหาเหล็ก

ไขควงหรืออะไรมาให้มันเก็บกับใบนั้นคั่นหน่อยละ" อยากรจะรู้หนักว่ามัน

เป็นตัวอะไรกันแน่ แต่ยังมีคนพูดกตกับงั้นงั้นไม่ได้หยุดเตย เอะ

อะไรละ ทำไมแกถึงทำอย่างงั้นงั้น

"มีใครรึ ผมเพียงอยากจะเรียนได้ท่นทรวบว่า เมื่อบรช

ไปรษณียนำกล่องนั้นมาส่ง เขาบอกว่าทางที่ทำการไปรษณียเป็นผู้จัด

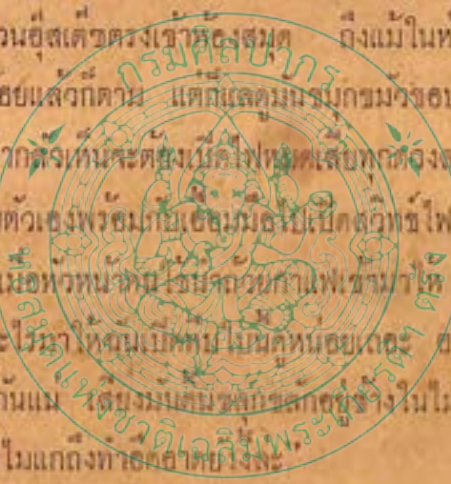
กวางเจาผ่าหีบให้มันรู เขาบอกว่าไม่มีรูเจาะไว้สำหรับให้สัตว์ใน

นั้นหายใจได้บ้างเลย เขาไม่อยากจะให้มันตายเพราะหายใจไม่ออก

เขาบอกย้งแหละครับท่าน"

"คนส่งมาข้างสะเพราะเดัยจริง ๆ อยากรจะรู้หนักว่าเป็นใคร"

อุตเตอร์กล่าวขณะพิเขาใช้เหล็กไขควงคลายเกลียวตะปู "มีอย่างรึ

เขาสัตว์ไต่หับไม่ส่งมาโดยไม่มีผู้ใหม่ที่น่าพอใจ คุณนั่งไปหมดแล้ว
แะ ฉับว่าใหม่อรศนทากรงมาเปลี่ยนใหม่ใหม่เสียไม่ตกจาวี เอ
คุณคิดว่าฉันมีกรงอยู่ใบหนึ่งนะ”

จ่าแล้วเขากว้างหงส์ตอหนัก ๆ เล่มหนึ่งทับไว้บนฝ่าหีบ ซึ่ง
เขาได้คล้ายตะปูเกลียวไว้แล้ววกเค้นเข้าไปในห้องบิลเลียด เมื่อเขา
กลับออกมาพร้อมกรงเปล่าหนึ่งใบ เขาได้ยินเสียงอะไรอย่างหนึ่ง
ตก แล้วก้มเสียงตลันตก ๆ ไปตามพุ่มของ

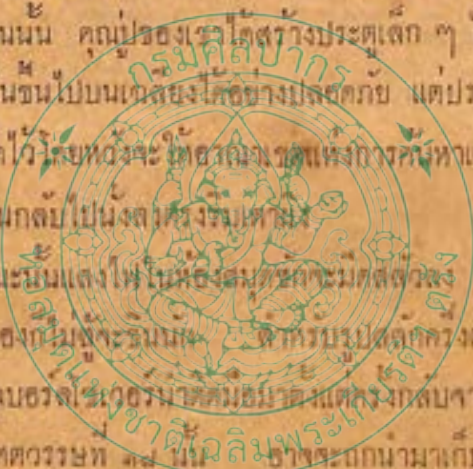
“ตายละ ไต่หีบอะไรนั่นหลุดออกมาไปแล้ว หงส์มุดออก
กว้างใหญ่อย่างนารีใบหามันไปอย่างเร็วมิใช่”

การที่ระคนทวดอะไรก็ดูน่าประหลาดกับระหมดทวงเอาเสียที่
เคียว เขาพยายามเงยพวงเสียงกลานระฆังขึ้น วัสดุคล้ายกับว่ามน
กำลังคลานซุ่มตามซอกหน้าต่างที่วางกันอยู่เป็นแนว ๆ ตามซอก
วางหนังสือต่างใดแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่สมควรที่จะไว้ที่แน่นอนจนว่าเป็นซอก
หนังสือตรงบริเวณใด อุตเสยพยายามตั้งใจอ่านหนังสืออย่างเงย
สงบ หวังว่าภายในไม่ช้าเจ้าสัตว์ตัวนั้นคงจะปรากฏตัวออกมาให้
เห็นเอง สำหรับช้อนเคียวก็คงยังอยู่กับบรรดาจดหมายต่าง ๆ ตาม
เคยของเขา เพราะปรากฏว่ายังมีจดหมายส่วนตัวค้างอยู่อีกหลาย
ฉบับ

นี่อะไรกันเล่า ? ซุ่ม ๆ ก้มเสียงตงกรก กรนแล้วแสงไฟ
จากโคมระย้าที่แขวนอยู่บนเพดานก็ดับพรึบลง

“น่ากลัวพิวี่สวะระสวะเสยละกระมัง” อุตเสยกล่าวขมขลักะ

ที่เขาเดินไปที่สวนพืชไฟตรงริมประตูห้อง แต่แล้วเขาก็ต้องหยุดชะงัก
 ตรงสุดคอกคานหนึ่งรองห้องมีเตียงอะไวอย่างหนึ่ง คล้าย ๆ กับเป็น
 เตียงสัตว์คานชั้นไปบนบันไดเหล็ก “น่ากลัวมันจะคานชั้นไปบน
 เตียงเสียจะกระมัง” อุตเตชกล่าวขึ้น “ถ้าอย่างนั้นก็เหมือนกัน”
 เขารับคอกสัตว์เปิดไฟให้สว่างจางขึ้น แลวกเห็นขามห้องตรงไปที่บันได
 และไต่ขึ้นไปบนบันไดนั้น แต่หาได้พบเห็นสิ่งใดไม่ ตรงปลาย
 บันไดด้านบนนั้น คุบรูองเขาไต่สว่างประตูเล็ก ๆ ใบบานหนึ่ง เพื่อ
 ให้เด็ก ๆ เดินขึ้นเป็นบนเตียงได้อย่างปลอดภัย แต่ประตูบานดังกล่าว
 อุตเตชได้ปิดไว้โดยหวังจะให้สัตว์นั้นวิ่งหนีห่างจากแคบลง ครั้น
 แล้วเขาก็เดินกลับไปยังตมตรงริมเตียง

ขณะนั้นแสงไฟในห้องสมุดก็ระยิบระยับ สำหรับห้อง
 ตมคนนั้นเขาเองก็ไม่ต่างอะไรกับเด็ก ๆ ที่กระโดดจากตัวตองสามรพัก
 คนในตระกูลบอวดี เขาเองก็มีความฝันบ้างแต่ต่างไกลจากการท่องเที่ยว
 ในสมัยรอบศตวรรษที่ ๑๙ นั้น อย่างไรก็ดี เขาก็ถูกนำมาเก็บไว้ในห้องสมุด
 เก่าบ้างก็เป็นได้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่ปรากฏมีเหลืออยู่เลย เขาได้ค้นพบห้อง
 นนใหม่อากาศเย็น แทนที่จะใช้ผ้ามาฉาบพรมคอกคานเตียงหลายห้องกัน

มีอะไวอย่างหนึ่งกระทบหนึ่งสี่ขนาดใหญ่อองเล็ม หล่นจาก
 หังสูงไปบนพื้นตม ไควมใหญ่ บอวดีไรเวอริเหลียวหน้าไปสู่อองคอง
 อองคอง

“แล้ว ถ้ามันชนหลบซ่อนอยู่อย่างนั้นก็คงจะรอดตายไปเอง” เขา
 กล่าวออกมาเรื่อย ๆ “แต่การเปลี่ยนแปลงของหนูทศคนาคูไม่สู้จะถือ

ความว่าคาญให้เกิดชนแก่เราเท่าไรนักดอก แต่เขาเถอะ คุณ ๆ มัน
 ลงมาให้หมดได้ก็ยิ่งดี ข้าจะได้เป็นต่อเจ้ามาก ๆ เจ้า พุทธชาติคำ
 เจ้าก็หันมาสนใจกับบรรดาคนหมาย ได้ตอบของเขาคือไป มีจดหมาย
 ฉบับหนึ่งส่งมาจากนายความประจำตระกูลของเขา มีข้อความ
 เกี่ยวกับมรดกกรรมของภรรยาของเขา การระงับมรดกหนังสือต่าง ๆ
 ซึ่งในพันธกรรมระบุไว้ว่าโดยยกให้แก่บุตรของตน

มีคำขอรองอยู่ข้อหนึ่ง (เรื่องาน) ซึ่งนำความแปลกประ-
 หลาดใจมาสู่ผมเป็นอย่างมาก คุณก็ทราบแล้ว ไม่ใช่หรือว่า นายอา-
 เตเรียน บอรด์ ไซ. วอร์ ได้แจ้งความปรารถนาไว้ว่า เมื่อเขาถึงแก่
 กรรมแล้ว ขอให้คนพาเขาไปฝังไว้ในที่ซึ่งเขาชอบนอนอย่างเงียบ ๆ
 โดยพยายามอย่าประกอบพิธีใด ๆ ให้มากที่สักการะหรือให้ เขาย้ำไว้
 ว่า แม้แต่พวกหรือหญิงหรือชายในกระบวนงานศพของเขา
 ก็ไม่ควรจะมี สำหรับมรดกของศพของเขาแล้วเพื่อนฝูงทุกคนก็ไม่
 จำเป็นต้องไว้อาลัยให้เขา ก่อนที่มรดกกรรมของเขาจะจบลง เรา
 ได้รับจดหมายของเขาหนึ่งฉบับ ยกเลิกคำสั่งเหล่านั้นเสียทั้งหมด เขา
 ปรารถนาที่จะให้ศพของเขาไว้ (และได้ฝังถายนามของบุคคลซึ่ง
 จะตั้งข้างมาทำงานครั้งนี้ไว้ด้วยว่า คน ๆ นั้นจะต้องเป็นนายเพน-
 เฟอร์ มีทพวนก็อยู่ในตำบลลุดเกตฮิลล์) ทั้งยังมีคำสั่งไว้ว่าให้ตัด
 มือข้างขวาของเขาส่งมาให้คุณ บอกว่าคุณได้ขอรองเรื่องนี้ไว้เป็น
 พิเศษ สำหรับเพื่อการฝังศพอันคงเดิม ไม่มีคำสั่งให้คุณเปลี่ยนแปลง
 แต่ประการใด

“คุณพระช่วย!” อุตเศวรองสน “นี่คุณอาแกกึกอย่างไร
ของแฉะ แกจะเอาเคล็ดลับอะไรของแฉะ แปลกจริง”

ขณะนั้นดูเหมือนว่า มีใครคนหนึ่งขึ้นไปเดินอยู่บนระเบียง
ทอดงวงหงส์ มานั่งแคะฟันหงส์ถูกม้วนขน ต่อมามากก็กรู
มานอกฝนหงส์ถูกม้วนขนเช่นเดียวกัน บนระเบียงตอนนั้นจะต้องมี
ใครสักคนหนึ่งขึ้นไปเดินอยู่เป็นแน่ เพราะหลังจากนั้นต่อมากก็กรู
มานั่งแคะหงส์ถูกม้วนขนเหมือนเดิม ทำให้แสงจันทร์ส่องลอด
เข้ามาในระเบียงตอนนั้นสว่างไสวขึ้นมา

“ฉันยังไม่เคยรู้ว่าท่านมีพระเชษฐาพี่ต่างเลย” อุตเศว
ทกล่าวขึ้น “ท่านจะฟังหรือจากนี้ให้ฟังถึงกับที่จะตกใจไป” ว่า
แล้วเขาก็โผล่เข้ามาในระเบียงข้างหัวหงส์ต่อเน ฝรั่งขึ้นไปสุดตัว
ไฟฟ้าทุกดวงในห้องนั้นก็ดับลงเป็นอันคง ฝรั่ง
โดยนัยเชิงสติประหลาดความประหลาดก็ไปโผล่ขึ้น เขาวิ่งของเหยียบ
ย่างไปตรงบริเวณที่โดยนัยเชิง ความมืดต่างแสงจันทร์ส่องลอด
สลัว ๆ เข้ามา เขาคล้าหาสติหวั่นไฟฟ้าอันพบแสงก็กลับมืดไฟสว่าง
จางขึ้น

ตรงหน้าห้องซึ่งห่างออกไปทางเบื้องหน้าของเราในระยะประ
มาณสิบหลา เขาเห็นสามชายคนหนึ่ง—มีอมมนุษย์ ๆ ที่เขียว กำลัง
คลานกระดืบ ๆ ไปตามพื้น อุตเศวทเองมองด้วยคความประหลาด
มหัศจรรย์ใจจนพูดไม่ออก เขาคิดว่าประหลาดจริงนับว่าเป็นมีอมมนุษย์
คลานกระดืบไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว บางครั้งก็หยุด ครั้นแล้วก็

เคลื่อนต่อไปโดยอาศัยกำลังของพามือข้างนั้นเดินต่อไป เหมือนปูกำลังกลานอยู่มีโคลนเหนียว ขณะที่เขากำลังมองตะลิ่งวางอยู่นั้น เจ้าสัตว์ประหลาดทมิฬรูปร่างเหมือนผีอำมนุษย์โคดแลนหายไปตรงมุมห้องตอนหนึ่ง สัตว์ประหลาดวิ่งไปเบื้องหน้า แต่เมื่อไปถึงเขาก็มองไม่เห็นมือประหลาดคนนั้นเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่เขายังได้ยินเสียงกลานกุก ๆ ของมันอยู่อย่างชัดเจนตรงบริเวณหลังบรรดาห้องสี่ห้องตรงเรียงรายกันอยู่เป็นแถวแถบบนชั้นวางหนังสือชั้นหนึ่ง และกตชนนั้น มีหนังสือขนาดใหญ่อีกเล่มหนึ่งถูกดึงออกมาจากแถวที่วาง ถ้าให้เกิดขึ้นของใจของตนด้วยความกลัวว่าสัตว์ประหลาดนั้นจะเข้ามาอีกจากช่องของโถงนั้นอีก เขาคิดการหยิบหนังสือเล่มที่หยิบมาดูหรือเขาจะหยิบเขาใจตรงนั้นครบแล้ว ก็จากถาวรอนที่สัตว์ประหลาดอยู่นั้นนั้น ๆ สัตว์ประหลาดจมนหมด ครั้นแล้วก็รีบกลับกระดานมาจับได้มือที่มันจับวางหนังสือเพื่อกันมิให้มันฮอกมาทำเรื่องใหม่

“แหม ! ฉันชยาก็จะนอนหลับพักผ่อนมาเหลือเกิน” เขากล่าวขึ้นเป็นเชิงว่าพึ่งกับตัวเอง “จะมามัวไล่จับอยู่คนเดียวอย่างไรไหว” ขณะนั้นเป็นเวลาประมาณห้าทุ่มเศษแล้ว ทำทางดูเหมือนว่าถ้าชยเคอร์จะกลับก็คงไม่เกินหกทุ่ม ทั้งเขาเองก็ไม่ปรารถนาจะคลาดสายตาไปจากห้องหนังสือเหล่านั้นแม้แต่จะวิ่งลงไปสนกระดิ่งเรียกคนใช้ก็ไม่กล้า ความจริงมอฬตนหัวหน้าคนใช้เคยขึ้นมาจับบน เพื่อดูว่าทำไมคนต่างเวียงหรือแสงหรือยังในตอนห้าทุ่มทุกคืน แต่สำหรับคนเขาอาจจะไม่ชมมากได้ สัตว์ประหลาดนั่งกระดืบกระด่ำอยู่ตลอดเวลา

ผลที่สุดเขาก็ได้ยื่นเสียงมีเทาคนเดินอยู่ข้างล่าง

“มอรัตน์” เขาตะโกนเรียก “มอรัตน์”

“ขอรับ”

“ซอเนเดอร์ส เขากลับมาหรือยัง?”

“ยังครับ”

“งั้นขอขานิดให้ฉันสักแก้วเถอะ เร็ว ๆ หน่อยนะ ฉันอยู่บน
ระเบียงข้างบนนี่ ใจจริงแะ”

“เฮอะ ขอรับมาก” อู๋ สเตอร์สวางขึ้นหลังจากดื่มเหล้าใน
แก้วรวดเดียวหมด “ฮยาเพิ่งลงไปฉันนะ มอรัตน์ มีหนังสือหล่นมา
จากชั้นสองตามเดิม ช่วยหยิบขึ้นมาวางเรียงไว้ตามชั้นรองมัน
ทีเถอะ”

ตามปากมอรัตน์ไม่เคยเขียนนายเบอร์ดี ซอเวอริ เป็นคนพูด
มากเหมือนคนฉนวนบเลอ... อู๋ สเตอร์สเดินไปหลังจากมอรัตน์เก็บ
หนังสือมาวางเรียงไว้ตามชั้นและปิดหน้าต่างสองเวียงเรียบร้อยแล้ว “ช่วย
ฉันกระดานเหล่านใจให้ฉันทีเถอะ มอรัตน์ ใส่อะไรบนเกิดหนออก
ไปจากหีบใบนี้แล้ว ฉันใส่จับเสี่ยวรอบ ๆ ยังจับไม่ได้เลย”

“ผมคิดว่าผม ได้ยื่นเสียงมันตะกุกหนั่งตอกครับ แต่หนังสือ
เหล่านกคงไม่มีราคาข้างวดอะไรนักรัไรหรือครับคุณ เอ๊ะ! คุณเหมือน
ได้ยินเสียงรตมา ผมจะลงไปเรียกคุณซอเนเดอร์สนะครับ”

อู๋ สเตอร์ส สักคล้าย ๆ กับว่าคนใช้ของเขาลงไปนานประมาณ
สักห้า นาที แต่ความน่าวังยังไม่ทันถึงหนั่งนาทเขาก็กลับขึ้นมาพร้อมกับ

“อะไรว่ะ?” ฮู เต๋ต๋อของถาม

“อะไวกั้ไม่รู้อะครีบ มันจะตะครีบจับมอสมม แม่ว่ตักคล้าย ๆ กับจาเป็นนวดหัวแม่มือคนนวดคนไม่ผิดเลย ชอขบรนต์ใหม่ตักแก้ว เตอะครีบ”

“เราจะเอามันชอกมาจากทนนได้ยังงั้ละ?”

“ใช้ต๋อวงครีบเป็นังครีบ?”

“ไม่ค้แะ มันจะหาให้เราเองล้าปากข้งร้นชก น้ชอนเคอวีต ฉนจะบอกให้รู้ ใเสยค้วขณะฉะ มันจ้งไปตามพนโตเวจกฉาทฉนจะ เคินตามโกทนเสยชกนะ แต่ฉนค้ค้วฉาพอมทางจจะจับมันได้นะ ได้ ทนง่ตอสองเลมต่วงมตล เนิมมันใหญ่โตพอใ เฮาเลมใหญ่ประกบ ใคต่วงก้าแพง เลมอื่น ๆ กขยาสกนใ ฉนจะตักมันชอกมาทละเลม แฉวคคณพยายามค้ตักเลมอื่น ๆ เราไปแทนที่ ท้าอย่างนเวชยไปน กอวจะเบียดค้วมันเข้าใตค้ไระทอ ฉะเลมใหญ่นนให้โต

ฉอการคังคฉลาวพ้ง ใตค้มันจะโตผล คนทงสองชวยกันคัง

ทนง่ตอชกทละเลม ๆ แฉวคเลชนเชอขบชอจว่างระหวางทนง่ตอเหลา มันให้คคยเข้าใตค้ทชกนะ และกัในระหวางชอชทนง่ตอเหลานนรู ตก ความตังทมชวตออย่างทนง่คณกถกคชยู่ระหวางกลาง มอชยู่คังทนง่ทคน ทงสองเห็นเลมอณกบจวมจวมมอหลายนกวาลงตะเกยคคระคย คคล้ายจะ แฉวคชอชพน ผลทลคคณทงสองกเลชนเฮาสคตวประพลาคชอชวมมอชคัง กล้าวเข้าใตค้คชยู่ ระหวางการบีบคระขบ ของทนง่ตอเลมใหญ่ทงสอง เลมมันจันโต

“เอะ มีเนอกลามเหมือนอรรวมตา แต่ไม่มีกมความอบอุ่น
 และไม่มีเลอคนีควม” ซอนเคอวีตเป็นผุ่กล่าวขนขณะที่เราจะครบเขา
 มีอมนใจโต “เหมือนมีอคนเวาต์ ๆ นีแหละควม เอะ หรือมันจะเป็น
 ภาพดวงตาที่เราเห็นไปเอง ผมเคยอ่านเรื่องอย่างนมาเหมือนกน
 นะควม”

“เหลวไหลนะ” อุตเตชตวาดเสียงเรียว ท่าทางซักจะ
 โกรธ ๆ อยู่บ้าง เขากล่าวกับไปว่า “กับมันลงมาข้างล่างนี้เอะ จะ
 ได้เฮากลับเข้าปริงไว้ในที่นอของนอช

กวางจะปลานมอชคงคิดวโลกแสนกนทุกทีทุกเตยว ผลท
 สดคนทงสองกจับไวจนโต “ขณะนีก็คือนตยใหม่เนน” อุตเตชรอง
 สง “เราจะไม่ยอมเสียใหม่ทสกนไปโดยอชะ เขาคีบเข้ามาได้
 ใจในสนรักโตะเรยอคนึงอชองทีนเอะ ตันไม่ต้องการอะไรในสน
 รักโตะนอชแล้ว เอะ ผมเนอญน้ เพราะเจอนะทกญน้ไม่ยกเสีย

“คนนชากาคิดเสียควม ซอนเคอวีตกล่าวขน “เฮาจะควม
 เวมวคุยกนถึงเรื่องคนชชองคุณให้ละเอียคชอไปอีกสักหนอชเอะ”

คนทงสองนงคุยกนอยู่จนกระทั่งสว่าง เพราะซอนเคอวีตไม่
 ปวารณาที่จะกลับปอนอนสักที สำหรับอุตเตชเนน เมื่อเลาอะไรให้
 ฟังแล้วก็พยายามจะลม และก็พยายามอย่างขงที่จะบังคับความกลว
 ทกคชนในความมี สกชองเขาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลย เขาพยายาม
 ระงับความมี สกกลวตงกลวซึ่งเกิดชนกับเขาอย่างผิดปกต์ เขากลวเน
 จนกระทั่งไม่สามารถจะเดินผ่านไปตามเจตขง ที่จะเข้าสู่ห้องนอชของ

เขาตามลำพังเสียวัวเข้าไป

“มันจะเป็นอะไรข้างมันเถอะ” อู๋ สเตรกกล่าวกับว็อนเคอร์
ในตอนที่เขานั่งขึ้น “ฉันคิดว่าเราวางมือเรื่องนกนเสยท์ก่อนเถอะ
เราจะทนอดอ้อยทนอดคงสับวนเห็นจะไม่ไหวแน่ ฉันคิดว่าเราจะขับ
รถของเราไปพักผ่อนที่ทะเลสาบโนน แล้วกลับมาช่วยเขาเล่นสักพัก
ดีกว่า”

“อู๋ แล้วทำไมถึงไปจากทางเวงกันตามลำพังโดยไม่
โอกาสจะได้พบผู้คนเสียทีวัน นามองดูความเป็นเบือกนอยู่ทุก ๆ คน
อย่างนนวน ผมไม่เอาด้วยแล้ว ว็อนเคอร์รับ ก็แล้วทำไมคุณไม่ขับ
รถเขาไปพักผ่อนเสียไหมเอ็งล่ะ” เขาไปช่วยคนปัญหาเกี่ยวกับเรื่องน
ใหม่มนูแจ่งซันเสยท์แล้วความอะไรกันแน่ ไม่ดีกว่าหรือคุณ เราทั้งคู่
ต่างคนต่างกตกร้อยในลำพังกันคนเดียวกันทั้งคี่ ทำจิตใจให้สดชื่นกับคุณ
อู๋ สเตรก เวลาออกไปเที่ยวตรงกันกับโกลนคต่าออกก็ไม่คหหรือคุณ”

“ตามใจคุณน” อู๋ สเตรกตอบ “กฏูญแจกชยูนนแล้วใจจะ
ควนแล้วคนทางสองกเขาไป ในห้องสมคตอก เบือกนรถโต๊ะ
ออก เจ้ากลองไม้ใบนมักคงขงอยู่ตามทเคมทใดวางไว้ตั้งแคเมือตอน
กลางคนทแล้วอย่างเรียบร้อย

“จะคอยอะไรอยู่ล่ะ?” อู๋ สเตรกขงถาม
“ก็คอยให้คุณเป็นผู้เบียดผ้าห่มใจจะ แต่ไม่เป็นไร ถ้าคุณ
กลัว ผมเบียดเอง คุณเหมือนตอนเขาวจนนไม่มทาทางวจะเกิดโกลาหล

เหมือนเมื่อก่อนอีกแหละ” ว่าแล้วเขาก็เบ็ดผ้าหีบและหยิบเอาผ้ามือ
ข้างนั้นขึ้นมา

“รู้สึกเย็นไหม?” อู๋ เต๋อถาม

“พออุ่นๆ แต่รู้สึกว่าการร้อนตากว่าการร้อนหมักในร่าง
กายคนสักหน่อย เหนื่อยๆ เหงื่อๆ ผิดปกติ ถ้าหากได้ผ่านการครอง
มาแล้ว ผมก็ว่าเป็นการครองที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนเลย นี่เป็นมือของ
คุณอาคุณจริง ๆ หรือ?”

“อู๋ มือคุณอาคนแน่นอน” อู๋ เต๋อตอบ “เห็นจวเว่ยว่ๆ
ยังงักงาได้แล้ว เขาก็มีได้จวในหมักตามหมักเถอะ ชีงนเคอตเวองตะปู้
คงไม่ต้องห่วงมันดอก แล้วมันจะเอาคุณจวไปไหนอีกได้ไฉน มัน
คงออกมาไม่ได้หรอกนะ เพราะชิบรตไปหักหมักในมือชงกันอีกสักหนึ่ง
อาทิตย์ คงจะพอทำให้หักโงดบายนจนได้บางนั้นแหละ ถ้าหากเราออก
เดินทางได้ทันทีภายหลังว่าเวลาชวพรกสร้างจว คนนเวอคงตั้ง
แก่นท์แหมหรือม่ายกสแตมพอรตเป็นต้น

“ดีเหมือนกันครับ” ชีงนเคอตตอบ “พอวันพรุ่งนี้ จวช
ครับ-พรุ่งนี้เราคงจะสมเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับมือผายนไต่แน่นอน
นะคุณ”

“แต่ถ้าหากว่าพอถึงวันพรุ่งนี้ยังไม่สม มันก็คงเป็นความจริง
ล่ะว่า ในตอนปลายสัปดาห์ ทำอย่างไรเสียก็คงได้เจ้าเรื่องหมักอย่าง
จู่ใจ ในตอนที่อู๋ เต๋อซัจคใหม่การเลี้ยงอาหารเย็นแก้อือลโล้วน
นอนละ

“คุณคงไม่ประสงค์จะให้พวกเราเชื่อว่าเป็นความจริงนะครับ คุณเบอร์ลไฮเวอร์ เพราะเรื่องมันรักจะเหลือเชื่อไปหน่อย”

“บ๊อโธ่คุณ ผมกล้าสาบานได้เชียวนะ ซ็อนเคอร์ก็เหมือนกัน หรือว่าไงซ็อนเตอส์?”

“โอ๊ย สาบานกันโหดมันได้สนฟังยังงี้ก็ได้คุณ” ซ็อนเคอร์ขมขื่น “มีอันยาวๆ บางๆ คุณรู้ ไหมครับ มันกำมือผมได้เลยด้วย”

“เดี๋ยวก่อนคุณซ็อนเคอร์ อย่าเพิ่งทำตยงถึงขนาดคนซัดคุณ โทน ลองบอกเราอดีตชีวิตหนึ่ง มีลูกตงนโตจริง ๆ ไรคุณ”

“นักเรื่องขี้ๆ อ้อแล้ว... อ้อ... ซัดเทร็กลาว ในจวนวังชนระเทศ เขาขว้างจกหมายตบหนวลงเป็นน ได้ทรงหนามโดยซ็อนเคอร์ “เป็นเรื่องของคุณ... ถ้านงเขาโง่ไม่มี... ก็ความเป็นการบอกให้รู้ล่วงหน้า เป็นเวลาหนึ่งเดือนจากมัสสเมอริคเนนลง”

“ถ้างนละก็เป็นความเท็จให้ตงากทางฝ่าย มิสซิด เมอริคเองละ” นายซ็อนเคอร์กล่าวตอบ “เธอไม่ทราบคอกว่าได้พูดอะไรออกมา ลองดูซิเธอว่าอย่างไร”

ครั้นแล้วเขาก็ลงมอานจกหมาย ซึ่งมีใจความว่า “คุณที่นับถือ ขอให้อจวจากหมายฉบับนี้เป็นกาจให้คุดทราบล่วงหน้า นับตั้งแต่วันซึ่งครวที่ ๑๓ นี้เป็นต้นไป คัดนึกคิดมานานแล้วว่า สถานทแห่งนี้มีบใหญ่ โตเกินไปสำหรับคุดน แต่เมอ เจน บารีฟิต และเอมมา เลดลอร์ได้ขอออกไปข้างนอกนนี้ ตั้งทไม่นำจะเป็นไปไดกเกิดชน พวก

ผู้หญิงต่างก็ได้รับความตลกตกใจไปตาม ๆ กัน จนกระทั่งต่างคนต่างตั้งกับไม้กล้อออกจากห้อง หรือไม้กล้อเดินลงบรรไดมาชั้นล่างได้คนเดียว เพราะเกรงว่าจะเหยียบคางคกตัวเย็นชืดเหล่านั้นเข้า หรือมีฉะนั้นกักลวจจะไต่ยื่นเสียงตัวอะไรอย่างหนึ่ง จึงกุกกักอยู่ตามเฉลียงทางเดินแทบตลอดทั้งคน ตัดสินขอเรียนให้คุณทราบได้เพียงอย่างเดียวว่า สถานการณ์ไม่เหมาะสำหรับคุณเสียแล้ว โดยเห็นคุณคงต้องขอเรียนให้คุณบอรัลไซของหวานบ้าง หรือได้ไปร่ำหาแม่บ้านคนใหม่ที่ไม่วิ่งเกยจะอยู่ในสถานทีอันกว้างใหญ่โตคนเดียว เช่นบ้านแห่งนี้มาอยู่แทนคุณเสียไป จดทะเบียนแล้วหาญาติพี่น้องหรือญาติ ๆ ว่า บ้านหลังนี้เปลี่ยนวและต่างจากมากสุด คุณมีใครจะฝาก แต่เคยไต่ยื่นมาวคาของคิดนพฤษ์แดงข่ามรสให้คิดนพฤษ์แดง

ขอไว้รับความสงบจากคิดนพฤษ์แดง
เอ็ดจอนนี่ เมอวีต

ป.ล. คิดนจะรอบพระคงเป็นอันมาก ถ้าหากคุณจะแจ้งให้คิดน ซ็อนเคอร์ ทราบด้วยว่าคิดนยังเคารพอยู่เสมอ คิดนหวังว่าอาการหวัดของเขาคงไม่หนักหนาอะไรนักคอกนะคะ”

“ซ็อนเคอร์” ฮู เต้เร็กลาวรอน “คุณเคยมีวอควบคุมบรรวคาคนใช้ใดคนนะ คุณต้องพยายามเกลี้ยกล่อมอย่าให้ชายเมอวีตไปเสียจากเราได้เป็นอันธำระนะ

“ฮือ แก่ต้องไม่ไปแน่นอน” ซ็อนเคอร์วีบรอง “บางทีก็อาจทำอนเพื่อจะขอเงินเดือนจันก็เป็นได้นะ ผมจะเขียนขคหมายถึง

แก่ในตอนเช้าวันนแต่ละทวีป”

“อ้อ เรื่องเขียนจดหมายนึกว่าสัพทกันด้วยปากไม่ได้ เรายัง
ได้มาพักนอนในเมืองพอสสมควรแล้ว พรุ่งนี้เรากลับกันเถอะ คุณจะต้อง
พยายามระวังอาการหวัดของคุณไว้ให้มาก อย่าลืมว่าต้องระวังส่วน
หน้าอกของคุณให้ดี คุณจะต้องพักผ่อนนับเป็นเวลาหลาย ๆ สัปดาห์
เชียวนะ”

“ไม่เป็นไรครับ แต่เดี๋ยวผมจะจัดการเรื่องย้ายเมอริวิต
ให้เร็วเรียบร้อยทีเถียว”

แต่นางเมอริวิตเป็นคนหัวคดขี้ขลาดไม่กล้าที่จะหาความคิดไว้ นาง
แสดงความเสียใจให้เลขาฯ ว่า นายวอนเดอริบรูมเป็นหัวหน้าคนนอน
ไฮ้อยู่ในกรุงลอนดอนแห่งหนึ่ง นางได้กล่าวเปลี่ยนห้องให้
เขาใหม่โดยใช้ช่องทางพิเศษซึ่งมีอากาศไม่แรง พร้อมกับเตรียมของนา
วอน วันมยังแถมมาให้โดยขาดระเบียบของ แต่ตัวนางเองก็มีความ
กังวลอยู่ว่า ภายในสิ้นเดือนนี้ ทำอย่างไรเสียนางก็เห็นจะต้อง
ออกจากสถานที่แห่งนั้นแน่นอน

“พยายามทำให้นางอยู่ต่อไปด้วยการเพิ่มเงินเดือนให้อีกก็ได้”
อู๋ สตีเว ให้คำแนะนำ

แต่มันก็เป็นการเปล่าประโยชน์ นางเมอริวิตเป็นคนใจแข็ง
ทง ๆ ที่นางรู้สึก ว่า สำหรับเงินเดือนที่โตตั้งไว้นั้น สำหรับนางก็อด-
ตัวไว้ ซึ่งเป็นแม่บ้านของเลขาฯ ก็ควรที่จะเต็มใจมาทำแน่นอน

“พวกคุณใช้ว่าอย่างไรกันบ้างละ เมอริวิต?” อู๋ สตีเว เหยย

ปากถามในตอนเช่นวนน ^๕ ขณะที่มอวัตน์นำกาแฟไปให้เขาในห้อง
สมุด “เพราะเหตุใดนางเมอวัตน์ถึงอยากจะลาออกน่ะ”

“ถ้าคุณอยากทราบเรื่อง ^๕ ผมจะเล่าให้ทราบเองครับ ความ
จริงผมก็มีเรื่องอยากจะเรียนให้ทราบเหมือนกัน เมื่อผมได้พบจดหมาย
ของคุณ บอกให้ผมเบ็ดคนรักโต๊ะเขียนหนังสือ แล้วนำเอาหีบที่ใส่
หนังสือนั้นออกมา ^๕ ผมก็จัดการวางศกฏูแจตามหีบด้วยความเต็มใจ
เพราะผมเองก็โตขึ้นเสียใจต่ออะไรที่อยู่ในหีบนั้น ดังนั้นจึง ^๕ หนวาทอยู่
ซึ่งผมก็คิดว่ามันคงดี ^๕ ผมเลยยกหีบออกมา ^๕ จัดวางหากวางมาหนึ่งใบ
ตั้งใจจะถ่ายมันไปใส่กรงหม ^๕ บมเออ ได้ตัวมันเกิดกลัวหนีออกมาจาก
หีบได้”

“โอ้ ^๕ ผมแทบจะร้องไห้เลยล่ะ ^๕ คุณไม่ได้เรียนจดหมายอะไร
เลยน่ะ”

“ขออภัยน่ะครับ ^๕ จดหมายฉบับหนึ่งผมพบตกอยู่บนพนักใน
วันที่คุณกับคุณซอสนเคอออกจากบ้าน ^๕ เป็นนแหละครับ ^๕ เคอจนยังอยู่
ในกระเป๋ามเสยคุณ”

จดหมายฉบับนั้นเป็นรายชื่อของอู๋ สตีซจิง ๆ ^๕ เช่นด้วย
คืนสอคำมอชอความทวน ๆ

“มอวัตน์ ^๕ หีบซอสนมา” ^๕ เขาอ่านจดหมายฉบับนั้น ^๕ “หรือ
จะใจเครื่องมื่ออะไรก็ได้ ^๕ แล้วจัดการวางศกฏูแจโต๊ะเขียนหนังสือตัว
เก่าในห้องสมุดออก ^๕ หีบหีบที่วางอยู่ภายในออกมาโดยไม่ต้องทำ
อะไรทั้งนั้นเพราะฝาของมันได้เปิดไว้เรียบร้อยแล้ว—อู๋ สตีซ ^๕ บอวัต

ไซเวอร์”

“แล้วแกเป็นคนเบื่กลั่นชก โต๊ะเขียนหนังสือไซ้ใหม่ ?”

“ครับ และเมื่อผมหากรงมาได้กรงหนึ่งแล้วเตรียมที่จะถ่าย
มันก็พอดีไซ้สัตว์ควายนกกระโตกหนีออกไปได้”

“ตัวอะไรล่ะ ?”

“กตวทอยู่ในทบนนศครับ ,

“รูปร่างมันเป็นอย่างไหน”

“แหม ! บอกไม่ถูกครับ นอร์ตันพูดชวนน่าเสียดายแสดง
อาการตื่นเต้น ผมกำลังนั่งหมั่นหลังได้ พอเห็นขลุ่ยกลับมาดูมันก็กระ
โตกไปโตกไกลเกือบครึ่งห้องแล้วครับ”

“ตัวมันชื่ออะไร ?” “อันนี้ช่วยขออนุญาตถาม คำใหม่ ?”

“ไม่ทราบครับ ผมมีข่าวป็นเหตุบังเอิญรอบกล ทำทางที่
มันกลานไปก็รอบกลครับ สัตว์มันเป็นของนะครับคุณ”

“แล้วแกทำอย่างไรต่อไปล่ะ ?”

“ผมก็พยายามไล่จับ แต่ไม่ทันครับ ผมเลยไปเที่ยวหากับ
คักทนูมาวางคัก แล้วกับคักประตู่ของสมคคกบ้าน บังเอิญผู้หญิงคน
ทชธ เอ็มมา เลคธธัว เปิดประตูทงไว้ในขณะที่กำลังหาความสะอาด
ผมคิดว่ามันคงหนีออกไปตอนนั้นแหละครับคุณ”

“แกคิดว่าไซ้ตัวอะไรในไซ้ใหม่ที่ทำให้ผู้หญิงตกใจไปตาม ๆ กัน”

“มันกแน่นอนครับ ผู้หญิงพวกนั้นบอกจำ .... เอ้ออ้ออ้อกษณะ
ครับ....เราบอกว่าเขาเห็นมือ เอ็มมาเคยเหยียบเขาหนทางตรงแรง

บันได ตอนนั้นนางคิดว่าคงจะเป็นคางคก แต่น้ำแปลกขุ่นหนอยตรง
 ทศมนเป็นสีขาว ชักราวหนึ่ง ขณะทปารพดกลางลงลงขามอยู่ใน
 หองท่ายครวอย่างพลัดพลัน ขณะนั้นเกือบจะดำแล้ว เขยยกมือ
 หงสองขมจากน้ำและไรมาเช็ดถู เขยกลับรู้สึกตัวว่ากำลังลงและ
 เช็ดมือของใครอยู่ข้างหนึ่งมอฆางนแนชครกความขของเอเอง”

“อะไร? เหลวไหลนะ” ซันเคอวีร้องลน

“จริง ๆ ครับ ผมกับลูกศิษย์เราอย่างทลดูเวเหมือนกัน แต่
 ไม่สามารถจะระวังความตเนตศกใจของเอเองได้”

“แกไม่เช็ดมือของนเใหม่ละ? อีตเตจก้างพร้อมกับเหลยว
 ขวบมาทางหัวหนาคนไว้”

“ผมวิศรย เป่งดำครับ สักผมเคยเห็นอะไรเลย”

“แล้วก็ไม่เคยได้ยินอะไรเลยด้วย?”

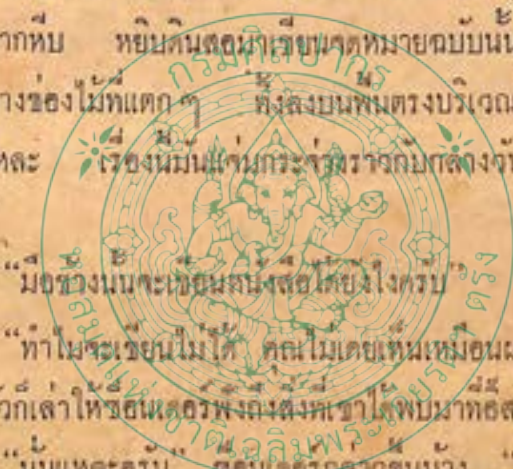
“เรื่องนกกแปลกครับ ผมคิดว่าคนคงทปารไว้ด้วย โอ้กระ
 ดงนนแหละครับ อยู่ ๆ มนกด เขยมาโต พอเราลงไปดูก็ไม่เห็น
 คนสักท แล้วกพอเราไปเที่ยวดงมานบงตามคตงเหมือนอย่างกบทะเลย
 ทำขณะทไม่มีคนอยู่ในหอง แต่ททุกคอง เหมือนกบที่ผมเคยชูกกับ
 ยายเมอวีตคนนแหละครับ โอ้ลึงหน้มนตวนนม่กแต่คองทำทางแปลก ๆ
 ทุกท และเวากเคยรู้อยู่จ่า คุณบอวีล ไช้เจอวีเคยเคยงสตัวแปลก ๆ ไว้
 ในหองสมุดเสมอ”

“เอาละ มอวีตน พอแล้ว”

“คุณเข้าใจว่าอย่างไรบ้างครับ?” ซันเคอวีกล่าวถามขณะ

“ทคนทั้งสองอยู่กันตามลำพัง “ผมหมายถึงจดหมายที่เขาหาว่าคุณ
เป็นคนเขียนฉบับนั้นนะ”

“โอ้ เรื่องนี้มันกเห็นกันอย่างโจ่งแจ้งอยู่แล้ว” อู๋สเตรตอบ
“คุณก็รู้แล้วไม่ใช่หรือว่า กระดาษแบบนี้มันเล็ก ใช้มาหลายปีแล้ว
แต่ก็ยังม่กระดาษและของชนิดนั้นเหลือทิ้งไว้ในลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ
เก่ามันนอกหลายฉบับเราไม่ได้บอกฝ่าหมก่อนที่เราจะใส่กุญแจ มีอันคง
ออกมาจากที่บ หนีบกันออกมาเรียบร้อยแล้วแล้วก็สอด
ออกมาทางช่องไม้เท้า” ทั้งสองคนตรงบริเวณที่มอร์ตันไปพบ
เขานั้นแหละ เรื่องนี้มันเห็นกระจ่างราวกับกลางวันเขยว เห็น
ไหมล่ะ”

“มีอย่างนั้นหรือคุณสงสัยโดยังไงครับ”

“ทำไมจะเขียนไม่ได้” คุณไม่เคยเห็นเหมือนผม” อู๋สเตร
กล่าวแล้วก็เล่าให้ข้อเท็จจริงถึงดังที่เขาได้พบมาที่ออสตบอร์น

“นั่นแหละครับ” ออสตบอร์นกล่าวจนบาง “ถ้าเรื่องมันเป็น
เช่นนั้น เราทั้งสองคนมาพูดกันถึงเรื่องพินัยกรรม โทละเฮียคสก็ทนอช
มีอันนั้นอาจจะเขียนโดยคุณหาคุณไม่รู้จักได้ จดหมายฉบับนั้นพิมพ์ไปถึง
ทนายความของคุณก็บ่งไว้แล้วว่า คุณได้รับมรดกนั้นเป็นมรดกโดย
พินัยกรรมด้วย คุณหาของคุณไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับกาารชอ์ของเข
นั้นมากไปกว่าความ ตามความจริงปรากฏอยู่แล้วว่า คุณหาของคุณมี
หวัคตเกี่ยวกับเรื่องกาารเขียนหนังสือแบบฮอตตีเนมคตงกล่าว แต่ยังไม่
วายที่จะกล่าวมัน”

“ถ้าไม่ใช่คุณอาของฉันทน์ ก็แล้วมันจะเป็นอะไรเล่า?”

“ผมคิดว่าอาจมีคนเข้าใจว่า อำนาจวิญญูญาณที่ออกจากร่าง
ของใครคนหนึ่ง อาจดลจิตดลใจให้คุณอาของคุณหาวิชศึกษาเตรียม
สร้างร่างใดร่างหนึ่งขึ้นมาเพื่อกារณ์ และก่อกงจะเป็นเจ้าตัวประหลาด
ตัวนั้นเองที่มันอาจมันอยู่ในตัวของมันเอง”

“แล้วเราจะทำอย่างไรดีล่ะ?”

“เราทั้งสองคอยเฝ้าไว้สักวัน” ขอนเคอร์ตอบ “แล้วต้อง
พยายามจับมันให้ได้ ถ้าเราทำไม่ได้ เราจะตั้งคดียามักว่ามันจะอ่อน
กำลังลง ถ้าหากว่ามันมีเลือดน้อยและหมด มันก็จะไม่สามารถมี
ชีวิตอยู่ได้อีกจนกว่าพักหนึ่ง”

ไม่มีเหตุการณใด ๆ เกิดขึ้น ตลอดเวลาอีกสองวันผ่านไป
ครบแล้วอยู่มาวันหนึ่ง ขอนเคอร์ก็เห็นเจ้าสิงหนิงส่งกลิ่นสดลงมาตามราว
บันไดในห้องโถง เขาจับดูมันเล็กน้อยมันอยู่อย่างไม่มีอะไรเสียเวลา แต่
ก็ไม่สามารถจะจับได้ เจ้าสิงหนิงก็ลนหนไปใต้ตามเคย สามวันต่อ
มา ขณะที่ผู้เสด็จกำลังนั่งเขียนหนังสืออยู่ตามลำพังในห้องสมุด
ตอนกลางคืน เขาได้เห็นเจ้าสิงประหลาดหรือมอดมันนั่งจุ่มปากอยู่บน
หนังสือเล่มหนึ่งทีเบ็ดแปดอยู่ตรงด้านสุดของห้องสมุด เจ้าสิงหนิงกำลัง
ไขนวดพลิกหน้ากระดาษหนังสือ คล้าย ๆ กับว่ากำลังอ่านหนังสืออยู่
ฉันทน์ แต่ก่อนที่เขาจะมีเวลาทันได้ลุกขึ้นจากเก้าอี้กตกรัง เจ้าสิง
หนิงก็ไต่ขึ้นไปตามผ้าม่าน ดูเสด็จเผ่าของมันอยู่ด้วยท่าทางถ่มถั่ง
เจ้าสิงหนิงไขนวดสามนิ้วแถวตัวตัวเองไหนต้องแต่งอยู่ที่กรอบไม้เห็นสภาพ

มานหน้าต่าง ใช้นิ้วหัวแม่มือและนิ้ว ๆ มาทางเข่าอย่างถูกต้อง

“ฉันรู้ดีว่าฉันควรจะทำอย่างไร” เขากล่าว “ถ้าหากฉันสามารถจะคอนมันออกมากลางแจ้งได้ ฉันก็คงส่งบรรดาสุนัขของฉันออกไปจัดการกับมันแล้ว”

เขาหันมาพูดกับช้อนเคตสเป็นเชิงให้คำแนะนำต่อไป

“ฉันมีความคิดชอกช้อกอย่างหนึ่ง ซึ่งก็คิดว่าคงจะเข้าที่” เขากล่าวต่อไปอีกว่า “เราไม่ควรเป็นต้องนั่งคอยจนกว่าจะได้พบตัวมันออกไปข้างนอกอยู่อย่างนั้นดอก เราคอยดูว่า ถ้าหากเราเห็นมันเมื่อไร เราก็ปล่อยให้มันออกไปเหมือน เราเห็นสุนัขขี้สอขี้รด ชนิดหนึ่งคือสุนัขไฮโรวิทท์นอมตงเกรส ซึ่งปราศมีริ้วและจับหนูกิ่ง ส่วนสุนัขชนิดสเปเนี่ยลของคน วิสกอตในมาจก็ใจเข้มแข็ง ไม่เหมาะในกากรที่จะนำมาใช้งานน่ะเลย”

คนทางสองฝั่งถนนจึงกล่าวเข้ามาในบ้าน เขาสุนัขขี้สอเกรสนอนหมอบบะแหวงเท้าและเล่นอย่างสบายอารมณ์ ส่วนเจ้าสุนัขเลี้ยงตัวอื่น ๆ ก็เดินวนเวียนอยู่ข้าง ๆ มอวิตน์ ซึ่งกำลังนั่งอยู่ทีโต๊ะ เจ้าสุนัขทั้งสามได้รับการคอนรับอย่างดี เพราะถือกันว่าการหาทางบึ่งกันภัยโดยผตวอิ ยังดีกว่าไม่มีการบึ่งกันเอาเสียเลย

ตลอดระยะเวลาสองอาทิตย์นั้น ไม่มีเหตุการณอะไรเกิดขึ้น แต่เลวเจ้านมอชขวางนั้นถูกรับได้ มีไร้สุนัขจับ หากเจ้าหนกแกวส์เทาของนางเมอริวตนั้นแหละเป็นผูจับได้ ตามปกติเจ้าหนกแกวส์ตนนั้นชอบถอดสลักกระป๋องสำหรับใส่ข้าวเปลือก และนำทศออกขูขวางกรงออก

และมักจะมุดรถหนีออกจากกรงไปทางช่องนั้น เมื่อมันหนีออกไปได้ เจ้าบีเตอร์มักจะไมยอมกลับเข้ากรงง่าย ๆ ส่วนมากมักจะเที่ยวบินเล่นไปรอบ ๆ บานเป็นเวลาครึ่งถึงหลาย ๆ วัน สำหรับคราวนี้หลังจากมันถูกจับเข้าขังในกรงได้ติดต่อกันมาเป็นเวลาประมาณ สัปดาห์อาทิตย์แล้ว เจ้าบีเตอร์ก็คนพบวิธีที่จะหนีออกจากกรงได้ โดยการถอดสลักล็อก ซึ่งผลที่สุดมันก็หนีออกมาลอยนวลอยู่นอกกรงจนได้ มันไม่ไปจับอยู่ที่ผ้าม่าน โกงคอร่องเพดานเพียงอย่างเดียวอยู่ตามร่องระบายตามหน้าต่าง หรือไม่ก็ตามราวที่ติดรูปภาพ

“เธอจะเปิดขังมันคืนนะ ?” มันจะไม่ได้ประโยชน์อะไรหรอก” ฮูสเตอร์กล่าวกับนางเมอว์ริทและทนายเข้ามาในห้อง ใช้บันไดเที่ยวหาตามร่องหน้าต่างไล่จับมันแล้วในคืนวันรุ่งขึ้นหนึ่ง ซึ่งเกือบจะคาแล้ว “เธอกำลังปล่อยเจ้าบีเตอร์มันไว้ครึ่งกลางห้อง ปล่อยให้มันหัวแฉกมันก็คงกลับเข้ากรงของมันเอง แล้วทนายเขาจะช่วยหรือ เมล็ดข้าวเปลือกไปเที่ยว ไปรับ โทรมเวลาไม่กี่หัว เธอมันใจอ่อนเกินไปนี่”

“จริงคะ” คุณมันคนเห็นมันเกาะอยู่ทวารที่ติดรูปภาพ เวลาคุณจะออกจากห้องช่วยกรุณาเปิดประตูไว้ให้ด้วยนะคะ” คนมันคนจะเอากรงของมันเข้ามาไว้ในนี้ แล้วจะเอาหน่อใส่ไว้ในกรง มันชอบเนอะมากคะ” ถึงแม้มันทำอะไรทำให้มันมันร่วงบ้าง เธอว่าถ้าคุณ...”

“ไม่เป็นไรตอกเมอว์ริท” ฮูสเตอร์ซึ่งกำลังยุ่งอยู่กับการ

เขียนจดหมายรับรองฉบับ “เอาเถอะแล้วฉันจะคอยคุณกแกว๋ของเธอไว้ให้”

ควนแลดูภายในห้องนกกงเขมสงบอยู่ชั่วครู่
“เกาหัวบีเตอร์” เสียงนกกแกว๋ร้องขึ้น “เกาหัวบีเตอร์”
“เงียบ ๆ ทีเถอะไอนักบ่า”
“เกาบีเตอร์ที เกาบีเตอร์ที เกา...”

“แหม ไอนักควน นกแกว๋ก็ได้อะไรจะหกกคอเองเสียทีเดียว”
อุ๊ สเตรของลงน พรอมกับเงยหน้าขึ้นมองดูไปทั่วสำหรับแฉวงรูป
สายตารองเงาที่พัฒน์เห็นมอธรวงนั้น กำลังไขว่ขว้างแกว๋ทวง
สวนนวกทีส กำลังเกาขยันทวารของเจ้านกแกว๋อย่างเพ็ดเพ็ดนทเดียว
อุ๊ สเตรวิ่งไปก็กางส่งญญานอย่างแรง ควนแลดูถ่วงดลยาไปบิศหน้า
ตางตงบ่งใหญ่ ด้วยความตกใจ แฉวงนกกแกว๋งบักทำทาศลาย ๆ จะ
บิน และทันใดนั้นเจ้านมอธรวงนั้นก็รวบคอกนกกแกว๋ไว้แน่น เสียงเจ้า
บีเตอร์ร้องเสียงแหบขนะที่มันกระพือกับบินไปมาอยู่รอบ ๆ ห้อง ใน
ระดับกวรับมทาลง ๆ ทุกขนะ เพราะนำหนักของมอธรวงที่เกาะอยู่
ทคอ ผลที่สุดนกกแกว๋ตวนนทกลนปลงกับพนทอง เจ้านกแกว๋กับ
มอธรวงนกกอครดพคเหวียงกันจนจนกกระจาย ผลที่สุดการปล่าปลุก
ระหว่างนกกกับมอธกสนสุดลง มอธ ไซ่นวชและนวกวณแมมอธบคอกน
แกว๋จนนกกแกว๋ตาเหลือก ทำเสียงครอก ๆ คล้าย ๆ กับกำลังจะหน้า
มืดเป็นลมไปฉะนั้น แดกอนทมมอธรวงนั้นจะหันมีเวลาปลอยมอธออก
จากคอกนกกแกว๋ อุ๊ สเตรก็วิ่งเข้าไปตะครุบจับเอาไว้ในกำมือของเธอ

จนได้

“บอกให้ซอเนเคอร์มาหาฉันเดี๋ยวนี้” อู๋สเตรหันไปร้องส่งสาวไรซิงไคย่นเสียงกระดังและวิ่งมาหา “บอกเขาว่าฉันต้องการพบตัวเขาเดี๋ยวนี้”

ครั้นแล้วเราก็กามอขวางนั้นเดินไปท่แสงไฟ เราเห็นมีรอยช่วนขีดอยู่บนหลังมีอันเกิดจากงอยปากของเจ้านกแก้ว แต่ไม่ยังมีเลือดไหลออกมาจากแผลเลย เราถึงปากคูที่เล็บบนมอปรากฏว่ายาวขึ้นแคระด ๆ ปรวคจากสเดือค

“น่ากลัวฉันเห็นจะต้องแนวทางเสียแล้ว” ไรกาล่าออกมมาอย่างโมโห แต่ก็ไม่สามารถจะหาหนทางประหตาคขวางนั้นได้ เขาพยายามจะโยนมันเข้าไปในกองไฟ แต่มือของเขาไม่สามารถจะเคลื่อนไหวได้ คุกคล้ายกับมีอำนาจกลับ ทุร้อนของใครคนหนึ่งมองไม่เห็นตัวมายืดเหนียวมือของเขาได้ทุกครั้ง ด้วยประการฉะนี้ ซอเนเคอร์จึงมาพบเราอยู่ในลักษณะหน้าซัดและมหากทสงเตใจ ทั้ง ๆ ที่มือของเขา ยังคงกำมือฉันไวแน่น

“ผลที่สุดฉันก็จับมันได้” เขาพูดในนาเสียงซึ่งแสดงความมีชัย
“ศิรครับ โหน เราสองคูให้แน่อีกทีเถอะนะ”

“ปล่อยไม่ได้ คุณไปหาตะปู ไม่กระดานกับซอเนมาให้ฉันทีเถอะ”

“คุณจับไวแน่นแล้วหรือครับ”

“แน่นแล้ว นุ่มเหมือนขังกกับปูนม ใต้จับไ้เตอวมันพักเสีย

จนสิ้นแรงแล้วจนน่า

“เอาละครับ” ซอนเคอร์กล่าวขานเมื่อเขากลับมาพร้อมกับ
สิ่งของที่ตองการ “แล้วเราจะทำอย่างไรกันคือไปอีกดีละคุณ”

“เอาตะปุดอกตรึงมันไว้ก่อน มันจะได้คลานหนีไปอีกไม่ได้
แล้วคอยพิจารณาความมัน ไหละเอียดทีหลัง”

“คุณทำของคุณเองเถอะ” ซอนเคอร์กล่าวขาน “ผมยังไม่
อยากยุ่งกับไอหนุตะเกาตวนนี่ เพราะยังมีอะไรบางสิ่งที่เราจะต้อง
เวียนวนมัน ไหละเอียดอีก ไม่ใช่นะครับ ไอหนุตะเกาตวนมันผูกพยา-
บาทตอกนะ เพราะไอเจ้าตงเนิ่นมันอะไรก็กินช้อยมาก”

“ไอคุณบ้านก้อ...” เขาร้องออกมาพร้อมกับหัวเราะอย่าง
บ้าคลั่ง “คุณเห็นไหมละ ชณะมันบอกตงเป็นเกลียว คล้าย
กับกำลังโครับความเจ็บปวดอย่างหนัก มันหวัด ๆ คล้าย ๆ กับได้
เตือนท้าวตงถูกนำมาแยกแยะ ทุกครั้งที่ตงไปก็ตงลงไป

“เอาละครับ คุณตงก็ตะปุดึงไว้แล้ว” ซอนเคอร์พูดต่อไป
“ตงไปเป็นหนาทของคุณที่จะพิจารณาดูเอาเองเถอะ”

“อย่าเพิ่งไปนะ เคียวกอนซ์ คุณช่วยเอาผ้ามาคลุมไว้ทีเถอะ
ตงมันรี วาแล้วอู๊ตเตงก็ตงผ่าทมิแก้ออกมาจากแก้อตงหนึ่ง นำ
มาม้วนแผ่นกระดานแผ่นนั้นไว้” เขาช่วยลวงกฏูแจ้ออกมาจากกระ-
เป้าเสื้อคนทีเถอะ แล้วไร้เซฟออก เอาอะไร้ในนั้นออกเฉย คุณ
พระช่วย มันม้วนตัวเป็นเกลียวเขียวชะะ เม็ดเซฟไว้วะ” ครั้นแล้ว
เขาก็โยนมือตงลงไปเ็นเซฟแล้วบศฝาดังบ่งใหญ่

“เราจะขังมันไว้ในजनกว่ามันจะตาย” อุตเตชกล่าวต่อไป
 “ถ้าฉันเบ็ดผ้าเช็ดหน้าออกจะถือ ให้ฉันตกรรทหมกใหม่ไปเสียเถอะ”

พอถึงวันสิ้นเดือน นางเมอรวรตกลาออกจากหน้าที ผู้ที่มา
 รับหน้าทีแทนนางก็คือ นางแชนด์ไรต์ ซึ่งเป็นผู้มีความชำนาญใน
 การควบคุมคนใช้มาเป็นอย่างดี ในตอนแรกที่นางเข้าทำหน้าที่ นาง
 ได้ประกาศให้บรรดาคนใช้ทุกคนทราบทั่วกันว่า นางไม่ชอบขบขีบ
 นินทา โดยเหตุนี้ช่วงเวลาต่อมาได้ปรากฏการขบขีบนินทากันในระหว่าง
 บรรดาคนใช้กันงายหายไ้ เรื่องอะไรที่ไร้สาระ ก็ไม่มีผู้ใคร่ครุ้ยขึ้น
 มากล่าวกันอีกเลย

“ถ้าหากคุณอุตเตชจะแต่งงานในระหว่างนี้ ฉันก็คงไม่รู้สึก
 ว่าน่าจะเป็นที่แปลกประหลาดอันใดนัก” นายธอนเดอร์ กล่าวขึ้น
 ตอนหนึ่ง “แต่ฉันก็ไม่อย่างจะใดที่คิดว่าเธอจะรีบเร่งเกิน
 หนัก ฉันรู้จักเธอพอที่จะทำให้นางบอธไรต์อยู่ในอนาคตชอบอก
 ชอบใจฉันได้ มันก็โอเรื่องทานองเท่านั้นแหละ การผูกมิตรพียงย่น
 ย่อมต้องใช้เวลาานกว่าจะได้แต่งงานกันไ้ในบั้นสุด แต่การผูกมิตร
 พียงย่น ก็อาจมีเวลาถูกลืมเลือนไ้เร็วเช่นเดียวกัน”

แต่อุตเตชมิได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณธอนเดอร์เขาในเรื่อง
 ที่เกี่ยวกับแต่งงานเลย อุปนิสัยใจคอแบบคนสมัยรุ่นเก่ากำลังสืบคลาน
 เข้ามาบังความรู้สึกที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ ของเขาเสียหมดสิ้น เขาเป็นคน
 ที่ไม่ค่อยจะเกิดอารมณ์เสียวายนัก แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนมีจิตใจ
 ไ้มีหน้าไปในทางที่จะปลุกสังคัมตามธรรมชาติ อันเป็นพัน ๆ ของ

ประเภทบ้านนอกอยู่เสมอ

ต่อมาก็คงมีขโมยเข้ามา ตามที่เขาเล่ากันกลางว่า มีคนหลายคนเข้ามาในบ้านทางห้องกระจก แต่เขาอะไรไปไม่ได้ไม่นานนัก นอกจากขโมยในห้องครัวเพียงไม่กี่ใบ สำหรับตู้เซฟในห้องหนังสือ ถูกเปิดและของหมดอยู่ในนั้นถูกกวาดไปด้วย แต่ตามทบทวนไรเซอร์ให้การกับตำรวจตำรวจอ้างว่า ในระหว่างหกเดือนที่แคว้นเราไม่ได้เก็บส่งกรมราคาค่างวดอะไรได้เลย

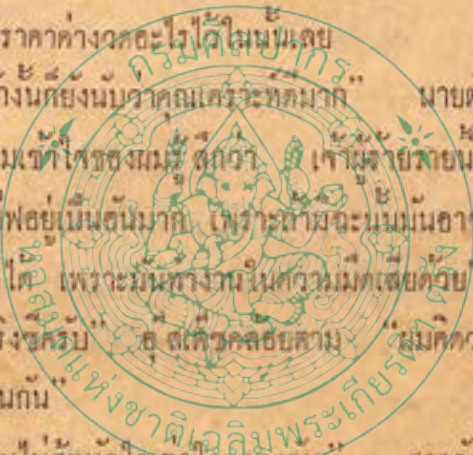
“ถ้ามันถึงขนาดนั้นแล้วทำไม นายตำรวจผู้ตอบ

“แต่ตามความเข้าใจของผมแล้ว เขามารายงานถึงความชำนาญในการเปิดเซฟอยู่ในตอนแรก เพราะถ้ามันจะเป็นอย่างถูกกระดิ่งสัญญาณดังนั้นก็ เพราะมันทำงานด้วยความแม่นยำ

“จริงครับ” “อ้อ แล้วคุณช่วยตาม” “ผมคิดว่าผมก็โชคดียุ่ไม่น้อยเหมือนกัน

“ผมไม่สันทัดใจเท่าใดครับ” ตำรวจตำรวจกล่าว

“ผมคิดว่าหาอย่างไรเสียเราคงได้ของรอกคนร้ายรายนี้ เข้าใจว่าคงเป็นผู้ หมดความรูเรื่องเซฟอย่างค ทั้งคงเป็นผู้ หมดความชำนาญในทางโจรกรรมและรู้สัททางคด้วย เพราะวิธีที่เขามาในบ้าน ตลอดจนวิธีการเปิดเซฟ แสดงให้เห็นว่าเป็นผู้ หมดความรู้ทางมาก แต่ผมอยู่อย่างหนึ่งที่ทำให้ผมงงัน มีอยู่คนหนึ่ง ในบรรดาเหล่ารายที่ทำงานสะเพร่ามาก ไม่ได้สวมถุงมือหรือปิดคน ผมก็เขาไม่ออกเหมือนกัน

กันว่า เจ้าผู้ร้ายรายนี้มีคนคิดขังใจของมัน ผมได้พยายามพิสูจน์หลาย
มื่อตามขอบหน้าต่าง ซึ่งเพิ่งทานามันชกเงาใหม่ ๆ ในห้องชั้นล่าง
แทบทุกบานปรากฏว่า เป็นลายมือของคน ๆ เดียวกันทั้งสิ้น”

“มือขวาหรือซ้าย หรือทั้งสองมือครับ?” อู๋เต้เต้ถาม

“อ้อ มือขวาทุกแห่งแหละครับ นิสัยรับน้ำช้ำมาก เจ้าก็มือ
คนนี่เป็นคนใจมาก แล้วผมก็คิดว่าคงเป็นเจ้าของคนนอกเหมือนกัน
กัน ที่เขียนจดหมายฉบับนี้ดู ก็มีความสรวลตลกตลกเชิงระ-
คายชั้นเล็ก ๆ ออกมาจากกระเป๋ว่า เจ้าเจนนี้อาจเขียนแหละครับ ฉัน
ออกไปแล้ว บอพี่ไซเวส แล้วกลับม่ออกภายในไม่นาน ผมคิดว่า
คงเป็นผู้ร้ายหนักหนา หักฐานอันนี้แหละครับจะทำให้เราสืบหาตัว
ได้โดยไม่มีขานกั คุณเจ้าล้ามนี่ได้ไหมละครับ”

“ไม่ได้ อู๋เต้เต้ตอบ “มีใครขายไอ้คนไหนมาจกเลย”

“ฉันคิดว่าคงพักอยู่ที่นั่นมานานแล้วอ้อ อู๋เต้เต้กล่าวกับ
ไซออนเคอร์ ในตอนทริบประพาศน์กลางคืน “ฉันได้ความรู้เรื่องน
อีกมากภายในระยะหกเดือนที่ผ่านมา มากอย่างไม่เคยคาดหวังไว้
เลย แต่ฉันก็ไม่อยากจะเสี่ยงต่อภารกิจที่ประจัญหน้ากับไอ้สิ่งนั้นอีก
บ่อยวันนี่ฉันจะเข้าไปในเมือง ช่วยบอกมอริตันให้เก็บของให้ฉันด้วย
แล้วให้เขาเอาถไปรับฉันที่ โบวส์ตันในจันทร์วันนั้นละ คุณช่วยเอา
ตำเนาะจดหมายสองฉบับนั้นติดตัวไปด้วย เราจะไปพิสูจน์จดหมาย
สองฉบับนั้นด้วยกัน”

“คุณจะไปสักกี่วันครับ?”

“ยังไม่แน่ แต่ก็คิดว่าจะไปอยู่สักพักหนึ่ง ความจริงเราคง
 อยู่กับเรงนมาเกือบตลอดฤดูร้อนแล้วนะ ฉันเองก็อยากจะหยุดพัก
 สักครึ่งหนึ่งเหมือนกัน ฉันจะไปจัดการเรื่องหลังพักทางไปรักตนเอง
 คุณคงจะพอใจ ถ้าหากฉันจะแวะที่สตินด้วย พอดีโรงแรม ‘ควาวน’
 ฉันจะโทรเลขมาแจ้งค่าบิลที่พักในโบรคส์นให้คุณทราบ”

บ้านพักที่เขาของไวในกรุงโบรคส์น ปลูกเป็นแถวเรียงราย
 อยู่ตามเนินเขา ซึ่งเขาเคยปลูกมาแล้ว มีราคาซื้อขายแพงซึ่งเป็นคน
 เจียบ ๆ คนหนึ่งของเขาเคยบอกเล่า ชาวคนนั้นเป็นทั้งผู้ที่พักเป็นเพื่อน
 และเป็นพ่อครัวไปในตัวด้วยด้วย ทั้งเดาหรือหรือหลายห้องอยู่บน
 มีห้องนอนสองห้องอยู่ทางหลัง มีประตูไม้ตะลึงกัน “คุณฮอน-
 เดอร์ ไช่ของเสอ๊กแดงกับ หวังม้วนหวังจะเป็นห้อง ๆ โดยวทมเตาผิง”
 เขากล่าวจน “ฮอนม้วนจะไว้ห้องใหญ่ เพราะมีห้องน้ายูด้วย ฉัน
 สงสัยกันว่าเมื่อโทรให้ถึงจะมานะ”

ฮอนเดอร์มาตามเมื่อเสอ๊กแดงประมาแทนห่ม ทนายสนและ
 เนอศวมสมแม่มมาทเคียว “เราจะสุ่มไฟไว้ในห้องอาหาร” อุตเตอ
 กล่าว “ในระหว่างที่เรารับประทานอาหาร ถ้าให้ปรีนส์เขาจัดการเขา
 ของออกจากกระเป๋ากันแล้วกัน ถนนหนทางเป็นยังไงบ้างล่ะ?”

“โอ๊ย และคุณ มีแต่โคลนตมเป็นหลุมเป็นบ่อไปหมดทั้งนั้น
 มีลมหนาวพัด โกรกมาปะทะอยู่ตลอดเวลาทีเดียว เตือนมันมันเตือน
 กรกฎาคมเสียด้วย โอ้ ประเทศอังกฤษเฟิ่นนเก่าของเราเสีย”

“นั่นสิ อุตเตอกล่าวจน “ฉันคิดว่าเราจะเจอส่งทรายเสีย

ยิ่งกว่าการจะต้องจากประเทศอังกฤษ ถิ่นเกาะของเวาเพียงต้องสาม
เดือนเสียอีกนะมา”

คนทั้งสองกลับเข้าไปข้างในห้อง หลังจากเวลาเที่ยงคนแล้ว
เพียงเล็กน้อย

“คุณคงหนานนะ ‘ซ็อนเคอริ’ อุตเตอพรุทชนในค่อนหนึ่ง
“ฉันว่าคุณควรจะต้อมเสอสปอตรชนต้อวแบบนั้นจะเหมาะกว่า เทาท์
พิจารณาครุ สกวาคุณปฏิบัตตนนี้ครุมาก ออ คุณมอณนช ถ้าใคร
โตต้อมละกักงไม่ว สกหนานวเลยนะ”

“แต่ถาต้อมเวอตารบรช ก็ค่อนางจะรวมวามไปทอชณะครุบ
ต้องต้อมคตลวบ” วาแล้วเขาอในต้อมชอเปหิตยงนชนของอู สเตอ
แล้วกมหนานกมชวาเฮอชองวาทกรปะปาคอเป หลังจากนคต้อมาอ
ประมาณทงนนาท เขาอโคชนเสอวรองควอวาทกเจ “โฮย คุณ
พระชวย” เขาอโคชนเสอวรองคอเปอถวา “มอชอยในต้อมมอช เวอเขา
‘ซ็อนเคอริ’ เวอเขา” แล้วกมเสอวรองคอโรยาทงนถูกรวางผลุง
จากอู สเตอไปตกลทอโคททงนตงผลุง ครนแล้วกมเสอวเรอชองตาม
อออกมาวา “ฉันโฮนเขาอไปในห้องนทาแล้ว มนกระทบทก้าแพงแล้วก
ทลนลงไปนอชางนา ถ้าคุณจะช่วยตมตอเก เขามาดี” ซ็อนเคอริตอ
เทชนเลมทงนไว ในมอช เขาอคตมมชชนแล้วกต้องคตมชอมชางนา
นนเง เขาเทชนมนแล้ว ทงแกและทงพกาอ ทงเปนไมและทงคาบชด
มวคกรวงวอชอตรงกลาง ก้าตงโตชนมาตามชอมชางนาทเชยงลาท
ค่อนชางชนชยชางชอนระชา แต่แล้วกวรนโตลทลนลงไปชยชางชอไม

ได้ครึ่งแล้วครึ่งเล่า

“คุณคอยอยู่ที่นั่นก่อนนะ” ชีอนเคอร์วิ่งบอก “ผมจะไปเอา
กล่องอะไวเปลา ๆ มาใส่มันสักใบหนึ่ง ผมคิดว่าระหว่างผมไม่อยู่มัน
คงออกมาไม่ได้หรอกนะ”

“ทำไมจะไม่ได้อะ” อูสเต็ทซ์ของตะโกนบอก “มันกำลังจะ
ออกไปอยู่คนเดียวแล้วเห็นไหม มันไต่ขึ้นมาตามสายโซ่ อย่างนั้น
สัตว์ ไส้สัตว์ลามก อย่างนั้นมาเร็ว ๆ เข้า ชีอนเคอร์
มันกำลังจะหลุดจากมือฉันแล้ว ฉันจับมันไว้ไม่อยู่แล้ว คิวมันสิ้น
เหลือเกิน เด็บคิมบหายเสีย มีคนมาต่างเรื่อง ผิดบาปหรือใจจะ บอก
ว่ามันออกไปแล้ว มันเลี้ยงดูเรื่อยมาหนึ่งพันถึงไปบนพนักกระเบื้อง
ข้างล่าง ครั้นแล้วอูสเต็ทซ์ก็ยืนสวดภาวนาถึงนายจริงไปกับผม

เราบอกรายละเอียดต่าง ๆ กัน

“ผมเองก็ไปหาใจเหมือนคนอื่น” นายแพทย์หันมากล่าวกับ
ชีอนเคอร์ “ผมเพียงแต่พิจารณาตามพื้นฐานเดียว คุณเบอร์ตโฮเวอส์ได้
รับความตกใจอย่างสุดขีด ผมคิดว่าคุณควรให้ผมส่งใครสักคนหนึ่ง
ไปช่วยคุณพยาบาลเขาดีกว่า ทางที่คิดผมขอแนะนำว่าไม่ควรปล่อยให้
ให้เขาอยู่ในความมืดตามลำพัง และถ้าหากผมเป็นคน ผมจะเปิดไฟ
ไว้ตลอดทั้งคืน สิ่งที่สำคัญก็คือ เราจะต้องอยู่ในที่ ๆ มีอากาศบริสุทธิ์
การที่ไม่พยายามเปิดหน้าต่างนั้น เป็นกรกระทำที่นำมาความและไม่
สมควรอย่างยิ่ง”

แต่ปรากฏว่านอกจากชีอนเคอร์แล้ว ไม่มีใครอยู่กับอูสเต็ทซ์

เลยแม้สักคนเดียว “ฉันไม่ต้องถวายนะ” อู๋สเตรกล่าวอย่าง
 “ถึงอย่างไรมันก็ต้องพยายามเข้ามาอีก ฉันรู้ว่ามันต้องมานะ”

“อย่าตกใจเลยเพื่อนยาก ใช้สิ่งนั้นมันคงไม่สามารถจะจริงขง
 ขึ้นไปได้ฉันไม่มันดับสูญตอกหน้า คุณเว้ ใหม่ว่าคราวนี้ฉันก็ไดเห็น
 กับตาของผมนั้นเดียวกับคุณ มันคงจะขยี้ต่อไปไม่ได้อีกนานนักตอก
 โดยเฉพาะอย่างขงหลังจากที่มันตกลงมาคงสิ้นแรงแล้ว มัน
 คงตายแน่ ผมเองเป็นคุณเองเป็นคุณลงมาบนพื้นกระเบื้องกับ
 หูเดียว พอดีคุณขงแรงแล้ว ไรก็จะออกจากที่หนึ่ง โดยไม่ต้อง
 นำถุงหรือกระเป๋าอะไรก็ตามไปไหน พอดีจากช่องเสื่อทางเก่งลงม
 ตกตัวไปก็พอ มันคงเป็นโอกาสที่ขงตัวมันตกไปด้วยกับเรา
 ได้เป็นแน่ เราจะต้องหนีมันไปโดยเร็ว เราจะไม่แฉจากปลอกขง จะ
 ไม่ส่งให้ส่งผลตกกันก็ได้ ขงตามหลังเราไปเป็นอันขาด ทำใจดี ๆ ไว้
 อู๋สเตร ผมก็คิดว่าคุณคงใช้เหรียญและออกเล่นทางใต้ภายในวันสองวัน
 นีแหละ หมอบอกว่าพวงง เหลมมาคุณนั่งเก้าอี้ออกไปตากลมข้าง
 นอกได้แล้ว”

“ฉันไปทำอะไรไหม?” อู๋สเตรถาม “ทำไมมันจะต้อง
 มาตามล้างตามผลาญฉัน ฉันมีใจเลวร้ายไปก็ว่าคนอื่น ฉันมีใจเลว
 ไปก็ว่าคุณนะซื่อนเคอร์ คุณก็รู้ขงแล้วว่าคุณไม่ใช่คนเลวทรามอะไร
 เลย คุณต่างหากเป็นคนวางแผนการนี้ตลกปรกขงนั้นในราตรีเฮโก
 นั้นมันคงดับท่าบมาแล้ว”

“มันไม่ใช่เรื่องนั้นแน่นอน” ซื่อนเคอร์กล่าวตอบ “ขงนั้น

เราอยู่ในรอบคตวรรษที่ยศบมะ แม่แต่พระทางศาสนาจักเห็นจะลมขอ
 ความทศถลางบาปในครงานนหมคแลว กอนทศถลางจะไดจับเจามอผ
 ข้างนในหองสมค มนกมความประสงครายตอคุณและคนทศคนอยู่
 กอนแลว หลงจากคุณเขาจะไปตอทตริงน มนกลมความคคทจะ
 ทารายคนอน หนมาเลงานคนคนเดียวเป็นธรรมคตอยู่เอง คคท
 ใหมวามนถกขงในเซพนนเป็นเวลาานเกอบทคเอน มนมีเวลามาก
 มายทจะคคทวางแผนผูกพยาบาทคคทได้ละ

อ สศทศบอวด เรเคอริไมขอตอจากทอง เราคคทว่ากวท
 ขอนเคอริแะนน้ำให้เราขอทอเป็นวคคทเทน หงจะมีเจตนาอันใดแฝง
 อยู่บ้าง เขาเวมพยายมปวงวคคทขานามขของเราให้สมบุดเรน
 อยางรวคเวว

“เวาจะคคทคคททงในอนท กนขานนทะเล” เขากลาง
 ยนยนกบขอนเคอริ

ในคอนเขนวันท คคท ดงทาคม อากาคคอนข้างวอนอบอว
 ดงแมในคอนกลางวันทคคททก ๆ บานในคองคคทคคทนบนจะเบค
 กวางรับลมอยู่อยางเต็มทคตาม แตกอนจะตงเวลาคาประมาณหนึ่ง
 หวตสองหวโมง หนาคคททก ๆ บานเหล่านนกลบมคเจอบอยู่เป็นนิจ
 สัน จนกระทั่งความประหลาดใจในพคคทการอันเปลคประหลาดคของ
 สุกภาพบุษทงสองทอคคทขยู่ในคองนนั้น ซึ่งมีอยู่ในจิตใจองนางปวันช
 ตลคตมาคคทกลายเป็นความเคยขนลงในที่สุด นางปวันชเกิดความ
 ประหลาดใจตงแต่วะทกบคคททงสองมาตงแลว กอนอนทงได้รับค

ส่งให้ตรงมาตามบังตาตามหน้าต่าง ในห้องนอนทั้งสองห้องลงให้หมด และนับจากวันนั้นเป็นต้นมา ชาวห้องต่างๆ ในห้องนอนทั้งสองก็ถูกไล่เสียดอกจนแทบจะมีแต่ห้องโล่งๆ

“นายบอร์สไวเวอร์ไม่ชอบให้อ่างของเกาะ เพราะจะทำให้เกิดฝุ่นละอองจับสกปรก” นายซีมอนเคอร์กล่าวเป็นเชิงแก้ตัว “เขาชอบให้ตามมุมห้องทุกแห่งมีแต่พื้นโล่งๆ เพราะแลดูมันเกลี้ยงเกลาดี”

“ผมอยากจะแฉ่งหน้าตาของคุณจะได้ไหมครับ ?” เขากล่าวถามผู้สวดในคอนเข็นวันนั้น “ถ้าคุณมีวันชอบฮ่าวราวกับอยู่ในเดาอบแล้วคุณรู้ไหม”

“อย่าเลย ปลัดขียนไว้อย่างนั้นแหละ” เขาไม่ไว้มักศึกษาที่เพิ่งจะพ้นออกมาจากสถานศึกษาอาชญาวิทยาของนคร ฉะนั้นจะลากกระดานหมากรุกออกมาเล่นกันแก้ความท้อ

หลังจากนั้น คนทั้งสองก็ลาจากกระดานหมากรุกออกมาเล่นกันในเวลาประมาณตีหกนาฬิกา นางบอร์สไวเวอร์จกจดหมายฉบับหนึ่งมายื่นส่งให้ตรงประตูห้องพร้อมทั้งกล่าวว่า “คุณขออภัยคะผมได้นำส่งให้เสียก่อน จดหมายฉบับนั้นผมได้นำมาใส่ไว้ในตู้รับจดหมายคะ”

“เปิดชั้นอ่านซีมอนเคอร์ เขาต้องการให้ตอบหรือเปล่า”

จดหมายฉบับนั้นเป็นโน้ตสั้นๆ ไม่มีทั้งคำปลงทูลและลายเซ็นของเจ้าของจดหมายปรากฏอยู่เลย ใจความในจดหมายฉบับนั้นเขียนไว้ลอบๆ ว่า

“ในเวลา ๑๑ น. คืนนี้ ผมคงจะเป็นการนัดตรงสุดท้าย

ของเราหรือยัง ?”

“มาจากไหนล่ะ ?” บอว์ลโซเวอร์ถาม

“คงจะเป็นจดหมายถึงผมนะครับ” นายซีออนเตอร์ตอบ “ไม่ต้องรอคำตอตอบตอก มีสัปดาห์นี้” เขาหันมาดูล่างกับนางปรีนซ์พร้อม กับยัดบนทักสั้น ๆ ลงบนลงกระเป๋

“จดหมายจากข้างตึกเลข ผมคิดว่าเขาจะรีบตัดให้ทันก่อน ที่เราจะออกเดินทางตระกรรมคือ”

ซีออนเตอร์พยายามใช้ไหวพริบเรื่องตัวเองกลบเกลื่อนอย่างได้ผล เพราะปรารถนาจะนำบอว์ลโซเวอร์มิได้สนใจและซักถามอะไรต่อไปอีกเลย คนทั้งสองยังคงนั่งสนทนากรุ่นกับข้อไปเรื่อย ๆ

ที่เฉลยบนโต๊ะหน้าพิลา ซีออนเตอร์เขียนรายงานพิภาวุ่นคุณปู่เดินดงตัก ๆ และหยิบของวางทัก ๆ สบายนวล

“ต้องนับว่าวากกับ” ซีออนเตอร์กล่าวในขณะพิภาวุ่นคุณปู่กวาดขนตบเข้ดครง หรือเขียนรายงานพิภาวุ่นคุณปู่กวาดขนตบเข้ดครง ขนจากทางบนโต๊ะด้านล่าง

“นั่นใคร ?” ซีออนเตอร์ถาม

“ไม่มีเสียงตอบ”

“มีสัปดาห์นี้ นมเชอหรือ ?”

“แกขนไปขนบนแล้วครับ” ซีออนเตอร์ตอบ “ผมได้ยินเสียงฝีเท้าเดินไปทางห้องของแกแล้ว”

“ถ้างบนบคประตเคย ลงกลอนควย เคินถ์ ซีออนเตอร์”

ได้เป็นแน่”

“ถ้านักเรวเขาสั่ง ชูสเคี้ยวรังลอนพรอมกบวงกลบเข้าไป
ยังอกทองหงษ์ “เราจะรอชกธาอยู่ไม่ได้ เราจะทำยังไงกันดีทว่า จุก
ไฟนต ฆอนเคอร์ สงไมชคมาโทจนเรวเขา”

“คงจะอยู่ในห้องโน้น เคยดมมะไปเอามาให้”

“เรวเขาทนอย หากูตามชนวางหงษ์ตอ ตูในห้องนำ เคย
มายืนเผื่อขุ่นเถะ ถานจะไปหาตัง”

“เรวเขาดะคุณ ฆอนเคอร์วงระโกนลน “ผมโคยัน
เสียงอะไรก็ไมรู”

“งนเฮมาหาหนอนชคปลงไฟวักกอน โดยว เฮา ! นณะ
ไมชคไฟ !” เขาเป็นเมชคให้จากานหงษ์ มนตอกอยู่ในชอกกระดาน
ปู้พน

“จุกไฟหรือยัง ชคตแลง เอะ เคยวงระโกนคนะ อ้อ ! เขา
นามนจากตะเกียงเกา ๆ สำหรับธำหนักตวงนนักโต แลวงกันณะ
ผำชนสัดว ไมชคละ เรวช ! คงนำปู้ทนธอนชอกมา คุณนิกเขือจวัง
แยะ เราไมตอชการไรมันแล้ว”

เมื่อไฟลุกโพล่งขึ้น เสียงตะแกรงเหล็กขยายตัวเองเพราะ
ความร้อน ฆอนเคอร์ไม่สามารถจะหยิบผ้าปู้ทนธอนชอกมาจากบริเวณ
นั้นได้ทันทพอดนามันหักลงมวระซุ่มโชก และกัในทันใดนั้นเองกระ-
แต้วไฟก็แลนเสียงวาคิต เกิดไฟลุกโหมขึ้นเป็นกวางใหญ่

“ตายละ บ้านกำลังจะถูกไฟไหมทงหลังแล้ว” ชูสเคี้ยวรัง

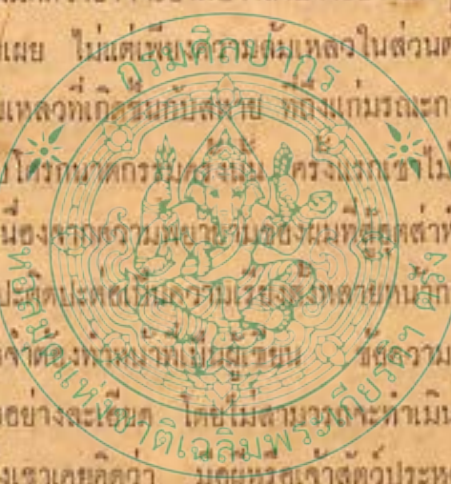
ตะโกนพร้อมกันด้วยผ้าห่มนอน ตรงเข้าฟาดไฟที่กำลังลุกจ้าอยู่ที่นอน
“ไม่ได้เรื่องเสียแล้ว ฉันทบไม่ได้เสียแล้ว คุณเว็นเปิดประตูออกเถอะ
“ร็อนเดอวี เว็ยกคนมาช่วยที เว็วเจ้า”

ร็อนเดอวีวิ่งไปที่ประตูโซมึชคล้าเพื่อจะเบีคกถลอน แต่บังเอิญ
ติดกฏญแจอยู่อย่างแข็งแรงจนไม่สามารถจะเบีคออกได้ “เร็วเจ้า”
เสียงอุ้ตเต็วตะโกนร้องล่น “มันร็อนจนฉันทจะทนไม่ไหวแล้ววู้ โห้ม”
ผลที่สุดร็อนเดอวีก็ไร้กฏญแจเปิดออกได้ ร็อนเดอวีหันกลับมาดูข้าง
ในท้อง เขาไม่แนใจว่าเขาได้เห็นอะไรบ้างในขณะนั้น เท้าที่ส่ายตา
เขาเห็นอย่างเว็นวากวี สักคล้ายๆว่า มีอะไรตั้งหน่งตั้งตามคอยู่
ในลักษณะที่ใหม่เก็วมาถ่าตั้งคยกล้านตั้งมาจากคยกลองไฟซึ่งกำลังมีไฟลุก
ท่วมตรงไปก็ย้ตเต็วบอวีจเว็วเออ เขาคิดว่าอะไรตั้งถลนกลับเข้าไปหา
อุ้ตเต็ว แต่เนื่องจากไฟกำลังลุกท่วมท้นขงร็อน ตั้งถลนและคว้นไฟ
คลบอบฮวล เขาจึงหันกลับวิ่งหนีมาตรงถึงพร้อมกับตะโกนว่า “ไฟ
ใหม่! ไฟใหม่!” เขาถลนเบีคไทรคัพท ขยทไทรคัพทแจ็วขาว
ไฟใหม่แล้วก็วิ่งกลับเข้าไปที่ท้องนา ซึ่งความจริงเขาคควรจะถกนมา
คยไฟเสียตั้งแต่คยอนแวก และขณะที่เขาคถลนเข้าไปในท้องนอนนั้น
เขาได้ยินเสียงคนร้องตัวย้คความคกใจ แล้วก็ได้ยินเสียงของหนัก ๆ
ล้มลงคังตั้ง

นี่เป็นเรื่องราวทั้งหมดโดยนิตคคอกันมาแทบทุกคยอนเย็นวันเสาร์
จากปากคำของคยผู้สอณวีระคานวณนายหน่ง ที่โรงเรียนแห่งหน่งตรง
บริเวณนชกเม็อง วัระกวางนนร็อนเดอวีคองพามาหาเสียงชีพในแนว

ทางซึ่งคนส่วนมากคิดว่า ไม่เหมาะสมกับภูมิรัฐที่เขามีสัญเป็นรากฐาน
 เดิม บังเอิญครึ่งหนึ่งผมได้เขียนนามของ ฮาเคเรียน บอรัลไฮเวอริ เขา
 โดยมีได้ตั้งใจ ผมรู้สึกว่าเขาทำที่แปลกประหลาด รับผิดชอบเรื่อง
 และเสไปพูดถึงเรื่องอื่นทันที หลังจากนั้นต่อมาอีกหนึ่งอาทิตย์ ซอน-
 เคอริงได้เล่าเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับตัวเขาให้ผมฟัง มันเป็นเรื่องที่เฉียด
 ราวสนัด ทงๆ ที่ผมคิดว่าอาจจะยังมีบางสิ่งบางอย่างมีคๆ บังๆ อยู่บ้าง
 แต่มันก็เป็นทีที่บิตเฉย ไม่แต่เพียงที่ถามผมเหลือในส่วนตัวของเขาเอง
 หากเป็นความล้มเหลวที่เกิดขึ้นกับสหภาพ ทดแทนกรรมกรรมของชาผู้
 นนควย สำหรับไว้รักษากรรมกรรมนั้น ครึ่งแรกเขาไม่พยายามที่จะ
 กลางถึง แต่เนื่องจากความพยายามซึ่งผมเหลือสุดตามที่ลาคบเหตุ
 การณและนำมาสู่ที่ประหลาดเป็นความเรียงซึ่งหลายทศวรรษ ผลิต
 ทศตวรรษเคอริงจากนี้ ทงหนานาเป็นเขียน ซึ่งความสรุปเรื่องราว
 ทงหลายที่เกิดขึ้นอย่างละเอียด โดยไม่ลาบวจะทำมันเคยอยู่ ได้ก็
 ตอไป ครึ่งหนึ่งเขาเคยคิดว่า มอญหรือเจ้าสวประหลาดทมนวนอ
 ตั้งกล่าว ถูกรูปใหม่รวดเร็วขึ้นโดยอำนาจดวงวิญญาณของ อักฮัด
 มินต์ บอรัลไฮเวอริ บรรพบุรุษ ซึ่งกล่าวกันว่าเป็นผู้นำโจครายมา
 สูงศักดิ์สูงตั้งแต่รอบศตวรรษที่สิบแปด ตามบันทึกที่มาแต่ครั้งเก่า
 แก่อาจไว้ว่า ท่านผู้นั้นเป็นผู้สร้างและสักการะเทวรูปแห่งเคอริงอัน
 นำเกลียดกลัวกลัว ถึงกับสร้างโบสถ์ไว้แห่งหนึ่งซึ่งตั้งหันหน้าออกสู่
 ทะเลสาบ แต่ต่อมาในตอนหลังบอรัลไฮเวอริเชื่อว่า เป็นอำนาจแห่ง
 ดวงวิญญาณของราชผู้หนึ่งซึ่งชื่อ เตเตเคยจางไว้ทำงานเป็นผู้ช่วยเกลียว

กับถาวรคนคว่ำในคานาวิทยาการอย่างหนึ่ง เขากล่าวว่า "ชายคนนั้น
 เป็นคนมีรูปร่างน่าเกลียด มีผมดำ ลักษณะท่าทางไม่ผิดสังขัตต์เวรจฉาน
 ก่อนที่เขาจะตายเขาได้สาปแช่งนายแพทย์ผู้หนึ่ง เพราะนายแพทย์ผู้
 นั้นไม่สามารถจะช่วยเหลือรักษา ให้เขามรตยนิยงคงอยู่ต่อไปเพื่อ
 ช่วยเหลือนายบอร์ลไฮเวร์อีกคนงาน อันไม่เป็นแก่นสารให้สำเร็จ
 ล่วงไปได้โดยตลอด"

จากหลักฐานคร่าว ๆ ที่นายชอนเคอร์ยกขึ้นมาอ้างในเวลา
 เดียวกันนั้น ทำให้เราราวรู้เรื่องราวอันน่าพิศวงน่าทึ่งจนอดอย
 ลงไปมาก บรรดาการหมิ่นเหยียดหยามต่าง ๆ ที่ยกมาอ้างก็เหมือนจะ
 ถูกทำลายไปหมดสิ้นแล้ว นอกจากนั้นเหตุอันน่าพิศวงที่ตกส่งมาถ
 มอฮ์ สเตรบับันต์ของเทพนั้น หรือถ้าหากกับนักดบนั้นไม่ถมอ
 ฮ์ สเตรบอจารย์นั้นเพราะนายชอนเคอร์ เป็นผู้ลวงหน่วงเหนี่ยวไว้
 ก็เป็นได้ และจากที่นายชอนเคอร์นั้นตกดบจึงกล่าวผมเองก็เคยได้อ่าน
 ลายมือในจดหมายนั้นเป็นอักษรตัวบาง ๆ เขียนด้วยลายมือชุกชุก
 ชึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนอาจจะมอฮ์สนเพราะความเป็นผู้มอฮ์อยู่ใน
 วัชรยามากก็เป็นที่ ผมยังจำตัวอักษร "ฮ" แบบภาษากรีกได้ใน
 ความหมายของคำบางคำซึ่งเขียนในภาษาอังกฤษ เกิดเล็ก ๆ น้อย ๆ
 ททำให้ผมเองรู้สึกประหลาดใจนักก็อดอนคิดว่า ชอนเคอร์เก็บบทก
 ดบนั้น โดยวิธีสอดใส่เข้าไปในหน้าสมุดคำกริเมเบ็ลของเขาอย่าง
 มิดชิด

ผมเคยพบฮาเคอร์มันบอร์ลไฮเวร์ครั้งหนึ่ง สำหรับชอนเคอร์

นั้นมอญจกค และก็เป็นกาวยังเหตุที่ผมได้พบบุคคลที่ตามในเรื่องนี้
เขาผู้นั้นก็คือนายมอรัตนซึ่งเป็นที่หัวหน้าคนรับใช้นั่นเอง วันนั้นเป็น
เวลาบ่ายตรงกับวันอาทิตย์ ขณะที่ผมกับซอเนเตอร์กำลังเดินเล่นอยู่
ในส่วนสัตว์แห่งหนึ่ง ซอเนเตอร์แนะนำให้มอญจกคกับชายชราผู้หนึ่ง
ซึ่งยืนอยู่ตรงปากประตูทางเข้าโรงเก็บสัตว์ประเภทเลื่อยคลาน

“ยังไง มอรัตน” เขากล่าวทักพร้อมกันเขามีอศบหลัง “โลก
เรานมอะไรให้คนศึกษาต่อมาอีกก็เลย”

“นายมอรัตนกับซอเนเตอร์” ชายชราผู้นั้นตอบทั้ง ๆ ที่
เขาเบิกบานแสดงความเป็นมิตร ส่วนนายชราอีกจะหน้าจก ดูราวกับ
จะไม่มีฤดูร้อนหรือฤดูใบไม้ผลิเองเลยเสียทีเดียวแหละ”

“ฉันคิดว่าคงคงยังไม่ได้พบสิ่งที่คุณเขามาจะชอบเป็นแน่”

“ยังเลยมอรัตน” เขากล่าวขึ้นทันที ผมก็ขบอกเขาเสมอ
ว่า นายมอรัตนเขารับเลี้ยงสัตว์ประเภทไหนหลายอย่าง”

“แล้วเขากำลังเที่ยวมองหาอะไรล่ะ” ผมถามเมื่อเขาจาก
ชายชราคนนั้นมาแล้ว

“ก็โอเคผมมีหม่นหม่นหานั่นไงล่ะ” ซอเนเตอร์ตอบ “ตอน
บ่ายวันนั้นแหละ ผมคิดว่าเขาคงเที่ยวเดินหาในโรงเก็บสัตว์เลื่อยคลาน
เหล่านั้นเป็นแน่ สำหรับอาทิตย์หน้าเขาจะต้องเที่ยวหาสิ่งที่ไม่มอ
อิตาแก่คนนั้นเป็นคนสนใจสัตว์แปลก ๆ ทุก ๆ อย่างไม่เลือกเสียด้วย”

ดงสนุ่น

เมื่อบ่ายหน้าออกสู่ดงสนุ่น และก่อนที่จะเดิน
ทางรอนแรมไปจนถึงกรับคาบปลัด ลมแม่น้ำดานูบจะเป็น
อาณาบริเวณหนึ่งหนึ่งจะทำให้ท่านรู้สึกง่วงเหงา มึนแต่ความ
เปล่าเปลี่ยวใจเพราะไม่ว่าท่านจะเหินห่างมองไปทางไหน ท่าน
จะเห็นแต่กระแสน้ำไหลลงสู่ทะเลสาบที่ไปทุกหนทุกแห่ง จน
มองดูไม่รู้ว่าจะลงไหนบนหน้าหรือหลังคลื่น โดยทั่วบริเวณ
ในอาณาเขตนั้น ซึ่งถ้าจะคำนวณก็คิดเป็นระยะทางนับเป็น
ไมล์ ๆ เต็มไปด้วยท่อน้ำและปลิวว้างสุดสายตาทางนั้น และถ้า
ตามบริเวณขอบหนองบ้างบางแห่งหลาย ท่านจะได้เห็นแต่ดง-
สนุ่นลำต้นแคระ ๆ ขนเป็นทิวแถวแผ่กว้างไปสุดลูกหูลูกตา ใน
แผนที่ขนาดใหญ่เกี่ยวกับอาณาบริเวณดังกล่าว ذکرบรรยายไว้ด้วย
สีเงินเข้มแล้วก็จางลงตรงขอบ ๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นริมฝั่ง
และหนองใหญ่ มีอักษรอธิบายไว้ว่าบริเวณเหล่านี้แต่ละล้วน
เป็นบึงน้ำและหนองทางนั้น

ท่ามกลางกระแสน้ำ อันท่วมเจ็นองไปทั่วทุกหนทุก

แหงนเราจะเห็นต้นทรายไหลขึ้นพินนา แลดูคล้ายเกาะอันกว้างใหญ่มี
 เนือต้นบ้างจนหลาย ๆ ไร่ สลับกันไปกับเกาะอันคาวระคายเต็มพืด
 ไปด้วยดงสนุ่นที่ไหลพินนารขึ้นมาเป็นหย่อม ๆ ในยามปกติยศ
 สนุ่นเหล่านี้จะเอนลู่ไปตามลมที่พัดมาเอื่อย ๆ มองแต่ไกลจะเห็นใบสี
 เงินของสนุ่นพวยพุ่งตามกลางแสงอาทิตย์อันส่องเจิดจ้า อยู่กลางหาดแล
 ดูเป็นภาพที่เปลลิดเปลลิมเจริญใจยิ่งมิไรน้อย บรรดาตงสนุ่นเหล่านี้
 ผิดกว่าบรรดาต้นไม้อื่นหลายเพราะมีใบดกเต็ม คงมีแต่ใบหนาเป็นพุ่ม
 สบคพวยพุ่งตามกลางสายลมแลดูระรื่นตา เมื่อกะแค้นลมพัดมากก็มี
 แต่ใบสนุ่นซึ่งกระพือขึ้น ๆ ลง ๆ แลดูกระฉ่อนระรื่นว่างถูกพุ่มใบอื่น
 หนาของตงสนุ่นบดบังเสียสิ้น

คลงอันคล้ายวระฮงมีใต้น้ำที่ทอดเหยียดไปจนสุดสายตา
 นั้น บางแห่งกุดก้นน้ำจะพังกว้างแฉ่างแฉกขยี้แฉ่งน้ำวน บางแห่ง
 กม่น้ำไหลเชี่ยวกราก เพียงกระแสน้ำไหลลงกระทบกับเกาะแก่งบาง
 แห่งตงเสียงตงตะเทอนเลือนพัน บรรดาตงที่ชนกุดก้นน้ำจะระหลาย
 ราวเว้งว้างดังทกวันทุกวัน บรรดาฮูหินคันทวยที่ระหลายไหลไปตาม
 กระแสน้ำอันเชี่ยวกราก เมื่อดีงบบริเวณที่กระแสน้ำอันแรงกมขับ
 จมริ่มกลายเป็นเกาะแก่งหลายแห่งมากมว ในรูปร่างลักษณะต่าง ๆ
 กันเพิ่มจำนวนมากรวมทุกวัน

ที่คณภาพอันสวยตงงานดังกลาวแห่งลุ่มแม่น้ำคานูบ จะ
 เริ่มมีขวัคขวานในทันใด ที่เวากำลังจะเริ่มผ่านออกจากบริเวณตำบล
 เป็ริตเบริกภายในบริเวณคานูบคานูบคานูบ ซึ่งเวามวทุกเตนที่ตนาม

ตลอดจนกระทะเตรียมไปอย่างพร้อมเพียง เราไปถึงบริเวณแห่งนั้น
 ในราว ๆ กลางเดือนกรกฎาคมซึ่งเป็นชดะที่หน้ากาลงชันเต็มฝั่ง ใน
 ตอนเช้าจนนั้น ชดะที่ท้องฟ้าเริ่มมืดแดงระเรื่อเพราะดวงอาทิตย์กำลัง
 จะเริ่มโผล่พ้นขอบฟ้า เราก็ดำเนินกรงเวียนนาซึ่งยังคงงีบหลับเพราะ
 คนส่วนมากยังหาได้ตื่นจากที่นอนไม่ หลังจากนั้นต่อมาอีกประมาณ
 สองชั่วโมงเราก็ดังเกตเห็นควันไฟลอยขึ้นเป็นกลุ่ม ๆ ในบริเวณที่ออก
 เขาวันเนอว้อลตตรงขอบฟ้าเบื้องหน้า ในนี้ เราจะได้เข้ารับประทาน
 อาหารเช้าอยู่ใต้เงาต้นไม้อันร่มรื่นแห่งหนึ่งตรงบริเวณที่เสียดับลพิษ
 เซอร์ราเมนต์ ปัสทอนซ์ คนเหล่านี้ก็มาเฝ้าดูสิ่งตามกระแสน้ำอัน
 ไหลเชี่ยวกรากผ่านตมบลูตริส ไดเลบิก ปัสทอนซ์ และหน้าผา
 อันสูงชันแห่งหนึ่งอีก เราสามารถเห็นที่ ซึ่งบนพรมแดนระหว่างประเทศ
 ออสเตรเลียและฮาวาย

กำลังความเร็วของเรือเราลดลงลงมากไปได้ ในราวชั่วโมง
 ละสิบสองกิโลเมตรนั้น ภายในบริเวณนี้เพียงมีน้ำเราเข้าประเทศ
 ฮังการ ซึ่งระหว่างนั้นน้ำเริ่มขึ้นเป็นคลื่นและบางแห่งคลื่นขึ้น ทำให้
 เรือเราต้องยกขึ้นในบางครั้งแทบจะพลิกกล่มจมลงไปเสียด้วยซ้ำ เมื่อ
 เรือเราลอยระดองไปตามกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก ในลักษณะเหมือน
 น้าพวยศยู่ได้พุกหนึ่ง เราก็ดังตรงหัวเลี้ยวแห่งหนึ่งซึ่งหักเลี้ยวไปทาง
 ซ้าย เราผ่านไบนนระลอกคลื่นอันเป็นฟองฝอย ผ่านเกาะแก่งอัน
 เปลี่ยวเปล่าปราศจากสิ่งมีชีวิต เตาเรือบไปตามรอยหาดทรายซึ่ง
 บางแห่งก็มีบงโคลนตมจับซ้อนกันกลางตมอันหนาทับถมกัน

ทัศนียภาพอันเปลี่ยนแปลงอย่างปัจจุบันทันด่วน ในอาณา
บริเวณดังกล่าว ถ้าจะเปรียบก็คล้าย ๆ กับว่า บรรดาทิวทัศน์ทั้ง
หลายซึ่งเคยมีแต่ถนนหนทางและตึกบ้านเรือน อยู่ ๆ ก็กลายเป็น
เป็นป่าเขาและทะเลสาบอย่างกระทันหันอย่างตรงกันข้าม เวาอย่างเข้า
สู่นดินแดนอันเวงว้างว่างเปล่าเหล่านี้ วาดกับได้มีกับใน ภายใต้อะไร
เวลาหลังจากนั้นต่อมาอีกประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง เราไม่เคยเห็น
เรือ กระทั่งมีชาวประมงก็หรือหาปลาจนตลอดจนประจวบหรือตั้ง
หมื่นชีวิตใด ๆ ปรากฏแก่สายตาของเราเลยแม้สักสิ่งเดียว ความรู้สึก
อันอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ที่เกิดขึ้นในระหว่างที่เราร่อนพาลงอยู่ในบริเวณ
ดงสนุ่นซึ่งเคยมีแต่กระแสน้ำและน้ำพุที่กระเซ็นออกมาอย่างเสียง ทำ
ให้เราเกิดความรู้สึกคล้ายกับว่าเราอยู่ในโลกอีกโลกหนึ่ง ความรู้สึก
ที่คล้ายกับว่าตัวเรามีที่อยู่ในโลกอันหนึ่ง ความกว้างไกล สลลลลลลลลลล
เป็นอยู่อย่างง่าย ๆ ตามธรรมชาติอันงดงามแห่งดงสนุ่นซึ่งมีแต่กระ-
แสน้ำและน้ำพุอยู่ ๆ ตลอดเวลาที่มี ซึ่งความเงยบแห่งมาสู่เรา
ตลอดเวลา เราทั้งสองได้แต่มองอย่างมองดูกันแล้วก็หัวเราะแก่กันพอ
เป็นเครื่องกล่อมจิตใจไปตามแทน

ถึงแม้ระหว่างนั้นยังไม่ทันจะมาถึง กระแสน้ำอันแห่งแจ้ง
ก็ทำให้จิตใจของเราพลอยท้อเหี่ยวไปด้วย เมื่อตัวของเราแห้งผาก
เต็มไปด้วยความอ่อนเพลียอย่างบอกไม่ถูก เราใช้สายตาสอดส่อง
มองหาผืนแผ่นดินที่จะแวะพักผ่อน แต่ความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง
ในดินแดนอันเต็มไปด้วยน้ำแข็งไปทั่วทุกทิศทุกทางอย่างนั้น ทำให้การ

เตาะหาผืนแผ่นดินค่อนข้างจะเต็มไปด้วยความขากลำบากอยู่ มีไฉนน้อย
 มีมือของเราถูกกึ่งสนั่นเกี้ยวเป็นรวงเป็นรอย เมื่อเราช่วยกันคว้าจับ
 เอาไว้ เพื่อยกเรือท่ามกลางกระแสที่พัดพาเรือเราแล่นฉิวไปอยู่
 ตลอดเวลา ผลที่สุดเรือเราก็ไปเกยอยู่ตรงชายหาดทรายแห่งหนึ่ง ซึ่ง
 ยืนลงมาในน้ำ เป็นระยะทางหลายหลวเพราะอำนาจกระแสลมที่พัด
 พาเรือเราเข้าปะทะ ตรงนั้นเป็นบริเวณค้ำน้ำที่ค่อนข้างเงียบสงบ
 หงุดหงิดและคลื่น เราหาหนทางขึ้นจากเรือแล้วลงมตลงนอนแผ่อยู่
 บนหาดทรายสีเหลืองอันกว้างใหญ่ท่ามกลางกระแสลมอันพัดมาเฉื่อย
 ฉิว ท่ามกลางแสงแดดอันร้อนระอุสักคงจะเอื่อยงลยเค้นอยู่บน
 ท้องฟ้าอันปราศจากเมฆหมอกมาขบขึง ท่ามกลางกึ่งสนั่นซึ่ง โบกสับค
 พรวยอยู่เพราะอำนาจกระแสลม ดังสนั่นซึ่งนั่นลยอยู่ โดยรอบตัวเรา
 มีเสียงรู้ซำจาก นกสนั่นซึ่งลยพรวยอยู่เพราะอำนาจลมพัด คุประทนต์
 เสียงปรบมือกรวด ใหญ่จากนภาอันนิ่มนวล ที่ไปเกยวัด ในอำนาจแห่ง
 ความพยายามศรภาศรารองเรา ในครั้งนั้นมิได้ผิด

“นิ่มนวลน้อระไวกัน” ชาวเจ้ากต่างกบัสหวยร่วมเดินทาง
 ส่วนจิตใจก็ระสัดถึงสภาพเหตุการณ์ที่เราได้ผ่านมา ตลอดเวลาที่เดิน
 ทางรอนแรมมาในป่าภพทวีปแห่งนี้ หัวใจของเราขณะนั้นเต็มตนไป
 ด้วยความยินดี ที่เราสามารถข่างเหยียบบนสู่สันคอนทรายได้เป็นครั้งแรก
 แรกหลังจากเราได้ออกเดินทางสู่ทุกหุเลมาตั้งแต่คืนเดือนมิถุนายน โดย
 มีเกยไคยงก้าวจรนจากเรือคานของเราเลย

“เงาจะทมล้ามากอย่างนไปไค้อกสักท่าไว้ก็ไมรู้” เขากล่าว

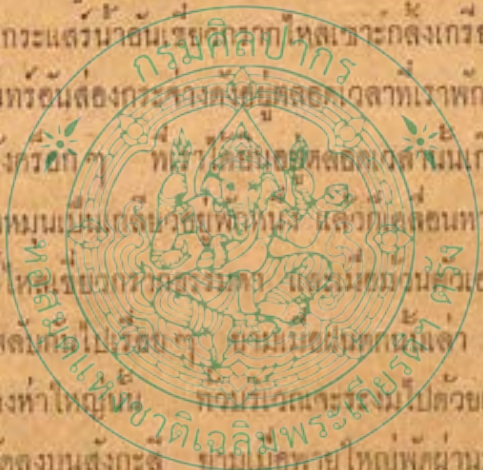
พร้อมกับเซอมนม ปรุงรสด้วย ใส่นมมาอยู่บนชายหาดทรายให้ลึกลง
มาอีก ครั้นแล้วก็เอนกายลงนอนเพื่อจะงีบหลับสักพักหนึ่ง

ข้าพเจ้าล้มกายลงนอนเคียงข้างเขาด้วยจิตใจอ่อนสงบหลังจาก
ได้อาบน้ำชำระล้างร่างกายให้หายเหนียวเหนอะหนะ ท่ามกลางกระแส
ลมพัดมาเย็นระเอือก ภายใตแสงอาทิตย์ที่ส่องกระจ่างอยู่กลางหาว
บนผืนทรายตรงชายหาดกว้าง ปลดปล่อยจิตใจให้ลอยคว้างพลางคำนึงถึง
เหตุการณ์อันจะพึงประสพต่อไปในภายหน้า เมื่อเราจะต้องเดินทางตะ
บึงไปจนถึงทะเลดำ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าหนักหนาที่
ได้เพื่อนร่วมเดินทางที่ใจเย็นและมีอารมณ์รื่นเริง สุขุมคล่องแคล่วเช่น
ชาวสวนเคมูน

เราเคยได้ร่วมเดินทางท่องเที่ยวกันมาหลายหน
แล้ว แต่เท่าที่ใดเคยผ่านมา ลมแม่น้ำดานูบเป็นที ข้าพเจ้าไม่เคย
มากกว่าแห่งนี้ ความมีชีวิตชีวาของลมแม่น้ำนี้ เป็นที่ประทับใจ
แก่เรามาตงแต่นั้น แรกเริ่มตั้งแต่ปากทางเขาลมแม่น้ำแห่งนี้ที่ตำบล
โคเนาส์ซึ่งเกินอันเต็มไปดวยสวนสนจนกระทั่งลงเขาสู่บริเวณที่เราก
กำลังพักอยู่ขณะนี้ เป็นพินภูมิประเทศที่แม่น้ำสายนี้ไหลคดเคี้ยวเข้า
สู่ภูมิประเทศอันเต็มไปดวยบึงหนองและคลองที่เต็มไปดวยโคลนตมจน
แทบจะสังเกตเห็นไม่ได้ว่า ตัวแม่น้ำไหลไปทางสวระทิศใดในตอนแรก ๆ
เราค่อนข้างจะรู้สึกสับสนสับสนเพราะความมั่งงั่งเหงาทางนอน แต่หลัง
จากนั้นต่อมาเราค่อย ๆ เกิดความรู้สึกตื่นตัวในทัศนียภาพโดยทั่วไป
แห่งพินภูมิประเทศอย่างผ่องใสผ่องใญ่โดยทั่ว แม่น้ำสายนี้ไหลคดเคี้ยว

พวกคนไปมา เวทีของเรากองลอยจะต้องลิวไปตามสายน้ำอันเขียวกรวาก
จนกระทั่งผลที่สุดเราก็บรรลุถึงบริเวณแห่งหนึ่ง ซึ่งจากความเป็นแหล่งที่
สำคัญที่สุด ในบริเวณลุ่มแม่น้ำคงกลาว

ถือว่าเป็นบริเวณที่สำคัญยิ่งนักอย่างไร เทวทัตพอจะอธิบาย
ได้ก็คือ ณ บริเวณแห่งนั้นเป็นแหล่งที่ภาคความลุ่มในตัวของมันเอง
ไว้อย่างยากที่จะมีผู้เคยพบเห็น ในยามลาคันเราจะได้ยินเสียงกอนธรู
กอนหนตถุกกระแสดรน้ำอันเขียวกรวากไหลวนระกลึงเกรียวกรวากอยู่ท่าม
กลางแสงจันทร์อันส่องประกายระยิบระยับตลอดเวลาที่เรานั่งอยู่ในเต็นท์เรา
รู้สึกว้าเสียงคงทวีติ ฯ เพราะได้ยินเสียงลลึงลลึงดังนั้นก็เกิดจากกระแส
น้ำอันขมอมอันเป็นแห่งที่พบพื้ทิวาแล้วกลืนกลืนหายไปกลายเป็น
กระแสที่นำพาให้เรารู้สึกถึงความขมอม และในขณะนั้นเองพวกเราก่อน
เป็นกันหอยสถมกับไปเรื่อย ๆ ยาน้ำอันขมอมนั้นลลึงเสียงลูซาทสน
ซดลงมาจากข้างทำให้นอนหลับ บริเวณที่เราจะนั่งมีปลาคือเสียงคงประค
แมตทวาทซดลงบนสังกระด ยามเมื่อพายุใหญ่พัดเข้ามา กระแส
ลมอันมกาดังแรงเหล่านี้มักจะหอบเอาสายฝนที่ลลึงซดลงมา เป็น
สาย ๆ ลอยพิวเป็นละลอกกรวากกับผ้านานที่ตกกลมกระพือพัดขณะนั้น เรา
นอนฟังเสียงลม และฝนตลอดจนเสียงน้ำวนที่เกดขึ้นครังแล้วครัง
เล่าซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่จนกระทั่งเกิดความเคยชิน เราสามารถเข้าใจ
เสียงกระซิบกระซาบของธรรมชาติ เราสามารถมองเห็นชุมชนเขาสัน
ผิงาดเงอหมยท่ามกลางท้องฟ้าอันใสตลอดกระจ่ายด้วยแสงอาทิตย์
แมตเผาพเนน ๆ จนกลายเป็นไฮตลยทวอยแทนสหพนาตามบริเวณ

ทั่วไปได้อย่างชัดเจน

สูงเหล่านั้นเป็นความงามตามธรรมชาติ ที่เราจะได้เห็นอยู่โดยทั่วไปในบริเวณเบ้าสอาเขิน เราจะได้เห็นจุดทางตามธรรมชาติแห่งการก่อกำเนิดของชนเขาแห่งหินปูน ตลอดจนต้นกำเนิดแห่งสายน้ำที่จำแนกแยกแยะออกเป็นแม่น้ำสายต่าง ๆ ซึ่งเราจะต้องนำเรือคานูลำน้อยของเขาลอยละล่องต่อไปในโอกาสอันจะมาถึงนี้ ภายในบริเวณแห่งระยะทางนับจำนวนเป็นสิบล้านปีทีเดียว

เหตุการณ์เหล่านี้ เกิดขึ้นตอนหนานบยอนหลังไปเป็นเวลาหลายวัน บัดนี้เราได้เวียนมาถึงจุดชะงักทางของบรรพกาลศตวรรษโลกขนาดใหญ่ต่าง ๆ อีกมากมายหลายอย่าง เมื่อกระแสน้ำในลำน้ำตงกลาวพาเรือเราล่องลอยเข้านิคมเมืองแห่งราชธานี บานาเวียในตำบลสตรอบิง ทามกลางแห่งเขตคยอนคยอนที่บริเวณระหว่างแม่น้ำในเดือนมิถุนายน ซึ่งทำให้เราทวนระลึกถึงเหตุการณ์ในครั้งกระโน้น เมื่อคราวที่บรรดานางพรายนาผานมาแถบ ๆ บริเวณคิงกลาว ทามกลางพนภูมิประเทศระหว่างเวลาตรงกระโน้นกันความนำ ตามพนภูมิประเทศคิงกลาวยังแห่งเกราะแตกกระแหง เพียงบางแห่งเท่านั้นที่ผานมาซึ่งอยู่บ้างจนกระทั่งบรรดานางพรายนาเหล่านั้นต้องมุ่งออกสู่ทะเลอย่างเร่งรีบลง

โดยมากพวกเรานั้นจะไม่ถึง โทษบรรดานางพรายนาเหล่านั้น เพราะตามปกติมันมักจะแสดงอาการเป็นเพื่อนสนิทกับบรรดานก และสัตว์ตามชายฝั่ง ผู้คนมักจะนำทวารอยู่ตามชายฝั่ง แต่คนแคโรลิตกลายเป็นคนไม่หรือพวกนกเวียงรายกันอยู่อย่างเป็นระเบียบ ผู้คนกำลัง

เทาต่างพากันจับกลุ่มอยู่ตามก้อนหิน บรรดานกกระสาท่อนๆ ของ
 คอยที่จะใช้จะงอยปากจับปลาที่นอนอยู่ตามร่องน้ำตื้นๆ ระหว่างต้นเนิน
 ที่เป็นเกาะแก่งอยู่กลางน้ำ ฟุ้งเหยียดและหงษ์ขาวตลอดจนฝูงนกตาม
 บึงบางต่างก็โผบินบินว่อนอยู่ท่ามกลางท้องนภาอากาศ แต่ละลวนพากัน
 กระทบกพบพบ ดังเสียงรฆองทองฟ้าแลดูตาวระคายเคืองไปหมด
 การเที่ยวท่องไปตามท้องน้ำตื้นมีความอดทนต่อการที่จะต้องรู้ สักว่า
 ศาญถ้าหากจะต้องเผชิญกับกบฏบ้าง ทีเดียว กระโดดลงแม่น้ำว่ายตัดหัว
 เวื่อไปในระยะไกลในยามเมื่อต้องตายก็พึงจะ ไม่ลพนชนมาจากขอบ
 ฟ้า นอกจากนี้บางครั้งเงาแลเห็นบรรดานกที่วางตัวนอนอยู่ๆ จึง
 มองเราออกมาจาก เดี๋ยวนี้ที่นอนอยู่เป็นเหยื่อมีๆ ตามริมตลิ่ง หรือมี
 ฉะนั้น บางครั้งเราก็มีกบฏที่หาหนทางจะหนีเราด้วยดวงตาอันใส
 แฉวอยู่ตามพริ้วลมแม่น้ำ สักครู่บรรดานกข้างอกนั้น ส่วนมากเรา
 มักจะเห็นมันบินว่อนบินกันอยู่แล้วๆ ทีเดียว มันมักจะปรากฏตัวขึ้น
 อย่างรวดเร็วตามพริ้วไม้ที่รำวี่ ทีเดียวในลนตรงนั้น ทีเดียวไปปรา
 กฏอยู่ตรงนั้นจนเราคิดไม่ถึงว่ามันจะจ้องใจและรวดเร็ว จนแทบจะจับ
 ตาคูความเคลื่อนไหวของมันไม่ทันเอาเสียจริงๆ

หลังจากเราเดินทางออกจากเพริสเตร์แล้ว ทุกสิ่งก็จะ
 เปลี่ยนแปลงไปสิ้น ลานาตานุ บรคจะกลายเป็นแม่น้ำที่กว้างใหญ่ขึ้น
 มาจริง ๆ ความคับแคบและคดเคี้ยวเหมือนเดิมหายไปสิ้น ระหว่าง
 นั้นมีระยะทางอีกประมาณครึ่งหนึ่งก็จะถึงทะเลแล้วอยู่แล้ว ตามระยะ
 ทางที่ผ่านไปของหนารมระมตวเมืองต่าง ๆ ดังอยู่เรื่องราวในระยะ

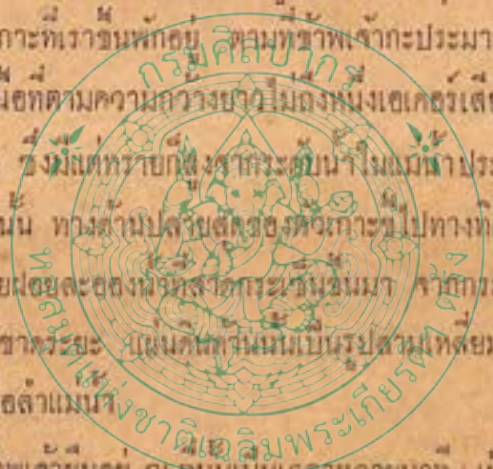
ห่าง ๆ ตัวแม่น้ำแยกออกเป็นตามแควแล้วมาบรรจบกันตรงบริเวณ
แห่งหนึ่งในระยะทางซึ่งไกลออกไปอีกถึงหนึ่งร้อยกิโลเมตร สำหรับเรือ
คานูลำน้อย ๆ เช่นนี้คนออกจะเป็นการเสี่ยงและไม่แน่นอนว่าควรจะ
ล่องไปทางแควใด

“ถ้าคุณจะไปทางคลองลัด” นายทหารซึ่งกาเรียนนายหนึ่ง
กล่าวกับเราขณะที่เราไปแวะซื้อเสบียงกรังจากร้านชำแห่งหนึ่งในตำบล
เปร์ตเบิร์ก “เมื่อเวลานาตล คุณจะต้องล่องไปตามลำคลองซึ่งมีแต่
ตลิ่งสูงชันและกันค้ำเป็นระยะทางมีตากวา ๕๐ ไมล์ แล้วคุณก็อาจ
มีหวังตลิ่งออกตายง่าย ๆ เสียด้วย” ตลอดระยะทางที่เหล่านั้นคุณจะไม่
ได้พบผู้คน ไม่มีไรนา ไม่มีแม่เต่าไม่มีนกเตี้ยไม่มีตลกคนเดียว ผม
จึงขอเตือนว่าคุณอย่าพยายามล่องทางลัดนี้บ่อย ๆ เพราะถ้าถึงแม้คุณจะ
ล่องลงไปตามลำแม่น้ำก็อาจมีอุปสรรคความลำบาก เนื่องจากกระแส
น้ำกำลังมีระดับสูงชัน มีหม่นฟ้าลมกระหน่ำกำลังแรงยิ่งขึ้นอีกด้วย

แต่ความจริงกระแสแม่น้ำกำลังมีระดับเพิ่มขึ้นนั้นมิได้ก่อกวน
ต้นกระหนกโต ๆ ที่เกิดขึ้นกับเราเลยแม้แต่น้อย แต่การที่จะต้องผจญ
กับกระแสน้ำที่ตกลงอย่างกระทันหันเหลือแต่ตั้งชันสูงชัน และเต็มไปด้วย
ด้วยความกันค้ำนั้นสิ มันเป็นสิ่งที่เราสุดแสนจะทนทานได้ เพราะ
นอกจากเราจะต้องผจญกับความลำบากแสนแค้นแล้ว เรายังจะต้อง
เตรียมเสบียงอาหารเพิ่มมากขึ้นอีกเป็นเงาตามตัว นอกจากนี้ คำ
บอกเล่าของนายทหารผู้นั้นยังเป็นความจริงยิ่งมิได้ผิดเพี้ยน เพราะ
กระแสน้ำลมที่พัดมาทาง ๆ ท้องฟ้าโปร่งใสปราศจากเมฆหมอกยังพัด

กระโจกจกชั้นจนกลายเป็นลมพายุในที่สุด

ฉันทนเรากางกระโจมแต่หัววันมีคชกรรมคาที่เคามา เพราะ
 ยังกงเหลือเวลาอีกประมาณหนึ่งหรือสองชั่วโมง พระอาทิตย์จะลับ
 ขอบฟ้าอยู่แล้ว สำหรับเพื่อนของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังคง
 ปลดปล่อยให้เรานอนหลับอย่างสบายอยู่ที่ชายหาดอันค่อนข้างจะร้อนระอุ
 ส่วนตัวข้าพเจ้าเอง ก็ออกเดินตรวจดูบริเวณรอบ ๆ ที่เวลาดำกายพัก
 สำหรับสัตว์เกาะที่ราวซนพักอยู่ ตามที่ข้าพเจ้ากะประมาณดูแล้ว ๆ วัฏ
 สัตว์จะเม่นเอศตามความกว้างขวางไม่ถึงหนึ่งเฮกเตอร์เสียด้วยซ้ำไป มี
 หนาขาดลง ซึ่งมีแต่ทรายกับหินที่กระเด็นน้ำในแม่น้ำประมาณสองหรือ
 สามฟุตเท่านั้น ทางด้านปลายสุดของหาดกระบุรีไปทางทิศตะวันตกนั้น
 ก็เต็มไปด้วยผืนทะเลของน้ำที่สาครระลอกขึ้นมา จากกระแสน้ำที่ซัด
 สาดอยู่มีโคลนขาวละเอียด ผืนดินที่นั่นเป็นบริเวณที่ลุ่มมีปลายแหลม
 ทวนชนเหนือลำแม่น้ำ

ข้าพเจ้านอนอยู่ ณ ที่นั้นเป็นเวลาหลายนาที แล้วดูกระแสน้ำ
 สดแดงเข้มที่ไหลพุ่งมาอย่างรวดเร็วด้วยสำเนียงเสียงดังกึกก้อง ประทะ
 กับตลิ่งแตกเป็นระลอกคลื่น ดูราวกับจะถล่มผืนแผ่นดินบริเวณนั้นให้
 พังทะลายลง ครั้นแล้วก็แตกแยกออกเป็นสองแควแต่ละแควเป็นฟองลอย
 เป็นแพแลไปจนสุดสายตา แผ่นดินในบริเวณนั้นสันตะเทือนเพราะ
 แรงสะท้อนของกระแสน้ำอันเขี้ยวกราก ประกอบกับสายลมที่กระ-
 โกรกโบกสุมค้ำยอดต้นไม้ขนลุไปตามลมจน ไอน้ำลอยปั้งประพุ้งจะช่วยให้
 ให้ความน้อย ๆ นนทึหลายรายลงสู่ตานาแววฉนั้น เห็นชนไปจาก

นั้นประมาณหนึ่งหรือสองไมล์ ข้าพเจ้าสามารถมองเห็นลำน้ำใหญ่
พุ่งตรงลงมาหาข้าพเจ้าในแนวลาดคล้ายกับเชิงเนินเขา ภายในพื้น
น้ำก็เห็นแต่ฟองน้ำขาว ๆ ลอยเป็นแพแลระดับน้ำมีตลิ่งสองกบแสง
อาทิตย์

ในบริเวณบางแห่งของตัวเกาะมีต้นสนขึ้นอยู่หนาแน่นเหมาะ
ที่จะเดินเล่นได้สบาย แต่เราไม่ได้มาเดินเล่น เรากำลังจะต้อง
ออกเดินทางต่อไปอย่างไม่มีแสงอาทิตย์ การจะมามีวันคืนร่มกุ่มประ-
เทคเล่นจึงข้อมเป็นไปไม่ได้ อย่างรักตาม ตรงชายเกาะด้านที่ต่ำที่
สุดในยามที่แสงอาทิตย์ตกคนเราจะปรารถนาเป็นเงาดี ทำให้พิน้ำใน
บริเวณนั้นเป็นสีดำและทิวเขาจะเขียวชอุ่ม เราได้เห็นแต่เพียงระ-
ลอกคลื่นซึ่งเป็นประกายแวววาวเพราะพิน้ำสูงไหลพุ่ง และกระแทก
กับตลิ่งจนเป็นฟองฟืดเพราะกระแสรวมที่พัดตลอดเวลา

ทัศนียภาพทั่ว ๆ ไปในบริเวณเกาะน้อยแห่งนั้นเป็นที่ประทับใจ
ใจเรามากทั้ง ๆ ที่รอบ ๆ ตัวเราแต่ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ทุก
ครั้งที่ข้าพเจ้าทอดสายตามองออกไปเบื้องหน้า ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึก
ที่อธิบายไม่ถูก จิตใจส่วนหนึ่งรู้สึกเคลมเคลมไปกับภูมิประเทศ
อันแปลกประหลาดมหัศจรรย์ระคนกับความสงบเงียบ แต่อีกส่วนหนึ่ง
ของจิตใจก็ให้รู้สึกว้าวุ่นคล้าย ๆ กับว่าตัวเองอยู่ในโลกกว้างอ้าง
ว้างเตี้ยวตาย ซึ่งบางครั้งก็รู้สึกใจคอไม่ค่อยสบายตามธรรมดาของผู้ที่
ย่างเหยียบเข้าไปในถิ่นแปลกและไกลจากผู้คนเช่นนั้น

สำหรับลำแม่น้ำของมกราคมสูงชันเรอบ ๆ บางครั้งข้าพเจ้า

ก็คคิดว่าไม่สู้จะเป็นศิริมงคลคือการพักผ่อนหลับนอน อยู่บนเกาะแห่งนั้น
 ของเวรนั้น ก็เพราะดีไม่ตี ยังไม่ทันจะรุ่งเช้า น้ำในแม่น้ำเกิดไหลท่วม
 ทันและกลืนกินเกาะที่เวฬุอยู่ให้จมหายลงไปใต้ระดับน้ำ เราจะทำ
 ประการใด และยิ่งเราได้ยินเสียงกระแสรุนาไหลพัดมาอู ๆ อยู่ตลอด
 เวลาอย่างไม่มีการหยุดยั้งเช่นนั้น มันเป็นการยากยิ่งที่จะทำให้เราระ
 วังจิตใจให้เป็นปกติอยู่ได้ ความจริงการที่ข้าพเจ้ารู้สึกเช่นนั้น ถ้า
 จะว่าไปแล้วก็มีใจว่าเรารับการศึกษานี้ เพราะระหว่างนั้นข้าพเจ้า
 ได้ยินเสียงลมพัดอยู่ตลอดเวลา บรรดาคนส่งไม้สนทนาที่บิโกล่า
 โอนเฮนลุ้ไปตามที่กระแสรุนาพัดมาอู ๆ ก็มักจะให้ชอบนอนรากุดอยจน
 ไปบนท้องฟ้าฉะนั้น กระแสรุนาพัดมากรากทุกทิศทางโดยรอบบ้าน
 ของคัวเกาะดังดังอยู่ไกลโดยปราศจากสิ่งกำบังทางลมเสียงอู ๆ ก็
 ก็น่าสนุก แต่มันก็ไปอกหนักที่นั่นสักจนเหงื่อซึม ไชโยย จังอยู่
 ความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้า มีโดยที่ความรุนแรงของกระแสรุนาที่
 พัดพัด ข้าพเจ้าเกรงเกรงแต่เพียงว่าเราจะท่วมขึ้นมาในขณะที่เรานอน
 หลับโดยไม่รู้ตัวต่างหาก แต่ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกอะไรจึงคิดว่า กระแสรุนา
 และกระแสรุนาในบริเวณเกาะแห่งนั้น จะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของ
 กันอย่างไร เพราะอย่างน้อยเท่าที่พอจะรู้ ๆ อยู่นั้น ถ้าลมพัดพัด ๆ
 อาจจะทำให้กระแสรุนาท่วมทันเขื่อนขึ้นมาได้ ซึ่งถ้าหากเป็นเช่นนั้น
 เราก็อาจจะอยู่ในฐานะ ปล่อยให้ลมพัดพัดจากหน้าทวมอยู่มี ไชโยย
 และทุกโอกาสไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน และเท่าที่เห็นอยู่ขณะ
 นั้นก็ รู้สึกว่ากระแสรุนาและกระแสรุนาน้ำสวนสัมพันธ์กันอยู่มี ไชโยย

แต่อาวรณ์ของข้าพเจ้าในขณะนั้น รู้สึกว่ากำลังอยู่ที่บรรดา
 ต้นสนุ่นซึ่งชนเป็นคองหนาทับอยู่ทั่วไป จนแทบสายตาไม่สามารถจะแล
 รอดทะลุปลุไปวังตงสนุ่นเหล่านั้นไปได้ ความหนาทับของตงสนุ่นบาง
 ครั้งทำให้ข้าพเจ้าเองก็ รู้สึกไม่แน่ใจว่า ภายใต้ร่มเงาสนุ่นหนาทับเป็น
 ลังกวางยาวเหยียดตกดกนเป็นพืดคนสู่สลายคานน จะมองเห็นลมร้อน
 เ็นอยู่อย่างใดบ้าง จะมีอำนาจวิญญูญาณอันเร้นลับถึงสู่อยู่ภายใต้ร่ม
 เงาสนุ่นบ้างหรือเปล่า และถ้ามี อำนาจวิญญูญาณเหล่านั้นจะมากมา
 วยืดออกไปกับเราอย่างไรหรือไม่

ปรากฏการณ์ที่บังเกิดขึ้นของชนชาติ ที่รับมากมักจะสร้าง
 ความประทับใจให้ไม่อย่างใดอย่างหนึ่งเสมอ และในกรณีนี้ข้าพ
 เจ้าเองก็ไม่เคยมีอารมณ์คล้ายนี้เลย เคยอยู่ในสวนเขื่อนมากหลายครั้ง ไม่เคย
 นึกถึงเกรงตอพื้นดินประเดี๋ยวก่อนเป็นเทือกเขาหรือมีทางสมุทร และเมื่อ
 ได้มาพบม้านอนเต็มไปทั่วด้วยความลึกลับเร้นลับแล้ว ข้าพเจ้าเองก็เพียง
 แต่จะเห็นว่ามันเป็นสิ่งอันแปลกประหลาด น่าจะได้อาศัยถึงความเร้น
 ลับต่าง ๆ ใบบ้างเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้หากจะ
 มีส่วนผูกสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ชาติอยู่บ้าง ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง
 อย่างน้อยก็คงก่อความให้จิตใจเราอยากจะรู้ความเป็นไปต่าง ๆ ในภูมิ
 ประเทศอันลึกลับเหล่านั้น ถึงแม้หากจะมีสิ่งใดก่อให้เกิดความตุนตระ
 หนักสอใจบ้างก็เนื่องมาจากอารมณ์ของเราเองเป็นต้นเหตุ ถ้าหาก
 เราพยายามชมอารมณ์ใบบ้าง ไม่ปล่อยให้ความกลัวเข้าครอบงำมาก
 เกินไป ทุกสิ่งทุกอย่างก็ไม่น่าจะเป็นที่หนักใจแต่ประการใดนัก

สำหรับดวงสนับสนุนมากมาย ในบริเวณเกาะนั้นก็จะแตกต่างกัน
 อยู่เป็นอันมาก ความมึนคดคมเป็นคงของตนสนับสนุนบางครั้งก็ทำให้จิตใจ
 เราเต็มไปด้วยความพิทวงงงววย บางครั้งก็รู้สึกกริ่งเกรงอะไรบางอย่าง
 อย่างซึ่งเราเองก็ไม่เข้าใจว่าเรากลัวอะไร มันเป็นเรื่องของความรู้สึก
 ที่เต็มไปด้วยการเสียดาย เพราะเราไม่แน่ใจว่า ดินแดนที่เราอย่างเหยียบ
 เข้าไปนั้นเป็นดินแดนที่อะไรดังที่อยู่บ้าง ทิวทัศน์ทุกแห่งเต็มไปด้วย
 ความมึนคดคมของดวงสนับสนุนที่ดูอย่างทงแน่นอน จนไม่รู้ว่าจะมีอะไรอยู่
 ที่ไหนบ้าง

ตลอดเวลา ที่เราพาเรือออกมาสำรวจสถานที่ ๆ พอจะวาง
 เต็มที่เป็นที่พักผ่อนชั่วคราวนั้น หัวใจเราเต็มไปด้วยความพะวัก
 พะวอน ทามกลางกระแสน้ำที่ไหลวน ๆ อยู่ตลอดเวลานั้น ข้าพเจ้า
 จักการตอกหลักปักธงดินที่ ๆ จักการหาทางเดินเพื่อจะตั้งหม้ออันสุด
 ข้าพเจ้าเลือกบริเวณที่ทางทางซึ่งคิดว่า เหมาะที่จะยึดเป็นที่พักได้ชั่ว
 คราว ตลอดเวลาเหล่านั้น ข้าพเจ้ามิได้ปรี่ปากพูดหรือปรึกษากับ
 กับสหายร่วมเดินทางของข้าพเจ้าเลย ทั้งนี้เนื่องจากเห็นว่าเราเป็นคน
 ที่ปราศจากความรู้สึกนึกคิด เขามิได้มทหาว่าจะกระตือรือร้นในสิ่งใด
 หนึ่ง โดยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงมิได้แสดงความรู้สึกสิ่งใดให้เขาทราบ
 เพราะกริ่งเกรงว่าเขาอาจจะหัวเราะเยาะเขาข้าพเจ้าเข้าเพราะความโง่
 เหลาะของเขาเองก็เป็นได้

ดวงบริเวณกึ่งกลางของดวงเกาะคอนซางจะมีอากาศอบอุ่นบ้าง

และก็ตรงบริเวณนั้นเองที่เราจัดการกางเต็นท์ขึ้น เพราะขยภูมิโดยรอบ มีตงสนุ่นบังช่องทางลมมิให้พัดมาปะทะกระโจมของเราได้เต็มทีนัก

“กระโจมของเราคืนมันโกโรโกโสอยู่นะ” สหายชาวสวีเดนผู้นั้นของข้าพเจ้ากล่าวจนเมื่อเราจัดการกางเต็นท์เรียบร้อยแล้ว “เราจะเอาหินที่ใหม่มาวางทำเป็นเตาไฟ จะได้พื้นที่ใหม่มาติดไฟ ที่นั่นมันมีแต่ทรายทงนั้น เราจะใช้ทำประโยชน์อะไรได้ น่ากลัวพวุงนั้นเราจะต้องย้ายกันเสียแต่เช้ามีกระโจมให้เลย

คืนนั้นในตอนเที่ยงคืน เมื่อเต็นท์ของชาวสวีเดนวางตั้งจึงทำให้เราได้ความคิดเพิ่มขึ้นมาอีกหลายอย่าง เราได้ลองนึกเที่ยวเสาะหากันไม่เพื่อนำมาตอกเป็นหลักของเต็นท์ใหม่มีหินมา แล้วเราจะหาไม้กั๊กแทบจะไม่ได้หลับไม่ได้นอน เพราะลมมากต้นสนนั้นไม่มีกิ่งก้านหรือใบที่ จะลวงหลอนลงมาให้เราใจระโงยุนได้ เราจึงได้คุยคุยกับเขาจาก กิ่งไม้ที่ลอยมาตามน้ำเท่าที่พอจะหาได้ เราตั้งเที่ยวเดินห้อม ๆ คุ้ย ตามชายตลิ่ง แต่ปรากฏว่าตลิ่งขณะนั้นกำลังท่วมท้นอยู่ด้วยกระแสน้ำ บรรดากิ่งไม้ที่ลอยมาติดอยู่ถูกกระแสน้ำพัดพาไปเสียจนเกลี้ยง

“รู้สึกว่เกาะนั้นจะเล็กลงกว่าต่อนแรก ที่เราขึ้นมาเสียแล้วนะ” สหายชาวสวีเดนของข้าพเจ้ากล่าว “ถ้าหากน้ำขึ้นมาเรื่อย ๆ อย่างนี้ ไม่ช้าก็ท่วมหมดแน่นอน เราช่วยกันลากเอาเรือขึ้นไปไว้ใกล้ ๆ เต็นท์เถอะ ถ้าหากเกิดน้ำท่วมขึ้นมาถึงเมื่อไรเราจะได้อลงเรือทันที มันจะนอนหงายคว่ำแดงตวยงงแหละ”

ขณะนั้นเรากำลังจะไปตามชายตลิ่ง ห่างจากข้าพเจ้าเล็กน้อย

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเขาพูดและหัวเราะอย่างชัดเจน

“คุณพระช่วย!” ข้าพเจ้าได้ยินเขาตั้งเสียงร้องสนั่น หลัง
จากที่เขาเดินไปตามชายตลิ่งได้สักครู่ ข้าพเจ้าหันไปดูเขาว่าอะไรเป็น
เหตุให้เขาตะโกนออกมาอย่างนั้น แต่ปรากฏว่าเขาหลบแวบเข้าไปยืน
บังอยู่ในตงสนั่นจนข้าพเจ้าเองก็มองไม่เห็นตัวเขาว่าอยู่ที่ไหน

“นั่นอะไรกันนะ?” ข้าพเจ้าได้ยินเสียงเขาร้องตะโกนขึ้น
อีก คราวต่อมาเสียงของเขาแสดงอาการวิตกตกใจมาก

ข้าพเจ้ารีบวิ่งตะกุกตะกักไปขึ้นบนตลิ่งข้าง ๆ ตัวเขา ขณะ
นั้นเขากำลังมองดูร่องน้ำที่ใส ๆ ไหลอย่างคึกคักในลำธารนั้น พร้อมกับขมอ
บอกข้าพเจ้า

“สารพัดไปหมดแล้ว นี่มันคนไหน?” เขาร้องอย่างตกใจ
“ดูสิ”

ข้าพเจ้ามองเห็นร่างดำ ๆ ร่างหนึ่งลอยขึ้นที่หน้าผากอยู่ท่าม
กลางกระแส น้ำที่ไหลจากยอดเขาเป็นช่องตลอดสองอ้นเห็นคลื่น
บางครั้งร่างนั้นก็จมหายไป บางครั้งก็ลอยโผล่ขึ้นมาอยู่เหนือหน้าผาก
นั้นลอยอยู่ห่างจากผิงประมาณยี่สิบฟุตตรงหน้าเราพอดี สายตาแจ่ม
แหววของร่างนั้นกำลังจ้องมองดูมาทางเรา ท่ามกลางแสงแดดที่จ้าถึง
จะตกดินนั้น เรามองเห็นดวงตาคู่นั้นเป็นประกาย หลังจากนั้นครู่หนึ่ง
ร่างนั้นก็ดำหายลงไปใต้กระแสคลื่น

“บ๊อ! ตัวนาคะเอง” เขาร้องอุทานออกมาพร้อมกับหัว
เราะอย่างขบขันตัวเอง

ลำเนียงและภาษาที่เราไม่เข้าใจ แฉ่ว ๆ ผ่านมาเห็นท้องน้ำอันกว้าง
ขวางตื้นน่น

“ดูซิ, เขากำลังทำเครื่องหมายกางเขน เห็นไหม?” ข้าพ-
เจ้าร้อง

“จิ้งของแก” สหายชาวสวีเดนของข้าพเจ้าตอบพร้อมก้ม
ขมวดขนรยตาแล้วจ้องมองดูร่างของชายผู้นั้นที่กำลังจะลัดไปจากสาย
ตารองเรา และรู้สึกวonderใจที่เราที่กำลังถูกกลืนหายไป
ในกลุ่มควันหมอก ทุบถักต่างตั้งหน้าตั้งตาคอยจับตาดูอยู่ทางสอง
ฟากฝั่ง ทามกลางแสงอาทิตย์สีแดงจืดเมือเกิดควันตกล้น ซึ่งตาม
ปกติ โคงแม่น้ำคอนเนตทิคัตนั้นยาวถึงงานานัก

“แถมมันก็น่าแปลกนะ เขามองหาอะไรอยู่ล่ะแม่เอาอันนั้น
ลงผองคอกันทีไรจะกลัวอะไรกันน่ะ” ข้าพเจ้ากล่าวเบา ๆ จน
เกือบจะเป็นการรำพึงกับตัวเอง นั่นเรากำลังจะไปไหนของเขานะ
แล้วที่เขาทำโบกมือโบกมดและตะโกนมาทางเราเนี่ย มันหมายความว่า
อย่างไร แกคิดว่าเขากำลังจะเตือนอะไรเราสักอย่างบ้างไหม?”

“เราคงจะเห็นควันที่เราสูมไฟ และบางทีอาจจะคิดว่าเรา
เป็นผีก็ได้” เพื่อนของข้าพเจ้าตอบพร้อมก้มหัวเราะ “ชาวฮิงกาเรียน
มักจะทำเรื่องเหลวไหลไร้สาระ เช่นเรื่องภูตผีคนตายต่าง ๆ แกจำที่
ยายเจ้าของวันชาติในคำสแปรสเบร็กเตอนเราได้ไหมล่ะ โอ้ที่แก
บอกเราว่า ภายใต้อบริเวณนี้เป็นคนแดนแห่งภูตผีคนตายจริงไม่มีมนุษย์
คนใดเขาอย่างเหยียบเข้ามา คนเขื่อว่าคนพวกนั้นคงถอยห่างนางไม้

กันเสียอย่างจับใจจับใจแล้ว "โอ้เจ้าคนที่พ่ายเรือมาคนนั้นอาวจะเพิ่ง
เคยเห็นคนบนเกาะนั้นเป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาเป็นได้" เพื่อนของ
ข้าพเจ้าหุคซงก็ขยิบตาแล้วกกล่าวเสริมคือไปว่า "บางทีเขาอาจจะ
กลัว เรื่องมันก็คงเป็นอย่างนั้นแหละ" ท่าทางขณะที่เพื่อนชาว
สวีเดนผู้นั้นของข้าพเจ้าพูดนั้น แสดงอาการคล้ายๆกับว่าสามารถจะรู้อะไรได้
อะไรได้ทีเดียว แต่ทั้งๆที่ดูน่าเสียดายของเขาก็แสดงอาการลังเลไม่แน่ใจ
อะไรอยู่สักอย่างเช่นเดียวกัน

"ถ้าหากเราจากสถานกักกันให้ลมทะเลลมผดแล้ว" ข้าพเจ้า
พูดพลางทอดระวางพิงข้าง พยายามมาเสียงดังๆ เพราะตั้งใจจะเอา
เสียงเป็นเพื่อน ให้มาที่นั่นที่นั่นได้ "ความจริงคนพวกนั้นควรจะ
สร้างทิวแถวปรัยให้เขาอย่างหนึ่งไว้เป็นที่กั้นระบุมารบนเกาะ
นั้น ความจริงในสมัยนั้น พวกโรมันคงจะได้เคยสร้างทิวแถวปรัย
ไว้เป็นที่กั้นระบุมารในบริเวณนั้นบ้าง คงจะเป็นรูปไม้ท่อนกระดก
หรืออาวจะมีใบสดไว้ไม่ให้ใครหนีไปเป็นได้ แต่เนื่องจากเวลาผ่านไป
นานมานับเป็นร้อยๆปี บางทีสิ่งเหล่านั้นอาจลัดหักพังสูญหายไป
เสียหมด เหลือแต่ความกว้างว่างเปล่า บริเวณแห่งนั้นจึงกลายเป็น
สถานที่ๆน่ากลัว ไม่มีใครกล้าย่างเหยียบเข้ามา"

เวลายุตติการกล่าวขวัญถึงเรื่องนั้นตงเพียงนั้น หันมาสนใจกับ
หม้อตงของเราต่อไป อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้ามาคิดว่า เพื่อนร่วม
เดินทางของข้าพเจ้าคนนั้น ตามปกติเป็นคนเรียบร้อยเฉยๆไม่สู้จะมีความ
กล้าความเข้าใจในสิ่งใด ๆ อยู่แล้ว ถึงจะพูดจะคุยอะไรกับเขาก็เป็น

การไว้ประโยชน์ ไม่มีท่าทางว่าจะเกิดผลอะไรขึ้นมาเลย ซึ่งความจริงข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่เขาเป็นคนไม่ประสีประสาต่อสิ่งแวดลอมใด ๆ เสียได้เข็นหนักเป็นกวดแล้ว ทำให้ข้าพเจ้าสบายใจไปได้อย่างหนึ่งว่า คนที่ไม่มีความรู้สึกทุกขหรือเกรงกลัวอะไรเช่นนั้น ความจริงเป็นเพื่อนร่วมเส้นทางที่ดี ทำอย่างไรเสียก็คงไม่ปลัดขังหลบหนีข้าพเจ้าไปเป็นแน่ เขาเป็นคนมีร่างกายกำยำ แข็งแรงลำสันไม่ผิดกับอินเดียนแดง ข้าพเจ้าคิดมองที่เราชอบบรรดากิ่งไม้แห้งหรือใหญ่ ซึ่งประมาณได้เห็นระมัดระวังหรือของข้าพเจ้าสักสองเท่าตัว เขาเดินโหลง ๆ ค้างไปหัดนั้น อย่างคนที่ไม่เคยมีความรู้สึกหรือทุกขร้อนใด ๆ ทั้งนั้น ซึ่งความเป็นระเบียบของเขากำทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเบาใจมาก

“นักล่าสัตว์ในเขตป่าเขา” เขาคงเดินไปในขณะที่วางหมอบไม่เหล่านั่นลง ภาชนะเป็นชามเหล็กใบเล็กสักสองอัน เกาเข่นคงไปอยู่ใต้เท้าแน่

“แต่ก็นักล่าไม่ฉลาดนักคงสงบ” ข้าพเจ้าตอบ “สำหรับเรื่องนักล่าไม่ค่อยอดใจนักหรอก”

ความจริงก็ควรจะเป็นเช่นนั้น สำหรับนักล่าคงไม่ถนัดความยุ่งยากอะไรให้วุ่นวายนัก เพราะแม้เราจะมีเวลาว่างหน้าเพียงสักสิบนาทีเราก็คงเตรียมตัวทันได้ทัน ยิ่งนานมา ๆ เรายังชอบ เพราะจะได้ทำให้เรือเราไม่ติดแหง ทงกระแสน้ำอากาศพาเราไปถึงจุดหมายปลายทางได้เร็วขงขึ้นอีกด้วย

แต่ความคาดหวังของเราผิดถนัด ลมมิได้มีที่ท่าว่าจะอ่อนกำลังลงแม้แต่น้อย ยิ่งกำลังลมยิ่งพัดจัดเข้า เสียงลมพัดผ่านศีรษะเราไปดังหัวือ ๆ บรรดาต้นสนนั้นเอนลู่ไปตามลมคล้าย ๆ กับพองอ้อ กระแสร์ลมที่พัดจัด ทำให้น้ำเป็นคลื่นลูกโต ๆ โหมเข้าปะทะตลิ่งเสียงดังกึกก้องอยู่ตลอดเวลา

ขณะนั้นท้องฟ้าโปร่งปราศจากเมฆหมอก หลังจากเรารับประทานอาหารเย็นแล้ว ควบรวมกับปิศาจภูผาได้กลิ่นอ้อชอบฟ้าส่องแสง นวลกระจำงลงตอคงสนนราวกับเงาจากดวงจันทร์

เราเอนกายลงนอนบนพรมทรายอุ่นรวมเรือนบริเวณกองไฟที่สุ่มขึ้นไว้ สูดบทวีปไปกลางทะเลแห่งทิศทิศหนึ่งอย่างต่าง ๆ ทั้งอยู่รอบ ๆ ตัวเราท่ามกลางราวที่อากาศอันแสนจะเปลี่ยวเปล่า เราเงยหน้ามองการเดินทางของเราขึ้นมาดูบนแผ่นลม เรามีความรู้สึกถึงแนวการเดินที่เราจะเดินทางต่อไปในเบื้องหน้าโดยกว้างแค้นใจตรงหน้าเห็นกั๊กกั๊ก ทั้งๆที่เราไม่สามารถจะสังเกตเห็นกันใดเลยสักคน เนื่องจากลมพัดแรงจนเราต้องไล่ตะกรับแผ่นทบอ้อยๆ เพราะกำลังลมจะพัดปลิวไปเสียให้ได้ ทำให้เราต้องตั้งมั่นจับหน้าเต็นท์ตงพร้อมกบตบตะเกียง เพราะแสงไฟจากกองเพลิงที่สุ่มไว้ก็เพียงพอสำหรับเราไว้จุดบทวีป และพอจะมองเห็นหน้ากันได้ราว ๆ แล้ว เสียงแตกปะทุของพื้นทีสุ่มไฟไว้ดังระว่วอยู่ตลอดเวลาเพราะอำนาจความแรงของกระแสร์ลมที่พัด ลุกไฟปลิวว่อนอยู่เห็นศีรษะเราแลดูราวกับประกายของตอกไม้เพลิง เบื้องหน้าห่างจากเราไปเพียงไม่กี่ทลาคาเป็นลำแม่น้ำ ซึ่งมีกระแสร์น้ำไหลตงอยู่ ๆ

อยู่ไม่ขาดเสียง

ข้าพเจ้าจำได้ว่า เรื่องที่เวลาดนทนากันในคืนวันนั้นสงวนมาก
 เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เราประสบมา เมื่อคราวที่เราไปกางเต็นท์พักอยู่ใน
 บริเวณป่ากาฬทวีปเป็นครั้งแรก โดยมีโตเฮยถึงสถานการณที่เรา
 กำลังประสบอยู่ในขณะนั้นเลย ถึงเราจะเคยถึงบ้างก็เพียงเท่าที่จำ
 เป็น ความรู้สึกของวาระนั้นคล้ายกับว่าไม่ต้องกรให้เกิดความ
 รู้สึกผิดปกติในสภาพที่เรากำลังเผชิญอยู่ สำหรับชายคนที่เราเห็น
 กำลังพ่ายเรืออยู่เมื่อตอนนั้น เราไม่พยายามนึกถึงเพราะรู้สึกว
 มั่นอาจเป็นเรื่องที่ระเ้าความหวาดระแวง ภาพเราโดยเปล่าประ โยชน์
 ทงไม่เป็นการเหมาะที่จะเขย่งเขย่งในคืนนั้น แต่กลับประหลาดมหัศจรรย์
 ทามกลางความเปล่าเปลวในยามกลาง และในสภาพที่เรากำลัง
 เผชิญอยู่

ความระแวงที่คนพม่าให้เราไม่ต้องมารวจะลมไฟอยู่ได้เรื่อยๆ
 ไป นอกจากควันไฟจะถูกลมพ่ายหอบมาปะทะหน้าเราจนแทบจะหาย
 ใจไม่ออกแล้ว เรายังจำเป็นจะต้องประหยัดพินไว้ไว้ให้มากที่สุดที่จะ
 ทำได้ ในยามที่คนเช่นนั้น เราต้องผลัดเปลี่ยนกันออกไปเดินสำรวจ
 ดูว่าที่บริเวณที่ตั้งนอนโคจะมกจะไม่ลยมาติดบ้าง ทุกครั้งที่หลายของ
 ข้าพเจ้าอดไป เขวมักจะโต้งไม่ชอบใหญ่โตมอมมาด้วยเสมอ ซึ่ง
 กว่าเราจะได้มา ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงจะ ไรเวลาเที่ยวหาอยู่นามที่เดียว
 สำหรับเขาเอง การที่ถูกปลอยให้คอยอยู่ตามลำพังในคืนที่แต่
 เพียงคนเดียวมันรู้สึกวอดกแต่ประการใดนัก ตรงกันข้ามกลับรู้สึก

เป็นทุกข์ ถ้าหากดวงศราวดุซาฟเจ้าจะคงออกไปเที่ยวเก็บกิ่งไม้แทน
 เขาบ้าง เพราะซาฟเจ้าเบื่อในการที่จะต้องไปเที่ยวตะกายอยู่ตามริม
 ตลิ่งอันลาดชันเตี้ยเต็มประดา ดวงตะวันที่เราต้องเผชิญกับลมและ
 น้าอย่างหนักนั้น ทำให้เรา รู้สึกแสบที่จะเบื่อหน่ายและอ่อนเพลีย
 เหลือเกิน เราจึงคิดกันว่า คำนวณนั้นจะต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ แต่
 ก็ยังไม่มีใครกลับเข้าเต็นท์เลย เราเอนกายนอนกันอยู่ข้าง ๆ กองไฟ
 ตรงบริเวณหาดทรายเรียบ ๆ ก็ยกกันไปวางผ้าเสื่อตามองเข้าไป
 ภายใต้วังอันมีคทาบแห่งตงต้นนั้น ลมพัดกลยตะแคงพองเสื่อคลื่น
 และลมที่กำสั่นกระหน่ำอยู่ทั้งในท้องฟ้า และทางกลางบรรยากาศอัน
 เปลาเปลียว ความอ้างว้างเปลี่ยวในบริเวณนั้นทำให้เรา รู้สึก
 เจ็บเมื่งหาเรากระตุกตัววิ่ง ๆ คุยเห็ดนี้เราคงต่างตะปองเสียงคุยกัน
 ตงต้นแรงชนกับเสียงของกระแสำน้ำและกระแสำลม ความรู้สึกของ
 เราขณะนั้นคิดว่า การส่งเสียงดัง ๆ ก็เป็นวิธีขับความหวาดกลัวได้
 อย่างหนึ่งเหมือนกัน

ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ของเกาะอันเปล่าเปลี่ยวแห่ง
 นั้นขึ้นอยู่กับตงต้นอันมีจำนวนถ้าจะนับก็เห็นจะเป็นแสน ๆ ต้น โอน
 อ่อนล้มอยู่ท่ามกลางกระแสำพายอันพัดกระหน่ำอยู่ตลอดเวลา ภาย
 ในวงล้อมของกระแสำน้ำอันไหลเชี่ยวและลึก ซาฟเจ้าขอมรับว่า
 คืนแค้นแห่งซาฟเจ้า รู้สึกแปลกประหลาด จับใจหัวใจของซาฟเจ้า
 จริง ๆ แม้แต่สหായร่วมทางเดินของซาฟเจ้าก็คงจะมีความรู้สึกทำ
 นองเดียวกับซาฟเจ้า เกาะแห่งนี้ทอดตัวเอนอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์

ท่ามกลางความเปลี่ยวเปลี่ยว ไม่มีผู้ใดเคยพบเห็น สุกสัยกับว่าเป็น
 อีกรบวิเวกหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวอิสระไม่เป็นปกติโลกมนุษย์
 เป็นโลกที่มแต่ตนล้วน ๆ ทุก ๆ แห่งแฝงใจซึ่งดวงวิญญาณอันลึบของ
 คงสนั่น แม้แต่ข้าพเจ้าเองก็คิดไม่ถึงว่า ข้าพเจ้าจะได้พบกับคนคน
 เขาไปจนถึงบริเวณนี้ ทงนี้ก็ไม่ออกว่า บริเวณป่าแห่งนี้จะใช้
 ประโยชน์อะไรได้บ้าง มีอำนาจลึบอะไรอย่างหนึ่งของคงสนั่นนั้นตั้ง
 อยู่ในจิตใจของข้าพเจ้า คือลึกลับลึกลับของข้าพเจ้าอันลึบตา โพล่งของ
 คุโบสนั่นซึ่งโบกไหวอยู่ภายใต้ดวงจันทร์บนยอดกระเจ่าง มักองไฟ
 ลุกโพล่งตามลึบกับเท้าของข้าพเจ้า สกกลมคังในมวงพงตรงขึ้นไป
 หมดลึบลึบภายใต้ใบตื้นหมากบนยอดคงสนั่น ข้าพเจ้าลุกขึ้นถือไฟให้
 ลุกโพล่งขึ้นต่อ แล้วก็ลุกขึ้นไหว้ขอพรให้มีพรเต็มอกเป็นครั้ง
 สุดท้าย

เมื่อพรพุดคนหมดแล้ว ข้าพเจ้าก็ดำริว่า "กันคิดว่าจะ
 กลับเขานอนเสียที และนี่ข้าพเจ้าก็ดำริเช่นนั้น สหายของข้าพเจ้า
 คงนอนลึบตา โพล่งของของข้าพเจ้าอย่างเหนียวหนาย ขณะที่เรา
 เจ้าเลือนกายหายเข้าไปในคงสนั่นซึ่งลึบอยู่ โดยรอบด้าน

กันฉวนนั้นข้าพเจ้าเพิ่งสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกว่า เพื่อนของ
 ข้าพเจ้าซึ่งแกลบ ๆ คุไม่คอยรู้สึกสนใจกับอะไรนัก แต่ขณะนั้นรู้สึก
 ว่าเขามองตาแปลกประหลาดไปบ้าง ข้าพเจ้าบ้ายหน้าเดินไปทางปลาย
 เกาะด้านหนึ่งซึ่งเป็นที่โล่งเตียน สามารถสังเกตเห็นพนมม่านอันขาวราว
 กับแสงเงินที่แวววับอยู่ใต้แสงจันทร์ ได้อันนี้ ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึก

ชยาก็จะอยู่คนเดียวเฉยๆ ขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน ความกลัวที่
ข้าพเจ้าเคยมีอยู่หายไป เกิดความอยากรู้สาเหตุแห่งความล้มเหลว
เกาะนั้นขึ้นมาแทนที่ ข้าพเจ้าอยากจะผจญกับความล้มเหลวสิ่งใดสิ่ง
หนึ่งในเกาะนี้ให้เหินกับตาตัวเองสักครั้งเสียจริง ๆ

เมื่อข้าพเจ้าออกไปยืนอยู่ ตรงปลายแหลมของหาดทรายที่ยื่น
ออกไปกลางลำน้ำ ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็ได้ประสพกับความรูสึกอย่าง
หนึ่ง เป็นความรูสึกที่ตนเคยยังไม่เคย

ข้าพเจ้ามองออกไปหาฝั่งตรงข้ามอันกว้างแวงแจ่มใส หู
ของข้าพเจ้าเงยฟังเสียงต่าง ๆ ที่ดลมาจากภายในตงสนุ่น ข้าพเจ้า
ได้ยินแต่เสียงลมที่พัดมาอย่างไม่มีหยุดยั้ง พัด ๆ สานเสียงลมที่พัด
มามาจากตงสนุ่นนั้น บางครั้งก็เหมือนคนเห่กล่อม บางครั้งก็เหมือน
เสียงหวอระ บางครั้งก็เหมือนมีเสียงร้องอย่างเชือกโยนจนจับขงหว
ๆ บางครั้งก็เหมือนคนกล่อมหายใจ ข้าพเจ้ารูสึกว่าบรรยากาศ
ทั่วไปเต็มไปด้วยความน่าอัศจรรย์อยู่ในตัวของมันเอง ข้าพเจ้าเองก็
ตงสนุ่นเหล่านั้น โยกส่ายตงสนุ่นเสียตงสนุ่นไปมา แม้แต่ในเวลาที่ลมสงบก็
ได้หยุดยั้ง ดู ๆ ก็คล้ายกับความโยกตัวของโคเหมือนตงสนุ่นขวด ข้าพเจ้า
จึงมองดูหนูก ๆ เขาก็รูสึกหวาดกลัวจนขนลุกซ่า

ตงสนุ่นเหล่านั้นขนตงสนุ่นเรียงกันอยู่เป็นทิวแถวคล้ายกองทหาร
ที่กำลังล้อมเราอยู่โดยรอบทุกด้าน ท่ามกลางแสงจันทร์อันสลับสวาท
ใบของตงสนุ่นที่ชูชวาสลั่งอยู่กลางแสงจันทร์ ดู ๆ ไปก็คล้ายใบหอก
อันคมกริบของกองทหารที่กำลังล้อมและพร้อมที่จะเข้าสู้โจมตีเราตงสนุ่น

ข้าพเจ้ายืนจ้องมองไป ๆ แล้วยังรู้สึกขุ่นลุก ข้าพเจ้าเกิดความคิด
 แปลก ๆ ขึ้นในสมองว่า การที่เราชนมาพักผ่อนอยู่บนเกาะนี้ อาจ
 ทำให้ภูตผีมีศาจหรือนางพญาไม่ทงสู้อยู่ตามพุ่มไม้เหล่านั้นเกิดความ
 ขัดเคืองละกระมัง จึงได้บันดาลให้เราเกิดความรู้สึกผิดปกติต่าง ๆ
 ขึ้น เพียงเราพักอยู่คนเดียวอาจจะไม่อะไรเกิดขึ้น แต่ถ้าหากเราจะ
 พักอยู่เรื่อย ๆ ไปละ จะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ไม่ได้ บรรดาภูตผีมีศาจ
 และนางไม้คงไม่ยอมแน่ เพราะเราเป็นมนุษย์พวกแรกที่บังอาจบุกรุก
 ชนมาบนเกาะแห่งนี้ เราอาจเป็นมนุษย์ที่เกาะแห่งนี้ไม่ปรารถนา โดย
 เหตุนี้ละกระมัง บรรดาภูตผีมีศาจต่างหากจึงแสดงท่าไม่ว่าจะเป็น
 มิตรกับเราทั้งสองนัก

ความรู้สึกและการของข้าพเจ้าเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าอย่างไม่รู้สึก
 ตัว ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังยืนท่องสวดมนต์อยู่ตรง ๆ อยู่ตามลำพัง
 ตัวคนเดียว ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าหากบรรดาภูตผีมีศาจเหล่านั้นเกิด
 มริวตจิตใจขึ้นมาจริง ๆ จะว่าอย่างไร และถ้าหากมันเกิดลุกขึ้นมา
 งานเรา คาหน้ำหอมลดมเข้ามาหาเราทุกคืนในฐานะที่เราเป็นฝ่ายบุก
 รุกเข้ามาในอาณาเขตของมัน ภายในเวลาค่ำคืนนั้น เราจะทำ
 อย่างไร ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังยืนนั่งอยู่นั้น สายตาข้าพเจ้ารู้สึก
 คล้ายกับว่าเจ้าบรรดาภูตผีมีศาจเหล่านั้นมีอาการเคลือบไหวขึ้นมาจริง ๆ
 มันกำลังพากันคืบหน้าเข้ามาหา ๆ กำลังรวมตัวกันเป็นหมู่ ๆ คล้าย
 กับจะคอยฟังสัญญาณจากกระแสรวม ถ้าหากลมพัดฮือขึ้นมาเมื่อไร
 มันก็พร้อมที่จะวิ่งแหกกันเข้ามาเล่นงานข้าพเจ้า ให้เหลือกรากไปจะนั้น

ข้าพเจ้ากล่าวสาบานได้ว่าขณะนั้นข้าพเจ้ามองเห็นคนตมุ่นเปลี่ยนสภาพ
ไปในท่าทางต่าง ๆ ทั้งมันยังรวมตนเบียดกันเข้าเป็นกลุ่ม ๆ ได้เสีย
อีกด้วย

ขณะนั้นเสียงนกหากันกลางคืนดังหึ่งบนโถงมา พร้อมกับ
ส่งเสียงร้องอยู่เหนือศีรษะข้าพเจ้า และก็ในทันใดนั้นเอง ข้าพเจ้า
เกือบจะล้มลงนอนหงาย เมื่อพันทราบตรงที่ข้าพเจ้ายืนอยู่พุ่งลงไป
เพราะแรงกระแสน้ำที่เขาเอียงอย่างเร็ว ข้าพเจ้ารีบก้าวเท้าถอยหลัง
เขามาเสียโดยทันที ครั้นแล้วก็พยายามวิ่งจากโถงพังพาน หนีหน้า
ออกเดินเที่ยวเก็บไม้พันเศษไป พร้อมกับ เห็นภรรยาผู้มี สักฉัตถ์ของ
ตัวเองเสียจริง ๆ ข้าพเจ้ายังจะตบถักทัพครั่งส่งหาชาวสวนคน
นนท์พูดกับข้าพเจ้าในฉนวนวังมาได้ ข้าพเจ้าเองก็เริ่มกลัวกับคำพูด
ของเขา ฉนวนนั้นเขามองดูกับข้าพเจ้ามาก หลังจากที่เขาแอบของ
เขามาหาข้าพเจ้าอย่างเงิบ ๆ ทางกลางเสียงกลืนและลมที่กลบเสียง
ผล็วของเขาเสียสิ้น เมื่อข้าพเจ้าหนีหน้ามาพบเจ้านั้น ข้าพเจ้าเห็น
สีหน้าเขามีสลักขณะนั้นเด่นชัด

“แกไปนานเหลือเกินนะ” เขาตะโกนขึ้นมาท่ามกลางเสียง
ลมซึ่งพัดอยู่ ๆ อยู่มีใครขาดเสียง “ก็นึกว่าคงจะมีอะไรเกิดขึ้นกับแก
ล่ะกระมัง”

น้ำเสียงที่เขาพูด ประกอบกับสีหน้าท่าทางของเขาแสดงให้เห็น
เห็นว่า เขาคงจะเกิดความรู้สึกผิดปกติดูอะไรเกี่ยวกับบริเวณตัวเกาะนี้
ขึ้นมาสักอย่างแน่นอน เขาก็ได้กระหัดกระหอบฮอกมาพบข้าพเจ้า

ด้วยท่าทางรุกรรุกรมถึงขนาดนั้น เท้าทั้งสองก็สะดุ้ง ตีใจว่าเขาคงไม่สามารถจะอยู่ตามลำพังคนเดียวได้เช่นกัน

“นำโน้มนำอย่างคงไหลจนอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง” เขาวัดออกมาพร้อมกบขมตไปทพนนา อินเต็มม่งทามกลางแสงจันทร์อันสลับปลง “ตมกพิศนากลวเสยศวย”

เขาพูดทวนคำประ โยคนนอนอยู่ขวาแล้วขวาเล่า ฟัง ๆ ตู๊ว ๆ สึก คล้ายกับว่าเขาต้องถาวรเขาเสียอันเป็นพอนมากกกว่า

“ยังแควะทคนะ ข้าพเจ้าจะ โคนตบเขา” ทเตนทของเรา คงอยู่ ในทกบางตม คนคิดคงจะ ไม่นับไรลอกกะ” ข้าพเจ้ากล่าว เสริมตไปถึงความยากลำบาก ในถาวรเพียงหาพิน เพื่ออธิบายให้เขาวัดถึงเหตุข้าพเจ้าหาขไปนานนถ แต่ สึกว่าตมระพิศพาเอาคำพูดของ ข้าพเจ้าขามม่งมมาไปเสียหมด เขาก็งม ได้ยินคำพูดของข้าพเจ้า ได้แต่ของมของตมทหน้าทตมกบมกตมระนถ ๆ

“ถ้าหากเราจะรองพินความวิตไปโลกเป็นบุญนถละ ?” เขา ตะ โคนสวนออกมา ซึ่งทำเอาข้าพเจ้าเองก็ สึกซึก ไม่ไหวเขาพูดแทงใจดำข้าพเจ้าตรงม่ง เพราะความจริงข้าพเจ้าก็คิดตมว่าคงจะมความ วิตแอมแอม่งชยท โคททงนแนมอน ซึ่งข้าพเจ้าเองก็ สึกครุ่นคิดรอน ทนถอยู่แล้ว

เราเดินกลับไปที่ทของไฟ เม้าให้มันลจโชนรอนถ โดยใช้เท้า เขยพินเข้าไป เราเหลือขไปมของถูรอบ ๆ คงเป็นครวงสตุทาย สำหรับ เรืองลม ความร้อนคู้ไม่ค้อยาระตุเสาลงเท่าไรนถ ข้าพเจ้าเองก็แสดง

ความรู้สึกในเรื่องนั้นออกมาเช่นเดียวกัน และก็ยังจำได้ว่าคำตอบจากเพื่อนของข้าพเจ้ากระแทบจิตใจข้าพเจ้าอย่างแปลกประหลาด เขามองว่าเขานอนได้เพราะอากาศในเดือนกรกฎาคม ยิ่งดีกว่าที่จะต้องมาผจญกับ "ลมผี ๆ" แบบนี้เป็นไหน ๆ

คนจนนั้นรู้สึกวาทกตอย่างอยู่ในความสงบ เวทีคามของเราได้เตรียมพร้อมอยู่ข้าง ๆ เต้นท์ ภายในห้องเรือก็มีพายเป็นเลมว้างไว้อย่างเรียบร้อย เติมน้ำมันอาหารกับบรรจุอยู่ในถังข้ามแฉวนไว้กับกึ่งตันสนุ่น สำหรับงานอาหารกลางวันแล้วอย่างเรียบร้อยก็ว่าได้ ห่างจากกองไฟเล็กน้อย พวกมันจะทยอยจับปลาหาอาหารได้ทันทีในตอนเช้า

เราใช้ทรายกลบตามเพดานดินที่กลบตามตอไม้ แล้วก็เอาเตนท์สำหรับผ้ามच्छनाเตนท์ที่เราจัดเตรียมไว้บนบก ทำให้สามารถมองเห็นดวงดาวและท้องฟ้าจนกระทั่งจางฮายด้วยแสงจันทร์ ได้ทันที ข้าพเจ้าจะมอขยหลับยังจำได้ว่า บรรดาคนสนุ่นก้าวลง โยกลำต้นอยู่ท่ามกลางกระแสลม กายมิ่งเต้นท์ของเวาเมใหญ่กลมกระโหลกพัดได้อย่างจริงจัง....

— ๒ —

ในทันทีนั้น ข้าพเจ้าจำต้องตกใจตื่น เพิ่งสายตามองออกไปทางช่องประตูด้านหน้าเตนท์ ข้าพเจ้ามองดูนาฬิกาที่กลบติดไว้กับ

ผ้าใบเต็นท์ จากแสงสว่างของดวงจันทร์ ข้าพเจ้าเห็นเขมรนาฬิกา
 บอกว่า เป็นเวลาสองยามกว่าแล้ว—กำลังจะเข้าสู่วันใหม่—ข้าพ-
 เจ้าคงหลับไปเป็นเวลาประมาณเพียงสองสามชั่วโมงเท่านั้น สำหรับ
 เพื่อนชาวสวิตเซอร์แลนด์ของข้าพเจ้าคงงอนนอนหลับตาพร้อมอยู่ข้าง ๆ ขณะนั้น
 เสียงลมยังคงพัดอยู่ ๆ อยู่เช่นเดิม แต่มีอะไรอย่างหนึ่งวิ่งวนเข้ามาในดวง
 ใจข้าพเจ้าจนรู้สึกหวาดกลัวอย่างโรชอบกต ข้าพเจ้ารู้สึกสังหรณ์ใจ
 ว่าจะต้องมีอะไรสักอย่างเกิดขึ้นกับเพื่อน

ข้าพเจ้าผุดลุกขึ้นมาแล้วรีบวิ่งตามองกวาดออกไปนอก
 เต็นท์ ขณะนั้นข้าพเจ้าเห็นมีดวงดาวตกในเวลากลางคืนอยู่ไปมาตามความ
 แรงของกระแสลมพัดหวนอยู่ตลอดเวลาที่เต็นท์ของเราแยกปลงบนเพราะ
 ตั้งอยู่ในที่กำบังลม ข้าพเจ้าค่อย ๆ คืบคลานออกไปนอกเต็นท์อย่าง
 ระมัดระวัง ทั้งในท่ามกลางกระแสลมกระหน่ำกระเทือน อันจะเป็นเหตุให้
 เพื่อนร่วมเดินทางของข้าพเจ้าต้องหล่นลงจากเต็นท์ไปด้วย ข้าพเจ้า
 อธิบายไม่ถูกว่าเพราะเหตุใดข้าพเจ้าจึงรู้สึกเป็นห่วงชาวเรือของเราใช้
 ของเวลานี้ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะไม่ลุกออกไปดูว่า สิ่งของเหล่านั้น
 ยังอยู่ดีหรือไม่ประการใด

ข้าพเจ้าไม่ลุกออกไปนอกเต็นท์ได้ครึ่งตัว ในสภาพกลานสดน
 บังอัญญาตาข้าพเจ้าเหลือบแลขึ้นไปบนยอดคองไม้ ซึ่งอยู่ตรงกันข้าม
 กับเต็นท์ที่กำบังใบพัดอยู่ท่ามกลางสายลม คืบคลานแสงจันทร์
 อันนวลกระจ่างบนท้องฟ้าเห็นได้เด่นชัดแจ่ม ข้าพเจ้าพียงกายลุกขึ้น

นึ่งของตุ๋นไธอย่างหนึ่ง ซึ่งเห็นเป็นรูปร่างพิกลปรากฏชัดอยู่เห็นยอชด
 ไม และยังมีไธใบตม่นสมบัติพรวปลิวโยกตัวชนเพียงใด ร้างประหลาด
 นนคยงปรากฏให้เห็นชัดชนทุกขณะ ร้างนั้น ๆ ดูเหมือนกับว่าเป็น
 ชตุรกายที่ใหญ่โตหลายร่างปรากฏขึ้นตระหง่านเงอมอยู่ท่ามกลางแสง
 จันทร์ ในระยะซึ่งห่างจากข้าพเจ้าเพียงประมาณห้าสิบพิศ ข้าพเจ้า
 เห็นร่างประหลาดเหล่านั้นอย่างชัดเจนค่อนหาธองข้าพเจ้าเองแท้ ๆ

ครวงแรกข้าพเจ้าคงใจพิศยลใจพิศหลายของข้าพเจ้า ให้ลุดชนดู
 ด้วย แต่มีไธอย่างหนึ่งทำให้ข้าพเจ้าเกิดกรงตั้งใจ มีไธอย่าง
 หนึ่งทำให้ข้าพเจ้าเกิดมานะ ให้ไธไธละ มีไธองการ ให้มีสิงโตมาเพิ่มพล
 ก่าตั้งใจในขณะนั้น ข้าพเจ้าคงนั่งระงะใจคยอว้างประหลาดนั้นอยู่ด้วย
 ดวงตาอันลุดโพรงคามลำพองคยคยว ข้าพเจ้าขยอนย่นวาระขณะนั้น
 มีไธอยู่ในตักขณะนั้นขยแต่ประการใด ทั้งยังจำได้จ่า ข้าพเจ้ายน
 ย่นกับตัวเองว่า ขณะนั้นมไธย ให้สภาพตงเห็นละเมอเพอผนแม่เท
 ประการใดด้วย

ภาพนปปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดตงแต่แรกทสยตาข้าพเจ้า
 เหลือบไปพบ ร้างของมันสูงใหญ่โต ขึ้นหมิ่นอยู่เห็นอพ่มตม่น สีของ
 ร้างกายของมันเป็นเงาวาวกับอามไธด้วยสีบรอนซ์ ขึ้นโยกไปโยกมา
 เขากับจ้งหวะของใบตม่นที่ปลิวไสว ข้าพเจ้าเห็นมันอย่างถนคยชัดเจน
 และในขณะนั้น ข้าพเจ้าคงนั่งจ้งมตงคยุมอย่างพินิจเพราะทจนวี
 ลึกจ่า ร้างของมันใหญ่โตมีคยมนษย์กรรมคามากมายหลายเท่าชน
 สามารถจะรู้ ได้เพียงจวเหลือบคยแว่นคยจว่ามันไม่ไธคย ทั้งไม่ไธ

ภาพดวงตาอันเกิดจากความเคลื่อนไหวของกิ่ง และใบไม้ภายใต้แสง
 จันทวิคัลย มนยนิตรหงานง่อมอยู่อย่างฮึดสระ ว่างเหล่านนลุกชน
 ยืนตวยคขาวสูงชนทุกขณะ มนเกาะกันเป็นกลุ่มแฉวมจวนตวยชย
 หายชนไปท่ามกลางความมืดมฤกษมัวของท้องฟ้า ว่างแแต่ละว่างอยู่
 ในลักษณะเปลี่ยเปลี่ย และฮอนปวกเบี่ยงฟงทะลุเด่นชนมาจากกลุ่ม
 ยชคตงสนน ลอยตวยเป็นลจวนลู่ของฟ้าเป็นทิวแถว หน้าตาของมน
 ซาฟเจ้ารวบว่าไมเคยเห็นแะระคคิมปมก มนพาดนลอยตวยตามกนชน
 ไปเป็นทิวแถว เห็นตวยคคิมปมกแกงเลลอบแลเป็นลจาทะยชยชนลู่
 ท้องฟ้าเรอช ๗

ซาฟเจ้ารวบยาม ใคงวยทวยฟงคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 เวลนานน ซาฟเจ้าคคิมปมก ใคงวยทวยฟงคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 จะละลายตวยชยในมถนน แะมถนนคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 ตูนานเขาเพงไร ซาฟเจ้าคคิมปมก ใคงวยทวยฟงคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 เมินตงทมชวตจต ใจแะเคลตมทวยชยคคิมปมกคเวาระทอยเป็น

ซาฟเจ้ารวบ ลักลจวนบอดไมถุก ประสาททกสจวนตงคเวาระทอยเป็น
 ควยความกสจวนบอดไมถุก ประสาททกสจวนตงคเวาระทอยเป็น
 จอมมชงคเวาระทอยประหลาดเหล่านนจนาตาด่าง จิตใจกะลิกว่า บ่าง
 ทรวงฮสรเหล่านนฮจจะเป็นเทพเจ้าคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 เหล่านนมาปรวากฎกาย ใคเห็นเป็นกาวแสะคคิมปมกคเวาระทอยเป็น
 ซาฟเจ้ารวบคคิมปมกคเวาระทอยเป็นคเวาระทอยเป็นคเวาระทอยเป็น
 อานาอะไรอนคคิมปมกคเวาระทอยเป็นคเวาระทอยเป็นคเวาระทอยเป็น

จากบริเวณเต็นท์ชก ข้าพเจ้ารีบยกขาออกไปจนถึงบริเวณชายหาด
 ทวายโล่งแล้ววิ่งพุงกายลุกขึ้นยืนเต็มตัว ขณะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกวาบ
 ทวายขังควั่นระอ้อยู่ภายใต้เท้าอันเปลือยเปล่าของข้าพเจ้า ลมกำลัง
 ประทะเส้นผมและใบหน้าของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลา เสียงกระแสรุนแรง
 คงพัดสาดอยู่ไม่ขาดระยะดังระลอกคลื่นในนทีของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้า
 รู้สึกว่าเสียงเหล่านั้นเป็นเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูของข้าพเจ้าเองเป็นการ
 ยืนยันอยู่ในตัวแล้วว่าข้าพเจ้ามาถึงสมประสงค์ของสมประสงค์เป็นปกติ และ
 ภาพของอสุภกายเหล่านั้นก็ยังคงลอยล่องในตมของฟ้าเป็นทิวแถว มิได้
 ขาดสาย ข้าพเจ้าคิดในใจว่า หากทศวรรษข้าพเจ้านี้จะได้ทอดกายลง
 กระทำการสักการะแสดงความเคารพ เป็นทางเคียดแทนนทีควรจะทำ
 ในขณะนั้น

ข้าพเจ้านั้นใจดวงดวงจะได้กระทำเช่นนั้นจริงๆ ก็พอดังกระ
 แสร์ลมวูบหนึ่งพัดมาปะทะร่างข้าพเจ้าอย่างแรงจนตัวเข้เกือบจะหกกลม
 ทำให้ข้าพเจ้าล้มความตั้งใจที่จะปฏิบัตเสียสิ้น แต่อย่างน้อยก็ทำให้
 ข้าพเจ้าเกิดห้วงสำนึกขึ้นในจิตใจอีกแบบหนึ่ง ขณะนั้นร่างประหลาด
 เหล่านั้นยังคงลอยเป็นทิวแถวบนสุดของฟ้าเบื้องบนต่อไป ภายในราตรี
 กาลอันเงียบสงัดและว่างเปล่า และในเวลาเดียวกันนั้นข้าพเจ้าก็เกิด
 ความคิดใหม่ขึ้นอีกอย่างหนึ่งว่า จะต้องพยายามหาเหตุผลที่มาของ
 รูปประหลาดเหล่านั้นให้จงได้ ข้าพเจ้าขบคิดปัญหาเกี่ยวกับร่างประ
 หลาดเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา ใจหนึ่งก็มีความเป็นภาพดวงตาหรือมี
 ฉะนั้นก็เกิดเพราะข้าพเจ้าคิดเห็นไปเอง ประกอบกับแสงจันทร์ซึ่งส่อง

ตาลงมาต้องบรรดาขอดสนันทำให้เกิดเป็นเงาตะคุ่ม ๆ ทำให้เกิดเป็น
 ภาพดวงตาซาฟเขียวมากเป็นโต เมื่อคดถงตอนนทำให้ซาฟเขียวเกิด
 ใจกล้าแข็งชนกว่าเดิม หลังจากนั้นซาฟเขียวก็ก้าวเท้าเดินลาหมาด
 ไปตามพนทรายอนกกวางเวงว้าง ตั้งใจว่า ถึงมันจะเป็นภาพดวงตา
 หรืออย่างไรก็สุดแล้วแต่มันเถอะ ซาฟเขียวจะพยายามหาเหตุผลแห่ง
 การเกิดขึ้นมาของมันให้จงได้

ซาฟเขียวแต่เพียงรูปร่างเดียวที่ปรากฏประหลาดบรรดาที่ลอยเลื่อน
 หายขึ้นไปพามกลางท้องฟ้าหมครมอมม คมมันดำเนินไปอย่างไม่
 มีทิศทางเสยเลย ซาฟเขียวมองอย่างเพ่งพินิจเพราะที่ แต่เป็นทนา
 ประหลาด ชย ๆ เจริญแห่งนั้นพวยพุ่งไปกับตา

เมื่อร่างประหลาดเหล่านั้นหายดับไปกับตา หลังจากได้ปรา
 ภาให้เห็นเป็นเงาเงาเหล่านั้น ซาฟเขียว ตาเริ่มลึกลับและตัวเย็นวาบ
 ความนกกคทวภาพเหล่านั้น ซาฟเขียวจะเกิดมาจากภพภพของเราเอง
 ทาง หรือส่งอนสกคคตหรือส่งสกคคชย เนดินแดนเหล่านั้นมาเป็นเวลา
 นานแล้วกลบผลลครนมาในห้วงนภของซาฟเขียวอวกวาระหนึ่ง ซาฟเขียว
 รู้สึกตัวเมื่อสนเทาศด้วยความหวาดระแวงเหลือวศรอม ๆ ซาฟเขียว
 ความตลกกลจบชวหัวใจ มอชหาของทางหนทไล่ความตั้งใจที่จะคิด
 ค้นหาข้อเท็จจริงแห่งที่มาของร่างประหลาดดังกล่าว เป็นอันปราศณา
 การไปจากจิตใจของซาฟเขียวจนหมดสิ้น ซาฟเขียวค่อย ๆ ย่องกลับมา
 สู่ต้นที่ เอนกายลงนอนบนพินเสื่อที่ปูราบอยู่กับหาดทราย ถอนอัน
 ซาฟเขียวคงมานทบทวนาเดินตกลงเพอบองกนม ให้สายตาลงมองขอด

ออกไปเห็นตงสนุ่นที่โยกเขยกอยู่ท่ามกลางแสงจันทร์บนสองดวงนมนต์
ไปอก ครั้นแล้วชาวเจ้ากตเสือกศีรษะมุกเข้าไปโศมาทมนต์บังเกิด เพื่อ
บิ๋องกนม ใตคอง ไคยนเสียงอนนำคักใจรองกระแสร่วมภายนอกเต็นท์อก

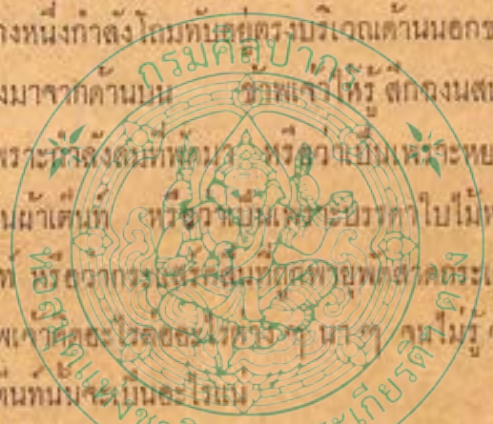
— ๓ —

ข้าพเจ้าได้บอกแต่ครั้งเมื่อเป็นเด็ก ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในลักษณะ
ของคนที่กลางฝน ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ทรมาน โดย
นอนไม่หลับอยู่เป็นเดือนนานถึง ๕... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
ข้าพเจ้ารู้สึกสงหรวบวิธอย่าง... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
กับสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
จะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใด... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...

แต่ในครั้งที่สองนี้ ข้าพเจ้าต้องลุกหลังขึ้นมาด้วยความตกใจ
กลัวอย่างสุดขีด ไม่ใช่เพราะลมหรือกระแสรุนาที่ปลุกให้ข้าพเจ้าลุก
หลังขึ้นมา แต่เนื่องจากมีอะไรสิ่งหนึ่ง... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
ข้าพเจ้าหายไปราวกับปลัดขิง... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
อย่างหนึ่งอยู่ด้วยตัวเนอสนสนเทา

ภายนอกเต็นท์ขณะนั้น ข้าพเจ้าได้ยืนเสียงมีเท้าอะไรอย่าง
หนึ่งเด่นคัก... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...
แฉงตะแคงหูฟังอยู่ด้วยดวงใจเด่นคักคัก... ข้าพเจ้ามิได้... ข้าพเจ้ามิได้...

โพล่ง ไม่มีอาการจางเจยเหมือนกับมิได้เคยหลับมาก่อนเลยตั่งกับ
 เคียวฉะนั้น ข้าพเจ้าหายใจสะท้อน รู้สึกว่าลมหายใจของข้าพเจ้าค
 ชาติ ๆ ไม่ค่อยจะทอทองเสยเลย ความรู้สึกขณะนั้นคล้าย ๆ กับว่า
 นาทหนักของอะไรสักอย่างทับอยู่บนตัวข้าพเจ้า ทั้ง ๆ ที่คนฉะนั้น
 อากาศค่อนข้างจะร้อนอบอ้าว แต่ข้าพเจ้าเกิดอาการงันสะท้านและ
 เข็นเยือกไปแทบทุกขมขน หลังจากนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม่านาหนัก
 ของอะไรอย่างหนึ่งกำลังโถมทับโดยตรงบริเวณคานนอกของเต็นท์ เจ็ด
 ตังนั้นทับลงมาจากคานบน ข้าพเจ้าให้รู้สึกงันสนเท่ห์ใจนักว่า
 เต็นท์ที่ตั้งเพราะหวังลมพัดหนาว ๆ หรือว่าเป็นเพราะพายุหนาวพัดถล
 ลงมาซึ่งอยู่บนผาเต็นท์ หรือว่าเป็นเพราะบรรพชาไปไม่หล่นลงมาคาง
 อยู่บนผาเต็นท์ หรืออาการงันสะท้านที่ตกทายพาศักดิ์พระเรนชนมาจาก
 ท้องนา ข้าพเจ้าคิดอะไรอยู่ไม่ทราบ ๆ นาน ๆ จนไม่รู้ ว่าเจ้าสิ่งทับ
 คุมอยู่บนผาเต็นท์นั้นจะเป็นอะไร

ครั้นแล้วความเข้าใจอันหนึ่งก็เกิดขึ้นในจิตใจข้าพเจ้า อาจ
 จะเป็นคำคมไม้อะไรของต้นไม้ใหญ่ต้นไม้ต้นหนึ่งบนเกาะนั้น ถูกลมพายุพัด
 หกลงมาทับเต็นท์ละกะระมิ่ง ถ้าเป็นคัมไม้อะไร ๆ มันอาจจะมังก้าติด
 อยู่บ้าง จึงไม่ทันให้เต็นท์ของเราลมราบลงติดดินจนกระทั่งทำให้เรา
 สองคนพลอยมึนแบนไปด้วย ข้าพเจ้าคิดแล้วก็ลุกกลับออกไปนอก
 เต็นท์พร้อมกระบะ โคนเรือให้สหายชาวสวิสเดินของข้าพเจ้าลุกตามออกไป
 ไปด้วย

แต่เมื่อข้าพเจ้าออกมาชนอยู่บนอกเต็นท์ กลับเห็นเต็นท์อยู่ใน

สภาพปกติ ไม่นะอะไรมันอยู่เลยแม่แต่น้อย ไม่นะคาบไม่คงทราฟ-
เจ้าคิด ไม่มีแม่แต่หยาดน้ำฝนที่จะตกค้างอยู่เลยแม่แต่สักหยดเดียว

ระหว่างนั้นแสงจันทร์ยังคงส่องทะลุพุ่มไม้ลงส่องพนทราฟเห็น
แสงสว่างใต้เรือนรวง ดวงดาวยังคงลอยกระจ่างอยู่บนท้องฟ้าเหนือ
ศีรษะของข้าพเจ้า กระแสดมยยังคงพัดเชื่อย ๆ อยู่อย่างพอสบาย แต่
กองไฟที่ข้าพเจ้าสูมไว้ขณะนั้นดับสนิทแล้ว ทางทิศตะวันออกปรากฏ
สีแดงเรื่อ ๆ ขึ้นมาจวบรอบฟ้าแสงจึงว่าเกือบจะสว่างพอดี ข้าพเจ้าคง
จะยืนอยู่ตรงบริเวณนั้นเป็นเวลาหลายชั่วโมงทีเดียว ลักษณะที่ผา
เตนที่ถูกทับจนคงยังติดตาข้าพเจ้าอยู่มีรอย ข้าพเจ้ายังคงรู้สึกอกสน
ขวัญแฉวนอยู่ด้วยความรู้สึกด้วย ๆ กับฟังผานคงร่ำน้ำมายาหยก ๆ
ข้าพเจ้าเองไหว สติเบอ คอการมีคองการถูกอนลมพายุ ทพัดอยู่ตลอดวัน
เป็นนรกแล้ว แต่ยังมีคองมาจวบกับเหตุการณ์อันแปลกประหลาดน่า
ขนพองสยองเกล้าราวกับถูกผีหลอก ๆ จนไม่ได้หลับได้นอนเกือบตลอด
คืนเรื่ออีกด้วย ทำให้ประสาทของข้าพเจ้าตึงเครียด ไม่สามารถจะ
ขบคิดปัญหาที่ผ่านมาได้ถูกต้อง ขณะนั้นกระแสแม่น้ำในแม่น้ำยังคงไหล
ขึ้นอยู่เรื่อย ๆ เสียงกระแสแม่น้ำยังคงคงกระหลบอบบดอยู่ตลอดเวลา
กระแสลมก็ยังคงพัดหอบเอาละอองน้ำมาปะทะเสื่อเชียว ที่ข้าพเจ้าใส่
นอนจนเปียกชุ่มโชก

ข้าพเจ้าไม่พบร่องรอยของสิ่งใด ๆ ที่ก่อให้เกิดข้าพเจ้าเกิดตกอก
ตกใจเลยแม่แต่สักอย่าง จิตใจของข้าพเจ้าคงพระวงสงสัยถึงพฤติการณ์
อันยิ่งความตระหนกตกใจมาสู่ข้าพเจ้าอยู่อย่าง ไม่สามารถ จะจับเหตุ

ผลต้นปลายได้เลยแม้แต่น้อย

สำหรับสหายของข้าพเจ้านั้น ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าตะโกนปลุก
 เขาเสียงจน แต่เขาก็หาได้กระดกกระคิกกายคนขึ้นมาไม่ และขณะ
 นั้นข้าพเจ้าก็ไม่ประสงค์จะตบปลุกเขากลับแล้ว ข้าพเจ้าหลยวมองไป
 รอบ ๆ ตัวอย่างพิลึกเพราะเหตุ ซึ่งเกิดเหตุเรื้อรังซึ่งความทุกข์เดิม พาย
 สิ้นเหลือสองเล่ม ถึงได้สะเบียงกรังและตะเกียง ประชิ่งแรงจนใจด้วย
 กนกทงสนุนตนหนึ่ง แล้วโดยที่ข้าพเจ้าก็คงยังมีงตมนุนตน
 ยศตลอดอนอยู่เหมือนอนด่างเดิมทั้งไปทุกหนทุกแห่ง เสียงนกร้องระงม
 ตอนรบอรณวงศ์ดงดอยเขี้ยว ผู้เป็นคณาทาง ไฉนบินร่อนผ่านไป
 เทนอกระยะภาพเขาเป็นทาม ๆ งามตด่างผลออาทิตย์ซึ่งส่องสว่างไสว
 ทวายอันละเอียดอ่อนแห่งอารยธรรม ได้แผ่มาทางสองช่อง ข้าพเจ้า
 ถูกลมเข้าปลิวเป็นละอองอยู่ ไถนก้าวไป

ข้าพเจ้าเดินไปรอบ ๆ เต้นที่ แล้วทสวาเทามุ่งหน้าตรงไป
 ทางพุ่มต้นนี้ ตั้งใจจะส่งเกิดอะไรบางอย่างทางคนละฝั่งแม่น้ำคาน
 โนนโทณนิต ระหว่างพุ่มไม้ทางฝั่งโน้นยังคงเป็นเงาคำตะคุ่ม ๆ
 เพราะอยู่ภายใต้ร่มทแสงอาทิตย์ซึ่งส่องเข้าไปไม่ถึง แลดูไกล ๆ มี
 ลักษณะเหมือนอสุรกายที่ตกลงย่นทะมึน อยู่ภายใต้แสงจันทร์ขมกขมัว
 ของดวงอาทิตย์ยามรุ่งอรุณ ข้าพเจ้าเดินเร็ว ไปเตรมาด้วยจิตใจที่ยัง
 คุนคิดถึงแต่เสียงประหลาดที่โชนเมื่อตอนกลางคืน ตลอดจันตภาพที่
 เต้นทคงเพราะถูกอะไวทบฮย อันเป็นเหตุทำให้ราพเจ้าตองคนลุดขน
 มาตงแตกส้างคัก ข้าพเจ้านกเขาเองวามคงจะเป็นเพราะอานาขลม

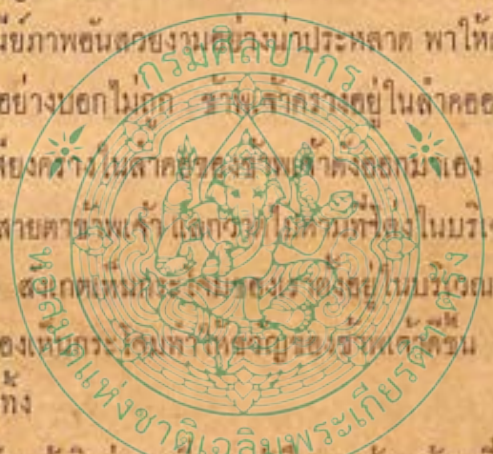
หัตถ์มาอย่างรุนแรงนั่นเอง ททำให้ผาเตนที่ตุง—ลมอาจะหอบพัดเอา
เมล็ดทรายมาปะทะเข่าก็เป็นได้

และก่ตลอดเวลานนประสาธของข้าพเจ้าคงเครียด จนรู้สึก
หนาว ๆ ร้อน ๆ รวอกบ้จะเป็นไรเสียให้ได้

ข้าพเจ้าเดินตัดตรงไปยังชายฝั่งเพื่อจะสำรวจดูว่าจะมีรอยเท้า
หรือจะมีทรายตรงริมตลิ่งตอนใดฟุ้งผัดสุงเกิดไปบ้าง ข้าพเจ้าเอามือ
และเท้าจุ่มลงไปใ้ในกระแสรน้ำอันเย็นเฉียบ พร้อมกับจกเอาน้ำมาตบ
ตรงหน้าผากเพื่อให้หายมันงง ขณะนั้นคงมีอาภัพพินชอบฟ้าชันมา
มากแล้ว บรรยากาก็ทวด ๆ ไม่กล้าตั้งอยู่ในลักษณะอันสทช้นแจ่มใส
แสดงว่าวันใหม่กำลังเริ่มขึ้นแล้ว ข้าพเจ้ากลับข้าพเจ้าเดินเข้ามาเข้าไปใต้
ร่มสนนตรงบริเวณที่ข้าพเจ้าได้เคยบรู้งประมุขชาติ สดขยเย็นทั้งแตรวชน
สุดของพามาเมื่อตอนกลางคืนที่เพิ่งผ่านมามีเคย ๆ ระวังว่าข้าพเจ้าเดิน
เกือบจะถึงตงสนนที่ชนเมยที่ตลิ่งเคยเคยกับคนคนอยู่ริมตงสนน ข้าพเจ้า
รู้สึกว้าจใจเต็มไปดว้ด้วยความหวาดกลัว แล่งทันใดนั้นข้าพเจ้าชนลุก
ขึ้นมาเมื่อรู้สึกตัวคล้ายกับว่า มีใครสักคนหนึ่งเดินสวนข้าพเจ้าไปอย่าง
รวดเร็วทง ๆ ที่ข้าพเจ้ามองไม่เห็น ใครสักคนเดียว

เนื่องจากกระแสรลมเย็นที่กระโชกมาเอื่อย ๆ นั้นเองที่ทำให้
ข้าพเจ้ามก้าลงใจก้าวเดินจนพินออกมาจากร่มสนน ถึงที่โล่งแห่งหนึ่ง
ก็พอดความรู้สึกกลัวที่เกดช่นหายไปอย่างประหลาด ระวังานนั้นลม
พัดมาเอื่อย ๆ ข้าพเจ้าจำได้ว้ว่าข้าพเจ้าบพมพพาอะไรกับตัวเองด้วย
ความประหลาดใจที่ว่า กระแสรลมที่ปะทะร่างข้าพเจ้าขณะนั้นคล้าย

กับว่ามีคนเดินสวนทางไป เหมือนกับตอนที่ข้าพเจ้าเดินผ่านมาได้พบ
 สุนัขไม่มุด ความรู้สึกของข้าพเจ้าจะจำกล้วกไม่ ไชกลักไม่เชิง
 มันรู้สึกมีลักษณะแปลกประหลาดอย่างไรพิกลอยู่ จนข้าพเจ้าเองก็ไม่
 สามารถจะอธิบายได้ถูกต้อง เมื่อข้าพเจ้าเดินไปถึงบริเวณที่มุดระคับ
 สูงที่สุดตรงบริเวณใจกลางตัวเกาะซึ่งสามารถมองออกไปเห็นลำแม่น้ำ
 อันกว้างใหญ่เป็นประกายสีแดงเมื่อตรงกับแสงอาทิตย์ เมื่อยามใกล้รุ่ง
 มันเป็นที่น่าอัศจรรย์ด้วยรูปร่างประหลาด พาให้ดวงใจของข้าพ
 เจ้าเต้นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ข้าพเจ้าคงอยู่ในลำคลองอย่างไม่มี สักตัว
 เสียงคำในลำคลองของข้าพเจ้าดังออกมาเอง โดยมีได้ตั้งใจ
 และขณะที่สายตาศาพเจ้า แล่งออกไปในความว่างในบริเวณเกาะรอบ ๆ
 ตัวข้าพเจ้า สมองก็เห็นกระแสลมที่พัดมาดังอยู่ในบริเวณที่ตั้งสนับอันหนา
 กับ การมองเห็นกระแสลมที่พัดมาดังอยู่ในบริเวณที่ตั้งสนับอันหนา
 ไปเป็นปลัดทิ้ง

ข้าพเจ้าคิดว่าเหตุที่ความรู้สึกของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้
 ก็คงจะเนื่องมาจากความรู้สึกเกี่ยวกับภูมิประเทศ เป็นส่วนประกอบด้วย
 แล้วยังว่าข้าพเจ้าได้เห็นพรมภูมิประเทศที่พิเศษผิดแปลกแตกต่างไปกว่า
 เดิมกหาใหม่ เพราะที่แท้ก็แต่ดินที่กบดงสนับเท่านั้นที่ปรากฏแก่สาย
 ตาข้าพเจ้า หากมองเริ่มาอย่างจริงข้าพเจ้ารู้สึกผิดปลัดไปกว่าเดิม
 นั่นคือบดินข้าพเจ้าสังเกตดู สักความบรรดาสนับ อันชวนชวนเป็นสงคาม
 นน มีคนมันแค่นั้น ใกล้เด่นที่ซึ่งเราเข้าไปคิดว่าพเลยมาสักหนอย
 ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจนักกว่า เหตุใดที่สนับเหล่านั้นจึงเกิดขึ้น ใกล้

เดินที่เขาไปได้ มันเป็นเรื่องน่าประหลาดจนกระทั่งความกลัวของข้าพเจ้าหมดสิ้นแต่เดิมหายไปสิ้น

ข้าพเจ้าคิดว่าเจ้าคงสนุ่นเหล่านั้น คงจะเคลือบเกล็ดเดินเขาไปอย่างเงิบตงบเหนอพันทวายอันอ่อนนุ่มท่ามกลางความตึกอันทึบเงิบตงก แต่มันเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์กว่า คงสนุ่นเหล่านั้นเดินไกลเขาไปได้เพราะอำนาจกระแสร่มหรือว่าเพราะแรงอิทธิพลของภูตผีปิศาจตนใดหรือว่ามันเคลือบเขาไปได้เอง ข้าพเจ้าทราบดีว่าพระลูกไปถึงเสียงผู้เฒ่าเดินเตาะแตะที่ข้าพเจ้าได้ยินมาหยก ๆ ในตอนมืดถึงตเมอคนันตลลจจนนำหนกรของชะวืออย่างหนึ่ง ทิ้งลงไปบนหลังคาเตนท์ จนเตนท์สูงทำให้ข้าพเจ้าต้องตกใจตก ล้มตลใจเหตมไปด้วยความหวาดกลัวจนอธิบายไม่ได้ ข้าพเจ้าเรียนขอขมาแก่พระแสร่มขอขมาเหมือนกับตนไม่ทนนอนอยู่เลยกลางคืนกลางกระแสร่มที่พัดมาอย่างมิได้หยุดยั้ง กระแสร่มที่พัดมาอย่างรุนแรงทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกว้ากอบจะยืนอยู่ไม่ติด พริบมกนนั้นจิตใจของข้าพเจ้าก็เกิดความวู สกนกกคิดไปต่าง ๆ อารมณ์ของข้าพเจ้าแควงแควยคและเนืองด้วยความคิดเดียวและว่าเหตุตตลงมาขนอนอยู่ตามลำพัง ท่ามกลางพมกมประเทศอันเต็มไปดด้วยความน่าอัศจรรย์ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความวู สกนกว้ากวิตกขมมาอีก

กระแสร่มยังคงพัดมาอย่างรุนแรงมิได้หยุดยั้ง ขณะนั้นแสงอาทิตย์กำลังจ่มขอบฟ้า เพราะเป็นเวลาเย็นคลดเขามาแล้ว ข้าพเจ้าคงจะขนอนอยู่ตรงบริเวณแห่งนั้นเป็นเวลาชานานขมมไร้นอน และขณะนั้น

ก็เกิดจิตใจหวาดไม่สามารที่จะเดินคืบคลานให้ลึกเข้าไปในดงสนุ่น
ได้อีก ข้าพเจ้าจึงหันหน้ากลับ หาทงเดินตัดตัดตรงไปทางเดินที่
อย่างรวดเร็วหลังจากที่ได้เหลือวไปสังเกตเหตุการณ์ โดยรอบ ๆ ตัว
อย่างพิถีพิถันเพราะหอกครงหนึ่ง

ข้าพเจ้ามุดเข้าไปภายใต้ร่มผ้าหม่นนอน ธาระนั้นสหายของ
ข้าพเจ้าผู้นอนยังคงนอนหลับอยู่อย่างสบายซึ่งข้าพเจ้าเอง ก็ปรารถนา
จะเป็นเช่นนั้น เพราะเมื่อข้าพเจ้าได้ร่วมรู้เห็น ในเหตุประ-
หลาดที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้า เพราะมีมัจฉาทำให้เราต้องพลอยเกิดความ
รู้สึกตื้นตันตกใจไปด้วยโดยไม่รู้เป็น

หลังจากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบสงบ ไม่มี
เหตุการณ์ใด ๆ เกิดขึ้นอีก ข้าพเจ้าล้มตัวลงนอนและหลับลงไป
ทันที ทั้ง ๆ ที่หูยังคงแว้งตามองเสียงเสียงแห่งที่เดินเตาะแตะ ๆ และ
ยังคงรู้สึกหวาด ๆ หือระไวอย่างหนึ่ง จึงทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกคล้าย
กับจำมอะไวมาบีบกระชับอยู่ทุก ๆ วินาทีแม้จะหายใจถี่ ๆ ยังไงพิกล

เมื่อสหายของข้าพเจ้าปลุกข้าพเจ้าให้ลุกขึ้นนอนปรากฏว่า ดวง
อาทิตย์ลอยสูงขึ้นไปอยู่เหนือท้องฟ้าแล้ว เขาร้องตะโกนบอกข้าพเจ้า
ว่าขุบผกเสร็จแล้วให้รีบลุกขึ้นไปอาบน้ำ ธารนั้นข้าพเจ้าได้กลิ่น

เบ้ค่อนลยเข้าไ้ทางช่องประตูเต็นท์จนรู้ สักนาลยไหล

“นำในแม่น้ำยังคงไหลชยเช่นเดิม” เขากล่าวต้อไป

“เกาะแก่งทรายแห่งที่อยู่กลางลำน้ำกพลอยจมหายไปดวย เกาะที่เรายู้นกขกจะเล็กลงไปมากแล้วนะ”

“ยังมีพินเหลดอยู่บ้างไหม?” ข้าพเจ้าเริงถามออกไ้อย่างงวเียง

“ทั้งพินและทงเกาะคงจกในกอไม้บาย ๆ พวงนแน่นอน”

เขาคอบข้าพเจ้าพร้อมกบหัวเราะ “ตักนลยคงจกพินเหลดพอใช้จนกว่าจะถึงเจตมณเป็นแน่”

ข้าพเจ้าโตคตบดงไป ในบว ครบปลายแถมของตัวเกาะตอนทงขงรู้ สักวา มีรนาทเล็กตงกวากเคยพินในตอนกลางคน ขณะนั้นระคบนากาลงคคตถานเขาหักก บบวถกตงเต็นท์ ขงบวช ยู้เวอย ๆ ในตอนมนนาเย็นเฉียบ กระแสรุนาพคณาคงไปอย่างรวดเร้วราวกับรถควนทกาลงไรผจกรวงไปควนชนบทบ้านนอก การอาบนำทามกลางกระแสรุนวอนไหลเรยวกรากเรนนนควมจริงกเป็นทนำสนุกสมานชยมีไรนอชย ควมเย็นชงนนำทำให้สมองและจิตใจชงข้าพเจ้าแรมชมนชขณะนั้นแสงอาทิตย์รอนจ้ตมมาก ท้องฟ้าไปรงปรำศจากเมฆหมอกลยมำคบบังทวทุกแห่ง

ในท้นโคตมณ เจตตักชงข้าพเจ้าทอนไประลิกนีกถงคำพคชงสหายชาวสวคเณชงข้าพเจ้าที่เรากล่าวชอกมำว่า “กนคคตวาคงจกพินเหลดพอใช้จนกว่าจะถึงเจตมณเป็นแน่...” ซึ่งควมควม

หมายของคำพูดที่ สกคล้ายกับว่าเราจะยังคงพักอยู่บนเกาะนี้ โค้ชก็เพียง
 คนเดียวเท่านั้น ข้าพเจ้าคิด ๆ คุ้แล้วก็รู้สึกประหลาดใจนัก ก็เมื่อ
 คืนก่อนนั้นรู้สึกว่าเขาไม่มีท่าทางจะสนใจอะไรเลยนี่นา แล้วอยู่ ๆ
 ทำไมไม่ความคิดของเขาจึงเปลี่ยนไปได้ถึงขนาดนั้นเล่า

ในตอนที่เราลงมือรับประทานอาหารเข้า ข้าพเจ้าสังเกตเห็น
 ตกลงฟังเข้ามาอีกมาก เพราะขณะนั้นรู้สึกวาทะกรรมและท่วงท่าจะม
 กำลังรุนแรงยิ่งขึ้น **ละธนะภาณี** ก็ถูกลมหอบขนมาปะทะเรา
 และปลิวลงไปในกระทันหันท่ามกลางความอับเฉาเสียงดัง ๆ สหาย
 ของข้าพเจ้าก็เฝ้าศพที่ขาดขาเข้า ถึงแต่เรื่องเรือเวียงนาเป็ดตะ
 ต้องประสพความลำบาก ในการวิ่ง โหม่งวิ่งใน ในขณะนั้นท่าวมเขือ
 เต็มไปทั่วบริเวณพื้นแม่น้ำแห่งนี้ หนักความหมาย ในคำพูดของเขา
 ทำให้ข้าพเจ้าคิดว่าปลิวลงไปถึงเพียงกว่าครึ่ง แค้นเรอด้วยความ
 ล้ามาก ข้าพเจ้า รู้สึกเข้ามาอีก เปลี่ยนแปลงไปกว่าเดิมตั้งแต่เมื่อ
 ตอนเช่นฉนั้นก่อน บางครั้งเข้ามาอีกทางแปลก ๆ บางขณะรู้สึกคนเดิน
 ตกใจ แต่บางทีก็ทำทางแห่งความกระตือรือร้นแฉ่งอยู่ด้วย คุ
 คล้ายกับว่าเขาเองจะมีใครสังเกตน่าสงสัยและภรรยาทำทางของเขาได้
 ฉะนั้น ข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถจะอธิบายถึงสาเหตุแห่งความเปลี่ยนแปลง
 แปลงในครั้งของเขาได้ถนัดนัก ทางเดียวที่พอจะนึกเขาเข้าก็คือค
 ว่าจะขณะเขาเริ่ม รู้สึกคนตระหนกตกใจอะไรขึ้นมาบ้างแล้วเท่านั้น
 เขาวินนเขาทานอาหารนี้คนเดียว เขาถูกขมหยอบกลดลงยา
 เสนมมาสู่ตบแล้วก็วางไว้ คลื่นแผ่นดินบอบหนางวางใจข้าง ๆ ตัวแล้วก็

นั่งพิจารณาวัตถุเครื่องหมายต่าง ๆ ในแผนที่นั้นอย่างเอาใจใส่

“เรามาทางที่จะเตรียมตัวหนีได้ทัน ภายในเวลาเพียงชั่วโมงเดียวเท่านั้น” ข้าพเจ้ากล่าวนำทางเพื่อประสงค์จะให้เขาสำรวจภาพความจริงอะไรออกมาให้ข้าพเจ้าทราบสักอย่าง แต่คำตอบของเขา กลับทำให้ข้าพเจ้ายั้งงุนงงหนักขึ้น เมื่อเขากล่าวออกมาว่า “ถ้าหากมันยอมให้เวลาเรา”

“ใครยอมให้เวลาเรา? คือหมายถึงที่ไหนฟ้าอากาศ?” ข้าพ-

เจ้าถามสวนควีนออกมาด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ก็อากาศซึ่งจะเรือนางหนึ่งซึ่งสถิตอยู่บนเกาะนั้นละสิ จะ เป็นภคินีหรือเทพธิดาองค์ใดองค์หนึ่งหรือเหมือนกัน เราตอบทั้ง ๆ ที่ตายตายคงคงอยู่บนแผนที่เหล่านั้น เทพเจ้าหรือดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย คงมีอยู่บนเกาะนั้นเหมือนกัน กับที่เคยมีอยู่ในบริเวณที่อื่น ๆ ในโลกนี้เหมือนกัน”

“ดินฟ้าอากาศต่างหากที่เราควรที่จะยึดถือเขาเป็นที่พึ่งอย่างแท้จริง” ข้าพเจ้ากล่าวพยายามทำท่าทางให้เป็นปกติสันทน ทั้ง ๆ ที่รู้สึกวามขงข้าพเจ้าขงแผ่งใจด้วยความรู้สึกกลัว ๆ ไม่สู้สนิทกับเขาเงยหน้าชมมองข้าพเจ้า พันควีนจากกกลางสูบบูหุพพร้อมกกับกล่าว

“ถ้าเราได้ออกจากที่นี่โดยไม่ต้องพบกับความวุ่นวายตก ก็นับว่าโชคเต็มทีละแกเฮ้ย”

ข้อสนทนาพเจ้ากถวนก ข้าพเจ้าสคั่งสคั่งตัวคด้วย ๆ กับคน

ไร้ถูกหมอดอนพัน เรืองนทาอย่างโรเสยเวากต้องได้ผจญกับมันแน่ แต่จะตองผจญในแบบใดกั้ยังงสงสัยอยู่เหมือนกัน

“ต้องผจญกับความวับตอก ทำไม? เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

“เรื่องหนังกคือ หางเสื่อของเราหายไปเสยแล้ว!” เขา

ตอบเนือย ๆ

“หางเสื่อหาย” ข้าพเจ้าทอนคำด้วยความตกใจอย่างสุดขีด เพราะการที่จะหายเร็วไป ในแนวคานัน บ โดยไม้มีหางเสื่อช่วยในการ บังคับลำเรือให้ล่นไปใ้ตรงทางตามกลางกระแสน้ำ อันท้อมเอือไป ทุกหนทุกแห่ง กิดคล้ายกับมันควาวยเรือไปรา้ตัวตายชัด ๆ “เอ๊ะ อะไร...?”

“แล้วกั้ที่ทองเรือมีรอยแตกเสยด้วย” เขากล่าวหือไปค้วย

สำเนียงเสยงกระเส้า ๆ แสดงอศควาหวาดกลัววุ่นคนอยู่

ข้าพเจ้าขังกรของมืองคันทาเข้าอยู่เจมเต็ม ขณะทกล่าวทอน คำพูดของเขาแลงกั้ไม้รู้จะพูดอะไรต่อไปได้อก ทั้ง ๆ ทบรวรยากศ วอบ ๆ ตัวเราเต็มไปค้วยความร้อนจากแสงอาทิตย์ แต่ข้าพเจ้ากั้รู้สึก เย็นวาบจับซอตัวใจ ข้าพเจ้าลจกช่นข้นตามเขาในขณะที่เขาพยักหน้า แล้วออกเค้นน้ำไปทางเตนททพทงมกของไฟ้ลมอยู่ห่าง ๆ ออกมาเพียง สองสามหลา เรือคานูของเราขังควางอยู่ทเดิมตงทข้าพเจ้าสังเกต เห็นอยู่เมือตอนกกลางคนในลักษณะควาล่า ข้าง ๆ เรือบนพนทวรายัง คงมีพายว้างอยู่

“เรามาพายเหล็กอ้อยเพียงเล่มเดียว” เขากล่าวพร้อมกับมิมิ
ลงหยิบพายขึ้นมาถือไว้ “แล้วกินใจละ รอยฉกทไต่ทองเร็ว”

ข้าพเจ้าเกือบจะบอกเขาแล้วว่า เมื่อตอนกลางคืนหนานมา
ทยก ๆ นี้เองข้าพเจ้ายังเห็นมพายวางอ้อยสองเล่ม เพียงช่วงเวลาสอง
ตามชั่วโมงทำไมมันถึงหายไป แต่แล้วข้าพเจ้าก็นั่งเฉย เพียงแต่
สาวเท้าก้าวเข้าไปดูข้าง ๆ เรี

ที่ไต่ทองเร็วคานารอยฉกทไต่ทองยาวคล้าย ๆ กับ ถูกหนก
คม ๆ กวัดจนแตกแยกเป็นทางตรงบริเวณกระดก ซึ่งถ้าหากเราไม่
สังเกตเห็นเสียก่อน และถ้าหากเราเอารวดลงมา มันก็จะของเขาลาเร็ว
เร็วเราจะต้องจมนและเวลาดำรงตึงจับอยู่ที่ขงไม่ตึงต้อย เพราะ
ตามปกติเรือเราถึงพระตำหนักเพียงสองหัวเศษ ๆ เท่านั้น

“ແກ່ເຫັນແລ້ວ ຮູ້ເໝືອນວ່າ ໂດຍການເຕືອນກາງຈະ ໂຫມ່ເຫຍື່ອເຫຼືອ
ການລ່ວງເວັ້ນຈຸດເກດຂັນແລ້ວ” ข้าพเจ้าได้ยินจากสาวหมพาคคล้าย ๆ
กับจะกล่าวกับตัวเองมากกว่าจะกล่าวกับข้าพเจ้า “คุณหมอนจะต้อง
เป็นเหยื่อของสองขวดเสียด้วยซ้ำไป” เขากล่าวตื้อไปพร้อมกับเขานั่ง
มือลูบคล้ายอยู่ที่รอยขีดยาวตรง ไต่ทองเร็วที่ปรากฏอยู่เฉพาะหน้า

ข้าพเจ้ามัวปากทำอาการกลบเกลื่อนคล้ายกับว่าข้าพเจ้า มิได้
สนใจในคำพูดของเขาเลยฉะฉาน

“เมื่อคนนยงไม่มรอยแตกอย่างนั้นนา” เขากล่าวพร้อมกับ
ยัดตัวเหลยวมองไปทางอื่นซึ่งไม่ ไร ไปหน้าข้าพเจ้า

“เราคงจะทามันแตกอีกตอนที่เวลาจากขมนึงสะระมะง” ข้าพเจ้า

หยุดฉิวปากแลงกัตอบ “เห็นแถวนี้สวนแค่ม ๆ ทั้งนั้น”

ข้าพเจ้าหยุดตรงกเมื่อเห็นเขาเหลียวมามองตาข้าพเจ้าเหม็ง อันเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นว่า คำอธิบายของข้าพเจ้านั้น เป็นไปไม่ได้ เพราะทิวบริเวณนั้นไม่มกอนหิน มีแต่ทวายทั้งนั้น

“แล้วก็ยังมีส่งนอกที่เกาะต้องอธิบายให้แจ่มชัด” เขากล่าวต่อไปอย่างเนือย ๆ พร้อมกับส่งพายให้ข้าพเจ้า ไข้ใหญ่ใบพาย

ส่งที่ปากถูกแกสวตวิภาวศารวใหม่ ทำให้ข้าพเจ้าต้องยืนวาบ หลังจากที่พวยรดน้ำใบพายแล้วข้าพเจ้าจึงเห็นโดยชัดเจนว่าใบพายถูกขีดขีดเสี้ยนบาง ๆ ราวกับมีใครสักคนมานั่งเอากระต่ายทวายขีดอย่างประณีตบรรจง ทั้งที่ใบพายเป็นใบบางจ้อย แม้เพียงใช้จวงพวยควงแกกักกักสลับกันคนคนโดยออกแรงเฉยเป็นแน่

“คงจะเป็นเจ้าคนใดคนหนึ่ง ละเมียดละมาทำในตอนกลางคืนเสียตะกระมัง” ข้าพเจ้าพยายามกลบเกลื่อน “หวิธ - หรือมีตะนนกฮากเป็นเพราะลมพัดทวายมาถูโดยบุคคลตลอดเวลา เลยทำให้พายสึกไปก็เป็นได้นะแก”

“บ๊อ” สหายชาวสวนต้นธงข้าพเจ้าหันหน้าไปท้วเราะทางอื่นพร้อมกกล่าวว่า “แกมันรู้ ตไปเสียทุกอย่างเชียวจะ”

“ก็คงจะเป็นสมทพดเอาหางเสือเรือปลิว ไปตกริมฝั่งนำลอยหายไปในทะเลแกละแกเอ๊ย” ข้าพเจ้าตะโกนไล่หลังเขาไป พร้อมทั้งพยายามที่จะหาเรื่องบดเบ้าความสงสัยต่าง ๆ ของเขาที่จะกล่าวกับข้าพเจ้าต่อไปอีก

“ฮื่อ! ยั้งนเวอะ” เขาตะโกนตอบมา หันหน้ามามอง
ข้าพเจ้าแวบหนึ่งก่อนที่จะพาดควหาญลงไปท่ามกลางตงสนุ่น

ในขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ตามลำพัง ข้าพเจ้าพิจารณาตามประจักษ์
พยานเกี่ยวกับใบพายุอันบางจ้อย พร้อมกับครุ่นคิดถึงความเห็นของ
ข้าพเจ้าที่ว่า “เราคนใดคนหนึ่งคงจะละเมอหลับขึ้นมาทำในตอนกลาง
คืน และต้องไม่ใช่ข้าพเจ้าแน่ๆ” แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า ถ้าจะพิ
จารณาตามเหตุผลแล้ว มันจะเป็นไปได้อย่างไรว่า ใครคนใดคนหนึ่ง
ในเราทั้งสองคนจะเบี่ยง หลีกหนีหรือตัวรอดหายเสียจนบางจ้อย

ความสงสัยของข้าพเจ้ายังคงหลอหลอยในใจ ใจว่าเหตุการณ์
อันแปลกประหลาดเพิ่งเห็นมาเฉพาะหน้าเท่านั้น มันเกิดขึ้นได้อย่างไร
ความหวาดกลัวยังคงปรากฏอยู่ในใจ ใจของข้าพเจ้าแปรเปลี่ยนในเวลา
กลางคืนซึ่งสว่างเจิดจ้าด้วยแสงอาทิตย์ ท่ามกลางกระแสรวมซึ่ง
พัดอยู่เดือยตัว ท่ามกลางหมอกสีขาวอันสวยสดงดงาม และที่ภายใน
เวลาเดียวกัน ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าหากของข้าพเจ้าคงจะเกิดความรู้สึก
บางอย่างขึ้นในดวงใจของเขาแล้ว เขาคงจะเกิดอาการเคร่งเครียดขึ้น
ทางประสาท คงจะเกิดความสงสัยในพฤติกรรมอะไรบางอย่างซึ่งเขา
เองก็คงไม่ชอบที่จะเปิดปากพูดเช่นเดียวกับข้าพเจ้า นอกจากจะคอยสัง
เกตดูเหตุการณ์อันประหลาดลึกลับที่เกิดขึ้นเหมือนข้าพเจ้า เขาคงจะคอย
ดูพฤติกรรมแปลกๆ อะไรบางอย่างซึ่งคิดว่า คงจะเกิดขึ้นอีกภายใน
เวลาอันไม่ช้าน มีอะไรบางอย่างทำให้ข้าพเจ้าคิดไปเช่นนั้น อะไร
บางอย่างซึ่งข้าพเจ้าเองก็คิดไม่ออกว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร

ข้าพเจ้ารับลูกชนสัตว์วศุภบริเวณรอบ ๆ เตนทพทกอย่างรวม
 ถ้วน ประจักษ์พยานต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นในตอนกลางคืนกึ่งขง
 ปรากฏอยู่เหมือนเดิม แต่มีสิ่งหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเพิ่งได้สังเกตเห็นคือ
 ตามพันทรวงมีรอยลึกเป็นก้นกะทะปรากฏอยู่มากมายหลายรอย ขนาด
 โตตั้งแต่ถั่วถั่วไปจนถึงชามอ่างขนาดใหญ่ เรืองนข้าพเจ้าคิดว่า
 ลมคงเป็นต้นเหตุเช่นเดียวกับการที่หอบเอาพายุของเราลงไปในน้ำเช่น
 เดียวกัน ตกลงมับนทหายอยู่ก็เลยทว่า รอยทะเลบนทางยาวทได้
 ท้องเรือเท่านั้น ทึ่งเป็นความตยซึ่งไม่สามารถจะอธิบาย ให้แจ้งชัด
 ลงไปได้ว่าเกิดขึ้นเพราะอะไร สำหรับเรื่องความนั้นอาจจะถูกหิน
 แทะม ๆ คุรชะทวาทที่เราลวกรับกับบนอนหนึ่ง เพราะเท่าที่
 ข้าพเจ้าไปเดินสำรวจดูความร้ายนี้ในปรากฏการณ์กันอยู่เลยแม่สัก
 แห่งเดียว แต่อย่างใดก็ตาม ข้าพเจ้ายังเรืองนว่าจะต้องมีเหตุผล
 อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้สักอย่างหนึ่งแน่นอน ข้าพเจ้าจะต้องคิดค้นหาหน
 ทางสืบเสาะเอาต้นเหตุของเรื่องนี้ให้แจ้งได้

ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ลงมือหาวิธีทั้ง ๆ ที่รู้ว่าคงจะทำอย่างไร
 วิธีความของเราคงจะคงไว้แต่ในทางไม่ได้จนกว่าจะถึงวันพรุ่งนี้ สหาย
 ชาวสวิเดนของข้าพเจ้าได้รวมช่วยเหลือในการนี้อย่างเต็มที่ ในโอกาส
 นั้นข้าพเจ้าเลยเล่าให้เขาฟังถึงรอยลึกเป็นก้นกะทะให้เขาทราบตามที่
 ข้าพเจ้าพบปรากฏอยู่บนพันทรวงมากมาย

“ใช่” เขาตอบ “ก้นก็เห็นปรากฏอยู่โดยทั่วไปในเกาะนี้
 แต่ก้นก็คิดว่าแกลงอธิบายถึงที่มาของมันได้อย่างแน่นอนอีกเหมือนกัน”

“นั่นก็คิดว่า เป็นเรื่องที่เกิดจากลมชักเหมือนกัน” ข้าพเจ้า
 ตอบโดยไม่มีอาการลังเลใจตามเคย “แต่เคยเห็นลมหม่นที่ปรากฏตาม
 ถนนบ้างไหม ไอ้ที่มันหอบอะไร ๆ ให้หม่นเป็นวงกลมขึ้นจากพื้นถนน
 นะ มันคงหอบเอาทรายปลิวขึ้นไปจนเป็นหลุมตั้งที่เราเห็นปรากฏอยู่
 ก็เป็นได้”

เรามีโต้ตอบข้าพเจ้าว่าอย่างไรในเรื่องนี้ เราต่างคนต่างก็มี
 หน้าที่งานของเราต่อไปโดยไม่คิดอะไรอีกเลย ข้าพเจ้าคอยเฝ้า
 ตั้งเกตุตศากับปภวยาเราอยู่ตลอดเวลา ซึ่งคิดว่าเราเองก็คงคอยตั้ง
 เกตุหาทางของข้าพเจ้าอยู่ตลอดเวลาเช่นเดียวกัน ขณะนั้นรู้สึก
 เขากำลังตะแคงหูฟังอะไรบางอย่างซึ่งข้าพเจ้าอาจจะไม่ได้ยิน และเขา
 กำลังคิดว่าคงจะโดนอะไรบางอย่างอยู่ เพราะข้าพเจ้าเห็นเขาเฝ้า
 แต่หลังของไปทางตรงสนับโดยตลอดจน บางครั้งเขาก็แหงนขึ้น
 มองดูท้องฟ้า แล้วก็เหลียวมองไปทางขวามือซึ่งเห็นถนนจากบริเวณ
 ที่โล่งระหว่างคงสนั่น บางครั้งเขาเผลอบึ้งหรืออยู่เป็นเวลานานทั้ง
 ไม่เคยปรึปากพูดอะไรกับข้าพเจ้าเลย ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่ยอมปรึปาก
 ถามอะไรเขาเลยเช่นเดียวกัน และก็ในขณะที่เรากำลังประวอยแตก
 เป็นทางยาวก็ได้ออกเรือคานูนั้น เขาก็จะกล่าวถึงเรื่องถึงชาวอินเดียน
 แคนกันหนึ่งเสมอ ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกใจท้อใจเห็นเขาเอาใจจดจ่ออยู่
 ที่การทำงาน เพราะตลอดเวลาข้าพเจ้าเกรงว่าเขาจะพูดถึงความ
 เปลี่ยนแปลงของคงสนั่นเท่าที่ข้าพเจ้าสังเกตเห็นเหลือเกิน ซึ่งข้าพเจ้า
 คิดว่า ถ้าเขาไม่คิดสังเกตเห็นเลยก็คงจะเป็นถาวรดี เพราะข้าพเจ้า

คิดอะไรรู้ในใจอีกจะนั่น

“แล้วทำไมตามันเหลืองน่ะ?” เขากล่าวเบา ๆ จนเกือบจะกลายเป็นเสียงพูดกับตัวเองเสียด้วยซ้ำ

“มันคงเนื่องมาจากแสงอาทิตย์อ้อมๆ แลละแก๊อเอ๊ย” ข้าพเจ้าหัวเราะทำเป็นกลบเกลื่อน “กันคิดว่าแกคงสงสัยเกี่ยวกับคนในเรือลำนี้สักเป็นช่อต่อไปไหมล่ะ?”

เมื่อกล่าวออกไปแล้วข้าพเจ้าจึงนึกขึ้นมาได้ว่า ไม่ควรกล่าวต่อไปถึงเรื่องนอกล ข้าพเจ้าจึงระงับคำพูดไปเพื่องั้น เขากำตึงตะแคงหูฟังเสียงอะไรรู้บางอย่างในระหว่างนั้น เพราะข้าพเจ้าเห็นเขาหันศีรษะทวนลม และเมื่อสังเกตเห็นส่นหัวเขามาครบชุด ข้าพเจ้าจึงหยุดพูด เมื่อเห็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น เราจึงเริ่มคุยกันต่อไปอีก ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาคงไม่ได้สนใจฟังคำพูดที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงเรือกลางคันเสียด้วยซ้ำไป อย่างไรก็ตาม หลังจากที่ผมบอกมาประมาณสักห้านาที เขาเงยหน้าขึ้นมามองข้ามเรือคานูมาทางเราๆ ทั้งๆ ที่ในมือเขายังคงถือไม้ตีเรือในการขารเรือที่ยังมีควันกรุ่นๆ อยู่ สักห้าหรือหกวินาทีก็แล้วกัน

“กันอยากรู้เหมือนกันว่าแกคงสงสัยบ้างหรือเปล่า?” เขากล่าวต่อไปอย่างเนิบ ๆ “ว่าไอ้สิ่งที่อยู่ในเรือลำนั้นมันเป็นเรื่องอะไรในขณะนั้นกันคิดว่ามันไม่ใช่คนแน่ เพราะอยู่ๆ ทั้งเรือทั้งคนมันก็ปรากฏขึ้นมาเฉย ๆ โผล่ขึ้นมาจากท้องน้ำเสียด้วย”

ข้าพเจ้าหัวเราะใส่หน้าเขา แต่การหัวเราะคราวนี้เป็น

หัวเราะแบบเหลือทน เจ็บปอนอยู่ด้วยความโมโหในความรู้สึกของ
ข้าพเจ้าด้วย

ข้าพเจ้าร้องขึ้นว่า "ฟังก์ก่อน สถานที่ในบริเวณเหล่านี้
เต็มไปด้วยความแปลกประหลาดก็จริง แต่ห้ามสิ่งใดที่เราควรจะไป
คิดให้มันออกนอกกรอบออกไปไม่ ได้เรื่อสำนึกมันก็เป็นเรื่อธรรมดา
ทั่ว ๆ ไป สำหรับคนในเรื่ออีกคนธรรมดาเน้อ เขากำลังพวยเรื่อไป
ตามกระแสธารอันเขียวชวาล ท่ามกลางระลอกคลื่นในลำน้ำ แก้ง
เหน็บมันคล้ายกับว่าอยู่ ๆ เราจะไม่คิดขึ้นมาจากน้ำ สำหรับไอ้ตัวมาก
นั้นมันก็ตัวมากธรรมดา ๆ ไม่เห็นจะแปลกอะไร เราจะมานั่งพูดถึง
เรื่อของมันให้เสียเวลาอยู่ทำไมหนอ"

เราชอบมองข้าพเจ้าด้วยตาเขม่นมหลาย ๆ กับว่าไม่
สนใจในคำพูดของข้าพเจ้าเสียละเน้อ และเนื่องจากการที่เขามืดโต
ตอบอะไรออกมา ข้าพเจ้าจึงกล่าวต่อไปว่า

"และเพื่อความสงบสุขของเราเอง" ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป
"แกอย่าพยายามคิดว่าแกได้ขึ้นอะไรดีอะไรมากนักสิ มันทำให้กัน
พลอยใจตื่นตามไปด้วย ที่แท้กันก็ไม่เห็นจะได้ขึ้นเสียงอะไร นอก
จากเสียงกระแสน้ำและเสียงลมพัดอยู่ ๆ เท่านั้นเอง"

"แกมันบ้า" เขากล่าวตอบข้าพเจ้าด้วยสำเนียงขุ่นเคือง
"บรรดาผู้ ที่ตกเป็นเหยื่อของมันทุก ๆ คนมันจะพูดบ้า ๆ อย่างแกทั้ง
นั้น แกเองก็พยายามทำเป็นไม่สนใจอะไรทั้งนั้น เหมือนกับที่กันเคย
ทำเหมือนกันแหละนี่" เราเราะด้วยความโม โห้ออกมาอย่างเร็วปรืด

ก่อนที่จะกล่าวต่อไปอีกว่า “แท้จริงแกควรรจะทำใจใหม่มันคงสงบปากสงบคอของแกไว้จะเหมาะกว่าการเป็นคนมีใจอ่อนแอ แต่แล้วพยายามปลอบใจตัวเอง มันก็จะกลับร้ายหนักเข้าถ้าหากแกจำเป็นจะต้องถูกบังคับให้ต้องเผชิญกับความจริงที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า”

ข้าพเจ้าหมดกำลังใจลงไปทันที ไม่สามารถจะหาถ้อยคำประโยคใดมาโต้ตอบกับเขาคือไปได้ เพราะข้าพเจ้าเองก็ทราบดีอยู่แล้วว่า หากสิ่งที่เขาพูดออกมาเป็นความจริงทั้งสิ้น ความจริงก็เป็นที่ยอมรับอยู่ว่า ข้าพเจ้าต่างหากเป็นคนใจหาใช่เพื่อนของข้าพเจ้าไม่ เพราะตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเขาเป็นฝ่ายอยู่ในความสงบและเก็บความรูสึกใจเป็นอันดี ข้าพเจ้าได้เป็นฝ่ายโง่เขลาแต่หาเรื่อง และจนกว่าความทุกข์ทรมานต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นในคนแดนเหล่านี้จนมองสิ่งต่างๆ ที่เขาเองก็ทราบดีก็อาจเปลี่ยนแปลงต่างๆ หลายนานเกิดขึ้นมาเป็นอันดีแต่ในขณะนั้นข้าพเจ้าเองก็ยังรู้สึกสงสัยคำพูดเกี่ยวกับความหมายที่แท้จริงว่าเขยตยตลตลเวลาพร้อมทั้งยังมีความหมายว่าเราทั้งสองอาจจะตกเป็นเหยื่อด้วยกันทั้งคู่ แต่แล้วข้าพเจ้าก็พยายามลืมคำพูดประโยคนั้นเสียทั้งๆ ที่รู้สึกว่าจะจิตใจของข้าพเจ้ายังทอดความรูสึกกลัวเพิ่มขึ้นมาอีกจนแทบจะถึงขีดสุดอยู่แล้ว

“แต่แกทำถูกอยู่อย่างหนึ่ง” เขากล่าวต่อไปก่อนที่เราจะยุติการถกปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ “ที่ว่าเราไม่ควรจะนำเรื่องนั้นขึ้นมาคุยกัน แม้แต่จะพบคดีถึงหนักไม่สมควร เพราะถ้ายังคิดมันแล้วเราก็

ยอมจะต้องพูดถึงมันออกมา และถ้าหากมีคนพูดอะไรขึ้นมา มันก็จะมีความ
เรื่องเกิดขึ้นมาจริง ๆ เสียด้วย”

บายจวนนั้น หลังจากรอยย่นขานท์ใต้ท้องเรือแห่งแข็งคแล้ว
เราก็นำเรือออกไปเที่ยวตกปลาเพื่อทดสอบรอยที่เรารู้ตัว เรือออกไป
ไปเที่ยวเก็บหินและสังเกตุกระแสรุนาที่ยังมีระดับสูงขึ้นมาเรื่อยๆ บาง
ครั้งเราจะได้พบกิ่งไม้แห้ง ๆ กิ่งใหญ่ ๆ ถูกน้ำพัดลอยมาใกล้ ๆ ผิง
เวลาดองใช้กิ่งสนุนยาว ๆ แล้วยกเสียวามันขึ้นมาจนถึงริมตลิ่งเพื่อเก็บ
ไว้ต้มไฟ ขณะนั้นรู้สึกความบริเวณตลิ่งกระซกจะเสกลงทุกที ทั้ง
เนื่องจากตลิ่งถูกน้ำชำระพองในเรือ ๆ กระแสลมกำลังพัดมาพอ
สบาย ๆ อยุ่จนกระทั่งเกือบจะถึงบึงเมืองเขมกันบุรี ลมก็จะเงียบสงบ
ลงเป็นครั้งแล้ว หลังจากที่เราได้จะมาพักอยู่บนเกาะนี้เป็นเวลาตั้งตาม
วันมาแล้ว บรรดาเมฆหมอกปกคลุมของฟ้าอากาศจะชวนตลกก็จะรวมตัว
กันมดคดลมและวอยเตาเดิมมาอย่างช้า ๆ

เมื่อลมเริ่มจะสงบลง อากาศก็ก็จะร้อนขึ้น เสียงของฟ้าที่
คำวามประกอบกับบางครั้งมีเสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงปร้างอยู่ใกล้ ๆ ทำให้
ประสาทเรารู้สึกตื่นเต้น ความเงียบสงบก็ดำเนินต่อไปจนเกือบจะ
ถึงท่าเมืองเขมกันบุรีแล้วอากาศก็ก็จะเปลี่ยนแปลง ลมก็กลับกระโชก
พัดคชชนอก เสียงกระแสรุนาในแม่น้ำไหลพัดฟาดโครมคราม กระแส
ลมพัดทอบเอากระแสรุนาลอยขึ้นมาเป็นกลุ่ม ๆ เสียงหวาดหวือพังกู
คล้ายเสียงคนตรึมสนานเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ ตามสภาพของลมที่พัด
จัดหรือพัดกระโชกบ้างเป็นครั้งคราว ตำนานเหล่านี้บางครั้งมันสน

ประสาธน์ข้าพเจ้าให้รู้ตงหวาดระแวงว่าคงได้ฟังเสียงคนศรีภรรยา
เขาสูทประหารก็ไม่ปาน

แสงอาทิตย์ซึ่งมกลดลงอย่างช้าๆบนทนต์ดวงทำให้ทอบริเวณตัว
เกาะมืดคลมลงไปด้วย ทศนัยภาพต่าง ๆ ซึ่งเคยนำความแหม่นขึ้นมา
ตงพลอยตกอยู่ในสภาพกรรมเวรเวียนวน สำหรับข้าพเจ้าเองนั้น
ข้าพเจ้ารู้สึกได้ว่า ความมืดคลมในบริเวณตัวเกาะอาจนำความตึงเครียด
หนักมาสู่ข้าพเจ้าเพียงชนหนึ่ง ๆ ทุกคืน หลังจากดวงอาทิตย์ตก
แล้วภายในไม่กี่ชั่วโมงทงคงจะปรากฏขึ้นมาแทนที่จากทางคานทิศ
ตะวันออก แต่ยังไม่เป็นที่แน่นอนว่าทงจะปรากฏขึ้นที่ใดบ้างแสงจันทร์อัน
นวลกระจำ ซึ่งจะส่องสว่างดังพื้นเกาะบ้างหรือไม่

จากกระแสลมที่พัดกระโชกมาเป็นบางครั้ง และบางครั้งก็
เงียบสงบ ทำให้บรรดาต้นไม้ยืนต้นหนึ่งแต่ละต้นกับแนบสนิทเข้า
ไปติดพันกันตามบริเวณโคก ๆ คือเกาะกลายเป็นตึก ทำให้ทงตั้ง
ทุกอย่างในบริเวณตัวเกาะตกอยู่ในสภาพมืดคลม แลดูน่ากลัวเพียง
ชน เจตสิกของข้าพเจ้าทงระลึกรู้ไปถึงดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งถ้าหากจะมีสิ่งสถูอยู่บนเกาะนบ อาจจะมีโอกาสในยามมืดคลม
เช่นนั้น ปรากฏตัวแล้วแก้อันหยาบอย่างใดอย่างหนึ่งออกมาให้เราเห็น
บ้างก็เป็นได้ ใครจะไปรู้

ตอนบ่ายวันนั้นข้าพเจ้านอนหลับอย่างสบายไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง
ก็ยลในความอ่อนเพลียอันเนื่องมาจากการทงของอดทนมาตั้งแต่เมื่อ
คืนที่แล้วลงไปบ้าง แต่การที่ข้าพเจ้าโคกหลับลงอย่างเต็มตาครั้งนี้ กลับ

ทำให้ข้าพเจ้ามีประสาทตนตัว เมื่อแต่จะคิดถึงเรื่องกุตม์บิศาจที่อาจจะ
 มีอยู่บนเกาะนั้นมากยิ่งจน ข้าพเจ้าพยายามระงับใจที่จะไม่คิดถึงมัน
 พยายามหัวเราะเยาะความคิดแบบเด็ก ๆ ของข้าพเจ้า แต่ขังขมิใจ
 มากเท่าไรก็กลับเกิดความรู้สึกหวาดระแวงมากขึ้นเพียงนั้น ข้าพเจ้า
 เกิดความรู้สึกเหมือนกับเด็ก ๆ ที่กลัวความมืดไม่มีผิดเพี้ยนกันไปเลย

สำหรับเรือคานเราใช้แผ่นกั้นนำยาเอาไว้ตรงรูวูวในตอน
 กลางวัน ส่วนพายที่มเหล็กอยู่เพียงเดิม ตอนวันสหายชาวสวีเดนของ
 ข้าพเจ้าจากถาวรเรือยกเอาไว้กับเขมตันไม่เพราะเกรงว่าจะถูกพาย
 พัดทอมาลงน้ำไปเสียอีก ในคืนแรกนอนเขมเป็นระมาณห้าโมงเป็นต้น
 มา ข้าพเจ้าลุกออกไปการตั้งหม้อต้มน้ำร้อนต้มอาหารมอเชน เพราะวัน
 นั้นเป็นเวลาที่ข้าพเจ้าจะตัดเอาหัว งามตะเบองบางอย่างเตรียม
 ไว้พร้อม เช่นหมี่ฝรั่ง กากหอม มันหอม พร้อมทั้งแบ่งผงสำหรับ
 ผสมลงในหม้อต้มน้ำซึ่งกำลังเดือดตักกินหม้ออยู่บางตงแต่เย็นจนทแลว
 นอกจากนั้นเราก็มชนมบังดา ซึ่งในยามกนคตารเขมเรากรู้สึกความ
 เป็นอาหารอันวิเศษสุดของเราแล้วสำหรับเครื่องคตมเราก็มนำตาลน้ำ
 อย่างแก่ ตลอดจนนมผง สำหรับเขมพินนเรวมเตรียมไว้ใกล้ ๆ นือ
 ระวังานนกระแสรวมเงยบส่งต ทำให้การทำครัวของข้าพเจ้าคอย
 สะดวกจนมาก ส่วนสหายสวีเดนของข้าพเจ้านมของคตข้าพเจ้าทำ
 อาหารเคยอยู่ บางครั้งก็หยิบกลดองยาสูบขึ้นมาและ บางครั้งก็แกะ
 นำอะไวต่าง ๆ แก่ข้าพเจ้าซึ่งส่วนมากมักไม่ค่อยได้เรื่องใดราวตาม
 ประสาคนที่ไม่มงานทำ ตอนบ่ายวันนั้นรู้สึกว้าว้างขมขม ยุ่งอยู่

กับการอุดหนุนเรือข้ามหรือมฉะนมนกชนเชือกผูกเค้นทให้แน่นเข้า และ
ระหว่างที่ข้าพเจ้านอนหลับ เขาก็ออกเที่ยวเขี่ยพมทลดยมาตามลานา
เก็บไว้ทำเชื้อเพลิง เราไม่ได้พูดคุยกันถึงเรื่องที่เหลวไหลไร้สาระคือ
ไปอีกเลย แต่ตลอดเวลาข้าพเจ้ารู้ว่าเขาคอยสังเกตการยุบพังของตั่ง
ตามบริเวณชายเกาะอยู่เรื่อย ๆ เขามองว่าเคียวจวนตวงเกาะเหลสประ-
มาณหนึ่งในสามส่วนของเมือแรกที่เราจะเข้ามาแล้ว

ขณะนั้นหม้อปรุกเดือดเสียงดัง พอดีข้าพเจ้าได้ยินเสียง
เราตะโกนเรียกชนมาจากชายฝั่ง หลังจากที่เขาแอมเดินออกไปโดย
ข้าพเจ้าไม่ทันสังเกตเห็น ข้าพเจ้ารีบวิ่งพุ่งไปหาเขาทันที

“แกมาฟังคนมาตี่” เขากลยกับเราว่า “ฟังตี่ความนเสียง
อะไรกันแน่” พอดีหลังจากที่หม้อปรุกเดือดเหมือนอย่างที่เราเคยมา

“แกได้ยินอะไรบ้างไหมล่ะ” เขารวมพร้อมกับจอมองดู
ข้าพเจ้าอย่างพนงใจเพราะ

เราขมยทพงเสียงอะไรอย่างหนึ่งกันอยู่ อย่างตงออกตงใจ
ครั้งแรกข้าพเจ้าได้ยินแต่เสียงกระแสรุนาที่ไหลซาชะพืดผดงอยู่อย่าง
รุนแรง ขณะนั้นบรรดาตงสนุ่นนยสำคณเงยบตงบ ครั้นแล้วก็ปรากฏ
มีเสียงอะไรอย่างหนึ่งตงแฉ่ว ๆ มากกระทบหูข้าพเจ้า เสียงมันตง
เหมือนเสียงของขงคตอยู่ในระยะไกล เสียงนั้นตงแฉ่ว ๆ ผ่านมาทาม
กลางความมิดจากบริเวณบึงมากมายหลายแห่ง ขงคตตรงข้ามกับตง
สนุ่น เสียงนั้นตงเป็นจังหวะ แต่แน่ใจว่าไม่ใช่เสียงระตงหรือเสียง
เคียวจวนเรือกลไฟ ความจริงข้าพเจ้าชอบฟังเสียงของทคตอยู่ในระยะ

ไกลเหมือนกัน ระหว่างนั้นหัวใจข้าพเจ้าเต้นแรง ขณะที่กำลังตะแคง
หูฟังเสียงซึ่งอยู่อย่างตงออกตงใจ

“กัมพิงเสียงมันอยู่เกือบทงวันแล้ว” สหายของข้าพเจ้า
กล่าวต้อไป “ระหว่างที่แก่กำลังนอนหลับอยู่เมื่อตอนบ่ายนั้น กัม
ได้ขยับเสียงนตงก้งวานอยู่ทงเกาะ กัมพยายามจ้งเหยวมองหาว่ามัน
ตงมาจากทางไหน แต่จนแล้วจนรอดก็หาไม่พบว่ามีมันมาจากทางไหน
กัม บางครั้งรู้สึกเหมือนกัมมีความมันตงมาจากข้างบน บางทีกเหมือนตง
มาจากใต้น้ำ แต่เมื่อขยจ้งทงหนึ่งหรือสองครั้งทงก้นกล่าสาบานได้ความมัน
ไม่ตงตงมาจากข้อตงเกาะนั้น ทงก้นความมันตงอยู่ไกล ๆ ตงก้นแท้ ๆ
แกรู้ โหมว่า เสียงนั้นมันตงตงมาจากก้นกล่าสาบานของเราเอง

ข้าพเจ้าไม่ตงตงใจกับคำพูดของเขานัก พยายามจ้งหูฟัง
คิดเสยความมันเป็นเสียงจ้งรวมคำทงไม่ว่าจะตงใจอะไร แต่ไม่สำเร็จ
เพราะปรากฏว่าเสียงนั้นมันตงเปลี่ยนก้นตงมาบ่อย ๆ บางครั้งรู้สึก
คล้ายกับมีความมันตงอยู่ไกล ๆ บางทีกเหมือนอยู่ในระยะห่าง สำหรับ
หูข้าพเจ้าฟังคล้ายกับว่า มันตงเป็นเสียงคนตง แต่เป็นสำเนยทง
แปลกประหลาดชยงทงข้าพเจ้าไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย

“บางท้ออาจเป็นเพราะลมพัดผ่านหลุมทวาย ทมอยู่มากมาย
เหล่านนั้นละกระมัง” ข้าพเจ้ากล่าวขนมาเวือ ๆ ตงใจจะหยงความ
รู้สึกของสหายของข้าพเจ้าเหมือนกัม “หรืออาจจะเป็นเสียงตงไม้
เสยตงตงกัน เพราะถูกกำลังลมพัดละกระมังแกเฮย”

“เสียงมันตงมาจากบริเวณบึงโนนพินา” สหายของข้าพเจ้า

ตอบ “มันตั้งมาจากทุกหนทุกแห่ง” เขาขจรชนแล้วก็กล่าวต่อไปว่า

“บางทีกูเหมือนตั้งมาจากคงสนั่น....”

“ตอนลมเจบบลงแล้ว” ข้าพเจ้าสอดรับบ้าง “ต้นสนนั้นจะเสียดสีกันจนมเสยงตง ทง ๆ ทลมเจบบอย่างนี้ไดใหม่ละ?”

คำตอบของเขาทำให้ข้าพเจ้าตกใจ ประการแรกเพราะข้าพเจ้ามีความระแวงอยู่แล้ว ประการที่สองเพราะข้าพเจ้าแน่ใจแล้วว่าเสียงนมนมขึ้นมาแล้วจริง ๆ

“ก็เพราะเสียงลมเจบบตีเรวถึงโคน ตอนลมพัดเราไม่ได้ยินเสียงคอกนะ เสียงนมนมเป็นเสียงร้อง กูคิดว่า...”

ข้าพเจ้าวงกลมใบที่เตลไป เพราะได้ยินเสียงหมอสตูกำลังเคียดเสยงตงปด ๆ ขึ้นโดยนัยนัย ประกอบกับตั้งใจจะหนีให้พ้นจากการที่จะต้องมอดกบฏทางเขยอกกับเรวจนอยู่กับหลมของข้าพเจ้าต่อไป ข้าพเจ้าพยายามอย่างขะมัดคึดให้พ้นจากปัญหาเหล่านี้ ทงรูด้วยว่า คอไปเขาจะตองตเอาเรวจาวผจาวน้ำ หรือพระเจ้าอินทศิศทธรชนมาพุดอก ข้าพเจ้ายนกกถลว ๆ อยู่แล้ว จึงไม่อยากจะไคยจนถึงสเถลถาน เพราะยังไม่รูเหมือนกันที่ว่า คอไปจะมีอะไรเกิดขึ้น เรายังจะต้องอยู่ผจญกับความแปลกประหลาดมหัศจรรย์อยู่คอไปอีกหนงคน กอนที่เราจะหนีออกไปให้พ้นจากสถานที่อันเต็มไปคด้วยความฮาตรพทณแห่งน เรายังรู ไม่ได้ว่าจะตองเผชิญกับอะไรขึ้นบ้าง

“แกมาช่วยกันทนมมบงหนอชเยอะ” ข้าพเจ้าร้องตะโกนเรียกเขา ตั้งใจจะให้เขามาช่วยกันปรุงอาหาร เพื่อจะได้กินกันให้

อวยตักมื่อ ความคิดของข้าพเจ้าจวนทำให้ข้าพเจ้าหนักง่า ๆ อยู่บ้าง
เหมือนกัน

เราเดินมาหาข้าพเจ้าข้า ๆ เข็มมือไปหยิบถุงบรรจุเสบียง
ครึ่งลงมาจากถังไม้ควยท่าทางตน ๆ ขดเท้าเข้าไข่มืดลงไปในถุง
พร้อมกับวางลงบนพน

“เวีจ ๆ เข้าตี หมอสดุด่าถึงเค็ดเห็นใหม่” ข้าพเจ้าร้อง
เง้งเรา

ศหายของข้าพเจ้าระมิดเสียงหวังเราออกมดั่งก้อง จนทำ
ให้ข้าพเจ้าสะอึกหือขง ลึงหมงระของเขาดล้าย ๆ กับว่ามีอะไร
อย่างหนึ่งบรคบให้เขาคำตงหวังระ

“ไม่มีอะไรเพ็ดลือลือเสียนเทอช” เขาชอบพร้อมกับข้มมื่อ
ชนท้าวละเอะ

“ก็ธนมบงใจระ”
“หมดแล้ว ไม่มีธนมบงใจระ มันเอาไปหมดแล้ว”

ข้าพเจ้าทงทพพคณหมชแกงแล้ววงไปหาเขา ทุกตงหมชอยู่
ในถุงถูกเทอชมากของไว้บนพันทวาย แต่ไม่ปรากฏธนมบงใจระ
ตักกอนเดียว

เหตุที่ปรากฏจนเฉพาะหน้าข้าพเจ้าในครั้งน เรยาประสาท
ข้าพเจ้าให้เกิดความหวาดกตงจวนตงเนอสนเท่า แดแล้วข้าพเจ้ากณ
หวังระออกมื่ออีก เพราะการหวังระเป็นวอเคชยทข้าพเจ้าชอบทำ

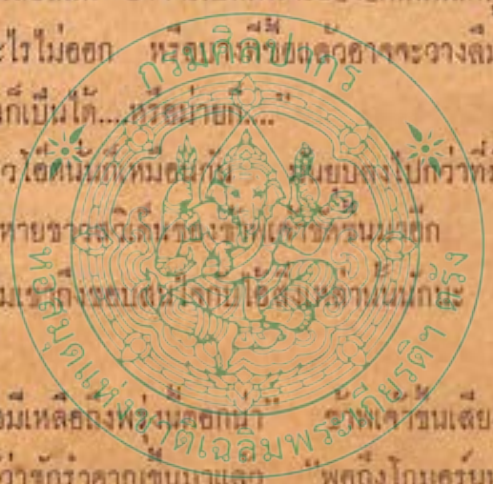
และบางครั้งเสียงทวงเวาระของข้าพเจ้า ทำให้เข้าใจสหายของข้าพเจ้า
ดีขึ้น นอกจากนั้น เสียงทวงเวาระของทั้งสองคน บางโอกาสมันก็เป็น
เครื่องปลอบใจได้อย่างดีเหมือนกัน

“กนนึกข้างใจเหลือเกิน” ข้าพเจ้าร้องขึ้น พยายามที่จะ
กลบเกลื่อนอารมณ์ “ฮือฮือทเวาระจะซอซอซอที่เปรี๊สเบ๊ว๊ก บังเอิญกัน
ลมซอซอซอมันบ่งเสียดสนิท อาจจะเป็นเพราะอียายคนนั้นแก่มาก เลย
ทำให้อันคิดอะไรไม่ออก หรือเป็นเพราะอากาศจะวางลมใจบนเกาะที่
เตอรทรวานนบกเป็นโต...หรือม้ายก...”

“ข้าพเจ้าก็คิดเหมือนกัน มันบ่งตั้งไปกว่าที่มอซอเมอซอ
เข้ามา” สหายชาวสงแควของข้าพเจ้าครุ่นนึก
ทำไมเรากำลังชอบตั้งใจกับไอสังหลานนบกนี้ ข้าพเจ้านึก
ไม่โต

“พอมเหลือองพรุ่งนี้เจอกัน” ข้าพเจ้าเริ่มเสียงกลายกับจะ
แสดงให้เขาเห็นว่าราคาถูกขึ้นมาแล้ว พอดีงโกมอรนหรือทรวานเวา
ก็หาซอมาเพิ่มเติมได้อีกนาค อภัยสิบสรวไม่มราก็คงจะออกจากหน
ไปไกลตั้งหลายไมล์แล้วนะ”

“ถ้าพระเจ้าไปรด กนนึกคิดว่าคงเป็นเช่นนั้น” เขากลางพม
พาขณะที่เก็บเขาของลงถุง “นอกจากเราจะต้องตกเป็นเหยื่อของมัน
เสียก่อนเท่านั้นละก็ว่าไม่โต” เขาพูดแล้วก็ทวงเวาระ แล้วก็ลากถุง
เสบียงเข้าไปในเตนท์ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงกลัวว่าจะหายชก
เป็นโต หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้ยินเขาบ่นอะไรมั่งบ้างกับตัวเอง ซึ่ง

ข้าพเจ้าก็พึ่งไม่ถนัด และก็ไม่ว่าพรตนาจะพึ่งมันด้วย

เราจับประทานอาหารกันไปตามแกม และอย่างเงยบงบ
 ต่างคนต่างพยายามที่จะไม่มองสบตากัน พร้อมทั้งสูมไฟใหม่แสง
 ลูกไฟลงธนูออก หลังจากนั้นก็เกิดด้วยขามล่าง เตรียมที่จะเข้า
 นอนหลังจากที่หลับหูหลับตาออกครึ่งหนึ่ง สำหรับจิตใจของเราคนต่างคน
 ต่างคงจะคิดอะไรกันไปคนละทางอย่างไม่มีขอบเขต สำหรับตัวข้าพ-
 เจ้านั้น ความคิดคำนึงที่เรากลัวจะเกิดขึ้นกลางคืนกลับวูบขึ้นมาใน
 สมองอีก มิใช่ความฝันหรือความนึกคิดอย่างเดียว หากเต็มไปด้วย
 ความหวาดระแวง เพราะเมื่อเราจำใจจะตามงัดมาญกับอะไรที่
 ไปได้อีกหรือไม่เพียงใด ก็กลัวมันจะเกี่ยวพันถึงของที่ โดยนมาตั้งแต่
 ตอนกลางคืนเกิดประตงตามาถึง สว่างนวิ สักกามันจะคงชัดเจนยิ่งขึ้น
 ตามกลางความระบงบของทางอากาศ บางครั้งเสียงนตงมาจาก
 ทางด้านหลังเรา บางครั้งก็รู้สึกว่ามาตงถึงดวงตูดตรงเบื้องหน้า บาง
 เวลาข้าพเจ้าคิดว่าความนตงมาจากภายใน ได้ตงเห็นคนร้ายมือของเรา แต่
 แล้วบางครั้งก็กลับตงมาจากพมไม่ทางด้านขวามือ บางทีก็ สกคลาย
 กับจวคมาจากเบงบนเหนือศีรษะของเรา คลายกับวามนตงบน
 บางทีเสียงเหล่านี้ประตงมาพร้อม ๆ กันทั้งด้านหน้าด้านหลัง ด้าน
 ข้างและเบงบน พึงศัพทสำเนียงคู่วายไปหมด

เราจึงหลับหูหลับตาอย่างเงยบงบ อารมณ์ของเราคงจะ
 ทั่วความเคร่งเครียดขึ้นทุกขณะ สถานะอันเลวร้ายยิ่งไปกว่านั้นก็คือ
 ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่า เราจะได้พบเจอกับอะไรและเมื่อไร ทั้งไม่

สามารถจะคิดเตรียมตัวไว้รับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า เราไม่สามารถจะคาดการณ์ล่วงหน้าอะไรได้ถูกต้อง ความเข้าใจของข้าพเจ้านั้นคิดว่า ความหวาดระแวงของข้าพเจ้าเกิดขึ้นมาได้เนื่องจากภูมิประเทศอันแปลกประหลาด ประกอบกับการที่สหราชอาณาจักรได้นำปัญหาต่าง ๆ มาขบคิด ทำให้สมองของข้าพเจ้าครุ่นคำนึงถึงแต่เรื่องภูมิศาสตร์ และอีกประการหนึ่ง การที่เราต้องอาศัยอยู่รวมกันแต่เพียงคนเดียวในท้องนอมน้อยเพียงข้างกับ บัญชีต่าง ๆ ตลอดจนในจิตใจของเราจึงถ่ายเทเข้าสู่ใจประสาทของข้าพเจ้าอยู่เรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะรับฟัง แต่ก็เป็นเรื่องที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะบางครั้งเมื่อข้าพเจ้าเกิดอารมณ์หวาดระแวงขึ้นมาบ้าง ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องระบายให้เขาทรงเหมือนคนอื่น บางครั้งมันก็ทำให้ความรู้สึกหวาดระแวงในจิตใจคล้ายคลึงกัน ก็เหมือนต้องตรวจหาเงาเงาต่าง ๆ ที่เขาประสมกับตัวของเขามาแล้ว ให้เขาพาพาบ้าง ข้าพเจ้าก็แกล้งทำเป็นไม่สนใจ ทั้งนั้นก็เพราะไม่ปรารถนาจะนำความหวาดระแวงมาเพิ่มให้กับจิตใจของข้าพเจ้าให้มากขึ้นเท่านั้น เพราะความรูสึกที่ข้าพเจ้ามีอยู่ก็เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว

ปัญหาบางประการที่เขาชวนมาขบคิดกับข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะระงับจิตใจได้เช่นเดียวกัน เรื่องราวต่าง ๆ ที่เขานำมาพูด ข้าพเจ้าพยายามเข้าใจเขาว่า เขานำมาเปิดเผยกับข้าพเจ้า เพื่อปรารถนาจะระบายความหวาดกลัวที่มีอยู่ในจิตใจเขา เช่นเดียวกับที่มันเกิดแก่ข้าพเจ้า แต่ถึงกระนั้นมันก็ทำให้ความรู้สึก

หนาว ๆ ร้อน ๆ มาสู่ข้าพเจ้าราวกับจะเป็นไร

“ก็นึกว่ามีอะไรแปลก ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวเรา เจ้าตั้งเหล่านั้นมันกำลังจะทำลายเราอยู่ทุกขณะ” เขากล่าวกับข้าพเจ้า ในตอนหนึ่งขณะที่เปิดไฟกำลังลุกไหม้รุ่งโรจน์

“เรากำลังกำลังหาทางความปลอดภัยของเราออกไปทุกขณะ”

และบางโอกาส เมื่อเสียงขลุ่ยนั้นดังใกล้เราเข้ามา และรู้สึกจะยิ่งเพิ่มความดังขึ้นเรื่อย ๆ ข้าพเจ้าได้ยินเขาพูดพิมพ์คำคล้ายกับจะบันทึกตัวของเขา

“ก็นึกความแสบแสบแสบ ๆ ก็คงไม่ตายหรอก จะอดเสียงได้ชัด เจนเช่นนั้น บางครั้งมันคล้าย ๆ กับว่า ไม่ได้ยินกับหูของตนเอง มันดังเขาประสาพ่นเสียงออกมาในอก ๆ คล้าย ๆ กับว่ามันดังอยู่ในตัวของตนเองขณะนั้นแหละ”

ข้าพเจ้าไม่พยายามออกความเห็นหรือจะว่าอะไรไว้ ที่แต่นั้น อยู่ใกล้ ๆ กองไฟ แล้วก็ยังมีของผืนผ้าความมืดไปรอบ ๆ ตัวเอง ขณะนั้นเมฆลอยเป็นกลุ่มก้อนอยู่เหนือท้องฟ้า มีมืดจนมองไม่เห็นแสงจันทร์ บรรยากาศบางครั้งเงียบสงบ ไม่มีศัพท์สำเนียงใด ๆ นอกจากเสียงกระแสรุนาในลำแม่น้ำ กับเสียงกบเขียดที่ร้องเป็นบางโอกาสเท่านั้น

“เสียงมันดังอยู่เรื่อย ๆ” เขากล่าวต่อไป “ฟังดูมันดังแว่วรอบคัล ก็นึกว่าไม่ใช่เสียงที่เกิดจากคนแน่นอน”

บางครั้งเขาก็ดกวางลงนอนเหยียดขาไว้ เงียบสงบคล้าย ๆ

กับว่าเขาพยายามที่จะให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่า เขากำลังตั้งใจไม่คิดอะไรฟังชาน

ความแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นรอบบริเวณที่เรานำไปตั้งเต็นท์พักอยู่ตรงนั้น ยิ่งฝังแน่นอยู่ในจิตใจของข้าพเจ้าอย่างมีม้วนล้น มันเป็นความรู้ สักดวงเวงท่ามกลางสถานท่อนเปลวเปลวสว่าง ความรู้ สักคล้ายกับว่า ข้าพเจ้ากำลังอยู่ในดินแดนอันเต็มไปด้วยภูตผีปิศาจเท่านั้น แต่บางครั้งข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าข้าพเจ้าไม่ได้กลัวผี หากเป็นความรู้ สักหวาดระแวงอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าเองก็อธิบายไม่ถูก มันเป็นความรู้ สักที่แปลประหลาดจนยากที่หลายชาวสวนเค็นของข้าพเจ้าบอกได้ว่า เราควรจะหาหาความรู้แปลกๆของเราออกไปทุกขณะ เราควรตั้งตาคอยในระหว่งกลางเสียงที่บทกถาของไม่เห็นตัวตนโดยแท้ เราอาจจะต้องตกเป็นเหยื่อของเหล่าภูตผี เนื่องจากฤทธิ์ของผจญของเราเองอย่างไม่อาจเลี่ยง

“ก็นึกว่า ถ้าหากเราต้องเผชิญกับสภาพเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่มีวิชาความกล้าที่มีอยู่ในตัวเราจะต้องร้องหรือหกรอกไป จนไม่มีเหลือ” ชาวสวนชาวสวนเค็นของข้าพเจ้ากล่าวชวนอย่างเฉือนลดย ูๆ คล้ายกับว่า เราเอาความรู้ สักของข้าพเจ้าออกตระหนั มันทำให้เกิดความรู้ สักอย่างไร้ขอบเขต ถ้าหากเราจะคิดถึงเรื่องพายุที่หายไป เรื่องเรือคาบูน คลอดจานอาหารที่พุ่งออกไปอย่างแปลกประหลาด โดยอันสาเหตุไม่พบเหล่านั้น”

“ฮ่าว ก็กันเสิชธรมายโทนเกฟังควงหนิงแล้วไม่ไร” ข้าพ-

เจ้าชอน

“โอ!” เขาตอบเสียงร่น ๆ “แกเคยอธิบายให้กันฟังแล้ว
ครึ่งหนึ่งแน่นอน”

เขายังแถมพูดพาลำคอไปตามเคยของเขา เกี่ยวกับเหตุผล
ต่าง ๆ สำหรับความหมายของคำว่า เขี้ยว ที่เขาเคยกล่าวถึง ข้าพเจ้า
คิดว่ามันเป็นการระบายออกของความหวาดกลัวของเขาเอง และมี
ก็เคยบอกความรู้สึกที่เกิดขึ้นแก่ข้าพเจ้าได้ทั้งสองทาง ประการหนึ่ง
คือ รู้สึกขบขันในความหวาดกลัวอันโหดของเข่า อีกประการ
หนึ่งคือ ทำให้ข้าพเจ้าเกิดความรู้สึกหวาดกลัวไปกับเขาด้วย

อย่างไรก็ตาม ทรมานสร้างความเมื่อยล้าทั้งกลาง กอไฟของ
เวาจะกะมิดมิดลง เวาจะหรือเวาจะก็ลงหรือลงไปที่ทุกที ไม่มี
ใครพยายามขยับหรือลงไปที่ไหนมาเห็นแต่ ความมืดดำลงคับคาน
แฉกฉอมเขามารอบตัวเราทุกกระแจะ ภายในชั่วขณะทางเพียงสอง
สามฟุตจากกอไฟ เราจะเห็นแต่ความมืดทึบม่น บางครั้งเมื่อกระแสร
ลมโอบมา เวาจะสังเกตเห็นเงาตะกุ่ม ๆ ของดวงมุ่นโยกไปโยกมา
อูบเบองหน้า ทิวบริเวณนี้แต่ความเงียบสงบ นอจากเสียงกระแสร
น้ำไหลแล้ว เราไม่ได้นึกพิศฐานขงเสียงสังคีตเลยทั้งคืน

ความเงียบดังกล่าวนั้นทำให้เราต้องการฟังเสียงลมที่พัด
อูบ ๆ เพราะบางครั้งมันช่วยทำให้บรรยากาศรอบ ๆ ตัวเรามีชีวิตชีวา
ร่นได้เหมือนกัน

ในขณะที่กระแสรลมเริ่มพัดโอบมา ข้าพเจ้าได้ลาลงลูกรุ่นขึ้นใช้

เท่าที่เพื่อนให้รวมกันเป็นกอง จนไฟลุกท่วมขึ้นมาอีก ข้าพเจ้า
 เหลียวมองไปทางสหายของข้าพเจ้า ซึ่งเขาเองก็กำลังจ้องตาเขม็ง
 มาทางข้าพเจ้าเช่นเดียวกัน

“กันจักจะทนไม่ไหวแล้ว” ข้าพเจ้าร้องสนั่น “กันไม่ชอบ
 สถานะที่แห่งนี้เลย เกิดยศความมั่งมี ไม่อยากได้อื่นเสียบ้าง ๆ มัน
 แฉกเมื่อศอกความรูสึกแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในจิตใจของกันเสียจริง ๆ มัน
 ทรมานหัวใจของกันนัก ถ้าหากถึงใจไม่ไหวอะไร ๆ เหมือนอย่างมั่ง
 มีนี้ กันอยากจะวางนารานไปเสียเถิด

ข้าพเจ้าตั้งเกิดศอกความกลัวขึ้นมาแล้ว ๆ นั้น เห็นหน้าสหาย
 ของข้าพเจ้าชาวชด เขาก็มองมาที่ข้าพเจ้าแล้วก็ตอบออกมาเบา ๆ ด้วย
 น้าเตยของอนสนนเคียดแค้นกัน

“ถึงเราจะกลัวอย่างไร เราก็ไม่ชอบในสถานะที่เรากินมันไม่ได้
 พัน” เขาตอบข้าพเจ้าคล้ายกับว่า นายแพทย์กำลังพยายามปลอบ
 ใจคนไข้ชนิดนั้น “ทำอย่างไร ๆ เราเกิดของนั่งนั่งคอยเหตุการณืต่อไป
 อย่างนี้แหละ รอบ ๆ บริเวณแห่งนั้นมพลงอำนาจอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่ง
 อากาศราวรังใดทงฝูง เหมือนกับที่แก่หรือสกนเคียด เริ่มสมศกแมลง
 อะไรสักอย่างนั้นแหละ เวลามาทงเลือกทางเคียดกแต่เพียงนั่งคอยเวลา
 กันก็เปลี่ยนงแบบเรียม บางทการททำไมรู ไม่ขอของเรากาช่วยเราได้บ้าง
 อดกกระมัง”

ข้าพเจ้าตลตหน้าแสดงความประหลาดใจให้เขาเห็น แต่เขาก็
 หาใดกล่าวดอชคำประกรรใดอดกมาอีกไม่ เขานั่งงงง ปลอชให้ราฟ-

เจ้าคอยตะแคงหูฟังเขาต่อไปคล้ายคนไขที่กำลังคอยฟังผลการตรวจโรค
จากนายแพทย์ฉะฉน

“ความจริงกับปรีชาภาจะให้เป็นเช่นนั้นมานานแล้ว ทั้ง ๆ ที่
มันพยายามก่อกวนเราอยู่ตลอดเวลา แต่มันก็หาได้พบเราไม่ มันไม่
รู้ว่าเราอยู่ที่ตรงไหน” เขากล่าวต่อไป “มันพยายามเหยียดเสาะหาเรา
พยานหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องนักโตแก่การทพหายและตะเบียงอาหารบาง
อย่างของเราที่หายไปนั่นแหละ ก็มันก็หาไม่เจอว่าเราอยู่ แต่ก็ไม่สามารถ
จะมองเห็นเราได้ เราจะต้องหาจิตใจของเราให้สงบ เพราะจิตใจ
ของเรามันแหลสะทก้าโหมมรว่าเราอยู่ไหน เพราะต้องพยายามควบคุม
จิตใจของเราไว้ให้มันสงบพออย่างนั้นทุกสิ่งทุกอย่างของเราเอง มีฉะฉน
เราคงจะสนใจกับมันมาก”

“แกหมายความว่าอะไรคะตอนพบกับคุณตาชาย?” ข้าพ
เจ้าขยันทตาม วิตุลใจก็โผล่ขึ้นมาโดยนัยว่าออกความเห็นของเขาใน
ครังนี้

“มันยังกว่านั้นอีกแกเฮ๊ย” เขากล่าวต่อไป “ความตาย
มันเป็นความเขมมนของคนเรา ความวิตุลใจเช่นฉะฉนมันไม่ชอบเขต
จำกัดจึงจะพยายามสำรวจใจอย่างไร มันก็ยังอดที่จะหนีถึงอยู่ไม่ได้
เราบังคับเอามาตั้งเล่นพักแรมอยู่ในบริเวณอาณาเขตอันเต็มไปด้วยลัทธิ
ศาสนาอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเราเองก็ไม่สามารถจะรู้ได้จ้ะ เป็นลัทธิใน
ศาสนาใด รู้แต่ว่ามันคงจะตรวจเราจนกระทั่งเข้ามาอยู่ในเขตของมัน”

“ก็ใครจะทักแกว่ามันรู้ตัว?” ข้าพเจ้าขยันทถาม

ระหว่างนั้นข้าพเจ้าลมนกถึงสภาพของกาบทดสนุ่น โยกตัว
 เองอยู่ไปมาทาง ๆ ที่ไม่มีลมพัด ลมนกถึงเสียงตงตง ๆ ที่อยู่เหนือศีรษะ
 เรา ลมทงตงทงอย่างนอกจากจะคอยตะแคงหึ่งคำตบของเพื่อน
 ข้าพเจ้าอยู่อย่างเดียว ทง ๆ ทงจืดใจของข้าพเจ้าระหว่างนั้นประหวัด
 อยู่ด้วยความกลัวของตัวข้าพเจ้าเองก็อธิบายไม่ถูก

ขณะที่เขากล่าวตอบ เขาพยายามลดเสียงให้ค่อยลงกว่าเดิม
 เขาชะโงกหน้าเข้ามาใกล้ข้าพเจ้ามากแล้วเขาขยับเขยื้อนเปลี่ยน
 แปลงไปกว่าเดิม ทว่าให้ข้าพเจ้าต้องหลับตาเสีย เราหันมาจ้องมอง
 รูปนดินเฉยอยู่

“ตลอดชีวิตของฉัน ข้าพเจ้ากลัวผี...” ก็นั่งตบประหลาดใจ
 ในลทธิศาสนาอื่น ๆ ซึ่งพูดถึงภูตผี... ก็ไม่กลัวผีในสมัยเป็นชายของ
 ทุกสิ่งทุกอย่าง การเกิดใหม่เปลี่ยนร่างเป็นหมันก็คิดไม่ถึงว่าระกรรมของ
 นานาชาติ ซึ่งเคยเจริญรุ่งเรืองแล้ว... ซึ่งคุณความดีนั้นขึ้นอยู่กับอำนาจ
 ของจิตใจและดวงวิญญาณทางตรงและทางอ้อม....”

“ก้นโศกแนะนำแกตรงหน้าแล้วเมื่อกัน...” ข้าพเจ้าพยายาม
 ตบตบเพื่อจะให้เขาเริ่มคำพูดของเขาเสียที เพราะระหว่างนั้นข้าพ-
 เจ้ารู้สึกสับสนกับว่าตัวเองกำลังประจัญหน้าอยู่กับคนบ้า

“นี่แกคิดว้า...” เขากล่าวออกไปโดยไม่ยอมหยุดยั้ง “มัน
 เป็นเรื่องของอำนาจสิ่งอื่นศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก้นหมายความถึงพระเจ้าอัน
 ศักดิ์สิทธิ์ในสมัยก่อน ๆ โน้นไร่ใหม่ แดกมันรอบอกแกเสียเปรียบ
 ความมันไม่ไร่ ก้นก็อธิบายไม่ถูกว่ามันเป็นอะไร ไร่แต่เจ้าเข้าสิ่งนั้นมัน

มีส่วนสัมพันธ์กับมนุษย์ มันขึ้นอยู่กับการตั้งภาวะบุรุษที่มนุษย์พยายามปฏิบัติอยู่ตลอดเวลา มันขึ้นอยู่กับการบวกรวดรจงของมนุษย์ แต่อย่างไรก็ดี ก็นึกคิดว่าเขาส่ง—ส่งที่กลางวงเวียนอยู่รอบ ๆ ตัวเราไหม สิทธิใด ๆ พอที่จะอยู่เหนืออำนาจจิตใจของมนุษย์ไม่

คำพูดของเขาที่กล่าวกับข้าพเจ้า ท่ามกลางความเงิบงงงัด และมีทมิฬในคืนแค้นที่เราไม่รู้จักมาก่อน มันทำให้จิตใจของข้าพเจ้า สิ้นสะท้านจนไม่สามารถจะนึกถึงได้

“แล้วเราจะทำอะไรไว้ดีล่ะ?” ข้าพเจ้าถาม

“มันเกี่ยวกับการตั้งอยู่ ถ้าหากเราไม่อะไรสักอย่างไปตั้งอยู่ ให้เป็นเหยื่อแก่เขาแล้ว เขาจะเอาเราไปไหนล่ะ” เขากล่าวต่อไป “แต่ในระหว่างนี้ มันยังอยู่ในเห็นว่าจะไปตั้งดีไปเป็นเหยื่อ ที่ควรแก่การตั้งเป็นเหยื่อ”

ข้าพเจ้ายังมีอะไรค้างคาใจ ส่วนคำของเขาขณะนั้นช่างแสน นานจนนึก ครันแล้วเขาก็กล่าวต่อไปอีกว่า

“ก็นึกคิดว่าคงเป็นคงสนับสนุนแน่นอน คงสนับสนุนเป็นตัวแทน ของอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่เขาอะไรสักอย่างนั้นแหละที่สร้างความรู้สึก เกี่ยวกับเราขึ้นมาแล้ว ถ้าหากเราปล่อยให้อำนาจจิตใจของเราอยู่ใต้อำนาจ ของความกลัว เราคงจำแทบไม่ได้ว่าทำอะไร” เขามองดูข้าพเจ้า ด้วยท่าทางอันเคร่งขรึมจนข้าพเจ้าเองก็ไม่สามารถจะตอบได้ถูกว่าเขา คิดอย่างไร สักครูหนึ่งเขาก็กล่าวต่อไปว่า “ถ้าหากเราสามารถอยู่ ไปได้จนตลอดคืนวันนั้น ในคืนกลางงั้น เราก็คงสามารถจากมันไป

ได้ โดยไม่มีสิ่งใดเห็นเรา”

“แล้วแกคิดว่าการเล่นตั้งเวียงจะ....”

ในขณะที่ข้าพเจ้ากล่าวประโยคนั้นออกไป เจ้าเสียงของก๊วย
ตั้งกังวลคร่ำครวญเห็นศรีพระเว้าให้ระงมไปหมด จากสีหน้าอัน
แปลกประหลาดของสหายข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าไม่สามารถจะกล่าว
อะไรออกมาได้

“เงียบ” เขากะระงมกับข้าพเจ้าถาม “อย่าเขยถึงมัน
การเขยถึงมันจะทำให้มันรู้สึก มันมันสิ่งที่ไม่ดีต่อคน ความหวัง
ของเราอยู่ที่การทำให้มันไม่ระงม ทั้งพวกเพอจะทำให้มันไม่สนใจ
เราด้วย”

“แม่แตงก็ยังไม่เห็นอะไร ข้าพเจ้าจะนอนก่อน”

“การนั่งรอของเราบนเกาะนี้หลายวันแล้วเข้าไปอยู่ในโลก
ของมันได้ เราต้องพยายามให้มันลืมไปจากห้องนั่งของเราให้
หมดให้จงได้”

ข้าพเจ้าพยายามเขยไฟให้ลุกโชนขึ้นอีก พังนกกเพอขจัด
ความมืดหม่นทงหลายรอบ ๆ ตัวเรา ให้พอเห็นอะไรเรือนร่างได้บ้าง

“เมื่อคนมันแก่ตนอยู่ตลอดทั้งคนทิวเปลา?” เราถามข้าพเจ้า
ขึ้นมาอย่างกะทันหัน

“พอสว่างแล้วก็นหลับวางกับตายทีเดียว” ข้าพเจ้าตอบ
เสียงไปทางหนึ่ง “แต่ว่า โฮ้มันนั่นแหละ....”

“กันรู้แล้ว แม่เสียงลมก็ไม่สามารถจะกลมเสียงเหล่านี้

ได้”

“ถ้าอย่างนั้นแก้ไต่ชนเหมือนกันดีนะ?”

“กันไต่ชนเสียงสีท้าวมากมายเหยียบขามาเหมือนกัน” เขา
ตอบหลังจากทำท่าลงเดใจอยู่ครู่หนึ่ง “แล้วกยงมเสียงอื่น ๆ อีก”

“แกหมายถึงบนหลังคาเตนท์ ไ้ใหม่? ไ้ทมนทบเตนท์จน
ตุ้ง คุลคล้าย ๆ กับของหนัก ๆ กตกลงมาใช้ใหม่?”

เขาพยักหน้าเหนือ ๆ

“มันเป็นเรื่องที่เราเสียงก็อดสลัก ไม่อดกเหมือนกันนะ” ข้าพ-

เจ้ากล่าว

“ใช่ บางครั้งหนักเบามากขึ้น แต่สำหรับกนวิ สกเหมือน
กับว่า บรรพภาทวอบ ๆ ของเราที่ระยงหนักหน่วงจนทกที ถ้าชน
อย่างนเรื่อย ๆ เราคงเหลือกว่าญลลควนพูนบนแล

“แล้วกไ้ใหม่เนี่ย” ข้าพเจ้ากล่าวพร้อมกบชมอรชนไป
เห็นอศรชะ ขณะทเสียงสีทงคงคงงวจนกระหม่ออยู่เรื่อย ๆ “แก
เข้าใจว่าอย่างไร?”

“ก็เป็นเสียงของม่นนนแหละ” เขาระงับคยทำทวงซึ่งซึ่ง
“เป็นเสียงที่มาจาก โลกของม่นนนแหละ” แต่ถ้าหากแกพึ่งด้วยความ
สนใจจริง ๆ แกจะรู้สึกว่ามีนคงอยู่ไม่สูงจากเราเท่าใดนักอดก คุ
เหมือนจะคงมาจากตงสนนด้วยซ้ำไป หรือถ้าจะคิดว่าเสียงนนั้นเป็น
เสียงของภทตมบศาศแห่งตงสนนก็ไ้ เพราะตามความเข้าใจของกัน
ก็คิดว่า สัญญลลกะณเขของตงสนนก็ทศพยามาจะเต่งงานเราอยู่เสมอ”

ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจความหมายแห่งคำพูดประโยคนี้ของเขา
 นึก จิตใจของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความคิดร้อยแปดพันเก้าอันองจาก
 คำพูดประโยคนี้ของเขา ข้าพเจ้าเองก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา
 เหมือนกัน เพียงแต่ข้าพเจ้าไม่ค่อยปล่อยให้ความรู้สึกดังกล่าวเข้า
 ครอบงำข้าพเจ้าเกินไปนักเท่านั้นเอง ถึงแม้ข้าพเจ้าจะเล่าให้เขาฟัง
 เกี่ยวกับภาพประหลาดที่ลลยชนส์ของฟ้า ตลอดจนความเคลื่อนไหว
 ต่าง ๆ ของตงสนุน ข้าพเจ้าก็ยังเข้าไปในร้านของกลางกับนางสัง
 ทข้าพเจ้าได้เห็นเหล่านั้นเป็นเพียงภาพลวงตา และก็ไม่เห็นทหข้าพเจ้า
 เล่าจบ เขาก็เอียงหน้าเข้ามาใกล้ ๆ ข้าพเจ้าจึงกล่าวคำพูดด้วยสำ
 เนียงกระซิบกระซาบ เขาพยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกที่เกิดขึ้นใน
 ดวงใจเขาได้เป็นอย่างดี หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ออกมาหาขายแล้ว รู้สึก
 เขาคงเป็นคนตอ้งงอนหนึ่ง

“พงนณะ” ข้าพเจ้าถามเขาว่า เขาจะขอเสียจากข้อแกล้ง
 ทำเป็นไมรู้ ไม่เสีย ไม่จจะอะไรเกิดขึ้น เราชนกันตามปกติ
 อย่าไปคิดถึงอะไรให้วุ่นวาย ทำเหมือนว่าไม่เคยเห็นหรือเคยได้ยิน
 อะไรทั้งนั้น ปล่อยให้ใจมันคิดไปตามลำพัง แต่อย่าพูด และถ้าเรา
 พยายามคิดถึงเรื่องนั้นให้น้อยลงได้เพียงใด โอกาสที่เราจะหนีรอดไป
 ได้ก็ยังมีมากขึ้นเพียงนั้น สิ่งที่สำคัญก็คือ เมื่อแก่คความอะไรเกิดขึ้น
 จงพยายามอย่าไปคิดถึงมันได้เป็นต้น

“ตกลง” ข้าพเจ้าแข็งใจตอบออกไป “ตกลง” มันจะพยายาม
 แต่แก่คขบชคอะไรกันก่อนสักอย่างเถอะ ใจร้อยหลุมที่ปรากฏอยู่

รอยๆ ตัวเวลานั้น แก่เข้าใจว่าอย่างไร รอยที่เกิดขึ้นบนพินทรายณะ

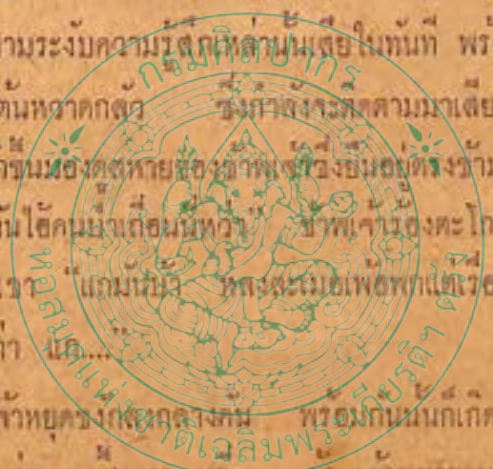
“เปล่า!” เขาวิ่งตะโกน ฮาเป็นเพราะเขาลืมกระขับ เหมือนอย่างกับที่เคยทุกครั้งที่เกิดตลกตกใจอะไรเสมอมา “กันไม่ ยากคิด ไม่อยากจะทำถึงมันจริงๆ ถ้าจะพูดก็พูดออกมาเลย แก่ง ไม่เคยสังเกตเห็นตลกหรือว่ากันมีแต่ความดีใจกันเป็นเช่นนั้น แก่ก็ อ่าพยายามไปคิดถึงมัน มันได้พยายามที่จะให้กันคิดมาจนหนึ่งแล้ว แก่ต้องพยายามอย่าให้มันยุ่งเกี่ยวกับเรื่องตลกแล้ว ลงในจิตใจแก่ได้ เป็นอันขาด”

ครั้นแล้วเขากลับเสียเวลาตามแบบเดิมกระขับ เหมือนอย่าง ที่เคยมา ซึ่งชาวฝรั่งไม่พยายามคาดกันให้เรออธิบายอะไรคือไปอีก เหมือนกัน เพราะเขาทำเรื่องเขาเห็นความวิเศษตลกอยู่ขณะนั้น กัดเหมือนจะเบ้มักหรือเหลือเกินแล้ว หลังจากการสนทนาของเรา กัดจนตลก เราต่างคนต่างกลับทางตลกของเขาเดินขึ้นมาสูบพินควอนกัน คือไปอย่างเงิบสงบ

ครั้นแล้วก็มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งความจริงก็ไม่สู้ตลกสำคัญอัน ไตนัก แต่ในขณะทีประสาธของเรากำลังตงเครียด เขาถึงทราฟเจ้า คิดความนเป็นเรื่องตลก จึงกลายเป็นเรื่องตลกแปลกแตกต่างไปจาก ขวรมคาบ่าง ชาวเขาเราเลื่องตลกของเราใช้สอหมยขบยา บนพินทราย แบบเดียวกับเขาใช้ในระหว่างลงเรือคานู เมื่อแต่เห็น รูปตลกตรงปลายนงเขา มันทำให้ชาวเขาจนระลึกันก็ไปลงวัน ใน ครงลอนคองหรือชาวเขาขอมขึ้นมา และยังมีตลกถึงความขากลาบาท

กำลังผจญอยู่ มันทำให้ข้าพเจ้าเกิดนึกถึงบ้านชนมมาตะหงัด ๆ นึกถึง
 เนออย่างและเหล่าเตล นึกถึงวดยนต์ คำววจ กองแตรวง ตลอดจน
 สังกทหลายซึ่งล้วนแล้วแต่จะเป็นเครื่องบำรุงความสุข คือบุคคลธรรม-
 มาสามัญทั่วไป มันเป็นเรื่องที่เกือบจะไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ เมื่อ
 คิดว่าเพราะเหตุใดข้าพเจ้าและสหวยจึงเกิดสุขวิ จากความลำบากเหล่า
 นันมาอยู่ในภูมิประเทศซึ่งเราไม่เคยเยี่ยมกลายมาเลยในชีวิต แต่แล้ว
 ข้าพเจ้าก็พยายามระงับความรู้สึกที่ลุ่มจมอยู่ในทันที พร้อมทั้งระงับ
 ความรู้สึกคนเดินพวกกกดว ซึ่งกำลังจะรู้สึกตามมาเลยโดยสิ้นเชิง
 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองที่หลายสิ่งของข้าพเจ้าซึ่งอยู่บนตงทั้งสาม

“แกมันไฮคนบ้าเกือบหนอ” ข้าพเจ้าร้องตะ โทนพร้อมกับ
 หัวเราะใส่หน้าเขา “แกมันบ้า” หกตงตะนิมเพอพิทาแต่เรื่องผีสางนาง
 ไมอะไวไมเข้าท่า แด...

ข้าพเจ้าหยุดครึ่งใกล้กลางถนน พร้อมกับนึกเกิดความรู้สึก
 หวาดเกรงอะไรต่าง ๆ ขึ้นมาทันที ข้าพเจ้าพยายามที่จะตะเบ็ง
 เสียงให้ดังขึ้น เพราะขณะนั้นรู้สึกความอะไรอย่างหนึ่งคงแรงขึ้น พร้อม
 ทั้งต่างกวางตัวเองกำลังกลัวด้วยคำสับหสสุทหมันศาสนา อย่างไม่บัง
 กว สำหรับเพื่อนชาวสวเตนคนมนของข้าพเจ้า กคงโดยนเสียงประ-
 หลาด ซึ่งดังแรงขึ้นมาคล้ายทำนองสวดในศาสนาใดศาสนาหนึ่งเช่น
 เดียวกันเสียงนั้นมันคงอยู่เหนอศีรษะ เป็นเสียงร้องซึ่งก้องมาตาม
 กลางความมืดหมัน ขณะนั้นลมแรงขบตงมกลาย ๆ กับมีอะไรสิ่งหนึ่ง
 กำลังเคลื่อนที่ ใกล้เข้ามา

หน้าของเขาขณะนั้นขาวซีด เขายืนตัวแข็งเหมือนตุ๊กตาทัน
จ้องมองดูข้าพเจ้าตาค้าง

“หลังจากนั้น” เขากล่าวขึ้นมาด้วยสำเนียงอันแสดงความ
อึดทนาระสาใจ “เราจะจะต้องไป คราวนี้ขยับไม่ได้ แล้วเราต้องถอน
เส้นที่ภายในมัดเคียวนี้ ต้องไปลงไปตามลำแม่น้ำให้เร็วที่สุดที่จะ
เร็วได้”

ข้าพเจ้าเห็นเขาฮึกฮักหัวเราะพร้อ ท่าทางของเขาเต็มไปด้วย
ด้วยความหวาดกลัว ความหวาดกลัวจริงเราได้พยายามสะกดกกลมนั้น
ไว้เป็นเวลาานานมาแล้ว แต่ผลที่สุดมันก็กลบมามีเกาะชงหัวใจเขาอีก
จนได้

“เราจะไปทางนี้” ขุนนางหัว ๒” ข้าพเจ้าร้องถามทง ๆ แห่ง
ชาติอันเต็มด้วยความหวาดกลัว แต่ขุนนางหัว ๒ จะบังคับใจไว้ได้คงจ
เขา “ถ้าไปเคียวนี้ก็จะหมดที่ แต่เห็นไหมความอากาศลงจนเรียว
กรวก พายกมเพียงเล่มเดียว นอกจากนั้น เรายังจะต้องลงเข้าไป
ในน้ำที่ขมขื่นไปอีกภายในระยะต่อไปถึง ๕๐ ไมล์ เราจะไม่ได้พบ
อะไรรอกจากตงสนุ่น สนุ่น แลไปทางไหนก็ค้นสนุ่นทั้งนั้น”

เขาทรุดกายลงนั่งท่าทางคล้ายกับจะเป็นลมธรรมาชาติอันด
งามแห่งภูมิประเทศรอบ ๆ ตัวเขาขณะนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามความรู
สึกของเราว่าน่าขนานกลัวนัก ขณะนั้นจิตใจของเขาคงบรรลุถึงจุด
สุดขีดแห่งความกลัวเสียแล้ว

“นี่แกมกอย่างโจ่งทำอย่างน ห้อ” เขาร้องถามข้าพเจ้า
เสียงสนเครือ หนำชดขาวราวกับกระดาษ

ข้าพเจ้าเดินล้อมกองไฟไปนั่งอยู่ข้างๆ เขา จับมือทั้งสอง
ข้างของเขามาคำไว้แน่น จ้องมองดูตาเขาเขม็ง

“เราจะสูมไฟขึ้นอกของหนิง” ข้าพเจ้ากล่าวปลอบใจเขา
“เสีจแลวเราจะคางอยู่อกสักหนกคน พอรุ่งเราเราจะรีบเดินทางไป
โหลง โคมอนฮ่างเวียดหุด หนิงคางไปคางพยามทำจิตใจให้เป็น
ปกติ จงระสกดงศาเตอนฮ่านกเหงทว อยาคดงแต่เรื่องความ
กลัวมากนักมังสิ”

เรามีโคเสยเวียดพดะเวียดคาง ทัมร่ายตาของข้าพเจ้า
เห็นว่าเขาเซอหงและปฏูปเพำศาเตอนของข้าพเจ้าอยู่ ภาระฮันนา
หนักใจของเราในระหว่างแกมกถวญจามนตคองคาง เกยงหาพินมาเพิ่ม
เต็มฮักทามกลางคองมิต เราพยามเล่นคานกันไปคิตๆ เกือบจะ
เรียกได้ว้างมิตกันไปเสยทเคยว เราเดินเงาะคตไปตามโตพุมไม่วม
คตง เสยงคองคางนทคองฮยเห็นฮยระเวากยง ไมมททางจะหยุดคง
เสย ติรงกนฮาม ข้าพเจ้ารู้สึกวาคถนจะยงคองมากจนเสยฮัก หงๆ ที่
เราคพากันเดินหางคองไฟฮอกไปททท มันเป็นการปฏูปตงงานคินำชน
พองฮยองเกลาทามคตางคองหวาคคตงเสยจวัง

เราคตละเข้าไปตามโตบรเวณคตงสนั่นฮอนมคตฮ ซึ่งเราเคย
เห็นมคองไมแห่งๆ คองเกะกะฮยเป็นบางแห่ง ระหว่างทหน้าคพามา
ไนทนโตนินข้าพเจ้ารู้สึกวาควเฮงถูกสหายชาวสวคิน ไผเข้ามาเกะ

กล่าวกับข้าพเจ้าด้วยสำเนียงเกือบจะเป็นเสียงสะอื้น “คุณพระช่วย
 ตูฐิ มันทกาลงมาทางนแล้ว โห้ย ตายละ!” เขาร้องครางเสียงกระ
 เถว้ๆ “มันเจอเราเข้าแล้ว”

ข้าพเจ้าเหลือบไปมองอย่างหวาดๆ และก็ไต่เห็นกับตาของ
 ข้าพเจ้าเองว่า เจรวูปร่างอันเป็นเงาตามทมนนนกาลงเคลือนผานตง
 สนั่นตรงมาทางเราจริงๆ เสียด้วย ข้าพเจ้ารู้สึกขยเ็นฉาบ เวลชย
 ผงะ และเนืองจากเพื่อนของข้าพเจ้าก็กลอยมาปะทะข้าพเจ้าเข้าด้วย
 เราจึงตางพาดนหงายหลังล้มลงบนพ่นทราย โดยมีเพื่อนชาวสวเคินทับ
 ชยูข้างบน ข้าพเจ้ามีรู สกตจวระเวเนนชะโร รูแต่จากลวจนศว
 ขาเ็น หัวใจนทบระหยคเพน เมื่อเห็นเราตงบนแหวกทงสนั่นเคลือน
 มจวนศวเอง โยกเขามาเพนสละกันเอนทวาทพนน ข้าพเจ้าหลับตาปี ทช
 ทอยตนคั่นจนแทบหอยใจไม่ออก สกตสยๆ ภูมิระชาตใจตายเสีย
 ให้ได้

ข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บระบรมไปทั้งศวร ะสลกได้จวเป็นเพราะสหาย
 ของข้าพเจ้าเขาเกาะข้าพเจ้าไว้แน่น ทงๆ ทเวตางคนตางล้มกลง
 ลงไปค้วยกันนั้น

เราบอกกับข้าพเจ้าในตอนหลังจว เพราะความปจจระบรม
 ของข้าพเจ้านนเองทจวชยให้ข้าพเจ้าพนภยมาได้ มันทาให้ข้าพเจ้าตม
 นกทงจวตงเงาตงนนั้น ในขณะทมนนกาลงจพบศวข้าพเจ้าชยแล้ว บง
 เญญข้าพเจ้าเกิดจวามรู สกเจมระบรมจนมาแทนท จนลมศวามกลจวไป
 ได้จวขณะ เราเองก็เหมอนกัน เราบอกจวเราบงเญญกลจวจนเป็นตม

เขาก็เลยรอดอันตรายมาได้อย่างหวุดหวิดเช่นเดียวกัน

ข้าพเจ้ามาระลึกได้ในภายหลัง จะข้าหรือเร็วไม่สามารถจะอธิบายได้ถูกต้อง ข้าพเจ้ารู้สึกแต่จางตัวเองกำลังตะเกียกตะกายออกมาจากก้นคนนอนอันหนาทม เห็นเพื่อนข้าพเจ้ายืนอยู่ตรงหน้า กำลังเอื้อมมือมาอุคข้าพเจ้าให้ลุกขึ้นยืนอยู่อย่างทุลักทุเล ข้าพเจ้าจึงมองดูเขาตาข้าง ไข่มอญบลาคาแขนทเกอบจะเคล็ดเพราะแรงดึงของเขา พุดอะไรไม่ออก

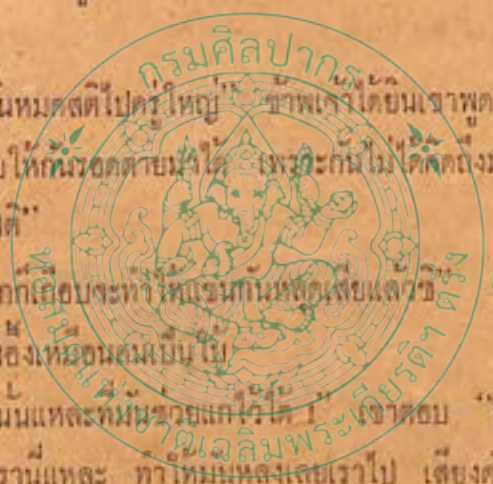
“ก้นหมดสติไปครึใหญ่ ข้าพเจ้าโดยนเจ้าพุดเขนน นน แหะมันช่วยให้ก้นรอดตายมาได้ เพราะก้นไม่ได้ตั้งมัน ในระหว่างที่กาลงหมดสติ”

“แต่ก็เกือบจะทำหล่นก้นหล่นเสียแล้ว” ข้าพเจ้าตอว่า
“กรนแลวกนงของเหอนคนนอน นน”

“ก้นนแหละที่ช่วยแก่ไว้ได้” ข้าพเจ้าตอบ “ก็เพราะความบังเอิญของเรานแหละ ทำให้มันหล่นเสียเราไป เสียงดังถึงงานนนักเงยไปชั่วขณะ อย่างน้อยก็เงยไปไต่พกหนึ่งละ”

ข้าพเจ้าเริ่มทอเพราะอย่างบาดลงอีกครึ่งหนึ่ง ความวุ่นของข้าพเจ้าก็พลอยหวั่วระไปด้วย ทำให้เราสมเหตุการณประหลาดที่เกิดขึ้นหยก ๆ ลงไต่ชั่วขณะ เราพากันเดินกลับไปทิศของไฟ เฝ้าพื้นตุมจนไฟลจโชน และก้นในโอกาสนั้นเองที่เราเพิ่งสังเกตเห็นได้ก้นดว่า เต้นทพกของเรามลงไปก้องถมอยู่กับพนทวาย

เราจัดการกางเต็นท์ขึ้นดังเดิม ระหว่างนั้นเราตของเหยียบบยา

อยู่ไปมาบนพนทวายตลอดเวลา

“รอยหลุมทรายอีกแล้วเห็นไหม?” เพื่อนของข้าพเจ้าร้อง
ขึ้นเมื่อเรากำลังเดินที่เว่ยบรอยแล้ว จากแสงไฟซึ่งลุกโผลงอยู่ไม่ไกล
จากเค้นท์ ทำให้เราสามารถมองเห็นมันได้ถนัด “แกลของตุรนาคของ
มันสิ”

ตรงรอบเค้นท์และตรงบริเวณใกล้เคียงๆ กับกองไฟที่เราได้เห็น
วางประหลาดเคลือบไทร้อยมอที่ติดกับ เงามองเห็นรอยเป็นหลุมรูป
ก้นหอยลึกๆ อยู่หลายรอยบนพื้นทราย รอยที่ปรากฏอยู่บนทราย
ลักษณะเหมือนกับที่เราเคยเห็นอยู่โดยบังเอิญที่เกาะในสวนก่อน เวน
แต่ลึกและใหญ่กว่า รูปร่างสวยงามคล้าย ราวกับความกว้างและลึก
ของมังกุพอร์เซเนียน และรูปร่างของรูปร่างความสูงไม่ได้อย่างสบาย
พิเศษ

เราต่างคนต่างนั่งมอที่โต๊ะไว้นอนแบล็กคา เราทั้งคู่ทราบ
คิดว่า การลมนวดลงนอนโหดเป็นเป็นการดีที่สุด และจะเป็นการคียง
ขึ้นอีกถ้าหากจะเตรียมตัวเข้านอน ในทันทีก่อนอื่นเราสองคน
ไปในกองไฟ จัดการเก็บตุงสะเปียงกวงและพาย ซึ่งมีอยู่เพียงเล่ม
เดียวเข้ามาไว้ในเค้นท์ใกล้ๆ ตัวเรา สำหรับเรศาคานูนนี้เราคิดว่าไว้ตรง
บริเวณที่ใกล้เค้นท์ที่สุด พอที่เราจะใช้เท้าเขี่ยได้ถนัด ถ้าหากมีอะไร
มาเคลือบไทรจะดีกว่าให้เรารู สักตัวคืนได้ทันที

ในกรณีฉุกเฉินเช่นนี้ เราต่างพากันเข้านอนทั้งๆ แต่งตัว
เตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางได้ในทันที

— ๕ —

ข้าพเจ้าตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมกลับ เพราะต้องการจะคอยเผื่อว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง แต่เนื่องจากความอ่อนเพลีย เพราะร่างกายได้รับความบอบช้ำและเหน็ดเหนื่อยมามาก ข้าพเจ้าเลยขยับไปหน่อย สำหรับเพื่อนข้าพเจ้านั้นปรากฏว่าเขาหลับอย่างรวดเร็ว หลังจากในตอนแรกก็เข้าเฝ้าตบถมข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้า "ได้นอน" หรือ "ได้นอน" บ้างไหม ข้าพเจ้าพูดแต่ว่าทำไม่ตื่นทองเคลือบที่ใด และทำไมหลับในเวลานี้ตั้งแต่ขึ้นเรือ ๆ จนเกือบจะท้อใจจะตายแล้ว ปรากฏว่าข้าพเจ้าจะหันไปดูแล้ว ก็หันมาอดกบเราๆ ทุกครั้งก็จะมีกลิ่นหอมในสภาพเป็นปกติด้วย ผลที่สุดก็อากาศที่เราคอยลงบนนั้น แล้วก็มีลมพัดลงนอนเงยบนกระถาง หลับตงเสียดงกรนังครวญ ๆ อีกหนึ่งวันแรกก็ทำให้ข้าพเจ้าได้ระลึกว่า การนอนหลับสนิทที่เป็นเครื่องแสดงถึงความสงบเป็นอย่างไรทางด้านจิตใจ เหมือนกัน

ข้าพเจ้าจำได้ว่าข้าพเจ้ารู้สึกในทำนองนี้ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมียศหลับไป

เนื่องจากข้าพเจ้ารู้สึกหายใจไม่สะดวกจนเลยคิดใจตน ครั้นแล้วจึงรู้ว่าหายใจไม่สะดวกก็เพราะมีสาเหตุมาตั้งแต่ทางผมไม่ขยับบนหน้าข้าพเจ้า นอกจากสาเหตุมาแล้ว จึงทำให้ข้าพเจ้าแปลกใจ

กคธ เครื่องนอนของเพื่อนข้าพเจ้าเกือบทุกอย่างรวมมากองเต็มอยู่บน
 ตัวข้าพเจ้า ครั้นแก่ข้าพเจ้าก็คิดแต่เพียงว่า บางทีเขาอาจจะเป็นคน
 นอนคน เลยสวดเครื่องนอนมาไว้ทางข้าพเจ้าจนหมดสิ้น ข้าพเจ้า
 ปลุกเขาให้ลุกขึ้นนั่ง และก็ในขณะเดียวกันข้าพเจ้ารู้สึกวาตะนทหรือ
 เราถูกอะไรอย่างหนึ่งล้อมไว้โดยรอบด้าน ภายนอกเห็นทขณะนั้นข้า
 พเจ้าโดยนัยเชิงเหมือนกับมีผีเฝ้าของอะไรสักอย่างเดินเตาะแตะกันอยู่
 มากมาย เสียงนั้นดังกึกก้องโดยนัยเหมือนท่ามกลางความมืดทมิฬของ
 ราตรีกาลอย่างน่าสทกด้วยนัยนัย

ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจเมื่อได้เห็นเพื่อนของข้าพเจ้า คราวนั้น
 เสียงดังหนักกว่าเดิม เสียงไม่ได้ดับ นอ้ทจากนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงกรน
 ของเขาด้วย ข้าพเจ้าเหลือบมองดูทางประตูหน้าต่างกว่าสามาน
 บงหนาเห็นทตรงประตูทางเข้า ก็คงคิดลงนบัตรของทางเข้าเสียสน
 ทำให้ข้าพเจ้าเองก็ ตกประหลาดใจนอ้ท ข้าพเจ้าก็ถอยออกไป
 นอกเตนทแล้วคงผาคลมชนเบ็เกยว่ชบ่ดไว้ตามเดิม และก็ในทันที
 นั้นเอง ข้าพเจ้าเพิ่งสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกว่าสหายของข้าพเจ้ามีโค
 นอนอยู่ตรงที่เดิมของเขาเสียแล้ว เขาหายไปทางไหนก็ไม่ทราบ

ข้าพเจ้าจึงออกไปเที่ยวตามหาเขาอย่างบ้าคลั่ง อดระทวง
 ออกไปนั้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงหึ่ง ๆ ดังก้องวนรอบ ๆ ตัว ลมเหม็น
 มันดังลงมาจากเบื้องบนทของฟ้าเสียด้วย ข้าพเจ้าคิดว่าเสียงหึ่ง ๆ นั้น
 คงจะเป็นเสียงฝูงผึ้งใหญ่ ๆ บินอยู่เหนือหัวข้าพเจ้าเป็นแน่ เสียงหึ่ง ๆ
 นั้นคงกระหน่ำไปทั่วบริเวณ ข้าพเจ้ารู้สึกวาตะนทของข้าพเจ้าทำงาน

อย่างลำบาก หายใจไม่ค่อยทั่วห้องเสียเลย

ข้าพเจ้าคิดในขณะนั้นว่า เพื่อนรองข้าพเจ้าคงตกอยู่ในอันตราย ข้าพเจ้าจะมีวิธีช่วยเหลือไม่ได้ ต้องตามหาเขาให้พบโดยเร็ว

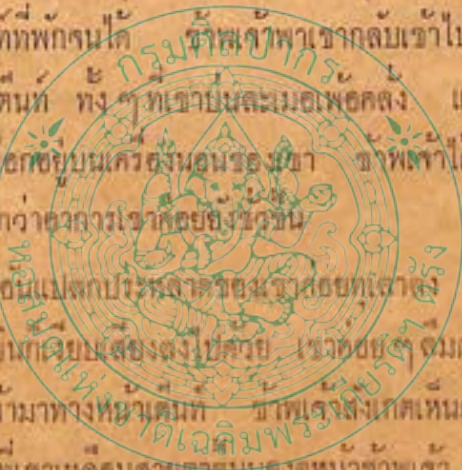
เวลานั้นพระอาทิตย์ใกล้จะโผล่ขึ้นมาพ้นขอบฟ้าแล้ว แสงทองกำลังสาดกระจายไปเต็มท้องฟ้า อันปราศจากเมฆหมอกมาบดบัง ลมก็สงบลง ข้าพเจ้าสามารถมองเห็นสมุทรมุมไม้และลำแม่น้ำได้ อย่างชัดเจน แม้กระทั่งหาดทรายสีขาว ๆ ก็มองเห็นถนัด ข้าพเจ้าจึงฉวยฉวยไปรอบ ๆ หาดทรายอย่างช้า ๆ พร้อมกับพยายามก้มมองร่องรอยของเข่าที่ปลิวลัดทาง และสิ่งของที่ข้าพเจ้าจะโกนศูเหมือนจะ เรือนวางหายไปภายใต้พุ่มไม้ที่หนาแน่น ข้าพเจ้าเหี่ยวคนหาเขาเข้าไปในทุ่งสนม แต่ทุกหนที่เดินก็ไม่เห็นร่องรอยของหวางเจาจนทั่ว

ครั้นแล้วโดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้เตรียมมาก่อน ข้าพเจ้าจึงไปลงบริเวณปลายแหลมของหาดทรายก้อนหนึ่ง และ ณ ที่นั้นเอง ข้าพเจ้าได้สังเกตเห็นร่างดำ ๆ ร่างหนึ่งนอนเหยียดยาวอยู่ตรงชายน้ำริมระดับตลิ่งกับขอบฟ้า คุณพระช่วย ร่าง ๆ นั้นคือร่างของสหยาชว สัตว์เดินของข้าพเจ้าเอง เท้าข้างหนึ่งของเข่าแช่อยู่ในน้ำ ถ้าหากข้าพเจ้ามาพบเขาเข้าไป เขาอาจถูกคลื่นและกระแสน้ำพัดพาเขาวิ่งลงไปยังในแม่น้ำก็ได้

ข้าพเจ้ารีบลงไปตรงชายน้ำ สอดแขนลงไปตรงนั้นเองของ เขา แล้วพยายามอุ้มลากเขารอขึ้นมาข้างบนฝั่ง เท้าที่ตกลงของข้าพเจ้า

จะมี เขาต้อสู้ คนร่นชยงเต็มเหวียง ตั้งเสียงรวงฮอแพรอหมกบพุด
 พมทำออกมาดวยความโกรธ ฟังได้ความว่า "เข้าไปหามันข้างใน
 โนนตี" และบางครั้งก็ว่า "ไปทางทมนาและลมเถอะ" ข้าพเจ้า
 งุงงไปหมก ไม่สามารถจะเข้าใจความหมายได้ว่าทำไมเขาจึงละเมอ
 เพื่อพักฮอกมาชยงน่น ข้าพเจ้ารู้สึกหวาดกลัวจนมาเนทัน ไค้ไค้
 ขนคำพูดของเขา ผลที่สุดข้าพเจ้าก็พยายามอดตากและพาเขากลับ
 ขนไปจนถึงเคนตทพกจนได้ ข้าพเจ้าพาเขากลับเข้าไปนอนหาใจ
 แจ่มว ๆ อยู่ในเตนที่ ทง ๆ ที่เขาเป็นละเมอเพอคถง และพักเหวียง
 ร่างกายกลงเกล็ดอกยบนเควรอนนรอนเขา ข้าพเจ้าได้พยายามยค
 ศิวเขาใจจนรู้สึกว่าเขาจะงมเขาคอยยงรอน

ฮากาวอนแปงกปรีชชาตองจวฮอยทเดาง พร้อมกับ
 เสียงทง ๆ ที่โดยนกลอยบเสียงตั้งปัดวย เขาคอย ๆ คุมคารน จาก
 แดงแคะทลองเขามาทางทยามคก ฮากาวอนแปงกเห็นดวงทนาของ
 เขาจวชคระณะที่เขาเหลอบสายคารนเมองคทนาข้าพเจ้า เขาเซยปาก
 พุดพลาหมกับข้าพเจ้า คลาย ๆ กับเด็กทเพงจะหายจากฮากาวตใจว่า
 "ชีวิตของกัน เพนชยากเฮย เพนไค้ช่วยชีวิตของกันไว้ได้
 อย่างหวุดหวิด อยางไรก็ตาม เหตุการณทงหลายไค้ผ่านพ้นไปแล้ว
 มันพบเหยื่อของมันแล้วแล้ว ในทพกรองเราเอง"

ครนแล้วเราก็ดมศิวลงนสน ภายไค้มาทมแบงเสงเกิดทเรากล
 ฮอกท่มและหลับไป เขาหลับสนท ตั้งเสียงกรนคังลงนตามปกติ เหมือน
 กับไม่มีอะไรเกิดครน ทง ๆ ที่เขาได้พยายามอยางไมรู้ ศิวว่าเขาไค้

เตรียมจะตั้งเวรชีวิตตัวเองด้วยการจมน้ำตาย เป็นเครื่องปลุกกรรมให้
 แก่อาณาจนลบลบอย่างใดอย่างหนึ่ง หลังจากนั้นต่อมา เมื่อพระ
 ธาตุนัยแผดแสงจ้าจน ภายในเวลาหลังจากนั้นมาอีกประมาณสามช
 โมง เขาก็พินคนสติจนในสภาพของคนที่จะทำอะไรไม่ได้ว่า เขาได้
 พยายามที่จะทำอะไรลงไป ทั้งๆ ที่ในระหว่างสามชโมงที่ผ่านมา
 ข้าพเจ้าได้พยายามนั่งคอยระวังดูอาการของเขายู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้า
 มิได้พยายามที่จะชักชวนให้เขาทำอะไรเกิดขึ้นกับเขาแต่อย่างใดเลย

เขาก็นอนนิ่งในลักษณะที่ระงับกมลเพ่งตนจากทันตนตามปกติ
 เมื่อแสงอาทิตย์เจิดจ้าส่องจนในหนอของฟ้า ทันทีกลางอากาศทั้งยับ
 สงบและระงับอเนกต่าง เขาก็ค่อยๆ คุกเข่าเพื่อรับอาหารเข้า ข้าพเจ้า
 เดินตามเขาไปอย่างใกล้ชิด ในขณะที่เขาขยับตัว สังเกตได้ว่าระ
 หว่างการอาบนั้น เขามีพยายามที่จะขยับตัวเข้าไปในกระแสน้ำเลย
 เขาเพียงใช้มือยกหน้าขึ้นดูพระอาทิตย์ที่ทางตรงเขาขณะนั้นคล้ายๆ กับว่า
 เขากลัวความเย็นของน้ำเสียจริง ๆ

“มันรู้สึกกระแสน้ำในแม่น้ำกลดลงจนได้” เขากล่าวกับ
 ข้าพเจ้า “ก็นิว สักดีใจมาก”

“เสียงดังหึ่งๆ ก็หลอหลวมไปก็จริง” ข้าพเจ้ากล่าวเสริมขึ้น
 ยังจำเหตุการณ์ทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามเคย นอกเหนือไปจากตอนที่เขา
 พยายามกระโดดน้ำตาย

“ทุกสิ่งงี่ยมสงบลง” เขากล่าวแล้วก็หยุด “เพราะว่า...”
 เขามิได้ทำอะไรอีก ข้าพเจ้าได้กล่าวระหว่างนั้นเขาดังนึก

อะไรวุ่นมาได้บ้างแล้ว ข้าพเจาก็อยากทราบว่าเขานึกอะไรงาม
เขาว่า

“เพราะมันพบเหยื่อวัยใหม่เข้าแล้วใช่ไหม ?” ข้าพเจ้า
ถามแล้วหัวเราะ

“แน่นอน” เขาตอบ “แน่นอนเหลือเกิน ก็นู๊ สักแนใจ
เหมือนกบว่า เอ้อ-ก้นหมายความว่า เราได้พบกับความปลื้มคณีย
อีกครั้งหนึ่งแล้ว”

ตอนนั้นเขาชักจะมึนทึบแปลกประหลาดจนมาอีก ขณะนั้น
แสงอาทิตย์กำลังกวาดที่ริมถนนระอุลงบนผืนหญ้าอย่างเจิดจ้า
ลมเย็บสงบ คงสนมนุ่มนวลเย็บๆ ปรากฏการณ์แปลกประหลาด
แล้วเขาก็ยกกายลุกขึ้นบนหัวๆ

“มาเถอะ เราคงลางกับข้าพเจ้า” ก้นกบว่า “เราออกเที่ยว
หาตุ๊กคงพบ”

เราออกวิ่ง โดยมิใช่ข้าพเจ้าตามไปติดๆ เราวิ่งไล่ไปตามชาย
ฝั่ง ซึ่งขณะนั้นจะกระระกะไปด้วยกิ่งไม้ เราวิ่งไล่ไปตามอ่าวชาย
ฝั่ง ข้าพเจ้าวิ่งตามเขาไปโดยมิยอมให้เขาคดลางสายตาไปเลย

“นั่นไง” เขาร้องขึ้นในทันใด “นั่นไง เห็นไหม ?”

เสียงร้องของเราทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเหตุการณ์อันน่าสยองกลัว
ที่เกิดขึ้นเมื่อ ๒๕ ชั่วโมงที่แล้วมาแล้วอีก ข้าพเจ้าวิ่งจึงไปจับตัวเขา
เราใช้ไม้ทลอคตมธอชยุรไปทั่วร่างๆ ทั่วหน้ง ซึ่งขณะนั้นอยู่ชายนา
ทอนหน้งอยู่ไม่นาน อีกกอนหน้งอยู่บนหาดทราย นู๊ สักว่าร่างนั้นเถอะ

ติดอยู่กับรากของคนสนับสนุนหนึ่ง จึงมิได้ถูกกระแสน้ำในแม่น้ำพัดพาให้ลอยไป เขาใจว่าเมื่อก่อนหนานนประมาตเด็กสาวขโมยรวงนั้นคงจะจมอยู่ภายใต้ระดับน้ำเป็นแน่

“เห็นไหม” เขากล่าวขึ้นมาอย่างเงิบๆ “เหยื่อวายนแหละทำให้เราพอมองเห็นรอดไปได้”

เมื่อเขาพาเจ้าของมธงผ่านช่องโหลตเขาออกไป ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเขากำลังหาไม้เขยอญหรือกิ่งกึ่งของชายคนหนึ่ง เขาหาไม้เขยอญคพจนนกลบหางขน มีเป็นคพของชายชาวนาคนหนึ่ง หน้าตามองไม่เห็นพระภูคิ้วหยกกลบส่วนหน้าเขาได้ คาดว่าคงจะจมน้ำตายเมื่อประมาณไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วมานี้เอง คพของเขาถูกกระแสน้ำพัดพามาติดชายฝั่งเกาะนี้จากแห่งใดแห่งหนึ่ง ระหว่างเวลาแสงอาทิตย์กำลังเริ่มระยิบ เป็นเวลาเที่ยงคืนก็ประจวบตาการของสหายข้าพเจ้าคอยทะเลาะงัดจากชาวพม่าเข้ามาจากชายนาและพาไปไต้ต้นทพกพอก

“เราคงจะช่วยกันเอาศพเขาไปทำพิธีฝังเสียเถอะ”

“กตเหมยสนกน” ข้าพเจ้าตบพร้อมกบรู้งัดรณลูกข้า จากกวีทได้พบซากคพของชายชาวนามูนาสงสารคนน ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกตัวเช่นวบรณมาอย่างบอกไม่ถูก

เพื่อนชาวสวโคเนเหลือบตามามองดูข้าพเจ้า พร้อมกบเริ่มตะกายลงไปตามชายตลิ่ง ข้าพเจ้าตามเขาลงไปคิดๆ กระแสน้ำอันไหลเร็วในลำแม่น้ำได้พัดพาเอาเศษมาบ้างส่วนที่ติดอยู่กับคพ หลุด

ลอบไปบ้าง ตรงท่อนคอและหน้าอกของศพไม่มื่อเสอมาบคั้งอยู่เลย

พอลงไปได้ครึ่งทาง เพื่อนของข้าพเจ้ากหยดขงกพร้อมกบ
ยกมือชูชนเป็นเชิงเตือนให้ข้าพเจ้ารีบตัว บังเอิญข้าพเจ้ายังตัวไม่ทัน
หรือจะเป็นการล่นกนกไม่ออก ข้าพเจ้าถลาไปชนเขา ทำให้เขาต้อง
กระโดดไปข้างหน้า เราทั้งคู่วะชนลงไปโน่นา ก่อนทที่เราจะท่นยงตัว
ได้ เราักพาท่นเรลลาไปปะทะเข่ากบศพของชายคนนอย่างจ้ง

เพื่อนข้าพเจ้าสงเสมรรมคณา ข้าพเจ้าจะ โดดถอยหลังห่าง
ออกมาในทันใดกลยวบถูกกระแสนบพของจางละงออกมาจะน

ในทันทที่เราปะทะเข่ากบศพ เราโดนเสียงดังท้ง ๆ กง-
วานชนเห็นอวระเรา เสงนบคความกบเสองกระพอบกวงนทหรือ
แมลงสัตว์จะไวยะรทงชกคางบมสรวนไปบมทอทล เสงนบ
ค้อยางห่างออกไปทคคางกระทงเซบคองบ ดูวคกบวาเราไปปะทะ
ตัวนกระไวทคาลงกนทวากคคระยาเม่นบมทนบจะน

สหายของข้าพเจ้าควตวข้าพเจ้าไฉนแน ซึ่งข้าพเจ้าคว
กอดตัวเราแน่นท่านชงเคียงกบ และก่อนทที่เราจะท่นคอบคมสติให้หาย
จากคความต่นตระทนก เราสงเกดเห็นกระแสรณาเปลยนทางเดนและค้ง
คุดเอาทวากคพนมทลคคอกไปจากวรากค่นจ่นน ภายในชวอคใจคตมา
ทวากคพนมกคลคยวชนมาเคมคคว ทงายทนาจองคาคางชนไปบม
ทอ้งฟ้า คพนมลคยชยุวคตลจชวคว ข้าพเจ้าคควอคไมชากคงถูก
กระแสรณาพคพาลคยจากน้งไปบมแน

เพื่อนชวสวคคนของข้าพเจ้าพชยามทจะความไปค้งคพนมได้

เขาพรำบ้นแต่คำว่า "เอาไปฝัง" เสียงพึมพำ ผลที่สุดเขาทรุดกาย
คุกเข่าลงบนชายตลิ่ง ยกมือทั้งสองขึ้นปิดหน้า ข้าพเจ้ากรวักเข้าไป
ยื่นข้าง ๆ ตัวเขาทันที

ข้าพเจ้าเองก็ไต่เห็นสิ่งที่เขาเห็นเหมือนกัน

เพราะในทันทีที่ศพนั้นถูกกระแสน้ำพัดหนีออกจากฝั่ง ท่อน
หน้าอกและดวงหน้าของทราศศพนั้นหันมาทางเราจนเห็นได้ถนัด เรา
สังเกตเห็นรอยสักเป็นรูปกษัตริย์ปรากฏอยู่ตามผิวเนื้อและดวงหน้า
ของทราศศพเป็นจำ ๆ กวไป รอยกษัตริย์นั้นรูปร่างลักษณะเหมือน
กษัตริย์เราพบปรากฏอยู่บนหน้าทราศศพ "ไปมิดีพี่เขย

"นั่นแหละ เป็นเครื่องหมายของมนตรี" สหายของข้าพเจ้า
กล่าวพึมพำ "เครื่องหมายแห่งความน่าสะพรึงกลัวจริง ๆ"

เมื่อเราหันกลับไปมองในหน้าของข้าพเจ้าแล้วมองไปในลำแม่น้ำ
ออกครึ่งหนึ่งนั้น กระแสน้ำไหลพัดศพที่ซ่อนมันอยู่แล้ว มันคือ
ทราศศพที่ถูกกระแสน้ำพัดพาออกไปกลางลำน้ำ จนเกินระยะที่เราจะ
เชื่อมถึง ศพนั้นลอยออกไปกลางน้ำจนเกือบจะสูญหายตาเรา แต่
ก็แลเห็นตะกุ่ม ๆ เหมือนก้อนน้ำ ก๊าซโตกสั่นอยู่มิได้มีตัวเลข

ปีศาจตึกแดง

แผ่นกระดาษใบย่นสีเทา” ประมาณสามหรือสี่แผ่น
คางเขนไว้บนหัวไม้เท้า ๆ เทหกราวบ้านในตำบล “จตุรัส”
สามเหลี่ยมแห่งนี้เจ้าโศกฯ มีคนกล่าวนามว่าเข็นไว้เป็นเวลาาน
มาแล้ว โดยมีเดิมทีโคตเคียวนี้ในลักษณะจารุดหุดโทรม
แทบจะหล่นลงมากองอยู่บนพื้นดินอยู่รวม ๆ

ภายในบริเวณเขตดังกล่าว ซึ่งชาวบ้านเคยใช้เส้นทาง
ลัดเดินตัดผ่านไปตามมาอยู่นั้น มีเคหาสน์สร้างด้วยอิฐสีแดง
หลังทรงตงตระหง่านอยู่ และกั้นกำแพงตึก ปรางค์รูปปราง
มังกูอยู่เหนือม่อประสานอันเป็นเครื่องหมายของบริษัทประกัน
ภัยแห่งหนึ่งซึ่งล้มเลิกกิจการไปนานแล้วติดอยู่ บรรดาเด็ก ๆ
ในตำบลหมู่บ้านจตุรัสอันตั้งอยู่โคตเคียว ต่างก็พากันเข้าไป
บนป้ายเหนือขั้วประศรว์ตรงทางเข้าซึ่งสร้างไว้เคย ๆ จนจารุด
หักพังเกือบจะไม่มีชิ้นดีอยู่แล้ว สำหรับตัวทางเดินแคบ ๆ ซึ่ง
สร้างผ่านหน้าตึกของตัวตึกชนล่างนั้นแล้ว ก็ค่อนข้างจะจารุด
และเออะแอะเพราะบรรดาบ้านที่อยู่ข้างเคียงมักจะรูด และ

ลาคน้ำใสอยู่เป็นนิจ โดยเหตุนี้ทางเดินดังกล่าวจึงมีผู้จะมีผู้คนเดิน
 ผ่านมาบ่อยนัก นอกจากจะเป็นทางเดินของบรรดาแมวและสุนัขซึ่ง
 มักจะรอดเข้าออกผ่านมาทางประตูด้านนั้นอยู่เสมอ และประกอบกับ
 การที่ไม่มีผู้จะมีผู้คนผ่านมาบ่อยนักนั่นเอง บ๊วย "ให้เข้า" จึงมีได้
 อยู่ในความสนใจของผู้ที่นำมาติดตั้ง คงปล่อยให้ข้าวสุกที่ทอดไหมจน
 เกือบจะไม่เป็นทสนใจของผู้ที่เคยสัญจรไปมาอยู่แล้ว

สำหรับทางลัดในบริเวณคือห้องแถวหนึ่ง โฉงเถื่อนเคยเดิน
 ผ่านไปมาวันละสองเที่ยวระหว่างที่พรรคพวกของเขา กับห้องเช่า
 แห่งหนึ่ง ซึ่งเขาก็ชอบใจและเป็นที่ทำงานเยี่ยม เพราะมันห่าง
 จากบ้านพักของเขา เพียงชวาระยะเวลาเดินประมาณสิบนาทีเท่านั้น
 ตามปกติเขาไม่เคยสังเกตเห็นกระดานบ๊วยให้เขาเลย แต่บังเอิญเข้า
 วันหนึ่งเขาผ่านมาตามทางเดินดังกล่าว และบังเอิญได้พบแผ่นกระดาน
 บ๊วยให้เขาคิดอยู่เขารู้สึกขบขันและหัวเราะ และจากมุมคอนหนึ่งของ
 แผ่นบ๊วยเขาจึงทราบว่า ถ้าหากสนใจจะเช่า ขอให้ไปติดต่อขอถูกญแจ
 ได้จากผู้ดูแล ณ ห้องพักเลขที่ ๖

ความจริงระหว่างนั้น โฉงเถื่อนได้เช่าห้องนอนและห้องทำงาน
 ของเขาอยู่ต่างหากคนละแห่ง ซึ่งถ้าหากจะจำไปได้ ผู้ที่มธารพ
 เป็นนักประพันธ์น้อยคนนักที่จะทำได้อย่างเขา เพราะนอกจากเขาจะ
 ต้องเสียค่าเช่าที่พักของทำงานของเขาเองคนละต่างหากแล้ว เขายัง
 ต้องเสียค่าเช่าที่พักพิเศษต่างหากอีกห้องหนึ่งสำหรับเอาไว้เก็บเครื่อง
 เวนของชุดเขาอีกด้วย นอกจากนี้ สำหรับหนังสือที่เขาต้องการ

อ่านในเวลานอนก็เก็บไว้ที่ ๆ ทำงาน ซึ่งมีระยะทางห่างจากห้องพัก
 ของเขาตงครึ่งไมล์เศษ ทั้งบางครั้งปรากฏว่าจดหมายหรือเอกสาร
 บางอย่างที่เขาเกิดความต้องการจะไว้ก็อยู่ในกระเป๋าเสื้อตัวอื่น ๆ ซึ่ง
 บางทีเขวนอนอยู่ที่ห้องพัก เขาต้องวิ่งว่านวิ่งไปมาเสมอ ทำให้เขา
 ปรารถนาที่จะหาบ้านพักใหม่สักแห่ง เพื่อจะได้โยกย้ายข้าวของ
 ต่าง ๆ มารวมไว้แห่งเดียวกัน โดยเหตุนี้พอเขาเห็นป้ายประกาศให้
 เขา เขาก็จัดการเดินสำรวจดูที่ดินแถว ๆ ริมแควกกวาดสายตาแล
 ะจนไปยังชนบทสองและสามทีตาม ทิศจากนั้น เมื่อเขาได้เห็นของดู
 ที่แผ่นป้ายให้เขาอีกครึ่งหนึ่งแล้ว เขาก็เดินวิ่งเร็วไปอยู่ชั่วครู่ จาก
 นั้นเขาก็เดินกลับมาหาบ้านพักแห่งนั้นตรง ไปยังห้องพักหมายเลข ๖
 ทันท

เขายกมือขึ้นไหว้ประคอง ขนคยข้อถึงสองหรือสามนาที
 แดง ๆ ที่ประตูห้องพักแห่งนี้ก็คอยหนุนมือ โดยออกมาต้อนรับเขาไม่
 เขาเอื้อมมือเกาะประตูอีกครึ่ง ก็พอดมีชายคนหนึ่ง จมูกยาว ๆ สวม
 เสื้อเชิร์ตชนใน โผล่ออกมา

“ผมกำลังสวดมนต์ก่อนจะลงมือทานอาหารอยู่” เขากล่าว
 ห้วน ๆ กับไอเลว่อน

ไอเลว่อนจึงเอ่ยปากถามว่า เขาจะรอกุญแจบ้านหลังเก่า ๆ
 ไปใช้ดูสภาพภายในสักหน่อยจะได้ไหม ชายจอมกยาวคนนั้นกลับหลน
 หายเข้าไปข้างในประตูห้องอีกพักหนึ่ง

ไอเลว่อน ขนคยข้อไปอีกประมาณ ๕ นาที ชายคนนั้นจึง

ไม่กล้าบอกมา ในปากกำลังเคี้ยวอาหารตุ๋น ๆ ตามที่เขากล่าวอยู่
เมื่อสักครู่นี้ พร้อมทงแจงให้โอเลเรียนทราบว่าคุณแจงบ้านหลังนั้น
หายไปเสียแล้ว

“แต่ดูเหมือนคุณไม่จำเป็นต้องใช้กุญแจก็ได้” ชายคนนั้นอธิบาย
“ประตูทางเข้าไม่ได้ล็อค ถ้าคุณเบ็ดเข้าไปแล้วก็สามรถเบ็ดดูได้ทุกห้อง
ผมเป็นคนดูแลบ้านหลังนั้น ถ้าหากคุณคิดว่าจะเช่าละก็...”

โอเลเรียนเดินย้อนกลับไปที่ทางครัว ก้าวลงบันไดตรงไป
ทางประตูทางเข้าข้างตึกหลังบ้านนั้น ยืนไปตามทางเดินแคบ ๆ
แล้วเลี้ยวเข้าไปทางประตูบานแรก ๆ ไล่เบ็ดเข้าดูทางด้านขวามือ มี
ประตูอีกประตูหนึ่งซึ่งเป็นทางเดินลงไปยังห้องใต้ดิน ตรงเบื้องหน้า
เขาเป็นบวรโตซึ่งมีลูกทรงเหล็กเงาแวววาวและกระจ่างวาว เขา
เดินขึ้นไปโดยพยายามไม่แตะต้องราวบันไดและกำแพงเลย เขาชน
ไปหยกชนอยู่บนบานบังโถงประตูคืบคอดยู่หนึ่งบาน เขายกมือ
ขวาชนผลก ซึ่งมันก็เบ็ดออกได้โดยง่าย เขาก้าวเข้าไปยืนอยู่ในห้อง
ชั้นที่สองซึ่งว่างเปล่า

โอเลเรียนใช้เวลาเดินตรวจดูในบริเวณตึกหลังนั้น ประมาณ
สิบห้านาทีแล้วก็เดินออกมา โดยมีโคลชนไปชนบนชอก เขากลับลงมา
ข้างล่าง แล้วก็เดินผ่านครัวมุ่งหน้าไปยังบ้านพักของชายคนนั้นที่
คุณแจงหายไป

“คุณเพาะจะบอกผมได้ไหมว่าค่าเช่าเดือนละเท่าไร?” เขาดาม
“ชายคนนั้นแจ้งราคาให้ทราบ ซึ่งถ้าจะพิจารณาคุณแล้วก็

รู้สึกว่ามันสมควรกับสภาพของบ้าน ซึ่งปล่อยให้ว่างโดยมิได้รับการซ่อมแซมอยู่แล้ว

“ถ้าผมจะเช่าเพียงคนเดียวจะได้ไหมครับ?”

ชายหนุ่มยกยวคนนั้นเขมกไม่รู้ แต่คิดว่าคงจะได้...

“ผมจะไปติดต่อกับใครล่ะครับ?”

ชายคนนั้นบอกชื่อสำนักงานนายความที่โรงแรมลินคอล์นให้

เขาทราบ

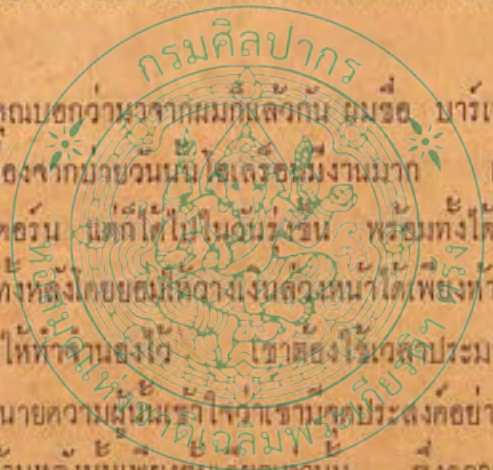
“คุณบอกฉันว่าจากหมอกหลอกัน มุมซอ นาร์เวสต์” เขาแนะนำเนื่องจากมันขวนเข็ญโอเลธรื่องงานมาก เขาก็มิได้ไปที่

โรงแรมลินคอล์น แต่ได้ไปในย่านวังซัน พร้อมทั้งใครบช้เสนอให้เขาเช่าบ้านหลังโดยยืมเงินบางส่วนมาได้เพียงทำสลิปก่อน ส่วนที่เหลือให้ทำเรื่องข่างไว้ เขาต้องใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง

อธิบายให้ทนายความผู้แนะนำเขาเขาพูดประหลาดอย่างไร จึงต้องการจะเช่าบ้านหลังนั้นเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งความประหลาดของอัตรานายความก็ไม่มีอำนาจจะตกลงกับเขาได้ แต่แก้ได้เบ็ดเสร็จให้

โอเลธรื่องทราบ ว่า ตามประกาศ ให้เขาเตรียมเงินต้นความจริงก็พอจะตกลงกันได้ แต่ถ้าหากเขาจะเช่าทางหลังละก็ เขาก็พอจะตกลงด้วยได้โดยไม่ต้องมีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้าถึงกำหนดเวลาสิ้นสุด แห่งการเช่า

บัญชี โอเลธรื่องก็ยังไม่กล้าเสี่ยงว่าจะทำอย่างไรดี ผลที่สุดเขาก็แจ้งให้ทนายความทราบว่า เขาขอสมัครหนังสือทศยจึงจะแจ้งผลแห่งการตัดสินใจของเขาให้ทราบ พอวันรุ่งขึ้นเขาก็ขยับไปดูบ้านหลัง

นนอก คว้าจนเขาเดินตรวจดูตงแตชนลางจนถงชนบน แลวเขากลับ
ไปอาบนาที่บานพัก

เขาวางแผนใหญ่โตที่จะจัดการบูรณะบ้านหลังนั้นซึ่งเขาคิด
ว่าอยากจะได้ไว้เป็นของตัวเอง เขาจะจัดการซ่อมแซมทาสีสรรให้
สะอาด และถ้าหากเขานำเครื่องตกแต่งบ้านของคุณย่าเขาประดับ มัน
คงจะทำให้บานนั้นมาอยู่ชนอกอกไซ้ เขาตรงไปตีโรงเก็บของเพื่อ
สำรวจดูว่าเขามองของอะไรอยู่บ้าง ความเลวเขาก็ตรงไปยิงข้างตัก
แต่งบ้าน ในระหว่างนั้นงานของเขาก็มีอยู่เต็มมือ เขาคิดว่าถ้าเขา
ได้รู้เรื่องบ้านเขาหลังนี้เสียก่อนที่พวกคนตงของพวกเขาคงจะคิด แต่
ทางทศพรที่สุดที่เขาคิดว่าเขาจะหาผลดี อยากรู้อะไรเรื่องงานของเขา
ไว้ก่อนจนกว่าจะจัดการเรื่องนั้นเสียเรียบร้อยแล้ว

หลังจากนั้นต่อมาอีกประมาณสัปดาห์ งานซ่อมแซมตัว
บ้านชนบนก็เสร็จเรียบร้อย เขาจัดการทาสีทาสีของของเขาเอง เขา
นำเครื่องตกแต่งต่าง ๆ ของคุณย่าเขา เช่นตู้เก็บของ โต๊ะ หิ้งหนังสือ
เก้าอี้ เข็มเทียนตลอดจนอ่างน้ำ สิงเหล็กที่เขาเอาประดับห้อง
ชนบนซึ่งเขาทากำแพงด้วยสีขาว เขาทำงานง่วนอยู่คนเดียวด้วยความ
ความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง

“เฮ้! เฮ้!” เขาพบพาพรหมกับมูมอไปมาด้วยความพึง
พอใจ เขาอยากรู้นักว่าถ้าเฮลซันเบนกาฟโคมมาเห็นเขาจะรู้สึกอย่างไร
บ้าง

เขาเที่ยวหาซื้อสลักและกฤษณาเขามาติดบานประตู ถ้าหรับ

ห้องทำงานของเขาอันเขาคิดไว้ส่วนหนึ่งของบ้าน คราวนั้นหากเขาต้องการหนังสือเล่มหนึ่งสำหรับเอามาอ่านบนเตียง เขาก็เพียงก้าวไปหยิบมาจากห้องหนังสืออยู่ติด ๆ กัน เขานึกกระหยิ่มใจว่าเป็นโชคของเขาแท้ ๆ ที่บังเอิญได้บ้านหลังนี้ เขาคิดการติดที่แฉวนหมวกไว้ในห้องโถงเล็ก ๆ สำหรับแฉวนเสื้อและหมวก ตอนกลางคืนเขาจะเดินลงไปยืนดูบริเวณบ้านอยู่ที่หัวตวัดเบื้องล่าง บางครั้งเขาก็จะถือเชิงเทียนเที่ยวส่องดูตามห้องต่าง ๆ เพื่อพิจารณาว่าเครื่องตกแต่งที่เขาจัดวางไว้เป็นการเหมาะสมกับสภาพของห้องหรือไม่ หลังจากนั้นเขาเตรียมการทำงานที่ทุ่งคางของเขาต่อไป

คราวใดที่เขาขงคางดำเนินงานเขาพล่ยอกับการเป็นนักเรียนของเขาอยู่ ปอลไฮเลอร์นึกถึงว่าโลกยังเป็นสิ่งอันน่าพิสมัยของเขา ยิ่งไปเสียกว่าที่โลกจะถือว่าเขาเป็นสิ่งน่าพิสมัยสำหรับโลกเสียอีก เขาได้คร่ำเคร่งอยู่กับงานเรียนหนังสือของเขามาจนบัดนี้ เขามีอายุคง ๕๐ ปีแล้ว ทุกสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดต่อการดำเนินงานของเขา เขาก็ได้พยายามตัดแปลงแก้ไขของเขาเองตลอดมา เขาได้เลือกวิถีทางดำเนินชีวิตของเขาเอง ในระหว่างเวลาที่จิตใจของเขากำลังวอกแวกเมื่อเห็นความสิ่งๆ ทำให้เขาสับสนใจได้โดยวิถีใด เขาก็ตัดสินใจทำตาม

ความพอใจของเขา โอเลเรียนคิดว่าชีวิตอันปราศจากความเป็นผู้มี
 คุณธรรมสูง ปราศจากความเมตตากรุณาและการวางหัวใจเป็นกลาง
 แล้ว นินทาใช้ชีวิตที่เขาพึงปรารถนาไม่

ในระหว่างที่เขาย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังเก่าคร่ำครว้า ซึ่งม
 เครื่องหมายบริษัทประกันภัยประทับอยู่ที่กำแพงตึกนั้น เกือบจะทำให้
 การเขียนเรื่องโรมลลตตอนทศบาทของเขาต้องสะดุดหยุดกักลงเสียแล้ว

ขณะที่บรรพบุรุษสูงปรุงหนักสมัยผู้รักดื่ม โดยย้ายเขาสู่ทพา
 นักแห่งใหม่นั้น เขาต้องจัดการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงกิจการปฏิบัติ

งานของเขาใหม่เกือบทั้งหมด ในสมัยน้อยสิบปีที่ผ่านมาแล้วนั้น ไม่
 ว่าจะย้ายเข้อยู่ในหอพัก ห้องเข้าน ห้องครัว หรือห้องเขาทาง
 ทมเครื่องตกแต่งห้องหรือไม้คร่ำครว้า เขามักจะกระเบียดบ้านของ

ด้วยตัวของเขาเองเสียจนเคยจน ทำให้เขาได้ตระหนักว่า การเป็นผู้
 มีระเบียบ นอกจากจะเบียดการเพาะความบริสุทธิ์ให้แก่ตัวเองแล้ว
 ยังเป็นการประหยัดเวลาได้อีกด้วย การจับบ้านในครั้งนั้นเขาได้รับ

ความช่วยเหลือเหลือจากภรรยาของธิดาป่าเวตต์จุมุกยาว ซึ่งเป็นหญิงช้วน
 ชาวเวลล์เตียงแหลมแทบจะแสนแล้ว นางเคยอยู่ในกรุงลอนดอน

มาเป็นเวลานานแล้ว ตาเมียงเตียงที่นางพักจึ่งซัดเงินเป็นชาวลอน
 ดอนไปด้วย ทุก ๆ เวลาเขานางจะมาที่บ้านเพื่อจัดการปรุงอาหาร
 เข้าให้เขาเป็นประจำ นอกจากนั้นยังทำหน้าที่ทำความสะอาดบ้านของ
 ทุก ๆ เข้าวินเสาร์อีกด้วย สำหรับวันธรรมดา เขามักจะทำงานบ้าน
 เล็ก ๆ น้อย ๆ ของเขาเองเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถไปในตัว หลังจาก

คว้าเครื่องผูกกับการเขียนหนังสือมาแล้วทุกวทุกวนอีกด้วย

ในห้องครัวของเขานั่น เขาได้จัดการกินโจ๊กตอนหนึ่งแล้วนำ
 อ่างอาบมาเขาไปต้กคนโจ๊ก หันหน้าออกสู่ทางเดินซึ่งอยู่ด้านหนึ่งของ
 ครัวบ้าน ทางด้านสุดออกด้านหนึ่งมีประตูเปิดไปสู่ห้องเล็กซึ่งเขาจัดวาง
 โต๊ะเก้าอี้กินโจ๊ก และก็ภายในห้องเล็กนั้นเองที่เขาได้พบว่าทางด้านหลัง
 เป็นห้องเก็บของ เห็นของหนึ่งเป็น โพรงเงาจะลึกลงเข้าไปในกำแพงเป็นที่
 เก็บข้าวของกระจุกกระจุก ซึ่งตอนพบเห็นไม่สำหรับวางของใส่ผม
 ระบุเป็นตอกเหล็ก ซึ่งเขาคิดนึกไม่ถึงความจำเป็นของสิ่งนั้นโดยังไร เขา
 คิดว่าอาจเป็นเพราะช่างทำนั้นมาจากราชแห่งใดแห่งหนึ่งแล้วเอามาเก็บ
 ไว้ที่นั่นก็เป็นได้ สำหรับห้องที่เก็บหนังสือต่างและเก็บของจนเกือบ
 ไม่มีที่ว่าง เขาได้นำกระดาษที่มีใบเดียว ตัดออกมาเป็นแผ่นเล็กๆ และ
 หีบปิดทึบไม่จำเป็นต้องใช้เขาไปเก็บไว้ด้วย

ในตอนที ใจเขารอนยานเขาไปอยู่ในบ้านหลังใหม่นั้น เป็นต้น
 ฤดูใบไม้ผลิ เขาตั้งใจจะเขียนเรื่องใหม่ลงให้จบ เพื่อดูการส่งไป
 พิมพ์เป็นเล่มให้ทันก่อนจะถึงฤดูใบไม้ร่วง แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่
 ปรารถนาจะเร่งรัดการผลัดหนังสือเล่มนั้นจนเกินไปนัก แต่ก็คิดอยู่
 เหมือนกันว่า ถ้าหากเขาเขียนยึดเวลาการผลัดออกไปอีกมันก็ย่อมไม่
 เป็นผลดีสำหรับเขาอยู่บ้าง ในห้องทำงานที่บ้านเก่าซึ่งเขาคิดคนเขียน
 นวนิยายเรื่องนี้ เขารู้สึกดีเองว่าในงานพฤกษศาสตร์ทางวนวัฒนวิทยา และเขา
 ก็เชื่อมั่น ในตัวของตัวเองว่า เมื่อเขาจัดการบ้านใหม่ ให้เรียบร้อยหมดแล้วงาน
 ของเขาก็คงดำเนินวาทหน้าต่อไปอีกได้เหมือนอย่างเดิม เมื่อจัดการบ้าน

เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขากลับมาอยู่ในใจของเขาเองว่า บัดนี้ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องเร่งรัดตัวเองในการเขียนนิยายของเขาให้รวดเร็วกว่าคนอื่น แล้ววันหนึ่งในตอนเช้าของเดือนมีนาคม เขาก็ออกจากบ้านไป กลับเข้ามาพร้อมด้วยดอกไม้สดหลากสีหลากสีมากมาย ก้านหนึ่งเขาใส่ไว้ในแจกันบนห้องหนังสือของเขา ส่วนอีกก้านหนึ่งเขาใส่แจกันวางไว้บนโต๊ะตรงหน้าเขาเอง ครั้นแล้วเขาก็หยิบต้นฉบับเรื่องมหาเถร โรมิลล์ที่เขาเขียนค้างไว้ขึ้นมาเพื่อจะเขียนต่อ

แต่ก่อนที่เขาจะลงมือทำงาน เขาได้เดินตรงไปที่ตู้ ไม่เพียงหยิบสมุดเช็คกับบัญชีฝากเงินออกมาจากลิ้นชัก เขาก็ไปดูจำนวนเงินในบัญชีและเงินคงเหลือในธนาคารแล้วก็กำหนดจำนวนรวมไว้ด้วย ตัวเลขแสดงให้เห็นว่า ในคราวจ่ายบิลครั้งหน้าเขาได้ใช้เงินไปมากกว่าที่ควรได้คิดไว้ เงินที่เขาขังคั่งอยู่ในธนาคารปรักกวดเตงว่าเหลืออยู่ไม่ถึงห้าสิบบอนด์ ทั้งไม่มีของทรงไว้ ๆ ย้ำว่าหาใหม่จำนวนเพิ่มขึ้นได้ในทันทีทันใด

“ตายละ สมบัติพรมปูหน้าเตียงและม่านผ้าดอกเสี้ยวแล้ว วาฬมันก็แพงเสียดวย” เขาคิดในใจตัวเอง “แต่ความจริงมันก็เป็นเรื่องน่าเสียดายถ้าหากบ้านนี้ ๆ เรนนี ไม่น่าจะถูกเพราะความขี้เหนียวเงินเพียงสักประมาณสิบปอนด์เท่านั้น... เฮอะละ เงินเราต้องรีบเขียนเรื่องโรมิลล์ออกให้ทันภายในฤดูใบไม้ร่วงนี้แหละ ลงมือมันเดี๋ยวนี้ละ...”

คิดแล้วเขาก็หยิบกระดาษเขียนหนังสือมาวางไว้บน โต๊ะตรง

แต่ปรากฏว่าเขาทำงานไม่ได้ผล หรือเกือบจะกล่าวได้ว่า
เขาไม่ได้ทำงานเลยก็ว่าได้ ทั้งนี้เพราะว่าในบริเวณสี่แยกเบื้องล่าง
ขณะนั้นเต็มไปด้วยศพที่สำเนียงเสียงจ่อแจ่มแจ่มไม่ได้ศัพท์ แต่เขา
คิดว่าภายในไม่กี่ชั่วโมงคงชนกับเสียงเหล่านี้ไปเอง เสียงที่เริ่มแรก
ในตอนเช้าได้แก่พวกชายของเวร้อมด้วยรถลาก แหกปากร้องขาย
ของ หอดตลกกลางวันเด็กนักเรียนที่พากันยก โขงกลับจากโรงเรียน
มารวมกลุ่มกันอยู่ตรงสี่แยก บางทีเมื่อประศรวกนทางเดินเข้ามาใน
บริเวณบ้านของโฮเลธรัน หอดเล็ก ๆ กลมเขาเวียนในตอนบ่าย ทัน
พวกนักคนตราเรศทิวแมนเดียนานางคตของนอยตงเบองลางหนาดาง
ห้องของเขา โฮเลธรันหนีเข้ากตอหอบคหน้าตาง โยนเงินลงไปให้
หนงเพนน แล้วจางจะกลบเขามานางชูนหนงที่ตอหอบคตอไปได้....

แต่ใจเขายังไม่สงบอยู่ดี เขากลับเข้ามานางจอมของคูไป
รอบ ๆ ห้อง จิตใจเห็นภังจวลว่า เมลกลนหนานภายในห้องของ
เขามเควองประคบอะไรจางเวคองเห็นบาง ตรงคหน้าตางบานนนม
กระตางตันไม่วางอยู่บ้างหรือเปล่า แล้วกบนเพคานกลางห้องละ เคย
มีโคมระยาคตไวย่างใหม่ ตรงไหนมีโต๊ะเควองไวย่าง ไมโหว่ ไม
เข้ทำเสยเสย เขาคิดมากไปจนชกจะทำงานไม่ได้เสยแล้ว เขาเลย
ตั้งใจว่าจะตองออกไปเดินเล่นเสยกอน แต่คคไปชกทักู สักวานางจวม
มันอยบุนเกาตคกจว อย่างนอยนงหลมเสยสีกบพอให้สมบายใจกตน
เวคองกน

“ชนบงงเพนจะไมคเวอง” เขามพากบตวงเองพรอมกบ

ตาปากหวาเมื่อตกใจตื่นขึ้นมาในราว ๆ บ่ายสี่โมงครึ่ง “หูฟังต้องเริ่ม
ตื่นใหม่ให้แบบเนียนกว่าหน่อย”

เขารู้สึกขเกยทง ๆ ที่เขารู้สึกว่าเขินจนหน้าเขามันแดง และเขา
ก็พยายามที่จะลืมเลิกการนวดครึ่งนั้นเสีย

เขาคอนว่งขน เขานั่งลงทำงานโดยไม่ยอมแม้แต่จะตอบจด
หมายฉบับหนึ่งในจำนวนสามฉบับ ซึ่งสองฉบับเป็นจดหมายมาจาก
พ่อค้า ฉบับที่สามเป็นของนางสุทิดาภรรยา กึ่งส่งมาจากตำบลที่อยู่
เดิมของเขา จนนับเป็นวันที่แสนจะสดชื่น อากาศปลอดโปร่งสบาย
ท้องฟ้าอันปลอดโปร่งปราศจากเมฆหมอก ทำให้แสงอาทิตย์ส่อง
สว่างรอดเข้ามาทางช่องหน้าต่าง ผสมกับโต๊ะเขียนหนังสืออันเป็นมัน
ปรวบสองแสงสะท้อนไปทั่วห้อง บรรดาวิชาอันซ่อนเร้นในต่อนเขาได้
เริ่มขึ้นอีกแล้วเช่นที่เคยมา

โอเลเรียนไว้ตนต่อเขียนเรื่องความสงบแก่พระชายาตรงหน้า ครั้น
แล้วเขาก็ลุกขึ้น ยกแจกันบนคอกไม้ที่เหลืองไปตั้งไว้ตรงกึ่งกลางของ
ขอบหน้าต่าง ครั้นแล้วก็กลับมานั่งเขียนหนังสือต่อไป ได้ออกสองสาม
บรรทัดแล้วก็เขียนหมายเหตุอื่น ๆ ไว้ เขาพยายามปลอบใจตัวเอง
ในการบันทึกหมายเหตุครึ่งหนึ่งลงไว้ นั่นหมายความว่าเขาได้ปฏิบัติ
งานของเขาไปเรียบร้อยแล้วจริงๆ หลังจากนั้นเขาก็ลุกขึ้นยืนแล้ว
ออกเดินวนเวียนไปรอบ ๆ ห้อง ระหว่างนั้นบังเอิญเขาฉุดคิกระไร
ขึ้นมาได้อย่างหนึ่ง เขาคิดความานของเขาควรจะต้องหาใส่เขมรชอก
เพราะเท่าที่ทำได้แล้วรู้สึกว่ามันจะซัดเกินไป นอกจากนี้ เขาคิด

จะต้องหาช็อคโกแลตมาบักแถมเพิ่มชนิด แล้วตามช่องทางต่างๆ
ต้องมีเกาะอบุนวมตงไว้ทุกแห่งอีกด้วย

“โอ น่ากลัวจะไม่มีปัญญาหาช็อคโกแลตจะกระมัง” เขามัน
พิมพ์มาเมื่อลูกขึ้นเดินไปได้ประมาณเสกสองฟุต เขาลงมือวัดความ
กว้างของช่องทางต่าง

ขณะที่เขากำลังวัดของหน้าต่างนั่นเอง ความคิดอย่าง
หนึ่งก็ปรากฏขึ้นมาในดวงใจเขาคือ เขายึดคิดว่า ชนอินดูมิตด้วย
ความพอใจ

“ได้กวีละ ได้กวีมัน เขารองลม” อินทาท่างมันพอ
จะทำระบบยกประกอบสองข้างหน้าต่างได้ ช็อคโกแลตมันเข้า ลง
คู่ตรงนิ้ว ไซ้ มันมันก็มีรูปร่างเป็นท่อน้อยแต่ หรือใจ เฮ้อเฮ้อ มันมัน
เป็นการผจญภัยครั้งยิ่งใหญ่จริงๆ และ

ทักทายกันทางห้องนั่งเล่นของเขาบนหน้าต่างคู่ (บานที่
สามอยู่อกมุมหนึ่ง) และระหว่างประตูเปิดไปสู่ห้องนอนบนผนังห้อง
คานนอนหน้าต่างอีก บรรดาที่นั่งทุกแห่งถูกทาสครึ่งแล้วครึ่งเล่า
โอเลเรียนไรนดท์เขยอคล้ายดูรอยหัวตะปู้ซึ่งถูกสืงทาบไว้ เขาคัดแวง
ตัวมันคพบชนมาจากกระเป๋ากางเกง

เขาลงมือทำงานด้วยความระมัดระวังอยู่เป็นเวลาประมาณ ๕
นาที แล้วเขาก็ไปหยิบช้อนและตัวมาจากห้องครัว ไร้ส้วสอกลง
ไปใต้ที่นั่ง ค่อยๆ แะให้มันผยองชนทีละน้อยๆ ครั้นแล้วเขาก็ไร้
มันคพบมันลงไปที่ช้อนบนพยับแล้วกวัดไปตามความยาว จนตลอดทุก

दान ครั้นแล้วเขาก็ไปเที่ยวหาต้มและตะลุมพุกไม้มาอย่างละหนึ่งอัน
 “โอละ หนตองรักษาใจเป็นความลับหน้อย” เขากล่าวกับ
 ตัวเอง

เสียงตะลุมพุกที่ตกลงไปบนลัมภายในห้องของตัวบ้านเก่า ๆ
 หลงนังกองก้งวานสะท้อนไปทั่ว ความก้องก้งวานของเสียงตะลุม
 พุกที่ตกลงไปดังสะท้อน จนโธเลเรือนเองก็ทนไม่ไหว ประตูของ
 เขาปดว้าวเข็นซาไปหมด เขาพูดกับ ทิมไม้กว่าครั้นนั้นมา
 ร้อง แล้วใช้ตะลุมพุกคือไปเพื่อใหม่เสียงดัง พอชอบทั้งเหยอ
 ษณ เขาก็เอานวมชืดชืดลงไปแล้วตั้งขึ้นมา ลมฟ้าเวกโลกปอกเป็ก
 ไปบ้างเป็นบางตอน ครบกำหนดเมื่อคืนไฟเต้แถมเกิดชนตัวออก ผล
 ทุคฝาดนงกหลุด เมฆไฟเหนือวาเกิดนงนวมลักษณะเป็นพิบอย่างค
 มีความลึกลับประมาดสองสามวง ภายใต้มันมีอะไรตกจากฝุ่นละของ
 และไขแมลงมมเท่านั้น

“ไมมทพยสมบิตะเวเลยสักอน” โธเลเรือนกล่าวกับตัว
 เองด้วยความขบขัน เมื่อความหวังว่าภายในหีบห่อเป็นทั้งเหล่านิน
 คงจะมีทพยสมบิตะเวรุกษอนไว้บ้าง แต่ก็มีแต่ความว่างเปล่า
 “เวองโรมลลิต คงจะต้องพยายามให้เสร็จทันฤดูใบไม้ร่วงอยู่ตามเคย
 ไหน! ลองดูของอันบ้างซิ”

ครั้นแล้วเขาก็หนีไปที่ของหน้าต่างของทั้งสอง

เราจักการวงตแงะกนงอกสองทรวงของหน้าต่างนอชยจนกระ
 ทั่งถึงเจลาบาย สำหรับทงในบริเวณห้องนอน ก็เหมือนกบที่ทงแห่ง

แรก ไม่มีอะไรอยู่ภายในเลย แต่สำหรับที่นั่งในห้องนั่งเล่นของเขา
นั้น เขาตั้งวัตถุอย่างหนึ่งออกมาทางๆ ที่มีฝุ่นจับอยู่เกรอะกรัง เขาถือ
ติดมือเข้าไปไว้ในห้องครัว แล้วจัดการบดฝุ่นละอองออก

เขาวัดตั่งนมมัสถุขณะเป็นหญิงไปใหญ่ทำด้วยสักทลาคชนิด
มขนขาวเคียว เมื่อกัดงนมออกก็ปรากฏมีกระเบื้องสำหรับปูพื้นห้อง
ครัวเป็นรูปสามเหลี่ยม มีบีกสองคาน นอกนั้นก็มหนังสือสำหรับเช็ดมด
และห้องเขมซดออกสองสามห้อง ส่วนแผ่นผนังที่ปิดอยู่ตอนบนมีสนา
ตาลปนเหลืองเก่าคร่ำครว

“เฮ้ มันมาอยู่ในห้องอย่างนี้กันหนา?” โอเลเรียนกล่าว
พมพำขณะที่เขาประพวงวงมสังของให้ทานน “ข้างมันเถอะ มันจะ
เป็นอะไรก็ไม่สนใจกับมันนะ อย่างนี้ขอมพมทำในเวรมังงานทำไปได้
วันหนึ่งละนะ”

เขาจัดการนำหนังสือคังกล่าวให้อ่านเต็ม แล้วยกมันไว้
ตรงมุมห้องครัว เขาคว่าโตอ้าง แป้ง และมดเต็มเก่า หนักลบเข้า
ไปในห้องนั่งเล่น จักการเข็ดล้างแล้วเขาก็กระตาดขปลูกลงไปกนที่นั่งตอท
เขาพบของคังกล่าวไว้้อย่างเรียบร้อย เสร็จแล้วเขาก็เอาของเท้า
หนึ่งสี่ และกระตาดขของเขาอีกใส่ลงไปไว้แทน แล้วก็บดผ้าไว้้อย่าง
เต็ม รู้สึกซ้ำในกาวกระทำของตัวเอง แต่กรู้สึกกระหายที่จะใคร่ได้
รู้ว่า ในโอกาสหน้าจะเกิดอะไรขึ้นอีก ในขณะที่เขาจะลงมือทำงาน
ของเขาต่อไป

ไอเลวีธนู สักกุมใจคนทยเมือเพื่อนของเขา นางสาวเป็น
 กภาพ ข้าเสองคบริเวณบ้าน ซงเขาเป็นผุ้จัดการตักแดงและคุดแลงของเขา
 เองโดยมีตองหงพาโคว ซงความจริงกเป็นเขนนน เขมตองคุดภายใน
 บวิเวณบ้านของเขาอย่างรู สักทง นางสาวเป็นคภาพเป็นนัคทงตอ
 ทิมพ้อชายในราว ๓๕ ปี รูปร่างใหญ่โต ถึงจะเป็นสาวใหญ่แต่เวือ
 ว่างของเขอกสววยประคุดทลตวนแรกเขม

จนนนไอเลวีธนู โดยนตองหงพาโคว ปรองของ โควคนทงสว
 ทยทบนโตหนานบ้านของเขา ครนแลงซวก โดยนตองเคาะประตุ จัน
 นนเป็นจันทเขาซว เขามาตยในบวทหลัง โทมน โควทงนตองคุด
 เมือเขามาในทองแลว แมตองจันทงสวทงทงทงนตองคุดสวสำหรับ
 สตรบักใหญ่วางลงบนเกอคุดทง

“ไม่ต้องกังวลถึงตงนนระะ เขอกสวขดะทักาลังจะคุด
 ทมวคออกจากคัวะระ “คิตันไม่ทรวบว่าคุดจะมาถึงบ้านทรีซยัง เลย
 แวะซอชแชนจิตคมีสมาไว้กนกลางวันคุดย คุดเมือกาแพใหม่ละ ไม่
 เป็นไรคุดกัะ คิตันจะเข้าไปทาकिनเฮงในคัว”

“ก็คิตี เดียวคุดนจะเก็บกวาดโตะนั โหเวียบว้อยเตรียมไว้คุดน
 นะ บอกรจริง ๆ ว่าคุดนัใจมากทเขมมาซคัจงหะคุดนในตองน” ไอ
 เลวีธนคสวอย่างคัใจ

เขาจัดการเก็บตงนตบับวางแสบไว้ทงหนึง ซะเดะนนั้นนางสว

เป็นภาพเข้าไปในห้องครัวแล้ว เขาได้ยินเสียงเปิดตู้ยกน้ำใส่กา โอ-
เลเรียนเดินเข้าไปช่วยหล่อนจัดการช่วยกันต้มหม้อกาแฟ หลังจากนั้น
ประมาณสักสิบนาที เขาก็เดินตามเธอออกมายังห้องนั่งเล่นพร้อม
ด้วยหม้อกาแฟและแขนวีร ซึ่งได้มาในภาคอย่างเรียบร้อยแล้ว คน
ทั้งสองนั่งลงบนเก้าอี้ วางถาดกาแฟไว้นบนโต๊ะเล็ก ๆ ตรงหน้า

“ว่าไง บ้านใหม่ของคุณเธอเห็นเป็นไงบ้าง?” โอเลเรียน

ถามขณะที่หญิงสาวรินกาแฟได้ถ้วย

“นั่นสิ ไกร ๆ เขาคิดว่าคุณกำลังจะแต่งงานเสียด้วยซ้ำไป”

โอเลเรียนหัวเราะ

“ยังไม่แต่งงาน แต่คิดว่าถ้าจะปรนเปรูตัวเองให้ครบ หรือ
เธอว่าไง?”

“คิดนึกด้วยงั้นแหละค่ะ แต่ยังไม่ถึงขั้นนั้นค่ะ แต่

ความจริงคิดนชอบหล่อน ถ้าหากเราจะไม่พูดถึงเพดานสีฟ้าและการ
ที่ไม้มกอกนา ว่าแต่เรื่องไม่ติดเกาะ ings โหมแล้วคะ?”

โอเลเรียนยกมือชนเท้าลูกกาง

“แหม เรื่องนรกจะสายเธอเสียแล้วว๊ ชนไม่ก่อกมสมของท
จะเขียนมันเสีย แต่คิดว่าตอนกลางคืนคงจะพอมิโอกาสใช้สมองได้
บ้างกระมัง เธอเคยว่ายังงไรไหมล่ะ”

“เขียนไม่ไปหรือยังงคะ?”

“จะว่าเขียนไม่ไปก็ได้”

“โหม ตงเธอมาอ่านตุ๊กตงพมงโตใหม่คะ?”

บางโอกาส ไอลีเรียนเคยอ่านคัมภีร์ของเขาให้นางสาว
 เป็นภาพฟังเหมือนกัน เพราะบางครั้งเธอก็มีขอแนะนำและทักท้วงเขา
 บางคราวเธอก็ชมเชยว่า ตำราของเขากลมกล่อมดีแล้ว แต่สำหรับงาน
 ของเธอนั้น เธอไม่ยอมเผยให้ไอลีเรียนฟังเลย เธอล้ำว่างานของ
 ไอลีเรียนเป็นงาน "ที่แท้จริง" เธอไม่สามารถจะนำงานของเธอมา
 เทียบเคียงกับเขาได้ เพราะบางทีผิดแม้กระทั่งไวยากรณ์เสียด้วย
 ซ้ำไป

"ฉันคิดว่านี่มีอะไรจะอ่านให้เธอฟังเสียด้วยซิ" ไอลีเรียน
 ตอบพร้อมกันถามอีกทางเดียว เธอ ความจริงมันเกือบจะเรียก
 ได้ว่า ยังไม่ได้เขียนเลยเสียด้วยซ้ำไป ยังไม่ได้ลงมือเขียนจริง ๆ
 จัง ๆ เลย ยิ่งคิดยิ่งมากมายนัก แต่ไม่ใช่หมายความว่าฉันไม่มี
 ทางเขียนนะ ฉันมีคัมภีร์มากมาย น่าคิดเล่นเสียด้วย แต่ที่ว่า
 ขณะนั้นฉันกำลังคิดที่จะปรับปรุงและแก้ไขเรื่อง "เรื่องทั้งหมด"

นางสาวเป็นภาพทวนคำด้วยตัวเนียงแทบเหง "เดินเรื่อง
 ใหม่ อู๋ บ๊วยจย!"

"ใช่ จะทำให้ตัวโรมกลายเป็นสตรีอีกแบบหนึ่ง ฉันเริ่มรู้สึก
 ว่าฉันยังไม่ได้จำแนกอุปนิสัยจิตใจอันถ่องแท้ของเธอเลย เท่าที่เธอ
 เป็นตัวจริง ฉันรู้สึกว่ายังมีอะไรที่ไม่ถูกใจอยู่อีก"

"แต่ว่า... แต่ว่า...." นางสาวเป็นภาพคำ "ก็คุณมัตวเธอ
 อยู่จริง ๆ แล้วนี่กะมีอีต"

ไอลีเรียนยิ้มจืด ๆ ความจริงเขาอยู่แล้ว เธอคงไม่ทัน

ด้วย เขาไม่รู้ สักแปลกใจแต่ประการใด ที่เธอปรารถนาจะให้บรรยาย
ความเป็นไปของโรมิลลีในฐานะที่ยังมีชีวิตอยู่ มีบทบาทสำหรับเธอ
เข้าไปเกี่ยวข้องกับอยู่มากมายในนิยายเรื่องนี้ ขรรพดาเธอก็รู้สึกคล้าย
กับว่า โรมิลลีมีชีวิตอยู่จริง ๆ เสียด้วย

“คุณจะทำยังงั้นจริง ๆ หรือคะ บ๊อด” นางสาวเป็นก้าฟ
ถามพร้อมกับข้างมองดูเขาคาเป้ง

“จริงดิเธอ”

“คุณจะถูกเลิกหมดทั้ง ๕ บทเรื่องหรือคะ”

“ผมให้ได้อะอย่างนั้น”

“ถ้ามีคนเลว ๆ มากรบกวนมาจนหนักหรือคะ?”

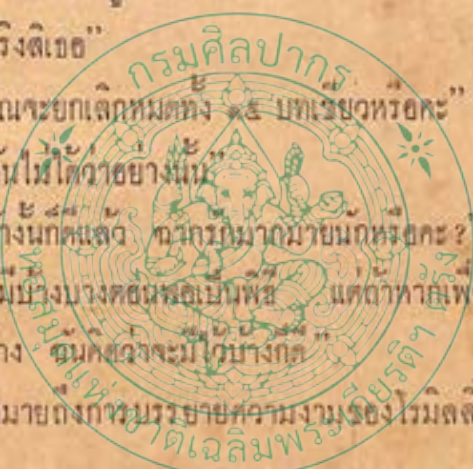
“ผมบ้างบางตอนหรือเป็นพรุ่งนี้ แต่ถ้าหากพอประโยชน์ของ

อะไรบางอย่าง ผมก็อาจจะไม่ไปบ้างก็

“หมายถึงการบรรยายความงามของโรมิลลีบนชายฝั่งหรือ
คะ?”

“ฉันคิดว่าไม่ควรให้เขาไป” เขากล่าวตอบตะกุกตะกัก
แต่นางสาวเม้นก้าฟก็ตั้งใจแล้วว่า จะต้องให้การแนะนำเขา
เป็นการใหญ่ โดยเหตุนี้เธอก็จึงกล่าวต่อไปว่า

“จริง คุณเป็นคนที่มีความพยายามอย่างแท้จริง!” เธอ
โผล่ขอกมา “บางครั้งฉันให้คุณเส้าหนักตัวไว้ว่า คุณยังเป็นมนุษย์
และยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ คุณรู้ไหมว่าคุณคนเป็นผู้หนึ่งที่ปรารถนาจะ
ให้คุณลดมาตรฐานแห่งการเป็นจันตภวของคุณลงเสียบ้าง แต่ก็ไม่ใช้

ว่าจะให้คุณลดตัวต่ำลงจนเกินไปนักคะ เธอเพียงเพื่อให้ผู้อ่าน
 เขาเข้าใจกันได้ง่าย ๆ ก็พอ คุณบ๊อด บางครั้งคุณทำตัวราวกับพระ
 เจ้า ถ้าหากคุณจะทำลายเรื่องที่คุณเขียนไว้แล้วตั้ง ๑๕ บทลงเสียทั้ง
 หหมด มันก็เปรียบเหมือนกันกับว่า คุณได้ประกอบอาชญากรรมอย่าง
 ร้ายแรงเข้าแล้ว จึงพิจารณาตัวใหม่นั้นสมเหตุสมผลหน่อยสิคะ คุณได้
 ทำงานประเภทนั้นมาแล้วตั้งเกือบ ๒๐ ปี คุณเกือบจะได้กำความมั่งชย
 ในอาชีพของคุณแล้ว
 (ฮือ ไม่ต้องบอกคิดน่ะคะว่า ฐานะการเงินของคุณกำลังง่อน
 แง่น) แล้วคุณก็จะพยายามทวงสายส่งงานของคุณ ซึ่งคุณอุตสาห
 พากเพียรทำมาโดยนิตยมาทั้งปีแล้ว งานนั้นมันจะนำชื่อเสียงอัน
 รุ่งโรจน์มาสู่คุณ แล้วเหตุใดคุณจึงจะมัวละทิ้งมันไป มีผู้ปรารถนาจะ
 อ่านออกเล่มนี้ประจวบเหมาะล่ะคะ คุณพยายามล่ะคะ ทนเอาหน่อย
 เรือคิดน่ะคะ

เมธเบนกาฟพูดจบลง ไอเสวียนก็สายศีรษะชา ๆ เรื่องที่
 เธอกล่าวจบเป็นเรื่องเดิมที่คนทั้งสองมีส่วนเกี่ยวข้องกันอยู่ นักหนังสือ
 สัมพันธ์สองคนเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันมาเป็นเวลานาน นางสาวเป็น
 กภาพเป็นคู่ มีส่วนที่จะปลุกปล้ำให้ไอเสวียนเสด็จทางทาง นำตัวเองไป
 สู่ความมั่งชยเพียง แต่มอญบางสิ่งก็เธอไม่สามารถจะทำได้ในผลงาน
 ของเขา นั่นคือไอเสวียนมีพหุศกไปอย่างหนึ่ง ส่วนนางสาวเป็นกภาพ
 ก็มีความเห็นไปอย่างหนึ่ง ไอเสวียนรู้เรื่องถึงชนิดนี้ แต่นางสาวเป็น
 กภาพไม่มีโอกาสจะได้ล่วงรู้เลย

“จริง-จริง-ถูกของเธอ” เขาล้อหยตตามอย่างเห็นชอบหน้า
 “ถ้าว่าถึงการปฏิบัติก็ถูกของเธอ ถูกอย่างฉันไม่มีทางเถียง ถ้าหาก
 ฉันมอบเรื่องโรมัลลีให้เธอเขียน เธอก็อาจนำความดำเร้ามาได้ อย่าง
 มากมายมโหฬาร แต่มันทำไปไม่ได้ สำหรับส่วนตัวฉัน ฉันสงสัย
 อยู่ว่าจะทำประโยชน์ให้ฉันได้บ้างหรือไม่เพียงไรก็ยังไม่รู้ ฉันพูด
 อย่างนั้นเธอเข้าใจไหม”

“ก็มันหมายความว่าอย่างไรล่ะคะ?” เธอขยันทาม

“มันจะหมายความว่าอย่างไรล่ะ?” เขากล่าวแสดงกม

“ก็เมื่อเธอมนต์อธิษฐานว่า ขอให้ข้าได้ทำงานนั้นเป็นการไว้ค่า เธอ
 ก็คงไม่ทำมันเป็นแน่เช่นไรไหม”

นางสาวเป็นกำพืดหงษ์หน้าของพี่เขย เป็นการระงับ
 อารมณ์ที่กำลังหลั่งออกมา เพราะเธอไม่สามารรถอธิบายให้ โสเธอรัน
 เข้าใจความประสงค์ของเธอได้

“ทำไมคุณจึงกลายเป็นคนเหลวไหลลงอย่างนั้นไปล่ะ” ผลที่
 สุดเธอก็ไหลงออกไปอย่างเหลือที่จะอดทน “ก็เมื่อคราวที่แฉวงมาน
 คิดฉันยังเห็นคุณทะเลซเขียนเรื่องโรมัลลีอยู่อาทิตย์ละอย่างนอยตงฉบับบท
 ถ้าคุณไม่ย้ายบ้าน บ้านของคุณคงเขียนได้สียงนอยอีกสามบทแล้ว
 คิดฉันไม่ทราบว่ เพราะเหตุใดคุณจึงต้องย้ายบ้าน ในขณะที่คุณกำลัง
 มีงานสำคัญที่จะต้องทำอย่างนั้นคะ”

โสเธอรันพยายามที่จะระงับความวุ่นวายของนางสาวเป็น
 กำพืด แต่เธอก็หาขอมฟังเสียงไม่ บางทีอาจเป็นเพราะจิตใจของเธอ

คงยังสงสัยเหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนอญูกเป็นไต่ สำหรับไฮเลธรอนนิน
 เขาตองทอนทุกทรวมาเกี่ยวกับเรื่องทอญูอาศัยมามากมาแล้ว เขา
 ตองวะเทเวื่อนอาศัยอยู่ตามห้องใต้หลังคา ห้องซุด ตลอดจนหอพัก
 มาเป็นเวลาตงยสิบปีแล้ว บคนเขาเสนจะเบือททรวมาอยู่อย่างฮุด
 ฮุดไปไม่ไหว การประหยัดเงินเกี่ยวกับเรื่องทอญูอาศัยมิได้ไหผลกว่า
 หน้าประการใดแก่เขาเลย เขาเกือบจะเป็นคนสนเนือประคาศัว ไหนๆ
 มันจะหมดเปลืองก็ขอไหเขาได้ใช้ฮุดของเขาดังเป็นสุขเกิด

“แต่อย่างไรก็ตาม ไยเลธรอนนินทรวมกำลังใจอธิบายไห

นางสาวเป็นภาพังอย่างตริงเป็ตรวมา “ฉันรู้ สกาวจนฮุดทอนได้รบ
 ความสตรบายขิงกว่าทอนตองทอนทรวมาเนือฮุดยามเกามากมาขิงนัก
 ทอนขายมากเหตุนี้เหตุ”

“แล้วคุณก็เคยไม่สนใจจะทงงานหรือคะ ?” นางสาว

เป็นภาพังรกดคือไป

“ทำไมฉันจะไม่ทงงาน ฉันเคย” “ขณะนั้นฉันเป็นตอง

ทงความสตรใส่ตัวก่อน ฉันไม่เคยบอกใครเลยว่ฉันไม่ชอบทงงาน
 ทงตงนก็ได้ตงมอทานมันไปแล้วด้วย แต่ฉันชอบฮุดตามตริงวางงานฮอน
 ฉันไม่ชอบมัน ฮุดอย่างทงขณะนั้นฉันก็ขิงนการะทางฮอนอยู่ ฉันจึง
 จำตองหยุดมันไว้ก่อน เพราะฉันได้ทอนทรวมาเนือฮุดฮุด ฮุด
 นเป็น โอภาสทงทงพอจะได้พักฮอนบ้าง ฉันอายุ ๔๔ ปีแล้วนะฮอด
 ฉันแก่แล้ว ไม่กระตมกกระแดงเหมือนคนหนุ่ม ทุกสิ่งทงฉันทำไปก็ทง
 ไปอย่างแแกนๆ มิได้ทงวังผลตอแทนสิ่งใดจนเกินไปนัก ทงนี้คิด

ว่าผลงานของฉันจะมีผู้ใดต้องการสักคน แม้ตัวฉันเองก็มักจะเบื่อ
บ้างแล้ว หากจะมีใครมาถามฉันว่า ฉันยอมทนโง่ทึมนั้นต่อไปทำไม
ฉันก็จะยอมรับว่าฉันโง่ทึมนั้นทำมาจากกระทิงบด

ดวงหน้าสี่ขมูกอ่อน ๆ ของนางสาวเป็นภาพ บदनเปลือย
เป็นสีแดงเพราะความไม่โท

“ความจริงคุณก็รู้ ตายแล้วจ้า งานของคุณเป็นงานชนิดใด
และคุณก็ไม่ทรมานเรื่อยมาจนกระทั่งบด คุณทำมาดั่งหลายปีติดแล้ว
นะคะ บ๊อด” หญิงสาวกล่าวตื้อไปดวยสำเนียงฉุนแสบแสบ

“ฉันก็ทำมันมาเรื่อย ๆ อย่างนี้ในความรู้สึกเหมือนกัน” เขา
ตอบเรียบ ๆ “ทำมันมาเท่า ๆ กับความรู้สึกเหมือนกัน แต่ตอนนั้นฉันยัง
หนุ่มแน่นอยู่ ฉันจึงว่ามันก็คล้ายตามประสาของคนหนุ่ม แล้วอยู่ ๆ
มาวันหนึ่งฉันก็รู้สึกตัวว่า บदनฉันชายไป เข้าไปตงเกือบ ๕๐ ปี
แล้ว....”

“เพิ่ง ๕๕ ปีเท่านั้นนะคะ บ๊อด”

“จริงของเธอ เพิ่ง ๕๕ ปี แต่ฉันยังไม่เคยเห็นจุดหมาย
ปลายทางอันใดที่จะนำฉันไปสู่ความสำเร็จเลย มีแต่ความหลงท้อ
ผ่านมาแล้วอย่างแสนจะหนักหน่วงมานาน จริง ฉันได้เลิกทำงานชนิด
นี้ ก็คิดว่ามันจะนำความก้าวหน้ามาสู่ฉัน เพราะขณะนั้นฉันยังหนุ่ม
ยังมีทางเลือก ยังมีเวลา”

นางสาวเป็นภาพปลัดสายตาลงของขบอยุ่ทพนทอง เธอกล่าว

กับเขาคือไปว่า “คุณเสียใจในสิ่งที่ผ่านมาแล้วหรือคะ บ๊อด?”

“ก็ทำไมฉันจะไม่เสียใจเล่า?” เขาคอบ “ฉันมานึกถึงตัว
เองได้ก็คชเมื่อมันตายเสียแล้ว ฉันได้อะไรตอบแทนบ้างล่ะ?”

“คุณกรีซของคุณเองอยู่แล้วฉันน่าจะว่าคุณได้อะไรบ้าง” หญิง
สาวย่นถาม

จากนาเสียงของหญิงสาว เขารู้ควาหญิงสาวยังมีบางสิ่ง
ที่เขาจะพูดกับเขาคอีก แต่เขาเริ่มที่จะยังไม่กล้าที่จะนั่งเฉยอยู่ ความ
หมายของเธอคล้ายกับว่า เขายังมีอะไรที่ปรกคลุมคลุม ความคิอะไรสำ
หรับตัวเขาเลย ในระหว่างสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาได้เคยรอร้องให้เธอแต่ง
งานกับเขาบ้างหรือเปล่า ซึ่งสาวกรีนหญิงสาวรู้สึกตัวเองว่า ถ้าเขา
ขอแต่งงานกับเธอ เธอจะต้องตอบเขาคว่า “เธอพร้อมแล้ว เขาจะแต่ง
งานเมื่อไรก็จามาเถอะ” แต่เขาก็กลัวคิกับเธอจริงๆนี่ไม่....

“งานของคุณเป็นงานที่หนักอึ้งที่แน่นอน” เธอกล่าวคไป
อย่างเนือยๆ “ถ้าปราศจากผลงานของคุณ พวกเราก็คหาบสิ่งค
จะนำออกแสดงกับเขาไม่ คคุณกับคนอื่นก็อีกสองสามคนเป็นผู้ที่จะ
ต้องรับภาระในเวืองนี้

ความเงียบสงบเขาคชอบจำอยู่พักหนึ่ง โอเลวีธันรู้สึคว่า
ความเงียบดังกลาวคงจะเกิดขึ้น เนื่องจากค่างฝ่ายค่างกัมีความไม่สม
ฮารมณพอๆกัน ซึ่งความจริงไม่ใช่นิสัยของเขา ครนแล้วเขาคก็ถูก
จนคิการรวบรวมด้วยและจามได้ลงในถาด

“ฉันเสียใจที่เธอมาคอยจับผิดฉันเช่นนั้น เฮ้ลลีย์” เขากล่าว
ต่อไปพร้อมกับหัวเราะ “ไม่เป็นไร ฉันจะเก็บไปไว้ในครัวเอง เดี่ยว
เราออกไปเดินเล่นกันดีกว่า ถ้าเธอไม่ขัดข้อง....”

เขาหยิบถาดเดินไปไว้ในครัว แล้วก็พานางสาวเป็นก้าฟไป
เดินดูบริเวณรอบ ๆ บ้าน เธอซักถามอะไรเขาคือไปอีกสองสามข้อ
เมื่อเข้าไปในห้องครัว เธอถามเขาว่าผ้าสักหลาดสีแดงเก่า ๆ สีนั้น
เขาเอามาทำอะไร เพราะผ้าติดมือนางสาวเร็กซ์เคยใช้สำหรับเช็ด
เก้าอี้ไม้

“นั่นน่ะหรือ คุณคงอยากทราบเหมือนกัน ถ้าเธอสามารถจะ
อธิบายให้ฉันเข้าใจได้ว่าเป็นเพราะอะไร” เธอพร้อมขณะที่เขาถือ
ถุงสักหลาดคนนี้ออกพร้อมกับเขาไปพบว่า เขาพบมันอยู่ในที่นั่งรวม
หน้าต่าง

“ดิฉันคิดว่าพอคุณดูนางสาวพอลลีนอะไร” นางสาวเป็นก้าฟ
ตอบ “เขาเคยใช้ห่อพิงหลังจากเอามาพักผ่อนแล้ว และเขาก็กลับเข้า
เก็บในหีบ”

“น่ากลัวจะจริงแฮะ” ไฮเลวีธนคล้อยตาม “ใช้ตัวเองจับ
ค้นจนปลายไม้ถูกเลยว่าเขาผิดใจทำอะไร”

คนทั้งสองเดินดูห้องหีบต่าง ๆ จนทั่ว แล้วก็พากันกลับเข้าไป
ในห้องนั่งเล่น

“ห้องอื่น ๆ ในบ้านนี้ที่ยังว่างอยู่มีใครอยู่ล่ะคะ ?” นางสาว

เบิ้มกำฟถาม

“ฉันคิดว่า บางทีอาจมีพวกก๊วยไท่ไหนบางคนมาอาศัยนอนอยู่ในห้องเก็บของบ้างล่ะกระมัง นอกนั้นก็ไม่มีใครน่ะ”

“ถ้าหากคุณอยากรู้ ตฉันคิดว่าบางทีฉันอาจบอกคุณได้บ้างว่าตฉันรู้สึกอย่างไรในบ้านหลังนี้”

“ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน”

“ตฉันคิดว่าอยู่ที่นั่นคงทำอะไรไม่ได้แน่นอน”

“ฮ่าว” โธเล่รอนถามเร็วมือ “ทำไมล่ะ?”

“คุณจะเขียนเรื่องโรมังทำไมจบกว่าพวกตฉัน เพราะเหตุไต่ตฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน ว่าคุณเขียนไม่จบนั้น ถ้าหากคุณจะเขียนหนังสือเล่มนี้ต่อไป คุณจะต้องย้ายออกจากบ้านน่ะ”

เขานั่งงออยู่ครู่หนึ่งแล้วก็กล่าวดูว่า

“เฮ้ มือป่าพาดจะให้โธเล่รอนเล่า”

“ความจริงมันก็เป็นเรื่องน่าขำอยู่ไม่น้อย แต่มันมีอะไรอย่างหนึ่งคะ ตฉันรู้สึกสงทรวดอย่างไรกับอกไม่ถูก” เธอตอบขณะที่หยิบหมวกมาสวม

โธเล่รอนเอื้อมมือไปหยิบเสื้อและหมวกพร้อมกันทั้งคู่เพราะ

“ตฉันก็คิดว่าเธอคงจะคาดคิดอยู่อย่างเดียวกับเท่านั้น” เขากล่าว “เพราะตฉันตั้งใจไว้ว่า ถ้าหากฉันเขียนเรื่องโรมังเล่มนี้ออกไม่ทันก่อนฤดูใบไม้ร่วงฉันก็แน่เหมือนกัน”

-๕-

เขียนนวนิพนธ์ ระยะเวลาที่ไอเรย์นอนอยู่ข้างเตาผิง เขาคิดถึงคำพูดของนางสาวเบ็นกาฟทาคาการณไว้ว่า เขาจะต้องประสบกับอุปสรรคในการเขียนเรื่องต่อไปอยู่ตลอดเวลา เขาคิดสันใจเกี่ยวกับการคาดหมายของเธอว่า การที่เธอเข้าใจเขื่อนนกกเพราะเธอเชื่อมั่นในตัวของเธอเองเกินไป คิดถึงความอ่อนแอที่เขาจะไม่สำเร็จอยู่ที่คนเดียว เวลานั้นเขาเองก็รู้สึกกังวลในสภาพของเธออยู่เหมือนกัน แต่เขาก็ไม่ได้วิตกกังวลอย่างเขื่อนนกกทีเดียว เมื่อเขาเริ่มเขียนแล้วก็ต้องเขียนต่อไปให้จบให้จงได้ ทั้ง ๆ ที่เขารู้สึกไม่ชอบใจในการที่จะเขียนต่อไปแต่ก็จำเป็นต้องทำ

เขาเขียนเล่าต่อไปทางหนึ่ง พร้อมกับเกลี้ยขมของคูรอบ ๆ ห้องซึ่งสว่างจ้าไปด้วยแสงไฟ เขานั่งนอนขมุดกำลังขมอดขมใจในบ้านใหม่ อันแสนสบายห้องนอนของเขาอีก ถึงแม้มันจะราคาเครื่องประดับไปบ้าง เขาคิดว่าในวันหนึ่งข้างหน้าเขาจะหามาเพิ่มเติม ตามหนังสือต่าง ๆ ต่างจะต้องมีแจกกันตลอดไม่ตง จะต้องมั่งคั่งร่ำรวยถึงที่สุดตามบริเวณผืนดินข้าง นอนถนนยังจะต้องมีหามาแนะนำ ถ้าได้มากก็อาจจะทำให้แสงงามรื่นรมย์ไม่น้อย

ความว่างเปล่าของห้องละครมั่ง ทำให้นางสาวเบ็นกาฟคิดว่าเขาไม่สามารถจะเขียนเรื่องของเขาให้เสร็จได้ ถ้าหากเขื่อนนกกในบ้านนั้นต่อไป เมื่อคิดถึงคณน ไอเรย์นอนหลับพิงภาวนาคูรอบ ๆ ห้อง

จริงที่เคยา สภาพของห้องทำให้นางสาวเป็นก่าพมิฮารมถฐ่มมัวไป
 ในตอนบ่ายวันนั้นแน่นอน เธอจึงคิดว่า สภาพอนไม่นำคู้ของห้อง
 อาทำให้เขาไม่ฮารมถเพื่อที่จะเขียนหนังสือให้จบลงได้ ตามความ
 รู้สึกของเธอด้วยก็เป็นได้

หน้าของเธอแวมมตแดงเรือเมอคคตลงเพอนสาวของเธอ เฮลซ
 เป็นก่าพ เป็นเพอนหญิงที่เธอเคยไปพักนอนอยู่ด้วยในตอนบ่ายเป็น
 เวลาตงหลายอาทิตย์ เธอเป็นเพอนมคตของเธอ ได้เคยให้ความ
 ช่วยเหลือและจงรภกคตของเธอตลอดมา เมื่อถึงถึงความตของเธอที่
 มคตเธอ โอเล่เธ่มก่าใจของเธอ เธอคิดว่าเธอมีวาระนาคคตเธอ
 ตลอดมา และจะยังคงหวังคตเธอเรื่อยไปตราบเท่าที่เธอยังมีลมหายใจ
 อยู่นั้น เธอ

ถ้าหากเธออยู่ในห้องขณะนั้น นางพร้อมที่จะยกเธอลงเฉพาะ
 หน้าของเธอโดยมิได้วิธีอื่น เธอคิดอยู่ในใจ

เธอนอนอยู่ในลักษณะนั้นเป็นก่าคตคตมาทหรือก่างาน เธอ
 ยังคงซ่งตาเบ่งอยู่ทีเปลวไฟในเตาผิง สัทธานแดงเรือ ๆ ของเธอ
 ค่อยจางลง ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความเงียบสงัด เงียบจนกระทั่งเธอ
 โดยนเสียงนำทหยคตง ๆ จากกชกลงสู่อ่างภายในห้องควว เสียงของ
 มันดังเป็นจังหวะจนพาให้จิตใจเธอเคลิบเคลิ้ม เธอเดาว่านวมมีเป็นจ้ง
 ทวะตามเสียงนำทหยคตงทละหยคตอย่างไม่มีคว ขณะนั้นเธอรู้สึก
 อาการเย็นวามจับซ้วหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

เธอปล่อยจิตใจให้เลอนลลยไปถึนางสาวเป็นก่าพ คิตตง

ความรู้อันต่างกันระหว่างเขากับหล่อน ซึ่งต่างคนต่างมีความเข้าใจไปกันคนละทาง ทั้ง ๆ ที่ตลอดเวลาเขากับเธอก็ไม่เคยที่จะแตกแยกจากกันไป ได้กอดคอเคียงบ่าเคียงไหล่กันมาอย่างแทบจะกล่าวได้ว่าไม่เคยทอดทิ้งกันเลย นี่เป็นปัญหาอันหนึ่งซึ่งเขาเองกำลังรบคึกอยู่อย่างหนัก ทุก ๆ ครั้งที่เขาเขียนเรื่อง เขาเคยอ่านบทประพันธ์ให้เธอฟัง และเธอก็มักเป็นผู้คอยวิพากษ์วิจารณ์บทประพันธ์ของเขาอยู่อย่างสนใจ เธอเป็นทั้งเพื่อนผู้ให้กำลังใจแก่เขา เป็นทั้งหวังของเขาซึ่งเขาคิดว่าเขาจะปลีกตัวจากเธอไม่ได้แน่นอนราตรี เขานั่งคิดฟุ้งซ่านจนจับจุดไม่ถูกว่าเขาจะรักอย่างไรได้ในความงามสาวบนภาพ

เราทศวรรษกับความทุกข์อันโหดร้ายหลายชั่วขณะ หันมาสนใจและเงี่ยหูฟังหทัยนางซึ่งหทัยคงดัง ๆ เป็นจังหวะจากถอกน้ำในท้องครัวพร้อมกับนบนาบของเธอกับกระดกน้ำดื่มของหยดน้ำไปด้วยอย่างไม่รู้ตัว

จิตใจของเขาหวนกลับมาคิดถึงบทประพันธ์เรื่องโรมันลิลี ซึ่งเขาได้นั่งเขียนมาแล้วถึง ๑๕ บท เขานั่งนิ่ง มีมือเคาะจังหวะตามหยดน้ำที่ไหลหยดลงมาจากรอก

ครั้นแล้ว อากัปกิริยาของเขาก็กลับกระดกกระเฉงขึ้นในบัดดล

เขาตัดสินใจว่าเขาจะต้อง ทำลายมันเสีย แล้วจะเริ่มเขียนมันใหม่ตามที่เขาได้วาดโครงร่างขึ้นแล้ว เขาจะต้องเขียนมันให้ดีกว่าเดิม

เขาลุกหลงขนิยน ปรวคไปหิยบตันดบับทงสฬหามหามาอัน
ทบทวน เขาจะตองอานมันใหจบบทงสฬหามทอถกครง กอนทเขาจะ
โยนมันเขาลูกองไฟ

แตแทนทเขาจะโยนเขากองไฟตามทคิดไว เขากลับปลอย
โบทบประพนชหลวงจากมือศกกลงบนพนทอง ขณะนนทฐองเขาแวว
โดยนเสียงนาหยศจากกอกในทองครงเป็นจ้งทระอิก จิตใจองเขา
เลอนลอย หฐองเขาแววโดยนเสียงนาหยศเป็นจ้งทระคล้ายเสียง
เพลง เขาจะแดงทงนุชอยางตงอถกตงใจ วุสิกเคลมเคลมอยาง
บอกไมถก เขากลึงวงว จงวอยางบอกไมถก ผลที่สุดเขาก้ใจก
มอยหลบชยตวงหนาคาไฟนเอง
เมื่อเขาคกเจตนารบมานน ไฟนเเตามกอลงจะมอศตบชย
แลว เทียนบนรงเทียนถกกลงไฟนตงไปจนกอยจะถงชอมทบชย
แลว เขาตบคหน้าใหหยงนงลกรนชนแลวเตนไปคคหน้าตางและ
ประศทุกบาน เสรจแลวเขากตวงเขาทองนอน กาวชนเตียงและลม
ตัวลงนอนหลับตอไป

เหตุการณแปลกไตเกิดชนชกในตอนเขาวนรุงชน ตามอธรรม-
คานางบารเวตต มกจะเคาะฆางฝานไมศวงทเตียงนอชองไฮเสเรือนตง
ชย และก้ทุกครง ไฮเสเรือนจะตองลชชนสวมนเสอกางนเสียงกอน
แลวจ้งจะอนุญาตใหนางเขามาไต แตเขาวนมนเขาตนชนพรอมกบ
ยัมเสียงเพลงเบา ๆ ชยในล้าคอ นางบารเวตศชย ๆ บัดลुकบัดประศ
แลวก็ไหลหนาเขาไปชมกบเขา

“คุณคะ” นางเอ่ยกับเขาด้วยสำเนียงเสียงอ่อนหวาน “ดิฉัน
ไม่ได้ยินเสียงควรวณูเพลงเบา ๆ อย่างนี้มาสัปดาห์แล้วนะคะ”

“เพลงอะไรกัน” โอเลเรียนร้องถาม

“ก็เพลงที่คุณกำลังควรวณูเบา ๆ ชยูนั่นไงคะ”

ขณะนั้น โอเลเรียนกำลังไขว่คว้าของจะเปิดจดหมายอ่านอยู่
แล้ว เขาหยุดชะงักพร้อมกับตามนางว่า

“คุณนะวี กำลังควรวณูเพลง เออหมายความว่าฉันกำลัง
ร้องเพลง— ทางหน้าห้องบรรณ”

นางบารีเว็คด์ กังขาชายหน้า

“ดิฉันไม่เคยจะร้องแล้วละคุณ โอเลเรียน แอนน์ ปักซ์ลัค
เขาคือนักกร้องอยู่ในครอบครัวของเขา แต่เพลงนี้เป็นเพลงที่เก่าแก่
มาก เขาเรียกชื่อเพลงนี้ว่า “เพลงกล่อมวิญญาน”

“สองพยานของคณางศ์ คุณเนนา โอเลเรียนกล่าวพร้อม
กับเขื่อนหวแม่มชตชชเขาไปนะสองคคคคคคคค ส่วนนางบารีเว็คคค
ทำท่าทางลังเลใจ

“เธอว่ากันว่า เพลงนี้ต้องร้องประสานกับเสียงตีคคคคคคคค
คุณโอเลเรียน มันเป็นเพลงเก่าแก่จริงๆ ค่ะ นางบารีเว็คคคคคกล่าวใน
ทชคค

“แล้วนาได้ยินเสียงฉนร้องจริงๆ?”

“จริงๆสิคะ ดิฉันจะไปโทษคุณทำไม”

เขาตอบสน ๆ ว่า “งนกดแดง—ว่าแต่หาอาหารเข้ามาให้
จนกินก่อนดีกว่า” พร้อมกันนั้นเขาก็ไขนวมอเปิดของจคหมายออก
แต่แล้วเขาก็กลบยงได้รับคความประหลาดใจมากซ้น เมื่อทวนไปคิดว่า
เพราะเหตุใดบทเพลงที่เขาร้องเดินอยู่ในลำคอซของเขาจึงบังเอิญไปเข้า
กับจังหวะเสียงนำหยดจากก๊อก ในครัวเขา ได้ยงพอเหมาะพอเจาะ

โธ่เรียนนั่งรับบุญศาทิอยู่กับเสียงนำหยดจากก๊อก ในห้อง
ครัวว่า เพราะเหตุใดนางมารีเรดต่างหงอนเสียงเขาร้องเพลงไปได้
มันอาจะเนองมว้ากบรวยกัก ไม่บ้านนั้น ดงมยละ เรียบสังคเกินไป
จนแม่แต่เสียงหยดกบ หยดกบตะหยดกบเกิดเสียงดังกังวาน สะท้านก้อง
สะท้อนจนกลายเป็นเสียงเพลงไปได้เพ็ญหรือ แต่ความจริงถ้าจะว่า
ไปแล้ว บ้านนงกมใช้ว้าจะเรียบสังคจนเกินไ้บัด เพราะคความปกติ
กมเสียงลมพคค ๆ อยู่ตลอดเวลา หรือจะเนองจากคความผิดปกติของ
ร่างกายตะกระมังทำให้โคยคพคคต่าเนยงเสียงต่าง ๆ ผิดเพี้ยนไป
กว่าคความเป็นอยู่ทแต่จริง เขาใช้สมอชรมคคคปัญหาเหล่านี้้อยอยง
ชุลมุนวุ่นวาย เขานงนงอยู่บนเก้าอี้ คอยเงยหูฟังว้าจะมคคพคคต่าเนยง
โต ๆ ผิดปกติซ้นบ้าง ท้ามกลางคความเงยบตงมรชงมรชวากาคโคย
ทวไป ในบริเวณบ้านของเขา ไม่มเสียงโตดังผิดปกติแม่แต่เสียงคค

แมลงแมงสาบตัวเดียว

เจตสิกของเขาคงกลับมาคำนึงถึงว่า ตัวเขาเอง—ในฐานะที่เป็นนักประพันธ์ หน้าที่ของเขาก็คงอย่างเขาคงแต่จะปรารถนาอย่างยิ่งที่จะหาสถานที่อันสงบเงียบ เพื่อสะดวกในการใช้สมองคิดค้นคว้าหาจำนวนที่จะเขียนเรื่องของเขาต่อไปให้จบ เขาไม่มีเจตนาจะสร้างความเคียดแค้นว่าความทุกข์ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ใด เจตจำนงอันแน่วแน่ของเขา ก็อย่างเขาคงแต่จะเขียนเรื่อง และเขียนต่อไปเรื่อย ๆ เขาไม่สนใจใคร่จะเขียนหนังสือเป็นงานอดิเรกหรือจะไว้ก็ตาม... นั่นมันเป็นเรื่องของอีกคนต่างหาก เขาคิดไม่ถึงว่าต่อไปข้างหน้าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่เขาบ้าง

แต่อย่างไว้ก็ตาม... เขารู้สึกว่า เขาคงเป็นภาพ แสดงอาการไม่พอใจในสภาพต่าง ๆ ซึ่งเขาคงจะหาข้ออื่นใดให้เขาเห็นอย่างแจ่มชัด ทั้งหลอนก็ไมมีความจำเป็นการ กระทั่งจะเพิกเฉยใจของเขาบ้างหรือไม่ ในการที่หลอนแต่ความรู้สึกที่ระทึกระทึกใจในบ้านหลังนั้น ออกมาให้เขาทราบอย่างตรงไปตรงมา

ตอนนี้เห็นจำบ้านหลังนั้น ไม่เหมาะสมกับคุณอย่างยิ่งในสถานการณ์เท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้... เธอกล่าวกับเขาหลังจากนั่งคิดใคร่ครวญดูครู่หนึ่ง “คุณควรจะอยู่ในบ้านซึ่งมีพนักงาตอสนกกรวดและมีอุปกรณ์จะอำนวยความสะดวกให้คุณทุกอย่างจึงจะเหมาะคุณกำลังทำงานเพื่อแสวงหาชื่อเสียงและความมั่นคงให้ปรากฏอยู่ท่ามกลางหมู่ หมออาชีพเดียวกันที่กล่าวถึงแรงกั้นเขียนเรื่องอยู่อย่างลัดเดื่อง ต่างจากถ้าหาก

คิดมันจะหางานให้คุณทำสักอย่างเพียง ใช้เวลาสักอาทิตย์ละ สองสามวันเพื่อหารายได้มาเพิ่มเติมทั้งคุณก็ยังพอมีเวลาที่จะทำงานตามแผนผังของคุณเป็นประจำได้ คุณจะตกตงใหม่”

อย่างไรก็ตาม ไฮเลวีอนวี สึกไม่พอใจอยู่บ้างในกวางที่ถูกหญิงสาว นำคนเข้ามายุ่งยากกับความเป็นอยู่ส่วนตัวของเขาถึงขนาดนั้น แต่เขาก็กล่าวขอโทษหลอนด้วยท่าทางเคร่งขรึมพอเป็นพอพร้อมกับขอไม่ได้ที่จะกล่าวเสริมต่อไปที

“ขอบใจเธอมาก แต่สำหรับฉันมีโรคคางทูมหน้าชาฉันยังคิดว่า คนเราต่างคนต่างก็มีงานทำมาหากินของตัวเอง แล้วทำไมจะต้องมาวุ่นวายเกี่ยวข้องกับเรื่องของคนอื่นเขาให้ลำบากไปเปล่า ๆ คุยเล่า”

“ต่างคนต่างทำมาหากิน เอ๊ะ คุณก็กลัววามรึ สึกเช่นนี้มาตั้งแต่เมื่อไรคะบ๊อด”

“เมื่อประมาณสักสองขวบมานี่เอง”

“คิดมันไม่โรคคางทูมจะข้อแถมบ๊อ หรือส่งจดหมายไปไหนเลยที่คุณเอ็ดอาดฮยงนมานานสักเท่าไรแล้วคะ”

“กยะวะหนิงแหละ ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ตงแคตฉนมาครงทแล้วไรใหม่”

“ตงเองก็ไม่ได้สนใจนักดอก”

“แล้วเรื่องโรมลลิกคาเนนไปต่อกับคัสชูตอกหรือคะ ?”

“ฉนก็คิดว่าคัสชูตงเนนา ฉนวางแนวเรื่องไว้ตแล้ว และกั

กำลังจะลงมือเขียนมันจริง ๆ จัง ๆ เวิร์ ๆ นั้แหละ”

ดูเหมือนว่านางสาวเป็นก้าพลัมไปว่า เรื่องโรมิลตินเองที่เป็นสาเหตุให้เขาต้องเป็นปากเสียงเกยงอนกัน หล่อนแสดงอาการไม่พอใจจนเกือบ ๆ จะหันหลังให้เขาอยู่แล้ว แต่แล้วอยู่ ๆ หล่อนก็ทวนกลับมาว่ามว้ายกับเขานึก

“ฮือ! ถ้ายางงนคุณก็คงมีอารมณ์ ชื่นนำหัวเราะของคุณอยู่ตามเดิมอีกสินะ”

“ถ้าเธอหมายความว่าฉันกำลังจะวางมืออาการเช่นเรื่องโรมิลติ และกำลังจะลงมือเรื่องใหม่ละก็ ถูกใจของฮือ” โอลีเวอนตอบ ถงเสียงจวนถงงนกับเสียงหัวเราะของเธอ

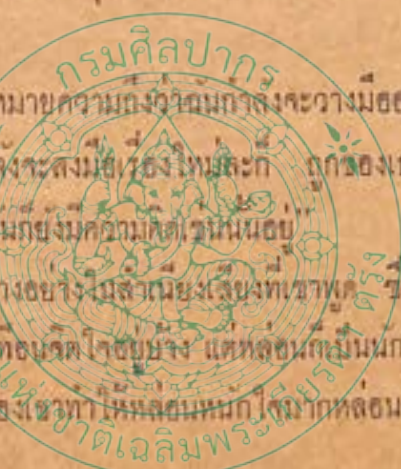
มีอะไรบางอย่างมีลักษณะเสียงที่แปลก ซึ่งทำให้เธอได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่าง แต่หล่อนก็ยังมีนักสู้คนหนึ่ง ความคิดอย่างโง่ ๆ ของเขาทำไม่หล่อนหนักใจมากหล่อนร้องฮืออย่างเหลือจะอดกลั้น

“แล้วร้องเกาของคุณอยู่ไหนล่ะ?” หล่อนขันถาม

“เธอจะทำไม” โอลีเวอนถาม

“คิดมันยากจะลุดักหน้อย อยากจะอะไรให้คุณเห็นสักอย่าง ถ้าหากคุณไม่เป็นคนที่อยู่ในอารมณ์เฉยอย่างเวซเบอชจนเกินไปแล้ว คิดมันก็ยากจะทำให้คุณพินคนสติเหมือนเดิมออกสักครึ่งหนึ่ง”

ความ โอลีเวอนเป็นฝ่ายหันหลังให้ แต่เมื่อเขาเหลียวกลับมาหาเธออีกครั้ง เขาก็กล่าวอย่างสุภาพว่า

“ไม่เหมาะจะกระมัง เฮ้สิ ความจริงฉันก็มหน้าทำรับผิดชอบ
 ในความเป็นไปของตัวเอง ถึงแม้มันจะไม่เป็นที่ถูกใจเธออยู่บ้าง
 ก็ตาม เธอฉันเถอะ ฉันกำลังคิดลงเรื่องนี้อยู่ ต้นฉบับนะหรือ ฉัน
 กำลังจะจัดการเผามันทิ้งอยู่แล้ว แต่ก็ยังไม่ได้เผา ยึดมันไว้เดี๋ยวจ
 ตรงหน้าตัวเอง ถ้าหากจะสู้ก็ไปหยับเอาเอง”

นางสาวเป็นกาฟเลนตรงไปทมาตรงหน้าสงบานนน เปิด
 ฝาออก ทันใดนั้นเธอร้องอหวนสติคาบ่า ๆ ยกหลังมือชนปิดปาก
 พร้อมกลับพุดออกมาทาง ๆ ทักคั้งขึ้นหันหลังให้เธอว่า

“คุณควรจะไปบอกพี่ชายตรงไปเถลาให้ลงไปเลย ให้เว่ยบรียอคว่าน
 นะคะ บ๊อด”

เขาลุกกดลงไปยืนอย่าง ๆ หูลอ

“อะไร น่ะอะไร?” เขาร้องตาม ๆ จมมตอกมันลงไป
 เว่ยบรียอแฉวนมา หรือมันจะบอกฉันมันออกมาหมดแล้วนะเธอ”

“คุณปล่อยให้ไปสายตะปูละมอชอันกระตังรักเขามชิตฉันเขา
 แฉวู โทม” เธอร้องตอบพร้อมคืบขนมอชางที่ถูกปล่อยตะปูละเป็น
 รอยให้เขาดู ตะปูละหนึ่งโคจรมาช้อลตอนเป็นรอยเลือดไหลจับ ๆ ตั้ง
 แฉวมอชจนถึงโคนนงอชย

“ตายจริง” โอเถื่อนร้องอย่างตกใจ “เข้าไปในห้องน้า
 เอะ ตั้งเลือดเสียให้หมด เร็วเข้า”

เขารีบมาเธอไปยังห้องน้าโดยเร็ว จัดการเปิดกอกมาช้อล
 ตั้งबाटแผลให้หญิงสาวอย่างรีบร้อน เขายังคงจับมอชวางนชอง

เชอไวแน่น แลวกเบตคอกกนาเขนลางวอยชดให้เชอออกครงหนง เขา
ว่องออกมาด้วยควมประหลาดใจในทหนักทนำไหลออกมาจากกอก

“คุณพระช่วย นีทาไมถึงเป็นอยางนนะเท่าที่คนเคยเบตคอก
ใช้ มันไมเขนเฉยบถขนาดนนาเชอ เชอรู้สึกเขนมากไหม ให้
ตายเถอะ ฉันไมเคยรู้สึกวามจะเขนเฉยบถขนาดนเลย”

“ไม่เป็นไรคะ ลองไฉนาน ๆ ก็ได คัดันทนไดคะ” เชอพูด
เกือบเป็นเสียงกระซิบ *ดวงตาที่ดูแปลก...*

เขารับพาเชอกลับเข้าไปในทงนงเลนโดยเร็ว ใช้ผาเชด
หนวของเขาพนดพิททุกตะขบมอระวางนงเชอไว สหน้าของเขา
แลงถึงควมวิตถจนเห็นโคตค เพราะเขาสูงโต ใช้เวลาเบตแลงงด
ทงตรงของทนำตางมาเชอถึงตามท แต่เขาเองก็ไมถึงวาไคเมลอ
ปลอยปลายตะขบมอระวางให้ไหลออกมาตวงว ใว้ในทงตรงโตน
บ้าง เขาเป็นผเมคที่ทงทเลานกบมอระวางของตงหลายครงหลาย
หนแลว ไมเคยตงเกดเหมมระบไคตอยุตรงโตนเลย แต่เหตุไคมันจึง
มาชยุในทงนงเหลนนไค...

“มันคงจะพงไผตจนมากซาเป็นไค” เขามีพากบตัวเอง
ขณะทเขาออกไปเพือทหาคิมปากนคแกวเพือจะนาถอนตะบ

นางสาวเชลช เป็นกาฟ นางมอชยุบนเกาอตวคดวงหนามน
ชชชาวปราวคจากสเสอค ทง ๆ ทมอชของเชอชงคถอคนดบบเวอง
ไวมลตอยุชยางกระซบ ขณะนหลอนทนเขารบผคชอบ ในเวองนอถ
ครงหนง

“คุณบ๊องตึกแดง ถ้าหากคุณไม่พิมพ์หนังสือเรื่องนี้ คุณก็คิดผิดไปมากทีเดียว” หลอนกล่าวกับเขา

เขามองหน้าด้วยความวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด เขาไม่สามารถจะขจัดความคิดคำนึงเกี่ยวกับตะปู้ได้ตลอดจนออกจากสมองของเขาได้ ถัดจากเรื่องตะปู้เรื่องไม่มิลล์ ซึ่งเขาต้องใช้สมองอย่างหนัก แต่หลอนก็คอยพยายามชักชวนเรื่องอื่นๆ เรื่อยมา แล้วอยู่ ๆ เขาก็นำเรื่องนั้นมาพูดกับหลอน คล้ายกับว่าเขาจะขอลูกแกะโทษอะไรสักอย่างฉะฉาน

“จะให้ผมลองยืมอะไรสักอย่างไหมคะ” หลอนถามด้วยน้ำเสียงแต่ทว่าใจว่า หากเธอได้เห็นเรื่องใหม่เรื่องหนึ่งไหม เธอจะต้องเห็นว่า เท้าที่เดินทำไปนั้นเป็นการถูกต้องแล้ว และกล่าวหาเธอไม่รอบคอบ...” เขาให้ความหวังอย่างเลือนลอย “เธอเห็นอย่างนั้นไหม” หลอนถาม “คุณต้องรับผิดชอบในการกระทำเรื่องของคุณเอง”

หลอนนั่งนิ่งเฉย

“เอาละ เอ็ง” เขาพูดเรื่อย ๆ “เราพูดเรื่องมานานแล้ว เราอย่าต้องมาแตกกันเพราะเรื่องน่ะเลย”

เขากล่าวด้วยคำประโยคสุดท้ายนั้นออกมาด้วยความยากลำบาก ขณะนั้นเธอกำลังตึกแดงมาแต่ตรงของเธอเอง ดวงตาของเธอบางครั้งก็มึนตึ่ม แต่ริมฝีปากและเปลือกตาของเธอกลับระริก เผลอๆ เธอก็ก้าวอะไรออกมาว่า สักว่าสัมพันธ์ของเธอสั้นสั้น

“คิดมันออกที่จะพูดไม่ได้นะ บ๊องตึกแดง แต่ความจริงคุณก็เปลี่ยน

แปลงไปมาก”

“อย่าพูดอย่างนั้นริ เอ็ดวี่” เขาปลอบเบา ๆ “เธอกำลังตกใจ พักผ่อนเสียก่อนเถอะ ฉันจะเปลี่ยนไปได้อย่างไรเล่าเออเอ๊ย”

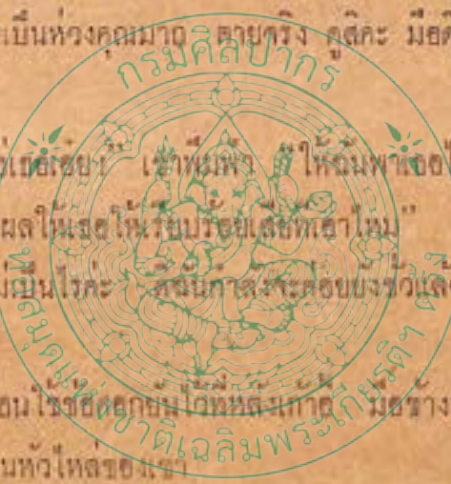
“ดิฉันก็ไม่ทราบ แต่คุณเปลี่ยนแปลงไปจริง ๆ นับแต่คุณมาอยู่ที่นี้ดูไม่เหมือนกับคนเก่า ดิฉันไม่อยากจะให้คุณอยู่ที่นี้ เพราะมันทำให้คุณไม่ได้ทำงาน และกลายเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งดิฉันไม่รู้จัก ทำให้ดิฉันรู้สึกเป็นห่วงคุณมาตลอดจริง ๆ คุณละ มีอคติฉันซักจะจนแล้วละ”

“โอเออเอ๊ย! เจ้าหญิง! ให้ฉันพาเธอไปหาหมอเถอะนะ เราจะรักษาแผลในเรอให้มันปรือยเสียทีเถอะ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” คุณนิก้าจะตอบบ่งชี้แล้ว ดิฉันจะรีบมันไว้เสมอ ๆ”

หลอนไรซ์ช็อคอกันอยู่ต่อหน้าต่อหน้า มีขางที่พันแผลของเธอลวางพาดอยู่บนหัวไหล่ของเธอ

จากการสัมผัสเพียงแผ่ว ๆ ของเธอทำให้เขาเกิดความกังวลใจอย่างบอกไม่ถูก แต่ก่อนนั้นเธอเคยเดินคล่องแคล่วเขาไปเที่ยวงานนับครึ่งไม่ถ้วน แต่เขาก็มีความรู้สึกคล้ายกับเธอเป็นน้องสาว แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ทำให้เขาเกิดบัญญาบศิกไปร้อยแปดพันเก้า เมื่อเขาได้รับการสัมผัสแตะต้องจากหญิงสาว ขณะนั้นหลอนหลับตาพริ้มกวีหระของหลอนผละหายไปข้างหลัง ส่วนริมฝีปากยังมีรอยยิ้มละม้าย เขาเพิ่งตระหนักในความจริงของเธอขณะนั้นเอง...คุณพระช่วย...เขาไม่คิด

จากขานมันได้ว่า เธอจะไม่เข้าไปในบ้านละ เพราะไม่มีเวลาจะคุย
นาน เธอต้องชอว์องแกมบังคับให้เธอเข้ามาในบ้านด้วยความลำบาก
ยากเย็น

เธอชอว์โทษที่ต้องมารบกวนเวลาเขาโดยอ้างว่า มีผู้ต้องการ
จะอ่านเรื่องสน ๆ ของเขา ถ้าเขาฉลาดก็ควรปฏิบัติตามความต้องการ
การของประชนชน เขากล้าคำชอบคุณแก่เธอ เมื่อระของเธอดี
แล้ว เธอก็ทำท่าทางคล้ายกับพระวิมลปากร ซึ่งเธอก็ไม่ปรารถนา
ที่จะท้วงเหนยงเธอไว้ก็ตามเคย เธอเดินตามไปส่งเธอถึงขานมันได้
เหมือนคราวก่อน

แต่เธอชอว์คิดจะประจบกับขานมันก็เพราะเหตุนี้ ไม่บ้านนอกเป็น
ครึ่งที่สอง เธอเห็นขานมันกำลังนั่งบนโต๊ะเครื่องสูง มีเสียงไม้
กระดานเงินดังเพียง เธอตั้งตารอขานมัน เธอเดินเองก็คิดว่าไม่
คนมันได้แก่และสุ แต่เธอเห็น ๆ ดัง ๆ อยู่ข้างนั้น จึงรู้ว่าควรจะ
เหยียบตรงไหนบ้าง

เธอลงก้าวเท้าไปเหยียบที่ขานมันได้คนหนึ่ง ซึ่งหักลงจนเท้า
รชกลงไปติด

เขากระโดดเข้าไปยืนอยู่ข้าง ๆ เธออย่างหกลใจ

“โฮ้! ทำไมไม่ดูเธอชอว์เพราะหิวร้ายเสียจริง ๆ เขี้ยว”

หล่อนหัวเราะแค้น ๆ

“คิดฉันหนักค้ำ คงจะฮอนชนตะกระมัง”

“ฮอนเฉย ๆ นะ ให้ฉันเอาไม้สุ ๆ ตอกเสียก่อน” เขาพูด

พร้อมกับกัณฑ์กรวด

หลอนหัวเราะด้วยสำเนียงปนสะอั้น ขณะทบอกว่าตัวหลอน
หนักเพราะอ้วนจน

เขาเอามือข้างคนบนโคกผุออก เพื่อดึงเท้าของเชอชนมา
ก้าวที่จะงัดเขามันขึ้นมา รู้สึกว่ารถรถลกขยมิ ไฉนอัย รองเท้า
ของเชอชภาค แสดงให้เห็นดวงข้อเท้าของเชอเป็นรอยถลอก

“คุณพระช่วย!” เขาร้องพวาเบา ๆ

“อีกหน่อยตัวคุณคงหนักขึ้นจนยกกัณฑ์ หลอนหัวเราะแถม
สะอื้นอยู่ตามกัณฑ์

หลอนไม่ยอมรับขยับเขยื้อน โคนคอกไป และไม่ยอมคูดแผล
ถลอกที่เท้าของหลอนด้วย

“ไม่เป็นไร ให้ฉันถือไปเร็ว ๆ สักทีละ” หลอนขอ

รองเขาค้างแล้วครึ่งชั่วโมง

“โอ้ มันเป็นรอยถลอกมากนะเธอ”

“ไม่เจ็บเท่าไรหรอกค่ะ รวดให้ฉันไปเสียจากทันเร็ว ๆ ดีกว่า
บ้านนี้ไม่ต้องการต้อนรับฉันแล้ว....”

คำที่เธอกล่าวว่าบ้านนี้ไม่ต้องการต้อนรับเธอนั้น ทำให้เรา
ตั้งยั่นคอดก สล้าย ๆ กับว่าถูกหลอนตำหนิเอาตรง ๆ

“โอ้ เฮ้ลล!” เรากล่าวด้วยสำเนียงแสดงอาการตกใจ

แต่หลอนทำอาการพยกพแยกอย่างรุกรกรวน สล้าย ๆ กับมี
อะไรอย่างหนึ่งมาคอยจ้องจะทำร้ายหลอนอยู่ใกล้ ๆ ขณะนี้

“บ๊อดคะ คิดฉันไม่ได้ว่าคุณ คิดฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน มีความรู้สึกอะไรอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในใจฉัน คุณรู้ความหมายของคิดฉันไหมคะ แต่ถ้าหากไม่มีเรื่อง คิดฉันก็ไม่อยากมาเหมือนกัน คิดฉันไม่ควรมาเลย คิดฉันก็พยายามหลีกเลี่ยงอย่างที่สุดแล้ว”

มันเป็นเรื่องเหลือทนจริง ๆ เราหนักใจเหลือเกิน แต่เราไม่รู้จะทำอย่างไร พูดอะไรไม่ออก เพราะเราไม่ได้รักเธอ

“ปล่อยคิดฉันไปเถอะ คิดฉันก็ไม่รู้คนที่ฟังประสงค์ ปล่อยให้คิดฉันซัดส่งเหล่านี้น่าหมดไปเสียเถิด”

“โอ้ เซลล์ทารก เธอเป็นทารกของตมมาก... แต่เธอก็น่าสนใจเรื่องนามของเธอไว้อย่างเต็ม คุณสักกับว่ามีอะไรมาคอยทำร้ายเธออยู่บ้าง ๆ ฉะนั้น

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ของแบบนี้ เธอพยายามทำใจให้ฉันได้รับความน้อยใจอะไรต่อไปอีกเลย เธอให้ฉันได้มีความรักกับเจ้าบ้างเถิด”

“ฉันไปหยิบเสื่อกับหมวกก่อนนะ ให้ฉันพาเธอไปหาหมอดีกว่า” เราถกกับเธออย่างระล่ำระลัก

“แต่หญิงสาวปฏิเสธ แม้แต่เขาจะพยงเธอก็ไม่ยอม เธอเปล่งเสียงหัวเราะอย่างขมขื่นอีกครั้งหนึ่ง

“คิดฉันเสียใจที่ทำให้ฉันมันโหดของคุณทีละละ บ๊อดคุณจะไปดูเรื่องสั้น ๆ เตรียมใจไหมคะ?”

เราวางเมา ๆ อยู่ในลำคอ

“ถ้าเธอไม่ไปหาหมอ ก็ลองเดินตัดสี่แยกนี้ไปหายายบาเวีตต์

“ให้ดูแผลให้ก้แล้วก็นะ นันโง่ แก่เพิ่งเดินผ่านไปเดี๋ยวนเอง”

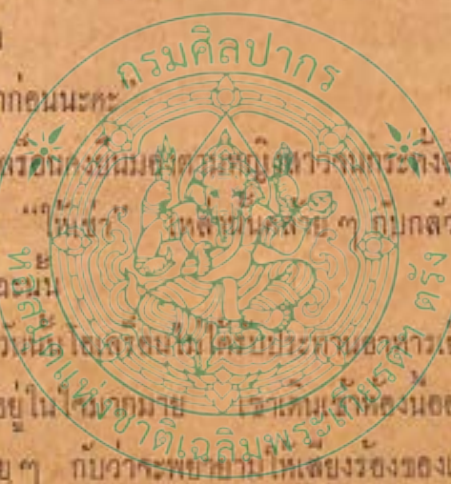
ขณะนั้นยายบารวดคงมุกขาวย่นจ้องมองมาตามทางเดิน แต่พอโอเลเรียนขยับปากจะร้องเรียก แก่ก็หายตัวไปเสียแล้ว โดยมีทันได้พูดจาอะไรสักคำ สำหรับเฮลเลนนั้นไม่มีความประสงค์อะไรยิ่งไปกว่าต้องการจะออกไปจากบ้านนี้เสียให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ โดยเหตุนี้เฮลเลนจึงรับปากว่า จะยอมไปหาหมอ แต่ก็จะไปคนเดียวโดยไม่ยอมให้เขาไปด้วย

“ลาก่อนนะคะ”

โอเลเรียนคงมีมติที่จะรีบเดินกลับร่างไปทางแผนกกระดานม้า “โอเลเรียน” เหล่านี้คล้าย ๆ กับกลัวว่ามันจะหล่นลงมาทับหลอนตอนนั้น

คืนวันนั้น โอเลเรียนไม่ได้รับประทานอาหารเย็น เพราะเขาไม่เวียงคืนคิดอยู่ในใจมากมาย เขาเห็นเข่าห้องนอนของหญิงคนเดียวกัน ๆ กับวาระพยาบาลที่เห็นเสียงร้องของเฮลเลนราวกับถูกยกลดลงบนเรือนร่างหายไปจากความจริงที่ยังคงอยู่ในห้องหูของเขา คำพูดที่หลอนกล่าวว่า “บ้านนี้ไม่ต้องการคนรับคิดนอนยาพยายามทำให้คุณได้รับความพอใจอะไรก็ขอไปเลย... ปล่อยให้คิดนซจกสิ่งเหล่านี้ให้หมดไปเสียทีเถิด” ยิ่งคงก้องกังวาลอยู่ในหูเขามิเหมือนวางลงได้เลย

โอเลเรียน ถ้าแม้เพียงเขาสามารถกล่อมใจตัวเองว่า เขารักรักหลอนได้แล้ว เวียงทั้งหลายก็คงไม่ยุ่งยากถึงเพียงนั้นเป็นแน่

เขาเดินไปเดินมาจนกระทั่งตะวันลับลงไปจากฟากฟ้า เขา
ไม่ยอมลุกเข็นโซ่ จัดการสุ่มไฟในเตาผิง แล้วก็ทรุดกายลงนั่งจม
อยู่ในเก้าอี้

โฮเซย์ เฮ็ลชผู้มาส่งสาร

ทั้งๆ ที่หัวใจของเขาปวดร้าว เพราะความคิดคำนึงถึงหญิง
สาว เขาก็ไม่สามารถจะอธิบายเหตุผลของตัวเองได้ถูก ถ้ามันเพียง
เขารู้สาเหตุอะไรสักอย่าง ถ้าแต่เพียงไขความพันพิเคราะห์เหตุอะไร
ให้ห้องแหกสนับตึกเล็กน้อย เรียงกันสืบเกิดจนถึงเพียงนี้ แต่การที่
เขาเดินไปกับเธอ การพยายามพรางตัวของเธอ ทำให้เขาจึงทำใจ
อย่างนั้น แต่เดี๋ยวนี้มันก็สายเสียแล้วเรอึ่มมันนั้น เพราะเธอคนเดียว
ไม่ใช่เขา ที่จะต้องมันมาอยู่กับตัว เขาได้พยายามที่จะช่วยเธอทุก
อย่างเท่าที่จะสามารถทำได้ เขาไม่ควรรู้เกี่ยวกับเธออย่างนั้น ทถก
เขาคงจะรีบพาตัวเธอออกไปเสียจากบ้านให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ ถ้า
หากเธอกลับมาอีก...โฮ เฮ็ลชผู้มาส่งสาร

ห้องของเขาจะถูกจะมีคนลงทัก ไฟกำลังจะมอดไหม้แล้ว
เขาก็ยังคงนั่งแช่ขู้อย่างนั้น เขาสะอึกแล้วครางเดา เมื่อหวน
ระลึกนึกถึงคำพูดของหลอนธนาแต่ละครึ่ง

แล้วในทันใดนั้น ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้ว่ามันเพราะเหตุใด เขา
รู้สึกตัวเองที่กำลังเกิดความกังวลใจถึงหญิงสาว ในลักษณะที่แปลก
ไปกว่าเดิม มันคือเกิดกังวลใจว่าเขาจะได้รับอันตราขายอะไรสักอย่าง
รู้สึกคล้ายๆ กับว่าเขาคงจะตกอยู่ในอันตราขายอะไรสักอย่างซึ่งมอง

ไม่เห็นตัวตน รู้สึกคล้าย ๆ กับว่าขณะนั้นหล่อนคงกำลังตั้งห้วงประตู
บ้านเขาอยู่ แล้วก็คงจะมีการพิจารณาเหตุการณ์เกี่ยวกับมรดกกรรม
ของหญิงสาว และเขาคงจะต้องเป็นคน ๆ เดียวที่ถูกเรียกตัวไปให้
ศพว่าจะไร้อ่อนหรือไม่ว่า เขาจะต้องถูกซักถามว่า ทำไมหล่อนจึงมี
บาดแผลที่มือและรอยถลอกที่ข้อเท้า บารเวตก็คงจะให้การว่าเขาเห็น
หล่อนเดินออกไปจากบ้านของเขา.....

ครั้นแล้วเขาก็ถูกคลื่นใต้น้ำที่ความมืดดำนั้นของเขาเป็นลาง
ร้าย เขาเลยพยายามระงับความมืดดำนั้นซึ่งไม่เป็นสิริมงคลแก่ตัว
เองนัก เขานั่งนิ่ง เว้นเพียงเพียงลมที่พัดเบา ๆ ของแผ่นกระดานที่ถู
ตามช่องหน้าต่างเฉยอยู่

ถ้าเขาคงหันไปแต่จะงานเสียก็ยกหล่อนกลับเรื่อง ..... แต่เขาก็
ทำไม่ได้ เขาระลึกถึงดวงหน้าอันหนึ่งของคนมาตาเพราะความเจ็บ
ปวดขณะที่เขาของเธอที่ดูลงไปตามคนขยับเขยื้อน เคหาหน้าของเธอ
ขมวดขึง นาคาไหลพราก เขาวางนาศารของสตรีคืออาวธอนมพิษลง
ความจริงก็ถูกของเขา เพราะนาศารของนางสาวเบ็นกาพันธ์เอง บางที
อาจทำให้เกิดคดีคดีจนบาตกรรมหนักโตสก็งวนทวน

ครั้นแล้วอยู่ ๆ เขาก็เกิดคิดถึงอุปตเหตุที่เกิดขึ้นกับหญิงสาวถึง
สองครั้งสองหนนั้นจนมาอย่างใจจืดใจจ้อ

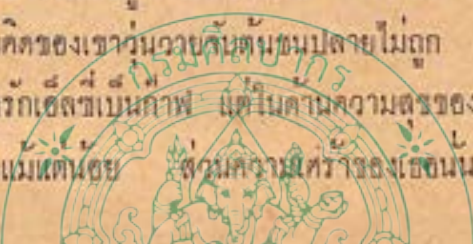
โดยเพราะอย่างนี้ อุปตเหตุทั้งสองครั้งนั้นมันเกิดจนแบบ
พิศดารเสียด้วย และเขาเองก็เป็นต้นเหตุทั้งสองครั้ง ครั้งแรกก็

กับตะปู้ซึ่งเขาไม่ควรปล่อยเรอปล่อยให้มันไหลปลายนอกมาจากขอบ
 ของมันางตรงหน้าตาบานนั้น ทงนก็เพราะเขาอดรีไปหาเครื่องมือ
 ได้มาจากห้องครัว อีกประการหนึ่ง เขามั่นใจว่า คนมันโตซึ่งหล่อน
 เทียบจนทักกัน ความจริงมันก็ตั้งเสียงคงเปรี้ยว ๆ เหมือนคนอื่น ๆ
 เหมือนกัน เรื่องนี้เขาเองก็อธิบายไม่ถูก เขาคิดว่าถ้าเรื่องเหล่านี้มัน
 เกิดขึ้นได้ เรื่องอื่น ๆ มันก็คงเกิดขึ้นได้เช่นเดียวกัน เพราะวันใดวัน
 หนึ่งเขาบรรดาหรือหรือคนต่าง ๆ ในบ้านมันอาจหักพัง โครมครามลง
 มา หรือพ่นกระต๊อหรือคานหัก หรือบางทีระเบิดลมวางกับกฤษ จะเกิด
 โผล่ออกมาทิ่มแทงเขาหรือเขาตีลงไปในน้ตงหนึ่งก็มี ระเบิดน้ตง ๆ
 ส่วนของตัวบ้านซึ่งอยู่ในลักษณะที่พ่นหรือหรือ ระเบิดทางเขาบางครั้ง
 ค้างงอระโงยขึ้นมามีเสียงเสียงอะไรต่าง ๆ ดังก้องกวางลง
 มาทงทงบ้าน หึ่ง ๆ ตกล้ำ ๆ ก็เป็นบ้านที่ตงน้ตงหลายเป็นเครื่อง
 กระจายเสียงขนาดใหญ่ไปเสียแล้ว

เขามองตรงหลังคางตง ตะแคงทงเสียงต่าง ๆ บางครั้งก็
 ขึ้นเสียงไม่ลงเสียงคดตด บางครั้งก็โยนเสียงอะไรอย่างหนึ่งกุก ๆ กัก ๆ
 มอญเสียงหนึ่งซึ่งเขาเองก็ฟังไม่ตงน้ตงน้ตง เพราะเสียงนั้นตง ๆ หยุต ๆ
 จนเขาจับไม่ได้ว่าเสียงอะไร เสียงนั้นเขาได้ยินแล้ว ๆ มาเมื่อไม่
 นาทนเอง เคยอนมันก็วางตงตงขึ้นมาอีก เป็นเสียงคล้าย ๆ คนเดิน
 ลากชายกระบองแล้ว ๆ แล้วก็เขยิบไปกลายเป็นเสียงอะไรตงเพี้ย ๆ
 ฮยฮกฮกครู่แล้วก็เขยิบไปอีก โอเจ้าอนน้ตงตะแคงทงอยู่ด้วยความ
 สนใจประมาดครั้งน้ตง ครันแล้วเขาก็ทวนกลับมาคิดถึงเฮ็ดขเป็น-

กาพย์

ขณะนั้นเขารู้สึกว่าเขาจะรักหล่อนขึ้นมา อย่างไม่เคย
ปรากฏมาก่อนเลย เขาคิดอยู่ในใจว่าบรรดาผู้รักผู้อื่น ๆ ทั้งหลาย
นั้น จะมีคู่ใดบ้างไหมที่ยังคงครองรักกันอยู่ได้ทั้ง ๆ ที่ต่างคนต่างจิต
ต่างใจ แต่ที่ต้องประสบชะตากรรมร่วมกัน เมื่อคิดถึงตอนนั้นเขารู้สึก
ตะลันใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย ร่างของเขาสั่นสะท้าน หัว
ใจและความคิดของเขาเริ่มวูบว้างดับจนปลายนับไม่ถูก ในความรู้สึก
เขาคิดว่าเขาจะรักเธอนั่นแน่ แต่ในความเป็นจริงของหล่อน เขาไม่
คิดสนใจเลยแม้แต่น้อย ความรักของเขาจริงเธอนั่นแหละเขาคิดถึงอยู่
มิวาย.....

ทันใดนั้นความกลัวของเขาเริ่มวางวายไป หูของเขา
กลับแว่วได้ยินเสียงประหลาดดังกล่าวกังแล้ว ๆ ขึ้นมาอีก เป็นเสียง
ลากชายกะโปรงตลบควายเสียงระไวอย่างหนึ่งตลกตึงเพยะ ๆ เสียง
นั้นดัง ๆ หยุต ๆ บางครั้งดังน้อย ๆ บางครั้งดังดัง ๆ ยิ่งเขาเงย
หูฟังอย่างสนใจเข้าเพียงใด จังหวะของเสียงที่ตลกตึงระไวถนเพียง
นั้น และโธเดวีธนูรู้สึกคล้ายกับความนงงท้อความตงขุ่นทุกขณะ....

ในทันใดนั้น เขาทรงกายลุกขึ้นนั่งตัวแข็งท้ออยู่บนเก้าอี้ หูของ
เขาเงยฟังเสียงนั้นอยู่อย่างตงตงตึงใจ เสียงลากชายกะโปรงดัง
แล้ว ๆ เกิดขึ้นอีก เขาพยายามเงยหูฟังให้ถนัดขึ้นอีกความนงงเสียงระไว
กันแน่....

แล้วในครู่ต่อมาตนเอง เขาก็ลุกทะลึ่งขึ้นยืน ตัวสั่นขนลุก

ขาดด้วยความตกใจ เกาทัณฑ์เขานางสนสะเทือน บางครั้งโง่งเงนแทบจะล้มลงเพราะแรงสะเทือน เขาคิดว่าเสียงประหลาดนั้นเป็นเสียงชนิดเดียวกับที่อำนาจสามารถทำให้เขาผลลุดลุกขยับขึ้นได้อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ในคืนต่อมา โอเลเรียนยกมือขึ้นไขว้คว้าไปมาในความว่างเปล่าของห้อง เขาลุกขยับขึ้น เดินถอยหลังไปจนติดกำแพง

“คนพระช่วย” โอเลเรียนผลอดตัวร้องฮอกมากด้วยความน่าเสียงสนเครือ เมื่อยืนอยู่ เสียงนั้นก็หายไปโดยเฉยๆ

แล้วในชั่วครู่ต่อมา เขาก็ตะเบ็งรังอรุณจนสุดเสียง

“อะไรกัน? เสียงใครทว่าอะไร? มันใครนะ?”

เสียงว่างของอะไรอย่างหนึ่งทำให้โอเลเรียนหวาดเสียวสะท้านแทบจะทรุดลงบนพื้น ทิ้งๆ เขาใช้เวลาเสี้ยวหนึ่งลือเสียงหูฉิ่ง แต่ออกเสียงหนึ่งนั่นประหลาดที่สุดไม่คาด หรือเพี้ยนไปด้วยในทันทีทันใด ครั้นแล้วเขาก็ตะโกนร้องถามต่อไปเช่นเดิมอีก

เขาตะโกนร้องถามไปครั้งแล้วครั้งเล่า ความกลัวก็ขยับคลานเข้าสิงสู่อยู่ในจิตใจเขา เขาก็จะเริ่มกลัวเสียงที่เขาตะโกนก็ฮอกไปเอง เสียงมันสะท้านก้องไปทั่วบ้าน ทำให้เขาต้องหยุดตะโกน เขาเอามือล้วงลงไปควานหาไม้ขีดในกระเป๋ากางเกง แต่ไม่มีเลยสักถล่ม ครั้นแล้วเขาก็นึกขึ้นมาได้ว่าความไม่ชัดดวงอยู่เหนือเตาผิง

เขาเดินคลำทางฝ่าความมืดตรงไปทางเตาผิง ทิ้งๆ ที่ต้องลัดเลาะเวียนไปตามผนังห้องจนกระทั่งมือเขาย่ำไปถึงเตาผิง ซึ่งเขารับควานหาไม้ขีดอย่างรวดเร็ว บังเอิญมือของเขาไปบดเอาถ่านไม้

ชดชดกลงบนพื้น ซึ่งเขาสามารถมองเห็นได้ท่ามกลางแสงไฟเวียนววง จากเตาผิง แต่เขาก็ไม่สามารถจะเอื้อมมือลงไปหยิบได้จนกระทั่งมือ บ้ายไปประทะกอลงไม้ชดซึ่งเลื่อนเข้าไปจนมุดอยู่ตรงขอบเตาผิงพอดี

เขาคว่ำไม่ชดขึ้นมาจุกไฟทันที

ห้องทงห้องคองอยู่ในลักษณะเดิมมิได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง เขา ชดไม้ชดไฟจนเป็นกานทสอง เขาเห็นเชิงเทียนตั้งอยู่บนโต๊ะ เขาจุด เทียนสว่างขึ้น แสงไฟส่องสว่างไปรอบๆตัวครัวแลงกลก โพล่งขึ้น เขาเหลียวแลกวาดสายตามองไปตรึมห้อง วนหัวลุกขึ้น

ไม้ตั้งโต้อยู่ในห้องนั้นเสีย

ในห้องนั้นไม่มีอะไรเลย แต่การคงมีอะไรสักหนึ่ง ซึ่งสง นนยังไม่ว่าเป็นอะไร ก็หนีใจเรวณเคยมีเคยจบบนเมื่อเขานึก ถึงสิ่งที่เป็นไปได้ ในระหว่างที่เขาคิดถึงห้องทงทงอยู่ว่า ต้อไป ข้างหน้า บ้านที่เขาอาศัยเขาอาศัยอยู่จะมีแสงใด สำหรับเวลา ที่ผ่านไปแล้ว เขาเชื่อว่าคงไม่มีอะไรแอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ในบ้านนั้น เลยนอกจากความเงยสงบและความน่าอยู่ซึ่งคงจะเหมาะสำหรับเขา จะใช้เป็นที่พักและเขียนนิยายของเขาได้อย่างสะดวก เขาอดสำหรับ พลังแห่งศกตแต่งห้องให้น่าอยู่และแลดูสวยงาม เขาไม่เคยคิดเลยว่า จะต้องมาเผชิญกับสิ่งอันแปลกประหลาดซึ่งเขากำลังผจญอยู่เพราะ หน้าที่ขณะนั้น เขาคิดว่าคงมีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ในบ้านหลังนี้ เขา คงไม่ใช่คน ๆ เดียวที่อยู่มากได้เขาอาศัยบ้านหลังนี้ คงจะมีคนอื่นอยู่ อีก คน ๆ นั้นจะเป็นใครมาจากไหนเขาไม่มีโอกาสจะรู้ แต่ได้

พยายามเขย่าประสาทไฮเลรีอันให้ระทึกอยู่ด้วยความหวาดกลัว โดย
ทำเสียงเหมือนผู้หญิงกำลังสาธยาย

— ๓ —

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่าตนเคยมาอยู่ที่นั่นได้อย่างไร ไฮเลรีอัน
รู้สึกตัวเองฮกคองหนังกเมื่อเขาได้ก้าวเท้าขึ้น ไปยืนอยู่บนแผ่นบันได
ที่เขาเข้ามาวาง เห็นบันไดคนนางสาวเป็นภาพใหญ่ขบทุกเสียแล้ว
ขณะนั้นเขามีได้สวมหมวกและกางเกงคนลงบันได แต่ยังไม่พอจะ
จำได้ว่าเขาได้คุกเข่าลงตรงหน้าบันได และได้เบียดประคองมัน ๆ พอตัว
รอดออกมาได้แล้วก็รีบเดินตามเดิมอย่างเร่งรีบทันที ตรงเชิงบันไดเขา
ยังได้ประสมเข้ากับสิ่งอื่นที่ตนตกใจอีก มีตัวอะไรตัวหนึ่งวิ่งผ่าน
หน้าเขาออกมาจากห้องเก็บของแล้วก็หายไประตู เขาคิดว่าบาง
ทีอาจจะเป็นแมว ถึงกระนั้นเขาก็ถอนสะอื้นราวกับเด็กที่ตกใจ
เหมือนกัน

เขาเดินผ่านออกไปทางประตูใหญ่ ขึ้นบันไดขว้างขว้าง
ครู่ครึ่งบริเวณใต้ป้าย "ให้เขา" เขาเริ่มมีสติปากพร้อมทั้งแหงน
หน้าขึ้นไปดูแสงไฟหลอดลูทสองออกมาจากในห้องของเขา ครั้นแล้ว
เขาก็เดินหลบหน้าหลบหลังมุ่งตรงไปทางสแน็ค ตรงมุมโค้งเบื้อง
หน้าเขาม้วนขาเหล็กเล็ก ๆ อยู่หลังหนึ่งซึ่งความปกติเขาไม่เคยย่าง

ก้าวเข้าไปเลย แต่ความเขาก้าวเข้าไปอย่างใจลอย เขาคงก็เหรียญ
ขี้ตังเหรียญหนึ่งวางลงบนเคาน์เตอร์ แต่ด้วยมือไม่มั่นคงกระชกเจ้า
เหรียญนั้นมันเลยตกลงไปอยู่บนพื้น

“ขอบรมนคตสักแก้วเถอะ” เขากล่าวพร้อมกับก้มลงมองหา
เหรียญขี้ตัง

ในวันนั้นไม่ค่อยมีคน เพราะส่วนมากมักจะไปรวมดื่มกัน
อยู่ในร้านใหญ่ที่ชยุโกตตอกไปคือหนอย โอเลวีร่อนหย่อนกายลงนั่ง
บนมานัง ซึ่งตั้งอยู่ตรงหัวทางใต้ ๆ ก็สว่างของหญิงเจ้าของร้าน
แม่สาวซึ่งกำลังนั่งขายอยู่ข้าง ๆ ขวดเหล้าต่างเรียงรายสลับกันอยู่บน
เคาน์เตอร์ เขายกแก้วเหล้าขึ้นมาไม่ดื่มแก้ว แต่แล้วกลับคิดว่า
ถ้าจะให้จิตใจแข็งแรงจริง ๆ ก็ควรจะกินพวกเครื่องดื่มแก้วเดียวจะ
ดีกว่า

ครั้นแล้วเขาก็ไหลเถลไถลลงตึกไป ในบรรดาคนที่กำลังตั้ง
เสียงเฮฮากันในร้านคนละฝั่งแยกที่เขานั่งอยู่นั้น จะมีใครบ้างไหม
ที่พอจะช่วยขนย้ายข้าวของ ๆ เขาได้บ้างในวันรุ่งขึ้น

และก็ในระหว่างนั้น เขาส่งบรมนคตมาดื่มเรื่อย ๆ

เขาไม่มีความปรารถนาที่จะกลับไปในห้องที่เขาเคยเห็น
โซ่ที่ไว้คอแล้ว เขาไม่สามารถจะกลับไปเผชิญหน้ากับเจ้าคนมันได้
ทัพพะ แม้แต่ในห้องที่เขาคิดว่าน่าจะอยู่สำหรับเขาได้อีกแล้ว เขาจะ
กลับไปอยู่ที่พักเก่าของเขา ถึงแม้จะต้องมีห้องทำงานแยกอยู่คนละ
แห่งกับห้องนอนก็ช่างมัน พอเขาคมบรมนคตหมดเขาก็จะไปหาขาย

เจ้าของบ้านเก่า บางทีจะขออาศัยนอนสักคืน อดนอนเหล้าในแก้ว
ของเราหมดไปก็แล้ว

เขาลุกขึ้นไปเต็มเหล้าลงในแก้วจนเต็ม แล้วก็กลับนั่งลง
ตามเดิมอีก

แล้วถ้าหากมีใครถามว่าทำไมต้องย้ายบ้านอีกเล่า อ้อ ชอน
เขามืดมดเพียงพอที่จะแกตัว ก็อ้างว่าบ้านนั้นมันสกปรก อยู่ ๆ ก็มี
ตะปู โผล่ขึ้นมาทิ่มแทงมือคนได้ ตีลูกกอล์ฟในสนามหญ้า เขียบเข้า
กักก มีหมาจิ้งจอกตัว ๆ ยุ่งมดอยู่มาขึ้นหัวผมและวางผมคางควาก ๆ
อยู่ได้ เท่านั้นก็มืดมดเพียงพอที่จะแกตัวแล้ว อ้อ ชอน
ลูก กัดหัวจนน่าตาไหล คิดในใจว่าฉันจะหนีมาจนหมดแล้ว เขาเข็ด
จริง ๆ เขาเขาบ้านนั้นใจเพชรอยู่หรือหนอ ไม่ได้เขาไว้ให้ผู้หญิง
ที่มองไม่เห็นตัวมาขึ้นต่างผม ความจริงที่น่ากลัวที่สุด ผลผลประ โยชน์
ที่โรงแวมสันคอตันควรรวมอยู่ที่เขาเสียก่อน เราไม่ควรปล่อยให้คน
ไม่มีความจริงทำสัญญาเขากับผมแบบเสีย เป็นการหลอกลวงกันชัด ๆ

ตรงหัวข้างไฮเลธรินนั่งจับบรินค้อย มีกระจกกันแสงเป็น
ตอหนังต่างหากจากที่หญิงเจ้าของร้านผมหงอกขาวโพลน กำลังวิน
เหล้าชาย แต่กระจกทึบมันสูงขึ้นไปเห็นเคาน์เตอร์ประมาณ ๑ หรือ
๑ นิ้วเท่านั้น ส่วนที่บาร์อื่น ๆ ไม่มีกระจกกัน ชอนไฮเลธริน
เหลือบสายทาวรันคูนหัวคนทั้งหลาย ชอนไฮเลธรินคางก้นมาของดู
หน้าเขาเป็นตาเดียวกัน พอเขาค้นไปมดง คนเหล่านี้ต่างก็หลบหน้า
ไปทางอื่นเสียจน

เราจัดการขายที่ไปนั่งอยู่ตรงมุมห้อง ซึ่งคิดว่าคงไม่มีใคร
มองดูเขา แต่ที่นั่งแห่งใหม่นั้นก็อยู่ตรงกบที่ ๆ หญิงชราวางขายเหล้าอยู่
พอดีเช่นเดียวกัน

หล่อนเคยเห็นเขาเดินผ่านไปผ่านมาอยู่แถวนั้นบ่อย ๆ วันใด
นั้นหล่อนก็หันมาถามเขาว่า อากาศกำลังสบายดีหรืออย่างไร ซึ่งเขา
เองก็ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไร เพียงแต่พูดไปว่าขณะนี้เขากำลังเป็นหวัด
กระทบอากาศหนาวไม่ค่อยดี แต่ก็ยังไม่สู้กระไรนักเพราะดูเหมือน
ฤดูใบไม้ผลิกำลังจะย่างเข้ามาแล้ว จากแถวสวนขนาดใหญ่ไม่กี่ค่าน
ทำให้โอเดรอนนิกเวียเปลี่ยนใจอีกว่า หญิงชรานั้นจะวางแผงทุกคืน
หรือเปล่าหนอ กำลังจะวางแผงนั้น จะมั่งคั่งดีเหมือนกับเขาโดยน
หรือเปล่า เขาเห็นทองล้นมือซะที

หลังจากเราคบประภานะไปสักหนึ่งเดือน เขาก็พร้อมที่จะ
กลับไปสู่ห้องพักของเขาที่ หรือจะไม่กลับ เขาคิดสองจิตสองใจ
ต้องกลับแน่นอน อีกไม่ช้าคนเหล่านั้นจะได้เห็นกันเป็นขวัญตาละว่า
เขากลับไปสู่ห้องของเขาได้อย่างปกติเพียงใด และก็ในเวลาเดียวกัน
นั้น เขาเองก็รู้สึกสงสัยตัวเองขึ้นมาตะหงิด ๆ ว่า ทำไมเขาจึงต้อง
ทำในสิ่งที่ผิดปกติเช่นที่เขากำลังทำอยู่ขณะนั้นด้วย เขาไม่เคยทำอย่าง
นั้นมาก่อนเลย ไม่เคยเข้าไปในร้านขายของโดยไม่สวมหมวก และไม่
เคยเข้าไปนั่งชมประติมากรรมจนเนิ่นนานจนเคยอกด้วย แต่ต่างว่าถ้าเขา
จะเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้หญิงชราเจ้าของร้านฟัง จะเล่าให้นาง
ทราบว่ามีหญิงสาวคนหนึ่งมาชมเขา แล้วถูกตะปู้รุมโจมตี

ไหล มีหน้าข้างแควระหวายเหยียบคนบนโคหกจนกระทั่งเท้าถลอก
 อักด้วย ส่วนตัวเขาเล่า ระหว่างที่อยู่ในบ้านก็ต้องผจญกับเสียงประ-
 หลาดต่าง ๆ นว ๆ จนกระทั่งเขาต้องปิดประตูลงกลอนด้วยความกลัว
 ถ้าเล่าเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ให้นางฟัง หญิงชาวภูนั้นจะว่าอย่างไรบ้าง
 หนอ บางทีนางอาจจะหาว่าเขาบ้ากระมัง แต่คิดไปอีกทีอาจเป็นเพราะ
 เขาไม่ได้ทำงาน จิตใจของเขาเลยพังช้ำนไปก็ไม่ได้ เขาไม่ได้ใช้
 หัวคิดวางโครงเรื่อง ไร้มลลิตเขาก็เลยจะเขียนใหม่ (เพราะเค้าโครง
 เก่าเขาคิดว่าดำเนินเรื่องไม่คช) เพราะเหตุนี้เองดกกระมังที่ทำให้
 ภูตผคาเขาเมาครอมีงาตนองและความเป็นกิดครองเขาได้

แน่นอน เขาจะต้องกลับไปห้องของเขาให้ได เขาจะต้อง
 เดินรับลมให้ลมองรสเสียก่อน เขานึกอยู่ใดเดินตากลมองมานาน
 แล้ว เมื่อเดินเล่นจนสบายใจแล้วเขาจะเริ่มลงมือเขียนบทที่ ๓๖ ต่อ
 ไป (เขาคิดว่าเขาตั้งใจจะหาหลายเสียทั้งเขียนหาในในตอนแรกนั้น เขา
 ก็ใจเฝ้าพอแรงอยู่แล้ว) หลังจากนั้นเขาจะตั้งอกตั้งใจทำงานให้เหมือน
 กับคนอื่น ๆ โดยจะไม่ยอมท้อถอยอีกต่อไปแล้ว

เขายกแก้วเหล้ารสมันจนหมดแก้ว แล้วก็ชอกจากร้านไป

เขาชอกเดินรับลมเรื่อย ๆ ไปตามความคิดที่ตั้งไว้ โดยมียอม
 ให้มีความคิดคำนึงอย่างอื่นเขียนกรวยเข้ามาในสมอง ครึ่งแรกอากาศ
 ทุเย็นสบายช่วยให้สมองของเขาทมนงอยู่เพราะฤทธิ์บรรณคชอยู่ทุก
 วน คชมาจิตใจของเขาชองแผ่วเป็นปกติชนกว่าเมื่อก่อนเขา
 ความวุ่นวายในใจทมนงอยู่ก่อนหน้านั้นหมดไป ด้วยวจจิตใจเขามแต่

ความสงบ แต่ความว้าเหวยังคงเป็นเจ้าเรือนอยู่ในห้วงคิดของเขา เขา
เกิดความรู้สึกเป็นทุกข์ขึ้นมาอีก มันคือความเป็นทุกข์เกรงว่าเฮลซ
จะได้รับอันตราย

๕๒๘
ทงนิกเพราะในบ้านของเขาเอง ตุ้ๆคล้ายกับว่าจะไม่เป็น
ที่ปลอดภัยสำหรับเฮลซ กาวท์เธอต้องได้รับเคราะห์และบาดเจ็บถึง
สองครั้งสองหน ทำให้เธอไม่ค่อยสบายใจนัก แต่ตัวเธอเองกลับ
กล่าวว่า "ฉันไม่เป็นที่พึ่งพิงสำหรับบ้านนี้..." ทงหลอนยัง
ได้ฮอกปากกล่าวว่า นิสระเวรมักคอยบังในบ้านนี้ หลอนได้เห็น
สิ่งผิดปกติบางอย่างในบ้านก่อนแล้ว แต่เพราะทงหลอนพาตัวออกไป
ไปพ้นจากบ้านเฮลซอน และเขาก็ต้องกลัวไปเป็นเขนนั่น ส่วนเขาจะ
คอยคุ้มครองมันต่อไป

๕๒๙
เขาจะคอยคุ้มครองไปได้อย่างไรเกิดขึ้นบ้างฮอก นอกเหนือ
ไปจากที่เขาได้เผชิญกันมาแล้วด้วยคนเชิงหยอก ๆ กาวท์จะไม่พยายาม
อย่างเหยียบเขาไปในบ้านอีกนั้น เป็นความคิดที่โง่เง่าชนิดที่ใครๆ
เขาคงไม่ทำกัน เขาจะต้องไม่ทอดอหยหรือซลาคกล่าวต่อส่งหมดแต่เงา
และไม่เห็นตัวตน เขาจะต้องเอาชนะ จะต้องกลับไปผจญกับมัน จะ
ต้องอยู่ในบ้านหลังนั้นต่อไปให้ถึงที่สุด

๕๓๐
เขาพยายามระมัดระวังรู้สึกหวาดกลัว จนตัวเข็นชาลงจนเป็น
ปกติ รับประทานอาหารเย็นกลับบ้านอย่างเร่งด่วน ถึงแม้จะกลัวอย่าง
ไวก็จะต้องกลับโถ่โถ่ หรือจะต้องดื่มบร่นดองสักแก้วก็คิดเหมือนกัน
แต่ในขณะที่เขาย้อนกลับมาทางสี่แยก ก็ปรากฏว่าเขาไม่

โอกาสจะโคตรมบริบดินเสียแล้ว ถึงแม้จะยังมีแสงไฟอยู่ในบ้าน แต่เขาก็ปิดร้านไม่ขายเหล้าอีกแล้วในคืนวันนั้น ตรงโค้งถนนใกล้ ๆ ร้านมีคนสองคนยืนคุยกันอยู่ โสเภรีอนสังเกตเห็นได้ว่าขณะที่เขาเดินผ่านมา

นั้น ชายทั้งสองหยุดคุยกันเสียแล้ว นอกจากนั้นเขายังสังเกตเห็นได้ว่าชายคนหนึ่งสวมหมวกขาวกอดคอตาบารีเวตตนเอง เขาหันหลังกลับโดยมิได้ทักแก เขามานเข้าไปในประตูบ้าน ยืนหันรีหันขวางอยู่คู่หนึ่ง แล้วก้มหัวก้าวร่นไปบนบันไดหน้าเหมือนอย่างเคยมา

เมื่อเขาไปถึงในท้อง เขาเห็นเทียนใหม่ตั้งลงมาเหลือเพียงประมาณหกหลอดน่าจะถึงรุ่งเย็นแล้ว เขาเป็นปรารถนาจะจุดมันขึ้นใหม่อีก ๑ เล่ม คงจำแลมเกิดอยู่ที่นั่นในทิศตะวันออกของหน้าอกอนจะเข้านอนเหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติมา ขณะที่เขาอดกรอกท้องคว่ำผ่านมาทางห้องโถงเล็ก ๆ ของเขาเอง ที่เขาตั้งใจเห็นจากหมายฉบับหนึ่งวางอยู่บนพนักของ เขาหยิบขึ้นมาอ่านมีข้อตั้งไปยังห้องนั่งเล่น เขา

เหลือบมองดูของก่อนที่จะจัดการจุดมันออกอ่าน

จดหมายฉบับนั้นมิได้บอกดวงตราไปรษณีย์ และรู้สึกว่าจะถูกใครคนหนึ่งสอดใส่เข้ามาทางช่องประตู เป็นข้อความที่เขียนติดต่อกันไปเป็นพิศ โดยปราศจากเครื่องหมายวรรคตอน โสเภรีอนอ่านบรรทัดแรกแล้วก็มองผ่านไปคล้ายเขิน แล้วจึงย้อนมาอ่านจนจบ

จดหมายฉบับนั้นถูกส่งมาจากฮิตาบาบีเวตส์ แกบออกว่า

แถมจะดีใจมาก ถ้าหากเขาจะจัดหาผู้ มาทำอาหารเข้าให้เราได้ใหม่

พร้อมทั้งอยากจะให้เขาจัดการทำบ้านช่องให้สะอาดด้วย ตอนสุดท้าย
มีคำถ่าเกี่ยวกับพระคัมภีร์เขียนไว้เป็นบทปัจฉิมลิขิต และมีข้อความ
พาดพิงไปถึงนางสาวเฮ็ลธ เป็นก้ำพืดด้วย

โอเลวีธันแสดงความไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด ดีแล้ว ! ใน
วันรุ่งขึ้นคงจะได้เห็นกันละ นี่เป็นเหตุผลอีกข้อหนึ่งที่ทำให้เขาเห็นว่า
เพราะเหตุนี้เองเป็นก้ำพืดถูกประสงควายอย่างไม่รู้ตัว

เมื่อคิดถึงตอนนั้นเรื่งก็เกิดไม่ได้นานมาแต่บัดนี้ คงเป็นเล่ห์เพทุบาย
ของใครบางคน เพราะคงไม่ปรารถนาจะมาเจอเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลง
กับความผูกพันที่มีอยู่ระหว่างเขากับนางสาวเป็นก้ำพืดเป็นแน่ พรุ่งนี้
เถอะเขาจะเสาะค้นหาที่มาของเสียงประสาธน์ใหม่พบให้จงได้

โอเลวีธันถึงกับบ่นอุบถอีกเผ่าไฟ โยนซากที่ใหม่เป็น
เถ่าถ่านลงกับพินแล้วก็ไร้เท้าอีกจนละเอียดยิบเป็นเมฆ

ในจดหมายนั้นแม้ข้อความกล่าวหาว่า เขาไม่ดูแลตกแต่งบ้าน
ให้อยู่ในสภาพอันน่าดู ปลดขยให้สตรีจรดไม่มรดกชาวสยามกับทมิคน
อยู่ ซึ่งข้อนี้ทำให้เขาเองก็รู้สึกงุนงงว่า มันเรื่องอะไรโธตาบารเวตติ
จึงจะต้องมาถ่าถายในเรื่งนี้ของเขาด้วย ในขณะที่เขากำลังมลัด
เปลี่ยนเครื่องแต่งกายอยู่นั้น เขาได้ซ้ห้ต้องไปมองดูที่เตียงนอนซึ่งเขา
คิดว่าเขาไม่เคยเห็นกายลงนอนเลย แต่เหตุใดจึงมีรอยยุงคล้ายกับมี
คนเคยนอน ครั้นแล้วจิตใจเขาก็หวนกลับไปคิดถึงเฮ็ลธอีก บางทีอาจ
เป็นเพราะเขาคิดมึนมากไปก็เป็นที่ได้ จึงทำให้เขาเกิดความกังวลใจ

ประหลาดที่เกิดขึ้นในบ้านนี้ กลายเป็นสิ่งที่มีส่วนสัมพันธ์อยู่กับผลงาน
ของเขาไปแล้วอย่างคาดไม่ถึง ความสำคัญของมันขึ้นอยู่กับผลงาน
ของเขาด้วย เรื่องโรมิลลของเขาที่เขียนไว้ ตลอดจนตอนใหม่ที่เขา
จะเขียนต่อไป จะสำเร็จหรือไม่อยู่ที่ปัญหาคงกล่าวอย่างเห็นได้ชัด

ไอเรื่อนพยายามสะกดใจ ไม่ปล่อยให้ความคิดอย่างบ้า
หลังเข้าครอบงำจิตใจของเขาอีก เขาพยายามสะกดใจหีบคั้นคับ
เรื่องโรมิลลของเขาจนกระทั่งในที่สุดก็ ตงแต่คนจนครบทั้งสิบห้าบท
ความจริงเขาได้พบสิ่งที่ใหม่เป็นพอใจ ในการเขียนของเขาครั้งนี้แล้ว
ตงแต่แรกเริ่มเข้ามานอนมานานเพียงวันแรก เขาก็จะโยนมัน
เข้ากองไฟในคืนวันหนึ่ง และคิดว่าในวันรุ่งขึ้นเขาจะลงมือเขียนมัน
ใหม่ก็พอดี ในตอนแรกนั้นเอง พยายามวิเคราะห์เขียนเป็นว่าเขาทำ
ลงนั่งครวญเพลง ทง ๆ ทง ๆ โดยคิดว่า มันเหมือนเสียงนาทหยดตง ๆ
จากกอกที่ในครัว มันเหมือนเสียงมือที่กดเพลง ได้เสียด้วยว่า มันเป็น
เสียงเพลงโบราณทงชื่อว่า "เพลงกล่อมวิญญาณ"

เขานึกถึงชื่อเพลงแล้วก็หยุดคิดอยู่ชั่วครู่

แต่แล้วก็ทวนมาคิดถึงเรื่องโรมิลลของเขาอีก แต่แล้วเขาก็
ไม่สามารถจะเริ่มการเขียนของเขาต่อไปได้ เพราะความคิดคำนึงถึง
สิ่งอันแปลกประหลาดต่าง ๆ ที่ได้เกิดขึ้นในบ้าน มันคยรวมกวนประ
สาทของเขาจนทำงานไม่ได้อยู่เรื่อยมา โดยเหตุนี้ พอวันรุ่งขึ้นเขาก็
เดินตัดข้ามสี่แยกตรงไปหาอัสตาวาเว็ค เพื่อจะขบปัญหาและซักถาม
ความเป็นไปของบ้านนี้แต่คงเดิมนมาให้กระจ่างแจ้งให้จงได้ เมื่อไปถึง

ก็ธรรพ์ให้ตามารเวตตมากุยกกับเขาที่หน้าประตูบ้าน เขากล่าวว่า
 “เรื่องบ้านหลังนี้ควรจะอยู่ในความรับผิดชอบของคุณนำผู้หญิงนะ ถ้า
 หากว่าแกพยายามบีบคั้นนำให้แน่น ไม่ปล่อยให้นำหยดตึง ๆ อยู่
 อย่างนั้นแล้ว ทุกสิ่งก็คงไม่อะไรผิดปกติ” เขากล่าวประโศคนซา
 แล้วซาเล่า

“เรื่องไม่ใช่หน้าที่ของผม” ตามาจารย์เวตตตอบ

“หน้าที่หรือ?” โสณหรือมีร้องถามเสียงเกือบเป็นกระโถก

“ครับ ผมก็ทำหน้าที่ของผมไปอย่างหนึ่ง คุณก็มาของคุณไป
 อย่างหนึ่ง... คุณมีความเห็นของคุณอย่างไรก็เป็นเรื่องของคุณ”

“ความเห็นของผมหรือ?” โสณหรือมีถาม แต่แล้วเขาก็
 กัดเสียงลง เมื่อเห็นพระสงฆ์คนหลังหันกลับ ๆ ใด ๆ อยู่ตาม
 หน้าที่ต่างในบ้านตงบริเวณนี้แล้ว ก็เลยยกมือจะคอยฟังเสียงการโต้ตอบ
 ของคนทั้งสองอยู่ระยะหนึ่ง เห็นภิกษุคนหลังหันกลับลง ธรรมดาคุณสูง
 ย่อมจิตใจไม่สงบทอดทิ้งฟังผมไปก่อน แล้วคอยคิดหาทางช่วยแก้
 ไขภายหลัง ถ้าหากว่าเรื่องประหลาดอะไรเกิดขึ้นอีก”

“ความจริงไม่เคยมีใครมาขึ้นพูดอยู่กับผมตรงหน้าประตูอย่าง
 นี่มาก่อนเลยนะคุณ” ตามาจารย์เวตตพูดโพลงออกมาก

“คุณเองต้องพูด และผมก็จะขึ้นพูดอยู่อย่างนั้นแหละ”

“ก่อนอื่นทำไมคุณไม่บอกถึงพระเจ้าบ้างละ คำที่พระเจ้าเคย
 กล่าวไว้ว่า....”

“บิโธ่! สูงก็ทำเป็นคนปากตลาคไปได้”

ต่อจากนั้นคนทั้งสองก็เถียงกันอย่างเผ็ดร้อน ไอ้เลวอนเดิน
 กลับมาบ้านอย่างหัวเสีย เขากลับไปยืนเฝ้าหน้าต่าง ๆ ของมอญคูหน้า
 ตามาวิเวตหลายครั้งหลายหน บางครั้งเขากดงบังตาจน บางครั้ง
 เขาก็แถมมองไปทางช่องม่านหน้าต่าง อย่างคนกระหายที่จะได้ทราบ
 ความจริงอะไรจากปากของแกให้จงได้

หลังจากนั้นต่อมาในราว ๆ เที่ยงวันหนึ่ง ขณะที่เขากำลัง
 ยืนมองออกไปทางหน้าต่างอยู่คนเดียวอยู่นั่น พลันสายตาเขาก็
 มองไปเห็นนางสาวเอลัว เป็นภาพ โคนครึ้มงามตแยกตรงมาทางบ้าน
 เขา เขาคิดใจพิชชะกระโคศที่คล้ายอันมาเสียให้ได้ ขณะนั้นรู้สึกว้า
 ลมคอนข้างจะพลัดใจ กระแสลมพัดกระเปาะของเขปลิวครวญป้อน
 อวชวของเธอนั้นเห็นเด่นชัด ไอ้เลวอนจึงคิดว่าความหมายมาก่อได้ เห็น
 ลงบันไดไปสู่ประตูหน้าพลัดออกตอนรับหล่อน ฝั่งแล้วเขากลับหยุด
 ชะงักเมื่อตลกดคนมาเดาว่า บางทีหล่อนต่างในกลางชนบันไดเพราะ
 กลวบันไดหักออกก็เป็นได้ ขณะที่เขาวังเมตามเสด็จสู่ประตูใหญ่นั้น
 เขาเหลือบตาจนไปตบเชิงกลอน คล้ายกับมอญโรอย่างหนึ่งมาดลบรร
 ชาติใจเขา พร้อมกับนั้นเขาก็ไหว้สททจนใจเกรงว่า หันขวานทิ้งง
 หลังควาจะบังเอิญปลิวหล่นลงมาถูกหล่อนเข้าชกหรือไม้เท้ามัน

เขาออกไปพบหล่อนขณะที่หญิงสาวกำลังเดินเข้ามาถึงประตู
 พอดี เขาเหยยปากพูดกับหล่อนอย่างระล่ำระลักว่า

“บ้านนี้ไม่คางจริง ๆ เหมือนอย่างเข่อว่านะแหละ” หนังก้าลัง

เตรียมจะย้ายให้เร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เดียวเธอก็หาว่าฉันทวดคือ ความจริงเห็นจะอยู่ไม่ไหวแล้ว”

เธอกถามเขาว่า เขาจะเข้าไปในเมืองหรืออย่างไร

“ใช่ ไร่...ฉันจะเข้าไปในเมือง” เขาตอบเร็วปรือ “ฉันตั้งใจว่าจะต้องไปหาแซมเบอร์ตเขา เธอรูจักแซมเบอร์ตใหม่ คงไม่รู้จักสินะ ผู้ขายรูปร่างใหญ่ ๆ ที่เธอเคยเห็นฉันคุยอยู่กับเขาคงหนึ่งขึงเงิละ ความจริงฉันคงจะต้องไปตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว และ....”

เขากล่าวถึงตอนพูดคุยหาทางหนี ๆ และกล่าเพิ่มเติมว่าบ่ายวันนั้นเขาจะออกจากตัวเมืองไปเสียครึ่งชั่วโมง เหมือนว่าจะไปโบรจันต์ ฉันได้รับจดหมายจากเขาเมื่อตอนเช้าวันนั้นเอง

เขาควางรอเธออยู่ที่ทางตักแดง ทำให้เธอต้องเตือนเขาว่าทางที่จะเข้าไปในเมืองไม่ได้ไปทางนั้น

“จริง ฉันนึกซะทีเดียวเลย” เขาพูดแกกพรอหมกับหัวเราะ “ฉันเคยเดินไปกับเธอออกทางหนึ่งเสียจนเคยตัว ฮือ! ทางนั้นมันไปขึ้นรถประจำทางนะ เธอจะไปกับฉันใหม่ละ ฉันเองก็เสียใจที่มรเืองเชนนเกิดชน”

ครั้นแล้วคนทั้งสองก็เดินตรงไปทางที่พรรค โดยสาร

กวารจนรู สักวาเฮลชไมคยอมมหาแสดงอาการซักชน แต่ตามปกติถ้าเธอเห็นท่าทางเขาผิดปกติ เธอมักจะนั่งเฉย ส่วนเขาเมื่อเห็นหญิงสาวนั่งชมรมก็เลยพูดปล้ำมไปใหญ่ ขณะที่คนทั้งสองไปถึงสถานีรถประจำทาง ไม่มีใครสักคนทเมตมตงเห็นผู้ขายที่ไม่สวมเสื้อขนนออก

กำลังเดินสูงผู้หญิงที่สวมกะโปรงหลวมโคร่งเคร่ง ซึ่งเดินขนาบข้าง
มากับเขาจะเว้นเสียซึ่งการหวัดคิดว่า ไม่ช้าไม่ใคร่ก็ใครคนหนึ่งคง
จะล้มคว่ำมาลง เพราะกำลังเดินลากสูงมือกันหลุน ๆ มาเช่นนั้น

คนทั้งสองชนโดยสารรถประจำทาง โธเธรีอนบ่นว่าไม่ควร
เลยที่เขาจะล้มสวมเสื้อนอกมาด้วย แต่ความจริงอากาศร้อนนักคน
ข้างจะร้อนชยไม่ชย คนทั้งสองพากันนั่งลงตรงที่นั่งแถวหน้าสุด

เมื่อมีโอกาสดูพบนหญิงสาวในสภาพเช่นนั้น เขาคิดว่าควร
จะพูดอะไรกับหล่อนให้เร็วเกินเสีย เพราะเขาเคยตั้งใจไว้หลาย
ครั้งแล้ว เขาทำท่าตรึงตัวซึ่งอยู่พลหนึ่ง เมื่อเห็นวาทกรรม โททกของเขา
อย่างขอไปทีว่าจะเขาไม่ในเมื่องี้คิดดี เขาก็เริ่มโททกต่อไปอีกว่า
“ฉันคิดว่าคงต้องออกจากบ้านไปสักพักหนึ่งเฮ็ดช

หญิงสาวคงจะตลกมาเบา ๆ ว่า “เฮ็ดช”
“ไปพักผ่อนที่ไหนสักพักก่อน คุณจ่าจะไปพุงนแหละ หรือ
อย่างซากมะรยน แต่คงไปพุงนดีกว่า”

“คะ” หญิงสาวตอบคชย ๆ
“ยังนึกไม่ชอกจ่าจะชยูนานสักเท่าไรดี” เขากล่าวต่อไป
“ฉันกลับมาเมื่อไรจะบอกให้เธอรู้”

“คะ บอกให้ฉันรู้ด้วย” หล่อนตอบเนือช ๆ
สำหรับมาเสียงของหล่อนมันแสดงให้รู้ว่าลงสย ในคำพูดของ
เขาชยู่เหมือนกัน เพราะคู้ท่าทางเขาคชกชชอบกช

“เธอไม่เห็นถามฉันเลยว่าจะไปไหน” เขาถามเป็นเชิงหยชก

เธอจึงมองเหม่อไปข้างหน้าก่อนที่จะกล่าวว่า

“ดิฉันรู้แล้ว”

เขาขังง ตามหล่อนว่า “ทำไมเธอถึงรู้ละ”

“เพราะคุณไม่เคยไปไหนเลย” หญิงสาวตอบ

เขานิ่งงเพราะไม่รู้จะตอบอย่างไรถูก เธอเงยบอญู่คู้หนึ่ง แล้วกล่าวต่อไปว่า

“คุณไม่เคยออกไปไหน เมื่อเรานักไม่ได้ออกจากบ้าน เพราะดิฉันมาคุณจึงได้ออก บ๊อสคะ อย่างทำเป็นว่าเราไม่รู้จักกันเสีย ใจคอหนักกว่าคะ”

โอเลเรียนหน้าแดง เขาสงเกตเห็นว่าเธอเองกล้าแตกกล้ามเสียจนมือกร้าน แต่เขาก็ไม่สามารถจะหาคำตอบได้สัก แก่เธอได้

“ดิฉันก็คิดว่าคุณคงจะไม่” เธอกล่าวตลึงไป “ดิฉันไม่รู้ว่าคุณเคยมองดูหน้าคุณเอง ในกระจกหรือเปล่า” ความจริงคุณควรจะมีของดูเสียบ้าง เมื่อตอนเราพบกันหลายคืนหน้าคุณหน้าตาเดียวกัน เพราะฉะนั้นดิฉันจึงคิดว่าคุณควรไปเสียสักวัน แต่คิดว่าคุณคงไม่ไป แล้วดิฉันก็รู้เสียด้วยว่าเพราะเหตุใด”

เขารู้สึกอกใจเค้นระทึก เขามีอาการระแวมกระโฮ แต่แล้วก็กล่าวทำลายความเงยบอญู่ขึ้นมาว่า

“ถ้าเธอรู้ เราจะมาพูดกันต่อไปทำไมให้เสียเวลาชยู่อีกเล่า”

“แต่เรื่องมันไม่ใช่ธุระของดิฉัน มันเรื่องของคุนต่างหากเล่า” เธอว่าตลึงไป “คุณจะให้บอกไหมละว่าดิฉันรู้ชะไรมา”

“ไม่ต้องก็ได้” เขาขมเสยงนิดหน่อย

“ไม่ต้องหรือ?” เธอข้อนถาม หันไปจ้องมองดูเขาดู ๆ

“ไม่ต้อง”

เป็นอันว่า เขาไม่มีความอดทนสำหรับหญิงสาวอีกตามเคย เขามองเห็นไปว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่หญิงสาวเข้ามาเป็นเจ้ากเจ้าการกับเขาด้วยความหวังคืนนี้ กลายเป็นการทรมานจิตใจเขาไปเสียแล้ว นั่นเป็นการทำให้หญิงสาวเสียใจไปอย่างร้าย เธอเป็นนักธุรกิจ อุตสาหะตลอดเวลาทุกอย่างพอควรแก่ใจเขา แต่เขากลับหาว่าหลอนไป ก้าวถอยกลับเรื่องงานตัวของเขาเสียเลย

และบัดนี้เขาก็ก้าวถึงเวลาแห่งที่ควรที่จะพูดกับ หลอน ให้แตกหักเสียที

“ฉันคิดว่า” เขาพูดเพียงสั้น ๆ ตาจ้องมองดูหลอน “ฉันคิดว่าเรื่องมันยุ่งยาก ก็เพราะผลของพหุบาททุก ๆ เดียวกันจะเป็นใหญ่ในการเป็นผู้นำของครอบครัวเสียเองเท่านั้น”

เขาไม่สามารถจะเอาได้ถูกว่าเขาคิดอย่างไร เมื่อเธอตอบเขาออกมว่า “ฉันก็คิดว่ามันเป็นเช่นนั้น”

“ถ้าอย่างนั้นมันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้” เขาพูดต่อไป “แต่เธอก็เป็นผู้เสียสละที่คนหนึ่งเหมือนคนนั้น”

เธอขมรับว่าเธอเสียสละเพื่องานของเขา เธอตั้งใจดีอยู่แล้ว แต่ก็กล่าวต่อไปว่า “แล้วรณณะก็จะเอาอย่างไว้กันล่ะ”

“เธอก็ควรจะค่อย ๆ ปรับปรุงสถานภาพเรื่องหัวเธอเองต่อ

ไป แดวณนรุสกวาเชอฮารมณไมคยต

“กคงเป็นเจนนนแหละ” เธอรับกับเขาอย่างขื่นตา แต่กคิดว่า
ไม่มีอะไรมากนัก

“แล้วก็....” เขากล่าวตอไปอย่างหมดอาลัย “เธอหาเรื่อง
เตือครอนใส่ตัวเอง ทกอย่างเธอกระทำไปด้วยความเข้าใจผิด ทำให้
เกิดเสทหลายมต่าง ๆ ขึ้นมาจนววยจนบคน

หลอนพั่งเขาว่าควยท้าวทางเรียบตงบ แต่กฏ สกมฮากวรส
สะทอนเตกนฮอยเมือเธอกลาวนามวา

“บารเวตตวิจิใหม่”

การนงของเธอ ทำให้หลอนคควาความเข้าใจของหลอนถูก
แล้ว

ความจริงหลอนนาริจะกล่าวะ วิธอกมาตกรากกว่าน แต่
บงเขญมาตงสถานทาศคพิทพต และกนผ ได้กลารอนกาวธนมาต
ควย หลอนจึงกลาวกับเขาว่า

“คุณควจะลงทนแล้วกลับไปเสยตกวาคะบือต” นงนคทง
แล้วกลาวตอไปอกวา “คตจนเข้าใจแล้ว เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง
ความจริงไม่ใช่บารเวตต เพราะถาเป็นบารเวตตคตเกิดคตคอกกับเขา
ได้ คตอ้างขอเขาธนมาเพื่อเป็นกาวฮำพวาง คตนรูวาอะไรทำให้
คตเกิดคตวามข่งยาก แต่คตห้ามไม่ให้คตนพุดเวธงน ถาถนกคแล้ว
แต่กอนทคตจะไป อนุญาตให้คตนบอคคตนฮอยได้ใหม่วาเข้าวณ
คตนมาทำไม”

เราถามหล่อนด้วยเสียงเครียดๆ ว่า เพราะอะไรล่ะ หล่อน
จึงเหม่อไปข้างหน้าก่อนจะตอบว่า

“คิดขึ้นมาเพื่อจะฉีกจิตใจคุณ แต่คนเหตุการณ์มันมิได้เป็น
ไปตามความคาดหวังเสียแล้ว คุณรู้ไหม ฉะนั้นทุกสิ่งก็เป็นอันยุติกัน
เสียที”

“ยุติกันที่ เอะ” เขายืนถามอย่างงงๆ

“โอ่ ยุติกันเสียที คือเป็นคนต้องกรให้คุณพิจารณาตัว
เองได้อย่างอิสระ คิดฉันจะทำเรื่องเพียงคนเดียวเป็นห่วงคุณอยู่จนนอกเท่า
นี่”

เราไม่กล้าตั้งใจที่จะถามเธอว่าหมายความว่าความถึงอะไร

“ถึงแม้คิดฉันจะส่งการให้คุณ ระวังตัวด้วย” “คุณก็ไปรด
อย่าไปคิดให้เปลืองสมอง ไม่มีการชิงชังอะไรหรอก คิดฉันจะไม่เอา
เซียมตงเพียงนั้น แต่ดา...” เธอพูดเสียงสอเสียง “ถ้าหากคุณต้อง
การคิดฉัน หรือถ้าหากคิดฉันมีอำนาจเหนือการคิดฉัน คิดฉันพร้อมที่จะ
มาร่วมทุกขสวกับคุณในทุกกรณี คุณเข้าใจไหมคะ?”

เราได้แต่ควางอยู่ในลำคอ

“คงเข้าใจแล้วใช่ไหมคะ” หล่อนสรุปเอาเอง “คิดนักคิด
ความเวียงเพียงเท่านั้นแหละ เธอจะคิดกลับไปเถอะ คิดฉันอยากแนะให้
ให้คุณเดินกลับไป เพราะดูท่าทางคุณเต็มที่จะอยู่แล้ว สวัสดิ์คะ...”

เธอยืนมอฮ่นเช่นเดิมให้เราจับก่อนที่จะลงจากรถไป ก่อน
ที่รถจะเคลื่อนออกจากสถานีเขาก็เลยขมวดผมไปแล้ว นั่นเป็นครั้งแรก

นับตั้งแต่ว่าได้รู้จักกับหลอนมาที่เห็นหลอนแยกจากเขาไปในลักษณะอื่นบ้าง และมิได้โบกมืออันเรียวงามให้เขาเหมือนเคยมา

- จบ -

โอเลวีออน คงยืนมองดูหลอนสาวที่ขยับนบรจนกระทั่งร่างหายลับไปจากสายตา และทันใดที่ร่างของหญิงสาวหายวับไปแล้ว เขารู้สึกโล่งอกจนอึกวัก หงนกกเพราะหลอนได้หยิบยืมอิศระภาพมาให้เขาแล้ว จริงอยู่เขาไม่เคยรู้สึกว้าเหวเล็กเกี้ยววออยู่กับหลอน แต่เมื่อเหตุการณ์เข้าคนขมเพียงเขื่อน และเมื่อเขือบลดขยให้เขาคำเนินชีวิตโดยอิสระได้ เขารู้สึกว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่กาลครั้งเคยเขาอยู่เบื้องหน้าก็คงจะสะกดกยงขม และก่อนที่เขาจะเดินคารงลับบ้านได้ลงครึ่งทาง เขาก็เตรียมวางแผนงานของเขาไว้เรียบร้อยแล้ว ว่าต่อไปจะต้องทำอะไรบ้าง

ในบริเวณที่บ้านเข่าของเขาตั้งอยู่มีพระนักรบจรชนราชาคณะหรือที่เรียกกันว่าจตุการ ฮาหัย อยู่รูปหนึ่งห่างจากสแยกแห่งนั้นชวระยะเพียงเดินไม่ถึงสิบนาที โดยเหตุนี้แทนที่เขาจะเข้าบ้าน เขาก็เดินเลยไปที่บ้านนักรบจรรูปนั้นเพื่อสอบถามคฤงังประวัติของบ้านหลังนั้นให้ละเอียด

แต่ปรากฏว่าเขามิได้รับคำชี้แจงใด ๆ จากท่านจตุการรูปนั้น

เกี่ยวกับบ้านหลังดังกล่าว ไต่ละเหยตพอนอกจากเพียงได้รับทราบว่ามี
 เป็นบ้านทมิฬอายุเก่าแก่มาก แต่จะมีสิ่งอยู่หรือเปล่านั้นไม่สามารถ
 จะบอกได้ เท่าที่ทราบตามข่าวลือ เขาก็ว่าในบริเวณนั้นมีบ้านเก่าๆ
 อยู่สองสามหลังทมิฬต่ง แต่จะเป็นหลังไหนบ้างก็บอกไม่ได้ก็เหมือน
 กัน เพราะท่านเป็นคนมีนิสัยไม่ชอบพูดในสิ่งที่ท่านเองไม่ได้รู้อย่างเห็น
 จริง เมื่อได้ยินดังนั้น โสเธียจึงยิ้มพร้อมกบกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้นท่านก็ไปดูสิ ใหม่นั่งส่ายก้นลงใจต่อไปตามเรื่อง
 ของผมเถอะ ว่าแต่ท่านหรือจะบอกผมได้ไหมว่าบ้านหลังนั้นว่างมานาน
 เท่าไรแล้ว”

“ในราว ๒๒ ปีที่แล้วสิ” นึกบอกรับในตอบ
 “ใครเป็นคนสร้างหรือ” “ท่านหรืออาหิ” เขาถามต่อไปด้วย
 ความอยากรู้อยากเห็นคนสร้างบ้านนั้นคือ

“เป็นผู้ชาย ชาวทมิฬคนหนึ่งที่ชื่อเขาชื่อแมตเตย์ เป็นช่าง
 เขียน แต่ส่วนมากเขามักจะนั่งเขียนอยู่ที่บ้านตลอดเวลาโดยไม่ยอม
 ไปไหนทั้งนั้น และเมื่อคุณปรวรตนาจะทราบ มันก็อยากจะบอกให้
 ทราบได้แต่เพียงว่า นายแมตเตย์คนนั้นตายอย่างประหลาดที่บ้านหลัง
 ความการชันสูตรพลิกศพปรากฏว่าขณะที่เขาตาย ในกะเพาะของเขา
 ไม่มีอาหารตกอยู่เลยทั้งๆ ที่ใครๆ ก็รู้ว่าเขามีเงินพอที่จะจับจ่าย
 ใช้สอยได้อย่างสบาย ขณะที่เขาตายปรากฏว่าไม่มีเศษผ้าสวมใส่ติด
 ร่างกายอยู่เลย มีคนเขาเข้าใจกันว่าเป็นการฆ่าตัวตาย แต่คุณคง
 เห็นพ้องกับตนว่า การฆ่าตัวตายด้วยวิธีอดอาหารนั้นดูๆ มันเป็นเรื่อง

มิตรวรมदानัก เรืองนมแม่แต่คณะลูกขุนเองก็พยายามขบคิดกันอย่าง
หนัก

“อ้อ” โอเล่ร้อนร้องอุทานก่อนจะกล่าวต่อไปว่า “แล้ว
พอจะมีบรรทัดเกยวกับเรื่องดังกล่าวนี้สำหรับตามลนอยบ้างไหมครับ”

“ไม่มี นอกจากเพียงบางตอน ประกอบทั้งฉันทน์ไม่สู้จะสนใจ
ใจในการทำบันทึกไว้ในวงการศาสนานัก เพราะทางกรบ้านเมือง
เขาก็มักการแจ่งทะเลเบียดกันไว้แล้ว ลึกช้อย่างหนึ่งคำบลนกกว้างใหญ่
ฉันทน์มีช่วยช้อยคนเดียว ไม่มีเวลาทำรายการละเอียด ถ้าหากคุณจะต้อง
บ้างฉันทน์ไม่ชัด

เนื่องจากตามลนเป็นคำบลนกกว้างใหญ่ ประกอบทั้งทาน
วิจารณ์ของฉันทน์ไม่ค่อยจะมีเวลาจะอยู่กับเรานัก เรากล่าวขอบ
คุณและถือโอกาสลาจาก คุณแล้วพอคืนสองเดือน มาถึงบ้าน

เมื่อถึงบ้านแล้วเราคงไม่เข้า หวังเลยชานกลับไปทางเก่า
กลับไปแล้วมาช้อยอกสองเที่ยวโดยใช้เวลาประมาณสัก ๒๐ นาที ทรง

เนื่องจากเราคิดว่า ถ้าหากสมองเราไปรุ่งเมื่อไรเราจึงจะเข้าบ้าน

เราต้องกลัวให้เกิดความรู้สึกในบ้านหลังนั้นเหมือนกับเมื่อตอนที่เรารู้

สึกในตอนเช้าวันที่เรามาเข้า เราขังงานรอคอยที่จะต้องลงมือทำช้อย

บนโต๊ะเขียนหนังสือของเราในบ้านหลังนั้น และเมื่อเราคิดว่าสมอง

เราช้อยไปรุ่งชมนบ้างแล้วเราก็จะกลับเข้าบ้าน ทว่ากลางดงนั่งตงคน

เขียนบทที่ ๓๖ ของเรื่องโรมิตลทก้างไว้ต่อไป

เราคิดว่าถ้าหากเราลงมือเขียนได้อย่างสงบ คือไปนั่งเราคง

จะทำงานได้รวดเร็วมากขึ้น และจากผลแห่งการที่เขาได้รับอิทธิวะ
ภาพอย่างเต็มที่จากนางสาวเบ็ญจมาภรณ์ เขาก็ตอบว่าเป็นผลสืบเนื่อง
มาจากเสียงเพลงกล่อมวิญญาณเนนเช่นกัน....

และแล้วพอเวลาบ่ายสองโมงครึ่ง เขาก็วกกลับเข้ามา
จากกระเป๋ายี่สิบเปิดออกแล้วก็เดินเข้ามา โดยปิดประตูเสียอย่าง
เรียบร้อยตามเดิม

เขารู้สึกชอบนอนอย่างนี้โดยปราศเมื่อก่อนเขารู้ห้องของเขาใน
บ้านนั้น เขาแทบจะร้องออกมาด้วยความโล่งใจ ความรู้สึกด้าน
จิตใจของเขาโปร่งขึ้นกว่าเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้นดูราวกับ
จะขยับตัวกลับมารวมกันอีกครั้ง เขาก็ดูมีความสุขสบายไม่อดคิด
เหมือนเก่า เขาได้รู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านเขาขณะนั้นช่างน่าอัศจรรย์นัก
โอเลเรียนตั้งเสียงดนตรีไว้ดังๆ พร้อมกับร้องตะโกนออกมาดังๆ
เช่นกันว่า

“แม่เจ้าโวย ช่างสบายเสียจริง สบายจริงๆ แชะ”

ครั้นแล้วเขาก็ล้มตัวลงนอนอยู่บนเก้าอี้นอน

บ่ายวันนั้นจิตใจเขาปลอดโปร่งเหมือนคนหนุ่มๆ ที่กำลัง
คอยความหวังที่รักจะมาเยี่ยมตนเนน เขาอนอนขมรมนอยยิ้มใหญ่คล้าย
คนเพิ่งฝัน เขาอนมองทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนั้นอยู่จนกระทั่งค่ำ ภาย
ในความมืดค่ำ ซึ่งมักจะมีเสียงต่างๆ เกิดขึ้นเป็นประจำในบ้านเก่า
ทุกสิ่ง...

แต่ถ้าหากการคอยของเขาเป็นถาวรคอยที่จะให้มีสิ่งใด ๆ เกิด

ขึ้นเป็นพิเศษละก็ การคอยของเขาครึ่งนครึ่งจะเป็นการคอยอย่างเปล่าประโยชน์

และแล้วในวันรุ่งขึ้น เขาก็งอนนอนคอยอยู่อย่างนั้นไม่มื่อไร หน้าที่สนใจเกิดขึ้น แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า เขากำลังนอนคอยอะไร เขารู้สึกว่าเขาเองเกิดทั้งความฮายและตื่นเต้นพร้อมกันไปในเวลาเดียวกัน

พออย่างเขาวนตาม เขาก็คิดว่าเขาพอจะเข้าใจละ ความขบขันและความฉลาดหลักแหลมเกิดขึ้นในจิตใจและสายตาของเขา

“อูแม่เฮย ถ้าหากลมพายุบนท้องฟ้าเวลาละก็ เราคงคิดออกว่าควรจะต้องทำอะไรบ้าง... เฮ้ แล้วมันอะไรล่ะ...เปล่า ฉันไม่ได้ให้ใครไปตามลอสซอคอดนะ... เวียดนามต้องคิดไปสักถึงเพียงนั้น คอกนา... ผีเสื้องามเฮย...”

เขายืนรอฟังอยู่ที่เดิมเอง ในขณะนั้นลูกปลาลูกกลางเซียม ๆ ของเขาอยู่ไปมา ดวงตาของเขาคุกราง ๆ รอบกล ทัศนทัศน์เขาเดินผ่านเข้าไปในห้วงโถง เขื่อมมือไปหยิบหมวก แล้วก็เดินออกไปจากห้อง

“ผู้หญิงของคุณเจ้าชู้หนักหรืออย่างไถ่กันนะ? เฮาละ เราจะดูซิว่า ถ้าหากลอสซอคอดทั้งคู่ออกมาจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง” เขามันพิมพ์พาดนะที่กำลังก้าวเดินลงบันไดมา

เขาเดินไปที่สถานีรถไฟ จับรถไฟขบวนหนึ่งไปพักผ่อนอยู่ตามชานเมืองใกล้ ๆ ตลอดวัน แน่แน่นอน โอเล่เรียนคิดจำ ตัวเขาเอง

มีอะไรผูกพันอยู่กับเพลงกล่อมวิญญูญาณนั้น ไม่น้อยเหมือนกัน เพลง
นั้นมันมีอำนาจคงศุข เจริญชวน เขาอยู่ในที่ หง ๆ ที่เขาพยายามหัก
ใจจาก แต่ผลที่สุดก็ต้องกลับวนเวียนมาอีกทุกคร้ง

เขากลับถึงบ้านในคืนวันนั้น ก็คือเมื่อหาคำหมดลงไปแล้ว

“เฮ้ เพลงกล่อมวิญญูญาณที่ไพเราะของคืน....” เขามันพิมพ์
ฟ้าระณะที่ไร้มือคความลงไปคล้ายหากฎุแก่ในกระเป๋่า ขณะที่กำลังเดิน
มุ่งเข้าไปตามทางเดินสู่ประตูที่ลับบ้าน

ในบ้านพักของเขา เขา รู้สึกว่าเขาได้รับความสงบและมี
อารมณ์เป็นสุขอย่างประหลาด คล้าย ๆ กับความอะไรสิ่งหนึ่งที่
พยายามจะคงทนของมันที่เขาจึกไม่ได้ เขาเอามือไปขยิบเทียบไซ
มาจุกชนเพียงเล่มเดียว ทูตเขาออกเดินไปรอบ ๆ ห้องใต้ครุทงก
รูสึกงวงนอน ก่อนอื่นเขาเดินเข้าไปในครัว คนนั้นพระจันทร์เต็ม
ดวง แสงจันทร์อ่อนสว่างลงบนโต๊ะ ขนงเห็นของเขาให้แลดูหมด
ความหมายไปถนัด ขณะนั้นเขาเห็นหน้าต่างไว้เต็มที่ โดยมีได้รูปผ
ม่านบัง แสงเทียนส่องแสงสว่างให้เห็นในท้องนั้นแลเห็นเดือนวาง เขา
เอื้อมมือไปจับประตูห้องน้า แล้วทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้และก้มตัวลง
ถอดรองเท้า จากห้องครัวเขาเดินผ่านไปเข้าห้องอาบน้า จากหน้า
ต่างห้องน้า เขาเห็นแสงจันทร์ทอดสว่างไปส่องอยู่ที่ท่อน้ำออกซึ่งติด
อยู่ที่กำแพง เขาทอดสายตามองออกไปภายนอกหน้าต่างต่าง เห็นแสง
จันทร์ส่องตอของหลังคาบ้านตรงดีแยกเป็นแสงเงินยวง แล้วเขาก็เดิน
กลับเข้าไปในห้องนั่งเล่น เท้าของเขาถึงมดงเท้าอยู่ทำให้การเดินของ

เขาจับเสียง เขาเข้าไปในห้องนอน วางเชิงเทียนไขไว้บนตู้มลิน
ชัก หน้าตาของเขาขณะนั้นมิได้แสดงอาการให้เห็นว่า เขามความ
เหน็ดเหนื่อยแต่ประการใด

เตาผิงในห้องนอนของเขาตั้งอยู่ตรงข้ามกับตู้มลินชัก ซึ่งมี
กระจกเงาติดอยู่หนึ่งบาน เคียงนอนกับหน้าต่างจึงอยู่ทางซีกซีกหนึ่งของ
ห้องนั้น ไข้เสวียนเอี่ยมมอไปตั้งบังตาหน้าต่างลง ถอดเสวียนแล้ว
ก็ก้มลงเพื่อจะไปหยิบรองเท้าและหูกวางไม้ไผ่ในห้องนอน

ขณะที่ก้มมองหีบรองเท้าที่วางอยู่ข้าง ๆ ที่เขาอยู่ในท่าคุกเข่า
นั่นเอง เขารู้สึกหัวใจเต้นแรง แสงก็หยุดนิ่งเป็นช่วงหนึ่งในลักษณะ
คล้าย ๆ เขากำลังเดินการตักไข้อย่างหนัก สิ้นหนามคาง ๆ ที่เคย
เขากเคย แต่เขารู้สึกว่า ถ้าเขาไม่มองก็ในลักษณะเช่น อย่างน้อยเขา
คงต้องตกลงมาจากเตียงแน่ ๆ เขาจะลุกขึ้นมาลงดีให้หายมันอยู่พัก
หนึ่ง ขณะที่เขายืนขึ้น ก็ความเข็ดหลาบออกมาจากริมฝีปากของเขา
เพราะเขาได้คร้มฝีปากชมความมู ลึกซึ้งอย่างรุนแรง ขณะที่เขาเกิดใจ
เต้นวูบขึ้นในตอนนั้น นภาพิกภาพของเขาหลุดกระเด็นออกจากกระเป๋
เสื้ออก กลิ้งออกมาจากช่องหน้าต่างที่มุมหัวเรือนอยู่
และก่อนที่นภาพิกของเขาจะทันหยุดตกลง เขาก็กลับฟื้นคืน
สติขึ้นดังเดิม

ตรงกลางห้องเหนือเตาผิง มีรูปปั้นยักษ์ของเขาได้ครอบงำอยู่
เขาคูกเขาลงตรงหน้ารูปปั้นดังกล่าว และภายในกระฉากกรอบรูปปั้น เขา
สามารถมองเห็นเทียนไขคู่ไฟลุกอยู่บนเชิงเทียน ซึ่งตั้งอยู่บนหลังตู้

มลนชกเบื้องหลังเขา และในกระจกรูปนั้น เขายังสามารถเห็นแสง
 เทียนส่องสว่างไปตอของสังของเครื่องไรทงอยู่ในบริเวณห้องนั้น แต่
 นอกเหนือไปจากสิ่งเหล่านั้น เขายังสามารถเห็นสิ่งอันขงไปถวานน
 อีก แสงวิบหวี่ของเทียนคงจาดลกสมาเสมออยู่อย่างเดิม โดยมีได้ทำ
 ให้เงาของสิ่งต่าง ๆ เคลื่อนไหว แตกมอยู่สิ่งหนึ่งซึ่งส่องแสงสว่าง
 อบอุ่นและเคลื่อนไหวได้ เขาตั้งนมองแลเห็นจางและเลื่อนลางยัง
 กว้างสนโตทงสน เมื่อกิริยวิเศษผดผานมา เขาตั้งนมักเกิดการ
 เคลื่อนไหวขึ้น ๆ ลง ๆ สิ่งนั้นเป็นเงาราง ๆ ของหวดตำขงโอเล-
 ร์รอน ซึ่งส่องแสงไฟจากเทียนไรทงเป็นเงาราง ๆ ทุก ๆ ครงทเงา
 นั้นแผยอลงจะมีเสียงเหมือนอภัยวายกะโปรงตยตายตะบักขายขยู่ไป
 มาพร้อมกันเสมอ

โอเลร์รอนจองตเงาในกระจกรอยาเคมิตะตง เขาณกชนมาได้
 ถึงนาฬิกาทดกไปถวชยูนพัน เขามองไปเก็บชนมาไรลาน แล้ว
 เขาก็หยุดสำตามองตงตงต่าง ๆ จกการลวงเอาตงขงในกระเป่ากาง
 เกง เช่น เทรียญพินน์และเทรียญครึ่งพินน์ออกวางไว้บนทงเหนือเตา
 ผิง ควันแลวเสียงเหมือนต่ายขายกะโปรง ก็ชกตงกองตะทอนอยู่
 ในห้องนอนขงเขา โอเลร์รอนเปลี่ยนสายตัจจกการมองสิ่งอื่น ๆ ไป
 จับอยู่ที่เงาซึ่งมีรูปร่างเหมือนหวด ขณะนั้นเขาเห็นเงาดงกลางเคลือน
 ไปติดอยู่ตรงบริเวณศีรษะขงรูปคณย้าขงเขาอย่างประหลาด

แต่ยังมีรูปศีรษะขงใคร่ชกรูปหนึ่ง ปรากฏให้เห็นออกม
 เพียงรวง ๆ เคียงข้างกับรูปคณย้าขงเขาเช่นเดียวกัน

ไอเลวี่ร้อนล้งล้งของชอกมาจากกระเป๋ารองเขาหมดแล้ว ก็
รู้สึกง่วงนอนขึ้นมาจนแทบทนไม่ไหว เขาลุกขึ้นเดินไปมารอบ ๆ ห้อง
พยายามที่จะระดมความง่วงเหงาหาวนอนให้หมดไป แต่เพื่อไม่ต้อง
การจะแลดูเงาหัวนอนนอนอีกต่อไป แต่เสียงหัวสาบหมกก็ยังคงดังอยู่เรื่อย ๆ
แต่เขาก็เปลี่ยนตำแหน่งของเงาไปจากที่เดิม โดยเวไปอยู่ทางซ้าย
และสูงกวาพนักห้องประมาณสัก ๕ ฟุต มันเลื่อนต่อไปเรื่อย ๆ จนไป
อยู่ตาดกวางหางเหนือเตาไฟเพียงไม่กี่

ไอเลวี่ร้อนยังคงทำเป็นไม่วิไม่วิ เราเดินตรงไปยังข้างล้างมือ
ตรงมุมห้อง เพื่อดูเงาที่ฉายลงมาเห็นไอเลวี่นอนไปข้าง เขาอดเสื่อ
กักออก แล้วก็คิดว่าความทรงจำของเขาอนันต์ เสียงหัวสาบหมกยังคง
ดังอยู่เรื่อย ๆ เขายืนใช้ความลึกลับด้วยตัวขณะ แล้วสายตาเขาก็ส่อง
แสงเป็นประกายขึ้นมาอีก ครั้นแล้วเขาก็ร้องฮือขึ้นมาว่า

“ฮัม—คักวาระฮัมหนึ่งตอตักสิบหัวงูที่เขยจนนะ”

ครั้นแล้วเขาก็เดินออกไปจากห้องนั้น

เขาหายออกไปสักสองสามนาที พอกลับเข้ามาอีกครั้งหนึ่ง
ก็ปรากฏว่าภายในห้องนอนของเขาสงบเสียงเงียบไปหมดแล้ว เขา
ชำเลืองไปดูหลังตู้ห่มนอนอีก ยังเห็นหัวดวงอยู่ที่เคยตรงระหว่างกลาง
ของปลอกคอเสื้อและถุงมือที่เขาถอดวางไว้ โดยมิได้รอชำไอเลวี่ร้อน
เขื่อมมือไปหยิบหัวมาถือไว้ ความจริงมันเป็นหัวจอร์จมา ๆ ที่เขา
ขอมาคอยราคาเพียง ๓๗ เฟนนี ครั้นแล้วเขาก็วางมันลงไปบนที่สับ
ความเต็ม เขาชำเลืองดูกระดาศบักใหญ่ที่เขาถืออยู่ในมือ สิ่งที่เขา

เดินไปหยิบมาเมื่อสักครู่แล้ว ก็คือต้นฉบับเรื่องโรมิลลทเขาเขียนไว้แล้วทั้งสิบห้าบทซึ่งถ้อยอยู่ในมือของเขาตนเอง

“นักแล้วไม่ผิด” เขาบนพิมพ์พาดขณะที่ขวางต้นฉบับมลงลงไปบนเก้าอี้ตวงหนึ่ง “หงอย่างหลับตา หงบ้าง ๆ บอ ๆ หงจนแทบจะซำก้นตายไปเรื่อยหรือ”

ในคืนวันหลังต่อจากนั้นมา และในคืนวันต่อ ๆ มาอีกคืนหนึ่ง แล้วก็อีกหลาย ๆ คืนหลายวันต่อมา เขาก็จะเริ่มไม่สู้แน่ใจในเหตุการณ์แปลกประหลาดต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นจนนับไม่ถ้วนว่ามีอะไรต่ออะไรไปบ้าง ไอลี่อันได้พยายามกระทำทุกอย่าง ไอลี่โลมปติโลมก็แล้ว ทำเป็นไม่ว่า ไม่รักแล้ว ๆ อยู่นานอย่างไรก็ตามถึงแปลกประหลาดเหล่านี้มันยังคงเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้ชีวิตของเราต้องเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิงไม่จบสิ้น โดยเหตุนี้เราจึงพยายามที่จะค้นคว้าหาที่มาของสิ่งเหล่านี้ให้จงได้ ทั้งนี้ก็เพื่อจะทำให้ที่พักอาศัยของเราเป็นบ้านที่น่าอยู่ของเราจริง ๆ เสียที

- ๑๐ -

เวลาซึ่งผ่านไป เขาก็มีไอลี่งมือเขียนเรื่องต่อให้สำเร็จลงได้จนกระทั่งทางเจ้าของสำนักพิมพ์นั้นไม่ไหว ได้ส่งจดหมายมาถามเขา

โดยทางไปรษณีย์ว่า เมื่อไรทางผู้พิมพ์จะตีพิมพ์เรื่องที่เขากำลังเขียน
อยู่เสียที เพราะขณะทางสำนักพิมพ์กำลังเร่งรัดอยากจะได้ต้นฉบับ
ของเขาไปตีพิมพ์เหลือเกิน คอยมานานจนแทบเหลือที่จะคอยเสียแล้ว
เขาได้ผลด่วนประกันว่าจะตอบจดหมายสำนักพิมพ์อยู่วันแล้ววัน
เล่า ผลที่สุดก็เลยลืมตอบ ครั้นแล้วจดหมายฉบับที่สองก็ตามมาอีก
ซึ่งเขาก็ไม่ได้ตอบอีก หลังจากนั้นก็เลยไม่มีจดหมายฉบับที่สาม
มาดังเขาคิดเลยเหมือนกัน

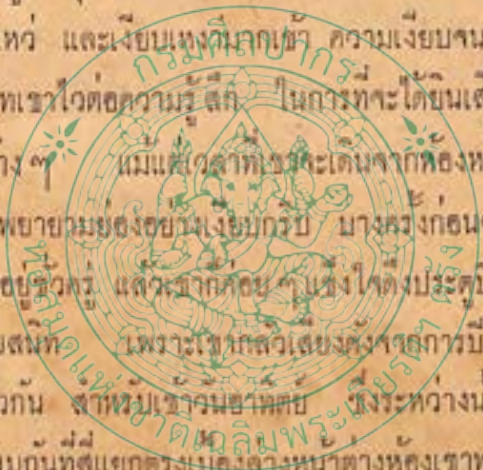
ตอนนั้นอากาศก็จะแฉะได้และอบอุ่นบ้าง บรรดาสมุท
พิมพ์ไม่รักจะชื้อช้ออกดอกบานสะพรั่ง ตามโค้งถนนเริ่มชุกจะมีผู้
หญิงมาวางขายดอกไม้เรียงรายกันอยู่ตามสองข้างทางที่จะไปตลาด โอ-
เลเรียนก็จะชื้อช้ออกไม้มาวางกันประจวบเหมาะเหมือนกัน ทั้งของ
เขาเต็มไปด้วยดอกกล้วยไม้ที่เห็นเหยียดทั้งนี้ แล้วยังชื้อสด ๆ มา
ใหม่แทนที่โดยมีใบยาวแคบสีครีม หนึ่ง ๆ จะชื้อช้อกช่อใบในการที่จะ
ต้องออกไปชื้อช้อกไม้มาทุก ๆ วัน เมื่อไม่มีสิ่งเพลิดเพลินใจ
เขาก็ชื้อช้อกจะเกิดอารมณ์คิดมาก และเกิดความกลัวอะไรต่อมิอะไรคิด
ตามเขามาคิด เขากลวงแม่แต่กระทั่งคนฟ้าอากาศ กลัวจนแม่กระทั่ง
เวลาจะเดินไปไหน ก็เกิดความหวาดระแวงว่า จะมีคนหรือผีอะไร
ต่าง ๆ นานา มาลอบทำร้ายหรือหลอกหลอนเขาอยู่ทางเบื้องหลัง
ตลอดเวลา

หนึ่งเขาเขาก็ไขว่ปลอบตัวเองว่า เขาคงไม่ชื้อช้อกไปนอน
บ้านให้ลำบากอะไร เพราะมีคนมาคอยส่งอาหารและดอกไม้ให้ถึงประตู

บ้านทุกวัน ด้วยความปลอบใจตัวเองโดยวิธีนี้ ทำให้เขาค่อยรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง

แต่จะเรียกว่าสบายนักก็ไม่ได้ เพราะบางครั้งเขาก็รู้สึกเศร้าใจถึงขนาดนอนตะขอนชกคนเดียวก็ยังมี ถึงกระนั้นเขาก็ยังคิดว่าไม่เป็นการสมควรที่จะออกไปแสดงความเศร้าให้ใครๆ เห็น แล้วก็ไม่อยากจะพูดคุยกับใครทั้งนั้น ด้วยประการฉะนี้ หนักๆ เขาก็ยังรู้สึกเหงา และเฝ้ามองดูลูกแก้ว ความเงยบนเศียรของเขา ทำให้ประสาทเขาไวต่อความรู้สึก ในการที่จะได้ยินเสียงบี๊ บี๊ ไคร้ม ความอะไรข้างๆ

แม้แต่เสียงที่กระเด็นจากห้องหนึ่งไปสู่อุณหภูมิหนึ่ง เขายังพยายามขยิบตาขยิบกริบ บางครั้งก่อนจะปิดประตูเขาต้องขยิบตาขยิบกริบ แล้วเขาก็ค่อยๆ เข้าไปปิดประตูเข้ามาอย่างแผ่วเบาเงียบสนิท เพราะเขากลัวเสียงดังจากการปิดประตูขยิบขยิบ นอยเช่นเดียวกัน สำหรับเขานอนหลับ ก็จะหวางนอนตามปกติเขาจะมีการรบกวนกันที่สลับแยกครั้งเบียดครั้งห่างตาห่างห้องเขาพอดี ในพอนมีตาบารเวตต์เป็นหัวหน้า มีการตกลงและนำแต่ประกอบ ผู้คนทั้งชายหญิงจะพากันส่งเสียงประสานร้องเพลงทำนองสวด โอเลเรียนแทบจะหนัดต่อเสียงเหล่านี้ไม่ไหว ต่อมาวันหนึ่ง เมื่อเขากินหนักก็อยู่ไม่ได้ เขาก็ลุกพรวดพราดขึ้นลงมั่งตาลงแล้วกบตหน้าต่าง เขาต้องสะดุ้งเพราะการกระทำของเขาเองก็มี ประตูของเขาหักหลุดมุน่วนวายนจนควบคุมไม่ได้ บ้างครั้งเขาจะขยิบตาขยิบกริบเรียกชื่อใครต่อใครออกมา บางครั้งเขาเรียก "โรมิลลี" แล้วก็คอยว่าจะได้ยิน

เสียงตอบหรือไม่ และบางครั้งเขาก็พูดอะไรพิมพ์่าอยู่คนเดียว พัง
ไม่ออกว่าเขาพูดอะไร

เขาเริ่มมีจิตใจวิตกกังวลประหลาดหนักหนาทุกที ห้องทุกห้อง
เขาจะต้องเปิดประตูทุกวัน แต่ว่าจะมีใครแอบซ่อนอยู่ที่ใดบ้างหรือไม่
เขาเกิดอาการสงสัยไปต่างๆ นานาๆ ทั้งห้องครัวห้องนาลอดจนห้อง
นอน ทุกครั้งที่เขาเปิดประตูเขาจะต้องแสกกวาดเขาไปดูจนทั่วห้อง มี
อยู่วันหนึ่งเมื่อเขาเปิดประตูห้องนอนเขาไป เขาเริ่มรู้สึกสงสัยว่า บาง
ทีนายแม่ตเลย (คนที่เขาได้ทราบจากงานวิจัยว่าเป็นคนอยู่คนเดียว
ท้าย และโคตยาอันน) ได้มีใครลักเข้ามาในห้องนอนของเขา

วันหนึ่ง ขณะที่เขากำลังทำการปรับหน้าตาแล้วเขาก็กลับ
ออกไป แต่เดี๋ยวเขาก็ย้อนกลับเข้ามาด้วยความกระตือรือร้นไปหรือ
เปล่า ตอนนั้นเขาปลงสงสัยเพราะเขาส่งออกมาอย่างรีบร้อน

“อตาบารเวทิตต เกง เขาร้องดังๆ” ครั้นแล้วก็นั่งงงนงนก
ถึงแต่ตาบารเวทิตตอยู่คนเดียวตามลำพัง

ต่อมาวันหนึ่ง เขาได้รับความคันเค้นจิตใจจนตัวสั่นเทิ้มอยู่
ตั้งชั่วโมง วันนั้นเขาจัดการลุกเขมือกเหนียวผามานั่งตาดตรงที่อยู่ที่ใกล้ๆ
กับเก้าอี้ที่เขาเคยนั่งเล่นอยู่เสมอ เขารู้สึกว่าเขาได้เห็นรอยกะโปรงสี
ขาวสลบคำของใครคนหนึ่งเดินผ่านแวบไปตรงมุมห้อง แต่เขาไม่สู้
แน่ใจนัก ทันใดนั้นเขาวิ่งไปดูตามันนั่งตาดหน้าต่างให้แสงสว่างส่อง
เข้ามา เพราะเขาคิดว่าผู้ทสอจกกะโปรงสีนั้นคงจะยังไม่ผ่านไปไกล
นัก เขามั่นใจว่าผู้ทงูยคนนั้นคงจะต้องเป็นเฮลล์ชแน เขาเงยหูฟังว่า

จะก้าวลงบันไดไปหรือเปล่า

แต่ไม่มีเสียงฝีเท้าของใครเดินอยู่เลย เขาคอยเงี่ยหูฟังอยู่ตามหรือสนทนาที่ เมื่อไม่มีเสียงอะไรเขาก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“ให้เจ้าหักคอเถอะ เฒ่าขึงงตักใจตายท่าหมด” เขาพิมพ์

เขาไม่มีความสุขสงบเลยแม้สักชั่วขณะ บางครั้งเขานั่งครวญครวญกับตัวเอง แต่บางครั้งเขาก็รู้สึกสบายใจเพียงชั่ววูบหนึ่ง แล้วความคิดวิกลต่าง ๆ นา ๆ ก็ป่วนงัดขึ้นมาในจิตใจเขาสัก

ตลอดเวลาเหล่านี้เขาไม่เคยคลายงเลยแม้แต่น้อยว่า การเงินของเขาใกล้หรือหมดคงไม่ต่างกัน ๆ มันมันเกิดจากกรรที่เขาไม่ทำงาน แต่ความหวังไม่ใช่ว่าเขาไม่ทำงาน เขากำลังเริ่มจะลงมือทำงานอยู่แล้วตรงหาก เขากำลังเตรียมที่จะทำงานอยู่แล้ว แต่ทว่าขณะเขากำลังเริ่มใจก็บ่เสียงเพลงกล่อมวิญญาณ เขาเพียงอยากจะรู้ว่ามันอะไรกันแน่ ถ้าเขาเริ่มเข็ดมือไว้ก็จะลงมือทำงานของเขาต่อไปเมื่อนั้น ระหว่างนั้นให้เขาพยายามหาช่องทางรู้ โทแน่นอนเสียสักหน่อยว่า เพลงกล่อมวิญญาณนี้ใครเป็นคนร้อง เหตุใดเขาจึงหลงใหลใฝ่ฝันถึงมันนัก

ด้วยความมั่นใจของเขาที่จะค้นพบารของเสียงเพลง และเสียงประหลาดทั้งหลายให้จงได้ เขานั่งคอยจับตาดูความเคลื่อนไหวต่างๆ อยู่ในห้องนอน เขาคอยขบคยท่าทางขมแย้ม มื่อธของเขาและอยู่หวิมดีปากตลอดเวลา จิตใจของเขาขณะนั้นหลงคำนงงอยู่แค่เสียงเพลง เขารักเสียงเพลงดังง้าวเขาแล้วอย่างฝังจิตฝังใจ มันมีอำนาจ

ทำให้เขาเคลิบเคลิ้มอย่างประหลาด ระหว่างที่เขาคอยนั่งฟังเสียงเพลง
 อยู่นั้น เขาซึ้งจะเกลียดเจ้าคนทรอแมดเลยเสียจริง ๆ

ระหว่างที่เขาฟังคอยฟังเสียงเพลงในสภาพคล้ายกับว่า เจ้า
 หนุมกำลังนั่งบนจวนคอยกรวดอาทกบสาวรักกัน เขาเริ่มเกิดความ
 กระวนกระวายยิ่งจนทกท เขาจึงคอยเท่าไรก็ไม่ปรากฏร่างของสาว
 รักให้เห็นเลยแม้สักครั้ง เขาคิดว่าความจริงเขาคงจะพบ เพราะเขา
 มากคอยพบตงหลายอาทิตย์มาแล้ว เขาจึงคอยรอโดยมิได้ละทิ้งกับ
 ตนฉบับทองสืบทาบหรือเรื่องใหม่ลล ทว่าเขาเฝ้าจนเกินตัวนอนเลย
 หรืออาจเป็นเพราะหญิงหรือหญิงที่ลลลลลล เกิดอาฉาที่เห็น
 เขาเอาใจใส่กับตนฉบับเรื่องใหม่ลลลลลล ถ้าเป็นเช่นนั้นเขาก็
 พรอมที่จะหญิงนั้นเขาก็จะให้ไปก็ไม่ได้

เขาลกซนคน เป็นคนฉบับทองสืบทาบที่ลลลลลล ไปที่ตาง
 ขณะนั้นเขาก็ไฟใจลลลล เขาไม่ทราบด้วยว่าเป็นเงลลลลลลลล
 กันแล้ว เพราะเขาปล่อยนาฬิกาให้ลลลลลลโดยมิได้ไรลลลลลล
 เขารั้แต่เพียงว่าขณะนั้นมันลลลลลลลลแล้ว เขาหยิบตนฉบับมาถือไว้
 ในมือ แล้วก็ลลลลลลลลลลลล

เขายังไม่ทันได้แก่เชือกทนมคตนฉบับเหล่านัน ก็ลลลลลล
 เสียงอะไรอย่างหนึ่ง เขาเหลียวไปดูทางข้างหลัง เขาได้ยินเสียงเคาะ
 เบา ๆ สองหรือสามครั้ง แต่มันมีอำนาจทำให้เขาต้องตนตะลึง เขา
 มสทนาคลาลงไปทันทีเมื่อเสียงเคาะเบา ๆ ดังขึ้นมาอีก

เขาได้ยินเสียงใครเรียกชื่อเขาอยู่นอกประตู

“บ๊อด...บ๊อดคะ....”

นนมนเตยงเฮลชมนนะ เขาคิด

“บ๊อดคะ คำนับว่าคุณอยู่ คำนับอยากพบคุณสักหน่อย”

เขาไม่พอใจในถวามารองนางสาวเบ็นกำฟ้าถึงขนาดตบถู่ฮือ อยู่ในลำคอ แต่ก็สู้สะกดใจไว้ได้ และเขาก็ตั้งใจว่าจะไม่เบ็ดประตูให้หัตถอนเข้ามาเสียด้วยซ้ำไป

“บ๊อดคะ คำนับว่า...คุณอยู่ในระหว่างอันตราย นะคะบ๊อด เบ็ดประตูให้สักหน่อยได้ไหมคะ”

โฮเลรอนทวเวาะเบาะๆ เสียงนกหวากา เขาไม่อยู่ในอันตรายอะไรดอก ความจริงแล้วหัตถอนและอยู่ในระหว่างอันตราย เอาละ หัตถอนมีสภพพะพอกเอมมนโต ขงหัตถอนเออะ

“บ๊อดคะ บ๊อด...”

“บ๊อด...บ๊อด...ตรรกไม่ถดถู” ขงหัตถอนพ้าเบาๆ

“โอ้ บ๊อด น้ากฉวเหลลชเกนคะ”

“น้ากฉววี น้ากฉวทำไมไม่ไปเสียละ” เขามั่นเบาๆ

“คำนับต้องถวามารช่วยคุณนะคะ บ๊อด คำนับไม่ได้บอกน๊ะคะ ว่า ถ้าคุณต้องการคำนับแล้วคำนับจะไม่มาก....”

เขาทำเป็นไม่ได้ยินเสียงระฮอนเบาๆ ของหญิงสาว คำนับจะหลอกแม่สาวคนนั้นของเขาเข้าแล้ว เขาคงจะระโกนบอกให้หัตถอนกลับไปเสียแล้วอย่างอีกดีไหม ไม่เอา ปล่อยให้มันเกาะประตูระฮอนชู่ขึงงนตกว่า หัตถอนคงคิดว่าเสียงระฮอนของหัตถอนคงจะทำให้เขา

ขยับเขยื้อนได้บ้างคอกกระมัง เขาฐุกำมันไปทางหญิงสาว ร้องไห้
ยังไ้ก็ร้องไปเถะ เเขาคิด

“บ๊อดคะ...บ๊อด...”

เขาคัดพันกรวด โขนต้นฉบับเรื่องโรมิลล์หน้าแวกลงไป
เตาไฟ แล้วก็ตั้งท่าจะโยนหน้าต่อไปลงไปที่สะพาน

เสียงเรียกตรงหน้าประจักษ์คำเน้นต่อไปอีกหลายนาที แต่แล้ว
อยู่ๆ ก็เงียบเสียงไปเฉยๆ เเขอได้ก็เงยหน้าขึ้นมองดูคนนั้นไปซ้ำๆ
เขาเงยหูคอยฟังว่าจะมีเสียงไม้คนบนใดตก เสียงร้อง หรือเสียงราว
บนใดหักบ้างหรือไม่ แต่มิได้ยินเสียงอะไรเลย เขารอคอยจนตายไป
ได้ เขอคงจะเศร้าใจในความผิดพลาดที่จะมาพบเขามาก แล้วเขาก็
ได้ยินเสียงฝีเท้าเขอเดินมาในทิศทางตรงของเขอ หล่นไปแล้ว

เขาโยนต้นฉบับหนังสือที่เขอวางไฟ ห่วงเวระเบาๆ แล้ว
ก็ลุกขึ้นยืน หันไปมองดูรอบๆ หอง

“ใครจะหัดไปเสียได้” เขามองกับตัวเอง “ถ้าเวระนั้นลุก
ออกไปหรือตอบ เเขอ ผู้หญิงพวกนี้เป็นยังไ้เนะ ไม่เป็นไ้เนะ ถึง
อย่างไ้ก็คงจะมีทอดทอนจริง” สักคนเป็นแน่นอน

ใครจะเป็นคนออกทอน ออกทอนอะไรกัน ไ้เลวี้นคนเคี้ยวเท่า
นั้นทพอจะรู้ดี... ความลับหลุดถูกลั่นแกล้งมันเป็นคนเหตุ แต่ไม่เป็น
ไ้ หล่นยังไ้ใครจะหัด ไ้เลวี้นคนควาขอนหล่นคนงู คนเน

แล้วทอนละ พุดถ่งเรื่องผลรางวัลที่เขาจะได้เถะ

ไ้เลวี้นคนเดินผ่านห้องออกมาก ประคู้ห้องทุกบานเปิดตลอด

ตาของเขาเป็นประกายวับ ขณะที่เขานำตัวเองเข้าไปอยู่ในห้องนอน
เขาจึงไปถนัดที่ไม่ทำลายต้นฉบับเรื่อง โรมันลี้ลับแต่เนิ่น ๆ

เพราะอะไรหรือ เพราะในบ้านซึ่งเต็มไปด้วยเงามืดมากมาย
เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าเงาไหนเป็นเงาของเขา แล้วในบ้านซึ่งเต็มไปด้วย
ด้วยเสียงประหลาด เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าเสียงอะไรเป็นอะไร เรือ
เขาเถะ เขาต้องรู้แน่ บ้านนี้เต็มไปด้วยเสียงที่เปลี่ยวเพทุบายต่าง ๆ
ท่ามกลางแสงที่มืดสลัว จะมีเสียงบางอย่างจากแสงโคมไฟที่แตก
หรือมีตะนกกางเขนที่ตอกรือรือมาจากทางประตูของครัว หรือมาย
กแสงไฟที่เผาไหม้บรรดาต้นหญ้าซึ่งยังคงแสงเงาอยู่ภายในเตา
ผิง

ทันใดนั้นเขาได้พบแสงอะไรบางอย่างส่องสว่างอยู่ในห้อง
ครัว ไฟในเตาผิงก็ดับลงทันที จะมีบางกมลเงาที่ถ่านของต้นฉบับ
ที่ยังคงระอุอยู่บ้าง คอยไม่ลุกไหม้ตรงกลางมาจากแก่นที่ตกลงบน
พื้น ทุกสิ่งขณะนั้นเงียบสงัด ความแลกมเงาอะไรอย่างหนึ่งดูผ่าน
หน้าเขาไป

ทันใดนั้นไอเลือนนก็ถอยห่างออกมาจากเสาที่อยู่ตรงข้างประตู
เงาบุทผานไปนั้นค้นประตูให้เปิดออกไปอีกเล็กน้อย ขณะนั้นไอเล
วียนย่นตัวลง เขาจึงเงยบอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นแล้วเขาก็เอื้อมมือไปจับ
ลูกบิดประตู ดังประตูเปิดเข้ามาเบา ๆ ผนังงบนเงาที่วางอยู่ข้าง ๆ
คอยดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป คล้าย ๆ กับคนที่กำลังคอยจะให้ใคร
เรียกชื่อตนอยู่จะเนน

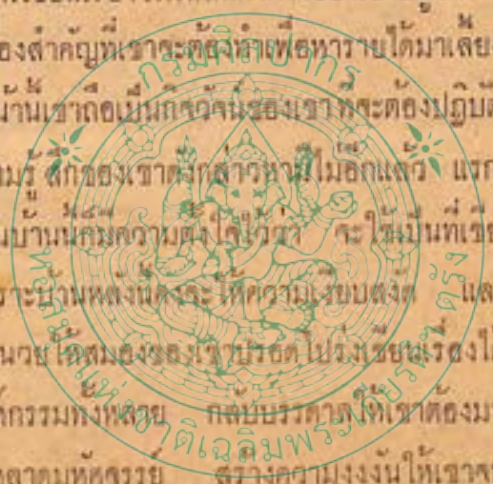

ธรรมดาเราไม่สามารถจะล่วงรู้ได้ว่า มนุษย์เมื่อตายไปแล้ว
 เลือดเนื้อจะไปอยู่ที่ไหน เมื่อชีวิตอันรุ่งโรจน์ต้องตกดับลง ทุกสิ่งทุก
 อย่างก็ดูจะไร้ความหมาย ความอ่อนหวานซาบซึ้งซึ่งเคยมีอยู่แต่เก่า
 ก่อนก็จะกลายเป็นความขมขื่น ความผูกสัมพันธ์กับมนุษย์ทั่ว ๆ ไป
 จะขาดสะบั้นลง ทุกสิ่งทุกอย่างก็อยู่ในภายแห่งความทุกข์ทรมาน
 คนเราไม่ใช่พระเจ้า ไม่สามารถจะขับไล่ความมืดดำไปให้พ้นได้ เรา
 จะกลายเป็นคนเห็นแก่ตัว พยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ให้ความร่ำรวย
 เหล่านั้นเข้ามาใกล้ตัวเราได้ ไม่ว่านานแค่ไหนก็ตามคนอื่นหรือไม่
 อย่าวไรเลยแม้แต่น้อย

สำหรับเรื่องของการตายอยู่ในความมืดเช่นเดียวกัน จิตใจ
 ของคน ๆ นั้นจะเลื่อนลอยไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ มีโลกดวงแม่แต่
 เกียรติยศชื่อเสียงและการงานอย่างใดทั้งสิ้น โสเภอนกเช่นเดียวกัน
 เขาต้องตกอยู่ในสภาพดังกล่าวโดยไม่มีเนื้อตัว จิตใจเขาเคลือบเคลม
 อย่างแปลกประหลาด นับตั้งแต่เขาได้ย่างก้าวเข้ามาอยู่ในบ้านนี้และ
 ได้ฟังเสียงหยดน้ำที่หยดลงจากกอกอกภายในห้องครัว นับแต่จวนจะ
 เป็นคนมา จิตใจเขาเลื่อนลอยยิ่งขึ้นทุกวัน มีอะไรสิ่งหนึ่งทำให้เขา
 ตกอยู่ในสภาพของคนที่อยู่ในความฝัน เขามิได้คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น
 ตกลงมาแต่จะหาหนทางของส่วนหนึ่งของประหลาดที่ก่อกำเนิดขึ้นเป็นบ้านหลังนั้นให้จง
 ได้ แม้จุดหมายที่วางอยู่บนพนักทำให้เขาต้องไร้ความลึกลับความน่าพิศ

อย่างไร เขามัวแต่ขบคิดถึงปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้จนไม่มีเวลาแม้แต่จะตอบจดหมายสองฉบับที่มามีมาจากสำนักพิมพ์

ไอเลวีธอนกลายเป็นคนที่ใช้สมองอยู่ตลอดเวลา เขาต้องการ
อยู่คนเดียวเงียบ ๆ ไม่ปรารถนาจะติดต่อกับบุคคลใด ๆ ในโลกภายนอก
เขาได้แต่ลงนอนมองดูเพดานทำตาปริบ ๆ เขาไม่มีสมองพอที่จะ
จะดำเนินการเขียนเรื่องโรมลลท์คงค้างของเขาอยู่ให้เสร็จไปได้ ทั้ง ๆ
ที่มันเป็นเรื่องสำคัญที่เขาจะต้องหาอาหารมาได้มาเลี้ยงตัวเอง ทั้ง ๆ
ที่แต่ก่อนหนานเขาถือเป็นนักวิจัยของเขาจะต้องปฏิบัติอย่างคว่ำเคร่ง
แต่บัดนี้ความรู้ สึกของเขาที่กล่าวหาไม่อีกแล้ว แรกเริ่มเดิมทีที่เขา
เข้ามาอยู่ในบ้านนี้ด้วยความตั้งใจไว้ว่าจะไปเป็นที่เขียนเรื่องของเขา
ให้จบ เพราะบ้านหลังนี้คงจะให้ความเรียบสงบ และคงจะมีบรรยากาศ
ที่ดีที่จะอ่านหนังสือของเขาเมื่อใดที่ว่างไปเขียนเรื่องได้สะดวก แต่
แล้วเพราะเหตุกรรมทั้งหลาย กลับมีบรรดาเพื่อนที่ต้องมาผจญกับความ
แปลกประหลาดมหัศจรรย์ สร้างความงงงันให้เขาจนความรู้ สึกแต่
ดั้งเดิมของเขาทั้งหลายกลับกลายเป็นเปลืองเปลืองไปเสียสิ้น เขาคิดอยู่
เหมือนกันว่าถ้าหากมีคนอื่นเข้ามาอยู่ในบ้าน ซึ่งมีสภาพเหมือนนกบที่
เขาอยู่นี้ ใครผู้นั้นจะมีอารมณ์เขียนอะไรออกบ้างไหม เขาจนกระทั่ง
ไปถึงนายแมตเตย์ นักเขียนภาพพิเศษอยู่บ้านหลังนี้มาก่อน เขาอยาก
รู้นักว่านายแมตเตย์ผู้นั้นมาจิตใจแข็งแรง เปรียบให้กับตัวเขาสักเพียง
ไรความคิดคำนึงของไอเลวีธอนแตกแยกเป็นสองฝ่าย บางครั้งเขาคิด
ว่าเขาควรจะทำเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ให้สาคนดูแลจนกว่าจะคนนั้นรู้ หรือไม

เรื่องนกคอกเรื่องทเถยกับนางสาวเป็นภาพของเขานั่นเอง

เมื่อนกถึงนางสาวเป็นภาพ โอเลือนรู สักอึดใจขึ้นมาทันที เขาคิดดีในผลแห่งการกระทำบางสิ่งบางอย่างของเธอ เธอได้กระทำบางอย่างซึ่งเป็นการฝึกความปรารถนาของเธอ เธอควรระวังบ้างว่าคนเรานั้นต่างจิตต่างใจ ความถูกต้องของคนๆ หนึ่งหาได้ทำให้อีกคนหนึ่งรู้สึกเป็นทุกข์ไปด้วยไม่ ซึ่งถูกต้องแล้วเธอไม่ควรจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับแนวความคิดของเธอหาที่เธอได้กระทำมาแล้วเลย

เขารู้ตัวการที่นางสาวเป็นภาพมาที่เขา ก็เพราะบังการให้เขาทำงานให้สำเร็จ เธอมาอยู่ที่นี่ประตูก็คือเธอ แต่มันระคายจืดใจที่เขาตั้งใจ ไม่ให้เธอเข้ามาในบริเวณอาคารงาน หากแต่มันยังไม่ถึงเวลา เพราะเขายังมีสิ่งที่จะต้องทำในบัดนี้ เขาต้องรีบคิดและหาทางแก้ไขอยู่เสีย เขาเบียดหลอน ไม่ต้องการให้หลอนเข้ามาเป็นเจ้ากเจ้าการกับผลงานของเขา เขารู้สึกถึงแต่เพียงเลือนรางว่าดูเหมือนเธอมาหาเขาในตอนกลางคืนนั่นเอง เขาสังเกตเห็นเธอจากแสงสว่างของดวงโคมไฟที่ติดอยู่ตามถนน แต่แล้วเขาก็รีบเลือนรางไป เพราะนางสาวเป็นภาพมิได้ปรากฏกายให้เขาเห็นต่อมามี

ทุกครั้งที่เขาหาหาเขา เธอไม่เคยแจ้งให้เขารู้ล่วงหน้า อยู่ๆ ก็มาเฉยๆ หนึ่งๆ ที่บางครั้งเขาไม่ต้องการพบเธอ เพราะจิตใจของเขากำลังยุ่งเหยิงจนวายเหลือเกิน แต่เธอก็กระทำตนราวกับว่าเป็นภคินีสาว ที่คอยติดตามหลอกหลอนเขาอยู่อย่างมีใครมเวลาวางเว้น เมื่อนกถึงตอนนั้นเขารู้ สักเสียดหนักแรงด้วยความไม่

“ขอให้แก่มั่นเป็นไปเสียเถอะ เบื่อนัก” เขาวังออก
มาอย่างคุณเดยว

แต่ครั้นแล้วเขาก็กลับรู้สึกตัว ความชื่นเคื่องทมตอหญิงสาว
คอยจางลง เขากลับมอวามถเย็น และแฉวกเกิดมความรูสึกหวาด
กลัวอะไรบางอย่างผลตขึ้นในจิตใจ เขาไม่รู้ตัวว่าเขาได้กระทำอะไร
ไวทีไหนบ้าง เขารู้สึกว่าเขามีความโกรธเคื่องหล่อนขึ้นมาอย่างรุนแรง
ชววบหนึ่ง แต่แล้วความโกรธเคื่องนั้นก็จางหายไป เขามิได้เคย
เป็นผู้ก่อให้เกิดความน่ากลัวหรือหลายให้เกิดขึ้นกับหล่อน เขาไม่มมีส่วน
รู้เห็นในเรื่องเหล่านี้เลยแม้แต่อย่างใด เขามความปรารถนาคดของเหมือน
เด็กทั่วไปเคื่องสา แต่อะไรก็ทำมิให้เกิดความน่ากลัวให้เกิดขึ้นในบ้าน
ของเขา เขามองกับมิมิระสาคิด และถกกำลังคนหรือสาเหตุอยู่จนไม่เป็น
อันเขมรเวงให้เขาอย่างไร

เขามอนสมนึกไปเลงอันเคื่องหนึ่ง มีถกถเวง วมิลลทเขาเขียน
ค่างไว้ เขาตั้งใจว่าจะเขียนมันต่อไป แต่ผลที่สุดเขาก็เผามันทิ้งเสีย
หมดแล้ว บัดนี้เขามความหวัง ไม่สามารถจะทำอะไรต่อไปได้
ความหวังที่เขาตั้งใจจะเขียนมันให้จบภายในฤดูใบไม้ร่วงนี้เป็นอันลม
เหลวทง ๆ ที่เขาได้ทำสัญญาไว้กับสำนักพิมพ์เรียบร้อยแล้ว แต่ไม่
เป็นไร เขาพร้อมที่จะยอมเสียค่าปรับใหม่ให้แก่สำนักพิมพ์ตามข้อตกลง
ลง เขายังมีเวลาพอที่จะกลับตัวได้เพราะอายุของเขายังไม่มากนัก

แต่ในขณะเดียวกัน เขาคำหนักตัวเองว่าทำไมเขาจึงชอนแอน
นัก ทำไมจึงปลอยตัวเองถึงขนาดนี้ เขามักพร้อมกบขกมอชนลูป

ใบหน้า ปราบฎว่ามือของเขากระทบกับหวดเควราชันอยู่ร่วงตเดียว

“ประหลาดเหลือเกินแล้ว” เขาพินพากับตัวเองเบา ๆ

“เฮ! นี่เราบ๊วยไปหรืออย่างไรนะ และถ้าหากเราบ๊วย

ทำไมเขาจึงปล่อยให้เราอยู่ตามลำพังเล่า แปลกจริง ๆ ที่เดียว...”

เขาคิดว่าเขาได้ยินเสียงอะไรอย่างหนึ่งดังมาจากห้องครัวหรือ
ห้องน้ำ เขามองศีรษะชนจากหมอนพวยยามเงยหูฟัง... โอ! เขาคิด
ว่าเขาไม่ได้ยู่ลำพังคนเดียวแน่ ๆ ภาวอย่างนั้นมันก็ยิ่งแปลกใหญ่ว่า
ทำไมเมื่อมีคนอยู่ วิชาเขาบ๊วยแล้วทำไมปล่อยให้ตามลำพัง ลำพัง
ตัวคนเดียวจริง ๆ หรือไง? ความจริงควรจะไม่มีใครคอยดูแลเขาอยู่
บ้าง ไม่ควรจะปล่อยให้เขาอยู่คนเดียว ทั้ง ๆ ที่เขาก็กำลังบ๊วย
ทวารณเหลือละ ลมที่พัดพัดกันตามลำพัง เมื่อมีบางคนหนึ่งบ๊วยแล้ว
ยังปลัดคัวไปเสียได้ คน ๆ นั้นเขินลมโศกสยทางไม่นานจบ ความจริง
เขาคควรเรื่องพงคำของเฮลันบนเก้าอี้ เธอเป็นคนที่จิตใจวรัทที่เขาเคย
พบมา ขอให้เธอมีความสุจริตใจเร็วเถิด

แต่ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งส่งเสียงแหลมร้องเรียก

๔
ขอเขา

“ปี่ล !”

เสียงนั้นดังมาจากในครัว

และในขณะที่เดียวกันเขาเกิดความคิดแวบขึ้นมาในสมองว่าจะ
มีใครเข้ามาในบ้านเขาได้ เขานั่งอยู่ตรงนั้นตงหลายนาทีจนกระทั่ง
เขานอน ไม่ได้ยินเสียงใครสักคน แล้วอยู่ ๆ จะมีเสียงคนเข้ามาอยู่

ในบ้านเขาได้อย่างไรกัน เสียงนั้นคงจะเป็นเสียงโลหะอะไรกระทบกันสักอย่างตะกระทบ หูเราจะแวงไปเองเสียแล้ว

“ฮัลโหล.... นนโคโร” เขาตะโกนถามออกไปทั้ง ๆ อยู่บนเตียงนอน

ไม่มีเสียงตอบ

เขาธองถามอีก “ใครอยู่นั่นล่ะ ใครอยู่”

คราวนี้เขาคิดว่าเขาได้ยินเสียง เสียงนั้นเหมือนของหนัก ๆ

ตกลงเบา ๆ ภายในห้องครัว

“ฮักจะแปดกเสี่ยฮักนลวนฮะ” เขาเบนพมพ่า “ให้เจ้า

หักคอเออะ เวรนากอฮันแคะเหมือนกับสกแมงเสี่ยจริง ๆ ฮัลโหล

ใครมาเรียกฮันนนะ มีคนกรอแปดว? เอ็ดว นนเอ็ดหรือ?”

ครันแล้วเขาก็เลื่อมมีฮันเคาะฝ่าเท้าข้างเตียงนอนของเขา

“เอ็ดว เอ็ดว เอ็ดวฮักคนไซโหม.....นนโคโรนะ ฮอก

มานฮนฮยว”

มีเสียงคล้าย ๆ กับคนบีคประตูแล้วก็เงียบไป โอเลวีฮันฮัก

จะตกใจขึ้นมาตะหงิด ๆ

“น่ากลัวคงจะเป็นนางพยามาลเสี่ยแล้ว” เขาพึมพำกับ

ตัวเอง “เอ็ดวคงตั้งนางพยามาลมาหาเรา เธอคงมานั่งอยู่กับเรา

นานแล้ว เลยเปลี่ยนให้พยามาลมาบ้าง เอ! เสียงเหมือนเอ็ดว

เหลือเกิน เอ็ดวหรือใครกันหนอ เคาไม่ฮอกเลยแฮะ เห็นจะต้อง

ลุกไปดูว่ามันอะไรกันแน่”

เขาก้าวขาข้างหนึ่งออกไปจากเตียง รู้สึกว่าแข้งขาของเขา
มันอ่อนปวกเปียกไปหมด เขาต้องไข่มอญน้ํากาแห้งเพื่อพุงตัวเขาไว้

แต่ก่อนที่เขาจะหันไปดูขาออกข้างหนึ่งออกจากเตียง เขา
หยุดตะแคงหูฟังออกครึ่งหนึ่ง ไข่มอญน้ํานวดอย่างไว้คความคึก เขา
คิดไม่ตกว่าจะเขาไปในครัวดีหรือไม่ ทางไปห้องครัวก็ไกลเสียด้วย
ทั้งเขาก็ไม่รู้ด้วยว่า จะอะไรเกิดชนกับเขาบ้าง แล้วออกอย่างหนึ่ง
ก็คิดไม่ตกว่าถ้าไม่ลงจะต้องออกไปไหนให้เกิดอะไรขึ้นมา ถ้าหาก
เป็นนางสาวเป็นกำพร้า ๆ ก็ให้ช่วยตัวเองไปก่อนซิ ถ้าเขาไปได้
ก็ต้องออกมาได้เอง มีอดแล้วช่วยยากจนใจ เขามุ่งงานจะต้องทำ
พรุ่งนี้เขาก็จะต้องลงมือเขียนเรื่อง โคมไฟสี นากลวงจะมาหาเขา
จริง ๆ เสียด้วย เขาทำากลมโต

เขาคิดแล้วก็คิดต่อกันจนบนเตียงตมไปตลอด ไม่สนใจอะไร

เขากดพนักวอด แล้งก้นบนเตียงคนเดียว

— ๑๒ —

ท่ามกลางแสงแดดอันส่องกระจ่างของเดือนมิถุนายน ประ
ชาชนมาจับกลุ่มมุงกันอยู่แน่นจนดทส้แยก ต่างคนต่างแหงหน้า
มองขึ้นไปท้ของหน้าคางบ้านเก่า ๆ หลังท้มตราบริษัทประกันภัยคึก
อยู่ท้กำแพงตึกสีแดง ซึ่งยังคงมีป้ายบอกให้เขาคึกคึกอยู่อย่างเดิม ตำรวจ

สองคนยืนอยู่ตรงปากประตูทางเข้าของทางเดินที่จะเข้าไปสู่วัดที่กำลัง
กันคนที่มามุ่งตักน้ำอยู่แน่น พวกผู้หญิงต่างก็พากันจะเร่งเข้าไปที่ช่อง
หน้าต่าง ซึ่งมีบานบังตาสีแดง แล้วก็หันไปขบขบกัน พวกเด็ก ๆ
หลายคนเข้าไปอยู่ในบ้าน ทั้ง ๆ ที่ประตูทุกบานปิดอยู่

ชายจุมภักยาวัยน้อยอยู่กับคนชกกลมหนึ่ง กำลังเล่าเรื่องอะไร
อยู่ไม่หยุดปาก มีชายชกคนหนึ่งรูปร่างเตี้ยๆ ตาโปน กำลังซัก
ถามชายจุมภักยาวัยน้อยถึงความบางประการ

“...ผมรู้สึกว่ามีบางอย่างในอากาศอย่าง” ชาย
จุมภักยากล่าว “ผมยืนอยู่ตรงนั้น ตรงพหลด้าววจนเคอวียัน
อยู่นั้นแหละครับ ผมเห็นอีกบ้านไป” “ก็พอดีเขาพากันออกมา
ผมเห็นกับตาที่ยงคังครับ เห็นหน้าเขาชัด ๆ ทีเดียว...”

“จากหน้าโค โทม นวยบารีเวตต์” ชายคนหนึ่งถาม

“หน้าตาเหมือนผู้หญิง” เขาตอบเห็นเคยบอกกันแหละ
หน้าชัด ๆ ไม่ผิดแน่ครับ ผมเห็นที่หน้าบารีเวตต์แล้วพูดว่า เจน
ยุดกันทันะ แล้วก็ตองหยุดทันทีด้วย เราเข้าไปเคยงของกับเรื่อง
ระย้าอย่างนเลย ยุดกันเสียทีเกิด ให้เขาไปหาความช่วยเหลือจาก
ทางอนิกแล้วกัน ซึ่งภรรยาผมเขาก็ตอบว่า จอห์น, ฮาทิตยละดี
ซิดลิ่งกทกเพนเรยวณะ ผมก็บอกเขาว่า เจน คือให้สหมันทกพันปอนัก
ก็ควรจะได้เลิกได้แล้ว แล้วมันตงแต่นเป็นต้นมา เมียผมก็ไม่ได
ย่างก้าวเข้าไปในบ้านหลังนั้นอีกเลย”

ครันแสงต่างคนต่างเงยบั้นไปครู่หนึ่ง

“นางบารเวตศเคยเห็นอะไรอีกบ้างไหม?” ไครคนหนึ่ง

ร้องถาม

บารเวตศหันไปทางผู้ถามแล้วตอบว่า

“อ้อ เราจะเห็นอะไรหรือไม่เห็นก็ไม่เคยพูดเลย แม้แต่จดหมายก็ไม่เคยเขียน เราไม่อยากพูดถึงเรื่องผี ๆ ต่าง ๆ เหล่านี้คนคดกันนะ”

อีกคนหนึ่งกล่าวว่า

“คนจนนี้เขาเต็มใจจะไปเกิด สุรตมาใหม่ไหม?”

“ใช่ เขายังไม่แตะต้องมันเลย....”

“เขาเข้าไปนั่งอยู่ในร้านขายเหล้าคนเคียว”

“ใช่ เขายังพูดถึงพระเจ้าเลย”

ชายร่างอ้วนหันมามองคล้ายกับอยากจะร้องต่อไปอีก

“หล่อนขอคุณเจ้าไปจากผม บอกว่าจนเสร็จได้แล้ว หล่อน

เข้ามาในร้านผมตอนเย็นวันอังคาร”

ไม่มีใครสนใจฟังเขาต่อไปอีกเลย

“อย่าคิดมากไปหน่อยเลยนะ” เสียงไครคนหนึ่งร้องห้าม

“ยังไม่ทันมีใครได้พบตัวหล่อนเลย อ้อ นี่ไงล่ะ ท่านสารวัตร บางทีเราอาจจะได้รู้เรื่องอะไรกันบ้างละ”

มีสารวัตรตำรวจสองนายเดินมาพร้อมกับพลตำรวจ ที่ยืนเฝ้าประตูทั้งสองคนนั้น ชายอ้วนร่างเล็กจึงตรงไปหาอย่างกระหาย หวัง

ใครได้รูเรื่องละเอียด พร้อมทั้งพูดกับตัวจริงว่า หล่อนได้ชอกชญา
ไปจากเขา “ผมจำเบอร์ได้ครับ มีหนึ่งสามตัวแล้วอีกสามสามตัว
-๑๑๑๓๓๓-ครับ” เขาอธิบายอย่างตื้นเต็น

ตำรวจตำรวจคนหนึ่งคนหนึ่งเราไปยื่นออกข้างหนึ่ง

“ไม่เคยมีใครเข้าไปเลยหรือ?” เขาถามตำรวจคนหนึ่ง

“ไม่เคยครับ”

“ถ้ามัน แบริดเลยมีอีกพวก สิบห้า เผ่าประตุไว้ ตามทาง
ขงมตำรวจออกหมหนง

ตำรวจตำรวจและพลตำรวจทั้งสิบห้าไปตามทางเข้าสู่ว้าน โดย
ขึ้นไปทางบันไดสลักจาก ขงจวนมน

“ดูหมอนบนโต๊ะไม้คอกยโค โขเลยนะ” ตำรวจตำรวจคน
หนึ่งออกความเห็น ขณะที่เขาเข้าไปในไม้แดงกระดาน ขงทงฮย
เกลื่อนกราดตรงหน้าประตูของ โฮเลือนะ คิดว่าไม่ต้องเคาะนะ พง
เข้าไปเลย แบริดเลย

ประตูคานนเป็นประตูบานกระฉาก มีเสียงกระຈัดแตกดัง
เปรื่อง แลวงพลตำรวจแบริดเลยก็ลงมือเข้าไปถอดกลอนทางขง
ทแตก

“ว้า!” นายตำรวจคนหนึ่งร้องอุทานขณะที่เขาผลักเข้า
ไปในตัวบ้าน “เปิดหน้าต่างให้แสงสว่างและอากาศเข้ามาบ้างเร็ว
เข้า กัดนเหมือนเน่าขงถรมรพทุกคพเขยงน่ะ”

กลุ่มคนข้างนอกต่างพากันแหงมมองดูความิ่งต่าดังแดงถูกแหวก

แล้วก็นำตัวถูกเปิดออกอย่างแรง

“ค้อยยังขงหนอย” สรวจรคนหนงกสาวชน พรอมกบ
ขะโงกออกไปสูตอากาศนอกหนาด่าง “คูเหมอนมนเป็นทองนอนนะ
ชิมม แกเขาไปดทว ดันจะไปทางน”

คนเหล่านนพากนตงมานบงตาในทองนอนชน คนทนอน
ชูปบนเตยงยกมอชนบงแดงสวางทสากเขามาทางขงหนาด่างอย่างงน
ง เขาเกอบไมเชตสายตาวนตวาวจรวมาในทองเขางตองคน ก่า
ตงกมตงถามเขาว่า “ทลอน” อยุโตน เขาสนศษะอย่างงง ๆ

“ผู้ทงนทนนชอเบนกภาพ” ชดเต็ม ๆ งจ เชตชเบนกภาพ ได้
ยนิหม เชตชยโตน? ไมได้เรองละ เบบคเคย ดุดคตวลกชนละ
คุมไว้ให้คชะ ดันจะไปลตอต เป็นชกหนาด่างสททนอย คิดว่า....”

สรวจรชกคนหนงลอบถามือเตรอนอย่างงก็ไม่ได้เรอง เขา
เคนเขาไปในทองครว หนีเขาชยคชอกไมลจะ ๆ ทกชอยบนพน
ทองเวยวาค หนาด่างทองครวไมบงตา มเงจจากบ้านทลทชยชว
กันชามบงแดงแคคมิให้ตองเขามาได้ ทองครวไมนอะไว้อยูเลย

จากถวเรชชคอกไมแห่ง ๆ ทววงทลอนชูปบนพนททำให้สรวจร
ตงเกตุเห็นรอยเบนทางชกวรอยหนงชงเขาคิดว่าเขาไม่ได้เป็นผู้ทวรอย
นน รอยตงกลวเบนทางไปอยุตรงหนาค ไมหนงชงตงอยุตรงมมทอง
ทางตอนบนชงประศตเป็นกรอบสทะเลยมชงตกลวมีรอยถุกงค ส่วน
บ้านประศตบุดสนท

สรวจรทวเขาไปไซมอชคลูกบุดเบคบ้านประศตอก

เขาก้าวถอยหลังออกมาทันที

ภายในช่องว่างของตู้ ใบนั้น มีอะไรสิ่งหนึ่งม้วนเป็นก้อนกลมใหญ่บรรจุอยู่ในถุงพลาสติกใสสีดำปนแดงเก่า ๆ

“นั่นอะไร” ท่านตำรวจตรกร้าวขึ้น

ก่อนที่จะปิดประตูไว้ตามเดิม เขาต้องใช้มืออันถนัดใบใหญ่นั้นกลับไปข้างในช่องในตู้เต็มแรงทั้ง ๆ ที่เขาไม่อยากจะแตะต้องมันเลย เขาลักบานประตูคืนแล้วไป รู้สึกว่านั่นมีอะไรหนัก ๆ อยู่ข้างในถึงกับเขาคงใจให้ลกรวยลั่นตมท และโดยไม่ทันสังเกต เขาปิดประตูกับเขาจนกระเบื้องฝ้าสีชาวลดดับคาไว้ลือออกมาไว้ข้างนอกด้วย

เขาเดินเข้าไปในห้องอีก

“พบแล้ว” เขาร้องตะโกน

คนเหล่านี้ช่วยกันเดินตัวให้เอเลวโงน เขายังคงใจที่ถอนแรมบั้งแสงสว่างอยู่ตามเดิม สมธองเขานึกว่าไม่รู้ทำอะไรเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้นในขณะนั้นเขาก็ไม่รู้ เขาไม่เข้าใจว่าตำรวจเข้ามาในห้องของเขาทำไม เขาไม่เข้าใจว่าทำไมตำรวจคนหนึ่งจึงสั่งให้ไปหาครอบครัวทุกคนพร้อมกันแปลหามคนเจ็บ แล้วก็ไม่รู้เลยว่าเขาไปยกของอะไรหนัก ๆ ในห้องครัวในบ้านของเขาเอง แปลกแท้ ๆ

“เรื่องอะไรกันครับ” เขาถามงัวเงีย

เขาได้ยินเสียงจกแจกอยู่ในบริเวณสี่แยก ไคยนั้นสี่ขงรถบรรทุกมาจก มีตำรวจคนหนึ่งเข้ามาขึ้นอยู่ข้าง ๆ เขา แล้วจกทำไม

ระหว่างที่ตำรวจมาทำอะไรอยู่ข้าง ๆ เขาก็งมกพบผ้าแล้วเขาเล่าว่า
“นี่เป็นพยานหลักฐานแต่งงานแก่โตแล้ว” เขาถูกจุดให้หลักฐานนั้น
แล้วก็ถูกลากถูส่งออกไปที่ประตูบ้าน....

ไอเลือนไม่เข้าใจอะไรเลย

เขาถูกพวกตัวลงมาที่ถนน เขาได้ยินเสียงคนตะโกนกันอย่าง
โกรธแค้น ฟังคล้ายกับว่าคนเหล่านั้นนอยากจะทำอะไรสักคนหนึ่ง
เขาเห็นชายร่างเล็กสวมเสื้อขาววิ่งหนีไปอยู่ใกล้ตำรวจที่กำลังกด
ลงสมคพอกอยู่อย่างหมกมุ่น

“ผมเห็นหลักฐานเห็นอย่างชัดแจ้งกับบ๊อบบี้” เขอมาหาผมที่
ร้านแล้วบอกว่าจะเอาไปให้เขา ดูเขาได้ผมเห็นเขารับเลข ๓๓๓๓๓๓
ไม่ผิดละครับ” ชายคนนั้นก็วางมือที่หัว

ดูเหมือนตำรวจจะพาคนโกรธแค้นมาดู ตำรวจหลายคน
พยายามกับคนเหล่านั้นไว้ แต่เสียงร้องแล้ววิ่งตำรวจคนหนึ่งก็หา
จะมำคใจเมตตากรุณาเขาอยู่บ้าง เขาได้ยินเสียงตำรวจตรคนนั้นสั่ง
ให้เอาใครคนหนึ่งเข้าไปในแก๊งรถ ก่อนที่จะเอาอะไรออกมาไม่รู

ไอเลือนเห็นรถบรรทุกแล่นเข้าไปจอดอยู่หน้าประตูบ้านเขา แล้วก็
เพิ่งรู้ว่าตัวเขานั้นแหละจะต้องถูกนำเขาไปไว้ ในรถคนนั้น เมื่อเขาพา
กันพียงตัวเขาขึ้นรถ เขาสังเกตเห็นสาวตัวดำตัวขาวพยายามเข้ามา
ขึ้นกับเขาไว้ระหว่างอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งวางอยู่ในตัวแก๊งอีกต่อนหนึ่ง
เจ้าสังเหล่านั้น ไอเลือนยังเอ็งูเหลือบเห็นและรู้ ได้ว่าเป็นเปลหามซึ่ง
มีผ้าคลุมอยู่โดยตลอด เสียงคนตะโกนกันอย่างโกรธแค้นดังจนเกือบ

เสียงอะไรไปหมก เขาได้ยินคล้ายเสียงกอนกนกระแทกแก๊งค้ำหลังรถ
ตำรวจตำรวจตามเขามาจนถึงข้าง ๆ เขา ทันหลังให้หน้าต่างทาง
ค้ำหมกคนจับกลุ่มกันอยู่แน่นชนิด ประตุนเขาพาโอเลเรียนเข้ามายัง
คงเปิดอยู่จนกระทั่งตำรวจตำรวจอีกคนหนึ่งจะเข้ามา จากช่องประตู
นั้นโอเลเรียนยังคงมองเห็นป้ายให้เขาชวนอยู่ที่เดิม แผ่นป้ายอีกแผ่น
หนึ่งบอกให้ทราบไว้ด้วยว่าออกญาแจตุโคที่บ้านเลขที่ ๖

ทันใดนั้นเสียงคนร้องอย่างเกรี้ยวกราด ครั้นแล้วตำรวจ
ตำรวจอีกนายหนึ่งก็เดินเข้ามาตามถนนทางเคโนน เขาชนมาทาง
ประตูเก๋งที่เบ็ดค้ำบนหรือหมกออกค้ำลง

“ปโต” เขาบอกกับนาย

เขาเข้ามาในเก๋ง มกประตุนเสียงอย่างรวดเร็ว ฝั่งหลังขวาง
อยู่ตรงของหน้าโค้งของทลอง ส่วนโอเลเรียนก็งอนหลับอยู่อย่าง
สงบระหว่างตำรวจตำรวจสองคนนั้น รถบรรทุกวิ่งลงลงไป
ทางสแยก ส่วนรถอีกคนหนึ่งวิ่งป้ายหน้าชนสู้เชิงเนินอันเป็นทางไปสู่
สุสานฝังศพ

